

Trọng Hồi Mạt Thế Chi Thiên La Kinh Vũ

Contents

Trọng Hồi Mạt Thế Chi Thiên La Kinh Vũ	2
1. Chương 1: Trùng Sinh	2
2. Chương 2: Tận Thế Giáng Lâm	7
3. Chương 3: Nguyên Tinh	13
4. Chương 4: Những Người Sống Sót	18
5. Chương 5: Uy Hiếp	22
6. Chương 6: Thoát Khỏi Khu Vui Chơi	27
7. Chương 7: Làn Đầu Giết Người	32
8. Chương 8: Trương Khải Nhất Chết	37
9. Chương 9: Hai Tiểu Biến Thái	42
10. Chương 10: Tiểu Đạo Sĩ	46
11. Chương 11: Giết	51
12. Chương 12: Làn Thứ Hai Tiến Hóa	56
13. Chương 13: Chú Thím	62
14. Chương 14: Rời Đi	67
15. Chương 15: Rừng Rậm	72
16. Chương 16: Bị Thương	77
17. Chương 17: Thấy Ma Cấp B	83
18. Chương 18: Đến Bắc Kinh	88
19. Chương 19: Tuyết Rơi Trên Phố	92
20. Chương 20: Nhiệm Vụ Lớn	97
21. Chương 21: Huyền Quan Đàn	102
22. Chương 22: Con Chỉ Thích Ba Ba	106
23. Chương 23: Viện Nghiên Cứu	111
24. Chương 24: Phòng Thí Nghiệm Kinh Hoàng	116
25. Chương 25: Cừu Hận	120
26. Chương 26: Người Thứ Nhất	124
27. Chương 27: Biến Hóa	129
28. Chương 28: Người Thứ Hai	134
29. Chương 29: Người Thứ Ba	138
30. Chương 30: Chỉ Còn Lại Minh Ông	144
31. Chương 31: Thời Gian Cuối Cùng	151
32. Chương 32: Dương Vinh Huy Chết	155
33. Chương 33: Giết Người	161
34. Chương 34: Tiến Vào Sở Nghiên Cứu	166
35. Chương 35: Báo Động Khẩn Cấp	171
36. Chương 36: Ủy Ninh	177
37. Chương 37: Nguy Hiểm Dưới Lòng Đất	182
38. Chương 38: Đến Phòng Nghiên Cứu	188
39. Chương 39: Phát Điện	193
40. Chương 40: Nhớ Lại	198
41. Chương 41: Chấn Đào Nguyên	204

42. Chương 42: Mặt Người Dạ Thú	209
43. Chương 43: Kỷ Oánh	215
44. Chương 44: Đánh Lén Ban Đêm	219
45. Chương 45: Đập Chết Người	224
46. Chương 46: Đầu Gổ Diên Cuồng!	230
47. Chương 47: Sự Đề Nghị Của Ủy Ninh	236
48. Chương 48: Nhiệm Vụ	244
49. Chương 49: Đến Chơi Em Đi	252
50. Chương 50: Tên Thần Kinh!	263
51. Chương 51: Hủy Lôi Đình	268
52. Chương 52: Ra Khơi	275
53. Chương 53: Tới Nhật Bản	280
54. Chương 54: Chuông Gió Hình Người	289
55. Chương 55: Thuật Con Rối Bù Nhìn	298
56. Chương 56: Ân Cứu Mạng	306
57. Chương 57: Mị Độc	316
58. Chương 58: Yến Hội Chết Yếu	323
59. Chương 59	330
60. Chương 60: Lãnh Thổ Ngoại Quốc	340
61. Chương 61: Chồng Gheo	346
62. Chương 62: Bàn Về Sự Uy Hiếp Của Trung Quốc	353
63. Chương 63: Lại Thấy “tiền Sĩ”	359
64. Chương 64: Liệt Hỏa Địa Ngục	366
65. Chương 65: Bí Ẩn Mặt Thế	373
66. Chương 66: Thập Tự Giá Màu Đỏ	380
67. Chương 67: Ta Không Phải Anh Hùng	388
68. Chương 68: Lên Đường Đến Thần Nông Giá	396
69. Chương 69: Xà Triều	402
70. Chương 70: Chuyện Xảy Ra Tại Động Băng	408
71. Chương 71: Ta Yêu Người	415
72. Chương 72: “người Hoang Dã”	422
73. Chương 73: Hưng Phấn...	428
74. Chương 74: Trên Đỉnh Thần Nông	435
75. Chương 75: Cứu Vớt Nhân Loại?	441
76. Chương 76: Thì Ra Y Yêu Hấn Như Vậy	449
77. Chương 77: Thế Giới Mới (hoàn)	456
78. Chương 78: Ngoại Truyện: Tình Yêu Của Minh Nguyệt Cùng Kỷ Gia	463

Trọng Hồi Mặt Thế Chi Thiên La Kinh Vũ

Giới thiệu

Thể loại: Mặt thế, trọng sinh, 1×1, HEEdit: HoànSống vào thời đại mặt thế xuất hiện, tang thi thì hoành hành. Có đượ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-hoi-mat-the-chi-thien-la-kinh-vu>

1. Chương 1: Trùng Sinh

Thảm Trì cẩn thận mà tránh ở góc đường, nhìn xung quanh không có ai mới đi ra ngoài.

Bây giờ là rạng sáng bốn giờ, không ai trên đường mới bình thường, dù sao chẳng người nào nguyện ý tại lúc sáng sớm cuối tháng 12 lại chui ra khỏi ổ chăn cả, đây cũng không phải mùa hè.

Thành phố Thái Nguyên tháng 12, đầu đường còn vương tuyết trắng rơi mấy ngày trước chưa kịp hòa tan, hắt híp mắt ngẩng đầu nhìn không trung u tối, cười lạnh.

Hiện tại thân thể hắt, đối với nóng lạnh không có cảm giác quá lớn, trên thực tế chỉ cần qua mấy năm nữa, thời tiết như này với loài người mà nói, đã thực xa xỉ.

Ngày 31 tháng 12.

Là ngày tận thế buông xuống.

Mà giờ đây, hầu hết tất cả mọi người, vẫn còn đang say giấc.

“Choang!”

Thẩm Trì không chút do dự phá tan cửa thủy tinh một shop trang phục nhỏ bên đường, quả nhiên giống hệt như hắt dự đoán, còi báo động chẳng qua chỉ dùng để bài trí, căn bản không có kêu vang.

Thời đại bây giờ, cửa hàng khắp nơi đều lắp còi báo động, hắt tùy tiện đảo qua đồng thủy tinh rơi loảng xoảng trên mặt đất, vào trong cửa hàng, ngay cả đèn hoạt động trên camera* cũng không thấy, chứng tỏ máy theo dõi căn bản là không bật.

*: cái đèn đỏ, ừm, nói chính xác hơn là đèn LED xanh hoặc đỏ, nhưng thường thì màu đỏ, của camera khi chúng hoạt động, buổi tối nhìn rất rõ, ban ngày phải nhìn xiên và cẩn thận thì mới thấy được

Mà kể cả bị camera quay được thì có sao, qua hôm nay, ai còn đi chú ý một shop trang phục bị mất trộm nữa.

Đi đôi giày đen tinh xảo, bước chân tới.

Thẩm Trì đứng trước gương dài trong shop soi toàn thân.

Bộ dạng trong gương kia, hắt đã chẳng hề xa lạ, đó là trang phục trò chơi Phá Quân**, áo sẫm cổ chữ V***, nhìn gọn gàng mà lưu loát, người thon dài đẹp trai, bộ đồ này xuất hiện trong hiện thực lại càng thêm hoa lệ, ngay cả phối sức (phụ kiện phối hợp) cũng vô cùng tinh xảo.

Nhưng khuôn mặt quen thuộc này, tuần tú nhỏ nhắn, giờ không còn nét ôn hòa nữa, chỉ khắc lên lạnh băng băng cùng lạnh nhạt, thậm chí thêm vài phần âm trầm.

Dù là ai đã trải qua mười lăm năm tại mặt thế, lại bị nhốt ba năm trong sở nghiên cứu, cơ thể bị từng miếng từng miếng cắt xuống để thí nghiệm, cũng sẽ không thể tiếp tục mang nét mặt mềm mại được nữa.

Đem hộp ngàn cơ thu vào ba lô, Thẩm Trì cố gắng câu khéo miệng, mới miễn cưỡng xóa bớt cứng nhắc lộ ra nụ cười. (hộp ngàn cơ: hộp đựng ám khí với cạm bẫy của Đường Môn)

Sống lại, hắt vẫn mang theo hệ thống trò chơi cùng kỹ năng Đường Môn, nhưng đã không còn khờ dại như đời trước nữa.

Tại mặt thế trao đi tín nhiệm đánh đổi lại hậu quả rất thảm thiết, những tưởng sau lưng là ánh hào quang được người người truy phủng, kỳ thực lại nơi nơi chốn chốn gian nguy khó lường.

Mang theo hệ thống trò chơi thì sao, có kỹ năng trò chơi thì thế nào, năng lực của hắt là phúc, cũng là họa, hắt lại không giống những con người thức tỉnh dị năng, cũng chính vì mặt bất đồng này, mà lựa chọn sống cao điệu đã đem đến vô tận tuyệt vọng cho hắt.

Cho nên, giờ đây, hắt chỉ cần điều thấp mà sống, không dễ dàng đi tin tưởng ai nữa.

Hắt tuyệt sẽ không để bản thân lưu lạc tới kết cục như vậy nữa, tuyệt không!

Người trong gương vẫn đang cười, nhưng dần dần nụ cười trở nên tự nhiên hơn.

Bất quá chỉ là ngụy trang thôi, người nào đã trải qua mười, hai mươi năm mặt thế, chỉ cần không quá ngốc, luôn biết phải làm gì.

Hắn che đi trang sức trên đầu, lấy dây buộc tóc trơn màu đen bầy trên quầy phụ kiện nữ đem tóc dài buộc gọn thành một bó, tiếp tục thay bộ áo dệt len trong shop này, rồi mặc vào quần dài, đi đôi boot xem chừng làm từ da trâu, khoác lên áo gió màu tro không quá dày, dù sao giờ cũng là mùa đông, không có bầy nhiều quần áo mỏng nhẹ, nhưng nguyên nhân chủ yếu Thẩm Trì ngắm trúng shop quần áo này vì nó còn bán khá nhiều quần áo trái mùa, hắn vợ hết quần áo cùng giấy mình có thể dùng — đặc biệt mấy bộ áo da quần da ủng da vân vân, đem tất cả bọc lại bằng vải bạt, cùng toàn bộ gang tay da trong cửa hàng nữa, do dự một chút, lại mở bọc ra nhét thêm năm kiện áo khoác lông vào, vo đống lớn quần áo thành một bọc to, rồi duỗi tay thu vào ba lô trò chơi mà người ngoài không thể thấy.

Nếu từng bộ quần áo một, hắn cũng không có nhiều ô chứa trong ba lô như vậy để cho vào, nhưng nếu là một bọc lớn, thì trong ba lô cái “bọc lớn quần áo” kia, chỉ chiếm một ô chứa mà thôi.

Đối với những việc kiểu này, Thẩm Trì khá quen thuộc rồi, hắn từ rất sớm đã khai thác hết mức có thể công dụng của ba lô. Lại lấy đến mấy tấm vải bạt lớn nhồi hết vào bằng quần áo mới dùng gang tay, cuối cùng, từ trên tường gỡ xuống túi da trâu sẫm màu nhìn có vẻ bền chắc, đem tất cả vải bạt còn thừa nhét vào.

Ở trước gương dài dừng lại chút, ánh mắt dần u ám, nam nhân trong gương kia ngọc thụ lâm phong, mi mục như họa, tuy vẫn là tóc dài, lại không còn khiến người dừng mắt như trước, hắn dựng thẳng lên cổ áo, bộ dáng này nếu đi trên đường, đại khái vẫn sẽ khiến người chú ý, nhưng không quá mức bắt mắt nữa.

Yên lặng nhớ tới đời trước, đồng dạng là xuyên đến tại đây, hắn lại ngây ngốc mặc nguyên cả bộ quần áo chói mắt kia, giữa mùa đông lộ ra nửa khoảng ngực mà lòng vòng trên đường lâu như thế, khiến cho không ít người kinh hô cùng chú ý, nói không chừng, ngay từ đầu, hắn liền bị một ít người nào đó chú ý rồi đi?

Tự giễu mà cười, hắn mới nhấc chân rời đi.

Sau đó, hắn dùng cách thức đồng dạng mà xâm nhập vào một siêu thị, có điều camera nhà siêu thị này vẫn còn hoạt động, một tia sáng trắng nhoáng lên, “Bụp” một tiếng, camera bị đánh nát.

Ám khí Đường Môn có thể được tạo ra vô hạn, Thẩm Trì có Đường Môn Tiểu Trư****, cùng lúc có thể làm ra tám ám khí như thế, cực kỳ thuận tiện.

****: Chắc là một linh vật nào đó trong game chẳng, hoặc kiểu thú nuôi giúp nhân vật game nâng cấp kỹ năng

Rất nhanh, ba lô của Thẩm Trì liền hơn “một bọc gia vị” cùng “một bọc thực vật”.

Sau đó, là một thùng bình giữ nhiệt, hắn đem hơn mười thùng nước với mấy chai nước khoáng bán lẻ, mặc kệ lớn nhỏ đều bỏ vào thùng đựng lớn nhất của siêu thị kia, toàn bộ đóng được mười mấy thùng, dùng dây nhựa dẻo cẩn thận cột lại, rồi đem chỗ dây thừa ném vào ba lô, mấy thùng cột chung chỗ như vậy sẽ thành một khối.

Hắn cũng không chuẩn bị nhiều đồ gì, ở mặt thế, không phải là không thể tìm được thực vật, hơn nữa, sớm muộn gì cũng phải làm quen với cuộc sống như thế, chuẩn bị nhiều thực vật quá, trái lại sẽ sinh ra thói ỷ lại, hắn chỉ cần số lượng đủ cho khoảng thời gian đầu để thích ứng thôi. Nhưng nước, nhất là nước sạch, đương nhiên phải càng nhiều càng tốt.

Có điều, không phải chuẩn bị cho hắn.

Tiếp tục, là từng túi từng túi nhựa to, trong siêu thị chưa bao giờ thiếu thứ này. Dụng cụ dao kéo nhà bếp, cả bộ đều thu vào túi, cùng lẻ tẻ mấy chục loại dao dài, dao ngắn, dao thái. Dao ăn, đĩa thìa inox với đĩa cũng thu lại ném vào túi.

May mắn, nhà siêu thị này còn có mặt hàng đặc thù, hắn tìm thấy vài cái áo phao cứu sinh.

Cuối cùng, hắn đột nhập vào một cửa hàng thời trang trẻ em, nhưng không biết thân hình hiện tại của người kia ra sao, chỉ đành túm lấy một ít, nghĩ lại giờ chắc không vượt quá mười tuổi, cho nên lấy quần áo đều tầm từ tám đến mười ba, mười bốn tuổi, nếu lớn hơn nữa, y chắc đã có thể mặc được đồ của người lớn rồi.

Lướt qua đồng hồ đeo tay trong quầy hàng, đã sắp sáu giờ.

Cho dù đang là mùa đông, cách thời gian trời sáng cũng không còn nhiều.

Dem đồng hồ đeo lên cổ tay, sau đó lấy một ít hộp pin cúc áo (pin lắp vào đồng hồ) bỏ vào ba lô.

Ba quầy siêu thị này đều không có nhiều tiền mặt, nhưng tiền xu lại không thiếu, hẳn không hề khách khí mà cầm mấy cọc liền, tiền xu đều là mệnh giá một trăm, cơ mà tổng cộng lại mới được bảy trăm nguyên, đều bị vứt hết vào túi da trâu, nhân tiện cuôm luôn mấy hộp bật lửa trên quầy.

Tại mặt thế, tiền giấy đều thành đám giấy vụn, trái lại tiền xu hữu dụng hơn nhiều, ít nhất tính chất nó cứng rắn và không bị biến dạng, gờ lại khá sắc, kim loại so với giấy dùng luôn luôn tốt hơn.

Đi đến trước xe buýt số 902.

Thẩm Trì nhìn kỹ lộ tuyến, nơi hẳn muốn đến xe này có đi qua.

Trả tiền, Thẩm Trì cô đơn ngồi xuống ghế.

Đây là chuyến xe buýt đầu tiên, có lẽ do sớm quá, trên xe chỉ thấy lái xe chưa hoàn toàn tỉnh ngủ cùng hành khách duy nhất là Thẩm Trì.

“Định đến đâu vậy?”

Chắc bởi có mỗi một khách, lái xe mở miệng hỏi chỗ cần đến, những điểm khác liền không phải dừng xe nữa, giữa mùa đông gió lùa vào lúc mở cửa làm lái xe húng đứ, xe buýt này nên đổi đi thôi, mùa đông ngồi trong xe đúng là cực hình, chung quanh toàn khe hở.

“Cô nhi viện Dương Quang.”

Lái xe hơi kinh ngạc, hẳn chạy tuyến xe này đã gần mười năm, tuy đúng là có điểm dừng xe buýt trước cửa cô nhi viện Dương Quang, nhưng trừ mấy thầy cô giáo cùng học sinh đi từ thiện, thêm vài cha mẹ muốn nhận nuôi con, thì rất ít người xuống bến này. Bởi địa điểm kia xung quanh chẳng thôn chẳng xóm, cửa hàng lại càng không, gần đó chẳng có cái gì cả, trừ khi là đến cô nhi viện, bằng không sẽ không ai xuống bến đó.

Từ gương chiếu hậu nhìn nhìn người trẻ tuổi kia, bởi ngồi không phải phía cuối, nên lái xe vẫn có thể thấy rõ ràng. Mặc dù cổ áo người kia bị dựng lên, nhưng vẫn nhìn ra được đôi mắt cực kỳ xinh đẹp, trong veo lạnh nhạt, sáng ngời ôn nhuận, đặc biệt hấp dẫn.

Lái xe trong lòng nói thầm, nếu nha đầu nhà mình mà ở đây, chỉ sợ lại si ngốc mà kêu lên rồi.

Một thanh niên xinh đẹp như vậy muốn đến cô nhi viện làm chi? Hơn nữa lại còn đi một mình, thật sự kỳ quái.

Thẩm Trì mặc cho lái xe đánh giá, vì trong ánh mắt hẳn không có ác ý, quay sang nhìn cảnh vật lướt nhanh qua cửa sổ, Thẩm Trì biết, thời gian bắt đầu ác mộng loài người, chỉ còn lại không đến sáu giờ.

Giữa trưa mười hai giờ, tận thế giáng lâm.

Một đường trầm mặc, xe buýt cũ kỹ xóc nảy khoảng 40', mới dừng lại.

Lái xe mở miệng: “Tới rồi.”

Thẩm Trì xuống xe, nhìn tấm biển cũ nát đề “Cô nhi viện Dương Quang”, thở phào một ngụm.

Hắn biết, Lưu Mặc ở chỗ này.

Năm đó, y chỉ nhắc qua với hắn thôi, lúc tận thế bùng xuống, y còn đang trong cô nhi viện Dương Quang tại thành phố Thái Nguyên rửa bát đĩa. Khi đó, Thẩm Trì còn cười, nói, a, không thể tưởng được ta cách người gần như thế.

Đúng vậy a, Thẩm Trì lúc đó, còn đang trên ngã tư đường phố Thái Nguyên, ngốc hồ hồ mà mặc bộ quần áo Đường Môn kia, đến nỗi còn bị cho là người hóa trang, khiến một đám nữ sinh vây quanh chụp ảnh đầu.

Có điều, thế giới này cũng không phải thế giới vốn có hắc ở, chỉ là một thế giới song song thôi, căn bản không có trò chơi kia, đám nữ sinh đó, đơn thuần bởi vì khuôn mặt mỹ mạo xuất chúng của mình, cùng quần áo thiết kế đẹp lắm, mới kích động như vậy.

Dùng sức vỗ vỗ cửa sắt giống như hàng rào ngục giam kia, qua hồi lâu mới có một lão nhân tóc hoa râm mắt còn mông lung ra mở cửa, lão không kiên nhẫn ngáp một cái, “Ai a! Mới sáng sớm.”

“Chào bác, bác khỏe.” Thẩm Trì lộ ra dung nhan tuấn mỹ sau lớp cổ áo, mang theo nụ cười thiện ý, “Nơi này là cô nhi viện Dương Quang đi?”

Bảo vệ già sừng sốt, thiếu chút nữa bị tươi cười của người trẻ tuổi này làm cho mắt choáng váng, thanh niên dễ coi như vậy, lão trên TV cũng chưa thấy qua!

Bộ dạng đẹp, luôn có ưu điểm, cơn tức bị đánh thức của người bảo vệ liền dập tắt không ít, thái độ đối Thẩm Trì cũng tốt hơn nhiều, mở miệng đáp lời: “Đúng rồi, nơi này là cô nhi viện Dương Quang.”

Thẩm Trì lộ ra bộ dáng thờ phào, “Cuối cùng cũng tìm được rồi.” Lập tức đeo lên tươi cười: “Bác, bác có thể cho ta vào không, ta thực vất vả mới tìm được nơi này, thật sự có việc quan trọng ——”

Bảo vệ già nhìn kỹ Thẩm Trì, vẻ mặt hắc rất chân thành, lại không giống bộ dáng đến gây chuyện, nếu là một người bộ dạng hung thần ác sát, lão có lẽ không dám mở cửa đâu, nhưng người trẻ tuổi này dáng cao thon gầy, cũng không cường tráng, diện mạo thân thiện, giữa trời lạnh giá để người ta đứng đợi bên ngoài cũng không tốt cho lắm, vì thế, lão liền lấy ra chìa khóa mở cổng lớn.

“Nhìn người còn trẻ như vậy, đến cô nhi viện làm gì?” Lão vừa mở cửa vừa hỏi.

Thẩm Trì cười khỏ, nói: “Lúc còn trẻ không hiểu chuyện, làm một việc sai lầm, sau mới biết được, năm đó nàng —— nàng từng có một đứa con, nàng lúc đó tuổi còn nhỏ không dám nuôi liền ném tới cửa cô nhi viện...”

Nói đến đây, lão liền tỉnh ngộ, quả thật đến bây giờ, vẫn còn có hiện tượng trẻ nhỏ bị vứt bỏ đến nơi đây hoặc trước cửa viện phúc lợi, thật đáng thương, nếu thời gian dài không được phát hiện, với kiểu thời tiết này có thể bị chết công.

“Vậy người phải tìm viện trưởng, mấy năm nay trẻ nhỏ được mang đi cũng không thiếu, không biết còn ở trong cô nhi viện không nữa...”

“Cám ơn bác.” Thẩm Trì mỉm cười cảm kích.

Tuy rằng theo Lưu Mộc, trong cô nhi viện Dương Quang này không có một người tốt, nhưng xem lão bảo vệ đây, cũng không giống ác nhân.

Lời nói của Lưu Mộc, không thể tin hoàn toàn được, khi đó, dị năng giả thực lực cường đại tuy không ít, Lưu Mộc lại là một trong số có thanh danh lớn nhất, nhưng cũng không phải danh tiếng tốt gì, y âm hiểm giả dối không chuyện ác nào không làm, quả thực là xấu xa đến tận xương tủy, tính cách cực đoan làm việc tàn nhẫn thì coi như không tính, nhưng thủ đoạn huyết tinh lại làm người ta lông tơ dựng đứng, cũng không lưu lối thoát cho đối thủ, chính là, mặc dù y đắc tội nhiều người, lại do tính tình cổ quái thích máu me mà không ai dám đến gây rối, huống chi bản thân y cũng rất lợi hại, là thực sự lợi hại, nếu không thể hoàn toàn giết chết y, y sẽ trả lại gấp trăm gấp ngàn lần cho người.

Người đắc tội y, đều không có kết cục tốt, không một ngoại lệ, cho nên, mọi người có thể nhịn y cách xa y được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu, mặc kệ y từng ngày từng ngày sa lầy xấu xí, thấy y làm việc ác cũng chỉ nguyện y chết đi bị nhốt vĩnh viễn xuống mười tám tầng địa ngục.

Người hận y nhiều lắm, cơ hồ không thể đếm hết.

Lưu Mộc chính là nhân vật ác ma máu lạnh làm lòng người run sợ như thế đấy, nhưng đối Thẩm Trì, y cũng là người duy nhất, đến tận cuối cùng chưa bao giờ phản bội hắc, rũ bỏ hắc.

Khi đó, Thẩm Trì cũng không thích Lưu Mộc, lúc mới đầu còn coi y là bằng hữu, nhưng do Thẩm Trì không thích y cực đoan âm tàn, không thích y ác độc cay nghiệt, hắc cảm thấy đại khái Lưu Mộc có bệnh về tâm

thần, cho nên, về sau, hấn cũng dần xa lánh y, dù sao thì, bên người Thẩm Trì tại thời điểm đó, còn có “đồng bọn” mà hấn luôn đinh ninh rằng đáng tin cậy.

Thăng cho đến khi hấn bị bọn chúng đưa vào sở nghiên cứu.

Chỉ có một mình Lưu Mộc luôn luôn bám riết không tha cố gắng cứu hấn ra ngoài, một lần thất bại thì có lần hai, lần thứ hai không được liền lần thứ ba, ban đầu Thẩm Trì còn không biết y đến cứu mình, đến tận ngày hôm đó Lưu Mộc cơ hồ đã muốn vọt tới trước mặt hấn, Thẩm Trì thấy Lưu Mộc toàn thân máu chảy đầm đìa, ánh mắt kia lại chấp nhất không hồi hận, y không tiếng động mà nói: chờ ta, ta nhất định sẽ cứu ngươi ra ngoài.

Lúc đó tiến sĩ Dư còn hỗn hển oán hận, “Kẻ điên này! Đều là lần thứ mấy rồi...”

Thẩm Trì mới biết được, nguyên lai trên cái thế giới này, không phải tất cả mọi người đều ruồng bỏ mình.

Tuy rằng, qua một năm sau, Lưu Mộc đều không thể cứu được hấn ra, nhưng, y chưa bao giờ là một người biết từ bỏ, tạo thêm càng nhiều phiền phức cho sở nghiên cứu, chỉ nhìn sắc mặt tiến sĩ Dư là có thể nhận ra được.

Cuối cùng Thẩm Trì vẫn không thể đợi được một ngày kia, vận mệnh thật sự trên người, lại để hấn trở về mười tám năm trước, ngày tận thế bùng nổ.

Cả đời này, hấn sớm nhận rõ bộ mặt những người đó, không phải không muốn báo thù, mà là từ từ rồi sẽ đến.

Sẽ đáp trả hết.

Thẩm Trì thản nhiên mỉm cười.

==== =====

Suy nghĩ của tác giả: nhân dịp Quốc khánh viết truyện mới, cạc cạc.

Chúc mọi người Quốc khánh vui vẻ ()~ nha nha nha

Ta sẽ cố gắng tích cực cập nhật!

2. Chương 2: Tận Thế Giáng Lâm

Không biết tại sao, lão bảo vệ đi bên cạnh Thẩm Trì lại đột nhiên cảm thấy có chút lạnh lẽo, lão kéo kín áo khoác bành tồ, than thở một câu, “Thời tiết quỷ quái này, trông có vẻ sắp hạ tuyết.”

Thẩm Trì ngẩng đầu nhìn bầu trời, đúng vậy a, trưa nay, là muốn rơi trận tuyết lớn, nơi nào cũng sẽ như vậy.

Bảo vệ già dẫn Thẩm Trì tới đại sảnh, Thẩm Trì nhìn xung quanh một chút, nơi âm u chật chội này, chẳng trách sẽ dưỡng ra một Lưu Mộc với tính cách như vậy. Bảo vệ già thấy một đi ở phòng bên đun nước sôi, vội vàng gọi: “Ai, dì Lý, vị trẻ tuổi này muốn tìm viện trưởng!”

Dì Lý kia ngẩng đầu, liền thấy một đôi ánh mắt lạnh băng băng, lãnh đến mức khiến nàng hận không thể run rẩy.

Cơ mà nàng vẫn theo thói quen nhìn lướt qua quần áo của Thẩm Trì.

Cửa hàng trang phục mà Thẩm Trì đột nhập vào kia tuy không phải shop quần áo danh tiếng, nhưng cũng bày bán sản phẩm chất lượng cao, hướng chỉ với diện mạo này, chẳng sợ là mặc hàng vỉa hè đều xem thành khí chất bất phàm, hơn nữa đôi tay kia, ngón nào ngón nấy trắng nõn thon dài, vừa nhìn là biết thường ngày sống sung sướng quen rồi.

Dì Lý liền bày ra dáng tươi cười: “Viện trưởng phải chín giờ mới tới, chàng trai nếu không chê thì trước tiên ở đây đợi được không? Ai, hôm nay trời lạnh, ta trước đi pha cho người một ly trà!”

Chín giờ. Thẩm Trì nhìn đồng hồ đeo tay một chút, hiện tại mới khoảng bảy giờ, còn hai tiếng nữa lận.

Hắn nhúm mi, quyết định không đợi gì hết, vội vàng gọi lại dì Lý cần đi rót nước: “Dì Lý, viện trưởng phải hai giờ nữa mới đến, có thể hay không trước cho ta nhìn thấy —— ”

Bảo vệ già bên kia đã thực sự giác ngộ lẽ đem tình huống nói cho dì Lý, dì Lý đánh giá Thẩm Trì, gật gật đầu.

“Không biết đứa bé kia năm nay mấy tuổi, có cái gì kiểu... vết bớt linh tinh hay không? Trẻ nhỏ được nhận nuôi hai năm qua cũng không ít, không biết còn trong này không nữa.” Dì Lý mở miệng.

Thẩm Trì có chút ngượng ngùng mà cười, “Trên cánh tay thẳng bé, có một vết bớt nhạt hình lá cây.”

Dì Lý sững sốt, “Như thế nào lại là nó?”

“Thẳng bé quả nhiên ở trong này sao?” Thẩm Trì giả bộ vui mừng cùng vội vàng đúng mực, “Có thể cho ta gặp thẳng bé trước được không?”

Dì Lý do dự liếc mắt nhìn Thẩm Trì một cái, “ —— chính là, đứa bé kia cũng đã bảy tuổi rồi a?” Tiểu tử này nhìn thế nào cũng vẫn còn trẻ như vậy, bộ dạng bất quá mới hai mươi, tại sao lại có con lớn thế.

Thẩm Trì vội vàng gật đầu, “Đúng rồi, là bảy tuổi! Ta khi đó mới mười lăm, mười sáu...”

Dì Lý lúc này mới có chút tin tưởng, gật gật đầu nói: “Đứa bé kia quả thật còn ở đây, chẳng qua —— ”

“Sao vậy?”

“Gặp nó cũng không phải phiền toái gì, ta đây đi gọi, có điều đứa nhỏ này từ bé tính tình đã không tốt rồi.”

“Không sao.” Thẩm Trì thành khẩn nói: “Vốn là lỗi của ta.”

Dì Lý nghĩ thầm, tiểu tử Lưu Mộc này ăn phải vận cứt chó gì, lại có cha ruột tìm tới cửa chứ! Bất quá, tiểu tử này được nhận đi cũng tốt, phải biết rằng, trẻ con càng lớn ăn càng nhiều, Lưu Mộc tính tình cũng không tốt, không phải loại nghe lời, viện trưởng đang ước gì rũ quách nó đi đâu! Người ta đến nhận nuôi trẻ thường thì từ năm tuổi trở lên đều không được ưa thích nữa, càng nhỏ càng dễ bồi dưỡng tình cảm, lên bảy tuổi như này rồi mang về cũng không nhất định nuôi được bên người.

Không bao lâu, dì Lý liền mang theo một bé trai gầy còm nhom về tới đại sảnh.

Đời trước, lúc Thẩm Trì lần đầu tiên gặp Lưu Mộc, y đã gần mười bảy tuổi rồi, tuy còn mang theo vài phần thiếu niên non nớt xanh mơn mẫm, nhưng mặt thể vốn là thời đại làm người ta nhanh chóng trưởng thành, thân là dị năng giả cao giai Thiên nhiên hệ, nếu không bàn tới cái tính cách kia, chỉ nhìn diện mạo cũng ít người có thể sánh với y, tuy mặt thể bề ngoài không còn trọng yếu nữa, nhưng Lưu Mộc lớn lên thành cái dạng kia, được xưng là một cái yêu nghiệt... cũng không chút nào quá phận.

Có điều Lưu Mộc hiện tại, vẫn chỉ là thẳng bé xanh xao vàng vọt, người mỏng giống như trang giấy, nhét vào trong bộ quần áo có vẻ rộng thùng thình, rõ ràng nói đã hơn bảy tuổi, lại so với trẻ con bảy tuổi bình thường nhỏ gầy rất nhiều, nhìn chỉ có bộ dáng tầm năm sáu tuổi. Một đầu tóc đen dài ngắn hỗn độn, mái tóc thật dài cơ hồ che gần hết khuôn mặt, ngay cả ánh mắt cũng không thể thấy rõ, có lẽ do gầy quá, mà cằm có vẻ cực kỳ nhọn.

Thẩm Trì liếc mắt một cái liền có thể xác định bé trai này chính là Lưu Mộc.

Bởi vì, khoe môi hơi nhếch nụ cười mỉa mai kia, cùng lúc sau trưởng thành giống y đúc.

Tuy rằng lúc này y vẫn là trẻ nhỏ bảy tuổi, nhưng nếu non nớt ngây thơ giống những đứa khác, sao có thể đơn độc sống sót tại mặt thể được?

Dì Lý thấy Lưu Mộc ngơ ngác đứng bất động, giật y một cái: “Đầu gối, còn không mau nói chuyện, đây là cha người!” Bà ta chỉ vào Thẩm Trì nói, giọng điệu hơi chút hung ác, chỉ lo Thẩm Trì đổi ý, không cần Lưu Mộc nữa, vậy cô nhi viện của bọn họ còn phải hầu tên này đến khi nào.

Thẩm Trì thấy Lưu Mộc ngẩng đầu nhìn mình chăm chăm, phía sau mái tóc đen hỗn độn đôi mắt sáng ngời lên, nhưng vẫn không nói lời nào.

“A —— Mộc phải không?” Thẩm Trì cố gắng khiến mình cười nhìn thân thiện chút, có lẽ hẳn cũng cảm giác được biểu tình hiện tại của mình thập phần cổ quái.

Lưu Mộc vẫn không nói gì cả, dì Lý có chút xấu hổ giải thích: “Đứa nhỏ này, từ bé không thích nói chuyện tình cảm...” Hơn nữa còn u ám, nhìn mà thấy ghê người.

Bà ta đang nói, Lưu Mộc lại bỗng nhiên nở nụ cười, cười đến mức có thể được xưng thập phần “thiên chân khả ái, thuần túy ngây thơ”, nho nhỏ kêu: “Ba ba.”

Thẩm Trì cảm thấy cổ họng có điểm ngứa, hắng giọng phát, lại nói một câu, “Có thể để ta cùng y một mình nói chuyện trong chốc lát không?”

Dì Lý gật gật đầu, nhanh chóng nói: “Đương nhiên có thể, ngài cứ việc cùng nó nói, đứa nhỏ này trừ không thích nói chuyện, còn lại là một đứa bé thực nghe lời!” Nàng cố gắng đẩy mạnh tiêu thụ Lưu Mộc, nhảy mắt liên quên trước đó chính mình từng nói tính tình đứa nhỏ này không tốt.

“Ý ta là, ta có thể dẫn y ra ngoài đi chơi một chút hay không?” Thẩm Trì nói, “Dì yên tâm, trước giữa trưa ta nhất định mang y trở về, coi như muốn nhận nuôi y, cũng phải trở về làm thủ tục...”

Dì Lý lúc này mới nhả lại mi, do dự nói: “Này...”

Thẩm Trì vẫn im lặng, đem hơn mười xấp tiền thuận tay lấy từ cửa hàng thời trang cùng nhà siêu thị kia nhét vào tay dì Lý.

Dì Lý trộm nhìn xung quanh một chút, nhanh chóng đút toàn bộ vào túi quần, chắc như đinh đóng cột nói: “Cứ đi đi! Trước năm giờ chiều nay trở về là được, ta sẽ giúp ngài nói một tiếng với viện trưởng!”

Thẩm Trì cười, thành công nắm tay Lưu Mộc dắt ra ngoài.

“A, chờ một chút.” Thẩm Trì dừng lại cước bộ, Lưu Mộc cầm tay hẳn nhảy mắt căng thẳng.

Thẩm Trì nhất thời có chút đau lòng, thở dài, chỉ từ ba lô lấy ra một áo lông, khoác lên người Lưu Mộc đang phong phanh kia, bởi vóc người y rất nhỏ gầy, rõ ràng Thẩm Trì đã lấy cỡ bé nhất, y mặc vào vẫn rộng thùng thình.

“Đừng sợ, ta sẽ không vứt bỏ người.” Thẩm Trì nhìn thẳng vào mắt Lưu Mộc, nghiêm túc nói, “Từ hôm nay trở đi, vĩnh viễn sẽ không rời bỏ người.”

Lưu Mộc bình tĩnh nhìn lại hẳn, lâu sau mới mở miệng, “Có thật không?” Thanh âm non nớt.

Thấy hoài nghi trong mắt y, Thẩm Trì gật đầu, “Từ hôm nay trở đi, người kêu Thẩm Lưu Mộc, là con trai ta, tên Thẩm Lưu Mộc.”

Đời trước, người duy nhất không vứt bỏ hẳn chính là y, như vậy đời này, hẳn cũng sẽ không rời bỏ y, cho dù thế nào, cũng sẽ bảo hộ y chu toàn, ngoại trừ người đang đứng trước mắt này, Thẩm Trì rốt cuộc không thể tin nhiệm được ai nữa, chỉ có một mình y đã nhiều lần đánh cược tính mạng bản thân bởi vì cứu hẳn, cả đời này, hẳn nguyện ý cùng y sống nương tựa vào nhau.

Sau đó, Thẩm Trì liền mang Thẩm Lưu Mộc ngồi trên máy bay nhanh chóng đi Thượng Hải, cơ hồ là thần không biết quỷ không hay, Thẩm Trì từ trên người một đôi cha con trộm tới vé máy bay này.

Thẩm Lưu Mộc tròn tròn mắt, chứng kiến Thẩm Trì trộm vé xong, lại như thế nào tao nhã bình tĩnh dắt tay y lên máy bay, mà đôi cha con kia vẫn còn đang không hiểu mô tê gì mà lục khắp túi áo túi quần trên người, họ chỉ nghĩ là đã làm rơi vé, nên cùng đi tìm thôi, mà trong lúc đó, Thẩm Trì đã mang theo Thẩm Lưu Mộc an vị trong máy bay rồi.

Chỉ cần ngây ngốc tại mặt thế vài năm, loại chuyện này làm ra đúng là chẳng có nửa phần áy náy nào cả, trên thực tế Thẩm Trì cũng trộm mà thở phào, trong phòng đợi chỉ có một đôi cha con này thôi, địa điểm đến của họ là Thượng Hải, như vậy hẳn cũng chẳng còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể bay đi Thượng Hải thôi. Hẳn biết, ngay lúc này cần cách Bắc Kinh càng xa càng tốt.

Sau khi mặt thể giáng lâm, Bắc Kinh là nơi mà mọi người điên cuồng muốn chen vào, bởi nơi đó có lượng lớn lương thực dự trữ, lại là trung tâm chính trị quốc gia, có quân đội bảo vệ xung quanh, không còn nghi ngờ gì nữa, đó cũng là địa phương an toàn nhất, có năng lực chắc chắn sẽ không bị chết đói.

Thái Nguyên cách Bắc Kinh không xa*, đến lúc đó, nơi này chắc chắn sẽ bị cuốn vào dòng lốc xoáy, mỗi người đều muốn đến Bắc Kinh, mà thành phố Bắc Kinh cũng chỉ lớn có như vậy, cho nên dọc đường đi, trình độ gian nan nguy hiểm phải vượt trên cả tưởng tượng. Ngược lại cách Bắc Kinh càng xa càng đỡ hơn nhiều, cao thủ tương đối thừa thớt, người có thực lực, đã từ sớm liền đến Bắc Kinh rồi.

*: Cực kì gần luôn ý, Bắc Kinh thuộc tỉnh Hà Bắc, còn Thái Nguyên thuộc tỉnh Sơn Tây, hai tỉnh này kề ngay nhau.

Thẩm Trì có tự tin có thể ở bất cứ nơi nào cũng sống sót được, hắn đã thích ứng với hoàn cảnh mặt thể, hắn biết nên làm như nào để sinh sống, mà thời điểm này, cách những người nào đó càng xa một chút, mới càng an toàn. Hắn không hề nôn nóng, một chút cũng không, muốn báo thù, ngày còn dài lắm, hắn có đầy đủ kiên nhẫn cùng nghị lực.

Rồi sẽ có một ngày, hắn quay lại Bắc Kinh, nhưng tốt nhất vẫn cần đợi thêm vài năm nữa, chờ tình thế ổn định lại, chờ vòng luẩn quẩn các thế lực tại Bắc Kinh đại khái phân chia xong, lúc mà bọn họ giữ được thế cân bằng.

“Người ——” ngồi trên máy bay, Thẩm Lưu Mộc mới mở miệng.

Thẩm Trì mỉm cười nhìn về phía y, “Phải gọi ba ba.”

Thẩm Lưu Mộc mím môi, trầm mặc.

Nữ tiếp viên hàng không đi tới, lễ phép hỏi muốn dùng đồ gì, Thẩm Lưu Mộc có chút hoảng sợ, đem mái tóc đen dài che cả ánh mắt, y thực sự sợ bọn họ bị phát hiện, có thể hay không bị ném từ trên máy bay xuống.

Y bắt đầu hoài nghi có phải mình đã làm ra một quyết định sai lầm rồi không, bởi vì người ngồi bên cạnh này, nhìn qua thực nguy hiểm...

“Cho ta một ly nước chanh, cho thằng bé một ly sữa, cảm ơn.” Thẩm Trì lễ phép đáp lại, dung mạo tuấn mỹ trẻ trung có lực sát thương rất lớn, làm vị nữ tiếp viên kia nhất thời đỏ mặt, phục vụ bọn hắn thập phần tỉ mỉ.

Đưa cốc sữa cho Thẩm Lưu Mộc xong, còn thân thiện đối y nói: “Cậu bé, uống hết còn có thêm nữa nha.”

Thẩm Lưu Mộc hoàn toàn im lặng.

Chờ vị tiếp viên kia đi lên máy hàng ghế xa phía trước, “Ta biết người không phải ba ba của ta.” Y bỗng nhiên thấp giọng mở miệng nói.

Thẩm Trì kinh ngạc, hắn nhìn về phía Thẩm Lưu Mộc.

“Ta không phải lớn lên ở cô nhi viện, năm bốn tuổi ta là bị ném tới cô nhi viện.” Thanh âm Thẩm Lưu Mộc áp lực.

Chuyện này giờ Thẩm Trì mới biết, có điều chẳng sao cả, cũng không ảnh hưởng đến điều gì.

“Ta nhớ được cha ruột ta, hắn bị mẹ ta lấy dao cắt thành rất nhiều khúc, máu chảy đầy đất...”

Ặc, một đứa bé đã hơn bảy tuổi nhưng nhìn qua chỉ như tầm năm sáu tuổi lại nhạt nhẽo nói ra những lời như vậy, thật sự đem đến cảm giác có chút âm trầm.

“Cho nên, người muốn bắt ta làm cái gì? Ta vừa không nghe lời, cũng không làm việc, thêm nữa tính tình rất xấu,” y dừng một chút, xắn lên ống tay áo lộ ra cánh tay gầy guộc, da tay trẻ nhỏ đáng ra phải mềm mại nhẵn mịn thì y lại hoàn toàn không, làn da có chút thô ráp, thậm chí trên đoạn tay ngắn ngắn này, có vài vết sẹo ngang dọc tứ tung, “Xem, bộ dạng ta không tốt còn gầy thế này, coi như bán đi cũng chẳng được bao nhiêu tiền.”

Nhìn Thẩm Lưu Mộc trên mặt còn thật sự vương lên vài phần không yên lòng, Thẩm Trì thở dài, tận lực khiến thanh âm ôn hòa chút, “Đầu tiên, ta cũng không cần phải lừa gạt người.”

Thẩm Lưu Mộc kinh ngạc.

“Lưu Mộc, mặc kệ trước kia người có như thế nào, mặc kệ ba ba mẹ mẹ người là ai, từ hôm nay trở đi, người coi như là con trai ta có được không? Ta sẽ chăm sóc người.”

Thẩm Lưu Mộc nhìn về phía người nam nhân xinh đẹp mày dài trước mặt, đôi mắt sáng ngời ôn nhu, nhìn sao mà đẹp như vậy ôn nhu như vậy, tim không biết thế nào lại bất giác rộn ràng, y khó hiểu: “Tại sao chọn ta?”

“Bởi vì người là Lưu Mộc a!” Thẩm Trì cười, sờ sờ đầu y, “Đừng nghĩ nhiều thế, ta mang người đi Thượng Hải chơi vui vẻ được không?”

Lúc đến Thượng Hải, đã là mười giờ bốn mươi, đại khái cho dù là chơi, cũng chỉ có thể chơi được chưa đến một giờ.

Coi như lưu lại một chút ký ức vui vẻ cuối cùng cho Lưu Mộc đi.

Thẩm Trì dùng số tiền giấy cuối cùng trên người mua hai vé vào cửa, Thẩm Lưu Mộc dù sao vẫn còn là trẻ con, đến nơi kiểu này rất nhanh liền quên bém mắt hoài nghi lúc trước, có điều Thẩm Trì vẫn có thể thấy được đáy mắt y còn duy trì phòng bị.

Thật là một đứa bé thông minh! Y vẫn chưa hoàn toàn buông lỏng cảnh giác.

Như vậy mới là Lưu Mộc tương lai có thể khiến lão đại khắp nơi phải nhường vài phần mặt mũi a! Ở địa phương như cô nhi viện kia, y lại có thể mới từng này tuổi sống sót tại mật thế, còn đạt được thành công như vậy, chỉ có thể nói, nhóm “đồng bọn” ngày xưa của Thẩm Trì, không đủ xách dép cho y.

“Muốn không?” Thẩm Trì chỉ vào con gấu teddy cao tầm nửa người treo trên tường.

Thẩm Lưu Mộc do dự liếc mắt nhìn hắn một cái, mới gật gật đầu.

Thẩm Trì mỉm cười, để chủ hàng lấy đến súng hơi, bắn đổ đồ chơi, nếu là hắn thật lâu trước kia, chỉ sợ ngay cả con thú nhồi bông bé nhất kia cũng không lấy được, nhưng giờ đây hắn là Đường Môn, Thực trung Đường Môn, hộp ngân cơ của hắn không phát nào trượt cả, ám khí hắn phóng ra xảo diệu tuyệt không bỏ sót, huống chi đây chỉ là loại trò chơi bắn súng đơn giản như vậy.

Đem gấu teddy nhét vào lòng Thẩm Lưu Mộc, “Cầm!”

Thẩm Lưu Mộc ôm thật chặt lấy con gấu cao gần bằng y, ánh mắt nhìn Thẩm Trì thoáng thân cận hơn một chút.

Thẩm Trì đang cười nhìn y, thì không trung chợt tối sầm! Nét tươi cười của hắn nhất thời ngưng đọng trên khuôn mặt.

Nhìn thoáng qua đồng hồ, đúng mười hai giờ, đến rồi!

Giấy lát, tuyết lớn như lông ngỗng lá tả rơi, liền nghe thấy nhóm người bên cạnh kính hí kêu lên: “... Nha, tuyết rơi rồi!”

“Thượng Hải thật nhiều năm qua không thấy tuyết rơi nha...”

“Oa nga, tuyết lớn như vậy...”

“Mụ mụ, mụ mụ, tuyết rơi, tuyết rơi...”

“...”

Đều là những thanh âm vui mừng.

Thẩm Trì ngẩng đầu nhìn bầu trời gần như bao phủ bởi mây đen, thần sắc bình tĩnh mà bi ai.

Hiện tại bọn họ còn không biết, sau nháy mắt, chính là địa ngục mở ra.

Thẩm Trì ôm lấy Thẩm Lưu Mộc, cực kỳ nhanh chóng chạy trốn hướng rạp chiếu phim tầng ngầm cách đó không xa, bỏ lại toàn bộ tiếng hét chói tai hoảng sợ cùng cước bộ lung tung, bước chạy của hắn vừa ổn định lại vừa nhanh, Thẩm Lưu Mộc bị hắn ôm vào lòng ngực không cách nào hình dung được loại tốc độ này, y chỉ cảm thấy được nhanh đến mức không tưởng tượng nổi, ôm ấp ấm áp rộng lớn của người này, khiến y an tâm.

Y rúc vào trong áo khoác lông mới tinh này, ôm chặt cần cổ người nam nhân kia, không bao giờ... muốn buông ra nữa.

Mũi chân xoay tròn tránh thoát một khối mưa đá lớn, Thẩm Trì đã có thể thấy máu tươi bắt đầu lan tràn trên mặt đất.

Hắn biết, chỉ cần qua vài phút nữa thôi, những người này sẽ lại từ dưới đất đứng lên, có điều khi đó, bọn họ đã không còn là con người nữa, mà là tang thi.

Tại công viên vui chơi này, một phút trước vẫn còn vui sướng hân hoan, giờ đây, lại trở thành địa ngục nhân gian.

Rạp chiếu phim ngầm hoàn toàn trống trơn. Thẩm Trì từ sớm liền để ý thấy trước cửa rạp treo biển tạm đóng cửa, liền chọn tốt chỗ này rồi, mới mang theo Thẩm Lưu Mộc tới phụ cận chơi bời.

Tâm lý mọi người luôn kỳ quái, rõ ràng phát sinh tai nạn, khi nhìn thấy tấm biển như vậy vẫn theo bản năng lựa chọn địa phương khác, gần nơi này có không ít công trình kiến trúc có thể tránh né, không chỉ có mỗi chỗ này, nên nhất thời rạp chiếu phim không có người nào.

Thẩm Trì chọn phòng chiếu bé nhất, đem cửa lớn dày nặng đóng lại, dùng dây xích sắt vừa thuận tay túm được quần mấy vòng liền, mới cài lên chốt cửa, hắn thử đẩy, khe cửa ngay cả bàn tay cũng không thò ra được thì mới yên lòng.

Gian chiếu phim này bởi vì khá nhỏ, nên chỉ có một cửa lớn như vậy thôi, cũng không có lối thoát khác, chứng tỏ bọn hắn hiện giờ tạm thời an toàn.

Lúc này, Thẩm Trì cần một không gian không bị người quấy nhiễu để dành cho Thẩm Lưu Mộc.

Đưa tay sờ sờ trán đứa nhỏ trong lòng, quả nhiên, y phát sốt.

Tại ngày này, đồng thời cũng là ngày mật thể giáng lâm, một số người sẽ bắt đầu thức tỉnh, Thẩm Trì đoán Thẩm Lưu Mộc tư chất cao như vậy, hẳn là nằm trong nhóm người thức tỉnh sớm nhất kia, kết quả, hắn đoán đúng.

“... Không cần... Đi...” Lúc buông ra Thẩm Lưu Mộc, y sống chết túm lấy quần áo Thẩm Trì không chịu buông, Thẩm Trì sắc mặt nhu hòa, cầm lại tay y nói, “Ta ở trong này, ta ở trong này cùng người.”

Trong bóng tối, Thẩm Trì ôm thật chặt Thẩm Lưu Mộc, cảm giác thân thể đứa bé trong lòng nóng bỏng, mồ hôi nhanh chóng toát ra ướt hết đầu.

Có điều hắn biết, Thẩm Lưu Mộc sẽ vượt qua được, y luôn luôn là một đứa trẻ kiên cường, kể cả khi chỉ có một mình, y đều có thể sống sót qua thời khắc gian nan nhất, nữa là hiện tại, y còn có hắn.

Tại mật thể, có một người để cùng sống nương tựa vào nhau, đã được coi là một loại hạnh phúc.

Lưu Mộc, đời này, ta chỉ có người.

====

Suy nghĩ của tác giả: truyện tồn còn vài chương... == vẫn là truyện mới tốt hơn, không cần suy nghĩ nhiều...

Cám ơn Trời đổ mưa không có cột thu lôi, truyện này người là người đầu tiên ném lôi oa, yêu người, (3)

3. Chương 3: Nguyên Tinh

Rầm rầm rầm!

Thanh âm phá cửa vang lên, Thảm Trì hồ hững nhìn về phía cửa lớn, hẳn biết, nhóm tang thi này đã bắt đầu đi kiếm ăn rồi, bọn chúng có thể ngửi thấy mùi người sống, sau khi biến thành tang thi, lực lượng của bọn chúng cùng khứu giác nhạy bén đều tăng lên rất nhiều lần, lúc này nếu là người bình thường, đối mặt với bọn chúng gần như hoàn toàn không có khả năng chống lại, nhất là tại Trung Quốc cấm sử dụng súng đạn nữa.

Hắn nhớ rõ nước Mỹ lúc mặt thể vừa mới bắt đầu, rất nhiều gia đình có súng tập hợp lại thành từng nhóm, thế mà bảo vệ được không ít người, mà quốc gia đông dân cư như Trung Quốc và Ấn Độ, lại là những nơi có số người chết nhiều nhất, nhiều tang thi nhất. Có điều, cũng bởi vì hoàn cảnh khốc liệt như thế, Trung Quốc lại trở thành nước có nhiều dị năng giả nhất trên thế giới, càng về sau càng rõ ràng, ngoại trừ nhóm người đầu tiên thức tỉnh có năng lực thiên phú, về sau rất nhiều dị năng giả đều vì đối mặt với khốn cảnh mà kích phát tiềm năng thức tỉnh dị năng, hoàn cảnh tồi tệ không chỉ mang theo tai nạn, mà còn có tiến hóa.

Tang thi rất khó giết chết, trừ khi chém rụng đầu chúng nó, nổ súng tạc đầu, hoặc là bắn vào giữa ấn đường cũng được, nhưng đối với Thảm Trì mà nói, đây không phải vấn đề cần quan tâm, bởi những mũi tên nổ của hắn tạo thương tổn cực kỳ đặc biệt, đối bọn chúng là hoàn toàn trí mạng, giống như đánh mấy thi độc trong trò chơi kia, dùng kỹ năng trò chơi, thì dù có là tang thi hay không tang thi, cùng quái vật bình thường cũng không khác nhiều lắm.

Rầm rầm rầm!

Thanh âm phá cửa càng ngày càng kịch liệt, Thảm Lưu Mộc sốt cao đến mơ mơ màng màng cũng phải run run sợ hãi, Thảm Trì vỗ lưng y đỡ dành, đứng lên.

Cửa này ngăn cản tang thi một đêm là không có vấn đề gì, Thảm Trì biết, chỉ cần qua được một đêm này, Thảm Lưu Mộc sau khi thức tỉnh được dị năng sẽ chẳng sợ bị tang thi thương tổn nữa, dị năng giả khác với người thường, người thường chỉ cần bị tang thi xẹt qua một vết rách cũng sẽ bị lây nhiễm bệnh, còn dị năng giả thì không, tương tự, Thảm Trì cũng sẽ không bị lây nhiễm, thân thể hắn so dị năng giả còn muốn đặc biệt hơn, khả năng khôi phục cực kinh người, chỉ cần không ảnh hưởng đến tính mạng, rất nhanh có thể khỏe lại, vết thương trên người qua vài giây là lành, độc tố tang thi đối hắn không có tác dụng, thậm chí mười mấy năm đã qua, hắn hoàn toàn không lão hóa.

Sự lão hóa ở dị năng giả đồng dạng cũng sẽ trì hoãn lại, ví dụ như mấy “đồng bọn” đời trước đó, qua mười mấy năm, rõ ràng đã ba mươi, bốn mươi tuổi, mà nhìn qua bộ dáng chỉ như hai mươi thanh xuân, nhưng dù sao thì vẫn khác biệt so với hắn là hoàn toàn không có thay đổi.

Thảm Trì giờ nghĩ lại mới phát hiện, sơ hở trên người mình thật sự nhiều lắm, khó trách khiến bọn họ sinh lòng nghi ngờ, cũng khó trách, sẽ làm vị tiến sĩ Dư kia cuồng nhiệt như vậy, thậm chí trả giá thật lớn để bọn họ có thể cam tâm bán đứng mình.

Tuy rằng ước lượng cánh cửa lớn kia rất nặng, hẳn là không đến mức nhanh như thế bị phá hỏng, Thảm Trì vẫn là đi tới cạnh cửa giương lên nỗ lực đỡ phòng bất trắc, đêm nay cực kỳ quan trọng đối với Thảm Lưu Mộc, hắn không cho phép có bất cứ phát sinh ngoài ý muốn nào. Cũng không biết đời trước Thảm Lưu Mộc rốt cuộc đã trải qua những việc gì, mới có thể khiến tính cách y càng về sau càng trở nên cực đoan cay nghiệt như thế, trên gương mặt y còn lưu lại vết sẹo vĩnh viễn nữa, Thảm Trì còn nhớ rõ lúc đó y cười nói với mình rằng, “Đây chính là kỷ vật lưu lại trong đêm ta thức tỉnh đó.”

Không có chính mình, Lưu Mộc vẫn có thể bước tiếp, chỉ là từng bước từng bước gian nan, tràn đầy huyết tính, Thảm Trì cũng không tính toán bảo hộ Lưu Mộc cẩn thận thận, chính là hi vọng tại mặt thể này, giảm bớt chút ít khó khăn gian khổ cho y, cùng nhau vượt qua, so với một mình luôn thoải mái hơn. Thảm Trì đã chọn được một con dao sắc bén rồi, đợi ngày mai Thảm Lưu Mộc tỉnh lại liền giao cho y, bước đầu tiên hắn muốn dạy y dùng dao.

Đời trước, mặc dù Thẩm Trì có kỹ năng trò chơi, nhưng trải qua mười mấy năm mệt mỏi, rất nhiều khả năng khác cũng là mưa dầm thấm đất đều biết một chút, đối với chuyện của dị năng giả cũng rõ ràng hơn bất luận người nào, kiểu ưu thế trùng sinh này hẳn không tính toán buông tha, từ lúc mới bắt đầu, hẳn muốn tiến bộ so với những người khác phải nhanh hơn! Đương nhiên, Thẩm Lưu Mộc cũng phải như vậy.

Một móng vuốt khô gầy theo khe cửa vươn vào, đó là ngón tay của con tang thi, móng tay dài đen thui mà sắc bén, trong kẽ móng đều là màu đỏ sẫm của vết máu sắp khô cạn.

Thẩm Trì mắt cũng không chớp giờ tay chém xuống, thẳng thừng chặt luôn mấy ngón tay này, ngoài cửa lập tức truyền đến tiếng tru lên bén nhọn.

Tuy tang thi bên ngoài không vào được, nhưng cái loại mùi thối khó ngửi trên người chúng đã bắt đầu lan tràn, may hiện giờ nhiệt độ thấp, sẽ không khiến người chịu đựng quá khó khăn. Có điều đối với Thẩm Trì mà nói, sớm đã quen thuộc mùi vị này, không qua bao lâu, loài người cũng đều quen thôi, tại mặt thể đầu còn có thể chú ý nhiều đến như vậy nữa.

Thẩm Trì ngồi xuống một ghế cạnh cửa lớn, Thẩm Lưu Mộc nằm cuộn tròn bên cạnh hắn, hai má nóng đỏ ửng, tóc đã sớm ướt đầm, tại thời tiết rét lạnh này, mặc quần áo ướt sũng ngược lại sẽ dễ dàng sinh bệnh, nên Thẩm Trì đã sớm đem Thẩm Lưu Mộc lột sạch, liền trực tiếp dùng áo khoác lông lớn cuộn lại.

Cởi quần áo ra mới phát hiện, trên người Thẩm Lưu Mộc khắp nơi là vết thương xanh tím to to nhỏ nhỏ, chỉ chừa mỗi khuôn mặt trắng nõn sáng loáng, xem ra y không có nói dối, người trong cô nhi viện kia, đối xử với y cũng không tốt lành gì.

Rầm rầm rầm!

Thẩm Lưu Mộc sốt một ngày một đêm, trong lúc mê mông luôn luôn nghe thấy tiếng đánh kịch liệt, chờ đến lúc y mở to mắt ra, liền thấy người nam nhân tuấn mỹ lạnh lùng kia, mi dài cong vút đang thân thiết nhìn mình, không biết vì sao, trong lòng liền thấy an tâm, khàn khàn gọi: “Ba ba.”

Thẩm Trì nở nụ cười, sờ sờ đầu y, Thẩm Lưu Mộc cảm giác tim của mình đập thành thịch, so với tiếng va chạm bên tai còn muốn lớn hơn.

“Mau mặc vào quần áo.” Thẩm Trì đã chuẩn bị sẵn quần áo cho y, Thẩm Lưu Mộc mới phát hiện lúc này mình đang trần truồng cuộn bên trong áo khoác lông lớn, mặt nháy mắt đỏ rực.

Thẩm Trì thực sự là không có phát hiện, “Lưu Mộc, tóc của ngươi dài quá, ta giúp ngươi cắt được không?”

Thẩm Lưu Mộc đang cuống quýt đem quần áo mặc vào, nghe vậy chậm chạp trả lời: “Được.”

Chờ y mặc quần áo tử tế ngồi lên ghế thì mới phát hiện cửa lớn kia đã sớm biến dạng, cùng xích sắt với khóa cửa nhìn như nháy mắt sau liền nứt ra, người lập tức cứng đờ, trợn tròn hai mắt.

Thẩm Trì cầm kéo giúp Thẩm Lưu Mộc cắt tóc, từng nhúm từng nhúm tóc đen vương trên nền đất.

“... Ba ba, đó là cái gì vậy?”

“Tang thi.”

Thẩm Lưu Mộc một cử động cũng không dám, cảm thấy miệng có điểm khô khan, “Tang thi là cái gì?”

Nhìn chằm chằm qua khe cửa kia ra bên ngoài, thì thấy một cái đầu thiếu nửa mặt trông cực khủng bố, cùng những móng tay đen sì cố gắng với vào, Thẩm Lưu Mộc cảm giác đầu ngón tay mình hơi phát run, mũi y đã có thể ngửi được loại mùi khiến người ta phát nôn này.

Thẩm Trì cắt khá ổn, tay nghề của hắn kỳ thật không sai, ở mặt thể, loại việc cắt tóc đơn giản này gần như mỗi người đều biết làm.

Tóc Thẩm Lưu Mộc thực mềm, lại còn vừa mượt vừa thẳng, không giống tóc nhiều nam nhân khác đâm vào tay cứng như thép.

“Không phải sợ, Lưu Mộc, chúng ta có thể làm thật mấy gia hỏa nhỏ yếu này.”

Tang thi lúc này so với sau đó quả thật cực kì yếu, chúng còn chưa có tiến hóa, chỉ có lực lượng hơn so người thường mà thôi, bàn về trí tuệ cùng tốc độ, còn kém xa con người, nhưng bởi vì bề ngoài khủng bố làm mọi người trên tâm lý sinh ra nhát gan, mới khiến bọn họ chỉ biết bỏ chạy.

Trong mặt thể, tang thi chưa bao giờ là thứ đáng sợ nhất, thứ đáng sợ nhất, phải là con người sinh sống tại mặt thể.

“Được rồi Lưu Mộc, quay lại đây.” Thẩm Trì vỗ vỗ mái tóc lộn xộn của Thẩm Lưu Mộc, sau khi cắt tóc xong, Thẩm Lưu Mộc lộ ra khuôn mặt ngọc tuyết* đáng yêu, tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng đã mơ hồ có thể thấy được nét mặt mà Thẩm Trì quen thuộc, một đôi mắt to xinh đẹp luôn khiến người chú mục, vô luận là ai nhìn thấy đứa bé như này, chỉ sợ đều sinh ra vài phần yêu thích.

*: Ngọc tuyết, trắng nõn, đáng yêu...

Thời gian ở cô nhi viện, nếu Thẩm Lưu Mộc không dưỡng mái tóc dài như vậy làm che mất khuôn mặt y, có lẽ đã sớm được người nhận nuôi rồi đi?

“Ba ba.” Thẩm Lưu Mộc ngẩng đầu, nhìn về phía dao găm Thẩm Trì đưa cho y, Thẩm Trì đối y mỉm cười, “Cầm, Lưu Mộc.”

Thẩm Lưu Mộc yên lặng nhận lấy dao so nửa cánh tay y còn dài hơn, cũng không có thất kinh như những đứa trẻ bình thường, chỉ là trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vài phần khản trương.

Y an ủi bản thân, không sao, đó bất quá chỉ là quái vật mà thôi, y gặp được những thứ so với này còn đáng sợ hơn, không cần lui về phía sau, vì phía sau có —— ba ba đó.

“Lưu Mộc, lui về phía sau!” Thẩm Trì chém một đao xuống, dây xích vốn sắp đứt lập tức gãy thành hai!

Tang thi tràn vào!

Những tang thi này chỉ có một phần cực nhỏ còn có đầy đủ bộ dáng con người, đa số hoặc là thiếu nửa cái đầu, vừa đi vừa rớt xuống óc màu trắng, hoặc là thiếu một cánh tay, vừa nhìn là biết bị mạnh mẽ xé rách, lỗ hổng chỗ bị xé đã sinh ra mủ thối rửa, nhìn vô cùng ghê tởm, bằng không chính là trực tiếp bò trên mặt đất, thân thể chỉ còn có một nửa, trên mặt đất lết qua nơi nơi là máu đỏ sẫm, Thẩm Lưu Mộc nhìn kỹ trong đám tang thi này có một con miệng dính máu bầy hầy, buồn nôn là rằng nó còn giết thịt của người khác.

Tâm pháp Thiên La Ngụy Đạo** của Đường Môn có rất nhiều kỹ năng quần công, Độc Sát, Thiên Tuyệt Địa Diệt, Âm Tàng Sát Cơ, Thiên Nữ Tán Hoa, Khổng Tước Linh, tang thi ngoài cửa đang tranh nhau tràn vào, Thẩm Trì bình tĩnh đứng, ngay cả mắt cũng chưa chớp một cái nào, giấy lát sau, đám tang thi đã ngã rạp hết xuống, cơ quan kỹ năng Thiên Diệt Địa Tuyệt không ngừng chuyển động, thân thể Thẩm Trì ngửa ra sau, hộp ngàn cơ trong tay bắn ra Thiên Nữ Tán Hoa rơi xuống mặt đất, nổ tung!

** : Xem thêm trong đây để biết rõ hơn nhé [guidegame /duong-mon-vltk-3d-g... am-3d.html](http://duong-mon-vltk-3d-g...am-3d.html)

Thẩm Lưu Mộc thấy mà trợn mắt há mồm, dao trong tay thiếu chút nữa rơi xuống.

Dưới kỹ năng quần công cường đại, tang thi dù có nhiều hơn nữa cũng chẳng phải sợ gì cả, loại tang thi cấp thấp hiện tại này đối Thẩm Trì mà nói là cực kỳ dễ đối phó, hần chỉ cần tùy tiện lấy ra một cái ám khí nào đó đều có thể lấy mạng bọn nó! Rất nhanh, tang thi tràn vào chỉ còn lại có ba con, chúng bị thân thể mấy tang thi vào trước ngăn đường, nhưng vẫn mù quáng cố tiến lên phía trước, chẳng có ý thức gì.

“Lưu Mộc.” Thẩm Trì mở miệng.

Ánh mắt Thẩm Lưu Mộc nhìn Thẩm Trì phá lệ sáng ngời, “Ba ba!”

“Còn lại giao cho ngươi, ngươi dùng dao trên tay đem đầu bọn nó cắt xuống.”

Thẩm Lưu Mộc sững sờ.

Thẩm Trì thu lại hộp ngàn cơ, cầm dao nhảy lên, hàn quang chột lóe, một đầu tang thi lộc cộc lăn lông lốc trên mặt đất.

“Đừng sợ, kỳ thật chúng nó không đáng sợ như vậy, tốc độ lại chậm, tang thi bò trên mặt đất này vừa tầm người, đem đầu nó chặt xuống đi.”

Thẩm Lưu Mộc im lặng đi đến phía trước, không cần Thẩm Trì làm mẫu lần nữa, một dao bổ xuống, hung hăng đem đầu tang thi lết trên đất kia chặt xuống, nửa điểm cũng không do dự! Máu màu đỏ phun ra, làm bắn giầy cùng quần áo y, thậm chí văng một ít đến mặt y, nhưng sắc mặt y vẫn cực kỳ bình tĩnh.

Thẩm Trì: “...” Không hổ là Lưu Mộc, một Lưu Mộc thủ đoạn huyết tinh kia.

Một đứa bé nhìn mới năm sáu tuổi, cầm dao ngay cả tay cũng chẳng run phát nào mà chém xuống, lúc này Thẩm Trì đã hoàn toàn tin tưởng tên này có thể một mình sống sót tại mặt thể rồi...

“Ba ba, ta nói rồi.” Thẩm Lưu Mộc thấy thần sắc Thẩm Trì, lập tức có chút sợ hãi, cúi đầu, thấp giọng nói, “Ta nhìn thấy qua... ta thấy qua mù mù cầm dao —— ba ba, nếu như ta cùng nàng giống nhau...”

Tay Thẩm Trì đề lên đầu y, hung hăng xoa tóc y, “Lưu Mộc, mặc kệ người biến thành dạng gì, đời này đều là con trai ta, biết không?”

Thẩm Lưu Mộc thật lâu thật lâu sau mới hàm hồ “Ân” một tiếng, thanh âm lại mang theo nước mắt.

Y thật lâu trước kia chỉ biết, có lẽ mình và những đứa trẻ khác có chút bất đồng, năm trước y đã đánh vỡ đầu tiểu Thạch trong cô nhi viện luôn bắt nạt mình kia, tuy sau đó mình cũng bị viện trưởng hung hăng đánh cho một trận, nhưng lúc nhìn đến đầu tiểu Thạch bị chảy máu, y không những không sợ hãi, mà còn có chút hưng phấn.

Y nghĩ tới, có lẽ mình và cái người đem ba ba cắt thành từng khối – mù mù kia là giống nhau, cũng thích nhìn người đổ máu? Rất nhiều đêm, y đều bị ý nghĩ của chính bản thân dọa sợ đến mức không ngủ yên.

Y sợ ba ba mới cũng sẽ vì vậy mà ghét bỏ y, người ba ba này có lồng ngực rất rộng rãi, làm người ta an tâm, hơn nữa, mùi hương trên người ba ba cũng rất dễ ngủ, bộ dạng ba ba lại đẹp lắm, ba ba đối y thực ôn nhu, ba ba còn tặng y gấu lớn, ở cô nhi viện, chỉ có một gấu nhỏ vô cùng bẩn, hình như là từ năm kia được một chị gái học đại học quyen tặng, có điều, cho tới bây giờ đều không tới phiên y được chơi.

Thẩm Lưu Mộc không muốn vì vậy mà khiến ba ba chán ghét y.

Nghe được thanh âm ôn nhu của Thẩm Trì, y ôm lấy chân Thẩm Trì, tâm dần dần an tĩnh lại.

“Lưu Mộc, chú ý.” Thẩm Trì vỗ vỗ lưng Thẩm Lưu Mộc, ý bảo y buông mình ra, cầm dao găm lập tức đục thủng đầu một con tang thi, tìm trong chóc lát mới thấy một viên gì đó lớn bằng hạt gạo trong suốt như giọt nước.

Tang thi sơ cấp chỉ có nguyên tinh lớn chừng này, bởi vì không làm mọi người chú ý, nên ngay từ đầu căn bản không ai phát hiện, sau đó tang thi bắt đầu tiến hóa, đến tang thi cấp B thì trong não chúng có nguyên tinh lớn bằng hạt lựu, nhưng vẫn như trước chưa nhiều người chú ý tới, thẳng đến xuất hiện tang thi cấp C, cái nguyên tinh kia lớn hơn mới khiến mọi người coi trọng, bất quá, đó đã là chuyện hai năm sau.

Nguyên tinh có thể tăng lên dị năng, nhưng bảo tồn được chúng thực khó, thứ nguyên tinh trong não tang thi này kiểu như trái tim của bọn nó, một khi chúng chết, không quá nửa giờ nguyên tinh liền sẽ biến thành chất lỏng.

“Ba ba, đây là cái gì?”

“Lưu Mộc, cầm.” Thẩm Lưu Mộc nghi hoặc tiếp nhận nguyên tinh.

“Người cẩn thận cảm giác, trong cơ thể người có phải có một dòng nhiệt khí hay không?”

Thẩm Lưu Mộc khó hiểu.

“Đại khái là ở chỗ này.” Ngón tay thon dài của Thẩm Trì chọc chọc vị trí bụng dưới Thẩm Lưu Mộc, đứa trẻ bảy tuổi tuy còn ngây thơ không biết gì, nhưng trực giác vẫn là ngưng ngừng, y nhất thời đỏ mặt, “Ba ba!”

Thẩm Trì nở nụ cười, “Tiểu quỷ! Chỗ này gọi là đan điền!”

Thẩm Lưu Mộc trừng mắt nhìn hắn không nói lời nào.

“Cảm giác đi, trong đan điền có phải có một dòng nhiệt khí hay không, đem nó dẫn tới lòng bàn tay.”

Thẩm Trì mắt thấy bàn tay nho nhỏ của Thẩm Lưu Mộc bỗng nhiên tỏa lên một vòng ánh sáng xanh lục nhạt, cực kỳ đẹp, mà rất nhanh khóa nguyên tinh nho nhỏ kia giống như nước hòa tan ra, bị bàn tay của y hấp thu hết, biến mất không còn sót gì nữa!

Đây là dị năng Mộc hệ.

Trên toàn thế giới, dị năng giả Thiên nhiên hệ đều là những người trân quý, bọn họ chiếm số lượng ít nhất, mà trong số đó khả năng xuất hiện Mộc hệ lại là cực nhỏ, Thẩm Trì nhớ rõ cho đến lúc hắn bị bắt vào sở nghiên cứu, trên thế giới, dị năng giả Mộc hệ chỉ có một mình Lưu Mộc, người khác không dám đắc tội Lưu Mộc cũng một phần vì nguyên nhân này, dị năng Mộc hệ đại biểu cho sinh mệnh, ai cũng không biết mình một ngày nào đó có hay không cần tìm Lưu Mộc cứu mạng.

Lưu Mộc là người coi thường sinh mệnh như vậy, thủ đoạn lại huyết tinh tàn nhẫn, nhưng cố tình, y lại là dị năng giả Mộc hệ duy nhất trên đời.

Cho nên Thẩm Trì tin tưởng, trong nội tâm Lưu Mộc nhất định có một nơi dịu dàng nào đó, là loại sinh cơ dạt dào xanh mơn mơn này.

“Ba ba, đây là gì?” Thẩm Lưu Mộc ngạc nhiên nhìn tay mình.

“Đây là nguyên tinh, là thứ làm dị năng Lưu Mộc trở nên lợi hại hơn đó.”

“Sẽ lợi hại hơn nhiều?”

“Đúng.”

“So với ba ba còn lợi hại hơn sao?” (Đặc tính Công ẩn tàng dần dần lộ rõ =.,=)

Thẩm Trì sửng sốt, sau đó nở nụ cười, sờ sờ đầu y, “Ba ba cũng rất lợi hại, về sau Lưu Mộc sẽ giống ba ba cùng lợi hại như thế.”

Thẩm Lưu Mộc “A” một tiếng, kiên định nói, “Sau ta sẽ so ba ba còn lợi hại hơn.”

Thẩm Trì không để ý tới tuyên ngôn loại trẻ con này, hắn còn rất nhiều tang thi phải xử lý, những nguyên tinh này không thể lãng phí được.

Trên thực tế —— thật lâu sau hắn mới biết được, mình cũng có thể hấp thu nguyên tinh, chỉ là lúc đó, thực lực của hắn cũng đã rất cường đại, vì để bọn nhỏ nhanh chóng tăng lên sức mạnh, hắn đều đem nguyên tinh thu thập được cho bọn nhỏ dùng hết, kết quả, là như thế đó.

“Ta sẽ trở thành người lợi hại hơn so với ba ba, sau đó ta có thể bảo hộ ba ba rồi.”

Thẩm Trì giật mình, cảm thấy trong lòng có chỗ nào đó như bị đâm một phát, hơi nhói đau.

==== =====

Suy nghĩ của tác giả: nhanh chóng lặn xuống đánh chữ đây, tranh thủ ngày hôm nay viết nhiều một chút, ~~o(>_<)o>

~~Cám ơn hỏa tiễn của Nicky0824, ~()~ cám ơn nhé, (3)

Cám ơn địa lôi của Lạc Hà Nghê Hồng, Hành Hương, Ngõ, Tiêu Kim Khách, 13964881, Thư Xuyên, Đầu Ngón Tay Linh, Dùng Hết Quãng Đời Còn Lại Chỉ Vì Quãng Đời Còn Lại, Lúa Tiểu Dao, Bích La Xuân, Áo Xanh, Vũ Ngưng Tịch Thần, Chanh Nịnh, yêu các người, (3)

Cám ơn Trời Mưa Xuống Không Có Cột Thu Lôi, yêu người, (3)

4. Chương 4: Những Người Sống Sót

Thời gian tận thế mới bắt đầu mấy ngày là khoảng thời gian hỗn loạn nhất, nhân loại trên này bị tận thế tập kích trở tay không kịp, nơi nơi đều là thây ma, bầu trời tối đen liên tục rơi xuống mưa đá, thời tiết lạnh đến kinh người.

Thẩm Trì mang theo Thẩm Lưu Mộc ở tại rạp chiếu phim mất một tuần, tỉnh thoảng lại ra ngoài săn thây ma, trong vòng một tuần thu vào không ít nguyên tinh. Thẩm Lưu Mộc bên hông treo một cái dây khô làm thành roi mà Thẩm Trì tự mình làm cho hắn. Đầu tường khu trò chơi có dây mây khô, thân là dị năng giả hệ Mộc, kỳ thật vũ khí Thẩm Lưu Mộc dùng tốt nhất không phải đao, mà là roi dài, đương nhiên, dây mây chính là nơi trung gian. Hấp thu không ít nguyên tinh, Thẩm Lưu Mộc đã có thể trong nháy mắt đem cây roi dây mây khô biến thành một cây roi dài có gai ngược sắc bén! Thẩm Trì nhìn thấy cây khô bỗng thần kỳ sống lại, không thể không cảm thán dị năng giả hệ tự nhiên so với hắn có kỹ năng trò chơi càng thêm thần kỳ.

Dây mây không chút nào thu hút bỗng nhiên trong nháy mắt tràn trề sức sống, duỗi thẳng gấp mấy lần không đứt, hành động bất ngờ, đối thủ phản ứng không kịp căn bản là không rõ chuyện gì xảy ra, mà trên cây roi xanh biếc, khắp nơi đều là gai nhọn sắc bén, Thẩm Lưu Mộc chỉ cần rút vào một ít dị năng, những gai nhọn này liền trở nên nguy hiểm chết người, gặp phải thây ma, vóc dáng nhỏ bé của Thẩm Lưu Mộc vùng vẫy, tay kéo một cái, màu xanh biếc chợt lóe, đầu thây ma liền lăn lông lốc xuống, có thể thấy mấy cái gai này lợi hại như thế nào. Nếu con người mà bị y cuốn lấy yết hầu là có thể dễ dàng bị đứt động mạch chủ, thậm chí đứt đầu.

Thẩm Lưu Mộc phương diện này thiên phú xuất chúng, quả thực không cần Thẩm Trì dạy bảo, Thẩm Trì cảm thán, nếu đây là thế giới hòa bình, Thẩm Lưu Mộc như vậy, hơn phân nửa trở thành tên sát nhân biến thái...

Thời kỳ đầu, Thẩm Lưu Mộc chỉ cần có một thủ đoạn này, là đủ cho y có bản lĩnh hộ mệnh, nhưng Thẩm Trì vẫn đang huấn luyện y dùng đao, thậm chí đem một thanh dao gọt trái cây nhỏ dao trái cây giấu ở trong giày Thẩm Lưu Mộc.

Tận thế, dị năng cũng không phải vạn năng, dị năng bọn y không thể so với Thẩm Trì, kỹ năng Đường Môn của hắn chỉ cần nỗ lực cùng cơ quan là có thể giết lên giết xuống, Đường Môn kích phát chỉ cần giá trị Thần Kỳ, không thể nghi ngờ là lâu nhất, nhưng dị năng chỉ có tác dụng trong một khoảng, giống nội lực trong trò chơi vậy, một khi hết nội lực thì dị năng chỉ là đồ bỏ, dị năng giả cũng giống như vậy.

Cho nên, dùng đao là bản lĩnh chắc chắn nhất, ít nhất trong khoảng thời gian dị năng trong người khô kiệt, cũng không đến mức tay trái gà không chặt.

Công viên trò chơi ở Thượng Hải đã trở thành thiên đường của thây ma, nơi nơi đều là thây ma lang thang, không thấy một người sống nào.

“Ba, con đói.” Thẩm Lưu Mộc xoa bụng nói thầm, không chút để ý trên quần áo cùng giày mình đều là vết máu.

Nếu như đứa nhỏ bình thường, chỉ sợ căn bản không có cách nào thích ứng hoàn cảnh nhanh như vậy, cho đến hiện tại Thẩm Lưu Mộc có lẽ từng sợ hãi, nhưng chưa từng ngại bẩn ngại mệt hay rơi nước mắt.

Thẩm Trì đá một cái vào tủ đồ uống tự động, hi vọng trong này còn có một ít đồ tốt.

Hắn chuẩn bị không ít nước, nhưng Thẩm Lưu Mộc trong quá trình lớn lên tốt nhất không nên uống nước đã bị ô nhiễm, mặc dù nói thân là dị năng giả y sẽ không bởi vì loại nước này mà bị nhiễm bệnh, nhưng suy cho cùng thì vẫn không tốt đối với thân thể, dị năng Hệ Mộc là một loại dị năng rất đặc biệt, Thẩm Trì nghe Lưu Mộc đời trước nói qua, bởi vì có loại dị năng này tồn tại, thân thể y rất miễn cảm, thức ăn còn đỡ hơn một chút. Còn nước nếu không sạch sẽ y sẽ rất khó chịu, chỉ là khó chịu mà thôi, sẽ không gây hại với y, có điều, dù sao vẫn khiến y khó sở.

Cho nên mấy ngày này, Thẩm Trì uống nước rất ít, coi như uống, phần lớn cũng là uống nước tuyết tan, nước mưa đá tan và sương sớm dùng túi ni lông lấy được, nước sạch đều dành cho Thẩm Lưu Mộc.

Hắn hi vọng đồ uống trong tủ tự động có thể nhiều một tí, chỉ là một lon cà phê cũng tốt.

“Chờ một lát!” Thẩm Trì đã bắt đầu cân nhắc việc rời đi khu vui chơi, tuy rằng nơi này nhiều thầy ma, thật là nơi săn thú tốt, nhưng căn bản không có khả năng có thức ăn con người, may mắn khu trò chơi vốn có không ít nơi bán đồ ăn, thời tiết quá lạnh, đồ ăn phần lớn không bị hỏng, vẫn có thể ăn được —— phần lớn chính là thức ăn nhanh, dinh dưỡng không đủ, Thẩm Trì bắt đầu suy nghĩ có nên đi vườn bách thú Thượng Hải, tuy rằng chỗ đó rất có thể có mãnh thú tiến hoá, nhưng đối với Thẩm Trì mà nói, cũng không nguy hiểm như vậy.

“Ba, nhìn kia!” Thẩm Lưu Mộc bỗng nhiên mở miệng.

Xoay người đem tất cả đồ uống trong tủ tự động nhét vào ba lô trò chơi, Thẩm Trì ngẩng đầu lên, trước mặt là một nhà ăn, có thể nói trong cả khu này là nơi tốt nhất, hiện tại cửa sổ trong suốt sát đất đã bị đánh vỡ, lộ ra khí tức hủ bại.

Thẩm Trì trong lòng khẽ động, phòng ăn trong nhà này trong không chừng có chút đồ ăn ngon gì đó!

“Ba, con vừa nhìn thấy một bóng người!”

Thẩm Trì nhíu mày, “Bóng người?”

“Đúng!” Thẩm Lưu Mộc khẳng định nói, “Con không có nhìn lầm, nhất định là có người chạy qua, hình như là một đứa nhóc!”

Thẩm Trì nghe Thẩm Lưu Mộc dùng giọng điệu ông già, nhin không được cười nói, “Đừng quên chính con cũng chỉ là một đứa nhóc mà thôi!”

Thẩm Lưu Mộc khinh thường bĩu môi, ưỡn ngực nói, “Con đã có thể giết thầy ma!”

Thẩm Trì cốc đầu y, “Coi như có thể giết thầy ma cũng chỉ là một đứa con nít!”

Nói xong hắn liền ôm lấy Thẩm Lưu Mộc, đi về phía phòng ăn.

Sảnh nhà ăn có mấy thầy ma lang thang, bị Thẩm Trì giải quyết dễ dàng, lên lầu lại thấy trên bậc thang có mấy cỗ thi thể thầy ma.

“Nơi này quả nhiên có người may mắn sống sót.” Thẩm Trì khe khẽ nói.

Thẩm Lưu Mộc ôm chặt cổ hắn, “Ba, những người khác ở trong này sao?”

“Ừ.” Thẩm Trì trong lòng tiếc nuối, sợ rằng phòng ăn này dù có thức ăn cũng bị những người sống sót chiếm lấy rồi, có điều bọn họ không biết là may mắn hay là nhìn xa trông rộng, trốn tại nơi có thức ăn không nghi ngờ là một lựa chọn thông minh.

“A!” Một tiếng kêu sợ hãi phá vỡ yên lặng, Thẩm Trì ngẩng đầu nhìn lại thì chứng kiến một cô bé mặc đồng phục trọn hai mắt nhìn mình.

Cô nhìn qua không quá mười bảy tuổi, khuôn mặt còn có vài phần non nớt lại thanh lệ long lanh, mái tóc dài thẳng nhìn có chút rối bởi buộc sau đầu, đồng phục trên người lộn xộn không thể tả, váy bị xé mất vài lỗ cơ hồ không che được áo trong.

Thẩm Trì cũng không ngạc nhiên, ở tận thế, một cô nhóc như vậy, đa số không có kết cục tốt, đừng nói là phái yếu, nam nhân bộ dạng đẹp nếu không có năng lực tự bảo vệ mình, cũng chỉ có thể dựa vào người khác mà sinh tồn, mà giá trị lớn nhất của bọn họ là ở khuôn mặt cùng thân thể.

Nhân loại chính là sinh vật như vậy, càng ở hoàn cảnh khắc nghiệt, càng dễ dàng trở về bản năng giống như dã thú.

Lâm Tiểu Vân nhìn thanh niên trước mặt, cơ hồ khó nén được kinh hãi, ở thời điểm này, hắn từ bên ngoài đi tới, lại có thể đi lại thong dong, trên mặt không có...chút nào kinh hoảng, mặc trên người áo da, quần da, ủng da, trên tay cũng đeo đôi bao tay da, nếu thậm chí ở trước khoảng thời gian đáng sợ này, Lâm Tiểu Vân cũng chưa từng thấy qua nam nhân nào đẹp trai hơn hắn. Trên tay hắn còn ôm một bé trai cực kì xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn sạch sẽ trắng nõn, khác hẳn với mấy đứa nhóc vừa bắn lại vừa hay bắt chột khóc rống trong phòng kia, có vẻ trưởng thành sớm. Nếu vào hơn một tuần trước, cô nhìn thấy một lớn một nhỏ

như vậy chắc chắn sẽ lập tức hét chói tai rồi tìm cơ hội được chụp ảnh, còn có thể đăng lên weibo khoe một chút. Còn bây giờ, cô chỉ cảm thấy xấu hổ hết sức.

Cô cố gắng kéo kéo váy, khấn trương hỏi: “Anh, anh là từ bên ngoài tới?”

“Đúng vậy, tôi là từ bên ngoài tới.” Thẩm Trì thở dài, hắn vốn đang suy nghĩ có nên xoay người rời đi không, miễn cho cuốn vào phân tranh, nhưng cuối cùng chậm một bước.

“Ngoài, bên ngoài đều, đều là thầy ma, anh làm sao tới đây được?”

Thẩm Trì thấy cô bé ngay cả nói đều không nói nổi, không khỏi nhú mày.

“Tiểu Vân! Em đang nói chuyện với ai đấy!” Một thanh niên bộ dạng tương đối bình thường từ trong cửa đi ra, Lâm Tiểu Vân lập tức có chút thất kinh, “Anh Lý, không, không có, là một người từ ngoài tới!”

“Người từ ngoài tới?” Thanh niên ngờ vực, hắn nhìn về phía Thẩm Trì đang mỉm cười, trong lòng thoáng cái lộ bộp.

Có thể ở trong hoàn cảnh vẫn duy trì phong thái như vậy, chỉ sợ không phải người thường, “Anh cũng là người sống sót trong khu vui chơi này?”

“Đúng.” Thẩm Trì gật đầu một cái, “Cha con chúng tôi trốn ở tiệm ăn nhanh cách đây không xa, hai ngày nay thấy thầy ma vẫn đi một ít mới dám đi ra ngoài xem sao, nhìn xem có thể tìm được người khác hay không.”

Thẩm Lưu Mộc nhìn chằm chằm Thẩm Trì, bĩu môi, ba nói dối. Bọn y rõ ràng là từ rạp chiếu phim phía bên kia khu vui chơi.

Thanh niên nhẹ nhàng thở ra, nếu như là Thẩm Trì độc thân một người, hắn có lẽ sẽ cảnh giác hơn một chút, vô luận là ai, nhìn thấy một người mang theo một đứa nhỏ chỉ tầm năm sáu tuổi bên người, dù cho hắn là một người đàn ông trẻ trung cường tráng, cảnh giác đều ít hơn một chút, so với nam nhân độc thân thì một đôi cha con như vậy càng làm người ta yên tâm hơn.

“Mau vào đi, nơi này tạm thời an toàn.” Thanh niên nói.

Thẩm Trì mỉm cười, hiện tại mọi người còn chưa ý thức được người ngoài có thể gây nguy hiểm, qua một thời gian nữa, nếu như một người ngoài muốn gia nhập một đoàn thể, đầu tiên cần chứng minh bản thân không bị thầy ma lây nhiễm, đương nhiên, nghiệm chứng loại này chỉ nhằm vào người thường mà không phải dị năng giả, đồng thời, nghiệm chứng loại này cực kỳ nhục nhã, phải cởi sạch quần áo toàn thân chứng minh mình không có vết thương.

Có điều, nhân loại thật là sinh vật dễ dàng thích ứng, rất nhanh bọn họ sẽ quen với việc này.

Vừa mới đi vào, một cỗ mùi không phải thơm tho lắm xông thẳng vào chóp mũi.

Thẩm Trì mặt không đổi sắc, Thẩm Lưu Mộc hơi nhú nhú mày, càng thêm ôm chặt Thẩm Trì.

Có vẻ đây là sảnh yến hội tầng ba, không gian coi như là khá lớn, ba cánh cửa này ngoại trừ cánh cửa đang mở này thì cả 2 chỗ khác đều được chặn bởi rất nhiều cái bàn, hiển nhiên là dùng để phòng ngừa thầy ma xâm lấn.

Thẩm Trì lơ đãng nhìn qua, bởi vì điện sớm đã bị cắt, đại sảnh một mảnh âm u, có chừng ba mươi mấy người, có bốn đôi cha con hoặc mẹ con, chỉ có một nhà cha mẹ đều ở cùng đứa con, mấy nữ sinh mặc đồng phục giống nhau, nhìn qua thấy giống Lâm Tiểu Vân, bởi vì mấy cô bé mặc đồng phục giống nhau như đúc, đều không ngoại lệ, đồng phục đều thực lộn xộn. bốn cô gái còn rất trẻ mặc quần áo phục vụ, hai đôi giày Tây vừa nhìn là biết người đàn ông trung niên doanh nhân thành đạt, một ông đầu bếp cầm dao, còn có một nhóm thanh niên, cộng thêm “Lý ca” bên cạnh Thẩm Trì này tổng cộng là tám người, mà trong đó một người im lặng hút thuốc nhìn không rõ mặt, vừa nhìn là biết đó là thủ lĩnh.

Xem ra, những người tại đây có cuộc sống an toàn như vậy, hắn là công lao của vị này.

“Khải Nhất, hai cha con này cũng là những người may mắn sống sót.” “Lý ca” đi tới, lớn tiếng nói.

Người nọ bộp bộp tắt điều thuốc, xem xét Thẩm Trì, mấy thanh niên buồn ngủ bên cạnh hắn cũng vậy.

Thẩm Trì bộ dạng nhìn rất khá, trò chơi sáng tạo ra bộ dáng này là cực kỳ hoàn mỹ, mặc kệ nhìn từ góc độ nào, đều là cảnh đẹp ý vui, mi dài tú mục, sống mũi thẳng, lúc không cười có vài phần lạnh lùng, cười lộ lên lại thập phần thanh lệ. Lúc này hắn mặc áo da quần da, dáng người có vẻ thon dài hoàn mỹ, bất kỳ một tác đường cong nào cũng rất đẹp.

Đừng nói khi hắn đi tới đại sảnh mắt các nữ nhân đều sáng lên, ngay cả ánh mắt của nam nhân đều có chút khác thường.

Nhóm người ở đây, đã qua một tuần lễ, hầu hết đều không sạch sẽ, có thể còn sống là tốt lắm rồi, sao còn chú ý nhiều đến vệ sinh cá nhân.

Cho nên cha con Thẩm Trì cùng Thẩm Lưu Mộc càng thêm nổi bật, như hạc trong bầy gà.

“Trương ca, bộ dáng người anh em này đúng là ——” một thanh niên cúi xuống nói bên tai người thanh niên cầm đầu, “Không bằng trước hết để cho các anh em...”

“Bốp!” Một cái bạt tai đưa qua, vị Trương ca này mặt không chút lưu tình chút nào, lạnh lùng nói, “Bản thân mày vóc dáng ghê tởm đừng đem người ta giống mày cũng ghê tởm như vậy! Bọn mày muốn chơi tao mặc kệ, bây giờ thế đạo thay đổi, nắm tay người nào lớn người đó quyết định, bọn mày tốt xấu gì còn có thể hỗ trợ giết vài ba cái thầy ma, cái loại chuyện cặn bã này đừng đến bên tai tao mà nói!” Hơn nữa bọn này thật quá ngu xuẩn, hai cha con tại thời điểm này còn có thể ung dung, toàn thân sạch sẽ như vậy nào có thể là người thường?

Hắn và những người này bất đồng, hắn hiểu rõ, nếu thân thể mình có biến hóa, nói không chừng còn có những người khác giống thế, dù sao hắn cũng đã xem qua mấy quyển tiểu thuyết về tận thế, hắn biết cái gì là dị năng.

Thẩm Trì neho lại ánh mắt, tại một khắc khi hắn dập tắt điều thuốc, lộ ra mông lung sương khói, có lẽ hắn chỉ là cảm thấy quen thuộc, nhưng nghe thấy giọng nói, Thẩm Trì liền nhận ra hắn.

Trương Khải Nhất.

Không nghĩ đến, thời gian ban đầu, hắn là ở Thượng Hải.

Càng không nghĩ đến, đời này người thứ nhất mình gặp gỡ, lại là hắn.

Thẩm Trì cùng Trương Khải Nhất cũng không quen thuộc lắm, đời trước hắn và “đồng bọn” của hắn cũng khá có tiếng tăm, ở Bắc Kinh cũng là một thế lực không nhỏ. Trương Khải Nhất hình như thời kỳ sau mới gia nhập vào, hắn chỉ là một dị năng giả lực lượng bình thường, nhưng bởi vì thức tỉnh sớm nên thực lực cũng thuộc dạng khá. Chẳng qua dị năng loại lực lượng cũng không hiếm hoi nên chưa từng để cho hắn tiến vào hàng ngũ trung tâm bọn họ.

Thẩm Trì nghĩ mình đối đãi với hắn cũng không tệ lắm, bởi vì nhiều lần Trương Khải Nhất cũng hoàn thành nhiệm vụ rất xuất sắc, thậm chí hắn từng đề nghị qua để cho Trương Khải Nhất gia nhập vào, hơn nữa, nếu Thẩm Trì không nhớ nhầm, hắn đã cứu Trương Khải Nhất một hai lần, một lần là khi thực hiện nhiệm vụ nào đó, một lần là khi hắn đắc tội với con trai của một ông lớn ở Bắc Kinh, chính mình bảo hộ hắn, ngữ điệu cảm kích của người đàn ông này khi đó đến nay hắn còn nhớ rõ: — “Thẩm ca, mạng của em chính là của anh!”

Thẩm Trì đã cứu quá nhiều người, lời của Trương Khải Nhất hắn cũng không để trong lòng.

Nhưng buồn cười chính là, ngày đó Thẩm Trì bị sở nghiên cứu mang đi, chính Trương Khải Nhất là người mở cửa.

Tuy rằng, hắn biết đó là do bọn họ hạ mệnh lệnh, nhưng mà người thanh niên từng nói “Mạng là của người” lại mang theo hờ hững cùng biểu tình chết lặng, mở cửa cho bọn người Dư tiến sĩ.

Sau đó, nhìn thấy Thẩm Trì bị mang đi, hắn nhưng chỉ là đứng ở tại chỗ.

Thẩm Trì mỉm cười trào phúng, trong lòng một mảnh bình tĩnh.

Kỳ thật, hắn một chút cũng không thấy khó hiểu, tận thế nha, còn nhiều người bội bạc như vậy lắm, lòng biết ơn chỉ đọng lại trên đầu lưỡi mà thôi.

Trương Khải Nhất chính là một người như vậy.

====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: thấy có tình yêu nói Thẩm Trì bởi vì đời trước không đủ mạnh mới có kết cục như vậy.

Thật ra thì, đời trước tuy rằng hắn mang theo kỹ năng trò chơi xuyên qua, nhưng chỉ là một người thường lớn lên trong một thế giới hòa bình.

Hắn lòng cảnh giác không đủ, khi xuyên qua lại mang theo kỹ năng trò chơi cường đại.

Dễ dàng tin tưởng lại hành xử phô trương. Đây không phải loại nhân vật hay xuất hiện trong tiểu thuyết hay sao, nhất là khi lại mang theo hệ thống trò chơi, kỹ năng trò chơi như vậy...

Ta nhớ được ta xem một quyển tận thế nào đó, nữ chính mang theo kỹ năng Mục Sư.

Khí gió, phô trương như vậy, trong tiểu thuyết đó cũng có cái gọi là sở nghiên cứu, ta lúc ấy chỉ muốn gào, vì cái gì người ở sở nghiên cứu không mang cô ta đi mổ xẻ thí nghiệm a... Thực là không khoa học tí nào!

Vì thế, quyển truyện này ra đời.

Đương nhiên, có người nói, dù cho đời này hắn báo thù hoặc là bù đắp lại cho Lưu Mộc, hối tiếc đời trước cũng đã tạo thành rồi, ta muốn nói, hắn là sống lại, quay về thời điểm tất cả còn chưa xảy ra chuyện gì, cũng không phải là một thế giới song song khác nhé.

Cho nên, tất cả còn kịp, hắn bắt đầu lại từ đầu, nợ hắn hắn sẽ đòi lại, ha, tuy rằng hết thấy còn chưa phát sinh, nhưng ở tận thế, hắn làm gì cũng có thể tìm được lý do, tận thế cũng không có người tốt đẹp, trên tay ai cũng không sạch sẽ, mà Lưu Mộc, y sẽ không để cho hắn tiếp tục rơi vào hoàn cảnh bi thảm như vậy.

Còn có tình yêu nói: hắn sống lại để tìm về với tiểu công... Thẩm Trì hắn không coi Lưu Mộc là tiểu công của hắn đâu a!

Hắn là thật tình coi y là con trai mà nuôi! Thật sự đó! ==

Cám ơn cây hoa cúc cao,, Triệu niết trống không địa lời, yêu các người, (3)

5. Chương 5: Uy Hiếp

Trương Khải Nhất có thể đi đến xa như vậy, chứng minh hắn cũng không phải một kẻ ngu dốt. Ở tận thế thời kỳ sau có sức mạnh cũng không có nhiều công dụng, hắn là một lực lượng dị năng giả không tồi, nhưng còn chưa đủ cường đại để có thể quét ngang tám phương, sau này dị năng giả lợi hại càng ngày càng nhiều, nhất là khoảng thời gian dị năng giả hệ tự nhiên bắt đầu vượt lên, lực lượng dị năng giả càng tỏ ra yếu kém. Trương Khải Nhất lại có thể dưới tình huống như vậy đứng vững ở Bắc Kinh, hắn có thể được người kia thu nhận, liền chứng minh bản thân Trương Khải Nhất đủ lợi hại.

Không tính tính cách bội bạc, chỉ nghĩ đến lợi ích bản thân, thì đầu óc với năng lực của Trương Khải Nhất coi như là không tệ. Ở thời kỳ đầu tận thế, lực lượng dị năng giả như hắn cũng thật hữu dụng.

Thẩm Trì quyết định không cần phải xử lý hắn ngay, vào lúc này, đi một mình rất dễ khiến người chú ý, hắn cần tìm một vị trí thích hợp, nhường Trương Khải Nhất gần gũi trên vị trí nổi bật hơn chính mình.

“Thẩm Trì, Thẩm Lưu Mộc.” Thẩm Trì chỉ vào mình, lại chỉ vào Lưu Mộc trong lòng, “Nếu đều là người sống sót, không cần phải nói quanh co, tôi nghĩ, bằng vào một mình anh cũng không đi ra khỏi chỗ này được.”

Không đợi thanh niên bên cạnh Trương Khải Nhất kịp có ý nghĩ không tốt, Thẩm Trì liền dứt khoát nói.

Trương Khải Nhất nhíu mi, hắn nói không sai, nếu không phải bởi vì một mình hắn không thoát ra được, hắn sao lại phải ở trong này cùng với bọn đàn bà con nít yếu ớt đó!

Hắn đứng lên, thân thể cao lớn đầy sức bật phát, một tay hắn nắm lấy chiếc ghế dựa sau lưng nâng lên, nhẹ nhàng như không dùng chút sức lực nào, “Mày sau một đêm kia cũng xảy ra biến hóa?”

Thẩm Trì nhếch mi, khe khẽ cười, hành động này của Trương Khải Nhất, ý định ban đầu chắc hắn là để chán nhiep hắn.

Thẩm Lưu Mộc bĩu môi, cái này đã là gì, ba cũng làm được! Có mỗi một chút khả năng như vậy cũng làm ra vẻ giỏi lắm...

“Biến hóa của tôi rất đặc biệt.” Thẩm Trì ôm Thẩm Lưu Mộc, không buông y ra, nhìn nhìn đại sảnh, ánh mắt dừng lại ở một cái bình hoa trong góc, “Choang” một tiếng, bình hoa nháy mắt nát trên đất.

Trong yến hội sảnh nhất thời lặng ngắt như tờ, thanh niên lúc trước nói chuyện bên tai Trương Khải Nhất bị Trương Khải Nhất tát sưng vù cả hai má, trên mặt lúc trắng lúc xanh, trong lòng không kìm được mà sợ hãi!

Sắc mặt Trương Khải Nhất thay đổi, hơi hơi nheo mắt lại, “Đây là cái gì, ám khí?”

Thẩm Trì cười nói, “Xem ra Trương ca cũng có mắt nhìn. Tôi xuất thân từ Thực trung Đường Môn —— ha, đừng nghĩ nó chỉ có trong tiểu thuyết, thực sự là có Thực trung Đường Môn, từ lâu đã suy tàn, chúng tôi cũng chỉ là một chút hơi tàn thôi. Bình thường cũng không thể hiện tài nghệ, có điều, người trong môn cũng càng ngày càng ít, đến hiện giờ chỉ còn hai cha con tôi.”

Đúng vậy, thời kỳ sau tận thế, một số môn phái cùng gia tộc lánh đời cũng bắt đầu bộc lộ tài năng, còn hơn dị năng giả, lực lượng của bọn họ có lẽ có hạn, nhưng một khi trong bọn họ có người thức tỉnh dị năng, so với người thường sức chiến đấu mạnh hơn nhiều, ở mười mấy năm sau, cơ hồ toàn bộ gia tộc cùng môn phái cổ xưa đều là lớp người đi đầu, nhưng không có Thực trung Đường Môn trong đó. Trên thực tế, cái gọi là môn phái cũng chỉ còn lại Võ Đang và Nga Mi, không phải địa điểm du lịch núi Võ Đang và núi Nga My, mà là môn phái chân chính lánh đời, Võ Đang đạo sĩ, Nga Mi ni cô, đều là cao thủ tương đối lợi hại, còn lại đều là chế độ gia tộc. Thật ra cũng có một thế gia cổ xưa họ Đường, nhưng Đường gia am hiểu chính là chưởng pháp, mà không phải Đường Môn kia.

“Đương nhiên, tôi đúng là sau một đêm nọ có biến hóa.” Thẩm Trì nhìn về phía Trương Khải Nhất, “Mất ưng. Chính xác ra, chính là để cho tỉ lệ trúng mục tiêu của tôi so với trước kia cao hơn nhiều”, thanh âm của hắn hiện lên vài tia bất đắc dĩ, “Trước kia tôi cũng không có bản lĩnh thiện xạ bách phát bách trúng như vậy, Đường Môn chúng tôi xuống dốc, cũng là bởi vì ám khí nỗ lực này luyện quá khó khăn, hiện đại toàn máy tính và ti vi, mất rất dễ bị tổn thương, mà môn hạ chúng tôi đối với con mắt yêu cầu rất cao, cho nên...”

Bách phát bách trúng thiện xạ!

Trương Khải Nhất trên mặt đã mang theo ý cười nhiệt tình, tiến lên một bước cầm bàn tay còn lại không ôm Thẩm Lưu Mộc của Thẩm Trì “Thật sự là quá tốt! Thẩm Trì, chỉ cần chúng ta hợp tác, nhất định có thể đi ra khỏi nơi này!” Ánh mắt của hắn sáng ngời, thậm chí thân thiết sờ sờ đầu Thẩm Lưu Mộc.

Thẩm Lưu Mộc chán ghét quay đầu ra chỗ khác.

Gần như chỉ trong nháy mắt, tất cả mọi người trong yến hội sảnh đều sôi nổi kêu “Thẩm ca”, mỗi một khuôn mặt đều thận trọng mang theo khát vọng.

“Chú ơi, chú có thể mang bọn cháu ra ngoài sao?” Một đứa bé trai nhút nhát hỏi.

So với những đứa trẻ bần thiêu khác, khuôn mặt thẳng nhóc này đã được mẹ nó lau sạch bóng, một đôi mắt bồ đào đen láy sáng ngời. Nếu ở khoảng thời gian trước đây, sợ rằng ai cũng phải nhéo nhéo hai cái khen đáng yêu, mẹ của nó ở ngay bên cạnh, rành rành lúc trước còn một đầu rối bù che đi nửa khuôn mặt, giờ lại được buộc gọn ra sau, lộ ra dung nhan thanh tú, so với nữ sinh trung học ngày ngô và nữ phục vụ bộ dáng bình thường, ả ở nơi này là nữ nhân xinh đẹp nhất.

Nhưng vấn đề là, ả quyền rũ lắm người rồi.

Đời trước, Thẩm Trì đã gặp qua quá nhiều người yêu thương nhưng nhớ mình, không chỉ bởi vì hắn cường đại, chỉ riêng bề ngoài này của hắn cũng đủ đem rất nhiều nữ nhân người sau dẫm lên xác người trước, đừng nói là bà mẹ một con này cũng không phải quá xinh đẹp, chính là nữ nhân được xưng tụng tuyệt sắc giai nhân hắn đều đã gặp qua mấy người, còn có cả đại minh tinh ngày thường chỉ có thể nhìn thấy qua tivi. Ở tận thế, vẻ bề ngoài cũng không có giá trị đến vậy.

“Chú ơi.” Đứa bé đôi mắt ửng đỏ, nhìn càng thêm thêm đậm đáng yêu.

Thẩm Trì cười giễu cợt, cô ả này đúng là thông minh, biết mình mang theo con nhỏ liền dùng con mình tìm cách giành được đồng tình, đáng tiếc, trải qua nhiều năm ở tận thế như vậy, Thẩm Trì sớm đã đánh mất tâm đồng tình, đứa nhỏ trước mắt vẫn giả vờ đáng thương, chỉ là trong lòng của hắn vẫn không hề gợn sóng.

Trương Khải Nhất liếc mắt nhìn ả kia một cái, lại nhìn về phía Thẩm Trì, “Thẩm Trì, chúng ta thương lượng một chút đối sách, nơi này cách cổng lớn khu vui chơi...”

“Ba, con muốn xuống.” Thẩm Lưu Mộc bỗng nhiên nói.

Thẩm Trì thả y xuống, vỗ vỗ đầu của y nói, “Cẩn thận một chút, đừng có chạy lung tung.”

Thẩm Lưu Mộc nhu thuận gật đầu, rất nhanh hiểu được ý của Thẩm Trì, “Yên tâm đi ba.” Con sẽ không tại đây, trước mặt những người này vung roi.

“Hạo Hạo, nhanh nhanh theo bạn chơi đi!” Bà mẹ kia một bên ngăn lại thằng bé sắp khóc, vội vàng nói.

Thẩm Lưu Mộc cười đến hồn nhiên ngây thơ, “Đến a, chúng ta tới đó chơi!”

Thằng bé này hiển nhiên đã quen thói được người khác vây quanh, chỉ cần mình làm ra bộ dáng sắp khóc, ai cũng sẽ đáp ứng nguyện vọng của mình, nào biết lúc này không có tí tác dụng nào, mẹ bắt mình chơi cùng thằng nhóc kia! Thật sự là rất đáng ghét! Nhưng không có cách nào... Nó sờ sờ bụng, mấy ngày này nó chỉ được phát cho một chút đồ vật này nọ, nếu không phải mẹ nó còn giấu mấy khối chocolate trong ba lô, nó nhất định đã chết đói. Nó bĩu môi, chỉ cần về nhà thì tốt rồi, lúc đó sẽ để ba đánh chết người nào khi dễ Hạo Hạo, hừ!

Bé trai không cam lòng, không muốn cùng Thẩm Lưu Mộc đi về góc tối, “Này, muốn chơi cái gì?”

Thẩm Lưu Mộc bỗng cười khê, bé trai không biết vì sao lại run rẩy.

“Này cái gì! Tao có tên, tao gọi là Thẩm Lưu Mộc.”

Bé trai chậm rãi nói, “A, tao là Tào Ninh Hạo.”

Thẩm Lưu Mộc nhìn nó, “Con mắt mày đẹp thật đấy.”

“A?”

“Lúc mày nhìn chăm chăm ba tao, con mắt mày rất đẹp.” Thẩm Lưu Mộc lặp lại.

Bé trai nhất thời có chút lông mao dựng đứng.

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn khuôn mặt tái nhợt của bé trai, nó bị dọa đến cử động cũng không dám, bởi vì Thẩm Lưu Mộc cầm con dao chỉ thẳng vào giữa lông mày nó.

“Mày, mày...” Môi nó run run, đôi mắt đỏ lên bị dọa tới mức phát khóc.

“Không được khóc!” Thẩm Lưu Mộc hung ác nói.

Bé trai không dám khóc, chính là nước mắt to như hạt đậu không ngừng lăn xuống.

Dao găm cửa vào da thịt nó, máu tươi chảy xuống, bé trai sợ muốn chết, thân thể không khỏi run rẩy, nó cảm thấy thằng nhóc còn thấp hơn cả mình trước mặt này so với ma quỷ trong chuyện xưa trong sách còn đáng sợ hơn!

Vết máu nhuộm đỏ dao găm, Thẩm Lưu Mộc nói chậm từng chữ, “Tao không thích ánh mắt mày nhìn chăm chăm ba của tao, ba là ba của tao, của riêng mình tao! Mày nghe rõ chưa?”

“Nghe, nghe rõ, rõ ràng...” Bé trai nước mắt nước mũi cùng nhau chảy xuống, lại ngay cả động cũng không dám động, giọng nói run rẩy cơ hồ nghe không rõ.

Khuôn mặt trẻ con của Thẩm Lưu Mộc giữa lông mày đầy vẻ cố chấp, “Con mắt mày rất đẹp, nếu còn dám nhìn ba của tao, tao sẽ móc chúng ra, hiểu chưa?”

Bé trai điên cuồng gật đầu, không chỉ đau đến muốn chết, hơn nữa máu tươi chảy vào mắt, trước mắt một mảnh màu đỏ, thật đáng sợ!

Thẩm Lưu Mộc lúc này mới vừa lòng thu hồi dao găm, nhìn thấy trong túi bé trai có cái khăn tay, y lập tức rút ra đem vết máu bên cạnh mắt bé trai lau sạch sẽ, cẩn thận không để lại một vết nào, y cố ý dùng sức lau, đau đến mức bé trai hít thẳng một hơi.

Đợi lau xong rồi, y mới lại giơ tay lên, nhìn về phía cách đó không xa, đưa lưng về phía cửa nói với bé trai, “Ngồi xổm xuống!”

Bé trai nghe lệnh nhanh chóng ngồi xổm xuống, bởi vì ngồi xuống quá nhanh, gần đây lại ăn ít nên có chút tuột huyết áp, lập tức ngồi không vững, đặt mông ngồi trên mặt đất, Thẩm Lưu Mộc khinh thường bĩu môi, tay đè lên mắt bé trai, không để ý bộ dạng sợ đến phát run của nó, ánh sáng nhạt màu xanh biếc chợt lóe, vết thương nhỏ không sâu trong giấy lát liền khép lại.

Một mùi nước tiểu khai khai lan ra, bé trai sợ đến mức không nhận được.

Thẩm Lưu Mộc cười nhạo, lấy khăn tay lau sạch vết máu cho nó, sau đó thuận tay đem khăn tay dính máu nhét vào túi quần, chán ghét nói, “Cút ngay!”

Bé trai sợ tới mức tè ra quần, cực kỳ nhanh chóng chạy về hướng mẹ nó, vừa chạy vừa lớn tiếng khóc, “Mẹ ơi! Mẹ! Nó lấy dao găm rạch con, Hạo Hạo đau quá! Hạo Hạo chảy máu...”

Thẩm Lưu Mộc thần nhiên đi tới, vẻ mặt oan ức, “Cháu không hề.”

Nghe bé trai nói, bà mẹ kinh hãi, nhanh chóng nâng mặt bé trai lên nhìn từ trên xuống dưới, nhưng bé trai trên mặt, toàn thân đều sạch sẽ, đừng nói chảy máu, cả người vết trầy da còn không có!

“Hạo Hạo, ở đâu? Con đau chỗ nào?”

“Mắt, cạnh mắt con đau quá! Mẹ, mẹ, nó bắt nạt con, nó lấy dao găm rạch con, còn nói sẽ lấy dao móc mắt con hu hu...” Bé trai khóc đến mức sắp nghẹn.

Thẩm Trì nhìn về phía y, Thẩm Lưu Mộc lập tức nhào vào lòng hắn, “Ba, con không làm.” Giọng nói của y buồn buồn.

Bà mẹ trẻ xinh đẹp không khỏi xấu hổ, lại bực con mình không có tiền đồ, bây giờ là thời điểm cần nịnh bợ hai cha con nhà họ, Hạo Hạo ngày thường hiểu chuyện, sao bỗng nhiên lại ăn nói linh tinh như vậy. Mắt nó rõ ràng không bị làm sao, ngay cả vết bầm cũng không có!

Mà Thẩm Lưu Mộc đang âm áp trong ngực Thẩm Trì chọn góc độ người lớn không thấy được hung ác trừng bé trai, bé trai đang khóc thút thít bỗng nín bật.

Nó càng sợ hãi, chỉ dám nhào vào lòng mẹ phát run.

Trương Khải Nhất nhìn qua, giễu cợt nói: “Chỉ sợ là mấy ngày nay bị dọa hỏng, sinh ra ảo giác.”

Một bà mẹ bên cạnh cũng mang theo đứa nhỏ “thân thiết” mở miệng nói: “Đêm qua đứa nhỏ này không phải còn ầm ĩ nói cái gì ba lái phi cơ tới đón nó sao? Sẽ không phải là bị dọa ngu đi chứ!”

Tiếng cười thừa thốt vang lên, khuôn mặt trắng nõn của bà mẹ ửng đỏ, không biết là do xấu hổ hay tức giận, lườm mấy thằng nhãi bên cạnh Trương Khải Nhất một cái.

Thẩm Trì liếc mắt nhìn Thẩm Lưu Mộc, biết tên nhóc này nhất định đã làm trò quỷ, có điều hắn cũng không thèm để ý loại chuyện nhỏ nhặt này, ôm lấy Thẩm Lưu Mộc không thèm liếc mắt tới hai mẹ con kia một cái, trực tiếp nói với Trương Khải Nhất: “Quyết định như vậy, xế chiều hôm nay đi luôn, tình trạng bên ngoài như thế nào cũng không biết, đi ra ngoài rồi quyết định sau.”

Trương Khải Nhất trình trọng gật đầu, “Được!”

“Chúng tôi thì sao!” Có người nhin không nổi hỏi, một nam nhân trung niên tương đối trẻ tuổi vội vàng hỏi.

Trương Khải thoáng nhìn hần liếc mắt một cái, “Nguyên ý theo chúng ta đi, mang theo gậy gộc cùng đi.” Hần thoải mái đặt trên ghế băng hai mươi mấy cây gậy gỗ (mộc côn), “Bên ngoài đều là thầy ma, đi ra ngoài ai cũng không thể cam đoan có thể còn sống ra khỏi công viên trò chơi!”

Sắc mặt mọi người cơ hồ đều thay đổi, đi ra ngoài? Bên ngoài nơi nơi đều là thầy ma lang thang, nghĩ được mùi bọn họ chắc chắn sẽ bu vào!

“Không muốn đi cũng có thể, thức ăn ở đây chỉ đủ ăn ba ngày, đương nhiên, chúng ta rời đi những người còn lại có lẽ có thể trụ lâu hơn mấy ngày, không muốn đi thì ở đây chờ cứu viện cũng tốt thôi, nhưng di động không có tín hiệu, điện cũng bị cắt, khi nào cứu viện đến tôi cũng không biết được.” Trương Khải Nhất nói tiếp.

Thẩm Trì mỉm cười tựa vào tường, nghe thấy Trương Khải Nhất vừa nói, ánh mắt của mọi người đều ngưng tụ ở trên người hắn, kỳ vọng cũng tốt, oán hận cũng thế, đều là của hắn hết. Ôm Thẩm Lưu Mộc đứng ở trong bóng tối, Thẩm Trì dáng vẻ thong thả.

“Ba, con đói.” Thẩm Lưu Mộc ghé vào lỗ tai hắn nói.

Thẩm Trì ánh mắt chợt lóe, ý vị thâm trường nói: “Yên tâm, Lưu Mộc, chúng ta lập tức có thể ăn một bữa ngon!”

Tới gần giữa trưa, Trương Khải Nhất bọn hần hần là cũng cần ăn cơm, mà nếu quyết định sau buổi trưa sẽ rời đi, Trương Khải Nhất nếu có tư cách làm thủ lĩnh nơi này khẳng định là có quyền lên tiếng tuyệt đối, như vậy, bữa tiệc này hần chắc chắn sẽ không tiết kiệm, dù sao, hần cũng sẽ không để lại những thứ thức ăn này tại đây, không phải sao?

Quả nhiên, cơm trưa hôm nay rất phong phú, vị đầu bếp kia tự mình động thủ làm một bàn đồ ăn, so với ngày tết mà nói thì có hơi bủn xỉn, nhưng ở tận thế, bốn món mặn một canh cùng cơm thơm lừng như vậy đủ để cho tất cả mọi người thêm nhỏ dãi.

Trên bàn chỉ có Trương Khải Nhất, Thẩm Trì, Thẩm Lưu Mộc cùng một nam thanh niên luôn đi theo Trương Khải Nhất, ngay cả Lý ca kia cũng không có tư cách ngồi trên bàn, đầu bếp tự mình bưng một chén cơm đứng bên cạnh ăn, những người khác chỉ có thể nhìn bọn họ chảy nước miếng.

“Ăn nhiều một chút.” Thẩm Trì gấp cho Thẩm Lưu Mộc một đũa thức ăn, Thẩm Lưu Mộc há to mồm và cơm, một mồm đầy mỡ.

Trương Khải Nhất cười nói: “Tiểu đệ đệ ăn rất khỏe a.”

“Đang tuổi lớn mà.” Thẩm Trì cười cười, coi như không thấy những ánh mắt nhìn mình chằm chằm.

Ngược lại Trương Khải Nhất nghe thanh âm nuốt nước bọt của thanh niên đứng bên cạnh lại cảm thấy có chút lúng túng.

Thẩm Trì hết sức bình tĩnh, từng miếng từng miếng chậm rãi đem này thức ăn ăn hết, có mỗi như vậy đã là gì, hiện tại những người này còn có chút liêm sỉ cùng mặt mũi, cùng lắm chỉ là nhìn chăm chú như vậy mà thôi, không dám mất hết mặt mũi khóc lóc cầu xin, lại sợ hãi Trương Khải Nhất cường đại không dám có hành động, chờ qua một ít ngày nữa, có khi chỉ bởi vì một chút đồ ăn mà ngay cả chó cũng không bằng ngay cả mạng cũng không muốn.

Đây là tận thế.

Tào Ninh Hạo đang ngồi bên cạnh mẹ nó ngửi thấy mùi hương mê người, đói đến mức bụng cũng kêu lên, ánh mắt cũng nhìn chằm chằm.

Thẩm Lưu Mộc đang ngồi ăn trên bàn bỗng ngẩng đầu, vừa vặn bắt gặp ánh mắt của nó.

Tào Ninh Hạo sợ run cả người, nhanh chóng cúi đầu, cũng không dám...liếc mắt một cái về hướng đó.

“... Còn dám nhìn ba của tao, tao sẽ móc chúng ra...”

Thanh âm đáng sợ kia giống như vẫn còn bên tai, hấn nhắm chặt mắt, co lại thành một đoàn.

====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: nhìn lên văn án, cái gì kia, Thảm Lưu Mộc y chính là một tiểu biến thái, từ nhỏ chính là tiểu biến thái, nếu không cũng không thể mới bảy tuổi liền có thể sống sót trong tận thế ...

6. Chương 6: Thoát Khỏi Khu Vui Chơi

Hai giờ chiều, xuất phát.

Thảm Trì nhìn đồng hồ trên tay, híp mắt nhìn về phía bầu trời âm u bên ngoài.

Thời kỳ sau tận thế, thời tiết còn tệ hơn bây giờ nhiều, lạnh có khi lạnh đến đòi mạng, nóng có khi nóng đến trực tiếp đem người nướng chết.

Nhóm người sống sót lúc này rúc vào trong yến hội sảnh, bởi vì điện bị cắt, nơi này ánh sáng thừa thớt lại có vẻ u lương, lúc đi chơi kỳ thật có vài người ăn mặc cũng không nhiều, có hai bà mẹ đã lạnh đến mức mỗi run rẩy nhưng vẫn quyết định ở lại. Không có cách nào, các cô tự thấy chính mình không có bao nhiêu khí lực, con lại còn nhỏ, chỉ sợ vừa ra khỏi cửa sẽ mất mạng luôn, chỉ cần bị thầy ma làm xước nửa đường, các cô liền hoàn toàn mất hết hi vọng.

Nhóm quyết định đi theo hấn ngoại trừ Trương Khải Nhất và bảy nam thanh niên ra, còn có đầu bếp, một nhà ba người, hai trung niên nam nhân, ba nữ phục vụ, mẹ con Tào Ninh Hạo, còn lại chính là hai cô bé học sinh.

Phần lớn mọi người vẫn là muốn hợp lại một phen, đi theo Trương Khải Nhất cùng Thảm Trì, nói không chừng vẫn có thể còn sống đi ra ngoài. Chờ ở đây chỉ là hi vọng xa vời, không chừng chờ đợi không phải đối đến chết mà chính là lạnh đến chết.

Khu vui chơi ở tận thế sở dĩ đáng sợ như vậy cũng bởi vì trong này có nhiều người. Lúc tận thế bắt đầu, nơi này dày đặc người, cho nên khi thầy ma xuất hiện, nơi đây liền biến thành địa ngục. Đương nhiên, với Thảm Trì thì đây chính là thiên đường sẵn sẵn.

Chỉ có điều, gần đây có thể dừng lại một chút, ba lô trên lưng hấn đã tích lũy gần ngàn nguyên tinh sơ cấp. Hấp thu nguyên tinh cũng không phải vô hạn, một ngày không thể hấp thu nhiều quá, bằng không nếu thỏa sức hấp thu, hấn và Lưu Mộc đã sớm vượt qua tất cả mọi người, chỉ ít Thảm Trì phát hiện, qua một tuần, cự li ngắm bắn của mình lại tăng thêm một thước.

“Tôi đã quan sát trước đường đi rồi, hãy đi theo tôi.” Thảm Trì ôm Thảm Lưu Mộc đi tuốt ở đằng trước, “Mắt ưng có khả năng nhìn được khoảng cách khá xa, có điều, Trương ca tốt nhất vẫn nên đi cùng tôi để phòng ngừa phát sinh tình huống đặc biệt.”

“Được!” Trương Khải Nhất dứt khoát đáp ứng.

Kỳ thật, mắt ưng cái gì, Thảm Trì chỉ cần mở ra bản đồ, là có thể nhìn thấy điểm đỏ dày đặc trên bản đồ, muốn an toàn hơn một chút chỉ cần đi vòng qua mấy điểm đỏ đó mà thôi.

“Bịch!” Trương Khải Nhất trực tiếp phang một gậy vỡ đầu thầy ma bên đường. Mấy nam thanh niên hiển nhiên mấy ngày ở đây đều đã giết qua thầy ma, cũng không sợ, gậy trên tay cầm rất vững, có thể sống qua một tuần này cũng đủ chứng minh bọn họ không phải người nhát gan. Ngược lại hai trung niên nam nhân rành rành là chưa quen làm chuyện này, cầm cái gậy cũng không dám động thủ, còn không bằng ba nữ phục vụ kia, các cô đều là người từ nơi khác đến làm công, một cô bé không lấy làm cường tráng trực tiếp cầm cây gậy đập liên tiếp vào đầu thầy ma, giết chết nó.

“Đây đã là gì, thời gian ở nhà giúp bố mẹ làm ruộng, tôi còn khỏe hơn nhiều!” Môi tuy rằng vẫn còn run rẩy nhưng đôi mắt lại trấn định hơn nhiều.

Một nhà ba người, bà mẹ ôm đứa con, ông bố cầm gậy bảo vệ họ, giúp đỡ lẫn nhau, vì vợ, vì con, người cha này bùng nổ dũng khí khiến người khác kính nể.

So với bọn họ, hai nữ sinh kia cùng mẹ con Tào Ninh Hạo chỉ có thể để người khác bảo vệ. Thẩm Trì cùng Trương Khải Nhất hiển nhiên cũng không có hứng thú với các cô, nhưng mà đều có những người khác vì các cô mà phục vụ, nhưng tất nhiên loại phục vụ này không gồm cả bán mạng.

Thẩm Trì đã lựa chọn con đường ít thầy ma nhất. Bọn họ đi xuyên qua nhà ma, điện bị cắt không còn hiệu ứng âm thanh, cũng không có nhân viên công tác ở bên trong giả thần giả quỷ, thế mà mấy đứa con nít cùng mấy người đàn bà sắc mặt vẫn có chút trắng bệch. Thẩm Lưu Mộc sắc mặt nửa điểm không đổi, thậm chí nghĩ mãi mà không rõ, rõ ràng ngay cả thầy ma đều đã thấy qua, sao bọn họ vẫn sợ cái thứ đồ chơi giả này?

“A ——” một người trung niên nam nhân hét một tiếng chói tai, hoảng sợ nhìn miệng vết thương trên cánh tay mình.

Trương Khải Nhất nhìn hắn, lạnh lùng nói, “Giết hắn!”

Không tới nửa giờ nữa hắn không nghi ngờ sẽ biến thành thầy ma.

“Đừng! Đừng! Tao không muốn chết!” Trung niên nam nhân điên cuồng kêu to, “Tao là Vương tổng a! Tao có tiền! Tao tại Thượng Hải có ba căn hộ! Còn có tiền gửi trong ngân hàng, đều cho bọn mày! Bọn mày đừng, đừng giết tao!”

Trương Khải Nhất khinh thường cười một tiếng, “Đã ở thời điểm này rồi, lấy của mày mấy thứ này có tác dụng gì?”

Hắn vừa dứt lời, vị “Vương tổng” này đã bị mấy nam thanh niên thẳng tay đánh chết.

Một tuần, tận thế đã diễn ra một tuần rồi, bọn hắn nhìn thấy quá nhiều người bởi vì bị lây nhiễm mà biến thành thầy ma, bọn hắn hiểu vào lúc này chỉ có không chút lưu tình giết chết bọn họ mới là tốt nhất.

“Ba, phía trước hình như có rất nhiều thầy ma...” Thẩm Lưu Mộc ghé vào tai Thẩm Trì nói thầm.

“Ừ.” Không cần y nói, Thẩm Trì cũng đã phát hiện, có điều Thẩm Lưu Mộc không hổ là Mộc Hệ dị năng giả, độ miễn cảm đối với sinh mệnh vượt xa người thường, ở địa phương dày đặc thầy ma y sẽ cảm giác được.

Thẩm Trì dừng lại, liếc Tào Ninh Hạo đang nức nở một cái, “Mọi người cẩn thận, từ nơi này đi lên trước cố gắng đừng phát ra bất kỳ âm thanh gì, thầy ma rất nhạy cảm với âm thanh và mùi vị, còn cách một khoảng nữa, chúng nó chắc một lát nữa mới ngửi thấy mùi chúng ta, nhưng nếu có âm thanh gì thì chúng nó sẽ nghe thấy ngay, nói thật với các người, nơi đó – toàn bộ đều là thầy ma!” Hắn chỉ vào tòa nhà cách đó không xa nói.

Mà lúc này một cái thầy ma lung la lung lay tới bên người, bị đầu bếp cho một đao cắt nửa cái đầu, lập tức ngã trên mặt đất.

“Cho nên, vì an toàn của mọi người, chúng ta cần im lặng đi qua nơi đó.” Thẩm Trì nghiêm túc nói: “Chúng ta cách cổng chính khu sân chơi quá xa, tôi dẫn mọi người đi chính là một cái cửa nhỏ, từ nơi này đi ra ngoài ngoặt một cái là đến bãi đỗ xe, thầy ma không có hứng thú đối với ô tô ư, tôi nghĩ đại bộ phận các người chắc hẳn là có xe! Hi vọng ở ngay trước mắt, vô luận là ai, một khi làm liên lụy mọi người thì đừng trách chúng ta hạ thủ tàn nhẫn.”

Vì thế, những người khác đều hung hăng trừng mắt nhìn Tào Ninh Hạo còn đang khóc. Nhìn xem, một nhà ba người người ta cũng có đứa nhỏ, đó còn là một bé gái, thế mà còn biết rúc vào lòng mẹ không phát ra một tiếng kêu nào.

Đoàn người cơ hồ rón ra rón rén bắt đầu đi trước, một thầy ma đã xông tới, vài người do dự, thậm chí không dám cầm gậy đánh, cái này dù sao cũng sẽ phát ra tiếng động không phải sao?

Lúc này, Thẩm Trì ngẩng đầu, một luồng bạch quang hướng thầy ma đánh tới, phẳng phất như ở giữa ấn đường!

Thầy ma ngã xuống!

Thẩm Trì bề ngoài mặc áo da quần da đeo bao tay da, trên thực tế đây đều là một ít che dấu bên ngoài mà thôi, hắn bên trong vẫn là mặc một thân quần áo Đường Môn kia, nỗ tiển màu đen đeo trên lưng, màu sắc tầm thường không để người chú ý, một chiêu “Cương phong phiêu pháp” bình thường của Kinh Vũ Quyết (1) cũng đủ để lấy mạng thầy ma cấp thấp này.

Có điều, qua một thời gian nữa, đến khi bắt đầu xuất hiện thầy ma tiến hóa cấp B sẽ không có khả năng một chiêu giết chết thầy ma được.

Nhưng vào lúc này, bản lĩnh một chiêu đoạt mệnh đủ để cho mọi người ghen tị trừng to mắt nhìn, bao gồm cả Trương Khải Nhất đi cạnh.

Hắn vốn tưởng Thẩm Trì chẳng qua là có chút bản lĩnh, hiện tại xem ra là hết sức lợi hại!

Nghĩ như vậy, Trương Khải Nhất trong lòng ý niệm liền chuyển, trên mặt cũng không lộ thanh sắc.

Trên một đường này thầy ma đều bị Thẩm Trì một người quải quyết sạch sẽ, những người khác cuối cùng cũng hiểu được vì sao hắn có thể đi lại ở bên ngoài, còn tìm thấy cả bọn họ đang ẩn thân trong nhà ăn, thầy ma đối với hắn mà nói cũng không nguy hiểm như thế! Thoải mái thông dong là có thể giải quyết xong mà.

Đi tới sảnh ngoài khu vui chơi, cách một bức tường là một địa phương dày đặc thầy ma, vượt xa những chỗ khác.

“A!” Bỗng nhiên bà mẹ trẻ tuổi mũ mào kia kêu lên một tiếng sợ hãi, trợn chân suýt nữa đập thẳng mặt xuống đất!

Sắc mặt mọi người mặt đều trong nháy mắt trắng xanh!

Trong giây lát bọn họ liền trông thấy cả đàn thầy ma xông tới ——

“Mẹ!” Tào Ninh Hạo khóc thét lên.

“Chết tiệt!” Trương Khải Nhất hung ác nhỏ nước miếng, “Mọi người không nên hốt hoảng, cầm gậy rồi chạy nhanh lên!”

Thẩm Trì chỉ nhú mày, cười châm biếm.

Người khác chắc là không nhìn thấy, thế nhưng hắn lại thấy rất rõ ràng, bởi vì lực chú ý của hắn, đại bộ phận đều dừng lại trên người Trương Khải Nhất.

Hắn tận mắt nhìn thấy, Trương Khải Nhất không dấu vết nhặt lên mấy hòn đá nhỏ rồi lạng lẹ ném xuống đất.

Người đàn bà kia thật xui xẻo, cổ tình là ả giẫm lên, lập tức đau chân.

Trương Khải Nhất chính là người như vậy, chỉ sợ là căn bản không muốn vác thêm mấy cái của nợ này ra ngoài đi? Lấy trí thông minh của hắn, tuy rằng không biết bên ngoài là cảnh tượng như thế nào, cũng biết chắc hẳn so với khu vui chơi còn tồi tệ hơn, tận thể chính là tận thể, đã không còn tồn tại Thiên đường hay Chốn bồng lai nào cả. Vì vậy, hắn đã sớm làm công tác chuẩn bị, những người này đi theo hắn, nếu một mực muốn đi theo hắn thì hắn sẽ không nuôi nổi. Dựa theo tính cách của hắn, có lẽ thậm chí chỉ cần cao thủ như Thẩm Trì và mấy nam thanh niên coi như vũ hũ dụng kia, còn đám đàn bà con nít thì thôi. Hắn chính là người ích kỷ bội bạc như vậy nhưng lại không dám quang minh chính đại làm, chỉ dám dùng thủ đoạn âm hiểm che giấu, đem trách nhiệm đổ cho người khác.

Hơn nữa, hắn chưa hẳn đã không muốn nhìn bản lĩnh thật sự của Thẩm Trì, trong con mắt của Trương Khải Nhất, Thẩm Trì là một dị năng giả không tồi, nhưng vì con trai hắn nếu hắn không thể hiện bản lĩnh thật, vạn nhất xảy ra chuyện thì lợi không đủ đền mất. Trương Khải Nhất yêu thích một cao thủ như Thẩm Trì, hơn nữa còn tồn tại một cái nhược điểm rõ ràng để hắn nắm tốt trong tay, suy cho cùng đã là cha của một đứa trẻ, tâm địa chắc cũng nhu nhược hơn một chút.

Quả nhiên, Trương Khải Nhất vẫn chỉ là Trương Khải Nhất.

Rất nhiều thầy ma xông tới, không chỉ là từ trong phòng lao ra, còn có từ phía trước vọt tới.

“Ba, người kia thật là xấu.” Thẩm Lưu Mộc thấp giọng nói bên tai Thẩm Trì.

Thẩm Trì cười khẽ, không nghĩ tới Lưu Mộc cũng nhìn thấy, vì thế nhân cơ hội giáo dục con trai, “Tận thể chính là như vậy, lòng người khó dò, Lưu Mộc con phải nhớ kỹ, không được dễ dàng tin tưởng bất luận kẻ nào.”

“Vâng, con đã biết ba, con chỉ tin tưởng ba.”

“Con trai ngoan!”

Ánh sáng trắng từ mũi tên thi thoảng nhấp nháy, Thẩm Trì rút cuộc cũng lấy ra nỗ Thiên Cơ, hắn không phải thánh mẫu, nếu Trương Khải Nhất muốn xem năng lực của hắn, liền cho hắn ta xem!

Trương Khải Nhất kinh hãi phát hiện, hắn ta không nhìn thấy Thẩm Trì! Thân ảnh của hắn khoanh khắc liền từ bên cạnh mình tiêu thất! Tiếp tục sau đó, thân ma xung quanh bỗng nhiên gục đầy đất!

Sau đó, bóng dáng Thẩm Trì lại xuất hiện, phảng phất như chưa từng biến mất.

Hiệu ứng ánh sáng của nỗ Thiên cơ vào khoảng thời gian dị năng giả còn chưa phát uy thật là quá chói mắt. Thẩm Trì tạm thời còn chưa muốn bị người khác chú ý, vì vậy chỉ có trước ẩn thân rồi dùng Liệt Thạch nỗ, hiệu quả thương tổn của kỹ năng Kinh Vũ Quyết này tương đối khá.

“Đi mau!” Thẩm Trì vội vàng nói, “Nhiều thân ma hơn tôi cũng không có cách nào đâu!”

Trương Khải Nhất thở phào nhẹ nhõm, một đám đám vỡ đầu một thân ma.

Thân ma quá nhiều, chỉ chít bổ nhào qua, ngoại trừ Thẩm Lưu Mộc, Thẩm Trì cùng Trương Khải Nhất từng thấy nhiều hơn thì những người khác đều cảm giác mình thế là xong.

Dị năng giả không sợ thân ma công kích, Thẩm Lưu Mộc ghé vào trên người Thẩm Trì, trở mắt nhìn những người khác bị thân ma bao phủ, máu tươi văng khắp nơi, xé xác ăn.

Thẩm Trì không có biện pháp cứu quá nhiều người, hắn chỉ cứu cô bé phục vụ viên vóc dáng nhỏ nhắn, thân thủ vừa tốt lại vừa ngoan, cô chạy cũng không chậm, còn có tay đầu bếp trầm mặc cao lớn, những người khác đều không quản, nữ sinh thời điểm thân ma xông ra chỉ biết hét chói tai cái gì cũng không biết làm là người thứ nhất chịu tai ương. Ngay lúc này ai cũng không nghĩ sẽ đi cứu “đầu sỏ gây chuyện” mẹ con Tào Ninh Hạo. Còn trung niên nam tử kia chỉ biết chạy trốn, cầm gây vung loạn chạy vội, Thẩm Trì đã được chứng kiến hắn bị thân ma lôi ra từ trong người——

Cho dù là không chết, cũng sẽ rất nhanh biến thành thân ma.

Thậm chí cả mấy người trẻ tuổi kia cũng chỉ còn lại một nửa, chờ bọn họ dần dần chạy cái cửa nhỏ đó, hai mươi ba người chỉ còn lại Trương Khải Nhất, Thẩm Trì, Thẩm Lưu Mộc, tay đầu bếp, ba nam thanh niên sắc mặt tái nhợt, làm Thẩm Trì kinh ngạc chính là một nhà ba người kia bà mẹ cùng đứa con đều còn sống.

“Thẩm tiên sinh.” Bà mẹ kia lần đầu tiên mở miệng, cô nhẹ nhàng để con gái trong lòng xuống, “Tôi muốn cùng ngài làm một số giao dịch.”

Thẩm Trì nhíu mi, sắc mặt bình tĩnh nhìn người mẹ.

“Tôi chỉ nói với một mình ngài.”

Thẩm Lưu Mộc ôm thật chặt cổ Thẩm Trì, cũng không buông tay.

“Có lời gì ở chỗ này nói đi, dù sao cũng đều là người cùng nhau chạy thoát.” Thẩm Trì thần nhiên nói.

Bà mẹ kia thở dài, vỗ vỗ đầu bé gái, “Tôi sợ là không xong rồi.” Cô kéo tay áo lên, chỉ thấy trên cánh tay trắng nõn có một vết thương sâu tới xương.

Thẩm Trì trầm mặc, nhìn vết thương này hắn biết rõ đây là vì để bảo hộ con gái mình.

“Nhà tôi kinh doanh xăng dầu, ở Thượng Hải có thương hiệu xăng dầu Ngũ gia đều là của tôi cùng chồng tôi kinh doanh.” Giọng cô nhỏ nhẹ, “Lúc này mọi người đều biết, tiền chẳng qua cũng chỉ là giấy vụn, nhưng xăng dầu vĩnh viễn cũng không mất tác dụng, thế giới bên ngoài cùng khu sân chơi cũng giống nhau thôi, chỉ sợ trong cửa hàng tôi cũng đã sớm gặp tai họa, nhưng mà nhà của chúng tôi có một kho hàng để xăng dầu, vị trí rất hẻo lánh, mấy hôm trước chồng tôi vừa vận mới nhập hàng.” Cô gỡ xuống chìa khóa trên cổ,

“Bắt đầu từ ngày đó tôi đã tự mình cẩn thận bảo quản mấy cái chìa khóa này, cái khác tôi không dám nói nhưng một kho xăng dầu vào lúc này có thể coi là vật báu vô giá.”

Trương Khải Nhất ánh mắt sáng rực lên.

Thẩm Trì phát hiện, cô quả là một người đàn bà thông minh.

“Thẩm tiên sinh, tôi tin tưởng ngài, tôi biết ngài có bản lĩnh, tôi nguyện ý đổi cái chìa khóa này lấy một lời hứa.” Cô thành khẩn nói, “Tôi không xin các người bảo hộ con gái tôi bao lâu, chỉ cần mang nó đến bên ngoài phòng 102 tiểu khu 3 gần đây là được.”

Thế nhưng, dù cho cô rất thông minh, Thẩm Trì vẫn chán ghét nữ nhân tìm phiền toái cho hần.

“Ở đây, Trương ca so với ta càng có bản lĩnh.” Thẩm Trì bỗng nhiên mở miệng.

Bà mẹ lại cố chấp nhìn hần.

Hiển nhiên, vài ngày ở đây cô đã nhìn rõ bộ mặt thật của Trương Khải Nhất.

Ánh mắt Thẩm Trì so với cô còn lạnh hơn.

Mắt của cô dần đỏ lên, chỉ có thể nói: “Trương ca, nhờ anh, vị trí kho hàng tôi chỉ nói cho một mình anh.”

Trương Khải Nhất lúc này mới đi ra phía trước.

Thẩm Trì mắt lạnh nhìn thấy ba thanh niên kia trao đổi một cái ánh mắt cho nhau, mỉm cười.

Lương thực xăng dầu luôn luôn sẽ có một ngày dùng hết, huống chi thứ này nếu đã bị lôi ra ngoài ánh sáng thì rất dễ bị phổng tay trên, Thẩm Trì vốn tính toán không cần.

Trương Khải Nhất vừa có thủ đoạn vừa có tâm cơ, nhưng vẫn chưa có kinh nghiệm tận thế, ai cũng là phải ngã đau mấy lần mới hiểu được.

Đáng tiếc, đời này hần đụng phải Thẩm Trì, Thẩm Trì sớm hay muộn sẽ khiến cho hần ta ngã một cái đau để hần đứng dậy không nổi.

Đời trước, hần ta mở cửa cho người của sở nghiên cứu, Thẩm Trì cũng phải để hần ta nếm thử mùi vị bị đồng bạn bỏ rơi mới cam tâm, nếu không cứ như vậy giết thì quá tiện nghi cho hần ta rồi.

Ôm Thẩm Lưu Mộc, hần cước bộ ung dung theo sát Trương Khải Nhất đang đắc chí bước đi.

Thượng Hải phồn hoa, trong một tuần ngắn ngủn liền lộ ra vô tận tiêu điều hoang vắng, tiếng người ồn ào trước đây giờ tất cả đã không thấy, chỉ còn lại có ngã tư đường vắng vẻ cùng tử kính vỡ nát, còn có cây ma du đăng trên đường.

Càng là thành thị hưng thịnh phồn hoa dân cư dày đặc, ở tận thế càng nguy hiểm, Thượng Hải chính là như thế, nhìn thấy cây ma ngoài cửa sổ xe, bên trong xe không khí một mảnh nặng nề, ai cũng không dám mở miệng nói chuyện.

Vào thời điểm này, cảnh tượng bên ngoài hoàn toàn đánh vỡ ảo tượng cuối cùng của bọn họ.

Không chỉ khu vui chơi, toàn bộ thế giới, đã là tận thế thực sự.

====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: chuyên tâm cập nhật văn mỗi ngày – ing

Cám ơn tử u tuyết đích tay mảnh đạn, ~()~ yêu người, (3)

Cám ơn ý tốt ~ đoàn, 12834 bốn mươi hai, tím u tuyết, ô vương tá tá, tịch thổ, khác đường. Địa lôi, yêu các người, (3)

====

Chú thích:

(1) Kinh Vũ Quyết: cùng với Thiên La Ngụy Đạo là nhánh võ công căn bản của Đường Môn, sử dụng chủ yếu nỗ tiến để tấn công đối phương.

Giới thiệu trong game: Kinh Vũ Xuyên Dương Liên Bách Trung, Hùng Tâm Tráng Trí Lương Tranh Vinh. Môn chủ các đời của Đường Môn học sáng lập dựa theo các thuật phát động của Phi Tướng Quân Lý Quảng cùng với Dương Do Cơ, Hùng Cừ Tử, học được các thuật này có thể tinh thông các kỳ binh nhuệ khí trên trần gian.

7. Chương 7: Lân Đầu Giết Người

Khu vực trung tâm Thượng Hải căn bản là không vào được, nơi đó đã là biển thầy ma, chỉ có vùng ngoại ô khá hơn một chút, may mắn vùng ngoại ô Thượng Hải tuy rằng so với địa phương khác phần hoa hơn lại có không ít người sống sót.

Mà lúc này, mọi người mới phát hiện dị năng giả hoành không xuất thế. Đồng thời với lúc tận thế bắt đầu, có một bộ phận con người bắt đầu tiến hoá đầu tiên, chỉ tính riêng Thượng Hải đã có sáu dị năng giả tương đối nổi danh, đương nhiên không chỉ có sáu, Thảm Trì nhớ rõ về sau ở Bắc Kinh có một người là hệ tự nhiên dị năng giả chính là đến từ Thượng Hải, hơn nữa còn là một gã Hỏa Hệ dị năng giả cực kì mạnh, nhưng hệ tự nhiên dị năng giả thời gian ban đầu còn tương đối yếu nhược, xem ra người này cũng là một người thông minh, cũng không bộc lộ tài năng vào lúc đó. Mảnh đất Thượng Hải này cũng có tỉ lệ dị năng giả xem như khá cao, có điều cũng có liên quan đến mật độ dân cư cao của Thượng Hải.

Mẫn Hàng Trương Khải Nhất, Bảo Sơn Viên Hân Ninh, Gia Định Trình Bái, Thanh Phố Trần Gia Huy, Tùng Giang Tưởng Ba, Phụng Hiền Cố Hào (1), vùng ngoại thành Thượng Hải cơ hồ bị sáu dị năng giả này phân chia phạm vi thế lực.

Trong đó Trương Khải Nhất cùng Trần Gia Huy đều là lực lượng dị năng giả, loại hình này đều là thời kỳ đầu thì cường thế mà thời kỳ sau thì yếu ớt. Viên Hân Ninh là phái yếu duy nhất trong đó, là tốc độ dị năng giả, bản thân cô lại là giáo viên dạy múa, học qua thái cực kiếm cho nên không chỉ có tốc độ nhanh, hơn nữa thân thể cực kì mềm dẻo, xem như rất lợi hại, Tưởng Ba cùng Cố Hào là dạng biến hình dị năng giả, Tưởng Ba có thể biến thành động vật lưỡng cư giống cá sấu, da dày thô dày, cực kì khó đối phó, Cố Hào có thể đem thân thể trở nên vô cùng to lớn, trong nháy mắt trở thành Cự Nhân, một cái tát tùy tiện đảo qua có thể chụp chết thầy ma.

Trong bọn họ chỉ có Trình Bái là đặc biệt, năng lực có vẻ giống biểu hiện bây giờ của Thảm Trì, hắn là vận động viên bắn tên cấp quốc gia đã giải nghệ nhưng vẫn luôn kiên trì luyện tập, mà thời kỳ đầu tận thế hắn liền thức tỉnh dị năng phương diện bắn tên, không chỉ có tỉ lệ bắn trúng mục tiêu cao đến kinh người mà mỗi một mũi tên có thể sánh bằng một quả bom loại nhỏ, không thể không nói, trong sáu người bây giờ hắn là người lợi hại nhất.

Thảm Trì đối với mấy người này cũng không có bao nhiêu chú ý, dị năng giả giống như vậy ngoại trừ Trình Bái, còn lại mấy người phát triển không gian cũng không ít, tới thời kỳ sau là thời gian dị năng giả nhao nhao xuất hiện, những năng lực này không những không xuất chúng, chỉ có thể nói rất tầm thường. Trong tận thế, ngoại trừ hệ tự nhiên dị năng giả còn có một số loại dị năng đặc biệt đến mức căn bản tưởng tượng được nhưng lại tương đối cường hãn, tỷ như Thảm Trì nhớ rõ có một sư phụ nghệ nhân rồi gỗ có được năng lực điều khiển rồi gỗ, rồi gỗ có thể lớn có thể nhỏ, bất kể là để thám thính hay để chiến đấu đều không tồi, bản lĩnh chế tạo rồi gỗ của cô không thua gì dị năng giả khác, mà chỉ cần một mình cô cũng có thể điều khiển một quân đoàn tượng gỗ, đây mới là một năng lực cực kỳ đặc biệt.

Việc Thảm Trì cần làm, chính là lúc đầu che giấu tài năng, đợi đến khi các loại hình dị năng giả đa dạng, hắn có sử dụng kỹ năng cũng sẽ không bị nhiều chú ý.

Trên địa bàn Trương Khải nhất, Thảm Trì chính là trợ thủ cho hắn, tuyệt đại bộ phận không biết hắn là ai, bình thường rất ít ra tay, nếu không phải Trương Khải Nhất luôn dẫn theo hắn, dung mạo của hắn lại quá

mức bắt mắt, chỉ sợ càng ít người chú ý tới hắn.

Về ngoài mang đến tai họa, nghe nói Bảo sơn Viên Hân Ninh có ý với hắn.

Bàn về năng lực, không có bao nhiêu người biết hắn, chỉ biết là hắn là một dị năng giả, đại khái là dị năng phương diện ánh mắt, cụ thể là cái gì bang của Trương Khải Nhất giấu giếm quá chặt chẽ, có rất ít người rõ ràng.

Thẩm Trì biết Trương Khải Nhất chính là muốn biến mình thành đòn sát thủ của hắn, nhưng chỉ là không biết đòn sát thủ này sẽ giết người khác hay giết chết chính hắn mà thôi.

“Này, anh đi đâu vậy?” Một cô bé toàn thân vô cùng bẩn mở to một đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn về phía bé trai cách đó không xa.

Bé trai không kiên nhẫn liếc nàng một cái, “Mày đừng theo tao!”

Cô nhóc “A” một tiếng, nó chính là cô bé được mẹ bảo hộ sống sót, mẹ nó đem vị trí kho hàng cho Trương Khải Nhất nhưng Trương Khải Nhất không có tuân thủ lời hứa đưa nó đến địa điểm ước định. Thật ra cũng không thể hoàn toàn trách Trương Khải Nhất, địa phương kia chính là nơi phồn hoa nhất Thượng Hải, hiện tại nơi nơi đều là thầy ma, dị năng giả như Trương Khải Nhất cũng không vào được.

Nhưng Thẩm Trì đã đến xem qua địa điểm mẹ nó bảo, cũng không phải vì hắn thánh mẫu hay gì cả, chẳng qua lấy năng lực của hắn đi dạng địa phương đó không có gì nguy hiểm. Hơn nữa ở nơi dày đặc thầy ma thì mới có ít nhân loại, hắn sử dụng kỹ năng cũng không lo bị ai nhìn thấy. Vì vậy, đối với Thẩm Trì mà nói đây chỉ là một nơi săn bắn, thuận tiện xem qua địa phương đó mà thôi.

Trong tòa nhà kia đã không còn ai, không biết đã chạy trốn ra chỗ khác rồi hay đã biến thành thầy ma, Thẩm Trì suy nghĩ có lẽ khả năng sau lớn hơn một chút.

Vì thế, cô bé cuối cùng sống tại địa bàn Trương Khải Nhất, hắn vốn từ đầu đã không định vì nó mà mạo hiểm, một cô nhóc như vậy cũng ăn không hết bao nhiêu. Hắn chỉ muốn kiểm tra xem chỗ đó có đúng là có kho hàng hay không thôi, cho nó ăn đủ để không bị đói chết là được.

Thế nhưng Thẩm Trì lại lặng lẽ nói cho cô bé tin tức này, ở tận thế đã không thể xem một đứa nhỏ như một đứa nhỏ bình thường được nữa, ở tận thế nếu nó căn bản không thể sống sót, còn không bằng sớm chết cho hạnh phúc.

“Cám ơn Thẩm thúc thúc, mẹ đã nói qua, vị Trương thúc thúc kia không phải người tốt, người chỉ tin tưởng Thẩm thúc thúc.”

Thẩm Trì cũng không nói gì nữa, Thẩm Lưu Mộc lại trừng mắt liếc nó một cái, “Không được nói chuyện này với bất luận kẻ nào!”

“Em biết.” Nó trịnh trọng nói.

Thẩm Trì cũng không có ý kiến gì, kể cả nó có nói ra thì cũng không ai tin, chỉ cho rằng Thẩm Trì lừa nó, bởi vì địa phương kể cả Trình Bái lợi hại nhất cũng không có cách nào đi vào.

Sau đó, có bé Kỷ Gia này thật giống cái đuôi luôn đi theo Thẩm Trì hoặc Thẩm Lưu Mộc. Đương nhiên nó muốn đi theo Thẩm Trì hơn, trẻ con luôn có trực giác đặc biệt, trên người Thẩm Lưu Mộc có một loại cảm giác làm nó không thoải mái, cho nên đi theo cũng chỉ dám xa xa đi theo, cũng không dám tới gần. Hôm nay Thẩm Trì họp, nó cũng chỉ có thể đi theo Thẩm Lưu Mộc.

Bởi vì Trương Khải Nhất “coi trọng” Thẩm Trì, cho nên ở đây sẽ không có ai dám gây khó khăn cho Thẩm Lưu Mộc. Mấy ngày nay tuy y có lớn hơn một ít nhưng rúc vào áo lông to vẫn trông như một đứa con nít, cũng không ai cảnh giác với y.

Kỷ Gia mắt thấy Thẩm Lưu Mộc ngoặt qua góc tường, nó lấy từ trong túi ra một con rối gỗ nhỏ đặt dưới đất, thấp giọng nói, “Đi thôi.”

Con rối gỗ kia giống như là bỗng nhiên có sinh mệnh, đi đứng chệnh choạng, cực kỳ nhanh hướng phương hướng Thẩm Lưu Mộc chạy đi, linh hoạt cực kỳ.

Thẩm Lưu Mộc đi giày, cầm roi trên tay bám vào đầu tường, thân thể nhỏ nhỏ lặng yên không một tiếng động lộn vòng vào một tòa biệt thự.

Nơi này là nơi ở của em gái Trương Khải Nhất, Trương Vận Nhất, cùng Trương Khải Nhất ít nhất có một mặt giống nhau, ngạo nghễ, tùy hứng, tham lam, tàn nhẫn. Từ khi Trương Khải Nhất lên nắm quyền, ả ta cáo mượn oai hùm, hoàn toàn bóc đi bộ mặt giả dối ngày xưa, ở mảnh đất Mẫn Hàng này không ai không biết ác danh của Trương tiểu thư.

Ả đang tỉ mỉ chuốt lông mi, trên thực tế Trương Vận Nhất bộ dạng cũng không kém, xinh đẹp cũng chia làm mấy cấp bậc, ả ta sáu phần dung mạo cộng thêm ba phần trang điểm cũng tính là mỹ nữ.

“Ai?”

Nghe thấy cửa phòng mở, ả cũng không quay đầu lại mở miệng.

Một cái roi từ phía sau cuốn lên cổ họng của ả!

Cây chải lông mi Trương Vận Nhất đang cầm rơi trên bàn trang điểm, ả sợ hãi giọng nói run rẩy: “Mày, mày là ai —— Mày có biết tao là em gái của Trương lão đại hay không! Sao mày, mày dám đối với tao như vậy...”

Thẩm Lưu Mộc bĩu môi, tay vừa động, cổ Trương Vận Nhất chảy xuống một đường đỏ tươi, điều này khiến cho ả ngồi trước gương nhìn thấy thanh thanh sở sở càng thêm sợ hãi! Khiến ả càng thêm hoảng loạn chính là trong gương ả không nhìn thấy người xuống tay với ả.

“Mày, mày muốn cái gì! Tao đều...có thể —— cho mày...” Bởi vì cổ bị nắm chặt, thanh âm của ả khàn khàn, trong không gian yên tĩnh nghe càng thêm đáng sợ!

“Tao muốn cái gì ư?” thanh âm Thẩm Lưu Mộc thanh thúy vang lên, Trương Vận Nhất lập tức mở to hai mắt, “Mày, mày...”

Bén nhọn đâm sâu vào trong gáy ả, máu tươi phun mạnh mà ra, theo cổ của ả chảy xuống, nhuộm đỏ váy ngủ tơ tằm màu trắng, ả mở to hai mắt, chết không nhắm mắt!

Động mạch chủ của người một khi bị cắt đứt, chỉ trong vài phút là chết hẳn.

Thẩm Lưu Mộc lui về sau mấy bước, mặt không chút thay đổi nhìn về phía thi thể sống soài dưới đất cùng vũng máu đỏ tươi.

Y đã gần tám tuổi, đây là lần đầu tiên giết người, không tính thầy ma. Trước khi đến, y đã gắt gao đem vị trí động mạch cổ nhớ kỹ ——

Y biết, ba dạy y những thứ này là để tự bảo vệ mình, có thể Thẩm Lưu Mộc tự nhận mình không phải cái người bị khi dễ là không dám phản kích, y hiểu được chính mình có lẽ thật sự giống như lão viện trưởng cô nhi viện nói đầu óc y có bệnh, nhưng có quan hệ gì chứ, chỉ cần ba không chê, y sẽ không sợ!

Trương Vận Nhất nên cảm thấy may mắn và vinh dự, ả là con người đầu tiên chết ở trên tay y.

Thẩm Lưu Mộc lui về sau vài bước, chẳng những không cảm thấy sợ hãi đối với vết máu loang lổ, ngược lại còn giống như thưởng thức mà đứng lại tại chỗ, thậm chí đeo bao tay chỉnh lại thân thể mềm oặt của ả, “Nếu không phải cô quá phạm, chọc đến ba, tôi cũng không muốn giết cô!”

“Nữ nhân ngu xuẩn, tôi biết Trương Hinh cùng Lưu Ly Ly đều là do cô hại chết.” Thẩm Lưu Mộc cầm cái khăn tay trắng lau tay mình cùng roi mây khô tỉ mỉ lau sạch sẽ, cởi giày, “Thật đúng là lòng dạ ác độc, chị họ cùng em họ của mình cũng hạ thủ được. Lý Duyệt bị mấy tên côn đồ làm hỏng cũng là cô sai khiến a, cô ta không phải là bạn tốt nhất của cô sao?”

“Lòng ghen tị của đàn bà a, thật đúng là đáng sợ.” Thẩm Lưu Mộc nghiêng đầu không biết suy nghĩ cái gì, nhưng rất nhanh liền thờ ơ cười cười, “Có điều, đây cũng không phải chuyện của tôi. Chỉ là mẹ đàn bà lòng dạ rắn rết như cô cũng dám dùng cái loại ánh mắt này nhìn ba của tôi! Còn dám mệnh lệnh ba ở cùng cô? Cô nằm mơ!”

Thanh âm dần dần hung lệ, hoàn toàn không giống một đứa trẻ bình thường, thậm chí còn hơi cười cười, thả khăn tay dính máu chậm chậm xuống dưới, rơi vào vũng máu, rất nhanh đã ướt sũng.

“Ai cũng không có cách nào cướp đi ba của tôi, ai cũng không được, ba là của tôi, là của một mình tôi...”

Thẩm Lưu Mộc đem tiểu roi quần lại quanh hông, hừ một tiếng hùng hổ đi ra ngoài, thời điểm ra khỏi cửa phòng liền nhìn thấy một con rối gỗ nghèo đầu ngồi dưới đất, mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm nó, sau đó một cước nâng lên, vỡ tan!

Phía ngoài phòng Kỷ Gia sắc mặt tái nhợt vội vã hướng bên ngoài chạy đi.

“Lâm thúc thúc, ngài ăn kẹo không?”

Chàng trai canh giữ ngoài phòng hợp cười cười, “Là Lưu Mộc sao?” Cầm lấy một cái kẹo nhanh chóng lột vỏ cho vào miệng, ở tận thế, kẹo thứ này cũng chỉ có Thẩm Lưu Mộc dựa vào việc có một người cha tốt mới được ăn.

“Lâm thúc thúc có thấy ai vừa mới từ nơi này chạy đi không?”

“À, vừa nãy Tiểu Gia vừa chạy đi, chú gọi mà nó không nghe thấy, không biết có phải hay không là thân thể không thoải mái...”

Thẩm Lưu Mộc ánh mắt vừa chuyển, cười hì hì nói: “Lâm thúc thúc, ngài ngàn vạn lần đừng nói cho người khác biết cháu trộm chạy ra ngoài nha, ba không muốn cháu chạy loạn.”

“Tiểu quý! Chú ăn kẹo của mày, đương nhiên sẽ giúp mày giữ bí mật rồi!”

“Cám ơn Lâm thúc thúc!”

Hội nghị đã xong, Trương Khải Nhất mang theo gương mặt mệt mỏi đi về biệt thự, càng nhiều người địa phương càng lớn càng là khó quản, gần đây lực chú ý của hắn đều đặt tại nơi này, ngược lại dĩ năng phát triển lại có chút chậm chạp —— hắn đã có mấy ngày ngày không có tự mình dẫn đội đi ra ngoài thu thập thầy ma, đại lượng vật tư đều ở trong thành thị, hiện tại cần một ít thức ăn cùng đồ dùng cá nhân đều phải xâm nhập vào thành thị nguy hiểm để tìm, gần đây đều để Thẩm Trì dẫn đội.

Đẩy cửa ra, một mùi máu tươi xông thẳng vào mũi, Trương Khải Nhất rung mình, chạy nhanh tới cửa phòng Trương Vận Nhất.

Đứa em gái duy nhất của hắn gục trong vũng máu, nằm rất ngay ngắn, bốn phía toàn màu đỏ tươi giống như một cái vũng máu đan dày đặc. Mái tóc dài đen của Trương Vận Nhất tản ra, hai tay đặt ở trước ngực, áo ngủ tơ tằm màu trắng đã bị nhuộm thành màu đỏ tươi, cứ như vậy nằm trong vũng máu, thân sắc tái nhợt, một cái khăn tay nhuộm máu vừa vắn che đi đôi mắt của ả, Trương Khải Nhất run run tay vén lên chiếc khăn liền nhìn thấy Trương Vận Nhất mắt mở to, lộ ra vô tận sợ hãi.

Trương Khải Nhất con người co rút lại, cho dù giết nhiều thầy ma như vậy, thậm chí giết cũng không ít người, cảnh tượng máu tanh này cũng nhất thời làm tim hắn đập loạn!

“Người đâu!” Trương Khải Nhất hét to chạy ra ngoài, vấp phải cái bậc cửa thiếu chút nữa lộn nhào xuống đất, trong lòng không biết là sợ hãi hay tức giận, chỉ thấy trong ngực buồn bực.

Trương Vận Nhất cũng không phải thân nhân duy nhất của Trương Khải Nhất, nhưng cha mẹ hắn đã sớm ly hôn, Trương Khải Nhất cùng em hắn trên căn bản đều là sống với ông bà, khi hai lão nhân qua đời, cha mẹ đã tái hôn cũng không lo cho bọn hắn. Cho nên người duy nhất Trương Khải Nhất quan tâm chỉ còn lại mỗi cô em gái này!

Thẩm Trì ôm Thẩm Lưu Mộc đang làm nũng đi ra, nhìn thấy Trương Khải Nhất vẻ mặt đáng sợ trước mặt không khỏi có chút kinh ngạc.

“Mẹ nó, thằng nào giết em gái tao tao nhất định không bỏ qua cho nó!” Trương Khải Nhất hung tợn nói.

Thẩm Trì âm thầm cười, “Chuyện khi nào?”

“Máu còn chưa khô!”

“Khi đó chúng ta đang họp, nơi này chúng ta đều có người một nhà coi chừng, người ngoài không dễ dàng vào được.” Thẩm Trì nhắc nhở hần, “Hai con chó nghiệp vụ lão Vương nuôi cũng không kêu lên, mà người nào ở nơi này không tham gia hội nghị lại chính anh cũng rõ ràng.”

Trương Khải Nhất sắc mặt nháy mắt trở nên vô cùng khó coi, hội nghị lần này rất trọng yếu, đại bộ phận Mẫn Hàng bọn họ đều ở cùng mình trong cùng một phòng họp, Thẩm Trì nói rất có lý, nhưng là chẳng lẽ lại là bọn hần?

Bọn hần làm sao lại phản bội mình!

Thẩm Trì thản nhiên cười cười, bỗng nhiên vỗ vỗ đầu Thẩm Lưu Mộc, xoay người rời đi.

Trương Khải Nhất vẫn là quá ngây thơ rồi, ở tận thế, phản bội luôn luôn tồn tại, hần độc chiếm cái kho hàng kia, không nói cho bất kì kẻ nào, tự xem đó làm kho thóc tư nhân của hần, loại không tín nhiệm này càng ngày càng nghiêm trọng. Tận thế thức ăn càng ngày càng ít, ai cũng muốn có một đường lui nhưng Trương Khải Nhất lại chọn đường lui quá phô trương, chính hần bây giờ còn chưa phát hiện ra.

Xem ra, đến lúc hần cần nói chuyện cùng Trình Bái rồi.

Xoay người lại mới thu lại ý cười, “Tiểu tử, mùi máu tươi trên người con còn chưa có bay hết!”

Thẩm Lưu Mộc trong lòng hần bỗng lập tức cứng người lại.

Thẩm Trì ánh mắt hiểu rõ, bất đắc dĩ thở dài, “Không thể nghĩ đến thật là con làm.”

Thẩm Lưu Mộc ánh mắt ngưng lại, phần hận nghĩ: ba lại gạt người!

“Kỳ thật ả không đáng để con dơ tay, Trương gia nhà hần cũng không còn mấy ngày yên bình, hiện tại đặc ý như vậy, kết cục càng thâm.” Thẩm Trì bỗng nhiên lẳng lặng nói.

Không biết vì sao, Thẩm Lưu Mộc cảm thấy được trong lời nói Thẩm Trì lộ ra vài phần y không rõ, không hiểu sao mũi có chút xót, vì thế ôm chặt cổ Thẩm Trì.

“Ba, người đừng tức giận, nếu người cảm thấy thế không tốt, con sẽ không làm, không bao giờ làm... nữa” Mắt của y đỏ lên, dán vào má Thẩm Trì nói.

Thẩm Lưu Mộc vẫn luôn biết mình là một con quái vật, từ nhỏ cũng không có ai để cho y trở nên “bình thường” mà dạy bảo y, bất kể là dùng gậy hay là dịu dàng cũng chưa từng giúp y sửa lại khát vọng máu tanh ở đáy lòng này.

Nhưng nếu như là vì ba, y có thể sửa, tất cả đều có thể sửa lại!

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: đương nhiên, ba chắc là sẽ không để Lưu Mộc sửa → → hần chỉ là cảm thấy, giết mục đàn bà như vậy sẽ làm ô uế tay tiểu Lưu Mộc...

Có điều, không phải các người cũng biết Lưu Mộc chính là một tiểu BT (rất phi thường, biến thái) hay sao.

P.s, sì poi, Kỷ Gia chủ yếu là một nhân vật phụ, không phải nhân vật phản diện

Cám ơn đầu ngón tay linh, Thần Phong đem lên, Amo, á già địa lồi, yêu các người, (3)

=====

Chú thích:

(1) Mẫn Hàng, Bảo Sơn, Gia Định, Tùng Giang, Thanh Phố, Phụng Hiền: 6 trong 8 quận ở vùng ngoại ô và nông thôn cách xa thành phố. (theo Wiki)

8. Chương 8: Trương Khải Nhất Chết

“Ba không tức giận.” Thẩm Trì nhẹ nhàng nói, “Mụ đàn bà như ả ta chết đi đã là kết cục tốt nhất cho ả rồi, nhưng Lưu Mộc con phải hứa với ba, cho dù là tận thế cũng không thể vì muốn giết người mà giết người.”

Thẩm Lưu Mộc tựa hồ có chút khó hiểu.

Thẩm Trì thở dài, “Ba biết con không sợ giết người, nhưng mà Lưu Mộc, giết người là một loại thủ đoạn, con không thể đem giết người thành một cách phát tiết nội tâm!” Hắn nghiêm túc nói, “Ở tận thế có rất nhiều người đều đáng chết, con dù có năng lực giết bọn họ, nhưng con còn nhỏ như vậy, không được đem giết người làm niềm vui.”

Thẩm Lưu Mộc chu miệng, tựa hồ có chút hiểu, vì thế nghiêng đầu nói, “Như vậy, ba, con đáp ứng ba, từ hôm nay trở đi con chỉ giết người xấu được không?”

“Người xấu?” Thẩm Trì bật cười, ở tận thế, có bao nhiêu người tốt có thể sống sót? Nhưng nhìn ánh mắt ngây thơ của Thẩm Lưu Mộc, hắn chỉ có thể sờ sờ đầu của y, “Được, Lưu Mộc từ hôm nay trở đi, cũng chỉ giết người xấu.”

Khái niệm người xấu có thể không thống nhất, nhưng Thẩm Trì thật tâm không muốn Thẩm Lưu Mộc giống như kiếp trước giết chóc thành tánh như vậy, trở thành người huyết tinh âm độc, người như vậy khiến mọi người sợ hãi, nhưng cũng đồng dạng bị mọi người căm kỵ.

Thẩm Lưu Mộc trong lòng buồn bực, vậy là không thể xử lý Kỷ Gia a! Nó hình như đã phát hiện ra bí mật của mình, con rồi giờ kia nếu y không nhớ nhầm hẳn là của Kỷ Gia...

Kỷ Gia lúc này căn bản không biết Thẩm Lưu Mộc đã động tâm tư muốn giết mình, trên thực tế nó đã bị Thẩm Lưu Mộc dọa sợ, là một cô nhóc mới bảy tuổi, dù cho nó trưởng thành sớm, không nhắc tới nó có tâm trí thành thực như vậy không, lại phải chứng kiến cảnh tượng Thẩm Lưu Mộc máu tanh giết người mà vẫn bình thản thờ ơ, thậm chí thông qua con mắt của con rồi, nó nhận ra trong mắt Thẩm Lưu Mộc lúc giết người rõ ràng có vẻ điên cuồng cùng thị huyết.

Thật là đáng sợ!

Ôm đầu gối rúc vào góc, nó lần đầu tiên từ trước tới nay khóc nức lên, ở nơi này lâu như vậy tới nay lần đầu tiên khóc lên, một lần lại một lần kêu mẹ nhưng mà mẹ của nó sẽ không bao giờ ở bên cạnh nó ôn nhu an ủi nó, không bao giờ ôm nó, bảo hộ nó nữa.

Mẹ đã chết rồi, vì cứu nó mà chết, Kỷ Gia lau nước mắt, cho nên, Gia Gia thế nào cũng phải nỗ lực sống sót!

Ban đêm hôm đó, lúc Thẩm Trì bay qua đầu tường thì thủ vệ vẫn không phát hiện ra. Dưới bầu trời đêm, Thẩm Trì phóng như bay. Ở trong trò chơi, võ công của Đường gia có lẽ không thể xưng là cực mạnh nhưng riêng khinh công lại xuất sắc hơn hẳn, áp đảo tất cả các môn phái khác, cũng bởi vì đây là một cách mượn lực để phóng nên có thể nhảy cao nhảy xa, chắc chắn là một công cụ leo núi hạng nhất. Đường nhiên, nếu không nắm vững thời gian thì có thể dễ dàng ngã chết. Hơn nữa điều khiển nhân vật trong trò chơi vẫn là có sự khác biệt so với khi mình chân chính sử dụng kỹ năng, phải cần một thời gian thích ứng. Đời trước hắn phải dùng gần hết một năm mới hoàn toàn làm quen, thậm chí là đề cao. Thế mà đối với khinh công thì phải hai năm trời sau khi có được thân thể này hắn mới dám chân chính sử dụng, bởi vì lúc này cũng chưa có khó khăn gì đáng giá phải dùng đến khinh công, mà loại kỹ năng này phải đợi đến bao giờ nắm vững đến cực kì thuần thục mới có thể đảm bảo an toàn, nếu không khi sử dụng khinh công Đường Môn rất dễ bị rơi từ trên cao xuống, không cẩn thận là trực tiếp mất mạng.

Nhưng đến lúc này, Thẩm Trì đã sớm quen đến không thể quen hơn.

Nhẹ nhàng từ giữa không trung rơi xuống, đạp thêm hai bước nữa, văng vẳng rơi xuống đất.

Nghĩ đến Trình Bái trong mắt hắn thoáng lướt qua một tia thưởng thức, y cùng Trương Khải Nhất hoàn toàn là hai loại người khác biệt. Trương Khải Nhất kiên quyết lại phô trương, Trình Bái trầm ổn lại cẩn thận. Có lẽ bởi vì kiếp sống quy luật của vận động viên, hơn nữa tố chất tâm lý cần thiết nhất đối với môn

bản tên này chính là kiên nhẫn, cho nên Trình Bái mới qua bốn mươi tuổi còn nghĩ xa hơn Trương Khải Nhất rất nhiều.

Thời điểm cùng Trương Khải Nhất đến Mẫn Hàng, Thẩm Trì đã gặp Trình Bái.

Địa điểm gặp mặt của bọn họ vẫn ở trong khu vực Mẫn Hàng, trên đường mặc dù có nhiều cây ma du đăng nhưng Trình Bái là kẻ tài cao gan cũng lớn, đương nhiên là không sợ, đang đứng bên cạnh y là hai nam thanh niên cao lớn, nhìn thân thể căng phồng cũng đủ biết cũng là một tay cự phách.

Đây là lầu hai của một gian trà lâu nhỏ, lộ thiên, bày biện một vài cái bàn gỗ lim coi như chỉnh tề.

“Kế hoạch có thể bắt đầu rồi.” Thẩm Trì vừa đáp xuống đất vừa nói.

Trình Bái mỉm cười, “Vậy ngày mai cậu và Lưu Mộc có thể đến Gia Định của tôi rồi.”

Thẩm Trì nhìn y một cái, “Sau khi thức dậy sao?”

Trình Bái nhún vai, “Tôi cũng phải nhân cơ hội đề cao sức mạnh chính mình giống như cậu vậy. Sau khi lớn mạnh rồi, tôi chưa từng nghĩ sẽ ở lại Thượng Hải, sau khi tận thế bắt đầu, Sùng Minh, Bảo Sơn và Phố Đông – khu vực mới khai phá một lượng lớn đất đai bị ngập chìm, mực nước biển lên cao, nghe Viên Hân Ninh nói nơi đó có một người bị một loài cá không biết tên dưới biển cắn bị thương, ngày thứ hai hẳn là chết không thể nghi ngờ. Loài người chúng ta có một nhóm người bắt đầu tiến hóa, biển cả rộng lớn như vậy chắc chắn cũng sẽ có một ít sinh vật cũng tiến hóa như thế. Chỉ sợ tương lai biển sẽ càng ngày càng trở nên nguy hiểm, chúng ta chung quy là vẫn phải hướng về phía đất liền mà đi thôi”

Thẩm Trì không thể không cảm thán y rất có khả năng tiên đoán, bởi vì đúng như y nói, nhân loại bắt đầu tiến hóa, một ít động vật cũng bắt đầu tiến hóa, không biết có phải do biển rộng được ưu đãi, trong đại dương sinh vật tiến hóa nhanh hơn so với đất liền nhiều lắm. Nếu không phải đại bộ phận bọn chúng không thể lên bờ, chỉ sợ bọn chúng còn nguy hiểm hơn xa cây ma.

Trình Bái vừa nói như thế, Thẩm Trì thực ra lại thấy rung động. Nếu như giết chết một ít sinh vật tiến hóa trong đại dương, nguyên tinh lấy được liệu sẽ tốt hơn không? Dù sao bây giờ mới là thời kỳ đầu của tận thế, muốn ở Thượng Hải bắt một con động vật biến dị cũng không phải điều dễ dàng.

“Tùng Giang Tưởng Ba, Phụng Hiền Cố Hào đã mua chuộc hầu hết thủ hạ của Trương Khải Nhất, dù sao mỗi lần bọn hắn muốn đi nội thành ‘săn bắn’ đều phải đi qua Mẫn Hàng, loại tư vị này cũng không quá dễ chịu. Anh cũng biết, Trương Khải Nhất người này cũng không phải loại người rộng rãi” Thẩm Trì thần nhiên nói, “Tôi đã tìm hiểu qua, thủ hạ của Trương Khải Nhất chỉ có hai người có thể thu nhận được, một người là Triệu Khánh, ngoại hiệu ‘Đầu bếp’, tuy không phải là dị năng giả nhưng bản lĩnh không tồi, đạo pháp rất chuẩn, quan trọng nhất chính là hắn làm thức ăn rất ngon.”

Trình Bái bật cười, “Còn gì nữa không?”

“Còn có là một nữ nhân, Chu Vĩ Linh, nguyên bản chỉ là người làm công, nhưng hơn ở chỗ khí lực lớn, chịu được khổ, không ý kiến nhiều, nghe lời, quan trọng nhất là cô ta có khuynh hướng thức tỉnh dị năng.”

Trình Bái lúc này mới cảm thấy hứng thú, thân thể nhin không được nghiêng tới trước, “Cậu làm sao biết được?”

Làm sao biết được?

Thẩm Trì ngẫm thử dài, tôi nói bởi vì tôi thấy thanh máu của cô ta dài hơn anh có tin không? Sau khi có được thân thể này, dù cho hắn không phải ở trong thế giới trò chơi nhưng vẫn có một loại cảm giác không rõ, chẳng hạn như hắn nghĩ trong đầu mở ra bản đồ, hình ảnh bản đồ sẽ hiện ra, thời điểm hắn nhìn một người hắn cũng đại khái biết được trình độ của người đó, mặc dù không có trị số cụ thể nhưng cũng nắm được phân nào.

Ví dụ nếu như giá trị sinh mệnh của hắn là tám vạn, như vậy Trình Bái trước mặt chỉ có hơn năm nghìn đã coi như là không tệ. Phải biết rằng nhân loại bình thường phần lớn chỉ có mấy trăm, đây chính là sự khác biệt giữa dị năng giả và người thường. Mà cây ma bình thường nhất giá trị sinh mệnh cũng chỉ mấy trăm, so với nhân loại chỉ hơn kém mười điểm thôi. Chỉ có cây ma cấp B sau này còn có đến gần một vạn giá trị sinh mệnh, cho dù là Trình Bái lợi hại nhất Thượng Hải cũng không thể một mình đối phó với một cây

ma cấp B. Về phần Trương Khải Nhất thân là lực lượng dị năng giả giá trị sinh mệnh còn không cao bằng Trình Bái, chỉ mới vừa vụn vượt qua bốn nghìn.

Giá trị sinh mệnh của dị năng giả cũng có thể chậm rãi tăng lên thông qua tháng ngày tích lũy cùng kinh nghiệm chiến đấu, tuy rằng so với hấp thu nguyên tinh thì chậm hơn nhiều nhưng chắc chắn cũng sẽ dần dần trở nên mạnh mẽ. Thẩm Trì nhớ rõ thời điểm gặp Trình Bái, hắn có không đến năm nghìn điểm giá trị sinh mệnh. Chu Vĩ Linh nguyên bản vốn là một người làm công ở Mẫn Hàng, khi ở khu vui chơi thấy cô ta cũng không tệ, đều là loại người chịu khó điển hình ở nông thôn, không sợ bẩn lá gan cũng lớn. Gần đây Thẩm Trì bỗng nhiên thấy giá trị sinh mệnh của cô từ tám trăm tăng mạnh lên gần hai nghìn, chắc là chuẩn bị thức tỉnh dị năng. Nghe nói trong một lần đi vào nội thành “săn bắn”, mấy người chị em của cô đã chết mất một nửa, có lẽ là cô ta bị chuyện này kích thích?

“Tôi cũng không chắc chắn, chính là cảm thấy có khả năng như vậy” Thẩm Trì thần nhiên nói: “Đương nhiên anh cũng có thể không tin.”

Trình Bái cười ha ha, “Tôi sao lại không tin lời tiểu Thẩm cậu được chứ! Có điều nghe nói Trương Khải Nhất đối với cậu cũng không tồi—”

Thẩm Trì cười châm biếm, “Xem như là đối với tôi không tồi ư? Người hấn chân chính tín nhiệm cho tới bây giờ vẫn chỉ là mấy thằng đàn em của hắn mà thôi, chẳng lẽ Trình ca anh không nghe nói hắn muốn tôi cưới cái đứa em gái mất nét của hắn sao?”

“Thật sự là hoa nhài cắm bãi cứt trâu, và tiểu Thẩm cậu chính là bông hoa nhài”, Trình Bái nói đùa, “Như vậy cậu đến cạnh tôi là muốn cái gì?”

“Tôi?” Thẩm Trì đứng lên, thanh âm lạnh nhạt, “Tôi cũng không muốn gì cả, chỉ cần cho tôi và con trai một cuộc sống đầy đủ, để cho nó bình an trưởng thành mà thôi”

Trình Bái lúc này mới nhớ ra, người đàn ông sâu không lường được trước mắt này còn có một đứa con trai nhỏ, nhất thời cũng vui cảnh giác, nghiêm túc nói: “Cậu yên tâm, tôi đây cam đoan với cậu!”

“Cám ơn Trình ca.” Thẩm Trì xoay người rời đi.

Cam đoan hay không cũng chẳng sao, hắn không quan tâm, điều hắn cần chỉ là một tấm bình phong mới mà thôi.

Như vậy, bước kế tiếp chính là xử lý Trương Khải Nhất, ngay trong đêm nay.

Đúng như hắn đã từng nói, mấy thằng “anh em” thủ hạ của Trương Khải Nhất đều đã bị Tưởng Ba cùng Cổ Hào thu mua, cái chết của Trương Vận Nhất lại đụng vào vảy ngược duy nhất của Trương Khải Nhất, hắn ta lại nghi ngờ mấy người hôm nay không tham gia hội nghị, mấy người kia trong lòng sốt ruột, chắc chắn sẽ chó cùng rứt giậu.

Trương Khải Nhất tân tân khổ khổ (cực nhọc, vất vả) tạo dựng thế lực, lại rất nhanh liền bị sụp đổ, chúng bạn xa lánh.

Thẩm Trì kỳ thật cũng không hận hắn ta, bởi vì Trương Khải Nhất cũng không đến mức bị gán cái mác “phản bội”, cùng lắm chỉ có thể nói là vong ân bội nghĩa, trời sinh tính tình bội bạc mà thôi. Vì vậy để cho đời này hắn bị người khác vong ân bội nghĩa, bị bạn thân mình bảo hộ chặt chẽ phản bội, thân nhân đột tử, chính mình lại chật vật chạy trốn mới là báo ứng tốt nhất dành cho hắn.

“Bốp!” Một thân hình so với cá sấu bình thường dài gấp ba, mang theo diện mạo hung ác của động vật lưỡng cư rơi xuống mặt đất, cái đuôi to khỏe lập tức hướng Trương Khải Nhất quét tới!

Một Cự nhân bàn tay to giống cái quạt hương bồ, hưng hăng vồ xuống đất dâng lên một đám bụi bặm.

20081110143704264

Thẩm Trì ôm Thẩm Lưu Mộc đứng trên mái nhà cao cao, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn cuộc ác chiến bên dưới.

Luận về thực lực, lúc đầu loại dị năng giả biến hình so với lực lượng dị năng giả như Trương Khải Nhất còn kém hơn một bậc, cho nên Tưởng Ba cùng Cổ Hào chỉ chiếm được địa bàn kém cỏi nhất, cần phải đi qua

địa bàn người khác mới có thể tới trung tâm nội thành “săn bắn”, mà theo thời gian trôi qua, bọn họ nếu so với loại dị năng giả lực lượng, tốc độ, thì mạnh hơn một chút.

Tuy nhiên bây giờ mới là đầu tận thế, Tưởng Ba cùng Cố Hào cần tập hợp sức mạnh hai người thì đối chiến với Trương Khải Nhất mới có thể chiếm thượng phong.

Trương Khải Nhất toàn thân căng lên, một phát bắt được đuôi Tưởng Ba, hung hăng ném hẳn ra ngoài, trực tiếp đập vào một cái ô tô đã hỏng, gây ra một tiếng vang rất lớn. Sau đó chính hắn lại bị một cái tát giáng trời của Cố Hào làm cho bay ra ngoài.

Hướng bên cạnh nhổ ra một bùm máu, Trương Khải Nhất sắc mặt hung hãn, thiết côn trong tay âm thầm đập vào chân Cố Hào, đau đến mức Cố Hào phải hét to một tiếng, mà lúc này Tưởng Ba đã mở ra cái mồm to như cái chậu máu định cắn Trương Khải Nhất!

Xem dị năng giả chiến đấu so với chiến đấu bình thường thì càng nhiệt huyết hơn, không gian chiến đấu cũng lớn, căn bản không có nhiều người có thể nhúng tay vào.

Có điều khi Thẩm Trì nhìn thấy Trương Khải Nhất mắt cùng mũi đều bắt đầu chảy ra máu tươi là hắn đã biết, trong trận chiến này ngược lại người thường lại có tác dụng máu chốt.

Dù cho Trương Khải Nhất là dị năng giả, điều kiện tiên quyết là hắn vẫn là một con người, độc đối với loài người thì đối với hắn cũng có tác dụng.

“Quách Bằng...Quách Bằng...Quách Bằng!” Trương Khải Nhất kêu to, một tiếng lại một tiếng thê lương!

“Tao đã đối đãi mày thế nào! Chỉ cần tao còn một miếng ăn tao cũng sẽ không thiếu mày! Chúng ta từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên! Tao con mẹ nó đem mày trở thành huynh đệ!”

Quách Bằng, chính là thanh niên duy nhất ở khu vui chơi có thể ngồi cạnh Trương Khải Nhất.

“Tôn Chí Lương, Tân Hạo Hoa, Chương Duy Á! Bọn mày cút hết ra đây cho tao!”

“Con mẹ nó lăn ra đây cho tao! Lăn ra đây!” Trương Khải Nhất thất khiếu cũng bắt đầu đổ máu, khuôn mặt đáng sợ, một quyền đem Tưởng Ba đánh bay ra ngoài.

Lúc này hắn giống như đã phát điên, Tưởng Ba cùng Cố Hào cũng không dám tới gần, mà Trương Khải Nhất cứ như vậy bỗng nhiên lại xông vào một cái ngõ tắt nhỏ bên cạnh.

“Đuổi theo!” Cố Hào vừa lớn tiếng nói xong, một đám thanh niên từ nơi không xa bổ nhào vào hướng trong ngõ hẻm đuổi theo, mà lúc này, Cố Hào đã biến trở về bộ dáng người thường.

Tuy rằng có thể trở thành Cự Nhân, nhưng bộ dáng bình thường Cố Hào còn gầy yếu hơn cả người bình thường, hiển nhiên cũng cực kỳ mệt mỏi. Bên kia Tưởng Ba cũng biến trở về nhân loại, mặc quần áo do một cô gái diễm lệ mang đến.

Dị năng giả biến hình ban đầu yếu thế hơn rất nhiều, biến hình không thể kéo dài, chiến lực cao không bằng dị năng giả thông thường.

Lúc này sắc mặt của Cố Hào và Tưởng Ba vẫn không tốt, có lẽ không nghĩ đến Trương Khải Nhất dưới tình huống như vậy còn có thể chiến đấu cường hãn như thế.

Đang đứng trên cao Thẩm Trì nhẹ nhàng hạ xuống, từ tầng sáu tòa nhà mà hắn đáp xuống không một tiếng động, chậm rãi đi về một hướng.

Trương Khải Nhất chắc chắn lúc này trong lòng tràn đầy oán giận, Thẩm Trì khê cười cười, cũng chẳng biết đang cười cái gì.

Nhìn đi! Rõ ràng ngay từ lần đầu tiên thấy Trương Khải Nhất hắn đã muốn giết chết hắn ta, cũng rất dễ dàng có thể làm được điều đó. Nhưng hắn lại hết lần này đến lần khác kiên nhẫn ở chỗ này, chậm rãi nhẫn nửa năm đi từng bước một, không sốt ruột, không nóng nảy. Hiện tại hắn có thể làm như thế thì sau này hắn cũng sẽ làm được.

Cứ như vậy giết chết thì quả thật là quá có lợi cho bọn họ rồi, ít nhất cũng phải giống như Trương Khải Nhất bây giờ vậy, biết được một chút cảm giác phần nộ cùng tuyệt vọng tốt cùng, à, đúng rồi, lần sau có lẽ

nên làm tốt hơn, hiện tại Trương Khải Nhất còn chưa đủ sợ hãi, không có loại sợ hãi khi mình bị Dư tiền sĩ mang đi kia.

“Ba.” Thắm lưu mộc trong lòng nhẹ nhàng nói, lần đầu tiên có chút sợ hãi.

Thắm Trì trấn an vỗ vỗ lưng hắn, “Không sao đâu Lưu Mộc, rất nhanh là xong thôi.”

Trong ngõ hẻm ban đêm tối như mực, có vài phần làm người ta sợ hãi.

Nhưng rất nhanh đã bị tiếng bước chân đánh vỡ.

“Trương Khải Nhất.”

Nghe thấy giọng nói nhẹ như nước vang lên, Trương Khải Nhất ánh mắt sáng ngời, hắn biết đêm nay Thắm Trì đi vắng, những người đó phản bội hắn, nhưng hình như trong đó không có Thắm Trì. Thắm Trì rất lợi hại, nếu...nếu hắn chịu cứu mình...

Ho khan vài tiếng, Trương Khải Nhất nhìn lòng bàn tay đầy máu, trong lòng hận cơ hồ muốn cắn vỡ răng nanh.

“Thắm Trì! Thắm Trì, cậu nhất định phải giúp tôi...” Khi nhìn đến ánh mắt không chút cảm tình của Thắm Trì thì thanh âm bỗng cứng lại.

“Cậu, cậu!”

Thắm Trì buông Thắm Lưu Mộc, chậm rãi đi tới, ngồi xổm xuống, “Rất tuyệt vọng đúng không?”

Trương Khải Nhất thất khiếu đều chảy ra máu đỏ sẫm, nhìn cực kỳ đáng sợ, hắn cảm giác lực phủ ngũ tạng của mình đều đau vô cùng. Thân là dị năng giả, tố chất cơ thể hắn quả thật cao hơn người thường rất nhiều, loại độc mà thường nhân nháy mắt mất mạng tác dụng lên người hắn thì hắn đến bây giờ vẫn còn sống. Nhưng giờ nó chỉ mang đến thống khổ, không thể nghi ngờ đây là một loại tra tấn sống không bằng chết.

“Đứng trên cao, lại bị ném xuống dưới, đặc biệt đau phải không?”

“Bị chính người mình cứu phản bội, cảm thấy thực phần nộ phải không?”

“Hiện tại mày trúng độc, phía sau thì có truy binh phía trước thì mịt mù, rất tuyệt vọng phải không?”

Trương Khải Nhất nhìn hắn trợn tròng, trong mắt không ngừng chảy ra máu, nhìn qua rất giống như hai dòng huyết lệ, sắc mặt tái nhợt như tuyết, toàn thân vì trúng độc mà mất cảm giác, không cử động nổi.

“Bọn hắn làm không tồi, chỉ có điều, mạng mày là của tao.” Thắm Trì nghiêm túc nói, đeo bao tay da, cầm một thanh đao, chậm rãi đâm vào tim Trương Khải Nhất, “Tuy rằng mày đã không nhúc nhích nổi, nhưng vẫn có thể nhận thức được loại đau đớn khi bị khoan tim này”

Hắn buông tay ra, lui về sau hai bước, không để cho máu tươi đang tràn ra kia làm ô uế giày của hắn.

“Lưu Mộc, đi thôi.”

“Vâng, thưa ba.”

Vừa mới bước ra khỏi ngõ nhỏ, Thắm Trì bỗng nhiên quay đầu, “Thấy được một màn vừa rồi, cháu xác định vẫn còn muốn theo tôi?”

Một bóng đen nhỏ gầy nhô đầu ra, rõ ràng là Kỷ Gia vẫn còn hơi hơi phát run.

Thắm Lưu Mộc bĩu môi.

“Chú Thắm, chú muốn đi đâu??” Kỷ Gia lấy hết dũng khí hỏi.

Thắm Trì mỉm cười, “Giết người.” Mạng Trương Khải Nhất là của hắn, có điều từ xưa đến nay hắn ghét nhất là kẻ phản bội, cho nên những người đó cũng cần phải chết. Hắn mặc kệ Trương Ba và Cố Hào muốn bao che cho bọn hắn hay không, Thắm Trì hắn muốn giết người, đương nhiên người đó chỉ có một chữ “chết”.

Kỷ Gia cả người run lên, đôi tay gắt gao cầm lấy vạt áo của mình.

Thắm Trì liếc nó một cái, xoay người rời đi.

Nhưng Kỷ Gia lại vẫn đi theo.

Trong bóng đêm, Thẩm Trì bất đắc dĩ thở dài.

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mọi người chú ý!! Ngày mai bắt đầu đúng chín giờ tối cập nhật, mọi người cũng không cần lúc nào cũng phải chà (refresh) ~()~ ta tranh thủ ổn định thời gian, như vậy các tình yêu đúng chín giờ đến chà là được!

Cám ơn nic Ky0824 thân nước cạn bom, thân quyết đoán là của ta chân ái a... ~o(>_<)o ~~=“” yêu=“” người,=“”>

Cám ơn Mặc Kỳ, đá hoa cương, ý ~ đoàn địa lôi, yêu các người nhé, (3

9. Chương 9: Hai Tiểu Biến Thái

Thẩm Trì xoay người nhìn Kỷ Gia, bỗng nhiên ánh mắt ngưng lại.

“Tiểu Gia, trên tay cháu!”

Kỷ Gia thất kinh, vội vàng đem tay giấu sau lưng, nhưng Thẩm Lưu Mộc lại bước về phía trước, kéo tay nó ra, “Ý, máu? Trong tay mày giấu cái gì...”

Thẩm Lưu Mộc khí lực không nhỏ, Kỷ Gia bị y làm đau, hai cục tròn vo liền rớt xuống đất, ngay cả gan to như Thẩm Lưu Mộc cũng khiếp sợ!

Đó là hai con người đã bị móc ra!

Thẩm Trì “...”

Đây là cái thể loại gì, chẳng lẽ lại là một tiểu biến thái!?

Hắn biết, Kỷ Gia trước mặt hắn là cũng là một dị năng giả, giá trị sinh mệnh của nó so với người bình thường cao hơn một đoạn, loại biến hóa này từ khi mẹ nó chết mới bắt đầu nhưng Thẩm Trì cũng không mấy chú ý tới nó. Dị năng giả thì dị năng giả, dị năng giả nhỏ như vậy có thể sống sót là rất hiếm, cho dù chúng nó so với người bình thường mạnh hơn nhưng dù sao vẫn còn là một đứa trẻ, tâm trí so với người lớn ngây thơ hơn nhiều lắm.

Kỷ Gia lại khóc to lên, khóc đến thở không ra hơi, nước mắt cọ rửa khuôn mặt nó lộ ra làn da trắng nõn, “Cháu hận hắn! Cháu hận hắn đã hứa với mẹ nhưng lại không hề nghĩ sẽ giúp cháu! Cháu hận hắn, hắn, hắn là cái tên chó chết, hắn mỗi ngày đều thích cởi quần áo của cháu, cháu rất sợ hãi, còn dùng loại ánh mắt này nhìn cháu, cháu chán ghét ánh mắt của hắn..”

Thẩm Trì: “...”

Không nghĩ đến Trương Khải Nhất lại là một tên hỗn đản có bệnh luyến đồng? Kỷ Gia mới bảy tuổi mà thôi!

“Mẹ ơi! Mẹ, Gia Gia đã thành một đứa bé hư rồi...” Nó khóc đến thanh âm đứt quãng, dưới chân là hai con người vẫn trợn trừng.

Thẩm Lưu Mộc khinh thường nhìn nó: “Có gì đặc biệt chứ, không phải chỉ là móc mắt thôi sao. Khóc cái gì!” Y tự tay nhặt lên hai con người, “Mày chính là quá yếu! Ba giết hắn xong mới dám móc mắt hắn, mày không phải là biết điều khiển rồi gỗ gì đó hay sao? Nếu hận hắn như vậy thì phải nhân lúc hắn chưa chết mà móc mắt hắn ra chứ! Thật vô dụng!”

Kỷ Gia ngừng khóc, nhìn y chằm chằm, “Là như vậy sao?”

“Trả mày, đồ mít ướt!”

Kỷ Gia nhìn con người trên tay y, “Chú Thắm, là bởi vì Gia Gia quá yếu nên ngài không muốn mang Gia Gia theo sao?”

Thắm Trì nghe được lời Thắm Lưu Mộc nhất thời giật mình, lúc này mới hồi phục tinh thần, “Gia Gia cháu biết điều khiển rồi gỗ sao?”

“Vâng ạ” Kỷ Gia yếu ớt nói, “Cháu trước đây được ông nội dạy làm rối gỗ, sau khi mẹ chết chỉ có Tiểu Mộc chơi cùng cháu, cũng không biết vì sao, ngày đó cháu muốn nó cử động nó lại thật sự cử động.”

Hóa ra, cô bé chính là nghệ nhân rối gỗ kia.

Thắm Trì không thể không cảm thán vận mệnh thật thần kỳ.

Kiếp trước, hắn không biết Kỷ Gia, chỉ biết chuyện xưa của Kỷ Gia, bọn hắn đều chỉ gọi cô là nghệ nhân rối gỗ, hắn không biết tên cô ta, chỉ mơ hồ nghe được người ta nhắc tới cô ta họ Kỷ.

Cô ta mười năm sau chính là một dị năng giả nổi bật, năm đó, cô mới mười bảy tuổi.

Xem ra bởi vì mình sống lại, vận mệnh của cô ta cũng rẽ sang một hướng khác.

Phải nói, khi Thắm Trì nghe được chuyện xưa của cô thì vẫn còn vì cô cảm thấy đáng thương, sau đó chính mình so với cô còn bi thảm hơn, không khỏi cảm thấy thốn thốn. Chuyện xưa của nghệ nhân rối gỗ ấy cũng là một tràng phản bội. Năng lực của cô đặc thù, kể cả ở thời kỳ đông đảo dị năng giả cũng là người duy nhất. Nghe nói người yêu của cô là một người bình thường, cô bảo hộ hắn yêu thương hắn, toàn tâm toàn ý tín nhiệm hắn, kết quả người kia vì một mục đàn bà khác phản bội cô, hãm hại cô. Có điều cô ta so với mình may mắn hơn, ít nhất còn có người cứu cô, nguyện ý vì cô báo thù, còn mình chỉ còn mỗi Lưu Mộc là nhớ rõ.

Thắm Trì biết một người thường muốn giết chết một dị năng giả không phải là không thể, nhưng mà muốn giết chết một người mạnh như Kỷ Gia là quá khó khăn, trừ khi cô không tin là hắn muốn giết mình, hoặc cô cam tâm tình nguyện bị hắn giết chết.

Nghĩ như vậy, Thắm Trì có chút oán hận, nếu đời trước hắn có cơ hội, cho dù chết cũng không tha cho bọn họ, dù thế nào cũng muốn lôi bọn họ cùng nhau xuống địa ngục! Đáng tiếc là bọn họ và Dư tiến sĩ không cho hắn cơ hội.

“Chú Thắm, cháu sẽ không làm phiền ngài” Kỷ Gia cố lấy dũng khí nói.

Thắm Trì nhìn nó “Cháu vì sao cứ nhất định phải đi theo tôi?”

“Mẹ nói, chú Thắm là người tốt.”

Thắm Trì cười lạnh, có lẽ đời trước hắn là người tốt, cho nên người tốt không sống lâu, đời này hắn cũng không muốn làm người tốt cái gì nữa! “Tôi vừa mới giết người, cháu còn nói tôi là người tốt?” Hắn thần nhiên nói.

Kỷ Gia lại lắc đầu, “Bởi vì hắn là người xấu, chú Thắm giết hắn làm sao lại không phải người tốt?”

Thắm Trì dừng một chút, “Tôi sau này sẽ giết rất nhiều người!”

“Bị chú Thắm giết, nhất định đều là người xấu! Giống như tên kia vậy!”

Thắm Trì nhìn về ánh mắt đơn thuần lại kiên định của Kỷ Gia, không nói nên lời.

Thắm Lưu Mộc trừng mắt nhìn Kỷ Gia, ánh mắt không tốt: “Này, đồ mít ứ, mày tiếp tục đi theo ba của tao thì đừng trách tao không khách khí.”

Kỷ Gia hơi sợ hãi Thắm Lưu Mộc nhưng vẫn quật cường mím chặt môi.

“Mày!” Thắm Lưu Mộc đã sớm tức chết, nếu không phải đã hứa với ba, y nhất định sẽ giết nó!! Thật là chướng mắt! Y không muốn bắt kỳ ai xen vào giữa y và ba!

“Chú Thắm, cháu biết kho hàng nhà cháu ở chỗ nào!”

“Cái gì?” Thắm Trì kinh ngạc.

Kỷ Gia cẩn thận lấy từ trong người một cái chìa khóa, “Kỳ thật tổng cộng có hai cái chìa khóa, hơn nữa cháu biết thương khổ kia ở nơi nào.”

Thẩm Trì nhìn thấy ánh mắt của Kỷ Gia mang theo vài phần suy nghĩ sâu xa, “Đây là mẹ dạy cháu sao?”

“Không phải, chính cháu muốn nói với chú Thẩm”, Kỷ Gia nhẹ nhàng nói, “Mẹ bảo cháu đừng nói cho bất kỳ kẻ nào.”

Thẩm Trì thở dài, chẳng thể trách, cái con nhóc này, dù đời này hay đời trước thì đều khờ dại như thế.

Dưới ánh mắt chờ đợi của nó, Thẩm Trì đi qua cầm lấy cái chìa khóa, Kỷ Gia ánh mắt lập tức sáng lên, gương mặt nhỏ nhắn có chút bắn lại thêm nước mắt chưa khô, lúc này lại bởi vì nụ cười sáng lạn mà có vẻ thập phần thanh lệ.

Chẳng trách cái tên hỗn đản Trương Khải Nhất kia chú ý đến Kỷ Gia, lần đầu tiên thấy thì cô bé không có gì đặc biệt, tuy nhiên trên thực tế cũng là một cô nhóc rất xinh xắn, trên người có khí chất đặc biệt nhu nhược, người gặp người thương.

“Tôi cầm chìa khóa của cháu, cũng sẽ cho cháu một lời hứa hẹn.” Thẩm Trì nhẹ nhàng nói, “Tôi sẽ chỉ mang theo cháu đến khi cháu có thể tự bảo vệ mình, sau đó nhân sinh của cháu là của chính cháu, không được lúc nào cũng trông cậy vào tôi.”

Tuy rằng với cái kho hàng này hẳn cũng không có bao nhiêu hứng thú.

“Vâng.” Kỷ Gia lau khô nước mắt, thanh âm rõ ràng.

“Ba!” Thẩm Lưu Mộc bất mãn, ánh mắt âm tàn hung lệ nhìn về phía Kỷ Gia.

Thẩm Trì cốc đầu y, “Lưu Mộc!”

Thẩm Lưu Mộc lập tức ậm ừ khóc lớn, “Ba không thương con! Ba lại mang theo đồ mứt ứt này! Con chán ghét nó chán ghét nó chán ghét nó!”

Thẩm Trì dở khóc dở cười, “Đừng giả khóc! Một giọt nước mắt cũng không có, giả bộ một chút cũng không giống!”

Thẩm Lưu Mộc ghen hòng, tiếp tục gào khan cũng không tốt.

Kỷ Gia cũng không dám đứng gần Thẩm Lưu Mộc, chỉ dám từ xa nói: “Em, em sẽ ngoan ngoãn, không cùng anh tranh giành chú Thẩm...”

Không thể không nói giác quan thứ sáu của Kỷ Gia cực kì lợi hại.

Thẩm Lưu Mộc lúc này mới ngừng hành động lăn lộn khóc lóc om sòm, “Nhớ kỹ lời mày nói! Sau này mày miễn cưỡng được xem là người hầu của tao, không được quán quít lấy ba của tao!”

Kỷ Gia vẫn là sợ y, chỉ có thể yếu ớt nói: “Em biết rồi”

Thẩm Trì thở dài, tại sao trùng sinh một chuyến hần lại biến thành kẻ chuyên thu nuôi con nít sao?

Đêm hôm nay, sau khi đem Thẩm Lưu Mộc cùng Kỷ Gia gửi chỗ Trình Bái, Thẩm Trì lặng lẽ thâm nhập địa bàn Tưởng Ba, mấy tên thanh niên kia đều ở tại một tòa biệt thự, vì bọn họ, Trương Khải Nhất mới chết tức tưởi, Thẩm Trì nhìn thành quả của mình đang ngồi ở ghế salon, vẻ mặt hẳn cũng không quá cao hứng, thậm chí có chút buồn buồn, thần thái có chút mất tinh thần.

Thẩm Trì biến mất ở góc tối, lặng lẽ gờ lên nỏ Thiên Cơ.

Đoạt phách tiền!

Là người thường không ai có thể ngăn cản được Đoạt phách tiền, người đang ngồi trên ghế salon kia không một tiếng động lặng lẽ mất mạng.

Người thứ hai ở trên lầu ban công hút thuốc, Thẩm Trì nhẹ nhàng nhảy lên, Hóa huyết tiêu.

Người thứ ba ở trong phòng dựa vào đầu giường ngăn người, đây là Quách Bằng thân thể kém cỏi nhất, tùy tiện một cái phi tiêu cũng lấy mạng hắn.

người thứ tư, ở phòng tắm.

Khi Thẩm Trì mở cửa phòng tắm thì hắn đang chìm trong bồn tắm, nghe được tiếng cửa mở hắn từ trong nước đi ra lắc lắc đầu, “Không phải nói là đừng quấy rầy sao...mày là ai??” Hắn kêu lên thất thanh.

Chỉ có điều kêu lâu như vậy vẫn chưa có ai đến, đây là điều tất nhiên, người còn sống trong biệt thự chỉ còn lại mỗi mình hắn thôi.

Bây giờ Tưởng Ba cùng Cố Hào còn đang bận ăn mừng, ai mà rảnh lo lắng cho mấy “công thần” như bọn hắn.

“Thẩm Trì!” Tuy ánh sáng có chút tối nhưng khi nhìn lại lần nữa Tôn Chí Lương liền nhận ra hắn, sau đó sợ đến phát run, “Mày, mày đến làm gì? Trương, Trương Khải Nhất đã chết! Mày...”

“Tao không phải đến báo thù cho hắn ta.” Thẩm Trì cười khê.

Tôn Chí Lương nhẹ nhàng thở ra, “Đúng rồi, làm sao anh với Trương Khải Nhất thân thiết đến thế được, hắn ta bắt anh phải cưới con mẹ đàn bà như rấn kia mà, Thẩm ca lợi hại như thế cần gì phải đi theo hắn! Trương Khải Nhất người này a, thật là không có lương tâm...”

“Hắn dù không có lương tâm, ít nhất cũng đối xử không tệ với bọn mày.” Thẩm Trì nhìn hắn nói.

Tôn Chí Lương lúc này mới trầm mặc.

“Tao không phải đến báo thù cho hắn, tao chỉ là cực kì chán ghét kẻ phản bội” Thẩm Trì nhẹ giọng nói, nở Thiên cơ thật lớn mình quang chột lóe, máu đỏ tươi trong nháy mắt nhuộm đỏ nước bồn tắm.

Đường Môn phi tiêu dùng không hết, hình thức cũng không quá hiếm lạ, mà Kinh Vũ Quyết phần lớn đều dùng nổ tiễn, chiếc nổ tiễn nho nhỏ này được chế tạo hoàn mỹ, đầu tiễn sắc bén có khắc đường vân dấu hiệu của Đường Môn, độc nhất vô nhị, dùng Kinh Vũ Quyết giết người không giống như khi dùng Thiên La Ngụy Đạo dùng nội công sử dụng bộ phận then chốt, mà hơn phân nửa sau khi sử dụng sẽ bị phá hủy, mũi tên được giữ lại chính là dấu hiệu của hắn.

*Ý anh Trì là nếu sử dụng TLNĐ thì mấy cơ quan ấy đồng thời bị phá hủy luôn. Còn sử dụng KVQ thì vẫn còn giữ lại được mũi tên, đây là dấu hiệu đặc biệt của anh.

Thẩm Trì không kiêng kị nói cho người khác biết chính hắn đã giết mấy tên phản bội này.

Đời này hắn hận nhất là kẻ phản bội.

Đạp sương trở về, đến lúc Thẩm Trì nằm cạnh Thẩm Lưu Mộc, Thẩm Lưu Mộc đang ngủ say không tự giác gắt gao dựa vào hắn, hai tay ôm chặt cổ Thẩm Trì, trong miệng thì thào nói, “Ba...ba...”

Thẩm Trì ánh mắt dịu dàng, ôm thân thể nho nhỏ của Thẩm Lưu Mộc vào trong ngực, khép mắt lại.

Chờ đến khi hắn thức dậy, Kỷ Gia đã ở trong viện xoa xoa tay bực bội, hôm nay quả là một ngày thật lạnh, lạnh đến mức phảng phất muốn đông cứng, Kỷ Gia vẫn mặc chiếc áo bông lúc trước, nếu không phải cô bé đã thức tỉnh dị năng, chỉ dựa vào cái áo không đủ dày này, lấy thân thể yếu ớt của một đứa con nít mà nói, có lẽ vào một đêm nào đó đã sớm chết cồng.

Thẩm Trì ném một cái áo lông cho Kỷ Gia, đổi lấy ánh mắt khó chịu trợn trừng của Thẩm Lưu Mộc, nhìn nhỏ như vậy chắc chắn là đồ ba chuẩn bị cho mình.

Kỷ Gia cảm kích mặc áo, có lẽ bởi vì nguyên nhân Trương Khải Nhất vừa chết, khuôn mặt nhỏ nhắn của nó được rửa sạch sẽ, gương mặt trắng nõn tú lệ còn mang vài phần ngượng ngùng, một đôi mắt trong suốt đầy nước, có điều khi Thẩm Trì nhìn thấy con rối gỗ cô bé để bên cạnh thì lập tức có cảm giác quỷ dị.

Con rối gỗ này cũng không đặc biệt lắm, hoặc là nói nhìn qua thì thấy chỉ là một con búp bê bình thường, chính là loại các cô nhóc đều thích. Chỉ có điều khi nhìn kỹ con mắt của búp bê lại có một loại cảm giác lông tóc dựng đứng.

Kỷ Gia nhìn thấy ánh mắt của Thẩm Trì, cầm con búp bê lên, “Cháu đêm qua không ngủ, đã làm xong con búp bê này, chú Thẩm bảo người đưa cháu một ít gỗ. Cháu vốn chỉ biết dùng thanh gỗ nhỏ để làm búp bê,

đây là lần đầu tiên cháu làm lớn như vậy.” Trên mặt cô nhóc thoáng một tia đỏ ửng, “chú Thẩm, Gia Gia làm không tốt sao?”

Thẩm Trì nhìn chằm chằm mắt của búp bê, “Mắt của nó..”

“Đúng vậy, là mắt của tên xấu xa kia”

Thẩm Lưu Mộc kinh ngạc nhìn về phía Kỷ Gia, “Ý, đồ mít ướt mày dùng mắt tên kia làm mắt rồi gỗ sao?”

“Em muốn dùng con búp bê này để nhắc nhở chính mình” Kỷ Gia giọng nói thì nhẹ nhàng nhưng giọng điệu là kiên định, “Gia Gia cũng không thể yếu ớt như vậy, Gia Gia phải trở nên mạnh mẽ, nhìn thấy con mắt này, em sẽ nhớ đến cái tên xấu xa kia, Gia Gia phải có đủ dũng cảm.”

Thẩm Lưu Mộc khinh thường, “Ồ, lấy mắt người chết còn kêu là mình dũng cảm! Muốn lấy thì phải lấy mắt người sống... Vậy lần sau mày định làm như thế nào?”

“Móc mắt của hần!” Kỷ Gia cười đáng yêu, thậm chí lộ ra một chiếc răng khểnh, “Lại dùng mắt hần làm mắt búp bê.”

Thẩm Trì: “...”

Gặp quý, hần phát hiện mình sống lại một lần, tam quan cũng không mạnh như vậy, hai đứa nhóc này không hổ là trẻ con lớn lên trong tận thế! Hần sống qua hai đời đều cảm thấy tam quan rơi đầy đất!

Đều con mẹ nó biến thái từ nhỏ a!

==== =====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Gia Gia yêu thích nhất: móc mắt hần làm búp bê

Lưu Mộc yêu thích nhất: giết người lấy máu thưởng thức thi thể nằm trong vũng máu.

Như vậy xem ra trùng sinh Thẩm Trì không thể nghi ngờ là người bình thường nhất, thật sự → →

Truyện này thật sự không có tam quan, sau này còn shock hơn, mọi người chú ý!

Cám ơn w Qw437, tím u tuyết, yêu tử, thiện, chư hỉ địa lôi, yêu các người, (3)

10. Chương 10: Tiểu Đạo Sĩ

Cách quản lý thuộc hạ của Trình Bái hoàn toàn bất đồng với Trương Khải Nhất. Trương Khải Nhất xuất thân thấp kém, chẳng qua bởi vì lực lượng cường đại nên mới chèn ép được người dưới, Trình Bái còn lợi hại hơn hần thì lại thích dùng phương pháp nhẹ nhàng, y tuổi cũng không còn nhỏ, tuy rằng sau khi thức tỉnh dị năng thì trông y có vẻ trẻ hơn một ít, vợ của y vốn kém y vài tuổi giờ còn trông già hơn y mấy tuổi, nhưng dù sao kinh nghiệm kiến thức vẫn khá hơn nhiều một người trẻ tuổi. Y lại từng ở trong câu lạc bộ bắn tên, rất biết cách nói chuyện, nói chuyện đều rất ôn hòa, không sắc bén giống như tên y.

Cho nên khi Thẩm Trì đến địa bàn của Trình Bái, dù không biết y là ai nhưng cũng không có ai lời ra tiếng vào, bọn họ chân chính tin phục Trình Bái, vì vậy thủ hạ của y sẽ không dễ dàng phản bội y như phản bội Trương Khải Nhất.

Bởi vì Trình Bái đã ra lệnh, những người đó đối với Thẩm Trì cùng Thẩm Lưu Mộc và Kỷ Gia cũng không tệ, nhất là đối với Kỷ Gia hay tươi cười ngượng ngùng dung mạo lại thanh lệ, đương nhiên, ngoài Thẩm Trì không ai biết con rối gỗ trong lòng Kỷ Gia có đôi mắt của một con người thật sự.

Trình Bái cũng không ở khu vực trung tâm Gia Định mà ở trong một câu lạc bộ đánh golf. Nơi này cách trung tâm thành phố Thượng Hải tương đối xa, trái lại cách thị xã Thái Thương gần hơn nhiều (Thái

Thượng là một thị xã thuộc địa cấp thị Tô Châu, tỉnh Giang Tô, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa – nơi này ở phía Bắc của Thượng Hải), có thể thấy quyết tâm Bắc thượng (đi lên phía Bắc) của Trình Bái. Sân golf là một địa phương rất tốt đẹp, rộng lớn, thoải mái, yên tĩnh, có tầm nhìn rộng rãi, trong một thành phố đầy rẫy cây ma như thế, nơi này chẳng khác gì thế ngoại đào nguyên. Sân golf này được thiết kế cực kì tinh xảo lại chú trọng những chi tiết nhỏ, có núi có sông, rất nhiều biệt thự, hội quán cao cấp có khu dự trữ nước riêng biệt, lại còn có cả máy phát điện, ít nhất có thể bảo đảm một cuộc sống thoải mái cho một số ít người, hơn nữa mặc dù trời đã lạnh đến mức toàn bộ cây cỏ đều héo úa nhưng cảnh sắc nơi đây vẫn xem như không tệ.

Thẩm Trì cũng cần Bắc thượng, hẳn nhớ địa phương lần đầu tiên xuất hiện cây ma cấp B cũng không cách chỗ này quá xa, thời gian cũng sắp tới. Lúc đầu nhân loại tiến hóa tương đối chậm rãi, cây ma cũng giống vậy. Hiện giờ nửa năm đã trôi qua, một số rất ít cây ma bắt đầu tiến hóa, cây ma bình thường không có thần trí, chỉ công kích theo bản năng, tốc độ thì chậm, thích ăn thịt tươi, trừ bỏ có sức mạnh lớn ra thì hầu như không có bao nhiêu ưu điểm, nhưng cây ma cấp B đã có thần trí, tốc độ cũng không phải cây ma bình thường có thể sánh được, vô luận phương diện nào cũng mạnh hơn rất nhiều.

Nếu như hẳn nhớ không lầm, cây ma cấp B đầu tiên xuất hiện tại một thành thị phía nam gần Giang Tô, nơi đó được xưng là Trường thị chi hương (nơi được tổ chức phi chính phủ Gerontological Society of China (GSC) – một tổ chức nghiên cứu về tuổi thọ phong cho danh hiệu – danh hiệu gì thì chịu – chắc là những thành phố có tuổi thọ cao nhất), nghe nói đất đai trù phú là do có liên quan đến nguyên tố Se (Selen), vì thế đất đai nơi đó không chỉ nuôi dưỡng loài người mà ở tận thế còn nuôi dưỡng cả cây ma, lúc đầu mấy con cây ma cấp B kia đều xuất hiện ở cùng một nơi, may mà địa điểm kia cách Thượng Hải không xa, nếu bây giờ vẫn chưa tận thế thì chỉ mất mấy giờ đi xe thôi.

Có điều trước đó hẳn muốn ra biển một lần.

“Mẹ Gia Gia trước kia mong tôi mang nó đến một nơi” Thẩm Trì nói với Trình Bái, “Nơi đó hiện tại đều là cây ma, vào không được, nhưng nó có một người chú ở Sùng Minh, tôi muốn đưa nó đi xem sao.”

Trình Bái cảm thán, “Tiểu Thẩm cậu thật là tốt bụng, Gia Gia là một đứa nhỏ ngoan ngoãn lại nghe lời, gặp được cậu chính là phúc phận của nó, cần tôi phải người đi cùng cậu không? Một chuyến này chưa chắc đã an toàn.”

“Không cần, Trình ca anh cho tôi một cái xe tốt là được, hai đứa nhỏ kia tôi vẫn có thể bảo hộ được. Nội trong một tuần tôi sẽ trở về, tìm không thấy người coi như đành chịu vậy.” Thẩm Trì thành khẩn nói.

Trình Bái gật gù đầu, “Như vậy cũng tốt, nửa tháng sau chúng ta sẽ Bắc thượng, cậu sau khi trở về cũng nên chuẩn bị tốt.”

“Được.”

Trình Bái quả là một người rộng rãi, cấp cho Thẩm Trì một chiếc Land Rover. Có điều ở thời đại này, xe đắt tiền hay không cũng vô dụng, rất nhiều người muốn dùng một chiếc xe tốt đổi một túi gạo cũng không được, nếu như không có xăng thì cho dù có xe cũng làm được cái gì?

Dòng Range Rover 2014 của Land Rover

Dòng Range Rover Sport 2014 của Land Rover (4.5 tỷ Đ)

Bơm đủ xăng, Thẩm Trì thuận đường đi về hướng kho hàng Kỷ Gia chỉ, đợi đến khi mở cửa ra mới phát hiện nơi này so với trong tưởng tượng của hắn còn rộng lớn hơn!

“Ý, hình như còn nhiều đồ hơn thì phải” Kỷ Gia ôm rối gỗ đứng ngoài cửa.

Thẩm Trì nhìn quanh, không cần nghĩ cũng biết nhất định là đây là do Trương Khải Nhất để vào, vị trí nơi này hẻo lánh lại không dễ tìm, thật sự là nơi giấu đồ vật này nọ rất tốt. Ba lô trò chơi cũng không thể mang theo nhiều đồ như vậy, cuối cùng hắn chỉ lấy một ít gạo gom vào trong một cái túi lớn ném vào trong ba lô, lại lấy đi hai thùng lớn đựng đầy dầu ăn cùng xì dầu, may là trứng gà và trứng vịt cũng có thể để chung với nhau, có điều chỉ có thể để hai trăm trứng một ô vuông, riêng các loại trứng đã chiếm mất của Thẩm Trì bảy ô vuông, tổng cộng là một ngàn bốn trăm, trong đó có bốn trăm trứng vịt. Thức ăn để trong ba lô hắn sẽ vĩnh viễn không hỏng, chỉ tiếc là ba lô của hắn chỉ lớn như vậy. Cuối cùng lại quét sạch gia vị

trong kho hàng, bao thành một túi lớn, chờ tận thế qua vài năm nữa, mấy thứ này so với gạo còn quý hơn! Phần lớn đất đai đều bị ô nhiễm, số đất còn lại đa số bị tận dụng đến mức tận cùng, ăn còn không đủ no còn có ai quan tâm đến ăn ngon, gia vị đương nhiên bị kịch liệt giảm thiểu.

Tận thế bắt đầu lâu như vậy nhưng tựa hồ trừ thời gian một tuần lễ ở khu vui chơi bọn hắn đều có người cấp thức ăn, căn bản không để ý đến đồ ăn lắm, Thẩm Trì cũng chưa tự mình nấu cho Thẩm Lưu Mộc ăn.

Kỳ thật vào lúc đó hắn đã định cùng Trình Bái nhanh chóng mỗi người một ngả. Nếu như chuyển đi biển này của hắn thuận lợi, hắn nửa tháng sau sẽ không quay về, đợi đến ngày nào đó sẽ trực tiếp lái xe đi đến chỗ thầy ma cấp B, lấy được nguyên tinh cao cấp hơn mới là việc quan trọng nhất. Trước đó hắn và Thẩm Lưu Mộc hai người luôn phải dùng nguyên tinh dự trữ trong ba lô, hắn chỉ có thể thi thoảng vào buổi tối trộm săn bắt thầy ma mới có thể lấy đủ nguyên tinh. Hiện tại thêm một Kỳ Gia, Thẩm Trì cảm thấy có chút không đủ dùng, dị năng càng lợi hại, có khả năng hấp thu càng nhiều nguyên tinh, mà chính hắn cũng vậy, ở dưới trường người khác hắn căn bản không có cách nào thoải mái, ít nhất cũng phải tích trữ đủ rồi thì mới tìm một tấm bình phong mới đúng.

Màn đêm dần dần buông xuống, Kỳ Gia rúc vào chỗ ngồi phía sau xe, bụng đói đến mức thăm reo.

“Đi thôi, xuống xe, chú làm chút gì ăn.”

Trong rừng cây cạnh đường cao tốc, Thẩm Trì nhìn thấy mấy đốm sáng bất ngờ sáng lóe lên.

Bất kể là động vật đã tiến hóa hay chưa đều có thể dùng chúng làm thức ăn, Thẩm Trì mang hai đứa nhỏ xuống xe, chưa kịp nói câu nào liền nhìn thấy mấy con thầy ma đôi mắt phát ra ánh sáng xanh lang thang ở mép rừng.

Nơi này từ sau khi tận thế bắt đầu liền trở nên hoang vắng, nguyên bản bụi cỏ ven đường cao tốc đã được xử lý tương đối sạch sẽ giờ đã đầy cỏ dại, mấy thầy ma này chắc là mấy người bị tai nạn chết vào thời điểm tận thế bắt đầu, cả đám hình dạng kì dị lại tương đối ghê tởm, Thẩm Trì đang muốn nâng tay xử sạch mấy thầy ma này, bỗng nhiên lại nhìn về hướng sâu trong rừng.

“Lập tức nghe lệnh, sắc!” Một đạo âm thanh trong trẻo chọt cắt qua bầu trời đêm, vang khí tận trời!

Mấy thầy ma kia tốc độ lập tức chậm lại, sau đó bị mấy đạo lôi quang chém xuống lập tức cháy đen ngã xuống, tản ra một mùi khó ngửi.

Trong tầm mắt Thẩm Trì xuất hiện một bóng dáng thấp bé hơn rất nhiều so với tưởng tượng.

Ách, nhìn trái nhìn phải thì nó căn bản vẫn là con nít! Hơn nữa quần áo trên người làm người ta có một cảm giác rất vi diệu, làm cho người ta chắc chắn sẽ không nhận nhầm đây là một đạo sĩ.

Đời trước Thẩm Trì từng gặp qua đạo sĩ, đạo bào của Võ Đang đạo sĩ tương đối tươi mát phiêu dật, nhanh nhẹn dục tiên, cầm theo cây kiếm Tinh Cương trông thập phần mạnh mẽ, tư thế oai hùng. Vị tiểu đạo sĩ trước mắt này tề tề, đội khăn vuông, mặc đạo bào màu vàng Bát Quái gì đó, rất mang đến cảm giác đạo sĩ trừ quỷ trong phim Hồng Kông, có điều, khi nhìn đến gương mặt nghiêm nghị cùng giá trị sinh mệnh dài hơn nhiều so với người thường của vị tiểu đạo sĩ, Thẩm Trì biết thật sự không thể đem nó trở thành diễn viên nhí ở studio được, hơn nữa nó còn đang đi một mình a.

Chỉ nhìn diện mạo thì vị tiểu đạo sĩ này chắc chỉ tầm mười tuổi, lớn lên tương đối có phong phạm thần tiên, mi dài, mắt sáng, mũi cao, môi mỏng, khuôn mặt lạnh nhạt hoàn toàn không có cảm giác thân thiện.

Là một đứa bé mà nói, quả thật là rất không đáng yêu!

“Xin hỏi vị tiên sinh này, nơi này cách Bắc Kinh còn xa lắm không?”

Thẩm Trì ánh mắt cổ quái: “... Bắc Kinh?”

Bằng sơn tiểu đạo sĩ vẻ mặt đứng đắn, “Sư phụ nói từ Mao Sơn đến Bắc Kinh, qua nửa năm nhất định có thể tới nhưng đến bây giờ tôi còn chưa thấy Vạn Lý Trường Thành mà ngài nhắc đến.”

Thẩm Trì: “...”

“Nhưng mà Bắc Kinh cách nơi này rất xa a, nơi này là Thượng Hải.” Kỳ gia sợ hãi nói.

Tiểu đạo sĩ sững sốt, “Thượng Hải?” Vừa dứt lời, chợt nghe thấy bụng của nó réo được một tiếng, tiếng vang thật phần rõ ràng.

Thẩm Trì bật cười, vị tiểu đạo sĩ này tuyệt đối là đi lạc a! Từ Mao Sơn (trần Mao Sơn, Thành Phố, Cầu Dung, Giang Tô – tức là ẻm đáng lẽ phải đi lên phía Bắc để đến Bắc Kinh thì ẻm mù đường lại đi xuống phía Nam ra tận Thượng Hải) xuất phát mà đi nửa năm lại tới gần Sùng Minh, đây là bao nhiêu km a? Lắc đầu cảm thán cảm giác phương hướng kém cỏi của người này, có điều nó vẫn là con nít, cũng không phải không thể giải thích được, “Vậy sư phụ cậu đâu?”

“Đã chết.” Tiểu đạo sĩ lẳng lặng nói, “Không chỉ sư phụ, mọi người trong tông phái Mao Sơn của tôi đều đã chết, hiện giờ chỉ còn lại một mình tôi.”

Ngay cả Thẩm Lưu Mộc đều thấy nó có chút đáng thương, có điều y chỉ đại khái đồng tình một chút như vậy thôi, liếc vị tiểu đạo sĩ kia một cái rồi mới quay đầu đi, kéo áo Thẩm Trì: “Ba ơi, con đói.”

Thẩm Trì bỗng nhớ tới bữa chú trước đó của vị tiểu đạo sĩ kia, “Cậu có đói bụng không?”

Tiểu đạo sĩ gật gật đầu.

“Tôi muốn dùng thức ăn để đổi lấy bữa của cậu.” Thẩm Trì mở miệng. Nói thật, hẳn đây là lần đầu tiên nhìn thấy bữa của chính tông Đạo gia, Võ Đang đạo sĩ không giỏi dùng bữa, chỉ giỏi công pháp, cùng tông phái Mao Sơn này không giống nhau. Bữa của vị tiểu đạo sĩ này uy lực cũng không phải là kém, đáng lẽ ở tận thế phải có thể sống sót thậm chí còn có thể nổi tiếng mới đúng, nhưng Thẩm Trì chưa bao giờ nghe nói về hắn, không biết tại sao bây giờ lại gặp được, có lẽ sớm đã gặp nạn, có lẽ hắn một mực ở phương Nam lang thang cho nên Thẩm Trì chưa từng nghe qua thanh danh của hắn.

Thẩm Trì thừa nhận mình có chút hứng thú đối với đạo bữa này, hiện tại Thẩm Lưu Mộc và Kỷ Gia còn quá yếu, lấy một chút bữa cho chúng nó phòng thân cũng tốt.

Tiểu đạo sĩ do dự một chút, rất nhanh liền đáp ứng, “Thỏa thuận xong!”

Chờ khi bóng dáng Thẩm Trì biến mất trong bóng tối, Thẩm Lưu Mộc xoay xoay ánh mắt nhìn về phía tiểu đạo sĩ, cười thật phần thiên chân khả ái, “Cậu tên gì?”

“Minh Nguyệt.”

“A.” Thẩm Lưu Mộc hướng nó vẫy tay, cười híp mắt nói, “Lại đây ngồi.”

Kỷ gia ai ya ngồi cạnh Thẩm Lưu Mộc, thương hại nhìn về phía Minh Nguyệt tiểu đạo sĩ kia.

Minh Nguyệt cảm thấy trên lưng chợt lạnh, nhìn qua nhìn lại vẫn thấy chỉ là hai đứa nhỏ đáng yêu cực kì bình thường, vì thế không chút phòng bị ngồi cạnh Thẩm Lưu Mộc.

“Minh Nguyệt đạo trưởng, cậu có biết hiện tại thức ăn quý giá như thế nào không?”

Minh Nguyệt thành thực gật đầu, “Biết.”

“Hiện tại thức ăn so với mạng người còn đáng giá hơn a” Thẩm Lưu Mộc cảm thán.

Minh Nguyệt tràn đầy đồng cảm, “Trước đây ta đã từng thấy vài người vì một cái bánh nướng giết hết người trong xe khách.”

“Haiz” Thẩm Lưu Mộc nham hiểm thở dài, “Thế đạo khó khăn a.”

Minh Nguyệt gật đầu, “Đúng vậy a.”

Kỷ Gia ở một bên mím môi, lặng lẽ kéo kéo đạo bào của Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt quay đầu nhìn liền bắt gặp một đôi mắt đen ngập nước, nhất thời có chút không được tự nhiên quay đầu đi.

Thẩm Lưu Mộc trừng mắt cảnh cáo Kỷ Gia, vì thế cô bé liền không dám nhắc nhở tiểu đạo sĩ ngu xuẩn này nữa.

Rất nhanh Thắm Trì đã trở lại, hẳn sẵn được một con chim trĩ, hơn nữa đây lại là một con biến dị, so với chim trĩ bình thường lớn hơn rất nhiều, đủ cho hẳn cùng hai đứa nhỏ ăn.

Đã trải qua cuộc sống ở tận thế rất nhiều năm Thắm Trì thuần thục dựng lên một cái bếp đơn giản, không cần nước gợn gàng dùng dao găm mổ nó ra.

Loại kĩ năng này gọi là nấu nướng, tài khoản Đường Môn này của Thắm Trì nấu nướng đã mãn cấp, nhiều năm luyện tập như vậy, thủ pháp không phải thông thạo bình thường.

Ngắn ngủi một khắc đồng hồ (mười lăm phút), trong không khí liền thoang thoang mùi thơm mê người.

Thắm Lưu Mộc hít lấy cái mũi, cảm thấy có lấy mạng tên đạo sĩ ngu xuẩn này cũng không đủ để trả tiền thức ăn ba tự mình làm!

Bụng ba đứa nhỏ cùng lúc réo vang lên, chảy nước miếng sùng bái nhìn Thắm Trì.

Bọn nó chưa từng nghĩ đồ ăn có thể thơm như vậy!

Ức gà rán giòn, mè gà xào, canh gà, gà xé nhỏ trộn với mì, còn có hai cái trứng chần nước sôi màu sắc óng ánh làm người ta ngón trở đại động. Đừng nói hiện tại là tận thế, chính là cho dù ở trước đây mỹ thực Thắm Trì tự tay làm đều khiến người ta ăn ngon đến mức nuốt luôn đầu lưỡi vào!

7

Mè gà xào

2014080411553328420

Mì gà trộn

nùng tiên canh gà

Canh gà

ức gà rán giòn

Ức gà rán giòn

Trứng chần nước sôi cho Thắm Lưu Mộc cùng Kỷ Gia mỗi người một cái, còn tiểu đạo sĩ không có phần.

Nó ôm một bát mì gà trộn lom lom nhìn ba người ăn.

Kỷ Gia cẩn thận đem trứng chần nước sôi chia ra, “Chú Thắm, Gia Gia chỉ cần ăn một nửa thôi.”

“Cái kia...”

Thắm Trì trong lòng thở dài, cô bé này thật hiểu chuyện, “Cháu ăn đi, tôi không ăn”

“A.”

“Cái kia...”

Thắm Lưu Mộc lặng lẽ đem trứng chần nước sôi đặt vào trong bát Thắm Trì, kiên trì nói: “Ba không ăn, con cũng không ăn.”

Thắm Trì bắt đắc dĩ.

Thắm Lưu Mộc che miệng bát, quật cường không nhìn trứng chần nước sôi mê người kia.

“Cái kia...”

Thắm Trì đành phải đem trứng chần nước sôi chia làm hai nửa, “Quên đi, con ăn một nửa cha ăn một nửa được không?”

“Ba ăn trước đi!”

“Cái kia...”

Bên này vui vẻ hòa thuận, tiểu đạo sĩ luôn miệng nói “cái kia..” nhú cái mi dài, nhìn cái bát rỗng tuếch, vẻ mặt đau khổ sờ bụng, hu, vì cái gì ăn một bát xong lại càng đói bụng, ăn thật ngon a, cho tới bây giờ còn chưa được ăn ngon như vậy a...

“Bùa đâu?” Thẩm Trì mắt nhìn thấy Thẩm Lưu Mộc ăn hết trứng chần nước sôi mới có thời gian nhìn về phía Minh Nguyệt.

Tiểu đạo sĩ buông bát, nghiêm túc hướng Thẩm Trì cúi người thi lễ, “Mao Sơn tông Minh Nguyệt nợ Thẩm tiên sinh ân cứu mạng, việc lấy thức ăn mua bùa không cần nhắc lại nữa, mạng này của Minh Nguyệt đều là của Thẩm tiên sinh! Thẩm tiên sinh có lệnh, Minh Nguyệt không dám không theo!”

Thẩm Trì: “...”

Cứu mạng.cái.khi.nhà.người!

Thẩm Lưu Mộc trừng to mắt, “Khi nào thì ba tôi cứu mạng cậu?”

“Không phải cậu nói hiện tại thức ăn so với mạng người còn quý giá hơn sao?”

Thẩm Lưu Mộc: “...” Ta kháo, cái tên đạo sĩ chết tiệt quá giảo hoạt quá giảo hoạt a!

“Kể từ hôm nay, Minh Nguyệt tự nguyện đi theo Thẩm tiên sinh, xin tiên sinh ra lệnh.” Bằng sơn tiểu đạo sĩ vẻ mặt đứng đắn: “Đạo gia ta đã nói là không nuốt lời, lời này đã ra, tuyệt không đổi ý!”

... Đây hoàn toàn chính là bắt buộc buộc định ta đi! (buộc định là chức năng trong game, vật đã buộc định nếu bị đánh chết cũng sẽ không rớt ra)

==== =====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tốt lắm, tổ diễn viên bốn người đã đầy đủ, truyện này chỉ có bốn diễn viên chính bọn hắn thôi.

Các người đoán không sai... giảo hoạt bằng sơn tiểu đạo sĩ chính là CP của Gia Gia.

Vì thế, trừ bỏ pháo ca Thẩm Trì ra.

Yêu ba ba yêu thi thể trong vũng máu Lưu Mộc

Yêu lấy mắt người làm mắt búp bê Gia Gia

Thích giả thần giả quỷ đạo sĩ Minh Nguyệt

Vì thế diễn viên tổ đã đủ bốn người, sẽ không thêm ai nữa.

Tính cách Thẩm Trì đời này chắc chắn không thể dung nhập vào một đoàn thể nào.

Cám ơn lưu mực, hủ trạch tiểu ha, bánh chèo, khác đường. Địa lỗi, yêu các người, (3)

11. Chương 11: Giết

“Tự nguyện đi theo tôi?” Thẩm Trì híp mắt: “Nếu tôi bảo cậu giết người thì sao?”

Minh Nguyệt không chút do dự, “Cho đến khi tôi còn nhớ rõ ân huệ của tiên sinh, dù cho tội nghiệt quán thân cũng không chối từ.”

Thẩm Trì: “...” Ta kháo, cậu ta căn bản chỉ là một tên tiểu đạo sĩ vô đạo đức mà thôi!

“Cái kia, cho nên nói, từ hôm nay trở đi anh chính là lão Đại của tôi!” tiểu đạo sĩ moi rồi lại moi, cuối cùng lấy ra một cái Đào Mộc Bài (mộc bài làm bằng gỗ cây đào) cung kính đưa cho Thẩm Trì, “Đây là tín vật chí cao của Mao Sơn tông tôi, có thể khu trừ hết quỷ tà uế, chỉ cần cầm vật này, tôi sẽ không thể tự ý bỏ đi.”

“Có ý tứ gì?” Thẩm Trì nhướng mi.

Ngón tay dài nhọn của Minh Nguyệt chạm vào tấm mộc bài một chút, Thẩm Trì liền chứng kiến Đào Mộc Bài trong tay bỗng nhiên nổi lên ánh sáng đỏ kì dị, hai chữ “Minh Nguyệt” ở trên Đào Mộc Bài như ẩn như hiện.

“Trong Đào Mộc Bài này cất giấu một giọt máu trong tim tôi, có thể bảo vệ tiên sinh bình an, nếu ngài không cầm lấy Đào Mộc Bài tôi sẽ rời đi ngay, một khi Đào Mộc Bài vỡ, tôi cũng vạn tiền xuyên tâm, thống khổ không chịu nổi.”

Động tác Thẩm Trì lúc này trông như muốn bẻ vỡ tấm mộc bài, Minh Nguyệt theo phản xạ lập tức trắng mặt, cực kỳ hoảng sợ: “Không nên!”

Có điều xem ra tiểu đạo sĩ không có nói láo, dù cho một người am hiểu nguy trang nhưng biểu tình trong nháy mắt chắc chắn không thể lừa được người. Vì vậy hần thần nhiên vứt Đào Mộc Bài vào ba lô trò chơi, đời này Minh Nguyệt đừng mong có cơ hội cầm lại.

Mà ngay khi Đào Mộc Bài tiến vào ba lô, biểu tình Minh Nguyệt ngay lập tức thay đổi. Nó không nói dối, trong Đào Mộc Bài kia đúng là có máu trong tim nó, nhưng nói thật là nó cũng có biện pháp cầm lại, chỉ là chuyện gì đang xảy ra? Tại sao trong nháy mắt nó và Đào Mộc Bài lại mất liên hệ?

Minh Nguyệt bỗng có dự cảm mình tự đào hầm chôn mình. (bản gốc là: chính mình đào hầm chính mình nhảy)

“Được rồi, nếu đã thành người một nhà rồi thì ăn đi.” Thẩm Trì chỉ chỉ vài món thức ăn khác.

Minh Nguyệt lập tức đem cái bữa khoản này ném ra sau đầu, coi như vì thức ăn, bán mạng cho người trước mặt cũng đáng a!

Nhìn thấy ba cái đầu nhỏ trước mặt, Thẩm Trì thở dài, thật sự nghĩ mãi không ra tại sao sống lại một hồi chính mình lại trở thành bảo mẫu chuyên nghiệp...

Chỉ có điều, Kỷ Gia là bởi vì hần biết cô bé này là một đứa trẻ thành thực mới nhất, còn Minh Nguyệt này...xem ra có chút tâm tư nhưng chung quy vẫn chưa đủ để lừa được hần, chẳng qua chỉ đôi khi thích giả thần giả quỷ, suy cho cùng thì vẫn có chút đáng yêu.

Ăn xong cơm chiều, ba đứa kéo nhau lên xe, Lưu Mộc như thường lệ ngồi ở tay lái phụ, Minh Nguyệt cùng Kỷ Gia ngồi phía sau.

“Thay bộ đạo bào của cậu ra, rất khiến người ta chú ý.” Thẩm Trì ném cho nó một bộ quần áo.

Minh Nguyệt cũng không cự tuyệt, rất bình tĩnh ở trước mặt bạn nhỏ Kỷ Gia cởi hết chỉ còn một cái quần lót, trái lại Kỷ Gia lại cực kì thẹn thùng nghiêng đầu đi. Sau khi Minh Nguyệt thay vào một bộ quần áo bình thường lại biến thành một thiếu niên anh tuấn mày kiếm mắt sáng tóc dài phiêu dăng.

Thẩm Lưu Mộc cực kì chán ghét có người làm phân tán lực chú ý của Thẩm Trì, nhất là lời nói của mình bị Minh Nguyệt lấy cớ để bám theo, nhưng ngẫm lại ở đây đã có sẵn một Kỷ Gia, tiểu đạo sĩ ngu xuẩn này đến vừa vặn có thể khiến cho Kỷ Gia chú ý đến mình nó, như vậy ba lại là của mình ta! Y kì thật giống Minh Nguyệt đều am hiểu nguy trang, ở cô nhi viện đã sớm hình thành thói quen che giấu, lúc này nhớ lại một chút mới phát hiện gần đây hình như mình có chút được sủng mà kiêu, ba tuy rằng luôn cưng chiều mình nhưng nếu còn tiếp tục như vậy ba chán ghét mình, không cần mình thì mình phải làm sao bây giờ?

Vì thế Thẩm Trì ngoài ý muốn trông thấy thái độ Thẩm Lưu Mộc đối với Kỷ Gia và Minh Nguyệt bỗng nhiên trở nên ôn hòa, ôn hòa đến mức dọa Kỷ Gia lông tóc dựng đứng, chỉ dám đứng cách càng xa y hơn, mà Minh Nguyệt trừ thời điểm ăn cơm thì đều không thân cận Thẩm Trì, trên thực tế nó đã sớm thấy được chính mình như đang nhảy vào một cái hố sâu, người kia hình như rất lợi hại a, mình không nhảy ra được thì làm sao bây giờ?

Trong bầu không khí vi diệu này Thẩm Trì lái xe chạy hướng đảo Sùng Minh.

Kỷ Gia quả thật có một người chú ở Sùng Minh, nhưng quan hệ của người này với ba nó không tốt cho nên Thẩm Trì cũng chỉ định tiện đường đi xem qua mà thôi, nếu người chú kia không có chuyện gì, Kỷ Gia

nguyện ý đi theo hần thì Thảm Trì cũng không cản.

“Dừng xe! Mau dừng xe!”

Cách đó không xa có một cô gái mặc chiếc váy lông đứng ở ven đường lạnh run, trên mặt yếu ớt mang theo thần sắc khẩn cầu, lo lắng vẫy tay với họ.

Thảm Trì ngay cả tốc độ cũng không giảm, trực tiếp giẫm chân ga vụt qua.

Mà ngay sau khi hần vượt qua cô gái kia, vài người đàn ông to lớn cầm thiết côn (gậy sắt) chui ra từ rừng cây, thẳng cầm đầu nhổ xuống đất một bãi nước miếng: “Xui vãi! Vất vả chờ mãi mới được một tên còn để cho nó chạy!”

Cô gái diễm đạm đáng yêu đứng phía trước khó chịu khoác lên áo lông: “Ca! Được rồi, thế đạo bây giờ người bị lừa ngày càng ít.”

“Đi, theo sau hần xem!”

“Làm gì?”

“Không thấy hần đi Land Rover sao! Chạy được đến tận đây hần nhất định mang theo xăng, hiện tại làm gì có ai muốn đi đảo Sùng Minh, mà không nghe nói sao, trên đảo có quái vật biển, đã cắn chết không ít người, hơn nữa nghe nói bên đó có Cao lão đại mới tới, nói là từ Quảng Châu (một thành phố của Quảng Đông, Trung Quốc) bên kia Bắc thượng, không đi qua địa bàn của Viên đại tỷ cùng Trần lão đại mà trực tiếp đi qua Sùng Minh, dưới tay hần có một đám người rất ngang ngược, tiểu tử này có Land Rover rất gây chú ý, đi như vậy chính là tự tìm đường chết, chúng ta đang cần xăng, đi xem có cơ hội lấy chút đồ trên người hần không!”

Bởi vì Sùng Minh nằm ở cửa biển sông Trường Giang, tuy nói là hải đảo nhưng nước xung quanh phần lớn lại là nước sông. Thảm Trì lái xe đến một bãi biển không một bóng người thì thấy cỏ lau bên bờ lay động trong gió rét, tại nơi địa hình như thế này lại càng thêm kì quái, ở trong thời tiết lạnh đến mức đông chết người như thế này mà cỏ lau đáng lẽ phải trở nên khô vàng thì lại xanh tốt dày đặc hơn cả lúc tháng tám tháng chín, xanh biếc đến kì dị, xanh đến mức gần như phát ra cả ánh sáng. Thảm Trì biết, có lẽ là cỏ lau cũng đã xảy ra dị biến.

Có điều tận thế cũng không ảnh hưởng tới cầu tàu gỗ (cầu tàu xếp dỡ hàng hóa), bốn người xuống xe đi ven bãi biển, chân trời đã lóe lên ánh sáng bạc.

Đây chính là chỗ ngắm mặt trời mọc rất tốt, đáng tiếc bây giờ ở tận thế, không còn người nào hứng trí đi du lịch nữa, mặt trời ngày càng mọc ít hơn, có khi toàn thấy trắng mà không thấy một ngày mặt trời nào, bầu trời lúc nào cũng âm âm u u, giống như tâm trạng một người đang cố nén giận, thỉnh thoảng còn tặng thêm cả tuyết và mưa đá. Cho nên, cướp đi mạng sống của nhân loại không chỉ có thầy ma và động vật biến dị mà còn có cả thời tiết ác liệt đến tận cùng.

Hôm nay có vẻ là một ngày đẹp trời.

Nhưng cho dù chân trời hiện ra một ít mặt trời nhưng lại bị một tầng bụi che đi, nhìn cũng không đẹp để cho lắm.

Bước lên cầu tàu gỗ, Thảm Lưu Mộc và Kỷ Gia còn đang ngáp, trái lại Minh Nguyệt tinh thần phấn chấn, miệng lúc nào cũng lẩm bẩm không biết đang nói thầm cái gì.

“Ê, cho các cậu này.” Minh Nguyệt không biết moi từ đâu ra ba lá bùa màu vàng, “Gió nơi này có chút kì lạ.”

Thảm Trì cầm lấy lá bùa: “Bùa gì đây?”

“Bùa tránh gió.” Minh Nguyệt mở miệng, “Không phải thầy ma, là người làm.”

Trong gió có cái gì, Thảm Trì cũng đã nhận ra. Hần cảm thấy mình trúng một loại DEBUFF (thuật ngữ trong game), cũng chính là trạng thái bất lợi, có điều một giây rụng mất ba giá trị sinh mệnh cũng không ảnh hưởng gì tới hần.

Thẩm Lưu Mộc bên cạnh hẳn lại rất đặc biệt, thân là dị năng giả hệ Mộc, một chút độc tố như vậy thân thể y sẽ tự động giải trừ. Chỉ có Kỳ Gia có chút không thoải mái nhưng con mắt của rối gỗ trong lòng cô bé hiện lên ánh sáng xanh kì dị, rất nhanh loại trạng thái bất lợi này đã bị rối gỗ bên người hấp thu, mà rối gỗ thì làm gì có cái gọi là sinh mệnh.

Mặc dù nói là ba người bọn hắn kỳ thật không sợ ngọn gió quỷ quái này nhưng Thẩm Trì vẫn dán đạo phù lên người Thẩm Lưu Mộc và Kỳ Gia, có thể tránh được là tốt nhất.

Là người, lại còn biết phóng độc vào gió, có thể biết được đây là dị năng giả. Dị năng giả hệ Độc là một loại hình tương đối hiếm, Thẩm Trì chỉ biết một dị năng giả hệ Độc nhưng mà cô ta lúc nào cũng ở Bắc Kinh nên lần này hẳn không phải cô ta.

Kỳ thật dị năng giả hệ Độc còn kém hơn một bậc so với dị năng giả hệ Tự nhiên, năng lực của bọn họ có tác dụng rất nhỏ đối với thân ma. Còn nếu xét tới con người, con người mà có thể sống sót trong tận thế thì sức chống cự với các loại độc tố cũng tăng lên. Suy cho cùng thì tất nhiên không thể so với dị năng giả hệ Tự nhiên.

Hệ Mộc trị bách độc, chính là khắc tinh của dị năng giả hệ Độc, hơn nữa năng lực của dị năng giả này cũng không mạnh lắm, Thẩm Lưu Mộc mỗi ngày đều hấp thu nguyên tinh lợi hại hơn nhiều dị năng giả hệ Độc này, nhìn lượng độc tố trong không khí là có thể thấy được.

Chậm rãi đến gần, từ xa Thẩm Trì đã nghe thấy trong trong tiếng khóc xen lẫn tiếng cười to, không khỏi nhú mày.

Nghĩ một chút hẳn liền đoán được chuyện gì đang xảy ra cách đó không xa, tận thế bắt đầu, quan niệm đạo đức tan vỡ, pháp luật mất đi ý nghĩa, loài người có thể làm ra cái chuyện gì chính hắn cũng khó mà tưởng tượng được. Sinh tồn trở nên khó khăn, đồng thời toàn bộ những mặt xấu xa cũng được phơi bày ra ngoài, trong vòng một hai năm nữa còn càng nghiêm trọng hơn.

Đi thêm một đoạn đường ngắn nữa là một bãi bùn hiện lên trong tầm mắt, trên đó có chừng một trăm bóng dáng, tại tiết trời lạnh đến mức đông chết người này có một đám thanh niên nam nữ đứng ở cầu tàu lớn tiếng cười, huyết sáo, thậm chí còn có một nam thanh niên cầm đàn ghi-ta, hát lên một bài hát Rock n Roll mà Thẩm Trì chưa từng nghe qua, gào đến mức khàn cả cổ.

Nằm trên bãi bùn là một đám người thường đang lạnh cóng đến mức run rẩy, có người già có con nít, có nam nữ trẻ tuổi, hẳn là một bộ phận người sống sót ở Sùng Minh, mà hiện tại ngoại trừ khóc lóc và cầu xin thì không biết làm cái gì khác.

Đám thanh niên kia đang thác loạn, thậm chí còn có đứa cầm một cái lon rỗng giả vờ là bia rót vào miệng một thanh niên nằm trong bãi bùn kia. Tuy nhiên trong đám chúng nó lại có đến ba dị năng giả.

Thẩm Trì liếc mắt một cái đã nhận biết được bọn chúng. Đó là một tên móng tay đen xì tai đeo mười mấy cái khuyên, một ả tóc đỏ xinh đẹp nồng đặc khói thuốc và một tên nữa chính là thằng nhóc đang đánh ghi-ta..

“Ý, hình như chúng ta lại có thêm một người bạn.” Cái tên móng tay đen xì bỗng nhiên nhìn về phía Thẩm Trì vẫn đang quan sát bọn chúng.

Mấy thằng nhóc khác đang lựa chọn nữ nhân đẹp trên bãi bùn bỗng dừng động tác.

“Ghét nhất có người quấy rầy chúng ta party (tiệc tùng).” Phun ra một cái vòng khói, đôi môi đỏ mọng như lửa của ả lạnh lùng nói, thế nhưng thời điểm vừa nhìn thấy Thẩm Trì ánh mắt ả bỗng nhiên sáng ngời, ngả ngón đánh giá Thẩm Trì.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm Lưu Mộc sát lại gần, “Gia Gia”

“Dạ?”

“Tao thấy đôi mắt ả ta rất thích hợp làm búp bê mới cho mày đấy.”

Kỳ Gia nhìn mục đàn bà kia, tựa hồ đang suy xét, “Ả ta trang điểm đậm quá, hình như còn đeo kính sát tròng, em nhìn không rõ.”

Minh Nguyệt liếc hai con mắt kia một cái, bỗng nhiên tiến lên phía trước, nghiêm túc nói, “Vị tiên sinh này, vị tiểu thư này! Tôi xem các người ẩn đường đã biến thành màu đen, ít ngày nữa chắc chắn gặp họa sát thân.”

...

...

Thẩm Trì thiếu chút nữa không nhịn được bật cười ra tiếng, mà mấy nam nữ thanh niên kia lập tức biểu tình có chút vụn vặt.

Bởi vì vô luận biểu cảm thay giọng điệu của Minh Nguyệt đều thực sự rất nghiêm túc, làm người ta không thể biết được nó đang nghiêm túc hay nói giỡn. Tuy rằng nó chỉ là một đứa trẻ mười tuổi nhưng khí thế mạnh mẽ hoàn toàn không giống một đứa con nít!

“Mày muốn chết!” Tên đánh đàn sắc mặt âm trầm, tay đang để trên đàn ghi-ta bỗng đánh ra, oanh một tiếng, sóng âm như muốn ngưng tụ thành thực chất đánh về phía Minh Nguyệt!

Minh Nguyệt hai tay kết ấn, “Lập tức tuân lệnh, sắc!” Một lá bùa vàng bay ra, bị sóng âm kia đánh rơi xuống cũng chỉ bị một vết rạn chứ không hoàn toàn bị xé nát.

Chiêu thức ấy nhất thời làm cho bốn bề xung quanh im phăng phắc.

“Họa sát thân? Buồn cười thật đấy!” Ả đàn bà cười giễu cợt, bỗng nhiên nhổ ra một sợi tóc, sợi tóc đang nhẹ nhàng rơi xuống bỗng biến thành một con cự mãng khổng lồ đen thùi lùi cực kì khủng bố, thời điểm rơi xuống bãi bùn liền tạo ra một trận thét chói tai, lập tức có mười mấy người vì quá sợ hãi mà lui lại phía sau bị thủy triều cuốn trôi.

Những người còn lại căn bản cũng đứng không vững, vừa nhìn bộ dáng thần sắc tái nhợt, hai mắt vô thần là biết hẳn đã bị bỏ đói mấy ngày, trước mắt toàn là màu đen, không cả có sức mà chạy trốn.

Cái đuôi dài của cự mãng vừa đảo qua, những người đó cơ hồ đồng loạt bị quét vào thủy triều mệnh mông.

Bọn Thẩm Trì đứng cách bọn họ không xa căn bản không kịp làm cái gì. Chỉ nghe thấy từng tiếng thét tuyệt vọng chói tai, những người đó đã bị chìm ngập trong nước.

Thẩm Trì sắc mặt trầm xuống, ả đàn bà tóc đỏ lại đắc ý cười cười, “Thế nào anh đẹp giai, em lợi hại như vậy, ở tận thế cũng có thể đảm bảo cho anh một cuộc sống người người ghen ghét....Á!”

Kèm theo một tiếng kêu sợ hãi chính là một cái dây mây khô quấn trên cổ ả, khiến người ta không thể ngờ được chính là ở đầu bên kia của dây roi lại là một bé trai mới bảy tám tuổi, dây roi rõ ràng không hề dài khi được y cầm trong tay bỗng nháy mắt sinh trưởng đến mức này, thật là làm người khác không thể tin được!

“Cầm nhúc nhích!” Bé trai trên mặt tràn đầy lệ khí, “Bọn mày ai động đây, tao đem đầu ả ta cắt bỏ.”

Tên ghi-ta hét chói tai, “Đừng nói giỡn, bằng khí lực của mày làm sao có thể...” thanh âm của hắn dừng lại, bởi vì trên cổ ả tóc đỏ bắt đầu chảy xuống máu đỏ tươi, mà bởi vì ả quá sợ hãi, một chữ cũng không phát âm được.

Rõ ràng đám người bọn họ còn đang cách thẳng nhóc mới học lớp ba này bảy tám thước, roi này làm sao mà lại cuốn được cổ mình? Ả nghĩ mãi cũng không thể hiểu được.

Mà lúc này trong ánh mắt khiếp sợ của bọn hắn, cô nhóc kia đem con rối gỗ đang cầm trên tay đặt xuống mặt đất, “Đi thôi!”

Rối gỗ phát ra tiếng kêu ken két dọa người khác lông tóc dựng đứng, sau đi nghiêng đầu bước từng bước một tiến về phía trước. Nhóm người mới vừa rồi còn không sợ trời không sợ đất, mở party thác loạn cơ hồ đồng loạt lui về phía sau mấy bước.

Bọn chúng bây giờ mới phát hiện con rối gỗ này có một đôi mắt cực kì quỷ dị, có đồng tử màu đen giống y con người!

“A... đau quá!” Thanh âm khàn khàn tràn ngập đau đớn, mắt bên trái của ả đàn bà vừa mới hung hăng càn quấy kia bỗng biến thành một lỗ máu, một con mắt lẩn lốc ở trên cầu tàu.

Bàn tay trắng nõn non nớt nhặt con mắt kia lên, cầm khăn tay trắng lau sạch sẽ, “Cũng không tệ lắm, em luôn muốn làm một búp bê mới, hay dùng mắt ả vậy.”

Con rối gỗ đang ngồi trên vai ả ta bỗng giật giật ngón tay gỗ, chậm rãi vươn tay về phía con mắt còn lại của ả.

Ả đã sợ tới mức muốn ngất đi!

“Lập tức tuân lệnh, sắc!” Minh Nguyệt nhảy dựng lên, là bùa trong tay dừng lại giữa không trung, đồng bọn đang cố gắng chạy trốn bỗng bị đồng loạt bị định trụ, nó thở dài, “Thật là không nghĩa khí gì cả, tại sao các người lại bỏ rơi đồng bạn chạy trốn được nhỉ? Đúng rồi, vị tiên sinh móng tay đen xì kia không cần phóng thuốc độc đâu, độc của ngài không có tác dụng với tôi.”

Thẩm Trì biết cái tên dị năng giả hệ Độc này sẽ không chịu nghe lời, bọn chúng tính cách hư hỏng như vậy có thể còn sống đến được Bắc Kinh mới là kì tích!

Hắc nhắc lên nỏ Thiên cơ, Kỳ Gia vừa móc xong mắt thì đầu của ả tóc đỏ đã bay lên, Độc Sát, Thiên Tuyệt Địa Diệt, Thiên Nữ Tán Hoa, tâm pháp Thiên La Ngụy Đạo dùng để quần công là vô địch, một người cũng không thể tránh được, Minh Nguyệt định trụ bọn họ trong thời gian ngắn ngủi mấy hơi thở, Thẩm Trì lại trong nháy mắt trực tiếp lấy mạng bọn họ.

Những người này, có sống cũng chỉ lãng phí mà thôi.

Thẩm Lưu Mộc vùng roi mấy lần, mỗi lần vùng là máu lại văng ra khắp nơi, Minh Nguyệt lắc đầu, “Tôi đã bảo là sẽ gặp họa sát thân còn không tin...” Sau đó bỗng nhiên kêu lên: “Ai ai ai, thi thể tươi sống như vậy đừng lãng phí”

“Cái gì?” Thẩm Trì nhìn nó.

Minh Nguyệt như trước ngược lên khuôn mặt nhỏ nhắn: “Ừm, tôi biết cô thích con mắt,” chỉ chỉ Kỳ Gia, “Cậu thích máu, ừm, cậu muốn lấy bao nhiêu cũng được,” nhìn thoáng qua Thẩm Lưu Mộc, sau đó chính mình vui vẻ chạy tới, “Ai nha nha, nhiều thi thể tươi sống như vậy có thể luyện được không ít thi du (dầu làm từ thi thể người chết) cao cấp nha! Rốt cuộc cũng không phải khổ sở tinh luyện thân ma nữa...”

Thẩm Trì: “...Thi du?”

“Đúng vậy nha, đó là đồ dùng để vẽ bùa rất tốt, chẳng hạn bùa Ngũ Lôi nếu được tắm qua thi du uy lực có thể tăng gấp đôi!”

Thẩm Trì bỗng cảm thấy bùa Trách gió đang dán trước ngực khó chịu muốn chết, cái tên tiểu đạo sĩ chết tiệt này căn bản chính là tu tà môn đạo pháp a!

Thi du cái em gái người a!

==== =====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngọa tào, thiếu chút nữa chằm a a a a...

Cám ơn kim khâu nắm, đường phèn tuyết lê don cái lẫu, mực nhiễm hỏa phi, quay cuồng đi ngư cụ cứng, a ở dưới địa lôi, yêu các người, (3)

12. Chương 12: Lần Thứ Hai Tiến Hóa

Kỳ thật, cảnh tượng này cực kì dọa người.

Bất kể tiểu đạo sĩ Minh Nguyệt có phải là đạo sĩ chuyên tu tà môn đạo thuật hay không, lúc này cậu ta đang dốc ngược toàn bộ thi thể ở giữa không trung cho chảy hết máu ra rồi phóng một đạo bùa làm cho xương thịt tan rã hết chỉ còn lại mỗi cái đầu lâu, thủ pháp cực kì gọn gàng linh hoạt. Chỉ nhìn động tác của cậu ta thôi cũng khiến da đầu giật giật, lông tơ trên người dựng đứng hết cả lên.

Thẩm Lưu Mộc đối với phương pháp dốc hết máu của Minh Nguyệt chút rung động, nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị không bình thường này không những không sợ hãi mà còn giúp Minh Nguyệt đem đầu lâu chứa thi du đóng kín cất vào trong ba lô của cậu.

Hành lý Minh Nguyệt cực kì đơn giản, một thanh kiếm gỗ đào, thêm một cái ba lô rộng tuếch nữa, bây giờ trong cái ba lô này có thêm ba cái đầu lâu.

Kỷ Gia rõ ràng lúc ban đầu vẫn còn chút sợ hãi, nhưng thời điểm Minh Nguyệt đem một đồng cặp mắt đi ra nó liền tiến lên ngắm nghía rồi thực sự lựa chọn cặp mắt dự bị cho búp bê của mình.

“Lấy máu cũng là một môn học vấn.” Minh Nguyệt thuận miệng nói, “Nếu làm tốt, giết người cũng có thể.”

Thẩm Lưu Mộc gật đầu, “Tôi trước vẫn nghĩ máu lúc ở trong thi thể thì dễ nhìn hơn, hiện tại lại cảm thấy hình như chỉ còn lại mỗi máu tươi thì sạch sẽ hơn nhiều. Cậu nhất định phải có thi thể hoàn chỉnh mới làm được thứ này sao?”

“Không nhất định, thi thể không đầy đủ cũng được, càng béo càng tốt, cậu không biết, mới đây thôi sư phụ mang tôi đi suốt một ngọn núi có thể tìm được một cánh tay đã may mắn lắm rồi!”

“Ý, lần sau nhớ trước tiên cho tôi thử tách rời đã nhé, ba dạy tôi dùng đao, tôi cần chịu khó luyện tập.” Thẩm Lưu Mộc cười đến ngây thơ.

Minh Nguyệt “Ừm” một tiếng, “Được thôi. Không bằng trước tiên tôi treo người lên cho cậu thử dùng đao?”

Thẩm Lưu Mộc hưng phấn gật mạnh đầu.

Kỷ gia ở một bên thanh tú mà nói: “Cặp mắt thì nhớ lưu lại cho em, nhưng mà phải đẹp một chút đó.”

Thẩm Trì: “...”

Không thể không nói, thế giới con nít cực kì đơn thuần, có câu nói người không biết thì không sợ, Thẩm Trì cứ nghĩ rằng chúng sẽ sợ hãi nhưng những đứa nhỏ này lại có có một chút ý tứ sợ hãi nào.

Thẩm Trì cảm thấy bất đắc dĩ, muốn nuôi dạy trẻ con là một chuyện hết sức khó khăn, mà ở tận thể thì càng khó khăn hơn, ba đứa nhỏ này liếc mắt một cái là biết có thể dễ dàng sống sót ở trong tận thể, Minh Nguyệt lớn nhất mới mười tuổi, Thẩm Lưu Mộc và Kỷ Gia đều mới bảy tám tuổi, đứa trẻ bình thường gặp phải cảnh này không khác là đã ngoan lắm rồi, còn ba đứa chúng nó thì đã có thể giết người.

Cũng không biết hẳn sống lại kiểu gì, tại sao cứ hết lần này đến lần khác đều gặp phải mấy tên quái vật nhí như thế này??

Thẩm Trì nhận nuôi Thẩm Lưu Mộc vốn không sai, hẳn cũng không muốn hoàn toàn cải tạo Thẩm Lưu Mộc thành một người khác, chỉ muốn dẫn y đi một con đường khác tốt hơn thôi, ai mà biết được lại gặp phải Kỷ Gia cùng Minh Nguyệt, hình như con đường y đi càng ngày càng sai lệch...

Nghĩ lại một chút thì có khả năng tự bảo vệ bản thân sống sót trong tận thể chính là một chuyện tốt. Vốn Thẩm Trì cũng không định nuôi dưỡng Thẩm Lưu Mộc thành một thanh niên tam quan đúng đắn tích cực tiến về phía trước này nọ, hơn nữa lại gặp phải hai đứa kia, hẳn không biết phải làm thế nào mới thay đổi được đây, cái này căn bản không phải là vận vẹo một cách bình thường đâu!

“Cái này cho ngài.” Minh Nguyệt không thèm để ý đem ba viên trân châu trong suốt cho Thẩm Trì.

Thẩm Trì im lặng nhìn mấy thứ đó trong tay, đúng vậy, thầy ma trong óc có nguyên tinh, trong óc người cũng có, nhưng khác biệt là chỉ dị năng giả mới có, ba tên này không tính là dị năng giả cường đại nhưng nguyên tinh so với thầy ma bình thường cũng to hơn vài vòng, “Cậu biết cách dùng thứ này không?”

Minh Nguyệt kiêu ngạo nói, “Đương nhiên biết, thứ này có linh khí, tôi tu đạo pháp là có thể hấp thu cái này, chỉ là một ngày không thể dùng quá nhiều... A, đúng rồi, mấy thứ này đều cho ngài hết đi, dù sao tôi cũng không dùng hết...” Cậu cầm túi vải, đổ ra một đồng nguyên tinh, nhìn kích cỡ thì có vẻ đều là nguyên tinh trong cơ thể thầy ma.

Thẩm Trì trong lòng cảm thán, hẳn cho là hẳn so với tất cả mọi người đều đi sớm hơn một bước, thế nhưng khó tránh khỏi có vài tên tư tưởng biến thái giống Minh Nguyệt, nghĩ như vậy, trong lòng hẳn càng thêm cảnh giác.

Có điều, đạo pháp? Cậu ta không phải là luyện cái gì tà môn hay sao? Ngay cả cái loại sự tình như luyện thi du cũng quen tay như vậy!

Trong đám cỏ lau lầy động cách đó không xa có vài người lặng lẽ chui ra ngoài, Thẩm Trì liếc mắt về phía đó một cái, cười châm biếm.

Trong mấy người rút lui rõ ràng có cô ả thanh tú chặn đường lúc trước, lúc này toàn thân cô ta đều là mồ hôi lạnh, dinh dính khó chịu muốn chết, trong lòng đang từng đợt phát lạnh, ngay cả tay chân cũng có chút mềm nhũn.

“Mau trả lại hai thùng xăng kia!”

“Vì sao a lão Đại...”

“Ngu xuẩn! Mà muốn tìm cái chết sao? Đó là một đám quái vật! So với Cao lão đại bọn hắn còn đáng sợ hơn.”

“Cao lão đại bọn hắn —— “

“Đã chết! Đều chết hết!”

“Mẹ nó, tận thế bây giờ đến ông trời cũng không công bằng, tại sao lại có loại người đáng sợ như vậy!”

“Ca, đừng nói nữa, cẩn thận một chút, bọn hắn cách nơi này không xa lắm.”

“Mau mau mau, mau trả lại!”

Hai thùng xăng được vét sạch từ trên con Land Rover lại bị trả về chỗ cũ, một đám người mang tâm tình vui sướng khi người ta gặp họa đi vây xem lại nhanh chóng bị dọa đến phát bệnh.

“Đại ca, cửa sổ bị chúng ta đánh vỡ làm sao bây giờ?”

“Không cần quan tâm, chạy mau, chờ bọn hắn đến đây tất cả chúng ta liền xong luôn!”

“Đại ca, rốt cuộc làm sao vậy?”

“Một tên đàn ông giết người không chớp mắt, chính là cái tên lái xe, Cao lão đại bọn hắn chưa kịp nói hai câu cùng bọn họ đã bị giết chết toàn bộ! Lại còn thằng nhóc thích lấy roi quất người ta đây máu, cô bé dùng rồi gõ móc mắt người ta, còn có tên tiểu tử tóc dài trực tiếp đem người ta tan thành chỉ còn cái đầu lâu!”

“Ca ca, đừng nói nữa!” Cô ả thanh tú từng lừa không biết bao nhiêu người cũng từng động thủ giết không ít người sắc mặt tái nhợt, rốt cuộc nhìn không được chạy đến một bên ới ra.

Gió biển khê thổi, mười mấy tên nam nữ trẻ tuổi chuyên sống bằng nghề ăn cướp đồng loạt rùng mình một cái.

“Á —— “

Thời điểm tiếng hét chói tai vang lên tên lão đại râu ria xồm xàm còn đang muốn mở miệng giáo huấn tên thủ hạ của mình đừng kêu lớn tiếng như vậy, quần nhiều mấy tên biến thái kia thì sao, nhưng còn chưa kịp mở miệng thì đồng tử bỗng co rút lại, “Chạy mau! Là quái vật biển!”

Nói là quái vật biển, thực ra phải nói là Bạch Tuộc cực kì khổng lồ mới đúng, hoàn toàn khủng bố giống như trong phim, cao chừng năm sáu mét, thời điểm Bạch tuộc đem xúc tua cực dài quấn lấy người ta, hấp lực cùng sức nắm cũng đủ trực tiếp bóp nát người ta!

“Mẹ nó, sao lại có thể quên mất thời gian, thủy triều!” Hung hăng hướng bên cạnh nhỏ nước miếng, thanh niên thân hình cao lớn trực tiếp chạy như bay về phía trước, trong lòng tuyệt vọng.

Hắn biết, dù cho bọn họ có chạy nhanh như thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể bằng tốc độ Bạch tuộc khổng lồ vươn xúc tu ra được.

Những sinh vật trong biển này không thể cách nước quá xa, chỉ có thể chờ đến lúc thủy triều để đi săn một lúc, nhưng nơi này vốn là nơi cỏ lau lay động không một bóng người, bình thường mấy sinh vật dưới nước này cũng không thêm đến đây săn bắt. Hôm nay thì khác, lúc trước đám thanh niên đó ở trên bãi bùn mở cái gì mà party giết người, hình như là muốn dẫn những sinh vật biển đó đi tới, ả đàn bà tóc đỏ kia lại đem hơn một trăm người còn sống sờ sờ chìm vào trong nước, vì thế chúng nó thật sự bị dụ tới.

Không chỉ có con Bạch tuộc này, bọn Thẩm Trì bên kia cũng nhìn thấy một cảnh tượng hãi hùng.

Cuối cầu tàu gỗ chính là bãi bùn, bởi vì thủy triều lên nên bãi bùn đã bị nước bao phủ toàn bộ. Lúc này trong mấy cái lỗ chìm dưới bãi bùn bỗng xuất hiện từng nhóm từng nhóm của “nhỏ” bò ra, đúng vậy, đáng lẽ chỉ là cua nhỏ thì giờ đây là một đám to như cái bát, cái giáp trên lưng có màu xanh thẫm, hai cái càng cua sắc bén hữu lực như hai cái kim.

Thực ra mà nói thì cũng không quá đáng sợ nhưng chờ đến khi bị chúng nó rậm rạp bao vây khắp nơi thì đây không phải là chuyện đùa, giống như châu chấu có thể nháy mắt càn quét sạch sẽ cả một cánh đồng vậy. Thẩm Trì không chút nghi ngờ nếu bị đám cua này xông lên, cả người bị cắt nát thành mảnh nhỏ cũng không có gì quá khó tin.

Bầu trời bỗng tối sầm, mây đen dày đặc bao phủ ở trên không, trời lạnh như vậy chắc chắn sẽ không mưa. Vì vậy bọn hắn sắp nghênh đón một trận tuyết lớn hoặc mưa đá.

Thẩm Trì nghe được tiếng trẻ con khóc, thế nhưng hắn biết, ở đây căn bản không có trẻ con.

Tiếng kêu như vậy chắc hẳn là kỳ nhông (một loài thần lằn). Nghe tên thì đáng yêu nhưng loại động vật lưỡng cư này cũng không phải loại động vật dễ thương ngoan hiền gì, nếu là kỳ nhông tiến hóa thì còn hung mãnh hơn nhiều mấy con cua kia, thậm chí trong lúc này thì còn nguy hiểm hơn cả con Bạch tuộc khổng lồ.

1024px-PortraitOfAnIguana

Kỳ nhông xanh

Kỳ nhông trời sinh tính tình hung mãnh, là loài ăn thịt, nếu không tiến hóa thì kỳ nhông lớn nhất cũng chỉ chừng hai mét, dưới tình huống thông thường chúng nó đều sinh sống ở khe núi trong suối mà không phải ở nơi như thế này, cho nên con này nhất định là con đã tiến hóa.

Hơn nữa, Thẩm Trì còn nhìn thấy cả một con cá sấu Dương tử đã tiến hóa (một loài bò sát họ cá sấu, có nguồn gốc từ miền đông Trung Quốc), con cá sấu Dương Tử này hoàn toàn đạt đến tiêu chuẩn quái vật, dài hơn mười mét, đôi mắt to như nắm tay cùng răng nanh sắc bén, chỉ riêng bề ngoài cũng đủ để dọa chết trẻ con.

800px-China-Alligator

Cá sấu Dương Tử

Quả nhiên, những sinh vật dưới nước này tốc độ tiến hóa nhanh hơn loài người nhiều lắm. Đó là do con người không phát hiện ra nguyên tinh trong đầu thầy ma và động vật tiến hóa, còn mấy sinh vật dưới nước này sống bằng cách nuốt chửng con mồi, chúng nó đem thi thể nuốt hết vào bụng, đây lại là một cách hấp thu năng lượng nguyên tinh khác, dù cho không phải là hoàn toàn hấp thu nhưng vẫn là nhanh hơn một bước so với con người.

“Lui ra sau!” Thẩm Trì hô một tiếng, sau đó cầm lấy nỏ Thiên Cơ, “Minh Nguyệt, cậu bảo vệ Lưu Mộc và Kỷ Gia!”

Minh Nguyệt thần sắc nghiêm nghị, lấy ra hai là bùa từ trong lòng, “Lập tức tuân lệnh, sắc!”

Không nghe nhầm đâu, cậu ta lần nào cũng chỉ nói một câu như vậy, cậu ta cũng không ngu xuẩn đến mức dùng bùa nào cũng báo cho người ta biết.

Đây là bùa Kim Cương, một cái cựa dán lên người mình, thân hình thấp bé của cậu ta thoáng cái cao lớn hơn gấp mấy lần, hoàn toàn đem Thảm Lưu Mộc cùng Kỷ Gia che ở phía sau, một cái khác thì dán lên con rối gỗ của Kỷ Gia.

Con rối gỗ kia vốn chỉ cao tầm nửa mét, vừa được dán bùa Kim Cương lên đã biến thành một con rối gỗ to lớn, tròn đôi mắt to hướng phía trước đánh tới!

“Tiểu Hoàng, cẩn bọn nó!”

Giọng Kỷ Gia thanh thúy vang lên, Thảm Trì tay đang cầm nỏ Thiên cơ bỗng ngừng một chút, Tiểu Hoàng? Cẩn?

Kết quả hẳn liền nhìn thấy con rối gỗ to lớn kia bỗng há miệng ra, hàm răng sắc nhọn giống như răng của một con chó lớn, đầu lưỡi đỏ tươi hé miệng cuốn hết toàn bộ mấy con cua lớn ở xung quanh vào mồm!

Loại dị năng này quả nhiên khiến người khác phải than thở.

Càng làm cho người ta kinh ngạc chính là Thảm Lưu Mộc, đồng tử hẳn lộ ra màu lục thẫm, cả phiến cỏ lau xanh mượt xung quanh bỗng kịch liệt lay động, giống như là ở trong cuồng phong vô lực giãy dụa, thời điểm con cá sấu Dương Tử bò tới, vô số cỏ lau biến thành màu sắc bén nhọn, đồng loạt đâm xuống người con cá sấu kia!

Cá sấu Dương Tử sau khi tiến hóa không chỉ có hình thể thật lớn còn có da thô thịt cứng, một thân cứng rắn rất khó bị thương, nhưng lần này bởi vì cỏ lau thật sự rất nhiều, nó bị đâm đau tới mức gào to một tiếng, chẳng những không lui về sau mà còn vùng cái đuôi khổng lồ quét về hướng mộc cầu tàu.

Rầm!

Một đoạn cầu tàu gỗ bị quét thành vụn gỗ bay tứ tung nhưng có hai cây cỏ lau đã kịp chui vào trong mắt con cá sấu Dương Tử!

Thừa dịp Kỷ Gia cùng Thảm Lưu Mộc ngăn cản cá sấu Dương Tử, Thảm Trì nhanh chóng tiêu diệt từng mảng từng mảng đàn cua.

“Minh Nguyệt, mang theo Lưu Mộc cùng Kỷ Gia lui về phía sau!”

Cá sấu Dương Tử bởi vì ánh mắt đau đớn mà phát điên, Cự nhân Minh Nguyệt một phen quơ lấy Lưu Mộc và Kỷ Gia chạy ra sau, Thảm Trì như điều gặp gió nhảy lên, tránh thoát một kích của nó, sau đó nhẹ nhàng nhảy xuống một bên. Dưới mấy kỹ năng Độc sát, Thiên Tuyệt Địa Diệt, Thiên Nữ Tán Hoa của hắn không còn mấy con cua có thể sống sót, cua triều hơi lui, Thảm Trì ẩn thân, sử dụng nội công Kinh Vũ Quyết.

Ẩn thân, ngấm chuẩn, Truy mệnh tiến!

Cá sấu Dương Tử khổng lồ phát ra tiếng gào thảm, kịch liệt giãy dụa vài vòng rồi ầm ầm ngã xuống đất.

Thảm Trì cũng không thấy có gì tự hào, con cá sấu này cũng chỉ có tầm một vạn giá trị sinh mệnh, đây còn là thành quả của ưu thế tự nhiên ban cho cùng công sức nửa năm tham lam cắn nuốt mới đạt được. Nói như vậy thì các sinh vật dưới nước đã tiến hóa cũng không mạnh hơn nó quá nhiều, đương nhiên, trong biển sâu nhất định có một vài sinh vật cực kỳ nguy hiểm.

“Lập tức tuân lệnh, sắc!”, Minh Nguyệt thanh âm vang vọng, Thảm Trì trong lòng rung mình, nhanh chóng chạy về phía bọn nó, hẳn bỗng nhớ tới, còn một con kỳ nhông nữa!

Con kỳ nhông trốn kĩ ở trong đám cỏ lau, từ phía dưới cầu tàu gỗ cắn lên, lực cắn mạnh mẽ đến mức suýt nữa ba đứa nhỏ gặp nạn. Tuy nhiên vì nó ngu dần trốn ở chỗ cỏ lau lay động nên căn bản không thể giấu được ánh mắt của Thảm Lưu Mộc, roi mây khô trong tay y khẽ vung, trực tiếp quán lấy cột gỗ cách đó không xa, kéo Minh Nguyệt cùng Kỷ Gia cùng đi tới phía trước. Ngay sau đó một khắc chân cầu tàu gỗ dưới chân bọn nó đã bị kỳ nhông cắn thành vô số mảnh gỗ vụn, thậm chí vào lúc đó Thảm Lưu Mộc còn kịp đem một vốc gai nhọn đâm vào trong miệng kỳ nhông.

Kỳ nhông phát ra tiếng kêu bén nhọn chói tai, giống y hệt tiếng trẻ con gào khóc thảm thiết!

Nó không tiến hóa ở phương diện thể hình, vẫn chỉ dài hơn một mét nhưng tốc độ lại nhanh đến kinh người, lúc bị thương đang muốn lần đi tìm chỗ trốn thì bị Minh Nguyệt giơ lên lá bùa trong tay, định!

Thẩm Lưu Mộc trước tiên vung một roi qua, con kỳ nhông không thể động đậy trong khoảng khắc cả người đầy máu, vết thương chồng chất. Kiếm gỗ đào vổ một cái, vài đạo khí đen nhanh chóng chui vào đầu nó, Minh Nguyệt mặt băng lãnh không có nửa phần biến hóa, nhìn kỳ nhông run rẩy vài cái rồi té trên mặt đất bất động.

“Ba, bọn con không sao rồi!” Thấy Thẩm Trì chạy đến, Thẩm Lưu Mộc nhanh chóng bỏ nhào vào lòng hân cười nói.

Thẩm Trì nhẹ nhàng thở ra, nhìn về phía kỳ nhông, “Nó đã chết?”

“Không.” Minh Nguyệt vẻ mặt nghiêm nghị nói, “Nó bị tôi dùng Ngũ Quỷ Nhiếp Hồn bí quyết làm cho bị thương, so với chết cũng không khác biệt lắm.”

... Ngũ Quỷ Nhiếp Hồn bí quyết là cái loại đồ chơi gì vậy...

Giống như nghe được suy nghĩ trong lòng của Thẩm Trì, Minh Nguyệt rất sảng khoái giải thích, “Ngũ Quỷ Nhiếp Hồn bí quyết là một loại kiếm quyết, sư phụ chỉ truyền cho ta Ngũ Quỷ Nhiếp Hồn bí quyết cùng Thái Âm Hóa Cốt bí quyết hai bộ kiếm quyết mà thôi”. Cậu ta nói có vẻ tiếc nuối.

Thẩm Trì vừa nghe đã cảm thấy cái gì hai cái gì kiếm quyết cái gì tuyệt đối không phải là của danh môn chính phái! Nếu mang theo Minh Nguyệt, hẳn cảm thấy sau này vẫn là nên cách xa Vô Đang một chút, bọn họ tu chính là chính thống Đạo gia kiếm thuật, nhất định đem Minh Nguyệt trở thành tà môn ngoại đạo mà giết chết!

“Cứu mạng!” Một tiếng hét chói tai truyền đến, một cô gái một thân chặt vật gục trên mặt đất, lập tức đã bị xúc tu cực dài của Bạch tuộc quấn lấy.

Cánh tay nhỏ bé của Kỳ Gia giơ lên, “Tiểu Hoàng, cắn nó!”

Trong cơ thể Bạch tuộc cũng có độc trong mực của nó, nhưng mà độc đều vô tác dụng với rối gỗ, mất đi tác dụng của bùa Kim Cương, con rối gỗ nho nhỏ so với con Bạch tuộc khổng lồ càng thêm nhỏ bé nhưng hàm răng cùng lực tay của nó đều lợi hại đến kinh người, lại linh hoạt nhanh nhẹn, xúc tu Bạch tuộc không cách nào bắt được nó nhưng nó lại rất nhanh tạo thành không ít vết thương trên người Bạch tuộc.

“Lưu Mộc!” Thẩm Trì cảm giác cánh tay trầm xuống, nhất thời cả kinh, cánh tay nhấc lên mới phát hiện Thẩm Lưu Mộc đang tựa trên người hắn bỗng nhiên hôn mê bất tỉnh, bất chấp tất cả nói, “Minh Nguyệt, Gia Gia, con Bạch tuộc này giao cho các cháu!”

Ôm Lưu Mộc chạy về hướng chiếc xe, tay sờ lên trán Thẩm Lưu Mộc, nóng đến kinh người!

Nhất thời hoảng sợ trong lòng, đến khi đi đến cạnh xe thì Thẩm Trì mới dừng lại một chút, lúc này hắn mới nhớ ra Thẩm Lưu Mộc rốt cuộc là bị làm sao...

Y sắp tiến hóa, còn là lần tiến hóa thứ hai.

Thẩm Trì dần trấn định lại, thần sắc lại càng thêm phức tạp, hắn thật không ngờ lại nhanh đến vậy, mới qua nửa năm mà thôi, nửa năm nay hắn không bao giờ ngừng đưa nguyên tinh cho Thẩm Lưu Mộc hấp thu, nhất định vừa rồi y sử dụng năng lượng hệ Mộc đến cạn kiệt thì mới gây ra biến hóa này.

Dị năng giả hệ Tự nhiên thời gian đầu cũng không mạnh lắm, nhất là khi so sánh với các dị năng giả khác. Cấp hai lại là một bước ngoặt lớn, Dị năng giả hệ Tự nhiên cấp hai đã bắt đầu thể hiện ra uy lực mạnh mẽ của bọn họ. Thẩm Trì nhớ rõ đời trước người đầu tiên trở thành dị năng giả cấp hai, là người kia, dưới sự trợ giúp của chính mình người kia có thể đến chỗ nguy hiểm nhất rèn luyện năng lực của mình, thậm chí còn đặc biệt tìm thầy ma đã tiến hóa để đối phó. Chỉ cần có mình ở đó chắc chắn sẽ không để cho người kia xảy ra sự cố, bao nhiêu lần chính mình bị thương cũng tận lực bảo vệ sự an toàn của người kia, chỉ như vậy mới có thể giúp người kia trong thời gian ngắn nhất đột phá cấp hai.

Nhưng kể cả như vậy thì cũng phải chậm hơn hiện tại đại khái một năm, hơn một năm sau loài người mới chân chính bắt đầu hấp thu nguyên tinh, người kia có thể hấp thu nhiều nguyên tinh so với người khác sẽ

cực kì nhanh chóng cường đại hơn, hệ Lôi vốn được xưng là dị năng tự nhiên có lực phá hoại kinh khủng nhất. Thẩm Trì rũ mi, không nghĩ đến người hấn hện thấu xương kia nữa.

Không cần sốt ruột, chắc chắn sẽ có một ngày...hắn đòi lại những gì đời trước người kia thiếu của mình, cũng không ngại đời này hết thấy còn chưa có xảy ra.

Hiện tại tận thế vừa mới tiến đến nửa năm, Thẩm Lưu Mộc cũng đã tiến hóa lần thứ hai.

Vuốt ve cái trán nóng bỏng của Thẩm Lưu Mộc, lại nghĩ đến cái tính cách cổ quái không thể lay chuyển của y, Thẩm Trì thở dài.

Thẩm Lưu Mộc phát sốt cực kì đau đớn, y gắt gao nhú mi lại, trên trán tràn đầy mồ hôi lạnh, chỉ có đôi môi vô thức gọi, “Ba...Ba...”

Thẩm Trì trong lòng chua xót, cầm tay y nhẹ nhàng nói, “Ba đây.”

“Bất kể thế nào, ba sẽ luôn ở bên con.”

Mặc kệ con có tốt hay xấu, đời này con chính là Thẩm Lưu Mộc, là con trai Thẩm Trì ta.

Hôn khẽ trán Thẩm Lưu Mộc, Thẩm Trì đem thân hình nho nhỏ của Thẩm Lưu Mộc ôm vào trong ngực.

Ba sẽ luôn luôn ở bên con, thẳng đến khi con không cần ta nữa.

====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Hắc hắc hắc, kỳ thật, ý tưởng về con rối gỗ biến thái đến từ một bộ phim kinh dị “Tịch mịch”. Không biết các tình yêu xem qua hay chưa.

Người nhất gan ngàn vạn lần đừng đi xem! Gan lớn thì cứ chiến đi. Mặc dù ta thấy nội dung bộ phim có chút không hay lắm nhưng búp bê gỗ trong phim thật sự làm người ta lông tóc dựng đứng =.=

Cám ơn chín mươi chín quân, hủ trạch tiểu ha, lâu Yn., ngô nại, lúc nào Trọng Quang, tịch thổ địa lôi, yêu các người, (3)

====

Lời của editor: Edit đến chương này mới biết thước trong QT chính là mét, lười sửa mấy chương trước quá! =.=

Định tìm ảnh về bộ phim “Tịch mịch” tác giả nói nhưng hiện tại đang ở nhà một mình vào lúc nửa đêm nên thôi, bao giờ có hứng thì tìm vậy.

13. Chương 13: Chú Thím

Cái đám cướp đường kia chỉ còn lại một người sống sót, chính là cô ả mảnh mai kia, đáng tiếc là cả người cô ả đầy máu, trông bộ dáng cũng khó mà sống nổi. Nếu Thẩm Lưu Mộc lúc này khỏe mạnh thì có lẽ còn có chút cơ hội cứu ả dù cho ả ta cũng không phải người tốt lành gì.

Thế nhưng hiện tại thì nửa phần cơ hội cũng không có.

Bên ngoài tuyết lớn còn kèm thêm cả mưa đá, Kỷ Gia cũng chỉ có thể tránh ở trong xe.

Thẩm Lưu Mộc phát sốt thật sự rất nghiêm trọng, xuyên qua cửa kính xe Thẩm Lưu Mộc thấy Minh Nguyệt dán bùa Trách tuyết trên người đem thi thể khổng lồ của Bạch tuộc và cá sấu Dương Tử đều kéo đến đây. Tuy rằng Minh Nguyệt không sợ gió tuyết nhưng lại không thể tránh được mưa đá, một ít khối đá nện vào người cậu khiến biểu tình băng lãnh của cậu trong nháy mắt cũng có chút nhăn nhúm. Thẩm Trì thở dài,

cậu ta vẫn chỉ là trẻ con mà thôi, bèn quay cửa kính xe xuống, cảm giác được gió lạnh thấu xương cùng bông tuyết lạnh như băng tràn vào, “Minh Nguyệt, cậu cũng vào đi!”

Thân thể sinh vật đã tiến hóa cũng có nguyên tinh nhưng khác với thầy ma ở chỗ vị trí nguyên tinh không cố định. Nguyên tinh trong cơ thể thầy ma thì ở đầu, con người cũng vậy. Nguyên tinh trong cơ thể thầy ma nếu trong vòng nửa giờ không lấy ra thì sẽ bị ô nhiễm ăn mòn rất nhanh biến thành một vũng nước, còn nguyên tinh trong cơ thể con người và động vật biến dị lại không bị như vậy.

Thẩm Trì lúc này mới nghĩ ra có lẽ một số người đã sớm biết đến nguyên tinh rồi. Nếu dị năng giả hoặc động vật đã tiến hóa bị giết thì sẽ có thể phát hiện được nguyên tinh, dù cho lúc này nguyên tinh nhỏ đến mức không dễ dàng phát hiện được. Chẳng qua những người này không giống như bọn hắc ngu xuẩn khoe khoang mà yên lặng phát triển, chẳng hạn như mấy thế lực lớn ở Bắc Kinh có những dị năng giả mạnh đến mức không thể tưởng tượng được, rất có thể bọn họ từ bây giờ đã biết lợi dụng nguyên tinh rồi.

Chỉ là bọn họ không nói cho bất cứ kẻ nào thôi.

Thẩm Trì sống lại một lần mới hiểu được đời trước mình ngu si thiển cận như thế nào, đến tận lúc này hẳn mới biết suy nghĩ của hắn đời trước chỉ gói gọn đến nguyên tinh trong cơ thể của thầy ma mà đã quên dị năng giả cùng động vật tiến hóa cũng có nguyên tinh. Tận thể bắt đầu, tự nhiên sẽ có người phải giết người khác mà sống, cũng có người phải giết động vật. Thẩm Trì chỉ ru rú ở trong thành thị, có ít động vật là một chuyện, bản thân hắn đời trước trừ khi bắt buộc nếu không hẳn sẽ không dễ dàng xuống tay với người khác, cho nên hắn mới xem nhẹ điểm này.

Hơn nữa tin tức ở tận thế không thể giống như trước kia nhanh nhạy như vậy, Trung Quốc lớn như vậy cũng không biết có bao nhiêu người lợi hại hắn chưa từng gặp qua.

Vì thế tốt nhất vẫn nên khiêm tốn một chút, ở nơi này đạo đức và pháp luật đều không có tác dụng, ở tận thế một mình hắn mang theo ba đứa trẻ... mặc dù không phải là ba đứa trẻ bình thường...nhưng dù sao cũng dễ gây chú ý. Dù bây giờ có thể cường ngạnh giết chết một nhóm ba dị năng giả thì chưa chắc tương lai đã dễ dàng như vậy.

“Lưu Mộc anh ấy sẽ không sao chứ ạ?” Kỷ Gia chớp chớp mắt hỏi.

Thẩm Trì gật đầu, “Ừm, không sao đâu. Gia Gia từ sau khi mù mù mắt có phải cũng phát sốt hay không?”

“Vâng ạ.” Kỷ Gia gật đầu.

Thẩm Trì thở dài, vỗ vỗ đầu cô bé.

Đợi cho tuyến ngót dần rồi hết hẳn, Minh Nguyệt tự giác đi ra ngoài xử lý con mồi. Đợi đến khi làm xong xuôi liền mất mong chờ nhìn Thẩm Trì.

Nhìn khuôn mặt còn mang theo vài phần trẻ con trước mặt, Thẩm Trì căn bản không có biện pháp đem người vừa mới lột da xẻ thịt con mồi cùng với một đứa trẻ chỉ tầm mười tuổi liên hệ với nhau.

“Thay tôi trông Lưu Mộc, tôi đi làm chút gì ăn.”

Minh Nguyệt lập tức mãnh liệt gật đầu, thẳng này ăn uống không phải nhiều bình thường, bụng đã sớm đói đến mức thảm ráo.

Dù là nhân loại hay là động vật thì ở thời điểm tiến hóa hoàn toàn không thể nhờ cậy vào người khác mà chỉ có thể dựa vào chính mình, mà tiến hóa một lần so với một lần càng khó khăn hơn. Tuy nhiên Thẩm Trì đã biết đến một Lưu Mộc đã phải chịu ba lần tiến hóa, lúc này đây y nhất định không có việc gì.

Chờ y tỉnh lại nhất định cũng sẽ đói.

Động vật tiến hóa có thể ăn được, khắp nơi đều là xác của cực lớn, còn thêm cả kỳ nhông, bạch tuộc cùng cá sấu Dương Tử, những nguyên liệu nấu ăn này thật sự là rất hiếm có, Thẩm Trì tay cầm một con dao găm, động tác nấu nướng cực kì thành thạo, chờ đến khi mùi thức ăn mê người bay tới thì cổ Minh Nguyệt đã không còn có thể kéo dài hơn.

Trình độ trù nghệ cao đến thế Minh Nguyệt cảm giác mình cũng luyện tiếu rồi đi a! Ăn quen loại thức ăn này còn muốn bắt cậu phải cắn bích quy khô đó chính là muốn cậu chết!

Râu bạch tuộc tươi xào bung hương thơm mê người, cay cay ngon miệng, lại hơi dai dai; thịt kỳ nhông kho tàu màu sắc óng ánh, mềm nhừ lại vừa miệng; nước canh sánh đặc; thịt cua hấp còn tươi ngon hơn cả cua chưa tiến hóa, còn thêm cả cơm chiên trứng thơm ngào ngạt, không thể không nói trong hoàn cảnh sơ sài như thế nào có thể làm ra những món ăn này quả thật là một kỳ tích!

Thẩm Tri cũng cảm thấy rất may mắn hệ thống trò chơi mình mang theo là trò chơi thời cổ đại, nấu nướng cũng đã mãn cấp, nấu chính là dùng bếp lò a...

2012122416332537

Râu bạch tuộc tươi xào bung

thumb

thịt kỳ nhông kho tàu

cua-bien-34710

Cua biển hấp

816d5fcomchiencaman70981392170

Cơm chiên trứng

Thẩm Lưu Mộc vừa tỉnh đã ngửi thấy mùi đồ ăn, lúc này mới cảm thấy mình đã đói bụng đến mức bụng đau thắt, thấy Thẩm Tri xuất hiện trong tầm mắt liền lập tức vươn tay ra ôm cổ Thẩm Tri, “Ba...”

“Đi, đi ăn cơm.”

Thẩm Lưu Mộc chưa đến tám tuổi dính lấy làm nũng Thẩm Tri cũng không phải việc gì khiến người khác kinh ngạc, dù sao tuổi y cũng còn nhỏ, nhưng chuyện này xuất hiện trên người Thẩm Lưu Mộc lại không chỉ khiến Minh Nguyệt liên tiếp lườm nguyệt mà Kỷ Gia cũng nhin không được nhìn y vài lần.

Dù sao Thẩm Lưu Mộc chính là tiểu quái vật dùng dao găm chém người, dùng roi nhỏ quất người mà vẫn có thể hưng phấn hai mắt sáng lên đó nha.

Thủy triều xuống, sinh vật dưới nước cũng lui xuống theo. Nhìn nguyên tinh Minh Nguyệt moi ra được thì thấy mặc dù mấy sinh vật dưới nước này tiến hóa nhanh hơn nhân loại nhưng nguyên tinh lại không lớn hơn bao nhiêu, thật khiến người khác thất vọng, xem ra đây chính là nguyên nhân nguyên tinh trong cơ thể động vật tiến hóa lúc sau nhỏ hơn nhân loại, thậm chí còn nhỏ hơn cả thầy ma tiến hóa.

Vì vậy, Thẩm Tri rất nhanh cải biến kế hoạch, quyết định trực tiếp cùng Kỷ Gia đi tìm người chú cho cô bé.

“Kỳ thật không tìm cũng không sao ạ.” Giọng Kỷ Gia rầu rĩ, “Cháu không thích chú thím.”

Thẩm Tri xoa nhẹ đầu nó, “Dù sao bọn họ cũng là thân nhân cuối cùng của cháu, chỉ là nhìn qua xem họ còn sống sót hay không thôi.”

“Chú Thẩm, có phải chú tìm được bọn họ rồi thì sẽ bỏ Gia Gia lại phải không?”

“Không, tôi đã hứa với cháu rồi, lưu lại hay đi theo tôi là do chính Gia Gia cháu lựa chọn.” Thẩm Tri khẳng định nói.

Thẩm Lưu Mộc môi mấp má, lẩm bẩm: “Không chỉ là một đứa mít ướt lại còn là một đứa bám đuôi...”

Kỷ Gia nghe được rõ ràng nhưng giả vờ nghiêng đầu coi như không nghe thấy. Minh Nguyệt ngồi bên cạnh cô bé thì ôm kiếng gỗ đào ngủ vù vù, khi ngủ cậu ta bỏ ra cái biểu tình băng lãnh không thể thân cận kia ra lộ ra hoàn toàn tâm tính trẻ con.

Lại một đêm nữa dần dần bắt đầu, không quá bao lâu Kỷ Gia cũng ngủ thiếp mất, còn Thẩm Lưu Mộc vì sốt mà ngủ cả ngày nên bây giờ tinh thần còn hăng lắm.

“Ba ba, sau này chúng ta sẽ đi đâu??”

“Lưu Mộc muốn đi chỗ nào?” Trong tận thế kỳ thật không có nhiều sự lựa chọn như vậy, có thể sống sót đã là chuyện tốt, hiện tại ở phía nam mặt nước biển đang dần dần dâng lên cũng không phải là một dấu

hiệu tốt. Thời tiết càng ngày càng tồi tệ, hiện tại đã là tháng sáu, rất nhanh sẽ bước vào tháng bảy. Lúc đó cả thế giới đều phải chịu đựng mùa hè nóng như trong bếp lò vậy, so với mùa đông thì còn có thể mặc nhiều hơn để chống đỡ thì mùa hè có thể trực tiếp đem người nướng chín càng thêm đáng sợ. Hơn nữa còn có các loại bão lụt, sóng thần,... sẽ làm cho việc sinh tồn ngày càng trở nên khó khăn, sau khi thủy ma tiến hóa thành phố lớn cũng càng trở nên nguy hiểm, không gian sinh tồn của nhân loại ngày càng bị thu hẹp. Sau lúc đó sẽ là thời kỳ tương đối ổn định. Dù cho không vì báo thù thì Thẩm Trì cũng sẽ mang Thẩm Lưu Mộc đến Bắc Kinh, không vì một lý do nào khác, chỉ vì một từ “trật tự.”

Phải đến sau khi thế giới hoàn toàn mất đi trật tự mọi người mới có thể biết được trật tự có bao nhiêu đáng quý. Ở Bắc Kinh, chỉ cần có năng lực nhất định sẽ vẫn có thể hưởng thụ văn minh thế giới mới với điện nước đầy đủ.

Diện tích Bắc Kinh cơ hồ mở rộng gấp đôi, tại một nơi rộng lớn như Bắc Kinh Thẩm Trì hoàn toàn có đủ tự tin lạng lẹ mà dẫn dắt Thẩm Lưu Mộc sống sót. Hơn nữa, trước khi hắn bị bán vào sở nghiên cứu hắn đã nghe nói về một tin tức về tận thế nhưng vẫn không biết nguyên nhân xảy ra tận thế.

Tại sao sau một trận tuyết lớn và một trận mưa đá nhân loại lại biến thành thủy ma? Đây là một loại siêu vi trùng hay là một thứ gì khác, tại sao lại có thể trong một khắc đã lan ra khắp cả Địa Cầu?

“Chỉ cần có ba là tốt rồi, đi chỗ nào cũng được.” Thẩm Lưu Mộc vừa ghé vào cửa kính xe nhìn ra bên ngoài vừa nhẹ nhàng nói.

Thẩm Trì nhìn bóng đêm đen thẫm bên ngoài, khẽ cười cười.

Trung tâm huyện Sùng Minh là trấn Thành Kiến, mà trong trấn đã bị thủy ma chiếm cứ, quanh quẩn một vòng lớn Thẩm Trì phát hiện nhóm người sống sót nơi này đã tụ tập ở trong khu công nghiệp Sùng Minh, khác với mấy vùng ngoại ô khác đều bị các dị năng giả cường đại chiếm cứ, trong số những người sống sót trên đảo Sùng Minh không thấy dấu vết của dị năng giả, ít nhất biểu hiện bên ngoài là không có.

“Dừng!”

Chiếc Land Rover bị ngăn lại trước cổng lớn của khu công nghiệp.

Thẩm Trì hạ cửa xe xuống, nhìn về thanh niên khuôn mặt cảnh giác ở ngoài xe, “Xin chào, tôi là người từ Gia Định bên kia tới, xin hỏi nơi này có người nào tên Quý Đông Vũ không?”

Chàng thanh niên không nghĩ tới lái xe lại chính là một chàng trai trẻ tuổi tuấn mỹ tao nhã như vậy, từ chiếc xe hắn lái đến quần áo sạch sẽ, gương mặt trắng nõn không điều nào không chỉ rõ một vấn đề – người này chính là một tên phú nhị đại (“Thế hệ con nhà giàu thứ hai” (phú nhị đại) là thuật ngữ dùng để chỉ các cậu ấm, cô chiêu thuộc thế hệ 8X của các chủ công ty, tập đoàn hoặc con cái cán bộ làm to ở Trung Quốc – theo Nguoiduatin) Ách, nếu bây giờ là những năm trước kia thì có lẽ hắn còn có chút hâm mộ hoặc ghen tị, nhưng nửa năm ở tận thế đã bào mòn tất cả bất mãn đối với xã hội cũ kia.

Nếu như có thể trở về, chỉ cần cho hắn một cuộc sống gia đình tạm ổn, phú nhị đại hay quan nhị đại thì liên quan cái rắm gì tới hắn!!

Đáng tiếc, không có từ “Nếu”.

Nghĩ thế nhưng hắn vẫn cực kì làm hết trách nhiệm mà liếc vào trong xe, ừm, ngoại trừ chàng trai trẻ tuổi này thì chỉ còn lại ba đứa trẻ đang dụi mắt.

“Đi vào trước đi, muốn tìm người cậu nói phải đến hỏi chị Lô, chị ấy đối với người nơi này tương đối quen thuộc.” Chàng trai trẻ chỉ đường cho Thẩm Trì, thấy hắn mang theo ba đứa trẻ tâm cảnh giác đã bỏ xuống hơn nữa.

Thẩm Trì lái xe vào trong, nơi này ban đầu vốn là một khu công nghiệp sạch sẽ chỉnh tề, có lẽ vì thế cho nên không ít nhà xưởng đều có máy phát điện, giúp cho cuộc sống nơi này miễn cưỡng duy trì được, tại sao nói miễn cưỡng, bởi vì cả đảo Sùng Minh có hơn mười vạn dân cư, dù bây giờ chỉ còn lại không đến một vạn người thì một khu công nghiệp làm sao chứa được nhiều người như vậy.

Thẩm Trì một đường lái xe đến thấy được không ít nam nữ thân hình mảnh khảnh vẻ mặt chết lặng, gầy đến mức cơ hồ không còn hình người, một số còn trực tiếp quần cái chăn rách nằm giữa đường ngủ mê man.

Ở chỗ này có thể sống sót nhưng phần lớn những người này chỉ có thể nhận được rất ít thức ăn, cuộc sống cực kỳ khó khăn.

“Chị Lô” trong lời chàng trai trẻ đang sống ở một ký túc xá công nhân trên lầu, ở nơi này ban đêm rét lạnh chị ta cũng đã sớm nghỉ ngơi, Thẩm Trì bọn hắn chỉ có thể ở trong xe ngủ một đêm, sáng sớm hôm sau mới đi gõ cửa.

Gọi là “Chị Lô” nhưng thực tế đó là một người phụ nữ xinh đẹp hơn ba mươi tuổi mà thôi, vừa nhìn đã biết chị ta không sống một mình, có khả năng ở nơi tập trung dân cư trong vùng có quyền hành nhất định, hiển nhiên không phải dựa vào sức mạnh của chính chị ta.

Thuần thực châm một điếu thuốc, chị ta lau đi sơn móng tay màu đỏ tươi trên cái tay vừa cầm điếu thuốc, rít một hơi rồi mới không kiên nhẫn hỏi: “Tìm ai?”

“Quý Đông Vũ, ông ấy là chú tôi.” Kỷ Gia ôm rồi gõ sợ hãi nói.

Người phụ nữ cũng không vì nhìn thấy trước mặt là một bé gái thanh tú đáng yêu mà dịu dàng, mở ra cái laptop mini, nơi này tuy rằng chưa hoàn toàn cắt điện nhưng điện năng cung cấp mỗi ngày là có hạn, chị ta có thể dùng được laptop mini chứng tỏ điều kiện sống của chị ta không phải tốt bình thường.

tải xuống

Cực kì đơn giản tìm tòi một chút, “Quý Đông Vũ phải không? Ở khu số bảy!” Phun ra một ngụm khói thuốc, chị ta đưa đầu ra gọi, “Tiểu Nghê! Tiểu Nghê!”

Không lâu sau có một cô gái gầy nhồng chạy tới, nịnh hót cười cười, “chị Lô.”

“Dẫn bọn họ đến khu số bảy tìm người.” Chị ta này cũng không thêm ngẩng đầu lên, hút thuốc nói.

Đây là hiện thực ở tận thế, nhân tính sẽ trở nên đáng sợ, rất nhiều mặt tiêu cực có thể thấy được, chỗ nào cũng có.

Khu số bảy cách chỗ ở của vị họ Lô cũng không xa, sáng sớm lúc Thẩm Trì bọn hắn đến vừa vặn gặp được một người đàn bà ăn mặc lôi thôi đầu tóc rũ rượi đi ra rửa mặt. Trong thời tiết lạnh đến mức không khí cũng đóng băng như vậy bà ta lại trực tiếp dùng nước tuyết mới tan ngày hôm qua tát vào mặt, gương mặt thô ráp vàng như nến không có nửa điểm mịn màng.

Kỷ Gia do dự một chút mới tiến lên, không xác định gọi, “Thím?”

Người đàn bà sững sốt, nhìn thấy Kỷ Gia trước mặt, giật mình nói: “Mày là ai? Tao không quen biết mày!” Nói xong liền chạy vào phía sau thùng đựng hàng lủi mất.

“Ai vậy? Khụ khụ...” Ho khan hai tiếng, nghe thanh âm đã cảm thấy thực suy yếu.

Kỷ Gia nhanh chóng tiến lên vài bước, “Chú! Cháu là Gia Gia!”

Một người đàn ông trung niên đi tới cửa, gầy như chỉ còn lại cái khung xương, ánh mắt âm trầm không có một chút ánh sáng, cho dù Thẩm Trì không thông hiểu y thuật cũng nhìn ra mạng của người đàn ông này không còn bao lâu nữa.

“Là Gia Gia a...” Khuôn mặt ông ta lạnh lùng, không cao hứng cũng không thương tâm, nhắc mi mắt liếc Thẩm Trì một cái, “Ba mẹ cháu đâu?”

Kỷ Gia cúi đầu, “Đều đã qua đời.”

“Vậy ư.” Ông ta bình thản nói, “Oánh Oánh đâu?” Câu này là để hỏi vợ của ông ta.

“Đi tìm tên họ Bạch kia rồi.” Bà ta tức giận nói.

Thẩm Trì nhíu mày, “Gia Gia, chúng ta đi thôi.”

“Vâng” Kỷ Gia dù sao cũng hơi khổ sở, tâm tình trùng xuống trả lời.

Mà đôi vợ chồng này căn bản đối với cô bé rất thờ ơ.

Lúc này một đôi nam nữ đi tới, thiếu niên mới tầm mười bốn mười lăm tuổi, tuy còn vài phần non nớt nhưng dáng người đã cao ngất, khuôn mặt lại như quan ngọc, Thẩm Trì sớm đã quen với dung mạo xuất sắc của mình lại không thể không nói dung mạo thiếu niên này đủ đạt điểm chín trên mười, tương lai nhất định là một chàng trai tuấn lãng tinh xảo. Đi cạnh cậu ta là một cô bé cũng tầm tuổi ấy, con gái tầm mười bốn mười lăm tuổi là độ tuổi xinh đẹp nhất, cô bé lại phát dục sớm, càng lộ ra dung mạo tú lệ rạng rỡ cả xung quanh.

“Gia Gia!” Cô bé kinh ngạc kêu.

Kỷ gia ngẩng đầu lên, “Chị họ!” Lúc này mới có vài phần tươi cười thực sự.

“Đây là em họ của cậu?” Thiếu niên mở miệng hỏi.

Cô gái tiến lên kéo tay Kỷ Gia, “Đúng vậy, đây là em họ của tớ Gia Gia, Gia Gia, đây là bạn cùng lớp mà trước chị vẫn kể với em, Bạch Thịnh.”

Kỷ Gia nhẹ nhàng chào hỏi.

Bạch Thịnh cười tiêu sái, “Xin chào Gia Gia.”

Minh Nguyệt bỗng nhiên hé mắt, tay lặng lẽ động, một viên đá lăn xuống chân Bạch Thịnh, vì thế Bạch Thịnh đang từng bước từng bước tiêu sái đi về phía trước bỗng nhiên lảo đảo, phong độ tiêu sái cũng bị gió cuốn đi~

~Thẩm Trì nhin cười, bỗng nhiên trong lòng bình tĩnh.

Bạch Thịnh, Bạch Thịnh, họ Bạch!

Nhất thời cười không nổi, hần bỗng nhiên nghĩ ra cái thằng người thường chết tiết hại chết nghề nhân rồi gõ chính là họ Bạch, Bạch trong hắc bạch.

14. Chương 14: Rời Đi

Nếu không phải đã đoán ra được thân phận của cậu ta thì Bạch Thịnh kỳ thật cũng không phải thiếu niên khiến người ta chán ghét, bé trai ở tuổi này phần lớn đều vào thời kỳ nổi loạn, Bạch Thịnh xuất thân hơn người, cha là đại tá quân khu, mẹ là huyện phó huyện Sùng Minh, có thể đường ra bộ dáng không kiêu căng này đã là điều khó có được.

Thế nhưng ở tận thế còn cứ tự cho rằng mình cao quý hơn người khác làm cho người ta có điểm chán ghét, ở tận thế cậu ta cho cậu ta là ai, còn không bằng một lực lượng dị năng giả bình thường đâu!

“Gia Gia, em thật sự muốn đi sao, người kia...” Kỷ Oánh nhìn thoáng qua Thẩm Trì, đỏ mặt, muốn nói lại thôi.

Diện mạo Thẩm Trì rất có lực sát thương, dù cho cô nàng muốn nói cái gì không tốt cũng không mở miệng nổi.

Kỷ Gia rõ ràng còn có vài phần cảm tình đối với cô chị họ này, “Chú Thẩm là một người tốt, mẹ em, mẹ em trước khi mất cũng đã đem em phó thác cho chú ấy...” Lời này có chút vi diệu, trên thực tế mẹ của Kỷ Gia căn bản không có ý định này, chính là tại tình cảnh này nói như vậy giống như đang chứng tỏ Thẩm Trì là bạn tốt của mẹ Kỷ Gia.

Bạch Thịnh nhíu mi, “Bốn người các em, coi như vị Thẩm tiên sinh lợi hại thì một người mang theo ba đứa trẻ làm sao có thể sống sót? Gia Gia, không bằng em ở lại đi, tốt xấu gì cha mẹ Oánh Oánh cũng là chú thím của em.”

Thẩm Trì nhìn thấy Kỷ Oánh không để lại dấu vết nhú nhú mày, biết cô thiếu nữ này sẽ lại tiếp tục giả vờ hào phóng thân thiện, trên thực tế không biết có nguyện ý nuôi không công một cô em họ không có tác dụng gì này hay không.

Hắn cũng có thể đoán được tình cảnh đời trước, không có mình, Kỷ Gia lại hận Trương Khải Nhất như vậy chắc chắn sẽ không ở lại Mẫn Hàng mãi, khả năng cao nhất là cô bé sẽ tìm cách để đến được Sùng Minh, với năng lực dị năng giả của cô bé dù cho có khó khăn thì cũng sẽ vẫn có cơ hội thành công, đi nhờ vả chút thím của mình là sự lựa chọn cuối cùng của cô bé.

Sùng Minh không có dị năng giả, Kỷ Gia đến khẳng định làm cho bọn họ cảm giác như nhặt được chí bảo.

Bạch Thịnh còn đang muốn nói tiếp bỗng một thanh niên nghiêng ngả chật vật chạy tới, “Thầy ma lại tới nữa! Bạch thiếu, đại tá đâu?”

“Còn đang nằm nghỉ!” Bạch Thịnh biến sắc, “Tôi lập tức đi gọi cha!”

Mà khuôn mặt tươi cười của Kỷ Oánh bỗng trắng bệch, thân thể run nhè nhẹ.

Tận thể đã qua nửa năm, đại bộ phận con người đối với thầy ma vẫn là sinh ra sợ hãi, phản ứng giống Kỷ Oánh thật sự rất bình thường. Vì vậy, Thẩm Trì càng nghĩ càng cảm thấy ba tiểu quái vật bên người đứng là rất rất không bình thường.

“Chú Thẩm, chúng ta cũng đi xem đi.” Kỷ Gia ngẩng đầu nhìn Thẩm Trì.

Thẩm Trì vỗ vỗ đầu cô bé, liếc Kỷ Oánh vẫn cứng nhắc đứng ở một bên một cái, môi cô nàng giật giật nhưng rốt cuộc cũng không nói với cô em họ mình vừa rất “quan tâm” nổi một câu “Nguy hiểm, dừng đi.”

Kỷ Oánh là điển hình của một cô thiếu nữ xinh đẹp lại thân thiện, cô nàng có thể là cho người đối diện cảm thấy như được tắm gió xuân, dù cho không thích cũng có thể thân thiết tươi cười, nếu là trước kia cô nàng chắc chắn là nhận được rất nhiều yêu thích. Nhưng bây giờ là tận thể, nếu không phải cô nàng cùng Bạch Thịnh là bạn cùng lớp, mọi người phải nể mặt mũi của Bạch Thịnh thì một người ở tận thể mà vẫn còn nghĩ mình là một cô gái xinh đẹp sạch sẽ, gặp người là cười đến khóe mắt mị hoặc kết cục chắc chắn sẽ không tốt đẹp.

Không nhìn thấy cái tên kêu Bạch Thịnh kia cũng nhận không được liếc cô nàng một cái hay sao?

Tuổi không lớn, phát dục lại sớm, mới mười bốn mười lăm tuổi thì cũng giống như một bông hoa mới chớm nở, có điều trước khi tận thể bắt đầu một vài năm có nhiều đứa trẻ trưởng thành sớm, và Kỷ Oánh chính là một trong số đó. (Đoạn này ko hiểu TT~TT)

Thời điểm Thẩm Trì mang theo Thẩm Lưu Mộc, Kỷ Gia cùng Minh Nguyệt đến cổng lớn thì mới phát hiện tình huống cũng không quá nghiêm trọng, nói trắng ra là chỉ có mười mấy hai mươi thầy ma từ trong trần lang thang đi ra, ngửi thấy mùi nhân loại mới chậm rãi xông ra hướng này.

Có ít thầy ma như vậy, đừng nói là Thẩm Trì và Minh Nguyệt lớn nhất trong ba đứa, chỉ cần Thẩm Lưu Mộc cùng Kỷ Gia cũng có thể đối phó.

Trong vùng tập trung dân cư gần một vạn con người mà đến khi gặp mười mấy hai mươi con thầy ma đã làm như lâm đại địch, rất nhiều người bị dọa đến vỡ mật, điều này làm cho Thẩm Trì thấy vừa đáng thương lại vừa buồn cười.

Hắn vốn nghĩ nếu chú của Kỷ Gia còn sống mà còn là một người không tệ lắm thì hắn sẽ để Kỷ Gia lại. Nhân sinh của cô bé đã bị hắn ảnh hưởng, cô bé sẽ không nhất định sẽ đi lại con đường kia, hiệu ứng bướm bướm lại kèm theo việc thời gian ở tận thể trôi qua chỉ trong nháy mắt, làm sao cô bé lại trùng hợp gặp được cái thằng ranh con thối tha kia được.

Kết quả lại khiến hắn không thể tưởng tượng được, vừa gặp phải Bạch Thịnh, Thẩm Trì ngay lập tức quyết định sẽ mang theo Kỷ Gia cùng đi, không phải bởi vì hắn có lòng thương người mà là bởi vì ký ức đời trước mang lại cho hắn một chút tâm trạng đồng bệnh tương liên phức tạp.

“Lui ra phía sau! Cậu là muốn tìm cái chết sao?!” Một giọng nói nghiêm khắc truyền đến, Thẩm Trì nhú mi, quay đầu nhìn.

Bạch Thịnh vội vàng đi theo phía sau một người đàn ông cao lớn, lão ta tóc đã muối tiêu, ánh mắt sắc bén, diện mạo có mấy phần tương tự Bạch Thịnh, đoán tuổi thì chắc lão chính là cha của Bạch Thịnh. Không chỉ có bọn họ, đi cạnh cha cậu ta còn có vài người đàn ông trẻ tuổi.

“Đại tá!” Mấy chàng trai cầm gậy sắt kích động kêu lên.

Vị đại tá này ngạo mạn gật đầu, lập tức rút ra súng lục, mấy thanh niên bên cạnh lão cũng đồng loạt rút súng.

Thảo nào, Thẩm Trì hơi nhú mi, ở dưới tình huống không có dị năng giả vài cây súng đã đủ để xác lập quyền uy tuyệt đối, có điều xem bộ dáng ngạo mạn này của vị đại tá này đi ra ngoài tuyệt đối không thể dễ dàng sống sót, xem khỏe miệng rủ xuống cùng những vết gấp thẳng thớm, bình thường chắc chắn là tính cách nói một thì chính là một.

“Bảo cậu lui ra phía sau cậu không nghe thấy sao?” Bạch đại tá giọng điệu nóng nảy, cũng không biết là có phải cố ý muốn dọa Thẩm Trì hay không, “Pằng” một tiếng nổ súng.

Thẩm Trì tóc hơi bay, đạn găm vào giữa đầu một thân ma trước mặt.

Ồ, kỹ thuật bắn súng không tồi.

Bạch đại tá lúc này trong lòng mới rung mình, phát hiện chàng trai này không đơn giản, đối mặt với đạn bay tới mà mặt không đổi sắc đã làm người ta đủ kinh dị, khi đầu thân ma nổ tung trước mặt hắn, vài giọt máu dính vào cái áo da của hắn thì hắn chỉ thông thả lau đi, ngay cả ý cười thản nhiên bên khỏe miệng cũng không chút biến hóa.

Tại một khắc Bạch đại tá nổ súng, ánh mắt Thẩm Lưu Mộc trong nháy mắt trở nên vô cùng hung ác, thời điểm viên đạn găm trúng thân ma, một cọng cỏ dại trong góc tường trong giây lát bỗng điên cuồng sinh trưởng, trong nháy mắt đã từ một gốc dương xỉ chỉ dài một ngón tay đã trở thành một cây dương xỉ to lớn dài mấy chục mét mang đầy gai to sắc bén.

Một màn này trong mắt mọi người còn kinh khủng hơn nhiều so với chuyện nhìn thấy thân ma!

Thẩm Lưu Mộc vung tay, gốc thực vật kia nhanh chóng quấn lấy thân thể của lão đại tá.

“Dám nổ súng với ba của tôi, lão muốn chết!” Giọng nói vẫn còn non nớt lạnh lẽo đến mức có thể đóng băng, hơn nữa ánh mắt âm u lộ ra từng đợt tàn nhẫn.

Bạch đại tá đáng thương trên người đã bị gai sắc gọn trên cây dương xỉ găm khắp người, máu tươi từng giọt rơi xuống.

Toàn trường im lặng chỉ còn nghe thấy tiếng thân ma từng bước tiến đến.

Cái cây dần dần thắt chặt, làm cho mấy phiến lá xanh biếc dần bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ!

“Buông cha ta ra!” Bạch Thịnh giống như lúc này mới tỉnh lại, la hét lên đánh tôi.

“Bạch Thịnh!” Ngăn lại cậu ta lại là viên đại tá thần sắc thống khổ, lão ta nhìn chằm chằm Thẩm Lưu Mộc hồi lâu rồi tầm mắt mới chuyển đến người Thẩm Trì, nhìn thấy tư thế bình thản của hắn, phần nộ không thể kìm nén được, lão ta đau đến mức không thể không kêu lên nhưng ý thức lại vô cùng thanh tỉnh, “Tôi không nổ súng với ba của cháu, nếu không có tôi cha của cháu đã bị con thân ma kia...”

“Lão đang nói đùa với ai?” Thẩm Lưu Mộc cười nhạo nói, “Số thân ma từng bị ba giết còn nhiều hơn cả số muối lão ăn!”

Thẩm Trì bật cười, so sánh cái kiểu gì đây? “Lưu Mộc...” Hắn vừa định nói gì thì đã bị một tiếng hét chói tai chặn lại.

“Chú Bạch!” Tiếng hét chói tai là của Kỳ Oánh, cô nàng trừng to mắt nhìn gốc cây to lớn không ngừng chảy xuống máu tươi, sau đó chuyển hướng hỏi Bạch Thịnh đang đứng ở một bên sắc mặt tái nhợt, “Bạch Thịnh, đây là chuyện gì vậy?”

Thằng nhóc vừa nhìn thấy cô nàng lập tức hét lên: “Đều tại mày! Hãy nhìn thân thích của người nhà mày đi! Dám đối với cha tao như vậy!”

Kỷ Oánh sững sốt, mang theo vẻ khó có thể tin cùng chỉ trích nhìn về phía Kỷ Gia.

Bạch Thịnh dù sao cũng chỉ là một thằng nhóc, dù cho có trưởng thành sớm thì vào lúc đó trong lòng cũng đang rối thành một cục.

Kỷ Gia mấp máy môi, ánh mắt trong suốt lạnh như nước.

Minh Nguyệt nhìn cô bé một cái, lông mày khẽ nhíu.

“Lưu Mộc, thả lão ta ra.” Thẩm Trì thản nhiên nói.

Thẩm Lưu Mộc bĩu môi, lúc này mới thu liễm vài phần hung lệ, tay vừa động, đem vị Bạch đại tá cả người vết thương chống chất ném ra ngoài, trong nháy mắt cái gốc cây thật lớn kia liền khô vàng rồi tiêu tán đi, giống như tất cả những gì vừa xảy ra chỉ là ảo giác, nhưng cái vũng máu tươi trên mặt đất cùng vị Bạch đại tá không thể nhúc nhích kia nhắc nhở bọn họ tất cả những điều này đều là hiện thực.

“Á, Bạch đại tá bị thương, vậy thầy ma...” Có người kêu lên sợ hãi, ánh mắt không tốt của mọi người đều quàng về phía đám người Thẩm Trì.

Bạch đại tá luôn là người trụ cột trong tổ chức chống cự thầy ma của bọn họ, hiện tại lão ta bị thương, không ít người bắt đầu lúng túng.

Thẩm Trì nhìn về phía Bạch đại tá rõ ràng mí mắt hấp háy lại làm bộ bất tỉnh, hẳn không chút nghi ngờ vị này chính là nhân vật lớn, đầu óc thật ra rất nhanh nhạy, biết cách làm thế nào để kích động mọi người. Nhưng Thẩm Trì chỉ mỉm cười ung dung, “Minh Nguyệt.”

“Tôi đã hiểu!”

Giống như một người vô hình đội mũ lông, bọc người trong áo lông, hai tay nhét vào túi áo, đầu cũng không chưa từng nâng, Minh Nguyệt đem mũ đẩy về sau, lộ ra một đầu tóc đen nhánh, khuôn mặt tuấn tú băng lãnh vẫn còn mang nét trẻ con mang vẻ lạnh nhạt hờ hững, giữa những ngón tay thon dài trắng nõn của cậu ta bỗng xuất hiện một lá bùa màu vàng, nhìn không có gì đặc biệt, nhưng khi mái tóc dài của cậu không gió mà bay, lá bùa trong tay chợt dựng thẳng đứng thì tất cả mọi người đều mở to mắt nhìn.

“Lập tức tuân lệnh, định!”

Bùa bay nhanh, trôi nổi giữa không trung, phảng phất như có một trận dòng khí khuấy động, toàn bộ thầy ma trong khoảnh khắc đình chỉ động tác, mà lúc này Minh Nguyệt đã móc ra lá bùa thứ hai!

“Lập tức tuân lệnh, đốt!”

Ngoại trừ thầy ma đã bị Bạch đại tá tiêu diệt, mười chín thầy ma còn lại đồng loạt bị thiêu cháy thành tro, mất mấy hơi thở liền cháy sạch không còn một mảnh.

Cơ hồ không ai chú ý mười mấy viên nguyên tinh trong suốt lớn nhỏ trên mặt đất.

Thẩm Trì không dấu vết đến gần, tự động nhặt...

Chiêu thức ấy chấn nhiếp tất cả mọi người, chỉ có Thẩm Trì chú ý mồ hôi trên trán Minh Nguyệt.

Tiểu tử này, đúng là có điểm cậy mạnh a... Cậu ta đúng là một đạo sĩ, còn là một đạo sĩ không bình thường, nhưng đồng thời cậu ta cũng là một dị năng giả đặc biệt, có điều dị năng của cậu hẳn ở trên phương diện tà môn đạo thuật mới có thể hấp thu nguyên tinh. Chiêu thức này lúc xử lý thầy ma thì cực kì anh tuấn nhưng rõ ràng hao tổn rất lớn tới cậu ta, thấy không, khuôn mặt nhỏ nhắn đã hơi trắng bệch...

Nhưng cậu ta lại rất nhanh đội lại mũ, ngoại trừ Thẩm Trì hầu như không ai chú ý tới một màn này.

Thẩm Trì nhìn về phía Bạch đại tá, nhẹ nhàng cười, “Bạch đại tá, không cần giả bộ bất tỉnh, mấy vết máu này nhìn thì đáng sợ nhưng đó chỉ là mấy vết thương ngoài da mà thôi, ý chí của Bạch đại tá kiên cường như vậy sẽ không bị dọa sợ đến mức ngất đi chứ?”

Bạch đại tá đang tựa vào lòng Bạch Thịnh chậm rãi mở mắt, lão lạnh lùng nhìn Thẩm Trì, “Đúng vậy, là tôi mất chó không thấy Thái Sơn, nếu đặc tội xin hãy thứ lỗi.”

Thẩm Trì ở tận thế đã gặp nhiều người như vậy lắm, biết lão nghĩ một đằng nói một nẻo, dù cho là lời nói thật thì hẳn cũng không thềm đem Bạch đại tá để ở trong lòng, lão là một người bình thường không nói, tính cách cũng không phải là loại có thể sống sót lâu dài ở tận thế, bảo thủ không tính, còn không thức thời.

“Không phải lão mắt chó không thấy được Thái Sơn.” Thẩm Trì nhìn lão nói, “Mà là chính lão cứ tưởng lão là một nhân vật lớn, trên thực tế lại chỉ đang ngồi dưới giếng nhìn trời mà thôi, chính là một con ếch đáng thương.” Hắc không chút lưu tình nói, “Sùng Minh nho nhỏ như thế, lão cho rằng thế giới bên ngoài cũng như vậy sao?” Giọng điệu đùa cợt, “Có lẽ lão còn chưa biết tình huống xung quanh đi, vùng ngoại ô Thượng Hải có những dị năng giả cường đại như Tưởng Ba, Cổ Hào, Viên Hân Ninh phải từ từ mới có thể chân chính làm người ta kính sợ ba phần, trên đoạn đường tôi đi tới đây, dị năng giả cũng có ba bốn người, cũng chỉ có các người ru rú một góc như vậy mới cứ tưởng thế giới cũng giống như mình vậy, tận thế đã bắt đầu, đừng tưởng chỉ dựa vào một khẩu súng là có thể trở thành lão đại, phải không Bạch đại tá?”

Hắc lắc lắc đầu muốn rời đi, theo như hắc thấy vị Bạch đại tá này nếu an phận sống nơi này thì may ra có thể sống lâu một chút, một khi ra ngoài dựa vào thể chất người bình thường của lão bị thầy ma làm bị thương một chút coi như xong, kể cả nếu lão ta không bị thầy ma làm bị thương thì ở nơi đạo đức bị vất vào sọt rác này, lão lại cao ngạo không chịu cúi thấp đầu, lại không có dị năng giả bảo hộ, có thể sống được mấy ngày? Chỉ sợ dù cho rúc ở xó này không bao lâu nữa liền phải nghênh đón mùa hạ khốc liệt, Sùng Minh hơn phân nửa đều chìm vào trong nước, cũng là muốn sống cũng không nổi.

“Gia Gia!” Kỷ Oánh bỗng kêu lên.

Đang đi theo Thẩm Trì Kỷ Gia quay đầu lại, Kỷ Oánh khát vọng nhìn cô bé, không biết vì sao lại thấy hồi hộp, “Có thể mang theo chị không?”

Bạch Thịnh nghe vậy liền phần nộ nhìn cô ta, trong mắt tràn đầy lửa giận.

“Vậy còn chú thím?”

Kỷ Oánh sắc mặt lúc này mới ảm đạm, cúi đầu nhẹ nhàng nói: “Ba cũng không sống được lâu nữa, mẹ cũng bị bệnh giống ông... Bọn họ sẽ không trách chị, chị chỉ là, chị chỉ là muốn sống sót a!” Cô nàng nói xong liền khóc nức lên, khóc đến hoa lệ đầm mưa điềm đạm đáng yêu.

Tất nhiên không phải khóc cho Kỷ Gia xem, là khóc cho Thẩm Trì xem.

Thẩm Trì đỡ khóc đỡ cười, cô nàng này nghĩ cô ta diễn xuất tốt lắm sao?

“Cô? Cô thì có tác dụng gì?” Thẩm Trì lãnh khốc nói.

Kỷ Oánh nhất thời nghẹn lời, “Gia Gia kia, con bé còn nhỏ như vậy, căn bản là cái gì cũng không hiểu, vì sao lại mang theo con bé?” Ngụ ý là mang theo Kỷ Gia còn không bằng mang theo cô nàng, lúc này trên mặt của Kỷ Oánh còn long lanh một giọt lệ, cô nàng biết như vậy càng làm cho người khác dễ mềm lòng.

Kỷ Gia đôi mắt ửng đỏ, lại quật cường không rơi một giọt nước mắt, “Đi thôi” Cô bé nhẹ nhàng nói.

Rối gỗ đặt trên mặt đất bỗng rầm rầm xoay xoay cở, tốc độ nhanh đến mức làm người ta hoảng sợ chạy tới hướng Kỷ Oánh, Kỷ Oánh hét âm lên, “Á...” Phong thái nhu nhược còn đâu chứ!

Tốc độ rối gỗ nhanh tới mức bất khả tư nghị, trong giây lát đã bỏ tới bả vai của Kỷ Oánh.

“Đi xuống! Mau đi xuống!” Kỷ Oánh điên cuồng mà muốn đem rối gỗ lỗ mãng vứt đi.

Kỷ Gia im lặng nhìn cô nàng, “Chị họ, mắt chị thật đẹp.”

Một câu này không biết tại sao lại khiến lòng người đều có chút sợ hãi.

“Nhưng chị đối với em trước kia thật sự tốt lắm, chú thím làm cho người ta chán ghét nhưng em cũng thật sự thấy chị rất tốt.” Kỷ Gia nói tiếp, “Vì vậy em sẽ bỏ qua chị một lần, không lấy mắt chị làm mất búp bê.”

Lấy mắt chị làm mất búp bê.

Những lời này vừa ra khỏi miệng cơ hồ tất cả mọi người đều nhìn về phía mắt con rối gỗ kia, vừa nhìn đã có người không nhịn được chạy đến một bên ới ra.

Kỷ Oánh sợ đến cả người phát run, sắc mặt tái nhợt không một chút huyết sắc, “... Gia Gia, Gia Gia mày tại sao lại như vậy...”

“Gia Gia, đi thôi.” Thẩm Trì vỗ vỗ đầu cô bé.

Kỷ gia gật gật đầu, “Đại Hoàng, trở về đi.” Rồi gồ từ trên người Kỷ Oánh bò xuống, về tới trong lòng Kỷ Gia liền không nhúc nhích tựa như một con rối gỗ bình thường thậm chí có chút thô kệch, nửa điểm không nhìn ra lúc trước từng khiến người ta sợ hãi.

Một nhà bốn người đang định rời đi, Minh Nguyệt bỗng quay đầu cười.

Cậu ta từ xưa đến nay là một bé trai mặt tê liệt băng lãnh, nhưng bề ngoài lại rất dễ nhìn, nụ cười này nhất thời như ánh trăng thanh hoa, giống như ba quang gợn sóng, làm người ta nhìn chăm chú...

“Bạch tiên sinh, Tiểu Bạch tiên sinh, Kỷ tiểu thư, tôi thấy ẩn đường các người đều biến thành màu đen, cẩn thận mấy ngày tới có huyết quang tai ương nha ~ “

15. Chương 15: Rừng Rậm

Không biết có phải ảo giác hay không mà Thẩm Trì cảm thấy lúc Minh Nguyệt nói chuyện không khí xung quanh bỗng nhiên lạnh xuống.

Chờ đến khi lên xe Thẩm Trì mới hỏi: “Cậu vừa rồi muốn làm cái gì vậy?”

“Ừm, tôi muốn nuôi tiểu quý.” Minh Nguyệt nói thẳng.

Thẩm Trì híp mắt nhìn cậu: “... Tiểu quý?”

Minh Nguyệt lúc này mới cúi đầu, nói thầm: “Được rồi được rồi, tôi thu thập thi du hơn phân nửa không phải là để tắm bồn, chủ yếu dùng để nuôi tiểu quý...”

Thẩm Trì: “...”

Ta khát, quả nhiên là tà môn mà!

“Phương pháp Mao Sơn tông chúng ta nuôi tiểu quý từ trước đến nay là quang minh chính đại,” Minh Nguyệt diễn cảm nghiêm túc, nhưng rất nhanh lại thở dài, “Tận thể đến đồng nam đồng nữ chết trẻ thật sự rất nhiều, tôi cũng chỉ nuôi mười ba con thôi.” Cậu ta lấy từ túi xách bên sườn ra mười ba bình thủy tinh nhỏ, “Tôi dùng những thầy ma kia tinh luyện ra thi du, một là để ngâm bồn, còn lại thì bị tôi làm thành âm phách hung quý... oh, không giống đám hoà thượng ở Thái Lan đâu nha!

“Khác chỗ nào?” Kỷ Gia tò mò hỏi.

Minh Nguyệt có chút đắc ý, “Đám hòa thượng bọn họ chỉ có thể tìm hồn phách đồng nam đồng nữ thiếu niên thiếu nữ để dưỡng, sư phụ tôi lại có thể lợi dụng mộc quan (quan tài bằng gỗ) và thi du để dưỡng hung quý, hồn phách trước đó là kẻ trời sinh tính tình tàn nhẫn không sợ giết người thì càng tốt, những người này sinh thời làm việc ác, sau khi chết hồn phách lại để cho tôi sử dụng, tốt hơn nhiều bọn tiểu quý ở Thái Lan chứ!”

Thẩm Trì: “...” Có cảm giác thật tà ác a, thằng nhóc này đúng là một tên yêu đạo!

Chẳng trách vừa rồi cảm thấy ớn lạnh. Lắc lắc đầu, Thẩm Trì rất nhanh đem những ý nghĩ này ném ra sau đầu, “Đi thôi, chúng ta đi tới trạm xăng trong trấn trước.”

Hắn quyết định trực tiếp lái xe đi địa phương sẽ xuất hiện thầy ma cấp B, thời gian cấp bách, chờ mùa hè bắt đầu thì Sùng Minh này liền biến thành địa ngục, bất kể là sóng thần, bão lụt hay thầy ma triệu sắp đến cũng không phải thứ người thường có thể đối phó.

Ở trong trần Thẩm Trì đem chiếc Land Rover đáng chú ý đổi thành chiếc SUV màu đen giản dị, là loại không gian xe rộng rãi đủ để cho bốn người bọn họ ngồi lên rất thoải mái, thời đại bây giờ ô tô không chỉ để làm phương tiện giao thông mà còn dùng để nghỉ ngơi. Sau khi chuẩn bị xong, Thẩm Trì từ trong một khách sạn rách nát tìm được một bản đồ toàn quốc đầy đủ nhất rồi mới hướng tới mục tiêu xuất phát.

Hắn kỳ thật cũng không biết chính xác địa phương ấy nhưng kinh nghiệm kiếp trước giúp cho hắn xem bản đồ rất thuần thục, thêm nữa đại bộ phận đường quốc lộ cũng không bị phá hư, giao thông vẫn rất thuận tiện, chỉ có điều càng về sau càng ngày càng xa xỉ, ô tô sẽ ngày càng bị đào thải. Thẩm Trì nhớ rõ bảy tám năm sau thông dụng nhất ở Bắc Kinh chính là loại xe điện chạy bằng năng lượng mặt trời, tuy rằng không thoải mái như ô tô nhưng lại tiết kiệm năng lượng, tốc độ cũng không quá kém.

Trời vẫn rất lạnh nhưng vì tiết kiệm xăng Thẩm Trì sẽ không bật điều hòa trong xe, ba đứa nhỏ rúc vào trong áo lông ngái ngủ.

Đường càng chạy càng hoang vắng, thỉnh thoảng có một hai cây ma ở bên cạnh một chiếc xe bên đường lắc lư, tốc độ thông thả.

Người sống sót ở nông thôn nhiều hơn so với thành thị nhiều, các nhà cách nhau xa, có nhà còn cả gia đình đều còn sống, hơn nữa người nông thôn có thói quen tích trữ lương thực, trái lại lại tốt hơn người thành thị, vẫn có thể cố gắng sống sót.

Đến khi thực sự đến nơi này Thẩm Trì mới phát hiện hắn đúng là đã nghĩ hơi đơn giản, chỗ này tương đối lớn, hắn lại không biết địa điểm cụ thể, chỉ biết thời gian, có thể kịp thời tìm được đến nơi không mới là một vấn đề.

Không còn cách nào khác hắn đành trực tiếp mang theo ba đứa nhỏ Thẩm Lưu Mộc ở trong một trần nhỏ. Hiện tại trong trần này ngoại trừ cây ma bên ngoài đã trở thành một tòa thành trống không, nửa năm đã qua, nhóm người sống sót đều đã đến địa phương hẻo lánh để tránh nạn. Bọn hắn tùy tiện chọn một phòng ở quần áo đệm chăn đều có sẵn, thoải mái hơn ở trên đường nhiều.

Nhờ nông thôn ban tặng mà Thẩm Trì ngẫu nhiên có thể tình cờ săn được một ít thỏ hoang to mọng và loài chim lớn hơn ở thành phố rất nhiều. May mắn hắn là một viên trình (người săn công tầm xa) Đường Môn, mấy đứa nhóc bên người coi như cũng là viên trình. Thẩm Lưu Mộc đã đột phá cấp hai, thân là đệ năng giả hệ Mộc, lực tương tác với động vật không ai có thể sánh kịp, tuy nhiên Thẩm Trì cảm thấy cảnh Thẩm Lưu Mộc lấy máu thỏ hoang mà mất cũng không thêm chộp vẫn là có chút không hiểu được, thằng nhóc kia vẫn chưa đủ tám tuổi đâu, cái tính cách này...cùng một đệ năng giả hệ mộc thiện lương tươi mát trong tưởng tượng của hắn khác biệt nhau quá xa a?

“Ba, tại sao bỗng nhiên lại nóng như vậy chứ...” Thẩm Lưu Mộc mặc áo cộc quần đùi oán hận nói.

Thẩm Trì đang đứng bên cửa sổ nhìn thấy dưới lầu đi qua một con cây ma cô đơn đang lang thang. Tháng bảy. Không có một chút báo trước nào liền từ mùa đông chuyển sang mùa hè, thời tiết biến hóa mãnh liệt như vậy làm nhiều người phát bệnh. Mùa đông còn có quần áo dày che đi, loại thời tiết như thế này là thời kỳ con người bình thường dễ bị lây nhiễm từ cây ma nhất.

Mặc nhiều quần áo thì sẽ bị nóng chết, mặc ít thì rất dễ bị thương rồi biến thành cây ma. Do vậy đại bộ phận người thường vẫn lựa chọn phương pháp bọc mình thật kín, dù cho thời tiết nóng đến mức làm người ta phát điên.

“Đến tối trời sẽ mưa to, có thể mát hơn một chút.” Thẩm Trì không chú ý nói.

Tóc Kỷ Gia đã hoàn toàn bị mồ hôi làm ướt sũng. Cô bé đang hết sức chuyên chú làm một con búp bê mới, búp bê rối gỗ của cô bé đã mở rộng thành ba con, một con làm từ mắt Trương Khải Nhất, một con làm từ mắt của ả đệ năng giả tóc đỏ kia, tay cô bé đang cầm một cái bào đơn giản lấy từ một túi công cụ cẩn thận xử lý cánh tay rối gỗ, mặt của con rối đã ra hình ra dạng, chỉ còn thiếu một đôi mắt. Thẩm Trì ngẫu nhiên nhìn đến, được rồi, rốt cuộc thì trong lòng cũng không cảm thấy ớn lạnh nữa, thấy nhiều cũng phải bình tĩnh dần. Xưa nay lúc Kỷ Gia đi ra ngoài lúc nào cũng đeo một cái ba lô màu vàng nhỏ trên lưng, con búp bê rối gỗ tóc dài đặt trên ba lô, trên tay cô bé vẫn ôm “Đại Hoàng”, từ sau khi búp bê tóc dài được làm xong “Tiểu Hoàng” liền biến thành “Đại Hoàng”, nhường tên “Tiểu Hoàng” cho con búp bê tóc dài kia.

Minh Nguyệt ngồi xổm bên cạnh cô bé, xem cô làm búp bê, “Nếu cái này gọi là Đại Hoàng cái kia gọi là Tiểu Hoàng thì cái trên tay em tên là gì?”

Kỷ gia cười ngọt ngào, “Anh hãy nhìn quần áo của nó nha, búp bê đầu tiên em làm một cái áo may ô màu vàng cho nó nên nó gọi là Đại Hoàng, búp bê tóc dài cũng có quần áo màu vàng nên gọi là Tiểu Hoàng,... a, cái váy kia em vốn làm từ vải bố đỏ nha. Còn con búp bê mới này có quần áo làm từ cái váy đen của chị gái tóc dài kia nên tất nhiên gọi là Tiểu Hắc.”

Đại Hoàng, Tiểu Hoàng, Tiểu Hắc, được rồi, mấy cái tên này thật sự...

Rất nhanh, Kỷ Gia liền ngâm thơ mà thở dài: “Đáng tiếc, Tiểu Hắc còn thiếu đôi mắt.”

“Yên tâm đi, tận thế còn nhiều người đáng chết lắm.” Thẩm Trì thản nhiên nói, danh sách báo thù của hắn còn rất dài.

Kỷ Gia ngẩng đầu, “Chú Thẩm, con phát hiện ra một chuyện rất kì lạ, sau khi dùng mắt bọn họ làm mất búp bê hình như búp bê cũng có năng lực đặc biệt thì phải.”

“Cái gì?”

“Chú thử nhìn xem.” Tiểu Hoàng đang ở trên ba lô của cô bé liền nhảy xuống, mái tóc dài là do Kỷ Gia nhờ Thẩm Lưu Mộc đưa cho cây cỏ khô vàng để làm, rồi gỗ cứng nhắc xấu xí cứ nhiên lại có thể giống như ả dị năng giả kia, đầu ngón tay không linh hoạt của rối gỗ nhỏ xuống một sợi tóc. Đợi đến khi nhìn thấy con hắc xà di động trên mặt đất Thẩm Trì cảm giác ngón tay mình có chút tê dại, năng lực của Kỷ Gia hóa ra so với trong tưởng tượng của mình còn đáng sợ hơn, nếu đời trước cô bé không giống như người ta nói là một nghệ nhân thiện lương mà là một sát thủ dị năng giả sống bằng nghề khống chế rối gỗ thì có lẽ thanh danh cô bé sẽ lớn hơn nhiều!

Thẩm Trì không biết đời trước Kỷ Gia có phát hiện ra bí mật này hay không, có điều hắn đoán đời trước Kỷ Gia có lẽ chưa từng thử qua dùng mắt con người hoặc sinh vật khác làm mất búp bê đâu.

Chỉ là một đôi mắt thôi cũng đã khiến cho rối gỗ của Kỷ Gia có một cảm giác quỷ dị không gì sánh được.

“Nhưng chỉ có thể duy trì một lúc mà thôi.” Kỷ Gia chỉ chỉ con rắn đã biến trở về sợi cỏ, “Thật là phiền, tóc nhỏ sạch lại phải làm lại một bộ tóc khác.”

Thẩm Lưu Mộc nhìn nhìn sợi cỏ kia, “Có gì đâu, tao nháy mắt có thể làm cho mày cả đồng.”

Minh Nguyệt không chút keo kiệt khích lệ, “Gia Gia em thật lợi hại.”

Kỷ Gia ngại ngừng cười cười.

Thẩm Trì mang theo vài phần suy nghĩ sâu xa, “Gia Gia, cháu có thể làm một con rối gỗ khác không?”

“Dạ?”

“Chẳng hạn như động vật.”

Kỷ gia thành thực nói: “Cháu chưa từng thử nhưng có thể thử xem.”

“Các con hôm nay cứ nghỉ ngơi cho tốt đi, tôi ra ngoài nhìn xem trong trấn còn tí xăng nào không.” Thẩm Trì nghĩ nghĩ, trong đầu có một ít ý tưởng, nếu Kỷ Gia dưới sự giúp đỡ của bọn hắn làm được một con rối gỗ động vật khổng lồ, ở giữa rừng thì quả thực có thể trở thành tòa thành di động của bọn họ, hơn nữa nếu tìm được một ít mắt của động vật biến dị khổng lồ, có lẽ...

Có ý tưởng như vậy Thẩm Trì cũng có chút nóng lòng muốn thử, đáng tiếc nơi này không thích hợp, hắn giờ bản đồ tìm ngọn núi nổi tiếng gần nhất, trong núi sâu mới là thiên đường của động vật tiến hóa, chỉ có một chút phiền toái đó là rất nhiều vùng núi đã bị con người khai phá, căn bản không có khu bảo tồn sinh thái thuần túy. Cuối cùng hắn chọn Hoàng Sơn*, nơi này còn có khu vực chưa được khai phá, quan trọng hơn là nó chỉ cách nơi này sáu, bảy giờ đường xe, vẫn trong phạm vi Thẩm Trì có thể chấp nhận được.

(*) Hoàng Sơn: là một dãy núi ở phía nam tỉnh An Huy, đông Trung Quốc. Khu vực này nổi tiếng vì có cảnh quan đẹp, nằm bên các vách đá, đỉnh núi đá granite có hình dạng khác thường, trong khu rừng thông Hoàng Sơn cảnh trí thay đổi theo mùa và phủ đầy mây. Khu vực này cũng có các suối nước nóng và các vực

nước tự nhiên. Hoàng Sơn luôn là chủ đề cho tranh thủy mặc và văn học Trung Quốc. Hoàng Sơn là di sản thế giới được UNESCO công nhận và là một trong những tuyến điểm du lịch hấp dẫn nhất Trung Quốc.

20101126147171

Xăng tất nhiên là phải có. Mặc dù mọi người đều biết lúc lái xe chạy trốn xăng là cực kì quan trọng nhưng trần nhỏ này hẻo lánh như vậy, người Bắc thượng cũng không thèm đi qua, trạm xăng dầu ở nơi này tất nhiên là không có ai hỏi thăm, người từ thôn trấn chạy ra cũng sớm vút xe ở lại, xăng thì có ích lợi gì? Có uống được không?

Thẩm Trì chuẩn bị tốt xăng, tính toán thời gian một chút thì thấy cách thời điểm thầy ma cấp B xuất hiện còn xấp xỉ một tháng nữa, đi Hoàng Sơn vẫn còn khá dư dả.

Sáng sớm hôm sau, sau khi đã ăn xong bữa sáng, bốn người lại xuất phát. Trong thời tiết loại này ngồi trong xe cũng không sợ oi bức, lúc mở cửa sổ ra gió thổi vào so với đứng im một chỗ tất nhiên thoải mái hơn nhiều, vì thế một đường chỉ nghe được tiếng cười to cùng tiếng thét chói tai của ba đứa nhỏ.

Dù sao vẫn chỉ là trẻ con, tâm tình tốt thì sẽ lộ ra bản tính hoạt bát, tâm tình của Thẩm Trì vì thế cũng tốt lên nhiều.

Đi trên đường cao tốc một chiếc xe cũng không thấy, nếu như là trước kia thì có lẽ lúc nào cũng bắt gặp một chiếc xe nào đó mà coi.

“Bốp!” Một con chim đen thui đâm đầu vào kính chắn gió của bọn hắn, chiếc mỏ cứng rắn lợi hại bỗng hung hăng mổ một phát, kính chắn gió lập tức xuất hiện rạn nứt.

Thẩm Lưu Mộc nhanh nhẹn thò người ra ngoài cửa kính xe, một hạt giống trên tay nhanh chóng nảy mầm, đem con chim đáng ghét kia trói chặt lại, liền nhận thấy con chim này có bề ngoài gần giống chim sẻ nhưng vô luận là về kích cỡ hay độ hung hãn thì loại chim sẻ bình thường hoàn toàn không thể sánh được.

Minh Nguyệt bắt lấy con chim đang giãy dụa, “Gia Gia, em nhìn xem.”

Đáng thương cho con chim biến dị đưa đến tận cửa này, mắt thì cho Gia Gia, bộ phận còn lại liền trở thành bữa trưa trong miệng bọn hắn.

Con chim gỗ nhỏ nhỏ nghiêng ngả bay lên, trong xe phát ra một trận hoan hô, “Ba! Có thể!”

Thẩm Trì trong lòng cũng an tâm, “Đi, chúng ta đi Hoàng Sơn!”

“Đi Hoàng Sơn đi Hoàng Sơn!” Kỷ Gia cũng cười, tiếng cười thanh thúy dễ nghe, giống như hiện tại không phải tận thế mà là Thẩm Trì muốn dẫn bọn nhỏ đi du lịch ngắm cảnh.

Mà con chim gỗ nhỏ kia vẫn luôn vỗ cánh, luôn ở bên ngoài cửa sổ xe bay theo xe bọn hắn về phía trước, tốc độ không chậm hơn chút nào! Nhìn cái mỏ được Kỷ Gia vót nhọn đến tỉ mỉ, bọn hắn không chút nghi ngờ lực công kích của vật nhỏ này, hơn nữa nó lại có hình thể nhỏ, tốc độ lại nhanh, chắc chắn là một tay dò đường cự phách.

Hiện tại Kỷ Gia chỉ có thể khống chế thành thạo một con rối gỗ, đợi đến sau khi cô bé tiến hóa thì chắc chắn còn lợi hại hơn nhiều.

Nếu như là Hoàng Sơn ngày xưa, tháng bảy tháng tám mùa này đúng là mùa du lịch thịnh vượng, hôm nay nơi cửa chính đáng về tiêu điều suy tàn, trên núi lại cực kì xanh tốt, hiển nhiên là không bị con người quấy rầy ngọn núi lớn này trái lại phát triển tốt lắm, điều này cũng có chút liên quan đến việc rất nhiều động thực vật đồng loạt tiến hóa.

“Khi lên trên núi không được chạy loạn.” Thẩm Trì dặn dò, lúc này hắn bắt đầu cảm thấy may mắn vì tuy rằng mình nhặt được toàn những đứa nhỏ không bình thường nhưng Lưu Mộc luôn luôn ở bên cạnh mình không muốn rời đi, Kỷ Gia rất nghe lời, Minh Nguyệt tuy trầm mặc ít lời nhưng cũng là một đứa nhỏ ổn trọng, không có tâm tính ham chơi không nghe lời của bọn nhóc con tầm tuổi ấy.

Trên núi có vẻ mát mẻ hơn so với bên ngoài, đại thụ che kín cả bầu trời, ánh sáng u ám và sườn núi dốc đứng làm Kỷ Gia cùng Thẩm Lưu Mộc có chút kinh ngạc, mà Minh Nguyệt thì chẳng thèm để tâm.

“Có gì kì lạ chứ, tôi từ nhỏ đã toàn sống ở trên núi a.” Cậu ta kiêu ngạo mà nói.

Con chim gõ vẩy cánh, thỉnh thoảng vòng quanh đỉnh đầu bọn hắn. Thảm Trì bắt đầu xem xét bản đồ (bản đồ trò chơi), thấy ma trên bản đồ sẽ hiển thị thành điểm đỏ, động thực vật tiến hóa nguy hiểm cũng giống như vậy. Trên bản đồ điểm đỏ cực kì dày đặc, có điều phần lớn hẳn là động vật bị biến thành cây ma và thực vật biến dị, muốn tìm được đúng mục tiêu cũng không dễ dàng, mà một điểm đỏ trong đó cách nơi bọn hắn đứng không xa.

“Chú Thảm, có người!” Kỳ Gia bỗng kêu lên.

Thảm Trì cước bộ dừng lại một chút, nhẹ nhàng bay lên rồi đáp một nhánh cây, cách đó không xa có một địa phương tương đối bằng phẳng, trên đó dựng lên mấy cái lều trại thô sơ, bốn phía chất đống một số đồ dùng sinh hoạt hàng ngày, hiển nhiên là có người ở nơi này, có điều nhìn đến hình thái cây cỏ xung quanh thì bọn họ hẳn ở nơi này cũng chưa lâu.

Hắn cười lạnh, nụ cười mang theo sự khinh thường, những người này tự cho mình thông minh trốn ở chỗ này tránh thoát cây ma cũng không phải là sai, chỉ là trong rừng rậm vĩnh viễn đều nguy hiểm hơn thành thị, cũng giống như trước đây chỗ này đối với con người cũng không phải là địa phương thoải mái gì cả, trong thành thị có cây ma, trong rừng không chỉ có cây ma mà còn có động vật biến thành cây ma còn đáng sợ hơn cả cây ma bình thường, đặc biệt là một số loài muỗi, đối với dị năng giả có lẽ không ảnh hưởng gì lắm nhưng đối với người thường thì là trí mạng, may mà tỉ lệ muỗi hóa thành cây ma còn thấp hơn nhân loại nhiều lắm, không có đến một phần trăm, trong thành thị rất khó bắt gặp nhưng khi ở trong rừng thì số lượng vượt qua cả tưởng tượng của con người! Càng không nói đến mấy con mãnh thú đã tiến hóa, thực vật biến dị và dã thú đã biến thành cây ma.

Điều này phải thật lâu sau nhân loại mới phát hiện ra, làm Thảm Trì càng thống hận hơn chính là vị Dư tiến sĩ kia cũng bởi vì cái luận văn về cây ma động vật này mà nổi danh toàn Bắc Kinh.

“Chạy mau!”

“Chết tiệt, mau đánh chết hắn!”

“Đều do chủ ý thối tha của mày, đây đã là người thứ tư biến thành cây ma rồi, rốt cuộc là vì sao!”

“Tao làm sao mà biết được! Ở bên ngoài cũng sẽ bị nóng chết mà thôi, không lên núi liệu mày có sống sót được không?”

“Thức ăn đều hết cả rồi, trong thành phố toàn là cây ma, không đến nơi này thì chạy đi đâu!”

“Dừng cãi nhau nữa, nhanh, súng của mày đâu!”

“Ở trong lều rồi...”

“...”

“...”

Đứng gần nơi lều trại hơn một chút Thảm Trì đã nghe được tiếng nói chuyện cùng tiếng bước chân hỗn loạn, xem ra bởi vì bị muỗi cây ma đốt, trong nhóm người này xuất hiện bốn con cây ma, chính bọn họ còn chưa biết nguyên nhân bọn họ bị lây nhiễm.

“Pằng!” Tiếng súng làm kinh động chim chóc trong rừng, Thảm Trì kinh dị phát hiện điểm đỏ vừa động cách đó không xa đã không còn nhúc nhích, vẫn đang ở nơi cách lều trại con người không xa an tĩnh mai phục.

Xem ra đây rất có thể là một gốc cây đã tiến hóa rất có tính uy hiếp mà không phải động vật giống trong tưởng tượng của hắn. Thực vật có thể được hiển thị là điểm đỏ đã nói lên độ nguy hiểm của nó.

“Ai!”

Thảm Trì khẽ nhếch mi, không nghĩ đến có người lại có thể phát hiện ra hắn.

Nhẹ nhàng linh hoạt từ trên cây hạ xuống, hắn lập tức nhìn về phía người vừa kêu lên, “Anh là một thánh lực dị năng giả?”

Chàng trai trẻ tướng mạo bình thường ngạc nhiên nhìn hấn, trong mắt tràn đầy cảnh giác.

Nửa năm ở tận thế đã làm cho người với người có tâm lý phòng bị, bảy tám người trước mặt mơ hồ đứng thành hàng đối kháng cùng người đàn ông tuần miễm nhiên xuất hiện.

“Ba.” Một bé trai đáng yêu xinh đẹp từ cái cây đi vòng ra lập tức nhào vào trong lòng người đàn ông, phía sau y còn có một cô bé tầm tuổi như vậy theo sát đằng sau.

Bọn họ lập tức mơ hồ nhẹ nhàng thở ra.

Thẩm Trì cười giễu cợt, qua vài năm nữa bọn họ sẽ không tiếp tục vì thấy tuổi nhỏ mà mất tâm phòng bị đâu.

Tận thế, chính là một thời đại có thể biến một đứa nhỏ thành một ác ma.

Nghĩ như vậy, Lưu Mộc, Kỷ Gia và Minh Nguyệt thế này thì sẽ bị cho là gì đây?

16. Chương 16: Bị Thương

Một người đàn ông trẻ tuổi mang theo ba đứa nhỏ choai choai thì dù cho hấn có lợi hại như thế nào, tâm phòng bị của mọi người đều buông xuống hơn nửa. Bảy tám thanh niên thần thái lập tức thả lỏng.

“Dị năng giả?” Bọn họ hiển nhiên chưa từng nghe nói đến danh từ này.

Thẩm Trì cười cười, “Tôi khuyên các anh nên rời khỏi chỗ này đi.” Hấn cũng không muốn cứu bọn họ nhưng một câu nhắc nhở thì cũng không cần keo kiệt, hấn không muốn lúc bọn họ động thủ còn có người vây xem bên cạnh.

“Tại sao?” Giọng điệu có vẻ không tốt lắm, “Chúng tôi đến nơi này trước!” Thanh niên cầm đầu cường điệu.

Thẩm Trì thông dong liếc chàng trai vừa phát hiện ra hấn một cái, “Tôi nghĩ là anh hấn đã phát hiện ra điều gì rồi.”

Chàng trai kia thoáng cái sắc mặt trở nên rất khó coi.

“Muối đã biến thành cây ma thanh âm cũng khác muối bình thường, chúng bay rất chậm, nếu lấy kính lúp ra xem thì hình dáng bên ngoài cũng đáng sợ hơn rất nhiều, thanh âm vỗ cánh nhẹ hơn nhiều so với muối bình thường cho nên bọn họ không phát hiện ra, nhưng chắc hẳn anh đã nghe ra.”

Thanh niên cầm đầu sắc mặt đại biến, “Muối biến thành cây ma?”

“Đúng vậy, cây ma muối.” Thẩm Trì nhẹ nhàng nói, “Đây là nguyên nhân trong số các anh có người bị biến thành cây ma.”

Tỷ lệ lây nhiễm là một phần một trăm, trong rừng này số lượng muối vô số không thể đếm được, thời gian đầu tử vong do muối gây ra cũng có xác suất rất ít, đại bộ phận bị thiên địch của chúng trực tiếp nuốt, bị một con cây ma muối đốt một cái, người thường chưa chắc đã bị lây nhiễm, nhưng bị đốt hai ba phát thì chắc chắn sẽ trở thành cây ma.

Lúc này sắc mặt bọn họ đều đen, thanh niên cầm đầu vẫn chưa hết hi vọng, “Vậy anh biết rõ có nguy hiểm tại sao còn muốn vào đây?”

Thẩm Trì nét cười trùng xuống, “Vì dị năng giả sẽ không bị biến thành cây ma.”

“Anh nói có phải dị năng giả là người ở tận thế bỗng nhiên có năng lực đặc thù?” Chàng trai phát hiện ra Thẩm Trì nói.

“Đúng.”

“... Thính lực của tôi quả thật so với trước kia tốt hơn rất nhiều, ” cậu ta có vẻ hơi do dự rồi nói tiếp, “Chính xác là tốt hơn rất nhiều.”

Lập tức ánh mắt thanh niên bên cạnh cậu ta có chút không tốt. Dị năng giả không bị biến thành thầy ma, nói như vậy có nghĩa bọn họ và những người khác đều có thể gặp nguy hiểm, chỉ có mình cậu ta không sao?

Thanh niên cầm đầu lộ ra gương mặt góc cạnh, ánh mắt hung ác, hiển nhiên đây không phải là loại người dễ bị thuyết phục, “Chúng tôi dựa vào gì mà phải tin anh, đừng nói với tôi mấy đứa nhỏ bên cạnh anh đều là dị năng giả!”

Thẩm Trì nhíu mày, cười nhẹ, “Chúng nó đúng là dị năng giả.”

Con chim gỗ ở trên không xoay một vòng, nhẹ nhàng đậu trên vai Kỷ Gia, bọn họ lúc này mới phát hiện đó không phải là một con chim thật.

Thẩm Lưu Mộc cũng không quan tâm Thẩm Trì nói chuyện với bọn người đó, y đang ngưng thần nhìn về một hướng.

Thẩm Trì phát hiện y không thích hợp, “Lưu Mộc, sao vậy?”

“Có một cảm giác rất kỳ quái...”

Minh Nguyệt hít hít cái mũi, “Mùi này không thích hợp!” Dán một cái bùa lên người mình, sắc mặt nhất thời tốt hơn rất nhiều, “Cẩn thận!”

Thẩm Trì trở mắt nhìn bảy người trước mặt đồng loạt ngã xuống, chỉ có vị thính lực dị năng giả kia kiên trì lâu hơn một chút nhưng cũng rất nhanh té xuống, mà chính hắn cũng bị một trạng thái bất lợi, mà trạng thái bất lợi này thật sự mạnh đến mức làm hắn kinh ngạc!

Thiên Nữ Hoa (1) mê hương: tạo thành hiệu quả bất lợi “choáng váng”, duy trì liên tục, thời gian không rõ.

Cường đại như hắn mà cũng thấy trong đầu có chút choáng váng muốn ngất.

Lá bùa Minh Nguyệt lấy ra có tác dụng rất lớn, Đường Môn tuy rằng rất mạnh nhưng nhược điểm chính là không có cách nào giải trừ trạng thái bất lợi, thứ duy nhất có thể dùng được chỉ là phóng ra Tử Mẫu Phi Trảo mà thôi.

Chỉ có Thẩm Lưu Mộc dường như hoàn toàn không bị trạng thái bất lợi này ảnh hưởng, trái lại chậm rãi đi lên phía trước.

Mảng lớn cây cỏ ở bên cạnh y lau động, nháy mắt lớn lên rồi lại nháy mắt khô héo, một xanh một úa, trong nháy mắt tuần hoàn, cảnh tượng này vô cùng kinh diễm, ngay cả Thẩm Trì cũng sửng sốt.

Thiên Nữ Hoa, Thẩm Trì chưa từng nghe nói đến loại hoa này nhưng rõ ràng cây hoa kia là thực vật đã tiến hóa.

Lều trại bị một đồng cây cỏ bỗng nhiên mọc lên làm đổ, trong giây lát trở thành một đồng hỗn độn, lúc này mới lộ ra mặt dốc phía sau mấy lều trại có một gốc cây xanh biếc tươi tốt, cao lớn đồ sộ, cao chừng mười mét, xem hình dáng là một loại cây thuộc chi Dâm bụi, nhưng lại cao lớn giống đại thụ, vừa nhìn là biết có chút kỳ lạ.

Lá của nó xanh biếc, thấp thoáng mấy bông hoa màu trắng, khi Thẩm Lưu Mộc dần dần tiến đến, mấy bông hoa không gió mà bay, từng cánh hoa nhẹ rơi xuống, đẹp không sao tả xiết.

Thẩm Trì cuối cùng cũng biết vì sao nó gọi là Thiên Nữ Hoa, thật sự rất đẹp giống như Thiên Nữ Tán Hoa vậy.

Chỉ có điều, đi đôi với cái đẹp chính là sự nguy hiểm!

Là bùa Minh Nguyệt dán cho bọn hắn lại có vết rạn, Thẩm Trì phát hiện trong rừng mới chân chính có cao nhân ẩn dật!

“Lưu Mộc!” Nhẹ nhàng chạy đuổi theo, hắn nâng nỗ Thiên cơ lên.

“Ba, không sao đâu!” Thẩm Lưu Mộc ngưng thần nhìn cây Thiên Nữ Hoa to lớn đến kỳ lạ.

Tiếng xào xạc nhẹ vang, cánh hoa bay xuống như mưa, hương thơm nồng nặc đến dọa người!

Thẩm Lưu Mộc khoanh khắc hoa nở hoa rơi thả tay xuống, tơ tằm xanh biếc khê động, lập tức một cây dây mây thật lớn nâng chân y lên, chờ khi ngón tay thon dài trắng nõn của y chạm đến đóa hoa trắng như tuyết ngọc kia thì cây hoa bỗng run lên trong giây lát.

Một roi mây xanh biếc xuất hiện trong tay Thẩm Lưu Mộc, y không chút lưu tình vung một roi lên, cây hoa càng run rẩy lợi hại.

“Bóp bóp bóp!”

Cây hoa đẹp như vậy, Thẩm Lưu Mộc không chút lưu tình, dùng hết sức vung roi, so với một đứa nhỏ chưa đủ tám tuổi mà nói khí lực này tương đối hùng hãn.

Trong lòng Thẩm Trì lặng lẽ nghĩ đến một từ: “Thủ đoạn độc ác.”

Thẩm Lưu Mộc ra tay đủ nhẫn tâm, nhìn cây hoa tàn tạ mà ánh mắt lạnh nhạt hờ hững không có chút biểu tình.

“Mày nghe lời tao tao sẽ không giết mày.” Thanh âm thanh thúy nhưng giọng điệu lại có chút âm trầm.

Chờ khi tay y bẻ một khúc non mềm trên đỉnh cây hoa, cây hoa trong nháy mắt trở nên khô héo, Thẩm Trì chỉ biết Thẩm Lưu Mộc đã thuần phục được cây Thiên Nữ Hoa đặc biệt này.

“Ba, người xem!” Thẩm Lưu Mộc chạy đến cho Thẩm Lưu Mộc xem, chỉ thấy một mảnh bé xíu trong suốt xanh biếc, nhìn giống như một nhánh cây, nằm ở trong lòng bàn tay Thẩm Lưu Mộc, toàn thân như dùng ngọc bích tạo thành, bên trong lưu chuyển ánh sáng, vừa nhìn đã thấy bất phàm.

...Đời trước Thẩm Trì và Thẩm Lưu Mộc cũng chỉ tính là bạn bè, sau lại dần dần không thân với nhau nữa, hiểu biết của Thẩm Trì đối với Thẩm Lưu Mộc chỉ giới hạn ở chỗ y là đệ năng giả hệ Mộc, có thể khống chế thực vật, vết thương nghiêm trọng y cũng có thể chữa trị, nhưng có chữa hay không là phụ thuộc vào tâm tình của y. Vì vậy hắn không biết hóa ra Thẩm Lưu Mộc còn có thể thuần phục thực vật đã tiến hóa.

“Con có thể sử dụng nó?”

“Vâng!” Thẩm Lưu Mộc cười nói, “Trước kia không thể nhưng sau lần phát sốt bây giờ đã có thể.”

Thẩm Trì giật mình, hóa ra cần ít nhất đệ năng giả hệ Mộc cấp hai mới có thể làm được.

Chẳng trách đời trước Thẩm Lưu Mộc lợi hại như vậy, hầu như không có ai dám gây sự, hắn cũng chưa giao thủ với Thẩm Lưu Mộc bao giờ, cũng không biết y khống chế thực vật thì có gì đặc biệt, có điều nghĩ đến nếu mấy cái cây bên kia đều là thực vật đã tiến hóa thì độ cường đại tất nhiên mấy thực vật bình thường không thể so được.

Xoa đầu Thẩm Lưu Mộc, Thẩm Trì có chút cảm khái.

Sau khi thu phục Thiên Nữ Hoa, bọn hắn lập tức đi thẳng vào sâu trong rừng rậm, mấy người kia sau khi tỉnh lại sẽ tự biết nơi này nguy hiểm mà nhanh chóng rời đi.

Địa hình Hoàng Sơn chủ yếu do đá hoa cương cấu tạo nên, mặt đá tràn đầy vết rạn và vết nứt, trường kì bị nước chảy ăn mòn tạo nên những huyệt động đá hoa cương muôn vẻ, bất luận là Thẩm Lưu Mộc hay Kỷ Gia cũng thấy cực kì thích thú, cho dù Minh Nguyệt quen sống trên núi cao cũng mở to mắt.

Thẩm Trì muốn đưa chúng nó đi sâu vào khu vực Hoàng Sơn chưa từng có người khai phá, núi rừng rậm rạp, chưa từng biết đến bàn tay con người tất nhiên là tươi tốt một cách kỳ lạ.

“Cẩn thận!” Thẩm Trì phóng ra Tử Mẫu Trảo kéo Minh Nguyệt trước mặt trở về, một cái bóng đen phóng ngang qua trước mặt.

Là một con Linh Miêu (2) con!

Động vật hoang dã ở Hoàng Sơn chủng loại phong phú, con Linh miêu con này chỉ là một động vật tiến hóa bình thường, đáng tiếc không được tính là lợi hại.

Minh Nguyệt bắt đầu vẽ bùa.

Trên thực tế đây là lần đầu tiên cậu ở trước mặt Thẩm Trì bọn họ vẽ bùa, trước kia cậu ta đều lấy ra bùa đã vẽ sẵn, chắc là hiện tại đã dùng gần hết.

Đạo sĩ bình thường lúc vẽ bùa thì cần dùng chu sa (3), còn dị năng của cậu ta chính là vẽ bùa.

Trong hư không dần dần hiện lên một lá bùa màu vàng trắng tấp, bút trong tay cậu lướt nhanh như rồng, màu đỏ tươi của chu sa dần thấm xuống, chờ khi bùa từ trên không trung rơi xuống Minh Nguyệt vung tay một cái liền rơi vào bên trong một đầu lâu, chỉ có bùa công kích cậu mới tắm qua thì du nguyên rửa, tăng thêm oán lệ có thể nâng cao độ thương tổn lên gấp đôi!

“Lập tức tuân lệnh, sắc!”

Đây là Lệ Phong phù, mấy đạo Phong Nhận xuyên qua rừng cây, không thể ngăn cản.

Bây giờ không phải lúc xem Minh Nguyệt biểu diễn, đến khi Phong Nhận cắt vào người con Linh Miêu, mùi máu tươi bắt tràn ngập, sắc mặt Thẩm Trì liền trầm xuống, nhìn thấy hàng loạt điểm đỏ xông tới hướng này, trong lòng có dự cảm không ổn.

“Minh Nguyệt, phòng ngự!”

Thẩm Trì thay nỏ Thiên Cơ thành nỏ Liên Hoàn, ở bốn phương bên ngoài đều đặt sẵn Ẩn Tàng Sát Cơ, cơ quan trong suốt chỉ hần mới có thể nhìn thấy, kẻ khác dù là người hay sinh vật chắc chắn sẽ không nhìn ra chút dấu vết nào.

Bên trong Hoàng Sơn thật sự có rất nhiều loài chim quý hiếm, như là kim oanh mỏ đỏ, chim tương tư miệng hồng, sẻ tam bảo, sẻ đầu nâu, chích lừng vàng, chim mắt xám (4)..v..v.. Bình thường mọi người sẽ luôn mong chờ được nhìn thấy những loài chim xinh đẹp này, nhưng bây giờ là tận thế, những loài chim xinh đẹp này nếu tiến hóa hoặc bị biến thành thây ma thì độ đáng sợ thậm chí còn hơn cả một số loài ác quỷ!

Bởi vì chúng có tập tính quần cư chứ không như chim ưng chỉ luôn săn mỗi một mình!

Thẩm Trì vừa nhảy lên đã trông thấy đàn chim đang bay tới, con chim nhỏ nguyên bản xinh đẹp điểm lệ giờ đây đã trở nên kinh khủng, khiến hắn không ngờ chính là hắn còn chưa trông thấy con thây ma cấp B nào, hắn chỉ thấy được thây ma chim sắp tiến hóa.

Đàn chim thây ma này vì luôn săn mỗi tập thể nên tốc độ tiến hóa còn nhanh hơn so với thây ma người bình thường, Thẩm Trì trong giây lát đã thấy được một nửa số chim trong đàn chim này đều là thây ma chim đang chuẩn bị tiến hóa!

Tốc độ quá nhanh!

“Nằm xuống!”

Thẩm Trì chỉ kịp đề Thẩm Lưu Mộc xuống, mắt thấy Kỷ Gia đã sắp bị cái móng vuốt của của một con kim oanh mỏ đỏ làm bị thương...

Bùm!Bùm! Bùm!

Kỹ năng trò chơi có tác dụng nhất ở chỗ là anh sẽ vĩnh viễn không sợ nó sẽ làm tổn thương đến đồng bạn của anh! Mà chỗ tốt hắn đưa cho Thẩm Lưu Mộc, Kỷ Gia, Minh Nguyệt cũng giống như vậy, chỉ cần có hắn ở đây, ba người chúng nó cũng không thể làm bị thương đồng bọn, đối với việc quần công cũng rất có lợi.

Ẩn Tàng Sát Cơ đồng loạt nổ tung, thây ma chim bị nổ, lông chim bay toán loạn, tản ra một mùi hôi thối khó chịu.

Minh Nguyệt ôm chặt Kỷ Gia bảo vệ ở dưới thân, trên lưng cậu ta bỗng toát ra một đoàn khí đen ngăn cản công kích của thây ma chim, sắc mặt có chút trắng bệch, miệng không ngừng thều thào nói rõ câu thần chú.

Thẩm Trì bảo vệ Thẩm Lưu Mộc thì không tốt số như vậy, trong nháy mắt trên người hắn đã bị cắt ra vài đường máu, máu tươi đầm đìa, mùi máu tươi kích thích đám thây ma chim, ánh mắt chúng nó rực đỏ, đồng loạt đánh tới phía Thẩm Trì!

“Ba ơi!” Lòng bàn tay Thẩm Lưu Mộc bỗng mọc ra một cây hoa thật lớn, hoa trắng bay lả tả, mùi hương nồng đậm tỏa ra. Bởi vì có Thẩm Trì nên Minh Nguyệt và Kỷ Gia sẽ không bị loại mùi hương này làm cho

hôn mê, đáng tiếc cây ma chim hầu như đã mất đi khứu giác, Thiên Nữ Hoa không có tác dụng lắm đối với bọn chúng.

Vô số dây mây xanh chui lên khỏi mặt đất, hết sức quất vào đàn cây ma chim, nhưng chúng cũng không có cảm giác đau!

Số lượng kẻ địch nhiều như vậy, cây ma chim hình dáng lại nhỏ, muốn nhắm vào phần đầu thì thật sự rất khó, chỉ có Thảm Trì, kỹ năng của hắn từ trước đến giờ đều không thêm nhìn đến chủng loại của đối thủ.

Nổ Thiên Cơ minh quang chợt lóe, Thiên Tuyệt Địa Diệt! Thiên Nữ Tán Hoa!

Nổ Thiên Cơ thu lại, một lần nữa bố trí thiên cơ biến thành một mảnh độc sát!

Máu tươi từng giọt nhỏ xuống, Thảm Trì khuôn mặt bình tĩnh, ánh mắt không có nửa phần biến hóa, giống như máu này không phải từ trên người hắn chảy xuống, giống như không có một chút cảm giác đau đớn nào.

Thảm Lưu Mộc được hắn che chở gắt gao đôi mắt ửng đỏ, cắn chặt môi không nói lời nào.

Y đã rất lâu rồi chưa từng khóc, gặp tình huống như vậy cũng không khóc, chỉ ôm thật chặt eo Thảm Trì, cổ cây bốn phía bỗng lay động dữ dội.

“Lưu Mộc!” Thảm Trì lớn tiếng nói, “Ba không sao, bình tĩnh lại, không được cựa mạnh! Rất nguy hiểm!”
Dị năng giả hệ Tự nhiên thường xuyên sử dụng cạn kiệt năng lượng không phải chuyện tốt!

Trán Thảm Lưu Mộc đã chảy ra từng giọt mồ hôi!

Cây ma chim rơi lả tả xuống đất.

Lại là một đợt Thiên Tuyệt Địa Diệt phối hợp với Thiên Nữ Tán Hoa và Độc Sát, còn có cả Ẩn Tàng Sát Cơ ——

Bùm!

Chỉ còn lại có một con cuối cùng!

Bạo Vũ Lê Hoa Châm!

Một ánh sáng xanh ngọc lóe lên, con cây ma chim cuối cùng thậm chí không kêu lên được một tiếng đã rơi thẳng xuống đất.

Trên mặt đất đều là hài cốt của cây ma chim, một hồi bị đàn chim tập kích ngăn ngủi mà nguy hiểm, khiến cho Thảm Trì một thân đầy vết thương, trong đó có vài vết sâu đến tận xương.

Kỳ thật cũng chưa là gì, bị thương ngoài da mà thôi, chẳng qua nhìn khá dọa người, đổi thành số liệu trong trò chơi cũng chỉ là rụng mất mấy ngàn máu mà thôi, đem so với giá trị sinh mệnh gần chín vạn của hắn thì mấy ngàn máu chưa tới một phần mười đã là cái gì?

Nhưng nếu chân chính có được thân thể này thì tất nhiên hắn sẽ đau đớn, biến thành một người hoàn chỉnh chỉ cần chảy máu cũng sẽ bị đau, Thảm Trì bị thương đương nhiên sẽ đau, có điều hắn từ đời trước đã quen rồi.

Chậm rãi ngồi xuống, hắn nhắm mắt lại đả tọa.

Ba đứa nhỏ im lặng canh giữ ở bên cạnh hắn, trên mặt Kỳ Gia ánh lên nước mắt, ngay cả Minh Nguyệt sắc mặt cũng có vài phần hổ thẹn, Thảm Lưu Mộc càng phải cố kìm nén mới không bật khóc.

Thần kỳ chính là, hắn vừa mới đả tọa, miệng vết thương đã dần dần khép lại, tốc độ này kỳ thật có thể dọa chết người!

Trong nháy mắt, vết thương hoàn toàn biến mất, giống như chưa từng tồn tại!

Ba đứa nhỏ mở to hai mắt nhìn, sửng sốt hồi lâu.

Lúc Thảm Trì mở to mắt liền nhìn thấy một màn này, vì thế hắn bật cười, “Sợ không? Yên tâm, không có việc gì, rất nhanh sẽ tốt lại thôi.”

Thẩm Lưu Mộc lúc này mới nhào vào ngực hắn, “Ba!” Lúc này không có việc gì thế nhưng y lại khóc nức lên.

“Ngoan, ngoan, không khóc.” Thẩm Trì vỗ vỗ lưng y, trái lại bất đắc dĩ an ủi Thẩm Lưu Mộc nước mắt nước mũi chảy ròng ròng khóc nức nở.

Một lúc lâu sau y mới cầm lấy góc áo của Thẩm Trì, lau nước mắt khóc thút thít nói, “Ba, người, người đau không?”

Thẩm Trì ngăn ra, đáy lòng không biết nơi nào như bị đâm một phát, đời trước từ khi hắn phát hiện mình bị thương rất nhanh sẽ phục hồi, hắn đã sớm có thói quen giúp người kia cùng đồng bọn nhận lấy hết các loại thương tổn, dù cho hắn có bị thương nặng như thế nào bọn họ cũng biết hắn sẽ rất nhanh hồi phục trở lại..

Chưa từng có người hỏi hắn có đau hay không.

Kỳ thật hắn cũng rất đau, ở thế giới trước khi hắn xuyên qua, hắn cũng chỉ là một thanh niên bình thường sợ đau sợ chết mà thôi, làm sao không đau được?

“...Trước, trước kia, bà già ở cô, cô nhi viện véo, véo con một cái con cũng rất đau... Ba lại chảy nhiều máu như vậy...” Thẩm Lưu Mộc nước mắt ào ào rơi, “Nhất định rất đau...”

Giọng nói trẻ con thậm chí còn không liền mạch nói ra lại từng chữ từng chữ in vào lòng Thẩm Trì, hắn ôm lấy Thẩm Lưu Mộc, cổ họng như bị cái gì đó chặn lại, một chữ cũng không bật ra được.

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Kỳ thật vẫn cảm thấy Bất Tử Chi Thân (người bất tử) không phải là năng lực tốt gì, bị thương chẳng hạn rất nhanh sẽ khỏi a → →

Hơn nữa chỉ cần biết rằng người bị thương rất nhanh sẽ khỏi, rất nhanh mọi người sẽ không quan tâm đến việc người bị thương nữa, không có ai hỏi xem người có đau hay không.

Tạ Tạ Vân chìm yên, lilinmei1030 đích tay mảnh đạn, yêu các người ~()~ vậy vậy vậy, (3)

Cám ơn tiểu Phương, thán, mị mị dương, ll, cây đậu địa lôi, yêu các người, (3)

=====

Chú thích:

(1) Thiên Nữ Hoa: Hoa mộc lan

y-nghia-hoa-moc-lan-trang

(2) Linh miêu: Linh miêu (Lynx) là một chi chứa 4 loài mèo hoang kích thước trung bình (cân nặng từ khoảng 15 kg tới 30 kg, gồm linh miêu Á-Âu, linh miêu Iberia, linh miêu Canada và linh miêu Bắc Mỹ. Các loài linh miêu có đặc điểm chung là đuôi ngắn, bàn chân to để đi trên tuyết, thường có một búi lông đen trên chỏm tai và khoanh bõm phía dưới cổ.

RED -lynx-35 RED -lynx-39 RED -lynx-43 RED -lynx-45

Mấy em quá xinh nên ta ko kiềm chế được...

(3) Chu sa: Chu sa, thần sa hay còn gọi là châu sa, đơn sa (Cinnabaris) là một loại khoáng thạch có màu đỏ, có nguồn gốc ở Trung Quốc. Chu sa, thần sa đã được Đông y sử dụng tới 2.000 năm nay để làm thuốc trấn kinh, an thần trong các bệnh co giật và mất ngủ. Cần lưu ý khi dùng chu sa, thần sa chữa bệnh. Chu sa còn dùng để làm Thủ Cung Sa đánh dấu sự trình tiết của người con gái Trung Hoa thời xưa.

17. Chương 17: Thây Ma Cấp B

Úy Ninh từ trong mộng bình tỉnh, phát hiện ra trên người ướt đầm mồ hôi, người dinh dính khó chịu muốn chết, trong phòng oi bức lại tối tăm, gã nằm thêm một lát mới đứng lên, quyết định trước tìm một chỗ tắm rửa.

Từ khi mùa hè bắt đầu, không biết vì sao gã thường xuyên gặp ác mộng, sau khi tỉnh lại từ trong mộng thì cũng chỉ nhớ rõ một hai phần mười, hầu hết là chẳng nhớ được gì, nhưng dù một phần nhớ được thôi cũng đủ để gã kinh hãi.

Thảo nào từ lúc tận thế bắt đầu, gã tựa như đã sớm thích ứng với hoàn cảnh này, chưa từng sợ hãi thây ma, lúc thức tỉnh dị năng hệ Lôi cũng sử dụng rất thuận buồm xuôi gió.

Gã cảm giác gã đã quên chuyện gì rất trọng yếu.

Khi tỉnh lại gã chỉ nhớ một số chi tiết vụn vặt, nhưng cái cảm giác áp lực, thống khổ, khát vọng và hối hận đến tuyệt vọng thì gã lại nhớ rất rõ. Điều này khiến cho gã có chút sợ hãi.

Gã không có cách nào xua tan những cảnh đó trong mơ, thậm chí mơ hồ chính gã cũng không muốn xua tan, gã mỗi lần đều cố gắng nhớ rõ ràng hơn một chút, đáng tiếc là mỗi lần tỉnh dậy đều quên gần hết, chỉ để lại cho gã cái cảm giác tim đập thành thịch.

“Sao anh đã đứng dậy rồi! Thương thế của anh...” Một cô gái khuôn mặt thanh tú kinh ngạc nhìn về phía gã.

Úy Ninh lắc đầu, “Không sao đâu.”

Cô gái nhíu mày, ánh mắt mang vài phần không đồng tình.

Đây là một trong những thói quen trong tận thế, Úy Ninh không sợ bất cứ nguy hiểm nào, xông lên đầu tiên, bị thương là chuyện bình thường, gã cũng không biết vì sao gã lại có thói quen này, thế nhưng mỗi lần gặp nguy hiểm, không hiểu sao trong lòng gã bỗng có chút mất mát.

Giống như cái gì đó đã mất đi.

Tận thế đã qua hơn nửa năm, Úy Ninh mất hơn ba tháng để đi từ Thái Nguyên đến Bắc Kinh, gã ở Bắc Kinh cũng chưa đến bốn tháng. Nhưng nhà gã vốn ở khu quân khu đại viện ở Bắc Kinh, gã chưa đầy hai mươi tuổi đã đến quân khu Thái Nguyên để trải nghiệm, hoàn cảnh khi vừa đến Bắc Kinh tốt hơn người khác rất nhiều, gã lại rất cố gắng, bây giờ ở Bắc Kinh cũng là một dị năng giả có chút tiếng tăm.

Dù lúc đầu dị năng giả hệ Tự nhiên không mạnh lắm, nhưng đa số mọi người đều biết loại dị năng này mới là dị năng có tiềm lực nhất.

Trong tiểu đội của Úy Ninh có tổng cộng bảy dị năng giả, số lượng này ở địa phương khác chắc chắn là một số lượng kinh người, nhưng ở Bắc Kinh thì cũng không phải đặc biệt gì. Tháng trước Bắc Kinh vừa xuất hiện một tiểu đội, mười sáu người trong đó tất cả đều là dị năng giả! Đáng tiếc mấy ngày trước vừa chết mất một người.

Dị năng giả cũng không phải bất tử.

Cô gái xinh đẹp trước mặt này là một thị lực dị năng giả đặc biệt.

Thời tiết quá nóng, miệng vết thương rất dễ bị nhiễm trùng, Úy Ninh bị thương mãi cũng không khỏi, đêm hôm qua còn hơi sốt. Lần này còn bị ác mộng hành, cả người như hư thoát hết cả, đợi gã tắm nước lạnh đi ra đã cảm thấy miệng vết thương ở sườn vô cùng đau đớn, ngay cả dạ dày cũng hơi co rút....bởi vì thương thế vẫn chưa tốt, gã gần đây vẫn chưa nhét được cái gì vào bụng.

Ở tận thế thì không thể kén chọn thức ăn, nhưng không biết vì sao Úy Ninh ăn những thức ăn mà người khác đều khen rất ngon thì lại cảm thấy khó có thể nuốt xuống, trước kia gã rõ ràng không phải là một người kén ăn.

Một thứ gì đó từ lúc tận thế bắt đầu đã rời gã đi, thế nhưng gã lại không thể nghĩ ra đó là thứ gì.

Úy Ninh lấy ra một quyển sổ trong ba lô của mình ra, trong đó có mấy nét bút chì hỗn độn, tất cả đều là một số cảnh trong mộng, quá lộn xộn đến mức không thể hợp lại thành một câu chuyện cụ thể, có một trang vẽ một bóng lưng mơ hồ, tóc dài vai rộng, dáng người cao gầy thon dài, nhìn giống như một người con trai nhưng đó chỉ là một vài nét bút ít ỏi, không thể nhìn rõ ràng.

Thế nhưng gã lại mỗi ngày đều ngẩn ngơ nhìn chằm chằm bóng dáng ấy, nhìn đến mức tâm cũng nhói lên mới có thể dời tầm mắt.

Một lần nữa nằm lại trên giường, gã rất muốn tiếp tục mơ lại một lần nữa, xem thử có thể nhớ rõ hay không, dù chỉ nhìn lại bóng dáng kia một lần cũng tốt.

Bắc Kinh, tháng bảy, rất nóng, hỗn loạn, nguy hiểm.

**

Cây cối trong rừng cho dù tiến hóa cũng không tiến hóa giống nhau, chẳng hạn như cái cây trước mặt này, xem vòng tuổi thì chắc cũng chỉ tầm ba mươi bốn mươi tuổi, thế nhưng lại lớn đến kinh người, cho dù cổ thụ ngàn năm chưa chắc đã lớn được bằng nó, hơn nữa chất gỗ cứng rắn, Thẩm Tri chém vài ngày cũng mới chém được một nửa.

Đã qua nửa tháng, ba đứa nhỏ trong rừng này như cá gặp nước, môi trường tự nhiên trái lại lại làm cho bọn nó càng thêm thoải mái, dù cho khắp nơi đều tồn tại nguy hiểm. Nhất là Thẩm Lưu Mộc, thân là dị năng giả hệ Mộc cấp hai, rừng rậm chính là thiên đường của y, hầu như tất cả thực vật tiến hóa trong mảnh rừng này đều bị y hạ độc thủ. Có vẻ như sự kiện thầy ma chim tập kích hôm đó đã kích thích y, y thu phục toàn mấy loài cây hung tàn cực điểm, từ Thực Nhân Hoa (hoa ăn thịt người) đến Hấp Huyết Đằng (Dây mây hút máu) toàn thân đầy gai, còn có cả một Hương Quả Thụ (1) gây ảo giác.

Kỷ Gia cầm cũi vẽ, trước kia cô bé làm rối gỗ cũng cần thiết kế trước, Thẩm Tri thấy quyển sổ của cô bé luôn có các loài động vật ngây thơ đáng yêu, rất giống với gu thẩm mỹ bình thường của các cô bé, giống như búp bê cô bé làm cũng rất đáng yêu, nhưng thực tế lại...

Đợi cho cái Hoa Lê Mộc (2) khổng lồ kia âm âm đổ xuống, Thẩm Tri mới lựa chọn một đôi mắt từ đồng thi thể động vật tiến hóa bọn hắn đã xử lý, đó là một con Báo Gấm (3), con Báo Gấm này cũng không to lắm, là loại ở giữa báo và mèo, nặng nhất cũng chỉ tầm ba mươi cân, so với Báo đốm (4) và Báo tuyết (5) đều nhỏ hơn. Chúng nó vóc dáng tuy nhỏ bé nhưng lại có tính cách hung tàn và thân thể mạnh mẽ. Con Báo Gấm tiến hóa này cao hơn ba mét, ánh mắt tàn nhẫn thị huyết, tốc độ còn nhanh hơn cả Báo Gấm bình thường, nếu không phải Minh Nguyệt vô tình làm chân nó bị thương, bọn hắn rất khó phát hiện được nó.

Báo Gấm là loại động vật có bản năng ẩn nấp.

Chỉ là một khi bị Thẩm Tri chú ý, nó bỏ chạy không kịp rồi.

Kỷ Gia điều khiển rối gỗ, chỉ cô bé mới có thể làm được, những gì bọn Thẩm Tri có thể làm chỉ là giúp cô bé tạo ra những thanh gỗ cô bé yêu cầu. Khối Hoa Lê Mộc lớn như vậy cô bé cần tạo ra dáng dấp tròn vo của tiểu Báo Gấm trên bức vẽ, phỏng chừng tốn không ít công phu. Dị năng của cô bé là điều khiển con rối, thân thể cô bé thì yếu, lực cánh tay chỉ mạnh hơn người thường một ít mà thôi, xử lý một khối gỗ lớn như vậy hao phí rất nhiều sức lực cô bé, hơn nữa đây còn là một khối Hoa Lê Mộc đã tiến hóa, cứng đến mức bằng vào sức mạnh của hắn cũng không bào nổi.

May mà có Minh Nguyệt, có bùa của cậu ta hỗ trợ, hiệu suất của Kỷ Gia lớn hơn nhiều.

Hoa Lê Mộc chính là một loại cây tử đàn, cứng rắn, hoa văn tinh xảo xinh đẹp, còn mang theo mùi thơm ngát tự nhiên, tồn của Kỷ Gia hơn nửa tháng mất ăn mất ngủ tạo hình thì cũng đã dần dần thành hình.

Đây là một con rối gỗ Báo Gấm cực kỳ đặc biệt, ước chừng chỉ cao hơn chiếc SUV kia một chút, hình dáng bên ngoài cũng tròn hơn nhiều, đầu ngóc ngóc bốn chân ngắn ngủn. Cái đuôi dài được gắn vào thân thể, theo đề nghị của Thẩm Tri, Kỷ Gia gắn thêm bốn cái vòng quay có thể chuyển động ở chân nó, lật xuống thì có thể trở thành bốn bánh xe gỗ, lật lên thì có thể trở thành bốn chân chạy đi. Kỷ Gia đã quen với việc lắp ráp rối gỗ, con rối này hoàn toàn làm từ gỗ, tất cả linh kiện từ nhỏ đến to đều do chính Kỷ Gia tự tay điêu khắc. Con Báo gỗ lẳng lặng quỳ trên mặt đất, được gắn thêm con mắt của Báo Gấm đã được Kỷ Gia xử lý qua khiến cho một vật đáng yêu như vậy bỗng chốc trở nên có chút quỷ dị.

Rối gỗ đã làm xong thì vẫn còn rất nhiều việc phải làm, bên trong còn chưa làm xong, Thẩm Trì còn phải đi tìm một ít sơn phòng cháy để Kỷ Gia phun lên. Tính toán thời gian một chút thì đã sắp đến ngày thầy ma cấp B xuất hiện.

Chiếc SUV màu đen bắt đầu trở về, đuổi theo phía sau là một con “Báo Gấm”.

Dưới sự điều khiển của Kỷ Gia nó thậm chí có thể đứng đưa cái đuôi nhìn qua không thể động đậy kia.

Để điều khiển được một thứ to lớn như vậy, Kỷ Gia trên đường đi đều phải hết sức tập trung tinh thần, cũng không thể ngủ gật trên xe, mấy ngày nay tinh thần của cô bé đều phải chú ý vào con Báo hoa này, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng gầy đi, dù cho Thẩm Trì có nấu cho cô bé một bát canh bồi bổ thì vẫn chưa hồi phục trở lại.

Sau bảy giờ đường xe, đợi đến khi bọn hắn trở lại cái trấn nhỏ kia, Kỷ Gia thở cũng chưa thở ra đã gục luôn, giống y như Thẩm Lưu Mộc hai tháng trước vậy!

Lần thứ hai tiến hoá!

Rốt cục Kỷ Gia cũng nghênh đón lần thứ hai tiến hoá của cô bé!

Nhưng bây giờ không phải là thời gian thích hợp! Thẩm Trì sắc mặt âm trầm nhìn trấn nhỏ trước mặt, không thể tưởng tượng vận khí hẳn lại tốt như vậy, hẳn rồi đi có hai tháng mà nơi này đã biến thành sào huyệt của thầy ma!

Thầy ma triệu trước mặt nói cho hắn biết, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, nơi này chính là nơi thầy ma cấp B xuất hiện, mà bây giờ nó còn chưa kịp chạy ra địa phương khác đã thương người. Thẩm Trì nhớ rõ đời trước con thầy ma cấp B này bị người ta phát hiện cũng bởi vì chiến tích của nó quá mức kinh người, con người vốn sợ hãi thầy ma, con thầy ma cấp B này lại có trí tuệ, tốc độ cũng nhanh hơn nhiều thầy ma bình thường, lực lượng cũng lớn hơn, lực phá hoại rất mạnh, chỉ cần ăn thịt tươi là có thể lành lại vết thương, nếu như không chặt đứt đầu thì căn bản không có cách nào thương tổn được nó. Nếu chỉ như vậy thì không tạo thành phiền phức đối với Thẩm Trì, nhưng thầy ma triệu trước mặt lại làm cho lòng người phát lạnh!

Phía trước, phía sau, bên phải, bên trái, toàn bộ đều là thầy ma!

Thời điểm Thẩm Trì lái chiếc SUV vào trấn thì hắn chỉ nhìn thấy vài con thầy ma vụn vặt, nhưng đến khi hắn phát hiện ra thầy ma triệu trước mặt thì nhìn vào gương chiếu hậu cũng bắt gặp rất nhiều thầy ma bắt đầu vây lại chỗ này.

Có thầy ma cấp B xuất hiện, mấy cái xác không hồn đó nhất định cũng có biến hóa.

“Đi!” Thẩm Trì ôm Kỷ Gia xuống xe, một chiều Phù Diêu Trục Thượng(6) cùng Niếp Vân Trục Nguyệt(6) liền vọt lên lầu hai ngôi nhà bên cạnh, theo sau là Tử Mẩu Trảo trực tiếp kéo theo Minh Nguyệt đi lên. Chiếc SUV bỗng nhiên nổ tung, từ một hạt giống bé nhỏ trở thành một cây đại thụ che trời, cả quá trình chưa mất tới năm giây, Hương Quả Thụ to lớn hết sức dọa người, nhìn qua đã thấy cao hơn ba mươi mét, nhánh thấp nhất cũng cách mặt đất bốn năm mét, những thầy ma đập chồng lên nhau cũng không leo được lên trên chạc cây, tán cây như một cái ô khổng lồ che phủ cả con đường, Thẩm Trì ngẩng đầu lên nhìn bầu trời dần dần tối sầm lại, hiển nhiên là ngôi nhà này cũng hoàn toàn bị cái cây che mất ánh mặt trời. Trên cây từng phiến lá xanh ngắt mát mẻ, xen lẫn là từng đám từng đám hoa trắng. Thẩm Lưu Mộc đứng trên chạc cây, thầy ma dưới tàng cây căn bản không thể gây ra một chút tổn thương nào cho y.

Thẩm Trì thực sự cảm thấy hắn mang Thẩm Lưu Mộc đến Hoàng Sơn một chuyến quả là một quyết định cực kỳ chính xác, chỉ có tại nơi rừng núi như vậy y mới có thể tìm thấy nhiều thực vật tiến hóa thể này, mà đời này dưới sự trợ giúp của bọn hắn, Thẩm Lưu Mộc nhất định sẽ càng trở nên mạnh mẽ hơn nhiều so với đời trước.

“Minh Nguyệt, bảo vệ Kỷ Gia cho tốt!”

Thẩm Trì khẽ cười rồi nhẹ nhàng hạ xuống trên cây.

Tiếng lá reo xào xạc của Hương Quả Thụ sẽ tạo ra ảo giác nhưng những thứ này đối với thầy ma không có nhiều tác dụng, mà răng nanh cùng móng vuốt sắc nhọn của thầy ma lại có thể làm tổn thương đến thân cây.

Nỗ Thiên Cơ của Thảm Trì lóe sáng, thân ma dưới tàng cây từng lớp từng lớp ngã xuống.

Con người Thảm Lưu Mộc đã biến thành màu xanh đậm, từng cái dây nhỏ dài đâm qua mặt đường xi măng rồi bắt đầu chen nhau mọc lên, trên cái dây thấp thoáng màu đỏ sậm giống màu máu mà Thảm Lưu Mộc yêu thích nhất. Chính giữa mọc lên cây hoa thân xanh biếc, trên đỉnh là một nụ hoa đỏ tươi chậm rãi nở ra trở thành một bông hoa sơn trà mềm mại xinh đẹp, diễm lệ tinh xảo, đây chính là cây Thực Nhân Hoa.

Bọn hắn ở một chỗ sâu trong Hoàng Sơn phát hiện ba gốc cây Thực Nhân Hoa liền kề nhau, đều là sơn trà, một cây trắng như tuyết, một cây đỏ tươi, một cây màu hồng nhạt, chúng ở cùng một chỗ nhìn đẹp như cõi tiên cảnh, nhưng càng đẹp càng nguy hiểm, chúng đều là Thực Nhân Hoa đã tiến hóa, phát ra một loại huyền phần dụ dỗ động vật tới gần, sau đó sẽ bị chúng nó ăn sạch đến tận xương, bởi vì có lượng huyết nhục này mới có thể dưỡng chúng nó thành màu sắc kinh diễm, đoạt ánh mắt như vậy.

Bằng vào năng lực của Thảm Lưu Mộc, thân là một dị năng giả hệ Tự nhiên cấp hai, y có thể biến con đường này trở thành một nơi chết chóc đầy các loại thực vật.

Nhưng thân ma triệu thật sự đáng sợ, thân ma quá nhiều! May mà Thảm Trì là Đường Môn quần công vô địch, nếu không sớm hay muộn bọn hắn cũng sẽ bị thân ma chôn vùi, chúng nó liên tục không ngừng không mệt mỏi không sợ tiêu diệt xông lên phía trước, sau đó lại một tầng rồi một tầng ngã xuống, mùi hôi thối trên người thân ma trong thời tiết nóng như thế này thật sự có thể đem người sống bức thành chết, may mà Hương Quả Thụ tản ra một mùi hương thơm ngát khiến cho bọn hắn cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Bóng đêm dần dần buông xuống, cơ quan dưới tàng cây nổ tung, mấy thân ma nổ thành từng mảnh nhỏ, nếu Thảm Trì lúc này có cột nội lực chắc hẳn đã sớm dùng hết sạch nội lực, dù cho hắn dùng kỹ năng không cần đến nội lực thì lúc này cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, dưới tán cây Hương Quả Thụ hài cốt của thân ma đã chất thành đống rất cao.

Bỗng nhiên Thảm Trì thần sắc nghiêm túc, “Lưu Mộc, những thân ma còn lại cho con xử lý!”

“Ba!”

Thân ảnh Thảm Trì đã bay nhanh ra ngoài, hắn sẽ không nhận sai, đó nhất định là con thân ma cấp B!

Nếu chỉ nhìn qua loa bóng lưng rất dễ nhận nhầm con thân ma đó là một con người, nhưng đợi đến khi nó chậm rãi xoay người lại liền có thể chắc chắn đây là một thân ma, quần áo của nó coi như khá đầy đủ, biến thành màu đen như mực rũ ở sau người, dáng người thướt tha yêu kiều, nhưng khuôn mặt chỉ là một mảnh màu đen, mắt bị tơ máu màu trắng che kín, chỉ còn lại con người màu đen rất nhỏ.

Nỗ Thiên Cơ của Thảm Trì nhắm trúng vào nó!

“Á...” Nó thét ra một tiếng kêu bén nhọn, chân như không chạm đất chạy trốn cực nhanh về phía trước!

Thảm Trì đuổi theo, truy kích!

Thân ma cấp B tốc độ rất nhanh nhưng Thảm Trì còn nhanh hơn! Hắn một chiêu Niếp Vân Trục Nguyệt bay về phía trước—— Cú Ấu Độc (7)!

Bị ám khí đâm vào lưng, tốc độ của nó rõ ràng chậm lại, cố gắng như thế nào cũng chỉ chạy được bằng một nửa tốc độ trước đây, mà sau đó Thảm Trì lại ném ra một Mê Thần Đỉnh (7).

Đường Môn có hai kỹ năng choáng váng, một là Lôi Chấn Tử(7) một là Mê Thần Đỉnh, Lôi Chấn Tử gây ngất bốn giây Mê Thần Đỉnh gây ngất sáu giây nhưng Mê Thần Đỉnh gặp bất kỳ công kích nào cũng bị phá, Lôi Chấn Tử thì không như vậy, nói cách khác sau khi ném ra Mê Thần Đỉnh Thảm Trì chỉ có thể thêm một kích nữa, sau một kích này con thân ma cấp B này sẽ tỉnh lại.

Một kích là đủ rồi.

Bạo Vũ Lê Hoa Châm!(7)

Ánh sáng chói lòa cắt qua bóng tối, vô số châm nhỏ bay về hướng con thân ma cấp B!

Một đầu tóc đen của nó bay lên, không kêu lên bất kỳ tiếng nào đã ầm ầm ngã xuống đất.

Thẩm Trì đứng vững, im lặng nhìn nó, cho dù là thầy ma cấp B thực lực vẫn kém hẳn quá xa, trừ phi là giống thầy ma điều đã tiến hóa kết thành bây mới có thể tổn thương hẳn, hiện tại thầy ma cấp B chỉ cần bị hẳn bắt được sẽ không còn cơ hội chạy trốn.

Hắn đời trước có thể phô trương đến như thế cũng là bởi vì kỹ năng trò chơi ở tận thế thật sự rất mạnh.

Mạnh không ai so được!

Hắn cứ tưởng hẳn chính là nghịch thiên, hẳn cho rằng với cái năng lực trời cho này đủ để hẳn vô địch.

Kết quả hẳn đã sai rồi, lợi hại thì sao chứ, rốt cuộc thì cũng bại bởi lòng người.

====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Công cụ thay thế đi bộ còn chưa hoàn thành ~o(>_<)o ~=" lên=" mạng=" tìm=" hình=" của=" báo=" gấm=" một=" chút=" liên=" không=" nhĩ=" tâm=" tả=" giết=" nó=" như=" thể=" nào,=" ta=" đối=" với=" động=" vật=" họ=" mèo=" không=" có=" sức=" chống=" cự=" huhu,=" căn=" bản=" không=" thể=" viết=" được=" cảnh=" giết=" hại=" động=" vật=" đáng=" yêu=" đến=" vậy,=" làm=" sao=" bây=" giờ...=" >

Nhanh chóng mở TV → → đã lâu không xem đài Hồ Nam...

Cám ơn khác đường., huyền mạch, Vivi An, nhĩ R, tính giống như vũ, đọc sách gương, tím u tuyết địa lôi, yêu các người, (3)

Cám ơn 12372134, nic Ky0824 hoả tiễn, thật cảm ơn, yêu các người, (3)

====

Chú thích:

(1) Hương Quả Thụ: là một loài thực vật có hoa trong họ thiến thảo

(2) Hoa Lê Mộc: Một loại gỗ quý, thứ gỗ có màu đỏ, dùng để làm vật dụng trong gia đình.

(2) Báo Gấm, hay còn gọi là Báo Mây (*Neofelis nebulosa*) là một loài mèo cỡ trung bình, dài 60 tới 110 cm và nặng khoảng 11 – 20 kg. Nó có màu nâu hay hung, dấu hiệu đặc biệt là các hình elip lớn, hình dạng không đều, gờ màu sẫm trông giống như các đám mây. Báo gấm có thân hình săn chắc và cân đối, có răng nanh thuộc loại dài nhất trong số các loài mèo hiện còn tồn tại. Vì nguồn thức ăn chủ yếu là các động vật sống trên cây, báo gấm là những kẻ leo trèo giỏi. Chân ngắn và mềm dẻo, bàn chân rộng và móng vuốt sắc cùng với nhau làm chúng là những động vật có chân rất chắc chắn. Báo gấm có đuôi dài gần bằng thân, tạo ra sự cân bằng rất tốt. Đáng ngạc nhiên là chúng có thể di chuyển khi treo mình lộn ngược đầu xuống, phía dưới các cành cây và các thân cây nghiêng.

(4) Báo Đốm (*Panthera onca*) là một trong bốn loài lớn nhất của họ nhà Mèo bên cạnh sư tử, hổ và báo hoa mai, có nguồn gốc ở Nam Mỹ và Trung Mỹ. Chiều dài của báo đốm dao động trong khoảng 1,1 tới gần 1,9 mét, cao khoảng 70 cm tính tới vai, và có trọng lượng khoảng 57 đến 113 kg. Báo đốm có cấu trúc quai hàm khỏe nhất trong họ nhà Mèo. Màu nền của chúng thông thường là màu vàng-da cam, với hàng loạt các vòng hay hình hoa thị bên hông và các đốm trên đầu và cổ.

(5) Báo Tuyết (*Uncia uncia*) là một loài thuộc họ mèo lớn sống trong các dãy núi ở Trung Á. Báo tuyết có lớp lông màu xám trắng với hàng loạt đốm hoa hồng bên hông và đốm trên đầu và cổ, tương tự như báo đốm Mỹ. Đuôi có vằn. Chúng cân nặng tới 75 kilôgam và dễ phân biệt với các loài tương tự khác bởi cái đuôi cân đối dài hơn, giúp cho chúng duy trì thăng bằng trên các sườn dốc và gập ghềnh trong môi trường miền núi của chúng, và được sử dụng để che mũi và miệng của chúng trong những điều kiện rất lạnh giá. Các chân lớn phủ lông của chúng có tác dụng như những chiếc ủng đi tuyết, giống như của linh miêu.

(6) Phù Diêu Trục Thượng, Niếp Vân Trục Nguyệt: Khinh công của Đường Môn.

(7) Cử Ấu Độc, Mê Thần Đình, Bạo Vũ Lê Hoa Châm,...: Kỹ năng của Đường Môn.

18. Chương 18: Đến Bắc Kinh

Hiện tại Thẩm Lưu Mộc và Kỷ Gia đều đã cần dùng nguyên tinh của thầy ma cấp B. Thẩm Trì bởi vì có hệ thống trò chơi nên nguyên tinh cấp mấy hần cũng có thể sử dụng. Tác dụng của nguyên tinh mang đến cho hần là kiểu mưa dầm thấm đất chứ không phải một phát ăn luôn, chẳng hạn như hần dùng nguyên tinh lâu như vậy phạm vi kỹ năng từ hai mươi mét mới thành hai mươi hai mét, giá trị thương tổn cũng được nâng lên một ít. Đời trước Thẩm Trì cũng không sử dụng quá nhiều nguyên tinh, hần cũng không biết cuối cùng mình sẽ trở nên lợi hại như thế nào.

“Gia Gia tỉnh chưa?”

Trở lại căn phòng bên cạnh con phố, Minh Nguyệt đang chăm sóc cho cô bé, “Chưa tỉnh.”

Thời gian dị năng giả tiến giai sẽ càng ngày càng ngắn nhưng nguy hiểm cũng sẽ tăng theo. Giống như lúc Thẩm Lưu Mộc tiến giai vậy, thời gian phát sốt hôn mê chỉ bằng một nửa thời gian lúc thức tỉnh dị năng. Thẩm Trì sờ trán Kỷ Gia vẫn đang sốt, cho dù hần biết cô bé sẽ không có việc gì nhưng rất hiển nhiên cô bé tiến giai sẽ không thuận lợi giống như Thẩm Lưu Mộc.

“Lưu Mộc.” Hần gọi.

Thẩm Lưu Mộc chạy về phía Thẩm Trì, Thẩm Trì nói thẳng, “Giúp Kỷ Gia một tay.”

Thẩm Lưu Mộc mở to hai mắt, Thẩm Trì lại biết đời trước đã từng có một số dị năng giả tiến giai đến tìm Thẩm Lưu Mộc hỗ trợ. Dị năng giả hệ Mộc rất đặc biệt. Dị năng giả tiến giai tại sao lại hung hiểm? Nói toạc ra là bởi vì tiến giai chính là một loại tiến hóa, nó đấu tranh cùng với giá trị sinh mệnh, mà lúc này, người duy nhất có thể giúp được là dị năng giả hệ Mộc.

Minh Nguyệt cực kì tự giác nói, “Tôi ra ngoài xử lý thầy ma!”

Nguyên tinh trong cơ thể thầy ma nếu đào ra chậm sẽ lãng phí, mà lửa của Minh Nguyệt rất thích hợp để xử lý thầy ma, thiêu xong chỉ còn lại nguyên tinh, đồng thời còn có thể tinh luyện ra một ít thì du để tắm, ngâm bùa.

Thẩm Lưu Mộc lúc này mới cầm lấy tay Kỷ Gia, một vầng sáng màu xanh nhạt từ tay y chậm rãi truyền tới người Kỷ Gia, thần sắc thống khổ của Kỷ Gia lập tức buông lỏng. Chờ sau khi Minh Nguyệt thiêu hết thầy ma trở về Kỷ Gia đã tỉnh lại, khuôn mặt nhỏ có chút tái nhợt nhưng tinh thần lại rất tốt.

“Chú Thẩm, con không sao. Lưu Mộc, cảm ơn anh.”

Thẩm Trì cười cười, Thẩm Lưu Mộc hừ một tiếng quay đầu ra chỗ khác.

Đã có con thầy ma cấp B đầu tiên tất sẽ có con thứ hai. Thẩm Trì nhớ rõ đời trước xung quanh nơi này còn ba con thầy ma cấp B cũng bị người ta phát hiện ra, thầy ma đã tiến hóa cũng không tụ tập một chỗ, có con thứ nhất, khắp nơi cũng bắt đầu xuất hiện thầy ma đã tiến hóa.

Thẩm Trì quyết định chờ đến khi bọn hần sửa sang tốt “Báo Gấm” sẽ xuất phát đến Bắc Kinh, vừa đi vừa nghỉ, chuyên chọn thành thị thầy ma dày đặc cùng đi lòng vòng tới những khu rừng chưa được khai phá, cứ từ từ chậm rãi như vậy đến Bắc Kinh cũng chắc cũng sẽ mất không ít thời gian.

Những người bên cạnh vĩnh viễn không thể biết cảm giác vừa thống hận vừa lo lắng vừa áp lực trong lòng hần, hần vẫn luôn phải đè xuống tâm trạng sốt ruột phức tạp này.

Kỷ Gia bắt đầu đào rỗng bên trong con Báo Gấm, sau khi tiến giai lên cấp hai, tốc độ cô bé xử lý rối gỗ nhanh hơn so với trước kia không chỉ một lần, Thẩm Trì cảm thấy riêng lực cánh tay của cô bé đã vượt qua người bình thường rất xa...Dù sao thì sức lực của một cô gái bình thường cũng không thể liên tục bào Hoa Lê Mộc như bào đậu hũ vậy.

Con Báo Gấm lặng lẽ quỳ rạp trên mặt đất trùng to mắt, trông cực kì đáng yêu, cửa mở ở trên lưng, có thiết kế khóa từ bên trong, không gian bên trong lớn hơn gấp đôi chiếc SUV, bốn người trưởng thành nằm xuống

cũng không cảm thấy chật, bên trái chia làm hai tầng giống như tàu giường nằm, lúc ngồi dậy thì phải hơi cúi người xuống, có điều đối với trẻ con mà nói đây hoàn toàn là một không gian rộng rãi, nằm thẳng cẳng cũng hết sức thoải mái. Thảm Trì đã cắt kỹ tấm da lông của con Báo Gấm tiến hóa kia, đến mùa đông còn có thể trải lên trên, nóng thì nhét vào thùng tạp vật, không gian được tiết kiệm triệt để.

Nằm trên gỗ Hoa Lê Mộc có thể ngồi được mùi gỗ thoang thoảng, Kỷ Gia còn tỉ mỉ làm thêm một cái rào chắn nhỏ, lúc xóc nảy cũng sẽ không bị ngã xuống. Độ dày cũng phải được đảm bảo. Lúc đào rỗng thì mặt dưới đều bằng phẳng nhưng bởi vì phần thân Báo Gấm gỗ là hình cầu nên ở chính giữa thiết kế thêm một mảnh tấm một mét vuông, cao độ sáu bảy phân, dưới sự trợ giúp của rôi gỗ một lần nữa đào rỗng một nửa hình tròn còn lại, rót nước sạch vào, Thảm Lưu Mộc bỏ hạt giống vào nước cho nó sinh trưởng.

Những thủy sinh vật này sinh trưởng ở nơi âm u, không những làm cho nước ở mùa đông không kết băng mà còn có thể cải thiện chất nước, còn có thể cung cấp ô xi, dù cho bên trong Báo Gấm gỗ không có khe hở thì bọn họ cũng không sợ bị ngạt thở. Làm cho người ta hài lòng nhất là nước và thực vật có nhiệt độ ổn định thì sẽ giúp cho cả không gian bên trong đông ấm hạ mát, ở thời đại mà lúc lạnh lúc nóng khắc nghiệt như thế này, đông ấm hạ mát quả làm cho người ta thêm nhỏ dãi.

Bên trái là giường nghỉ ngơi, bên phải là một bộ bàn ghế gắn liền với vách gỗ. Lúc Thảm Trì nhìn thấy bộ bàn ghế có chút dở khóc dở cười, nhưng cũng phải khen ngợi tâm tư Kỷ Gia tinh tế, cái gì phải nghĩ cô bé đều nghĩ đến hết rồi. Thậm chí vào thời gian rảnh rỗi còn dùng Hoa Lê Mộc khắc ra chén đĩa muôi thìa đặt ở cái giá bên trên. Ở đầu giường để thừa ra một khoảng không gian có mảnh che làm phòng thay đồ. Làm cho Thảm Trì ngạc nhiên nhất là ở trong phòng thay đồ có một cái thùng....

“Trước đây khi ngồi xe lửa con có hỏi qua mẹ, cái thứ kia khi đi WC sẽ bị thải qua đâu.” Kỷ Gia nghiêm túc nói, “Mẹ nói cho con biết sở dĩ đến khi tàu chạy mới có thể đi WC là vì muốn thải thẳng cái thứ kia ra ngoài xe.” Vì vậy cô bé dựa theo hình dáng bồn cầu cũng làm một cái ở chỗ này.

Không gian mặc dù nhỏ nhưng coi như đầy đủ, đây chính là con Báo Gấm gỗ sau này bọn hắn phải dựa vào để sinh tồn.

Thời điểm duy nhất từ trong Báo Gấm gỗ có thể nhìn ra bên ngoài là khi Báo Gấm mở miệng, một tấm ván gỗ có thể di động một khi được mở ra sẽ thông gió thông khí, hơn nữa từ bên trong có thể nhìn ra bên ngoài mà bên ngoài không thể nhìn vào bên trong, sau khi khép lại thì bên trong rôi gỗ hoàn toàn trở thành một không gian bị phong bế.

Vì để càng thoải mái hơn, Thảm Trì đưa cho Thảm Lưu Mộc một hạt giống cây chanh, trực tiếp trồng ở góc. Chanh thích ẩm áp, chịu được âm u nhưng lại không chịu được lạnh cũng như sợ nóng, cây chanh có thể cao đến sáu-tám mét, gốc cây chanh này cao không đến hai mét nhưng lại trong nháy mắt kết thành từng quả chanh to mọng, có Mộc hệ dị năng giả Thảm Lưu Mộc ở đây, nuôi sống một cây chanh như vậy quả thật quá dễ dàng.

Nếu như có thể thì Thảm Trì muốn một cây chanh tiến hóa hơn, nhưng hiện tại một gốc này cũng đủ dùng rồi.

Ngay tại chính giữa vòm gỗ ở trên được khảm một đồng đèn LED nhỏ, rất lâu trước kia con người đã biết sản xuất ra điện bằng chanh. Tận thể đến, một dị năng giả hệ Mộc như Thảm Lưu Mộc tuy rằng rất có ích, thực vật khác cũng có thể phát điện nhưng những thứ phức tạp hơn Thảm Trì không biết làm, hắn chỉ biết đến pin bằng chanh đơn giản nhất, thậm chí hắn cũng phải thí nghiệm nhiều lần mới thành công.

Bây giờ nghỉ ngơi ở trong con Báo gấm gỗ đông ấm hạ mát, nó lại có thể mang bọn hắn phi như bay trên đường, so với ô tô còn sung sướng hơn một bậc, che nắng che mưa càng không cần phải nói, cuối cùng Kỷ Gia còn tự mình sơn lên lớp sơn chống cháy phía ngoài cùng. Cô bé đã biết làm rôi gỗ thì tất nhiên năng khiếu hội họa không cần phải chê, là một cô bé rất khéo tay, sau khi được sơn lớp cuối cùng sẽ khiến người ta nhìn ra đây là một con Báo gấm béo tròn, hoa văn trên thân giống một con Báo gấm bình thường đến tám mươi phần trăm, nhìn qua mạnh mẽ giống như một cỗ xe tăng được trang trí một cách khá...đặc biệt vậy.

Kỳ thật vì dùng khúc Hoa Lê Mộc khổng lồ kia nên bọn hắn không thể làm con rôi gỗ to hơn nữa, con Báo gấm tiến hóa cao hơn ba mét, con mắt vừa to lại vừa tròn, gắn lên thân rôi gỗ nhìn như chibi mắt to trong

hoạt hình vậy. Hiện tại con Báo gấm gỗ cao hơn hai mét, Thẩm Trì đứng ở bên trong chỉ cách vòm khoảng một bàn tay mà thôi. Tuy nhiên nếu như làm nó to như một con voi thì đi đến đâu cũng sẽ làm người ta chú ý, chắc chắn là tấm bia cho mọi người nhìn vào, ở tận thế, có thể sống sót mới quan trọng nhất, cần gì phải nổi tiếng làm gì.

Khoa trương chính là tai họa, với năng lực của bọn hắn thì có thể không cần phải sợ hãi hay bị đè ép, không phải lùi bước hay trốn tránh ai, người khác nếu dám phạm tới thì sẽ phải chịu sự trả thù gấp trăm ngàn lần. Tuy nhiên, im lặng làm việc vẫn là điều cần thiết, cây cao đón gió, câu nói này dù hắn đã trải qua hai đời vẫn cảm thấy cực kỳ có lý.

Chờ khi Báo Gấm gỗ làm xong, sau khi được phun lớp sơn chống cháy cuối cùng, bọn hắn cũng rời đi cái trấn nhỏ này.

“Sau này em tên là Tiểu Vân nha!” Kỷ gia ngay thơ nói.

Được rồi, Thẩm Trì từ trước đến giờ chưa bao giờ trông đợi gì vào trình độ đặt tên của cô bé.

**

Tiểu Vân vẫy vẫy cái đuôi, lướt như bay trong đêm, bên ngoài sương giăng đầy, lạnh đến mức dễ dàng làm người ta chết cứng.

Bên trong Tiểu Vân lại ấm áp như mùa xuân. Kỷ Gia tựa vào đầu giường, gối lên cái gối ôm, dưới ngọn đèn lật từng trang sách. Minh Nguyệt đang dán bên người cô bé đã sớm ngủ say, thậm chí còn phát ra tiếng ngáy nhẹ nhẹ, hiển nhiên là cậu ta đã ngủ rất ngon. Cô bé im lặng thở dài, không khỏi có chút ưu thương, mình đã sắp mười tuổi rồi, nếu vào thời gian trước tận thế thì chắc chắn sẽ không có vụ phải ngủ cùng một cậu bé mười ba tuổi, phải không? Nhưng bây giờ là tận thế, hoàn cảnh bọn hắn tốt như vậy đã không thể chê được gì rồi.

Nhìn giường dưới một chút, chú Thẩm còn chưa ngủ, Lưu Mộc đã sớm giống như bạch tuộc ôm chặt lấy chú ấy ngủ, Kỷ Gia cười cười, đem sách trong tay cất vào giá sách đầu giường, nhìn thấy Thẩm Trì đưa tay ôm lại Thẩm Lưu Mộc an ổn ngủ, lúc này cô bé mới tắt đèn nằm xuống.

Qua mắt của Tiểu Vân, cô bé có thể nhìn thấy bên ngoài rõ ràng, thân là dị năng giả cấp ba, lúc này cô bé điều khiển Tiểu Vân cần rất ít sức lực, mà Tiểu Vân ngốc ngốc đã nhẹ nhàng nhảy lên một góc đại thụ, cẩn thận che dấu thân hình. Trong rừng vốn là thánh địa của Báo gấm, khả năng ẩn giấu hạng nhất cũng không phải năng lực đặc biệt gì.

Kỷ Gia bọc kĩ mình trong chăn rồi mới ngủ thật say.

Nằm trong bóng tối, Thẩm Trì không ngủ được.

Đã rất gần đến Bắc Kinh rồi, đoạn đường này bọn hắn đi đã mất ba năm, ba năm đi qua rất nhiều thành thị cũng như rừng núi, đặc biệt khi tới khu rừng nguyên thủy ở Tứ Xuyên, bọn hắn ở trong đó gần người mất cả nửa năm, mà bọn hắn đã ở ngoại vi Thần Nông Giá (một ngọn núi) quanh quẩn một vòng, cũng không dám xâm nhập vào sâu, nơi đó tuyệt đối là chỗ nguy hiểm nhất, cũng là nơi dày đặc động thực vật tiến hóa nhất, bằng vào thực lực bốn người bọn hắn cũng không thể vào sâu hơn. Cũng không biết trong Thần Nông Giá rốt cuộc có bí mật gì mà nơi nơi chỗ nào cũng có động thực vật tiến hóa. Nếu Thẩm Trì chỉ có một mình có lẽ hắn sẽ lên vào xem thử nhưng vì hắn còn mang theo Thẩm Lưu Mộc, Kỷ Gia, Minh Nguyệt, đi xa hơn sẽ vô cùng nguy hiểm. Bọn hắn chỉ đi quanh ngoại vi thôi mà đã bắt gặp không ít động thực vật tiến hóa cấp ba, thậm chí còn có một số con cấp cao hơn.

Nhưng Thần Nông Giá cũng là nơi mà Thẩm Lưu Mộc thu hoạch được nhiều nhất.

Đất nước Trung Hoa to lớn, tốc độ bọn hắn còn chậm hơn nhiều so với dự tính mới dần dần tiến đến Bắc Kinh.

Vốn đã rất bình tĩnh nhưng bây giờ hắn lại có chút nóng ruột. Hắn đè ngực, nhíu mi thở dài.

Chóp mũi tràn ngập hương tươi mát của cỏ cây, thoang thoảng cả mùi chanh thơm ngát, cảm thấy Thẩm Lưu Mộc đang ỷ lại rúc vào lòng ngực mình, hắn khẽ cười, tâm tình không tốt bị xua tan, lúc này mới nhắm hai mắt lại lẳng lặng nghỉ ngơi.

Có không ít vùng núi xung quanh Bắc Kinh, đã nằm thứ tư tận thế rồi, Bắc Kinh đã mở rộng hơn rất nhiều, đây cũng là thành thị duy nhất sạch sẽ thây ma. Ở Bắc Kinh có rất nhiều tiểu đội thường ra ngoài săn bắn, hiện tại nguyên tinh đã được sử dụng rộng rãi, nó đã sớm trở thành loại tiền tệ mới, có thể nộp lên để đổi thành tiền ở Bắc Kinh, nhưng đa số mọi người đều thích trực tiếp dùng nguyên tinh để giao dịch ngầm hơn. Mỗi lần ra ngoài săn bắn cũng giống như đi công tác thời trước tận thế vậy, nhanh thì một tuần, lâu thì mấy tháng, đến các thành thị xung quanh để săn bắn thây ma, nhất là thây ma tiến hóa cấp B và cấp C, một nguyên tinh nho nhỏ của thây ma cấp C có thể giúp cho một gia đình ăn uống không lo trong vòng một năm.

Đêm nay bọn hắn nghỉ ngơi ở vùng núi Hắc Long Đàm cạnh Bắc Kinh, dưới chân núi có không ít các phòng trọ được xây tạm bợ, hiển nhiên là trung tâm khu vực Bắc Kinh đã không thể chứa được nhiều người như vậy.

Để Tiểu Vân ẩn tại một khe núi, chỉ cần có Kỳ Gia ở đây, nó có thể bằng tốc độ nhanh nhất chạy đến bên bọn hắn, mà một khi nó bị phát hiện Kỳ Gia cũng có thể bảo nó rời đi, không cần lo lắng có người phát hiện. Làm xong hết bốn người bọn hắn mới đi tới trung tâm khu vực Bắc Kinh, ở ngoài lâu như vậy, Thẩm Tri cần hỏi thăm một số tin tức, cũng không biết thông tin đời này có khác đời trước hay không.

Khu vực trung tâm mỗi ngày đều giới nghiêm nhưng người gác cổng từ lâu đã biết cách nhìn người, chẳng hạn như bốn người đang đi tới đây gã phải thân thiết mới là biết điều.

Có khả năng vào thời này quần áo chỉnh tề khuôn mặt sạch sẽ, chàng trai cao gầy kia cùng ba đứa nhóc hai trai một gái đều được bọc trong áo lông, hiển nhiên không phải là cái loại đi chạy nạn, khỏi cần hỏi cũng biết trong số bọn họ có ít nhất hai dị năng giả thì mới có thể có trạng thái tốt như vậy.

Dị năng giả gã cũng đã gặp nhiều nhưng rất nhiều dị năng giả cũng không thể bảo trì được bộ dáng sạch sẽ như vậy. Cho nên, đây nhất định là dị năng giả tương đối lợi hại. Nếu gã không có ánh mắt biết xem như vậy, thái độ làm người lại tốt, cư xử cũng biết cách làm người ta vừa lòng thì công việc giữ cửa tốt như vậy cũng không đến lượt gã làm, phải biết rằng không phải dị năng giả nào cũng có thể nuôi sống được người nhà, càng không cần nói đến người thường như gã.

“Chào cậu, muốn vào thành cần phải đăng kí.” Gã mỉm cười tiến lên đón.

Thẩm Tri vừa định đi vào thì chợt nghe thấy một tiếng cười giòn tan vang lên bên tai, “Lão Vương! Hôm nay lão trực hả?”

“Đúng vậy, Kỳ tiểu thư, cô đã về rồi.”

Thẩm Tri lập tức đơ người...

Kỳ Dung Thúy.

Cô ấy là Kỳ Dung Thúy, đời trước là đồng bạn của hắn, sau trở thành bạn gái của người kia. Chỉ tiếc cô ấy không thể sống lâu, hai ba năm trước khi hắn gặp biến cố cô ấy đã chết.

Cô ấy là một cô gái tốt, hoạt bát vui tươi, nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, thân là một dị năng giả hệ Hỏa, cô và dị năng giả hệ Lôi kia được xưng là Kim Đồng Ngọc Nữ của Bắc Kinh, chỉ cần ở nơi đó có cô, người kia sẽ...

Bút trong tay Thẩm Tri liền bị hắn bóp nát.

“Ba?” Đôi mắt hắc bạch phân minh của Thẩm Tri kinh ngạc nhìn về phía hắn.

Thẩm Tri ngẩng đầu, bình tĩnh nói: “Thực xin lỗi, bút này hỏng rồi, xin hỏi có thể đổi cho tôi cái mới không?”

==== =====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: a a a a sừng làm sao đây, mấy ngày nữa muốn V, một chữ tồn cáo cũng không có, muốn chết ینگ

Cám ơn không người thu thi thể, hủ trạch tiểu ha địa lô, yêu các người, (3)

19. Chương 19: Tuyết Rơi Trên Phố

Sau một hồi đối bút Kỳ Dung Thúy đã chạy tới đây, cô ấy vẫn nhiệt tình sôi nổi, mi mục như vẽ, thậm chí còn trẻ trung hơn rất nhiều so với trong trí nhớ của Thẩm Trì. Vài năm trước khi cô chết, cô giống như một bông hoa đã tàn phai khô héo, không được tươi trẻ như bây giờ.

Thẩm Trì cũng không biết bọn họ có chuyện gì, chỉ biết lúc đó Kỳ Dung Thúy cũng không hạnh phúc.

Mặc một thân áo da cũng không làm cô mập mạp mà khiến cho Kỳ Dung Thúy càng thêm gợi cảm, đáng người yếu điệu, dù cho ở tận thế đi nữa thì tỷ lệ quay đầu lại cũng là hai trăm phần trăm.

Nhưng khiến Thẩm Trì ngạc nhiên lại là: mấy người bên cạnh cô, một người hắc cũng không biết!

Đó không phải những người hắc từng biết!

Chẳng lẽ đời này cô ấy cũng đã đi theo con đường khác?

Kỳ Dung Thúy nhảy cảm phát hiện ra ánh mắt Thẩm Trì, quay đầu lại thì thấy Thẩm Trì bên cạnh, khuôn mặt lại rất tuần mĩ, cô thậm chí vô thức sờ một chút, sau đó mới ngượng ngùng nghiêng đầu đi. Cô gái bên cạnh hướng cô nháy mắt, Kỳ Dung Thúy hung hăng trừng cô ta một cái, tai đỏ dần lên.

Thẩm Lưu Mộc đứng cạnh Thẩm Trì khoe miệng rừ xuống, liếc Kỳ Dung Thúy một cái, trong đôi mắt màu u lục chợt lóe rồi biến mất.

Lúc này Thẩm Trì đang cúi đầu điền đơn đăng kí, đơn này chỉ gồm bốn dòng: tên, tuổi, có dị năng không, cấp bậc dị năng.

Chủng loại dị năng không cần viết ra. Rất nhiều dị năng giả không muốn cho người khác biết dị năng của mình, nhất là một số dị năng đặc biệt. Tận thế năm thứ tư, thấy có không ít các loại dị năng cổ quái ly kì, Thẩm Trì tin rằng lúc này bọn hắc đến Bắc Kinh sẽ chìm lìm vào đồng dị năng giả, sẽ không khiến nhiều người chú ý.

Tên: Thẩm Trì. Tuổi: 27 tuổi. Có dị năng không: Có. Dị năng: Cấp 3.

Tên: Thẩm Lưu Mộc. Tuổi: 11 tuổi. Có dị năng không: Có. Dị năng: Cấp 2.

Tên: Kỷ Gia. Tuổi: 10 tuổi. Có dị năng không: Có. Dị năng: Cấp 2.

Tên: Minh Nguyệt. Tuổi: 13 tuổi. Có dị năng không: Có. Dị năng: Cấp 2.

Cấp bậc kĩ năng của cả bốn người đều trái sự thật. Cấp bậc dị năng thật sự ngoài mình ra những người khác căn bản không thể nào biết được, trải qua kiểm tra thân thể tinh vi thì có thể có tin tức chuẩn xác nhưng kiểm tra loại này thật sự mất rất nhiều phí tổn, không có ai rảnh rỗi lại đi kiểm tra cái này làm gì.

Bản thân Thẩm Trì vốn không phải là dị năng giả, càng không phải nói đến cấp bậc dị năng giả. Thẩm Lưu Mộc, Kỷ Gia và Minh Nguyệt ba đứa đều là cấp ba mà không phải cấp hai nhưng chúng nó còn nhỏ, nếu điền là cấp ba thì rất dễ gây chú ý.

Lão Vương gác cổng có chút giật mình, không thể tin được bốn người trước mặt có ba đứa trẻ cũng là dị năng giả. Vì vậy gã càng tươi cười thân thiện hơn: “Đi theo đường An Đông là có thể đến thẳng Tòa thị chính lĩnh giấy thông hành. Nếu muốn làm nhiệm vụ có phần thưởng cũng có thể đi vào đó xem sao, đương nhiên, nếu muốn tìm người hoặc nhận nhiệm vụ, đến Cục quản lý ở đối diện Tòa thị chính đóng vài đồng phí thủ tục là có thể lo liệu xong xuôi.”

“Cám ơn ông.” Thẩm Trì lễ phép nói.

Đợi đến khi bốn người bọn họ đi vào trong, Kỳ Dung Thúy mới chạy đến cốc đầu cô gái bên cạnh, cô ấy bèn thấp giọng nói: “Ấy ấy ấy chị Kỳ, đẹp trai chết người đó!”

Kỳ Dung Thúy nhéo má cô, “Đừng nói linh tinh!”

Cô gái bĩu môi, chớp chớp mắt quyến rũ mấy người đứng phía sau, bọn họ đều hì hì cười không trả lời.

Ở Bắc Kinh hiện tại có đủ kiểu đoàn thể, đều đăng kí kiểu tổ đội, giống “Hoa Mãn Côi” của bọn họ, Kỳ Dung Thúy trong đó là nhân vật trung tâm, bọn họ cũng không ngại thơ giống cô gái Tiểu Lê, nếu Kỳ Dung Thúy bị người ta lừa đi mất thì đây chính là đại nạn của bọn họ.

Thẩm Trì cũng không quá chú ý đến Kỳ Dung Thúy. Tuy rằng hắn không phủ nhận lúc mới xuyên qua, hắn có chút thiện cảm với Kỳ Dung Thúy. Lúc ấy hắn vừa xuyên đến thế giới này, tự cho là mình đã tìm được bạn bè thật tình đối đãi. Trong một đám anh em, Kỳ Dung Thúy là bóng hồng duy nhất, cô vừa cá tính lại tốt bụng, trong đám bọn họ phải đến một nửa có ý tứ với cô, nhưng cuối cùng cô chỉ thích Úy Ninh, chỉ cần nhớ đến tên này cũng làm lòng của Thẩm Trì như bị lửa đốt. Úy Ninh! Úy Ninh! Vì là anh em tốt nên bọn hắn chỉ có thể yên lặng chúc phúc sau đó từ bỏ mà thôi.

Ba năm Thẩm Trì ở sở nghiên cứu, vô số lần muốn hỏi gã nguyên nhân gã làm như vậy. Nhưng sau khi sống lại, hắn đã không còn hứng thú tìm câu trả lời nữa, tên Úy Ninh đó chỉ là một thằng chó lòng dạ hiểm độc bội bạc mà thôi.

Kỳ Dung Thúy không có tên trong sổ đen của Thẩm Trì, cô không phản bội hắn, sự tình phát sinh sau khi cô đã chết, hơn nữa, thật lòng mà nói cô luôn đối tốt với mình, gọi là bạn bè tốt cũng không sai.

Nếu đời này cô không qua lại với Úy Ninh, Thẩm Trì thật lòng nguyện ý để cô sống một cuộc sống an bình cùng những người bạn mới này.

“Ba, đây là Bắc Kinh sao?”

Bị câu hỏi Thẩm Lưu Mộc đánh trở về hiện thực, Thẩm Trì cười sờ sờ đầu y, “Đúng vậy.”

“Đừng sờ đầu con nữa!” Thẩm Lưu Mộc mắt húng nói, “Trên sách viết bị sờ đầu sẽ không cao được.”

Kỷ Gia ở bên cạnh nín cười, Minh Nguyệt che bản mặt tê liệt của mình, thỉnh thoảng nhìn cửa hàng náo nhiệt ở xung quanh.

Kỳ thật sau tận thế, bọn hắn chưa từng nhìn thấy một thành thị đông đúc như vậy. Đến Bắc Kinh nhất thời sẽ có cảm giác đã trở về những năm tháng trước đây, không khí náo nhiệt lại an bình ở đây là độc nhất vô nhị, nếu không phải thi thoảng lại bắt gặp một vài người đi đường quần áo rách rưới thì sẽ càng giống hơn.

Ở đây cũng có rất nhiều người thường sinh sống, họ sinh tồn rất khó khăn, chỉ có thể cố gắng làm việc chăm chỉ vất vả để có chút thức ăn vào bụng, chủ yếu là dựa vào tiếp tế của chính phủ, cố gắng cuộc sống ăn không đủ no để không bị đói chết mà thôi.

Tòa thị chính rất dễ tìm, thỉnh thoảng lại có dị năng giả nhanh nhẹn hướng về phía đó. Mà ngay cả không nhìn bọn họ Thẩm Trì cũng biết Tòa thị chính ở đâu, đời trước hắn rất quen thuộc chỗ đó, xem ra hiện tại vị trí nó cũng không thay đổi.

Cho dù ở tận thế thì Tòa thị chính vẫn tràn đầy hơi thở hiện đại, vừa vào đã nhìn thấy một màn hình điện tử thật lớn, mặt trên đầy đặc các loại tin tức, phần lớn là đến một thành thị nào đó tìm người, sau khi hoàn thành sẽ được trả một thù lao nhất định. Còn có một chút tin tức đặc thù như đi săn một động vật tiến hóa đặc biệt, xuất phát từ nhu cầu hàm răng và móng vuốt cứng rắn sắc bén, hay là các loài rắn độc tiến hóa. Thậm chí Thẩm Trì còn tinh mắt nhìn thấy một số thông báo tìm thực vật tiến hóa, nhìn tên thì có vẻ đều là thuốc Đông y, chắc hẳn vị này là một Đông y dị năng giả.

Trên hai cái màn hình điện tử bên cạnh có đầy tên các tổ đội đã được đăng kí. Có hơn một nghìn tổ đội đăng kí tại Bắc Kinh, chỉ có tổ đội trên cấp ba mới có thể thông cáo trực tiếp ở đây. Ở dưới màn hình điện tử là máy tính có thể tra cứu thông tin chi tiết của các tổ đội, đánh các từ khóa là có thể tra ra một vài tổ đội theo ý, cũng không hạn chế trên cấp ba. Đăng kí tổ đội chỉ cần ba người là được, trở thành tổ đội cấp hai thì cần thông qua hai lần xét duyệt, mà muốn trở thành tổ đội cấp ba thì trình tự sẽ phiền toái hơn

nhiều, bản thành tích là khó hoàn thành nhất, không hoàn thành một số ít nhiệm vụ cấp cao thì càng khó được thông qua.

Rất dễ dàng, Thẩm Trì tìm thấy được cái tên quen thuộc kia.

Lôi Đình.

Người quản lý: Ủy Bình, nhân viên chủ chốt: Ủy Ninh (dị năng giả hệ Lôi), Bách Bằng Trạch (dị năng giả hệ Phong), Trịnh Tĩnh Quân (người biến hình), Quách Ngưng (dị năng giả Thị lực),...

Tên mỗi một người như đang đâm vào mắt Thẩm Trì, đau đến phát khóc.

Ủy Bình là anh trai ruột của Ủy Ninh, chính mình lại đảm nhiệm chức vụ ở quân đội. Dưới sự quản lý của hắn Lôi Đình tiếng tăm thật rất lớn, Thẩm Trì vốn cho rằng hắn là loại người vì mục đích không từ thủ đoạn, cũng không thân thiết với hắn, chỉ là trong số bọn hắn không ai có thể so với Ủy Bình về quản lý, hắn lại là anh trai ruột của Ủy Ninh, vì vậy không ai phản đối gì, nhưng Thẩm Trì không nghĩ đến hóa ra Ủy Ninh hắn cũng giống như vậy, không hổ là anh em ruột thịt.

“Ba, ba sao vậy?” Thẩm Lưu Mộc kéo kéo Thẩm Trì, “Vừa đến đây ba có gì đó khác khác.”

Thẩm Trì cười cười, “Không sao, đi thôi, chúng ta đi lên trước.”

Sau tên Lôi Đình có một dòng đỏ tươi “Trong nhiệm vụ.”, xem ra hiện tại bọn họ không ở Bắc Kinh. Khiến Thẩm Trì vui vẻ chính là Kỳ Dung Thúy quả nhiên không có trong tổ đội đó mà ở trong một tổ tên “Hoa Mãn Côi.”

Một ngày này, trong số hằng hà sa số các tổ đội mọc lên như nấm ở Bắc Kinh đã có thêm một tổ đội mới, Tiểu Vân, tên này vừa không khí phách lại vừa không có ý nghĩa, thậm chí tràn đầy khí tức một cô gái nhu nhược, cô gái trẻ tuổi ở bàn đăng kí kinh ngạc ngẩng đầu liếc Thẩm Trì một cái, Thẩm Trì ngoài mặt vẫn ung dung, trái lại Kỳ Gia lại có chút ngại ngùng.

Ba năm nay, Tiểu Vân trong lòng bọn hắn quan trọng hơn tất cả những thứ khác, nếu như không có Tiểu Vân, bọn hắn có lẽ đã phải chịu đựng nhiều gian khổ hơn nhiều.

“Gọi là Tiểu Vân sao?” Cô gái không nhận được muốn Thẩm Trì xác nhận.

Thẩm Lưu Mộc giành trước, “Bỏ chữ Tiểu đi, gọi là Vân thôi!”

Gọi thẳng là Tiểu Vân nghe rất ngu, không thấy sao!

“Được rồi, gọi Vân là hay rồi!” Thẩm Trì thế nào cũng được, Minh Nguyệt cũng không quan tâm, Tiểu Vân là tên do Kỳ Gia đặt, chỉ có Thẩm Lưu Mộc là có ý kiến mà thôi.

“Thưa ngài, xin ngài điền thông cáo của tổ đội.” Cô gái chuyên nghiệp mỉm cười.

Thẩm Trì nhận lấy bút——

Giải quyết tất cả những vướng mắc, nhận tất cả những nhiệm vụ khó khăn, giá cả bàn bạc, không cần thiết thì đừng quấy rầy.

Cô gái vừa nhìn thấy dòng chữ trên sắc mặt có chút vặn vẹo, nhưng sự chuyên nghiệp giúp cô lấy lại khuôn mặt bình tĩnh ngay lập tức, “Xin hỏi chỉ có một câu này thôi sao?”

“Đúng vậy.”

“Ngài chắc chắn chứ? Mỗi lần sửa đổi thông cáo mất một trăm đồng.” Ở Bắc Kinh một trăm đồng tương đương với một nguyên tinh trong não thầy ma bình thường.

“Chắc chắn.”

“Vậy xin ngài hãy đến quầy phục vụ nộp phí và nhận lấy điện thoại di động.”

Trước tận thế, trên Trái đất là thời đại điện tử thông tin. Tận thế tiến đến, nền văn minh của con người bị lùi lại đến mấy chục năm. Trung Quốc từ trước đến nay đều là một nước công nghiệp tương đối phát triển, lúc này máy móc cầm tay dùng để liên lạc cũng không phải là đồ dùng hàng ngày nữa mà là một loại vật

dụng xa xỉ mà chỉ người quản lý một tiểu đội mới có thể có, bình thường chỉ dùng để nhận nhiệm vụ. Một cái điện thoại di động tốn năm nghìn đồng, tương đương với năm mươi nguyên tinh bình thường. Di động loại này có thể phát ra tín hiệu đặc thù, phải chờ thời gian kết nối, ước chừng là lâu hơn bình thường hàng trăm lần. Dù vậy thì nó cũng không thể dùng để gọi điện thoại, chỉ có công năng gần giống với tin nhắn, chỉ thu được ký hiệu văn tự mà thôi.

Nếu anh có đủ tiền, có thể ra Cục quản lý chọn một bất động sản bất kì. Thời đại này không phải trả giá cao như thời trước, tuy nhiên đối với người thường mà nói thì cái giá đó vẫn không thể chạm tới được. Vì thế người thường chỉ có thể ngậm ngùi dọn ra khỏi nhà cũ của mình, chỉ có dị năng giả cường đại mới có thể ở lại khu vực trung tâm mà thôi.

Thẩm Trì không chút đắn đo chọn trúng một nơi, nơi đó hẳn rất quen thuộc, cách cứ điểm của Lôi Đình một con phố, bọn họ ở trong một ngôi biệt thự, mà ngôi nhà hẳn mua cũng là một ngôi biệt thự đối diện tiểu tứ hợp viện.

Chỗ này cũng chỉ cách Sở nghiên cứu một đoạn quảng trường mà thôi.

Cầm lấy điện thoại di động ra khỏi cục quản lý, Thẩm Trì mang theo ba đứa nhỏ đi đến “nhà” ở Bắc Kinh.

“Lưu Mộc, con với Minh Nguyệt, Kỷ Gia quét dọn phòng ở đi, nơi này có lò sưởi, cũng có nước nóng, các con có thể tắm rửa sạch sẽ.”

Thẩm Lưu Mộc cảnh giác nhìn về phía hắn. “Ba đi đâu vậy?”

Thẩm Trì bất đắc dĩ, Thẩm Lưu Mộc có hơi bướng bỉnh một chút, “Ba có việc cần giải quyết, sẽ trở về làm cơm cho các con sau.”

“Con muốn đi cùng ba.”

“Lưu Mộc, con nghe ba nói!” Giọng Thẩm Trì đột nhiên nghiêm túc hẳn lên.

Thẩm Lưu Mộc chỉ có thể từ bỏ, xì mặt ngồi xuống.

Bầu trời bắt đầu tối dần, tuyết bắt đầu rơi, người đi đường thấy lạnh gắt gao quần chặt quần áo nhanh chóng chạy về nhà.

Không biết từ nơi nào truyền đến tiếng cười cùng tiếng động dâm dăng, con đường này là làng chơi nổi tiếng của Bắc Kinh, nữ nhân xinh đẹp thậm chí là nam nhân nếu không có dị năng bảo vệ thì chỉ có thể lưu lạc đến nơi này. Tận thế, áp lực sống sót đè lên con người quá nặng nề, nơi này cũng được chính phủ ngầm thừa nhận.

Trên đường có không ít người uống rượu đi lại nghiêng ngả, sống mơ mơ màng màng cũng là một đặc sắc của tận thế.

Dừng lại trước cửa một cửa tiệm vắng vẻ, Thẩm Trì nhẹ nhàng gõ hai cái vào ô vuông trên cửa sổ.

“Ai?”

“Việc làm ăn.” Giọng nói hẳn trầm thấp.

“Két” một tiếng, ô vuông trên cửa có một khe hở, Thẩm Trì nhét vào một tờ giấy nhỏ.

Chỉ chốc lát sau bên trong truyền đến một giọng nói khàn và thấp, “Nhận, ba ngày sau đến lấy tư liệu, hai nguyên tinh cấp C, chỉ lấy nguyên tinh không lấy tiền.”

Thẩm Trì nhíu mày, “Giá này có vẻ hơi đắt đấy.” Có thể nói đây là một cái giá trên trời, cho dù bây giờ là tận thế năm thứ tư đi nữa thì nguyên tinh cấp C vẫn chỉ là vật có thể ngộ không thể cầu.

Giọng nói bên trong rất không khách khí, “Tư liệu của nhân viên Sở nghiên cứu, giá như vậy đã là giảm giá cho cậu rồi.”

Thẩm Trì cũng không mặc cả nữa, “Được, hi vọng đến lúc đó có thể làm cho tôi vừa lòng.”

“Tiền trao cháo múc, hàng hóa đã vào tay sẽ bị không trả lại, ngài đi thông thả.”

Thẩm Trì kéo vành mũ xuống, cũng chưa đi vào trong gió tuyết.

“Ai da chị Kỳ cẩn thận!”

“Không sao không sao! Chỉ mới mấy chén thôi mà.”

“Ha ha, chị Kỳ tửu lượng cao, chút rượu như vậy đã là cái gì!”

“Nghe nói bọn Lôi Đình đã nhận nhiệm vụ Thanh Hải kia, hi vọng bọn họ đừng còn sống trở về mới tốt!”

“Đúng vậy, gã Ủy Ninh kia thật đáng ghét, lúc nào cũng nhắm vào chị Kỳ.”

“...Lần trước cũng vì gã mấy người chúng ta mới có thể bị thương nặng như vậy. Chỉ cần có cơ hội chị nhất định phải lấy mạng của gã...” Giọng nói này vừa giòn tan vừa lưu loát, hiển nhiên của Kỳ Dung Thúy.

“...”

“...”

Những lời còn lại nói tương đối nhỏ, Thẩm Trì không nghe rõ nữa, hần kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy Kỳ Dung Thúy một thân đồ da, tựa bên người một cô gái, cùng vài người nữa bước thấp bước cao đi về phía trước.

Đời này rốt cuộc là bị làm sao vậy ——

Vì sao nghe như Kỳ Dung Thúy và Ủy Ninh là kẻ thù vậy?

“A, là anh!” Vừa nhìn sang Kỳ Dung Thúy đã phát hiện ra hần, đi vài bước tới trước mặt hần.

Có lẽ bởi vì rượu, khuôn mặt của cô ửng hồng đáng yêu, ánh mắt sáng ngời, “Tôi nhớ anh tên là Thẩm Trì.” Cô cười ngọt ngào.

Thẩm Trì nhìn thấy cô cũng không trả lời, bộ dáng cô uống rượu như vậy như đã cách xa hần mấy đời, mỗi lần nhiệm vụ trở về cô đều vui vẻ uống vài chén như vậy, lần nào cũng uống say đến chệnh choáng, dù thực tế còn thanh tỉnh hơn bất kì ai.

Kỳ Dung Thúy chính là một cô gái như vậy, lực tự chủ của cô rất mạnh, chưa bao giờ cho phép mình thực sự uống rượu, mỗi khi như vậy người ngoài cứ tưởng cô đã say, trên thực tế suy nghĩ của cô rất rõ ràng, sẽ không để cho chất cồn ảnh hưởng nửa phần lực phán đoán của cô, thậm chí trong một khắc cô cũng có thể thanh tỉnh bình tĩnh chiến đấu.

“Đừng đa nghi, tôi đã nhìn qua đơn đăng kí của anh.” Cô cười, hai má ẩn hiện đôi má lúm đồng tiền, tràn ngập hơi thở trẻ trung.

Thẩm Trì thậm chí không nghĩ ra đời trước cô từ bao giờ đã trở nên già nua tiều tụy như vậy.

Gió tuyết càng lúc càng lớn, ở ngã tư đối diện Thẩm Lưu Mộc rúc người vào áo lông, ánh mắt âm trầm nhìn đôi nam nữ đứng bên đường đối diện. Dù cho bên người gió tuyết rơi đầy, bọn họ vẫn trông thon thả cao gầy tuyệt sắc, thậm chí vào lúc cô gái hơi lão đảo chàng trai còn nhẹ nhàng đỡ lấy cô, dù cho đó chỉ là phép lịch sự vì chàng trai rất nhanh đã thu tay lại.

Thẩm Lưu Mộc là ai chứ, độ hiểu biết của y về Thẩm Trì thậm chí còn hơn cả những gì Thẩm Trì tưởng tượng, y nhìn ra được, Thẩm Trì đối xử với cô ta không phải thái độ đối với người lạ! Tuyệt đối không phải!

Cảm giác phức tạp này Thẩm Lưu Mộc chưa bao giờ trải qua.

Không biết vì sao y hận đến nỗi cắn môi đến chảy máu.

Y mới mười một tuổi, có lẽ vẫn còn ngây thơ, nhưng y chỉ biết một điều ——

Ba là của một mình tao! Ai cũng không thể cướp!

Ai cũng không được!

====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ... Chương này là chương chuyển tiếp, mai sẽ đi phó bản đầu tiên, xin hãy đón chờ...

Sau khi trở về từ phó bản sẽ gặp lại tên cận bã ~()~ he he he

Nhấn mạnh một chút, Ủy Ninh không phải là tra công, đời trước Thẩm Trì chỉ coi gã là anh em tốt, hờ hờ, là người anh em này có tâm tư khác, nhưng Thẩm Trì thuần túy chỉ coi gã là bạn thân, nhớ ngày đó, hấn rất thẳng → →

Còn Kỳ Dung Thúy, dù ta không nói mọi người cũng đã rõ, Ủy Ninh vốn không yêu cô, bởi vì Thẩm Trì hơi có thiện cảm với cô nên gã theo đuổi cô, sau lại trực tiếp hại chết cô. Ủy Ninh chính là một tên cận bã, Kỳ cô nương gặp không may đều do gã tạo ác nghiệp!

Ủy Ninh cũng sống lại, có điều hấn sống lại nhưng lại mất ký ức, cái gì cũng không nhớ rõ, chỉ là trong tiềm thức nhắm vào Kỳ cô nương, chỉ muốn giết cô càng nhanh càng tốt...

Kỳ cô nương không phải là vật hi sinh, vì cô không có cái gì với diễn viên chính → →

Cám ơn hương thảo, oản., Eve oa, không người thu thi thể, nặng, yên tĩnh tước, phân khối phân khối, Lạc Hà nghệ hồng, kỷ như tuyết, vô mưa hà, thiện, tử tử, tịch thổ, Cao Lôi Hoa địa lôi, yêu các người, (3)

20. Chương 20: Nhiệm Vụ Lớn

“Bạn nhỏ, sao cháu lại đứng đây một mình vậy?” Một người đàn ông trung niên béo tròn mặt mũi hiền lành thân thiện hỏi Thẩm Lưu Mộc đang đứng một mình trong gió tuyết.

Thẩm Lưu Mộc quay đầu lại, thần sắc âm trầm trên mặt được đổi thành vẻ tươi cười nhút nhát, có vẻ hơi sợ hãi nói, “...Cháu bị lạc mất ba.”

“Cháu có nhớ mình ở đâu không?”

Thẩm Lưu Mộc lắc đầu, “Cháu và ba hôm nay mới đến Bắc Kinh, ba bảo phải đi có công chuyện, cháu lên đi theo thôi.” Y nhỏ nhẹ nói.

Quang mang trong mắt người đàn ông chợt lóe, vừa lòng tiếp tục đánh giá khuôn mặt xinh đẹp của Thẩm Lưu Mộc, “Ồ? Bên ngoài gió tuyết lớn như vậy, không bằng cháu trước tiên đến chỗ bác chờ một chút, nói không chừng một lát nữa ba sẽ tới tìm cháu.”

Thẩm Lưu Mộc nhìn hướng người đàn ông chỉ thì thấy một cái sân treo đầy lồng đèn màu đỏ, ngọn đèn hôn ám ánh lên màu tuyết, nhìn qua vô cùng tối tăm, ngoài cửa có một số chàng trai trẻ ăn mặc mát mẻ đang gấp, thân hình cao gầy làn da trắng nõn, chỉ riêng vẻ bề ngoài cũng tuyết đối được coi là dễ nhìn.

“Bác ơi, là chỗ đó sao?”

“Đúng vậy, đó là nơi có thể sống thoải mái suốt đời.” Người đàn ông híp mắt cười.

Thẩm Lưu Mộc tỏ vẻ ngây thơ, “Nhưng mà bác ơi, cháu vẫn muốn tìm ba cơ.”

Bàn tay to như cái quạt hương bồ của người đàn ông đã tóm được cánh tay của Thẩm Lưu Mộc, “Bạn nhỏ, nếu đã đến đây thì cần gì phải đi nhanh như vậy?” Trong lòng lão thâm cảm thán hôm nay số mình gặp may, một mặt hàng tốt như vậy lại đến tận cửa, chuyện tốt như vậy thân là lão bản như lão làm sao lại từ chối, nghe đứa nhỏ này nói thì nó mới đến Bắc Kinh hôm nay, sau lưng lão đã có chỗ dựa vững chắc, chẳng cần phải sợ đắc tội loại người mới tới này. Dù cho cha đứa nhỏ này là một dị năng giả, một khi đã rơi vào cái vực sâu này thì đừng nghĩ sẽ có ngày bò ra được!

Thẩm Lưu Mộc nhìn cánh tay mình, cúi đầu không nhìn thấy biểu tình, khóe miệng hơi cong lên, “Bác là người xấu phải không ạ?”

“Bạn nhỏ, tôi dạy cháu một điều, ở tận thế thì làm gì có người tốt.”

Thẩm Lưu Mộc lúc này mới ngẩng đầu, cười ngọt ngào, “A, cảm ơn bác đã chỉ dạy ạ.”

Trong gió tuyết, trên tay y lặng im không một tiếng động mọc ra một cái cây nhỏ nhỏ màu máu, chui vào ống tay áo của người đàn ông, lão ta trong nháy mắt trừng to hai mắt, “Mày —— “

Máu tươi dần dần thấm ướt áo bông thật dày của lão Tam, vài giọt máu chảy tong tỏng xuống nền tuyết, chỉ tiếc rất nhanh đã bị từng bông tuyết rơi xuống che khuất mất.

Thẩm Lưu Mộc mặt không chút thay đổi, nhẹ nhàng phất một cái, bàn tay to đang tóm lấy cánh tay y liền rớt xuống, cả người lão Tam vẫn đang đứng sững trên mặt tuyết. Trời rất lạnh, lạnh đến nỗi đông cứng lão ta thành một pho tượng trên phố. Một số nhánh cây hút no máu liền trở lại ngón giữa của Thẩm Lưu Mộc, màu sắc trở thành màu đỏ sẫm, nhìn qua có chút dọa người.

“Tâm tình đang không tốt đã có người đưa tới tận cửa.” Y ý tứ hàm xúc không rõ cười cười, “Đã đáp ứng ba chỉ giết người xấu, có điều lão ta nói đúng, thế đạo bây giờ thì còn đâu người tốt?”

Ở ngã tư đường đối diện Thẩm Trì và Kỳ Dung Thúy đã mỗi người một ngã, Thẩm Lưu Mộc do dự một chút, nhìn chằm chằm bóng lưng của Kỳ Dung Thúy một lúc rồi mới nhanh chóng chạy về nhà.

Chờ y phải đi tuyết rơi trên mũ lao vào ngôi nhà ẩm áp thì Kỳ Gia đang chỉ đạo Minh Nguyệt lau bàn, thấy y mặt lạnh trở về liền kinh ngạc hỏi, “Không tìm được chú Thẩm sao?”

Minh Nguyệt hít hít mũi, nhú mày hỏi, “Cậu giết người?” Từ khi cậu ta biến giọng, cậu càng ngày càng ít nói, khuôn mặt cũng càng ngày càng không có cảm xúc.

Thẩm Lưu Mộc cởi áo khoác, “Giết một tên có ý đồ bắt chính với tôi.”

Kỷ gia: “...” Thực đồng tình với cái tên không có mắt kia...

“Mùi máu tươi.” Minh Nguyệt nói cho y biết, “Nếu chú Thẩm bây giờ trở về, cậu nhất định không gạt được chú ấy.”

Không biết từ bao giờ Minh Nguyệt cũng học theo Kỳ Gia gọi Thẩm Trì là chú Thẩm.

Thẩm Lưu Mộc vừa định đi thay quần áo thì Thẩm Trì đã về đến cửa. Quả nhiên giống như Minh Nguyệt đã đoán, Thẩm Trì nhìn Thẩm Lưu Mộc, “Con vừa ra ngoài?”

Thẩm Lưu Mộc đành ngoan ngoãn, “Vâng.”

“Sao lại giết người?”

“Lão ta có ý đồ bắt chính với con.” Thẩm Lưu Mộc nghiêm túc nói.

Thẩm Trì nhìn y vài lần, rốt cuộc vẫn không nói gì, xoay người đi vào bếp.

Thẩm Lưu Mộc sắc mặt lập tức tối lại, y hung hăng ném áo khoác xuống mặt đất, hiển nhiên tâm tình xấu cực hạn.

“Chú Thẩm sao vậy nhỉ?” Ngay cả Kỳ Gia cũng nhìn thấy có điều không bình thường.

Minh Nguyệt nghiêm nghị nói, “Cần tôi tính cho cậu một quẻ không?”

“Quên đi!” Thẩm Lưu Mộc tức giận nói, “Quẻ của cậu từ bao giờ lại chính xác vậy??”

Minh Nguyệt hơi ngượng, “Sở trường của tôi là bùa mà...Có điều bây giờ tốt hơn trước kia nhiều rồi!”

Kỷ gia cười nhạo cậu, “Anh ngoại trừ quẻ “Huyết quang tai ương” có vẻ hơi đúng kia còn cái gì đúng nữa.”

Chờ Thẩm Trì làm xong bữa tối đi ra thì ba đứa nhỏ đã quét dọn sạch sẽ phòng ở, có rồi gỗ giúp đỡ ngay cả trong mấy cái góc ngách cũng được quét sạch.

“Chuẩn bị đi, ba ngày sau chúng ta xuất phát.” Nhiệm vụ Lôi Đình đặt ra chính là một nhiệm vụ lớn, có khi mấy tháng sau chưa chắc đã về.

“Đi đâu vậy?” Thẩm Lưu Mộc ngẩng đầu.

Thẩm Trì đưa màn hình di động cho bọn nhỏ xem, “Sào huyết của thầy ma, xuất hiện thầy ma cấp D, không chỉ có một con thôi đâu, chúng ta cần làm công đoạn chuẩn bị cho lần tiến giai tiếp theo của các con.”

“Chắc chắn là không chỉ có mỗi chúng ta mà thôi?” Kỷ Gia hỏi.

“Đúng vậy, còn có chín tổ khác.” Thẩm Trì trả lời cô bé, sau đó bổ sung, “Nhân số chúng ta ít nhất, có điều không cần lo lắng, chú đã tra qua tư liệu rồi, chín đám người bọn họ không có quan hệ gì với nhau, chỉ có chúng ta là vừa mới tới, rất có thể các nhóm sẽ tự kiểm chế lẫn nhau, chúng ta cứ duy trì trung lập là được.”

Minh Nguyệt nghi hoặc: “Nguyên tình chắc phải tranh nhau rồi, chắc chắn sẽ không có đủ chín con thầy ma cấp D.”

Thẩm Trì cười, “Chẳng lẽ cháu không có lòng tin sao?”

“Không phải, chỉ là chúng ta dù sao cũng chưa từng hợp tác với người khác...” Minh Nguyệt có chút lo lắng, phần lớn không phải lo cho chính mình mà mấy người trước mắt này có thể hòa thuận ở chung với người khác sao? Ách, đương nhiên chính cậu cũng có một chút vấn đề nhỏ...

Thẩm Trì buông bát xuống, “Không sao, sau này sẽ có ngày gặp phải tình cảnh như vậy, chỉ là hợp tác mà thôi, chúng ta vẫn là chúng ta, không cần phải để ý tới những người khác, có người muốn ra oai với chúng ta, chúng ta cũng không cần quá mức khách khí với bọn họ.”

Đây là lần đầu tiên bọn hắn hợp tác với các tiểu đội khác, Thẩm Trì thì không phải lần đầu tiên, hắn đã trải qua nhiều rồi, vậy nên cũng không có gì cần bận tâm nhiều.

Sào huyết thầy ma này đáng giá để khám phá không chỉ bởi vì nơi này xuất hiện thầy ma cấp D, theo trí nhớ của hắn, nơi đó có một cái cây tiến hóa cực kì biến thái, lúc trước có không ít đội ngũ có thanh danh đi tới, kết quả tổn hơn nửa quân số mới có thể chặt vật trở về.

Dâu độc (1) cấp ba, đây là một loại cây lá rụng to lớn, nó còn có một cái tên khác quen thuộc hơn nhiều — “Kiến huyết phong hầu”. Dâu độc sau khi tiến hóa còn đáng sợ hơn rất nhiều, vì vậy mới có thể khiến nhiều dị năng giả như vậy chôn thầy tại Trùng Khánh.

Lưu Mộc cũng đang là cấp ba, có thể miễn cưỡng thu phục.

Không biết vì sao, sau khi đến Bắc Kinh, hắn trái lại không sốt ruột như vậy, chỉ cần nhìn thấy ba đứa nhỏ đang cố gắng và cơm này, lo lắng trong lòng dần dần vơi bớt. Hắn hưởng thụ một cuộc sống như vậy, không mong được đáp lại, chỉ cần bọn nhỏ ý lại, tin tưởng hắn, thấy bọn nó từng ngày lớn lên, trở nên mạnh mẽ.

Nhiệm vụ lần này có số lượng người tham gia có hạn, phải là dị năng giả trên cấp hai, nếu có dị năng đặc thù thì cũng có thể được xem xét. Điều này làm cho khi bọn Thẩm Trì đến địa điểm tập hợp liền được nghênh đón bởi ánh mắt kinh ngạc của một đám người.

Không tính đến những mặt khác thì bọn họ quả là rất nổi bật, một người mang theo một đứa trẻ xuất hiện đã đủ khiến người khác kinh ngạc, còn lập tức xuất hiện ba đứa, đây cũng quá...

“Có một số người hình như coi nhiệm vụ lần này như đi du lịch đây, đây là cái thể loại gì, chuyển nhà sao?” Một tên to con châm chọc nói, giọng nói cũng không tính nhỏ vang lên.

Tiểu đội của Thẩm Trì chỉ có bốn người, hắn đương nhiên không sợ bọn họ, mà Thẩm Trì biết, lúc này nếu tùy ý người ta châm chọc thì bắt đầu từ bây giờ thẳng đến lúc hoàn thành nhiệm vụ mấy người bọn hắn sẽ không có bất cứ lời nói nào, khiêm tốn là một chuyện, nhịn nhục là một chuyện khác. Tận thể năm thứ tư đã có rất nhiều dị năng giả, Thẩm Trì tin rằng bây giờ hắn chắc chắn không phải đối tượng khiến người khác chú ý, chỉ cần hắn cẩn thận không để lộ tâm thần bất tử của bản thân thì chắc là sẽ không có vấn đề gì.

Hắn vỗ vỗ đầu Kỷ Gia, Kỷ Gia gật đầu, bỗng nhiên mở miệng, “Tiểu Vân!”

Giọng nói dễ nghe vang lên, nhỏ nhẹ như một cô bé ngượng ngùng.

Trong mơ hồ tất cả mọi người đều nghe được một tiếng gầm rú như có như không. Không lâu sau liền thấy một con Báo gầm thật lớn chạy như bay tới, có thể nhìn rõ răng nanh sắc nhọn trong mồm nó.

Chờ khi nó lẳng lặng đứng ở bên cạnh bọn Thẩm Trì thì bốn chân ngắn ngủn mập mập liền biến thành bốn cái bánh xe, lúc này bọn họ mới phát hiện ra hình ảnh vừa nãy giống như một ảo giác vậy, đây rõ ràng là một chiếc xe đường xa xinh xắn dễ thương mà! Ách, chỉ là tại sao không có cả kính chắn gió lẫn cửa kính xe vậy...

Kỷ Gia cười, trong ngực cô bé ôm một con búp bê gỗ, trên ba lô trái phải đều treo một con, trên vai còn có một con chim gỗ đáng điệu ngây thơ. “Rối gỗ sư, dị năng giả cấp hai.” Giọng cô bé ngọt ngào, nhưng ngay sau lời nói của cô ba con rối gỗ đều rơi xuống đất, kèm theo tiếng kết kết, đồng loạt tao nhã hành lễ, dùng đôi mắt đen làm người ta phát lạnh nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Nhất thời, toàn trường yên tĩnh không một tiếng động.

Minh Nguyệt vẫn mặt đơ như cũ, cậu nhìn về phía tên to cao vừa nãy cười nhạo bọn họ, “Đại thúc, tôi xem hình như sắp tới chú sẽ gặp huyết quang tai ương, có muốn mua một đạo phù cầu bình an không?”

Tên to con nhảy dựng lên, “Tên khỉ nhà mày mới có huyết quang tai ương!” Bịch một tiếng đập một cái, xem ra hẳn là một tên lực lượng dị năng giả cấp hai.

Thẩm Trì hơi mỉm cười, “đồng đội” (2) hẳn đã thấy một lần khí đen bao phủ tên to con này, còn có thể thoáng trông thấy dáng dấp một đứa trẻ ngồi trên vai tên đó, đây là tiểu quỷ Minh Nguyệt nuôi? Nhưng trừ những “đồng đội” bọn hắn ra, những người khác không thể nhìn ra sự khác biệt gì.

Thẩm Lưu Mộc đang dựa vào trong lòng Thẩm Trì ngủ gà ngủ gật, y dụi dụi mắt, “Ầm ỉ chết đi được.”

Lúc này một chàng trai trẻ tầm ba mươi tuổi mặc quân trang vội vàng đi tới, “Mọi người im lặng một chút!” Cậu ta liếc nhìn xung quanh một cái rồi nói, “Tôi là Thành Hải Dật, người phụ trách nhiệm vụ lần này, vị đây là cộng sự của tôi, Hạng Tĩnh, nhiệm vụ lần này do hai người chúng tôi dẫn mọi người đi.”

“Ba, bọn họ là ai?” Thẩm Lưu Mộc lặng lẽ ghé vào tai Thẩm Trì hỏi.

“Người của Chính phủ.” Thẩm Trì nhìn ba người nước ngoài bên cạnh bọn hắn, có chút kinh ngạc. Đời trước hắn không tham gia hành động lần này, vì vậy cũng không biết lần này còn có người ngoại quốc tham gia? Im lặng nghe ngóng bọn họ nói chuyện với nhau, tuy hắn nghe không hiểu nhưng có vẻ thứ tiếng này rất giống tiếng Nga.

“Ồ, các bạn đã ở đây rồi.”

Người đi tới hiển nhiên là Kỳ Dung Thúy, Thẩm Lưu Mộc lập tức ôm chặt cổ Thẩm Trì.

Thành Hải Dật nhìn thấy Kỳ Dung Thúy lập tức lễ phép chào hỏi, hắn nhìn xung quanh, “Mời các vị dị năng giả hệ Tự nhiên đứng ra được không?”

Thẩm Trì nhú mi, hắn đã nhận thấy đây không phải là một chuyến đi đơn giản như hắn tưởng tượng, nói không chừng đằng sau còn ẩn giấu một mục đích khác, vì vậy mới xảy ra kết cục như vậy —— người tham gia nhiệm vụ lần này chết quá nửa.

Dị năng giả hệ Tự nhiên trong số các dị năng giả là cực kì thưa thớt, nhưng cũng không phải ít đến mức chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Ngoại trừ bọn Thẩm Trì, chín tổ đội khác ở Bắc Kinh cũng có chút thanh danh. Cuối cùng, trong số bọn họ có sáu dị năng giả hệ Tự nhiên, lần lượt là Hỏa hệ Kỳ Dung Thúy, Thổ hệ Chu Linh và Trần Ích, Băng hệ Đàm Nghiên Nhã, Kim hệ Kha Đào, Phong hệ Bào Tiểu Mai, vừa vặn ba nam ba nữ, trước khi đến đây mấy người này ở Bắc Kinh cũng là một nhân vật có chút mặt mũi.

Vì thế khi Thẩm Lưu Mộc trước ánh mắt mọi người bước ra liền nhận được ánh mắt kinh dị của mọi người.

“Thẩm Lưu Mộc, cấp hai, hệ Mộc.” Y đã được Thẩm Trì tắm rửa khá sạch sẽ, nhìn qua chính là một bé trai làn da trắng nõn tướng mạo văn nhã.

Thành Hải Dật ánh mắt sáng rực, “Hệ Mộc?”

“Đúng.”

Nụ cười trên mặt Thành Hải Dật lập tức trở nên thân thiết, “Đây là dị năng giả hệ Mộc đầu tiên ở Bắc Kinh chúng ta!”

Ba người Nga ở bên kia cũng xì xào bàn tán, ánh mắt nhìn Thẩm Lưu Mộc có chút kì lạ, Thẩm Trì lập tức cảnh giác.

“Ba!” Thẩm Lưu Mộc hoàn mỹ sắm vai một đứa nhỏ hướng nội ngại ngùng ỷ lại ba.

Mặc dù mười một tuổi đã được xem như là một thiếu niên choai choai.

Không có gì bất ngờ, giọng nói của Thành Hải Dật bỗng nhiên trở nên rất hòa khí, “Nghe nói đoạn đường này đi lại cũng không dễ dàng, sẽ có lúc cần phải sử dụng đến năng lực của dị năng giả hệ Tự nhiên, đến lúc đó cần phải nhờ đến bạn nhỏ Thẩm Lưu Mộc rồi.”

“Chẳng hạn như phiền phức kiểu gì?” Không chỉ có Thẩm Trì nghi ngờ, những người khác cũng đồng loạt nhìn về phía Thành Hải Dật.

Thành Hải Dật hơi do dự, lúc này Hạng Tĩnh bên cạnh hần đứng dậy, “Thành khoa, để tôi nói cho.” Cô ta ăn mặc không khác gì những cô gái bình thường, quần jean, áo lông đen, diện mạo bình thường, làn da lại trắng nõn như ngọc, có một khí chất rất đặc biệt.

Minh Nguyệt lẩm bẩm, “Tôi chán ghét cô ta.”

Kỷ Gia nhìn cậu một cái, “Sao vậy?”

“Trên người cô ta có mùi tôi chán ghét.”

Lời cậu vừa dứt thì Hạng Tĩnh bỗng nói, “Tôi đến từ Nga Mi, nếu ở thời trước có lẽ mọi người sẽ cảm thấy đây là mê tín dị đoan, nhưng bây giờ tôi chính là chính đạo phá ma trừ tà, tôi từ nhỏ luyện tập pháp không kinh, có tác dụng xua đuổi tà vật. Ba vị người Nga này này là tín đồ trung thành —— đây là một nhiệm vụ rất nghiêm túc, chúng ta lần này sẽ đi qua Long Hà huyền quan đàn (3) và Tiểu Tam Hạp huyền quan đàn, căn cứ tin tức đã nhận được thì chỉ sợ đến lúc đó sẽ có một số chuyện không ngờ phát sinh. Có điều các vị không cần lo lắng, không chỉ có chúng ta, dị năng giả hệ Tự nhiên có tác dụng khắc chế với một vài thứ kia.

Càng nghe Thẩm Trì càng kinh ngạc, không thể tưởng tượng được sống lại một lần, hần có thể biết được chuyện tình kiếp trước hần hoàn toàn không hề tiếp xúc qua, có điều, ngay cả thầy ma đều có, Vũ Đường và Nga Mi xuất hiện đời trước hần cũng đã nghe nói, lại có tiểu quỷ Minh Nguyệt nuôi ở đây, có cái gì quỷ quái cũng sẽ không làm cho hần bất ngờ được nữa. Có điều hần rất nghi ngờ năng lực của Hạng Tĩnh, bởi vì cô ta không nhìn thấy con tiểu quỷ đang ngồi trên vai tên to con hóng chuyện kia.

Sau đó hần chợt nghe thấy Minh Nguyệt lẩm bẩm, “Giả thần giả quỷ...”

Thẩm Trì: “...”

Giả thần giả quỷ không phải là cậu sao? Hoàn toàn không biết xấu hổ cười nhạo người khác...

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thẩm Trì quả nhiên có thể chất thu hút biến thái, Bất kể là đời trước hay là đời này...tất cả đều là biến thái → →

Cám ơn lilynmei1030, tím u tuyết, lovezet A, tô nữ địa lôi, yêu các người, (3)

Cám ơn nic Ky0824 hoả tiễn, yêu người, sao sao đất, (3)

=====

Chú giải:

(1) Dâu độc: *ta chém tên* Có tên khoa học là *Antiaris toxicaria*, là một loại cây sống trong rừng rậm nhiệt đới, có nhựa cực kì độc.

(2) “đồng đội”: Là kĩ năng tổ đội trong game.

(3) Huyền quan đàn: Nghĩa địa trên cao, các quan tài người chết được treo trên vách núi,...

21. Chương 21: Huyền Quan Đàn

“Minh Nguyệt, năng lực cô ta như thế nào?” Thẩm Trì nhỏ giọng hỏi, tốt xấu gì cô ta hình như cũng là đồng nghiệp của Minh Nguyệt?

Minh Nguyệt khinh thường nói, “Cô ta chẳng có bản lĩnh gì, có điều trên người cô ta có một món đồ khiến cho bọn tiểu quỷ sợ hãi.” Cậu hít hít mũi người, “Hình như là một thanh kiếm cổ.”

...Cậu có mũi chó sao? Sao mà ngửi mùi thôi cũng biết vậy?!

“Hình như huyền quan đàn kia sẽ có phiền phức?” Kỳ Gia không nhịn được mở miệng.

Minh Nguyệt an ủi cô bé, “Không cần sợ! Có tôi ở đây cậu không cần sợ quỷ gì cả, đến lúc đấy tất cả đều phải quỳ gối trước uy nghiêm của tiểu quỷ của tôi! A, đúng rồi chú Thẩm, ba người nước ngoài kia có bản lĩnh hơn cô gái kia, nếu không phải tiểu quỷ của cháu thu liễm hơi thở, bọn họ hơn phân nửa sẽ phát hiện ra.”

“Ba người này chắc là người Nga.” Cơ Đốc Giáo là một trong những tông phái lớn mạnh trong Chính giáo, cùng Thiên Chúa giáo và Tân Giáo tạo thành ba tông phái lớn, Thẩm Trì hí mắt nhìn qua Thập Tự Giá bọn họ đeo trên cổ, vừa nhìn cũng biết là thường xuyên được sờ đến, Thập Tự Giá hơi rỉ sét mang theo một cảm giác thánh khiết thần bí nào đó.

Có chín tổ đội cùng Thành Hải Dật, Hạng Tĩnh và ba người Nga kia, thêm bọn hắn nữa là tầm hơn một trăm người, Thẩm Trì biết mục tiêu bọn họ ở thành phố núi Trùng Khánh, nhưng nghe ý tứ của Hạng Tĩnh thì chẳng lẽ bọn họ phải đi qua Tam Hiệp (1)?

Mỗi một tiểu đội sẽ tự mình chuẩn bị xe khách, năm người Hạng Tĩnh đi xe công vụ, chỉ có bốn người Thẩm Trì dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người đi vào bụng Tiểu Vân.

Bất luận xe bọn họ có đi nhanh như thế nào thì con Báo gỗ vẫn không nhanh không chậm bám sát ở phía sau, không chỉ không tụt lại phía sau mà còn rất thông thả tự nhiên.

Tiểu đội của Kỳ Dung Thúy đến đây gồm chín người, ngoại trừ cô còn có một cô bé không lớn hơn Minh Nguyệt bao nhiêu Tiểu Lê, cô bé là một dị năng giả Biến hình cấp hai, có thể hóa thành một con chim cất trắng xinh đẹp, hình thể lớn hơn gấp đôi so với cất bình thường, lực công kích cũng rất mạnh. Lúc này các cô gái đang dựa vào mặt kính phía sau chiếc xe khách quan sát con Báo gỗ ngày thơ dễ thương bên ngoài.

“Thật quá đáng yêu...” Tiểu Lê suýt xoa.

Kỳ Dung Thúy gật đầu, “Cảm giác bốn người bọn họ thật thần bí.”

Một người đàn ông trung niên đang nằm vắt chân cười cười, “Thật đáng yêu sao? Tôi thấy con mắt trên xe chính là một con mắt thật.”

“Cái gì thật cơ?” Tiểu Lê tò mò quay lại hỏi.

“Các cô sẽ không cho rằng sẽ có con mắt nhựa to như vậy chứ?” Một tên râu quai nón bên kia ngáp một cái, “Hình như là moi từ một động vật biến dị xuống.”

Tiểu Lê lập tức trầm mặc, không biết nhớ ra cái gì bỗng nhìn chằm chằm vào con Báo hoa phía sau.

Cặp mắt kia vừa lớn vừa sáng, linh động như là đang còn sống vậy.

“Chúng ta tốt nhất vẫn nên cách cô bé tiểu học năm ba kia một chút.” Người đàn ông trung niên gà gật nói nhỏ.

Kỳ Dung Thúy khó hiểu xoay trái xoay phải, “Tại sao?”

“Chị Kỳ, chị tới chậm có lẽ không chú ý.” Tiểu Lê khó khăn nói, “Cô bé khổng lồ con Báo gấm kia còn có ba con rối gỗ nữa.”

“Thì sao?”

“Đó là ba con rối gỗ hình người, mấy cặp mắt kia...”

Kỳ Dung Thúy mở to hai mắt, “Ý em là?”

Khuôn mặt Tiểu Lê có chút trắng bệch, “Nhìn qua rất giống mắt của người.”

Nhất thời, tất cả mọi người trong xe khách im lặng.

Không chỉ có bọn hắn, những tiểu đội khác lúc nào cũng có một hai người thông minh, nhìn mắt của Tiểu Vân liền đoán ra được, lại liên hệ với mấy con rối gỗ cô bé kia mang bên người, nhớ đến con rối gỗ mặc váy xếp màu đen có đường kẻ đỏ dùng làm môi, lại nghĩ đến cặp mắt đen sáng ngời của ba con rối gỗ, vừa tròn lại vừa lớn, người không biết nhìn qua có thể thấy có chút đáng yêu, tuy nhiên cặp mắt có thể linh động như vậy nhìn thế nào cũng không giống mắt giả, bỗng nhiên thấy có chút lông tóc dựng đứng.

Hai đứa nhỏ nhất một đứa là dị năng giả hệ Mộc, một đứa là Rối gỗ sư khiến lòng người phát lạnh, thế còn một đứa hơi lớn và người trưởng thành thì có năng lực như thế nào?

Vì thế, tất cả mọi người đều cho rằng tiểu đội bốn người kia rất đáng sợ, không còn ai dám khinh thường tiểu đội bốn người có độ tuổi bình quân thấp nhất kia.

Từ Bắc Kinh đến Trùng Khánh cho dù là ở những năm trước đây thì cũng phải mất tầm hai tư giờ đường xe, dù sao đây cũng là lộ trình một ngày bảy trăm km, ở tận thế thì còn chậm hơn nữa. Thẩm Trì bọn hắn đi từ vùng duyên hải Đông Nam đến Bắc Kinh, lúc mới đầu thì hầu hết các tuyến đường cao tốc đều có thể thông hành, đến năm thứ tư thì không còn may mắn như vậy, rất nhiều cầu cùng cao tốc đều bị hỏng, không được thường xuyên bảo dưỡng và sửa chữa, một khi bị xuống cấp rất dễ bị phá hủy. Nguyên nhân chủ yếu là do thực vật tiến hóa làm, còn thêm cả đội ngũ chuyên môn cướp của trên đường cao tốc, điều này khiến cho rất nhiều người Bắc thượng cũng không dễ dàng.

Mười chiếc xe thêm một con Báo hoa khổng lồ, chỉ cần có mắt là biết không thể trêu chọc được, vì vậy đường đi khá an toàn, mỗi tiểu đội đều tự mang lương khô, từ thái độ của bọn họ cũng có thể thấy được giữa bọn họ cũng có chút ngăn cách, chút thời gian nghỉ ngơi giữa giờ cũng không nói chuyện với nhau, nhưng Thẩm Trì biết bọn họ đều đã quen hợp tác với nhau, chỉ ít cũng phải có ý thức đồng đội mới có thể được chiếu mộ, ít nhất lúc chiến đấu cũng không phải loại người lùi bước, như vậy là đủ rồi.

Đến hôm sau Thành Hải Dật nói với mọi người, “Chúng ta tới đây đi bằng thuyền.”

“Tại sao, con đường phía trước khó đi sao?” Kỳ Dung Thúy kỳ quái hỏi.

Hạng Tĩnh trả lời cô, “Đúng vậy, phía trước không thể đi được, cả Trùng Khánh đều biến thành sào huyệt thầy ma, đường cao tốc đều bị phá hủy, còn nguy hiểm cả đường thủy.”

Thẩm Trì bọn hắn đi ra từ trong bụng Tiểu Vân, nhìn về phía bến tàu, xem ra hành động lần này đã sớm có chuẩn bị trước. Thuyền này còn tốt hơn thuyền chở khách thông thường, trang bị cũng đơn giản, tất nhiên là tốc độ không được nhanh lắm, nhưng ở tận thế, chẳng lẽ còn ước mơ được đi du thuyền xa hoa này ư? Có một con thuyền như vậy cũng đã rất tốt rồi.

Thuyền này ô tô có thể trực tiếp đi lên, mọi người đỡ phải dọn đồ.

“Mục tiêu của chúng ta tốt cùng là đến chỗ nào?”

” Thành Bạch Đế (2).”

Chính là thành Bạch Đế “Sáng rồi Bạch Đế rục ngàn mây (3)”, vốn ba mặt thành Bạch Đế bị nước bao quanh, một mặt dựa núi, một mình đứng sừng sững, khung cảnh tiêu điều, dòng thác chảy từ trên núi xuống lại có vẻ tú lệ khác biệt. Mà sau khi Tam Hiệp bị tàn phá, mực nước dâng lên, thành Bạch Đế trở thành đảo nhỏ bốn phía bị nước bao phủ, nơi đó trở thành sào huyệt của thầy ma, thầy ma không biết bơi, đường thủy trở thành con đường xâm nhập tốt nhất.

Con thuyền hơi chòng chành, Minh Nguyệt nói lỏng cổ áo.

Tại thời tiết cực kì lạnh này, sóng xô dữ dội, bởi vì đây là tàu thủy nên tiếng sóng vỗ không ngừng gầm rú bên tai.

Kỷ Gia sớm phát hiện Minh Nguyệt khác thường, “Sao vậy?”

Minh Nguyệt, “Không biết tại sao tôi có cảm giác rất không thoải mái.”

“Anh không phải là bị say tàu chứ?” Kỷ Gia nghiêm túc nói.

Minh Nguyệt lắc đầu, “Tôi còn lâu mới bị say.”

Kỷ Gia lộ ra vẻ mặt không đáng tin, bắt đầu tìm kiếm thùng đựng đồ linh tinh xem bọn hắc liệu có mang theo thuốc chống say gì đó không.

Mà Thẩm Trì đang ngưng thần nhìn chằm chằm vào máy đo độ (4), Thẩm Lưu Mộc ngồi xổm cạnh hắn, “Ba, có chuyện gì vậy?”

Máy đo độ này là đồ vật Thẩm Trì trong lúc vô ý có được, có tác dụng không nhỏ đối với việc xác định vị trí của mình, nhất là ở nơi không rõ phương hướng. Hắn nhìn con số trên màn hình, trong lòng có dự cảm không tốt lắm. Nếu hắn không nhớ nhầm thì máy con số không phải là con số may mắn.

Thật lâu trước kia hắn từng đọc về tam giác Bermuda trong sách, kim tự tháp Ai Cập, di chỉ Maya, rãnh Mariana, Thần Nông Giá,...v.v đều ở 30 độ vĩ Bắc, con số này đến bây giờ vẫn là một điều bí ẩn, mà bọn hắn cũng đang ở xung quanh 30 độ vĩ Bắc!

Thẩm Trì đang muốn trả lời Thẩm Lưu Mộc bỗng nghe thấy vài tiếng kinh hô ở bên ngoài.

Chờ đến khi bọn hắc chui ra khỏi Tiểu Vân thì hoàn toàn bị giết mình.

Chờ bọn hắc chui ra Tiểu Vân thời gian, nhất thời hoàn toàn giết mình.

Dưới nước sóng đánh cuộn cuộn, đập thẳng vào một vách núi dựng đứng, không chỉ độ dốc khiến người ta kinh ngạc, còn không cả có một ngọn cỏ. Làm người khác kinh hãi nhất là trên mặt vách đá, từng cái từng cái quan tài đá (5), khắp chốn dày đặc. Phía trên là vách núi, phía dưới là nước sông cuộn cuộn, nhìn qua có chút hùng vĩ. Mấy quan tài đá đó, hoặc là một đám ba năm cái, hoặc là nổi thành một dải. Những quan tài đá này giống như bức họa thời cổ, khiến cho lòng người rung động bởi sự thần bí của nó.

Ngay cả Thẩm Trì tự nhận là kiến thức rộng rãi cũng nhất thời sửng sốt, cảnh tượng như vậy làm cho hắn nhớ tới huyền quan đàn ở Cù Đường hiệp trong trò chơi, có điều, Hạng Tĩnh nói là bọn hắc sẽ đi qua hai cái huyền quan đàn, nói như vậy, một chỗ khác hẳn là ở Cù Đường hiệp?

Sắc mặt Minh Nguyệt có chút trắng xanh, lúc này Kỷ Gia mới tin cậu không phải bị say tàu, cô bé chỉ cái nghĩa địa, “Là do chỗ này sao?”

Thẩm Trì cũng đã phát hiện Minh Nguyệt không bình thường, trong lòng có chút cảnh giác, “Minh Nguyệt, không có vấn đề gì chứ?”

“Cháu cũng không biết!” Sắc mặt Minh Nguyệt cơ hồ không còn tí huyết sắc, “Sau tận thế, sư phụ của cháu nói cho cháu rất nhiều chuyện liên quan đến cương thi, chuyện này cũng không có gì mấy, ông nói cương thi vốn không thể đi ra vào ban ngày, hiện tại ngoài đường toàn là cương thi, vì vậy cháu nghĩ những chuyện khác ông ấy cũng chỉ gạt cháu mà thôi.”

Cậu luôn luôn gọi thầy ma là cương thi, trong lòng cậu, mấy con thầy ma đầy đường lấy thịt người làm thức ăn chính là cương thi.

“Cháu trời sinh linh cảm rất mạnh, vì vậy sư phụ năm đó mới chịu dạy cháu đạo thuật, cháu chỉ biết nơi này khiến cháu rất khó chịu.” Minh Nguyệt cắn môi nói.

Nhóm dị năng giả này không thể nghi ngờ có lá gan rất lớn, nhìn thấy huyền quan đàn lớn như vậy cũng không sợ hãi, ngược lại còn có vài người tụ tập với nhau chỉ vào huyền quan đàn. Thẩm Trì miễn cưỡng phát hiện Thành Hải Dật, Hạng Tĩnh và ba người Nga kia nhìn về phía vách núi kia một cái, thần sắc căng thẳng.

“Á ——” Khi tiếng kêu thảm thiết vang lên, đa số mọi người con chưa kịp phản ứng!

“Cẩn thận!” Thành Hải Dật quát to một tiếng, hóa thành một con hổ hung dữ, hổ gầm rung núi!

Tuy tính cách của hắn bình thường không có tính cách bá vương, nhưng hắn đúng là người biến hình cấp ba!

Thẩm Trì đã nhìn thấy thứ đã đả thương người, hình như đó cũng là thầy ma?

Nhưng bề ngoài lại hoàn toàn bất đồng so với thầy ma, có chút giống xác ướp hơn. Trung Quốc hiện tại phần lớn đều hỏa táng, ngoại trừ ở nông thôn thì rất ít có thầy ma chui từ trong mồ ra. Thẩm Trì cũng chỉ nhìn thấy thầy ma máu thịt chảy đầm đìa ở trong thành phố chứ chưa từng nhìn thấy thầy ma đã hoàn toàn trở thành thầy khô. Nó chỉ cao có đứa trẻ, thân thể được bọc trong thi bố cơ hồ hoàn toàn thối rữa, cho dù ở trong gió lớn như thế nào Thẩm Trì cũng có thể ngửi thấy cái mùi khiến người khác buồn nôn.

Tay của một tên to con bị bẻ xuống, máu tươi đầm đìa, mọi người nhìn sang, chính là đại hán bị Minh Nguyệt ngắt lời có “huyết quan tai ương”.

Không thể nghi ngờ cái thầy khô này là bò ra từ trong huyền quan, chỉ có điều đạo hạnh của nó cao hơn nhiều so với thầy ma bình thường, Thẩm Trì thậm chí không thể phán đoán đây là thầy ma cấp mấy, tuy nhiên hắn có thể nhìn thấy tử khí dày đặc trên người bọn chúng, tên lực lượng dị năng giả to con kia sau khi bị bẻ một cánh tay cũng không lập tức chết ngay, tử khí màu đen tràn ra khắp mặt hắn, ngăn ngui trong vòng mười giây đã tắt thở.

Mọi người lúc này mới bắt đầu thấy hoảng sợ!

“Rầm” một cái cửa kính xe bị đánh vỡ, theo sau đó là tiếng hét chói tai của một cô gái, một con cắt trắng bay vút lên trời, xoay hai vòng trên không rồi mới đậu xuống vai Kỳ Dung Thúy, dù là trong trạng thái động vật cũng có thể thấy được sự khiếp đảm của nó.

“Chị Kỳ, Vương Xuân đã bị con thầy khô kia hút khô rồi!”

Ba người Nga kia đã ngồi khoanh chân ở mũi tàu, tay nắm chặt Thập Tự Giá thì thào nói gì đó, một quang sáng thánh khiết từ người họ bỗng mở to ra.

“Lý Thành! Tăng tốc độ!” Thành Hải Dật biến trở về hình người, quát người lái thuyền.

Bởi vì sự việc phát sinh đột ngột, cũng do đầu tiên Thành Hải Dật vẫn còn giữ tâm lý may mắn nên đã không nói trước để mọi người chuẩn bị, cứ tưởng rằng có thể lặng lẽ đi qua, lại không nghĩ đến mấy con thầy ma này lại nhanh như vậy!

“Phùng!” Lòng bàn tay Kỳ Dung Thúy bộc phát ra một ngọn lửa mãnh liệt, một trái cầu lửa rất lớn bay thẳng đến cái thầy khô mang bộ dáng trẻ con kia.

Nào ngờ thầy ma kia lập tức bay lên!

Trước con mắt trợn trừng của mọi người bay lên!

Bào Tiểu Mai đứng ở đầu thuyền cũng dậm chân, giống như chim én nhẹ nhàng tung người lên trời, từ khi trở thành dị năng giả hệ Phong cấp hai cô đã có thể phi hành trên không trung trong chốc lát, duỗi tay tung một cái Đạo gió bổ tới cái thầy khô ở giữa không trung kia. Dưới có lửa trên có gió, cánh tay đầy máu trong mồm nó rơi “bịch” một cái xuống thuyền, Đạo gió làm rách thi bố trên người nó, lộ ra một mảng lông trắng khiến người ta sợ hãi.

“Rầm!” Kha Đào toàn thân áo giáp đánh tới một thầy khô đã bị Đàm Nghiên Nhã đóng băng, quả nhiên hắc tử khí kia không có ảnh hưởng gì đến dị năng giả hệ Tự nhiên.

“Tiểu Hắc!” Kỳ Gia nhẹ nhàng kêu lên.

Con búp bê mặc quần áo Gothic kia cũng nhắc lấy chiếc đàn violon gỗ giản dị trên lưng mình xuống.

“Két ——” Thanh âm đàn kéo kệt kêu lên, tiếng vang truyền khắp con thuyền, cơ hồ tất cả mọi người đều không nhận được bật lở tai.

“Bịch Bịch Bịch!” Thầy khô trên trời trực tiếp rơi xuống sàn thuyền.

Thanh âm đàn violon vô cùng khó nghe, nhưng mỗi lần vang lên động tác cây khô bỗng nhiên chậm hơn một chút, mấy nhúm dị năng giả vốn phải chịu thiệt bởi tốc độ của chúng liền cố chịu mằn tai đau bắt đầu công kích ngược lại cái đồng cây hôi hám khô quắt đầy lông trắng kia.

Thẩm Lưu Mộc mở bàn tay, ở nơi không có đất này hiển nhiên Mộc hệ dị năng giả có chút bất lợi, nhưng khi y giơ tay lên, hoa lá phiêu tán, trong không khí tràn ngập mùi hương thơm mát, nhất thời làm cho tinh thần phấn chấn, mà lúc này đám huyết đằng trên tay y bỗng đứng biến lớn, lao tới một con cây khô.

Làm cho người sợ hãi chính là, cây khô nháy mắt có thể đem người ta hút khô kia, bị dây mây đỏ như máu quấn chặt lấy, sau đó —— hút khô ...

...

...

====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tại sao! Tại sao! Tại sao! Rốt cuộc là vì sao! Mỗi lần đến giờ cần đăng bài liền có đồng công việc cần gấp

Thật khó...Viết truyện khó quá...huhuhu

Cám ơn Cao Lôi Hoa địa lôi, yêu người, (3)

Cám ơn _____ mực hỏa nhiễm thân địa lôi cùng lựu đạn, yêu người nhé, (3)

Cám ơn ý ~ đoàn đích tay mảnh đạn, sao sao đất, (3)

====

Chú thích

(1) Tam Hiệp bao gồm 3 khe sông là: Cù Đường hiệp, Vu hiệp, Tây Lăng hiệp. Chúng là một phần với phong cảnh đẹp và hùng vĩ của sông Dương Tử, được tạo lên bởi sự hợp lưu của hai con sông Dương Tử và Gia Lăng tại Trùng Khánh kéo dài đến thành phố Nghi Xương tỉnh Hồ Bắc, dài tổng cộng 204 km, trong đó ba hiệp này chiếm khoảng 120 km.

(2) Thành Bạch Đế nằm ở bờ bắc Trường Giang của thành phố trực thuộc trung ương Trùng Khánh, Trung Quốc. Đây là một trong ba cảnh quan du lịch trọng yếu của Trường Giang Tam Hiệp. Thành Bạch Đế một mặt dựa vào núi, ba mặt là nước bao quanh. Sau khi có đập Tam Hiệp thì mực nước dâng cao, thành Bạch Đế bốn mặt đều có nước bao quanh. Hòn đảo này được nối với bờ bắc Dương Tử qua một cây cầu. Bạch Đế nổi tiếng qua nhiều bài thơ, đặc biệt là của Lý Bạch qua bài thơ Sáng sớm rời Bạch Đế (Tảo phát Bạch Đế thành).

(3) Bài thơ “Tối Giang Lăng – Sáng rời thành Bạch Đế” – Lý Bạch (dịch: Tương Như)

Sáng rời Bạch đế rục ngàn mây

Nghìn dặm Giang Lăng, tới một ngày

Vượt hót bên sông nghe rĩ rã,

Thuyền qua muôn núi vượt như bay.

(4) Máy đo độ: dùng trong xây dựng, để khảo sát địa hình

22. Chương 22: Con Chỉ Thích Ba Ba

Cây khô vốn có bộ dáng khô quắt, bị huyết đằng quấn chặt lại thì chỉ còn lại một đồng thi bố và xương trắng, nhìn càng thêm đáng sợ.

Minh Nguyệt lần đầu tiên cắn nát ngón tay để lấy máu vẽ bùa, trôi nổi giữa không trung không phải bùa màu vàng nữa mà là màu trắng bạc.

Người thấy mùi máu tươi, một con thây khô bay nhanh sang hướng này.

Con thây khô tồn tại không biết bao nhiêu năm này không giống với thây ma bình thường, không nói đến tốc độ cực nhanh, chỉ tính đến chuyện có thể bay là đã khác biệt với tất cả các thây ma khác, cho dù thây ma cấp D tương đối hiếm gặp cũng không thể.

Nhưng đối với Thảm Trì mà nói, mấy cái đó không ảnh hưởng gì, với kỹ năng của hắn, sự khác nhau duy nhất chỉ là giá trị sinh mệnh dài hay ngắn mà thôi.

Mê Thần Đình!

Quả nhiên dưới kỹ năng trò chơi của Thảm Trì, chỉ chia làm là quái vật hay không phải là quái vật mà thôi, vốn dĩ không có cái gọi là tính đặc thù, dù cho nó là thây khô không phải là thây ma bình thường thì vẫn bị định trụ như nhau!

Ngày xưa Thảm Trì dùng một cái Bạo Vũ Lê Hoa Châm là có thể giết được thây ma cấp B, nhưng giá trị sinh mệnh của thây khô trước mặt này nói cho hắn biết Bạo Vũ Lê Hoa Châm chắc chắn là không thể giết được nó.

Ẩn thân, nhắm thẳng, Truy Mệnh Tiễn!

“Vút” một tiếng, Nổ Thiên Cơ khẽ động, minh quang chợt lóe, một mũi tên bén nhọn trực tiếp bay xuyên qua thân thể con thây khô!

Đồng tử tất cả mọi người co rút lại, trước đó bọn họ đã phát hiện ra thân thể thây khô cứng rắn vô cùng, giống như tường đồng vách sắt, rất khó làm chúng nó bị thương. Tuy rằng chúng nó sợ lửa nhưng liệt hỏa hừng hực của Kỳ Dung Thúy trong một chớp cũng không thể đốt chết chúng nó.

Vì thế trong ánh mắt kinh dị của bọn họ, thây khô bị Thảm Trì giết chết này là chiến lợi phẩm đầu tiên của bọn họ.

Tàu thủy lướt nhanh về phía trước, thây khô lông trắng bò ra từ trong huyền quan hung tàn vượt quá tưởng tượng của mọi người.

Có Thảm Trì thủ hộ, Minh Nguyệt cuối cùng thành công làm ra tám bùa!

“Lệnh cho trời cao ban xuống sấm sét tiêu diệt!” cậu hét lớn, “”Lập tức tuân lệnh, sấm!”

Bốn phía tràn ngập không khí Đạo gia, chỉ là một lá bùa mà lại như sấm sét ầm ầm, thây khô lông trắng dưới ánh phù màu máu này bỗng đứng thẳng bất động như bị trời.

...Thảm Trì lần đầu tiên cảm thấy Minh Nguyệt hóa ra có thể gọi ra một thứ ko phải yêu đạo...

Thanh cổ đồng xoắn kiếm trong tay Hạng Tĩnh bị đạo bùa ảnh hưởng ông ông kêu lên, trong lòng âm thầm kinh ngạc, “Đúng là cao nhân Đạo gia!”

Đó chỉ là một thiếu niên mới mười ba mười bốn mà thôi. Hạng Tĩnh gia nhập làm môn hạ Nga Mi đến mười năm, trình độ niệm chú tiến bộ không lớn, lúc này chứng kiến một thiếu niên choai choai có thể vẽ ra một đạo “Trần Ma Phù” đầy đủ thì trong lòng không khỏi kinh ngạc. Cô tuy rằng bản lĩnh không cao nhưng cũng hiểu biết không ít, cũng biết cách đối nhân xử thế, vì vậy trong môn mới có thể giao cho cô Côn Ngô Kiếm, để cho cô đến đây một chuyến.

Lại không thể nghĩ đến có thể gặp được một đứa nhỏ như vậy.

Hạng Tĩnh nhớ đến sư muội kiều ngạo tư cao tự đại có tư chất tốt nhất trong môn, có lẽ còn kém hơn đứa bé trước mặt này rất nhiều?

Thuyền đã tăng tốc, nhưng trong lòng mọi người tốc độ này vẫn còn là quá chậm.

Thỉnh thoảng vẫn có vài tiếng kêu thảm thiết vang lên, một khi đã bị thây khô bắt đi, nếu không bị hút khô thì chính là bị trực tiếp xé đôi, khung cảnh tràn ngập huyết tinh khủng bố.

Rõ ràng ở đây đều là dị năng giả được xưng tụng là cao thủ, lại là lần đầu tiên có cảm giác vô lực.

Thuyền dần dần đi xuyên qua khe sâu ở huyện quan đàn, không ít cây khô bắt đầu bay lên không, đậu trên mấy quan tài đá treo trên vách núi. Đến lúc này mọi người trên thuyền mất có thể thở dài nhẹ nhõm.

Đoạn đường này tính ra chỉ đi mất mười phút lại khiến cho đoàn người bọn họ cảm giác như mười giờ, làm tinh thần và thể xác đều mệt mỏi.

“Đội trưởng Thành!” Hạng Tĩnh sợ hãi kêu một tiếng.

Thẩm Trì nhìn về phía bọn họ mới phát hiện hình như hắn ta trong lúc chiến đấu đã bị thương, có điều hắn là một người biến hình cấp ba, thể chất khỏe hơn dị năng giả bình thường nhiều nên mới không lập tức bị hắc tử khí xâm nhập mà chết.

Thật phiền phức. Thẩm Trì nhíu mày.

Hắn biết, một khi Thành Hải Dật xảy ra chuyện, liên tiếp sẽ xảy ra rắc rối. Không nói đến hắn có quan trọng hay không, quan hệ giữa chín tiểu đội kia làm sao có thể tốt được, không có Thành Hải Dật điều tiết, lại vừa trải qua chuyện cây khô như vậy, chỉ sợ khó tránh khỏi một hồi hỗn loạn.

“Lưu Mộc.” Thẩm Trì gọi. Thẩm Lưu Mộc nhìn hắn một cái, bĩu môi.

“Ngoan nào!”

“Ba đồng ý với con một điều kiện con sẽ đi.” Thẩm Lưu Mộc nhân cơ hội nói điều kiện.

Thẩm Trì vỗ đầu của y, “Đừng tùy hứng như vậy!”

“Con đâu có tùy hứng.” Thẩm Lưu Mộc trừng mắt nhìn hắn, nói thẳng, “Ba đồng ý với con sẽ không nói chuyện với cái cô Kỳ Kỳ gì kia thì con sẽ đi!”

Thẩm Trì kinh ngạc, “Kỳ Dung Thúy?”

“Đúng vậy!” Thẩm Lưu Mộc nói, sau đó hung hãn trừng mắt, “Ba sao lại nhớ rõ tên cô ta như vậy!”

Thẩm Trì rất sáng khoái, “Được, ba đáp ứng con, nhanh đi đi!”

Thẩm Lưu Mộc lúc này mới thỏa mãn chạy tới gần Thành Hải Dật.

Thẩm Trì lắc lắc đầu, tự cho là mình có thể lý giải được tâm tư của Thẩm Lưu Mộc ——

Đứa nhỏ này đại khái lo lắng mình sẽ có mẹ kế? Có mẹ kế không cần nghi tử?

Sau đó bật cười, đứa nhỏ này, toàn nghĩ mấy thứ không đâu!

Đừng nói hắn vốn dĩ không có chút cảm giác nào với Kỳ Dung Thúy, kể cả ở đời trước thì cũng chỉ hơi có thiện cảm mà thôi, thậm chí còn chưa được coi là thích. Có điều Lưu Mộc lúc nào cũng ra dáng một đứa nhỏ chín chắn, Thẩm Trì nhìn thấy vẻ trẻ con của y thì có chút buồn cười, như vậy thì mới giống một đứa nhỏ mười một tuổi bình thường chứ? Thật là đáng yêu...

Dị năng hệ Mộc đại diện cho sinh mệnh, Hạng Tĩnh nhìn thấy từng tảng thịt thối ở chỗ vết thương thối rữa đã biến thành màu đen của Thành Hải Dật rớt xuống, máu cũng ngừng chảy, hắn chỉ là bị thi thảo làm cho bị thương mà thôi, Thẩm Lưu Mộc dễ dàng làm cho vết thương của hắn khép lại, Hạng Tĩnh lúc này mới nhận không được mừng đến chảy nước mắt.

Vốn dĩ cô có thiện cảm mơ hồ đối với Thành Hải Dật, lúc này cũng chẳng thèm che giấu tâm tư của mình. Nhưng khiến cô bị ai chính là, thân là đệ tử Nga Mi, cô cả đời này không được lập gia đình, các cô bảo vệ chính là hai chữ trinh tiết, không thể có cuộc sống thế tục.

Thương thế của Thành Hải Dật dần tốt lên, sau khi tỏ lòng cảm ơn với Thẩm Lưu Mộc vẫn còn có chút uể oải, căn bản không thèm quan tâm ánh mắt chứa tình của Hạng Tĩnh. Hắn đã thấy được lòng người đang dao động, thậm chí ánh mắt nhìn hắn của một số dị năng giả còn có chút khó chịu.

“Mọi người hãy nghe tôi nói!” Hắn hắng giọng, rồi cuộc chịu đựng sóng ngầm gào thét mà mở miệng, “Trước khi đến đây, các vị chỉ biết nhiệm vụ này là nhiệm vụ cấp A, cực kì nguy hiểm. Sau khi hoàn thành, quốc

gia bồi thường cho các vị xứng đáng, nhưng nếu hiện tại muốn rời khỏi đây, chúng tôi có thể cung cấp một chiếc canô...”

“Ngồi canô đi qua cái đám trong huyền quan sao? Đây không phải là muốn bọn tôi chết sao?” Có người trào phúng nói.

Sắc mặt Thành Hải Dật vẫn trầm tĩnh, “Cũng có thể sau khi lên bờ thì tự mình rời đi, nhưng bây giờ Trùng Khánh cũng không dễ đi vậy đâu, trên đường nơi nơi đều là biển thầy ma, nếu các vị tự tin có thể vượt qua chúng nó mà trở về thì tôi cũng không có ý kiến gì.”

Nhất thời sắc mặt mọi người càng thêm khó coi.

“Chỉ cần chúng ta cùng nhau đồng tâm hiệp lực, chưa hẳn tất cả mọi người không thể an toàn đi qua, lúc trước là do không có chuẩn bị, gặp lại lần nữa có lẽ sẽ không chật vật như vậy...”

“Tôi nói cho mà biết! Cái bọn thầy khô lông trắng kia cũng chỉ có bọn dị năng giả Tự nhiên là không cần sợ mà thôi!”

Lời này vừa nói ra, lòng người càng dao động.

Thành Hải Dật thẳng thắn nói, “Tôi cũng không phải dị năng giả Tự nhiên!”

Bốn phía tĩnh lặng, Thành Hải Dật mới nói tiếp, “Chúng tôi sẽ không đòi nguyên tinh trong thầy ma các vị săn bắt được trong thành Bạch Đế, sau đó còn có cả thù lao hậu hĩnh, lần này mục đích của chúng tôi chính là phụng mệnh cấp trên mang về một người, cho nên dù mọi người phải mạo hiểm phiêu lưu nhiều, lợi ích cũng không thấp!”

Thẩm Trì trong lòng vừa động, chợt nhớ tới một người, trong thành Bạch Đế ở Trùng Khánh có huyện Phụng Tiết (Phụng Tiết là huyện lớn thứ hai ở Trùng Khánh), Phụng Tiết Trùng Khánh! Sở nghiên cứu có một người đến từ Phụng Tiết Trùng Khánh, chính là người cầu kết cùng tiến sĩ Dư làm việc xấu, tiến sĩ Dương. Hai người bọn họ là chủ lực của sở nghiên cứu, sở nghiên cứu lệ thuộc vào chính phủ đương nhiên cũng có nhiều phe phái. Tuy rằng ở tận thế các sở nghiên cứu trong nước có sự cạnh tranh với nhau, công trình nghiên cứu cải tạo gen ở những năm trước đây là không được phép, nhưng ở niên đại này, cơ hồ toàn bộ các quốc gia đều muốn nghiên cứu thành công ra nó, mà Dư, Dương hai người này thuộc phái cấp tiến, chủ trương dùng cơ thể sống thí nghiệm đẩy mạnh kỹ thuật cải tạo gen.

Đến nay Thẩm Trì vẫn nhớ rõ ánh mắt ngây thơ không biết thế sự của một đứa trẻ trong sở nghiên cứu, còn có những khuôn mặt thống khổ tuyệt vọng, không chỉ có hắn, những người bị sở nghiên cứu dùng làm cơ thể sống để nghiên cứu phần lớn là người thường, bọn họ bị bác bỏ toàn bộ quyền làm người, trở thành vật thí nghiệm giống chuột bạch.

Nghĩ đến đây, Thẩm Trì ánh mắt dần u ám. Nếu Thành Hải Dật bọn họ muốn lặng lẽ đón Dương Vinh Huy quay về Bắc Kinh, hẳn sẽ không chút do dự làm cho người kia chết ở trên đường, mặc kệ hắn là dị năng giả Nao vực đáng kính trọng.

Không chỉ vì hắn, mà còn vì những người vô tội chết oan ức trên bàn thí nghiệm.

Thẩm Trì cân nhắc rất rõ ràng, người hắn muốn đối phó chính là phe phái của hai tên Dư, Dương này, phái cấp tiến dùng cơ thể sống để thí nghiệm cải tạo gen, hắn sẽ làm cho một đám bọn họ toàn bộ bị đầy xuống Địa ngục!

Nếu quả thật đó chính là Dương Vinh Huy, thật đúng là không phải kẻ thù không đụng đầu. Nếu đã chui vào tay mình, không chiêu đãi thịnh soạn “lão bạn già” đời trước thì thật là không phải.

Thẩm Trì nhẹ nhàng cười, nụ cười vừa lạnh lẽo vừa thê lương.

“Ba.” Thẩm Lưu Mộc cầm tay hắn.

“Ừ?”

Thẩm Lưu Mộc đem mặt dán vào bàn tay lạnh cóng của hắn, “Con sai rồi, lần sau con sẽ không bao giờ tùy hứng như vậy nữa, chỉ là con không thích mục đàn bà họ Kỳ kia.”

Thẩm Trì cười cười, sờ sờ đầu y, “Ba cũng không thích cô ta, Lưu Mộc đừng lo lắng.”

“Thật vậy sao?”

“Thật.” Thẩm Trì nhẹ nhàng ôm y, “Đời này ba chỉ đi theo một mình Lưu Mộc, nhưng nếu có một ngày Lưu Mộc phải rời khỏi ba, có thể nói trước cho ba được không?”

Thẩm Lưu Mộc nhìn khuôn mặt tươi cười quen thuộc trước mặt, nhìn thấy ánh mắt ôn nhu cùng hàng mi cong vút của hắn, cảm giác tim mình “thình thịch” đập dồn dập, “Thật vậy sao?” Y cơ hồ một lần lại một lần hỏi lại ba chữ kia.

“Thật.”

“Con sẽ không rời khỏi ba, ba đừng không quan tâm đến con, thật sự thật sự phải luôn luôn ở cùng con nha.”

Thẩm Trì ngồi xổm xuống trước mặt y, thở dài, “Lưu Mộc con phải hứa với ba, nếu có một ngày rời đi, con phải nói trước với ba.”

“Con sẽ không đi.” Thẩm Lưu Mộc cố chấp nói.

Thẩm Trì nhìn về phía y, “Nói không chừng đến khi Lưu Mộc lớn lên sẽ thích một người nào đó, đến lúc đó con sẽ bắt đầu cuộc sống cùng cô ấy, không phải sao? Tới lúc ấy thì không được gạt ba.”

“Con không thêm thích ai cả!” Thẩm Lưu Mộc kiên định nói, “Con chỉ thích ba!”

Thẩm Trì không nói lên lời, cũng không cho đó là thật, “Được rồi được rồi.” Sau đó ôm Thẩm Lưu Mộc vào trong ngực, trong lòng thầm nghĩ, hiện tại nói cái này với Lưu Mộc cũng hơi quá sớm rồi, nó mới mười một tuổi thì làm sao mà hiểu được, có điều lúc này hắn mới nhớ tới hình như đời trước hắn cũng chưa từng nghe nói Lưu Mộc thích người nào...

“Chú Thẩm! Minh Nguyệt hình như không khỏe!” Kỷ Gia chạy tới nói.

Thẩm Trì nhanh chóng buông Thẩm Lưu Mộc ra, “Làm sao vậy?”

Chờ bọn hắn vào trong Tiểu Vân đã nhìn thấy Minh Nguyệt đang mệt mỏi nằm trên giường, sắc mặt có chút trắng, “Không sao, cháu nghỉ ngơi một chút là khỏe ngay thôi.”

Thẩm Trì xem thời gian, dùng bếp cồn nhỏ nấu một chút đồ nóng cho cậu ăn, “Bây giờ tàu thủy đang đi chậm, trước tiên ngủ một lát là được. Gia Gia, cháu ở đây với Minh Nguyệt, chú cùng Lưu Mộc ở bên ngoài quan sát, có việc gì sẽ gọi các cháu.”

“Vâng.”

Sau khi Thẩm Trì và Thẩm Lưu Mộc ra ngoài, bên trong Tiểu Vân một mảnh yên tĩnh.

Kỷ Gia quan tâm hỏi thăm Minh Nguyệt, “Còn khó chịu nữa không?”

Minh Nguyệt giật giật người, “Gia Gia, em nằm với anh một lát đi.”

Kỷ Gia sờ tay cậu, lạnh như băng, sau đó nhìn khuôn mặt tái nhợt của cậu, lúc này mới leo lên giường nằm chết dí bên cạnh cậu.

Minh Nguyệt hai tay ôm chặt cô bé.

Kỷ Gia thật bất đắc dĩ, vốn là ở trong Tiểu Vân bọn họ đều ngủ cùng nhau, năm đầu tiên Minh Nguyệt còn quý củ một chút, sau đó hai năm người này ngủ luôn luôn thích dính sát vào người khác.

“Này!” Kỷ Gia nhẹ nói.

Minh Nguyệt vẫn ôm cô bé, rầu rĩ nói: “Anh lạnh mà, trên người em ấm hơn.”

Kỷ Gia lúc này mới không động đậy gì nữa.

Thân tàu lắc lư, hiệu quả cách âm của Tiểu Vân cũng khá tốt, không có tiếng ồn, Kỷ Gia mơ hồ cũng thiêm thiếp ngủ.

Minh Nguyệt thiếp đi trong chốc lát liền tỉnh lại, cũng chỉ tại dùng máu vẽ bùa nên cơ thể hơi lạnh mà thôi, cũng không có vấn đề gì to tát, ngủ một giấc là tinh thần tốt hơn nhiều. Kỷ Gia đang ngủ bên cạnh cậu, hơi thở đều đều.

Cậu cứ nằm như vậy, cảm giác hơi thở ấm áp của cô bé tại ngực mình.

Không biết vì sao trong lòng cũng có chút ngứa.

Giường trong bụng Tiểu Vân cũng không lớn, chỉ đủ để hai người bọn họ nằm ngửa mà ngủ thôi, nhưng Kỷ Gia luôn là một cô bé tốt, vì để cho Minh Nguyệt ngủ được thoải mái, cô bé đã quen ngủ nghiêng người để chiếm ít diện tích, thói quen như vậy cô cũng không nói ra, nhưng kỳ thật Minh Nguyệt cái gì cũng biết.

Kỷ Gia rất cẩn thận, Minh Nguyệt lại rất miễn cưỡng, giao hoát, miễn tuệ, tin tưởng trực giác.

Cho nên cậu vừa lòng nằm ngửa, nhắm hai mắt lại, mơ mơ hồ hồ nghĩ ——

Chờ Gia Gia lớn hơn một chút nữa, sẽ cưới em ấy làm vợ!

Tuy rằng cậu cũng không hiểu vợ là có ý gì, từ nhỏ ở trên núi cậu đã đi theo sư phụ, cũng không hiểu hết ý nghĩa của cái từ này.

Cậu chỉ biết sư phụ từng nói qua, nếu có một ngày gặp một cô bé mà mình thích thì phải hỏi cô bé ấy làm vợ mình.

Minh Nguyệt cảm giác mình thích Gia Gia.

Rất thích.

Cho nên cậu muốn, chờ Gia Gia trưởng thành, cưới cô bé làm vợ mình, giống như sư phụ từng nói vậy ——

Cả đời ở cùng nhau, đến khi bạc đầu.

23. Chương 23: Viện Nghiên Cứu

Chờ lúc Minh Nguyệt cùng Kỷ Gia đi ra, bên ngoài đã vương nắng chiều đầy trời, hôm nay thế mà lại là một ngày đẹp trời khó có được, ráng chiều chiếu lên mặt sông, sóng nước lấp lánh, đặc biệt xinh đẹp.

Có thể là do gió sông vù vù, thời tiết lạnh đến kinh người, cũng có thể vừa đi qua nghĩa địa treo kia, nguyên bản là một trăm linh ba người đã chết mười bảy, chỉ còn lại tám mươi sáu người, mọi người cảm xúc đều hạ thấp, đối nhiệm vụ lần này tràn ngập cảm xúc mâu thuẫn.

Tuy bọn họ đều quen với chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm cùng quen với tử vong, nhưng giờ còn chưa tới địa điểm nhiệm vụ, liền có số thương vong lớn như vậy, không tránh khỏi trên tâm lý khó chấp nhận được.

Những dị năng giả vất vả sống sót qua bốn năm mặt thế đó, cứ như vậy táng thân trên sông nước bao la, không còn sót lại chút gì, tỷ như gã to con bị cây khô cán chết, vì giữa gã cũng trở thành tang thi, đồng bạn bằng hữu cũng là người đầu tiên đem đầu gã chặt bỏ. Bởi vì Minh Nguyệt trước đó nói qua một câu “Họa sát thân”, tiểu đội tên Hắc Thứ đổi bốn người Thẩm Trì có địch ý lớn nhất, mặc dù bọn họ cũng hiểu được cái đó cùng bốn người kỳ thật không có quan hệ nhiều lắm.

“Hắn còn đang nghỉ ngơi, chờ tỉnh dậy thì hẵng qua hỏi ——” Thẩm Trì đang nói chuyện cùng Thành Hải Dật, Hạng Tĩnh, thì hai người Minh Nguyệt vừa vặn từ Tiểu Vân bò ra.

Thành Hải Dật cười nói, “Thật đúng là trùng hợp.”

Thẩm Trì bắt đầu đi, “Đứa nhỏ này tính cách không tốt lắm, có gì các người bỏ qua.”

Minh Nguyệt là loại gặp người ngoài có thể mặt liệt nửa ngày mà không nhả một chữ.

“Ta hiểu, giống sư muội ta vì tư chất tốt, được sư phụ sư tổ làm hư, tính tình càng không xong.” Hạng Tĩnh mỉm cười nói.

Thành Hải Dật chuyển hướng ba người nước Nga nói nhỏ một chuỗi dài, dù cho Thẩm Trì nghe không hiểu, nhưng ba người nước Nga kia vì cái gì sẽ nổi hứng thú với Minh Nguyệt?

“Ý bọn họ là có thể cùng cậu bé Thẩm Lưu Mộc với Minh Nguyệt đạo trưởng nói vài câu không.” Thành Hải Dật thuật lại thỉnh cầu của bọn họ, Thẩm Trì nhìn nhìn Thẩm Lưu Mộc bên người, tìm dị năng giả Mộc hệ cùng đạo sĩ? Vậy thì hẳn lại có thể đoán được chút, chẳng lẽ nước Nga có người bị thứ gì cổ quái tổn thương?

Ba người nước Nga này hai nam một nữ, tuổi nhìn qua chưa quá ba mươi, nhất là nữ nhân trẻ tuổi kia, mấy người phương Tây ngoại hình thoát nhìn đều có chênh lệch lớn so với tuổi, Thẩm Trì thực hoài nghi cô nàng này có phải mười tám tuổi hay không.

Minh Nguyệt đi tới lại trực tiếp mở miệng, “Không phải lại muốn đến nghĩa địa quan tài treo sao?”

Sắc mặt Thành Hải Dật ngưng trọng, trực tiếp đi lên phía trước nhìn, sắc trời ám đen, ngọn núi trước mắt dốc đứng cao ngất, vách đá bóng nhẵn bằng phẳng rộng rãi. Trong khe hở trên vách đá dựng đứng cao ngất cách mặt sông chừng trăm mét, mơ hồ có thể thấy mấy cỗ quan tài trải qua mưa gió xâm thực biến thành màu gỉ sắt!

Không chỉ sắc mặt anh ta thay đổi, những người khác cũng đã phát hiện ra, còn hơn trước đó không được chuẩn bị, lúc này mọi người có thể nói là dàn trận địa sẵn sàng đón địch.

Thành Hải Dật đã vội vàng đi qua, hiển nhiên vì thông báo mấy tiểu đội ứng đối nguy cơ lần này.

“Không cần khẩn trương, quan tài nơi này ít hơn nghĩa địa trước đó nhiều lắm.” Hạng Tĩnh không biết đang an ủi mọi người hay chính mình nữa.

Nghĩa địa nơi này nhìn quy mô không lớn như chỗ phía trước, hơn nữa rất cao, trong bóng đêm dần dần buông xuống, liền càng thêm u ám âm trầm.

“Mau nhìn!” Tiểu Lê cách đó không xa kinh hô, bởi vì là người biến hình chim cắt, thị lực của cô nàng so người bình thường hơn nhiều lắm, cho nên từ xa xa liền thấy rất rõ ràng.

Trên vách đá dựng đứng cao trăm mét, bóng dáng đen tuyền này như những đoàn âm hồn, cực nhanh phóng về phía bọn họ.

Nghĩa địa phía trước một đàn cây khô đột nhiên xuất hiện, vì đã có chuẩn bị trước, mọi người xem bộ dáng mấy cây khô ghé vào vách núi cao càng làm người ta thấy khủng bố.

Sắc mặt Kỳ Dung Thúy trầm xuống, “Đến!”

Hai dị năng giả Thổ hệ trên sông nước cực kỳ bất lợi đồng loạt hô to một tiếng, chỉ thấy phiến vách núi dựng đứng lại có thể bắt đầu chậm rãi sụp xuống, nương theo đó là đá tảng to lớn rơi vào lòng sông, ầm ầm bắn lên sóng lớn, những bóng dáng đen thui lù lù kia cũng đồng thời rơi xuống.

“Vào!” Thẩm Trì trực tiếp dùng tên Truy mệnh, đem một con cây khô còn ghé vào vách đá tới gần phà bắt ngờ đánh vào trên tảng đá!

Quả nhiên như Hạng Tĩnh nói, quy mô nghĩa địa quan tài treo này nhỏ hơn rất nhiều, cây khô cũng không dày đặc như phía trước, mọi người lại chuẩn bị sẵn sàng, lúc này trừ một dị năng giả Khứu giác không cần thận bị cây khô thương tổn ra, không còn ai khác thương vong, mấy dị năng giả Thiên nhiên hệ thành công đem hơn phân nửa cây khô định đánh lén giải quyết, dị năng giả yếu đều được bảo vệ, dị năng giả bên ngoài đều là cao thủ thân kinh bách chiến, chuẩn bị đầy đủ rồi cũng không có sự phát bất ngờ, trình độ nguy hiểm so với nghĩa địa trước đó ít hơn nhiều lắm, nên mới có chiến tích như vậy.

Vị dị năng giả Khứu giác kia chính là một người quyết đoán, bị tổn thương là cánh tay trái, hấn mắt cũng không chớp đem cả cánh tay chém đứt, tử khí đen không thể tràn đi lên, trái lại nhặt về một mạng, có Thẩm Lưu Mộc ở, trong đội bọn họ cũng có một thanh niên vốn là thầy thuốc, tuy thiếu một cánh tay, tốt xấu gì vẫn còn sống.

Nguyên tinh trong cơ thể thầy khô này thực đặc biệt, cũng không lớn như nguyên tinh tang thi B cấp, nhưng lại ẩn sáng lóng lánh, nhìn thực khác biệt.

Một ít đội ngũ chỉ có thể hâm mộ ghen tỵ hận nhìn bốn người Thẩm Trì bằng số thành viên ít nhất thu được nguyên tinh nhiều nhất... Trong lòng bọn họ, dị năng phương diện nỗ lực cái gì thực không khoa học! Nhất là đội bọn họ cũng có dị năng giả cung nỗ lực tương tự Trình Bái đến từ Thượng Hải, lực sát thương cũng không thể so bằng Thẩm Trì, hiện tại người thanh niên kia chỉ ngóng trông mình lên tới cấp ba để lợi hại như Thẩm Trì vậy.

Bất quá Thẩm Trì rất muốn nói —— không có khả năng, bởi hắn không phải là dị năng giả.

Bởi lần này thuận lợi, không khí trên phà đều thoải mái hơn, có lẽ vừa trải qua thời khắc đồng sanh cộng tử, giữa mấy tiểu đội vốn quan hệ không mấy hòa hợp trái lại so trước tốt hơn rất nhiều, thậm chí tại bữa tối cùng ngày các thanh niên đều tụ cùng nhau uống rượu, thỉnh thoảng có từng trận tiếng cười truyền ra.

Bốn người Thẩm Trì bọn hắn không quá hòa nhập tập thể, có điều cũng không ai dám tới trêu chọc bọn hắn, tại hai lần đối mặt thầy khô, bọn hắn đã muốn biểu hiện đầy đủ thực lực của mình, dị năng giả kiêu ngạo nhất trong mỗi tiểu đội tỷ như Đàm Nghiên Nhã kia cũng phải đối bọn hắn khách khí vài phần, ở mặt thể người không thức thời dù sao còn rất ít, người vốn có tính tùy hứng từ lâu như thế nào cũng dần học được ăn nhẩn.

“Ba ba, chúng ta sẽ có một ngày đến nước Nga sao?” Ba người nước Nga kia mời Thẩm Lưu Mộc cùng Minh Nguyệt đi nước Nga một chuyến, cũng hứa hẹn thù lao cực cao, nhưng Thẩm Trì cũng không khẳng định bọn họ có thể sống sót qua nhiệm vụ lần này.

Thẩm Trì ném hương vị nồi canh hầm trên bếp còn nhỏ, “Có lẽ sẽ.”

Thẩm Lưu Mộc “A” một tiếng, ôm đầu gối nhìn Thẩm Trì làm bữa tối, Kỷ Gia bắt đầu làm bài tập, nàng là cô nương rất đặc biệt, rõ ràng đã là mặt thể, nàng lại giống như vẫn đang ở niên đại hòa bình, chính mình đem từng cuốn sách giáo khoa học xong, nàng mới mười tuổi đã đọc được sách giáo khoa lớp năm, ngẫu nhiên sẽ đi thỉnh giáo Thẩm Trì một vài vấn đề, phần lớn vẫn dựa vào tự học, thậm chí còn từ trong hiệu sách sớm vứt đi không ai thăm hỏi tìm ra bài tập để làm, lúc không có bút chì liền trực tiếp dùng cây gỗ nhỏ đốt làm than viết, dưới sự lôi kéo của nàng, Thẩm Lưu Mộc cùng Minh Nguyệt cũng một lần nữa cầm lên sách giáo khoa.

Hoàn cảnh tồi tệ tại mặt thể cùng nhân tính phức tạp có lẽ có thể dạy bọn nhỏ rất nhiều thứ, nhưng trong lòng những đứa trẻ sống tại mặt thể này càng khát vọng hơn chính là giống như thời bình ngồi học trong căn phòng học rộng mở sáng ngời, có thầy cô giáo giảng bài, thậm chí còn thanh thản mà nuôi trồng một ít bài tập ngoại khóa, đáng tiếc hiện nay, hết thảy đều thành ước vọng xa vời.

Minh Nguyệt đang im lặng ghi nhớ “Nam Hoa Kinh”, khép hờ mắt, sắc mặt túc mục.

Bốn người cần làm gì thì làm vậy, không khí ám áp yên tĩnh, tự nhiên bình thản.

Về mặt Thẩm Trì thông dong, nhưng trong lòng lại có chút nặng trĩu. Lúc này trải qua nghĩa địa quan tài treo tuy hữu kinh vô hiểm nhưng không khiến hắn buông lỏng, ngược lại lòng hắn càng chìm, bởi vì hắn nhớ rõ một chuyến nhiệm vụ này chỉ có không đến nửa người sống sót trở về, bọn hắn bây giờ còn tám mươi sáu người, cuối cùng có thể sống sót là không đến bốn mươi người, còn sẽ có rất nhiều thương vong, cứ tính như vậy, cũng không phải do nghĩa địa quan tài treo tạo ra, xem chừng con đường phía trước cũng không dễ đi, nghe tiếng cười to bên ngoài cùng thanh âm thanh thúy những bình rượu đụng vào nhau, Thẩm Trì cảm thấy bọn họ cao hứng cũng quá sớm đi.

Bất quá Thẩm Trì biết rõ ràng là, mình sẽ mang ba tên nhóc này an an toàn toàn mà trở về.

Vì thế, sau khi bốn người bọn hắn ăn hết bữa tối lại nghỉ ngơi trong chốc lát, liền leo lên giường gỗ ngủ, ở trên phà lung lay mà lâm vào giấc ngủ sâu, có Tiểu Vân thủ hộ, bọn hắn mới có thể an tâm mà ngủ như vậy.

Sáng sớm hôm sau, nghe bên ngoài thanh âm sóng gió còn kịch liệt hơn ngày hôm qua, vừa mở ra tấm gỗ chắn ở phía trước, liền thấy ngoài trời rơi xuống tuyết lớn như lông ngỗng, khí lạnh lập tức tràn vào bên trong, lạnh thấu xương tủy.

Phà đã cập bờ, chờ Thành Hải Dật đi trước là đội ngũ thật lớn theo sau, từng chiếc từng chiếc xuống phà, cuối cùng là Tiểu Vân của đám Thẩm Trì.

Đại khái đi hơn nửa giờ, đến Phụng Tiết Trùng Khánh.

Trước kia Thẩm Trì chưa từng tới nơi này, Thành Hải Dật đi trước dẫn đội tựa hồ cũng không quá quen thuộc đường xá, đi một chút lại ngừng một chút, càng về sau mới càng thuận lợi hơn, mắt thấy chiếc xe công kia đang hướng đến địa phương ngày càng hẻo lánh.

Bất quá tại lúc này, hẻo lánh mới tốt, trước kia thành phố lớn hiện tại cũng là tụ điểm vui chơi của tang thi, càng phồn hoa lại càng nguy hiểm.

“Tối lắm, các vị nghe ta nói!” Thân là người biến hình hổ, giọng Thành Hải Dật tương đối lớn, “Trước đã hứa qua, đến đây nguyên tinh của toàn bộ sào huyết tang thi các vị đoạt được đều thuộc về riêng các vị, trừ đó ra, chỉ cần giúp quốc gia đón về một người —— tiến sĩ Dương Vinh Huy là tiến sĩ sinh vật học ưu tú nhất nước ta, hiện tại đang bị vây ở viện nghiên cứu nơi này, chỉ cần cứu hắn ra mang về Bắc Kinh, mỗi người cũng có thể thu được thù lao phong phú ngoài hạn ngạch!”

Kha Đào - dị năng giả Kim hệ cau mày - nói: “Vì sao trên nhiệm vụ không có đề cập qua vấn đề này?”

Thành Hải Dật bắt đầu nói: “Bởi vì phương hướng tiến sĩ Dương Vinh Huy nghiên cứu là độc nhất vô nhị, còn có một số tư liệu nghiên cứu duy nhất, chúng ta không thể mạo hiểm bị một vài người nguy hiểm bụng dạ khó lường biết được.”

“Người bụng dạ khó lường?” Bảo Tiểu Mai khó hiểu.

“Tóm lại có chút người không hi vọng tiến sĩ Dương Vinh Huy có thể trở lại Bắc Kinh, cho nên trước đó không thể nói rõ với mọi người, đối với vấn đề này ta xin chân thành biểu đạt xin lỗi,” Thành Hải Dật thái độ mười phần thành khẩn, “Nhưng chỉ cần đem tiến sĩ Dương Vinh Huy cùng tư liệu quay về Bắc Kinh, mỗi người đều có thể nhận được một khóa nguyên tinh C cấp!”

Trong đám người truyền đến một trận kinh hô, mỗi người một quả! Giá này quả thực hào phóng làm người ta khó có thể tin, nhất là một ít dị năng giả cấp hai bình thường cùng nhóm dị năng giả có dị năng đặc thù, bình thường dựa vào bản thân họ căn bản không có biện pháp đối phó tang thi C cấp, nếu như có được một khóa nguyên tinh C cấp thì tương đương như trời rụng bánh nhân đậu đỏ!

Nhưng có chút kỳ quái, nếu là nhiệm vụ quốc gia trọng yếu, sao lại không để quân đội đi, mà phải để Thành Hải Dật một người biến hình cấp ba cùng Hạng Tĩnh người chỉ có thể xưng là đệ tử gà mờ của Nga Mi, còn có ba người nước Nga đi, ngược lại nhìn không ra dấu vết người trong quân đội.

Chỉ nói rõ một vấn đề, xem ra mấy lão đại quốc gia —— ít nhất là người quân đội cũng chẳng nóng lòng khiến Dương Vinh Huy trở lại Bắc Kinh.

Như vậy liền tốt hơn, xử lý Dương Vinh Huy sẽ không lo trêu chọc bao nhiêu phiền phức, nói không chừng còn hợp tâm ý rất nhiều người. Bất quá, Thẩm Trì vốn cũng không muốn mọi người phát hiện ra là hắn giết Dương Vinh Huy, hắn sẽ không ngu xuẩn đến quanh mình chính đại đối gã xuống tay, vô luận là hắn hay mấy đứa bên cạnh hắn này, ngoài ý muốn đều là cao thủ ám sát.

Thẩm Trì hơi hơi眯 mắt, nhìn về phía tấm biển bằng đồng loang lổ viết ——

Viện nghiên cứu hệ Gen Trung Nga.

Hắn chưa từng nghe nói tới viện nghiên cứu này, phía sau cửa sắt rách nát trước mắt là một mảng lớn kiến trúc hoang vắng, viện nghiên cứu giấu sâu trong núi đáng vẻ già nua cần cỗi, căn bản không có bộ dáng giống như có người hoạt động, ngược lại có loại u ám cổ quái khiến người ta không rét mà run, lợi ích thật lớn kèm theo trình độ nguy hiểm, nhưng hắn đã muốn thấy không ít người bởi phân lợi ích này mà ánh mắt thay đổi.

Mặt thể vốn là giãy giụa mà sống sót, người nào chưa từng trải qua nguy hiểm chứ? Nếu không có nghịch cảnh tử cục để bùng nổ dũng khí, trừ nhóm người ban đầu thức tỉnh dị năng kia, những người sau này căn bản sẽ không trở thành dị năng giả, bọn họ lúc ban đầu là thức tỉnh tiến hóa hay là tại đột phá cực hạn

bản thân, nhận lấy thật lớn kích thích hoặc đối mặt với tử vong đều khiến họ bắt buộc phải liều mạng, cho nên ngay lúc này, ai cũng không lùi bước.

“Chúng ta sẽ đối mặt với tình huống nào xin đội trưởng Thành nói cho chúng ta một chút đi.” Kỳ Dung Túy ổn trọng nói.

Thành Hải Dật nhìn viện nghiên cứu yên lặng giống như phần mộ kia, cười khổ mà nói, “Trên thực tế, ta cũng không biết tình huống này là như thế nào, vận khí tốt có lẽ sẽ không có chuyện gì, chỉ cần tìm được tiến sĩ Dương Vinh Huy cùng nhóm trợ thủ của hắn là nhiệm vụ coi như thành công.”

“Thế còn chần chờ gì! Nhanh vào đi thôi!”

Tuyết lớn rơi như trút nước, đất trời một mảnh màu trắng, “Chi nha” một tiếng, cửa sắt rách nát bị mở ra, trong thiên địa im lặng đến chỉ còn tiếng giày mọi người giẫm lên tuyết.

Tòa nhà viện nghiên cứu được thiết kế cực kỳ hiện đại, phần lớn là cấu tạo kim loại, nhưng ngăn ngừa trong mấy năm này lại có vẻ loang lổ gỉ sét, cửa thủy tinh thật dày hoàn toàn bị đánh nát, nhìn vô cùng tiêu điều.

“Nơi này sẽ còn người sống sao?” Rốt cuộc có người nghi vấn, “Sẽ không phải bốn năm nay vẫn luôn ở nơi này chứ!”

Thành Hải Dật gật gật đầu, “Đúng vậy, vẫn luôn ở nơi này, quốc gia có vận chuyển vài lần vật tư qua đây, nhưng từ khi đường bộ bị chặn đứt, Trùng Khánh hoàn toàn trở thành sào huyệt tang thi thì không có đến nữa, tính không sai thì khoảng một năm, nhưng vị trí viện nghiên cứu vốn hẻo lánh, từ trước đến nay có thói quen tồn trữ thực vật, mặt thể đến nhân viên trong viện số lượng giảm nhanh chóng, thực vật trong kho mới có thể ăn được thời gian dài như vậy.”

“Vậy sao có thể khẳng định tiến sĩ Dương Vinh Huy còn sống?”

“Bởi vì cuối tuần trước hắn phát một thư cầu cứu tới Bắc Kinh.”

Rõ ràng là ban ngày, trong tòa nhà lớn viện nghiên cứu lại có vẻ tối om, bởi vì nghiên cứu về gen, trừ bỏ một ít cửa thủy tinh bên ngoài, bên trong cơ hồ là thuần một sắc kim loại kiến tạo thành, bình thường nhìn thì thấy thiết kế cực kỳ khoa học kỹ thuật hóa, nhưng giờ nhìn lại cũng chẳng đẹp như vậy, cả nơi đây như nhà giam thật lớn, những thông đạo không khác nhau lắm thực dễ dàng khiến người ta bị lạc phương hướng, như một mê cung hoang vắng bị vứt đi, bởi không có điện, càng thêm âm trầm quỷ dị.

“Để tiết kiệm thời gian, không bằng chúng ta phân tổ tìm đi.” Thành Hải Dật đề nghị, “Mười đến mười một người một tổ, để giữa đụng tới tình huống nguy hiểm, mọi người đều mở ra máy bộ đàm đi, một khi phát hiện cái gì đều thông tri cho những tiểu đội khác một tiếng.”

Đề nghị này rất nhanh được thông qua, cuối cùng bốn người Thẩm Trì bọn hắn được phân tới đội của Thành Hải Dật, Hạng Tĩnh cùng ba người nước Nga kia, còn thêm một dị năng giả Lực lượng hình cấp hai Thạch Lâm cùng dị năng giả Tốc độ hình Tiết Bội, mỗi tiểu đội đều hi vọng thành viên chủ lực lợi hại ở cùng mình, dù sao vẫn là người một nhà càng đáng tin hơn, cho nên hai hàng không hay ho này bị đẩy ra.

Thẩm Trì đã mở ra được bản đồ viện nghiên cứu, cho dù là bản đồ bình thường, hắn nhìn đều có chút choáng váng, nữa là nơi có cấu tạo phức tạp thật sự có thể hồ chết người mới tới này, mà ở một địa phương chuẩn xác ghi rõ: Phòng thí nghiệm cơ thể sống.

Trong lòng nhất thời có chút nặng trĩu, một vài kí ức không tốt lắm khiến cả người hắn cơ hồ bị tâm tình tiêu cực chiếm cứ.

“Ba ba!” Thẩm Lưu Mộc lén lút gọi hắn.

Đón ánh mắt lo lắng của y, Thẩm Trì an ủi cười cười, “Không có việc gì.”

Lời hắn vừa dứt, bộ đàm trên người Thành Hải Dật liền vang lên!

Cùng với thanh âm sần sật không rõ rệt, tiếng nói dồn dập đầu dây bên kia vang lên, “Không biết có vật gì... Kỳ quái... Thứ này... Mất tích...”

“Người nói cái gì?” Thành Hải Dật lớn tiếng hô, thanh âm bên kia vẫn là sần sật, nghe không rõ.

Sắc mặt Thành Hải Dật trầm xuống, “Nơi này có sóng nhiều quá nghiêm trọng! Mọi người cẩn thận! Nơi này tựa hồ có nguy ——” nói còn chưa hết, bộ đàm trong tay anh ta lại truyền đến tiếng thét chói tai!

Không giống thanh âm không rõ ràng vừa rồi, tiếng thét chói tai này rõ ràng truyền đến giống như phát ra ngay bên tai!

24. Chương 24: Phòng Thí Nghiệm Kinh Hoàng

Không chỉ riêng Thành Hải Dật hoảng sợ mà những người khác cũng bị hù nhảy dựng, nhất là Kỷ Gia, cô bé tuy đã trải qua 4 năm tận thế, cũng coi như là đã được trải nghiệm nhiều, có điều nơi này thật sự khiến cô bé có chút không thoải mái, con gái thì hơn nữa sẽ sợ ma, Kỷ Gia có thể nhìn Minh Nguyệt treo thi thể người lên rồi đốt cháy thành thi du, cũng có thể mặt không đổi sắc mà móc mắt người ta ra, nhưng ở nơi này sắc mặt cô bé cũng có chút trắng bệch.

Minh Nguyệt lặng lẽ giữ chặt tay cô, “Đừng sợ.”

“Vâng.” Kỷ Gia lông mi run rẩy.

Thẩm Trì cũng hiểu được có chuyện gì đó kỳ lạ, đã thấy qua không ít thầy ma rồi, cuộc sống của mình cũng chính là một bộ phim kinh dị, nhưng không khí quỷ dị như thế này thì cũng quá hiếm gặp rồi! Không khí lạnh lẽo u ám ở cái sở nghiên cứu bị bỏ hoang này là sao?

“Gia Gia, để cho chim nhỏ của cháu đi dò đường đi.”

Kỷ gia lên tiếng, “Vâng.”

Nhưng rất nhanh, sắc mặt của cô bé liền trắng bệch, “A!”

“Sao vậy?” Thành Hải Dật lo lắng nhìn về phía cô bé hỏi.

Xuyên qua mắt của chim gõ nhỏ, Kỷ Gia hiển nhiên nhìn thấy hình ảnh đã làm cô bé sợ hãi, “Một cô gái tóc rất dài, móng tay cũng rất dài, cô ta, cô ta đang ăn thịt người!”

“Không phải thầy ma sao?”

“Không phải, mắt của cô ta chính là mắt người! Có điều móng tay lại rất dài.” Kỷ Gia chú ý nhất là mắt, dần dần cô bé mới bình tĩnh lại, nói tiếp, “Bên trên còn có thứ gì đó quấn ở trên xà ngang ở nóc nhà, là, là một bé trai, mắt mũi miệng tất cả đều là máu, trên thân toàn là răn...”

Thẩm Trì híp mắt, liếc Thành Hải Dật một cái, chỉ thấy sắc mặt hắn tuy có chút trắng bệch nhưng cũng không phải là cực kỳ kinh ngạc, xem ra chuyện về sở nghiên cứu hắn cũng chưa nói hết toàn bộ sự thật, ít nhất cũng không phải giống như hắn nói là không biết một chút nào về nơi này.

“Gia Gia đừng lo, mấy thứ đó chắc hẳn đều là vật thí nghiệm của sở nghiên cứu.” Thẩm Trì cũng không ngờ giọng nói của mình lại có thể bình tĩnh như vậy.

Thẩm Lưu Mộc nhíu nhíu mày, “Vậy sở nghiên cứu này vốn dĩ không phải là nơi tốt lành gì, đúng không ba?”

Thẩm Trì cười cười, không đáp lại.

Minh Nguyệt trực tiếp cười lạnh, “Xem mạng người như cỏ rác.”

Thành Hải Dật trầm mặc hồi lâu mới nói, “Tiền sĩ Dương Vinh Huy là người có bộ não tiến hóa cực kỳ hiếm thấy, cũng chính là dị năng giả hệ Tinh thần, là tài sản quý giá của quốc gia, chúng ta nhất định phải cứu ông ta.”

Thẩm Trì từ chối cho ý kiến, dù sao ít nhất cũng thống nhất được mục tiêu trước mắt, là tìm được bọn họ.

Trên hành lang hoang vắng, khắp vách tường màu trắng tinh là chất lỏng xanh biếc không biết tên, pha lẫn với vết máu màu đen, còn có một thứ mùi làm cho người ta không thoải mái, càng đi vào trong áp lực trong lòng càng đè nặng, càng về sau mọi người càng yên lặng.

Thẩm Trì âm thầm dẫn mọi người đi về hướng phòng thí nghiệm, cũng không biết có phải do con đường này bình thường vẫn có người đi qua khiến cho những con quái vật kia có chút sợ hãi hay không, lại có chim gõ nhỏ của Kỷ Gia dẫn đường nên tạm thời chưa gặp nguy hiểm nào.

“Các người là ai?” Vì vậy, khi giọng nói yếu ớt vang lên, tất cả bọn hắn đều giật nảy mình!

Phía trước không biết từ khi nào xuất hiện một bé gái, nhìn qua thì có vẻ tầm tuổi Kỷ Gia, trên tay ôm một con búp bê vải dơ dáy cũ nát. Đến khi cô bé ngẩng đầu lên thì tất cả mọi người đều bị dọa lông mao dựng đứng, cô bé một nửa là người, nửa còn lại đã hoàn toàn biến thành cây ma!

Nửa mặt bên trái nhẵn nhụi mềm mịn, mắt thật to lông mi cũng thật dài, đó là một con mắt vừa đen lại vừa sáng, ngây thơ trong suốt. Nửa bên phải cơ hồ hoàn toàn thối rữa, con mắt màu đỏ màu máu giống như con mắt của cây ma khi nhìn thấy con người vậy, âm trầm lại mang theo khát vọng thị huyết. Mâu thuẫn quỷ dị này khiến cô bé nhìn qua càng thêm đáng sợ, mà trên người cô bé vẫn mặc một cái áo choàng trắng rộng thùng thình, hiện tại đã trở nên nhàu nhĩ dơ bẩn. Thẩm Trì nhìn thấy trên đó có đánh số: 092.

Cô bé là vật thí nghiệm thứ 92.

Không đợi bọn họ trả lời, cô bé liền nghiêng đầu dùng ngón tay trắng mịn chỉ bọn họ, “Các người cũng là một phe với bọn người xấu kia sao?”

Bùng!

Cả hành lang bỗng nhiên bốc lên một ngọn lửa cực nóng!

“Không thể nào! Cô ta là một dị năng giả hệ Tự nhiên!” Thạch Lâm thất thanh kêu lên.

Minh Nguyệt nhanh chóng ném ra một đạo phù, “”Lập tức tuân lệnh, sắc!”

Lửa lớn lập tức bị ngăn cách bởi một bức tường không khí, nhưng thể lửa mãnh liệt, nhìn qua còn hung mãnh hơn của Kỳ Dung Thủy mấy phần.

Thẩm Trì lẳng lặng nói: “Cô ta là một con cây ma cấp D”

“Cái gì?”

“Cô bé là một dị năng giả hệ Hỏa cấp ba đồng thời cũng là một cây ma cấp D” Thẩm Trì trong lòng có chút bi ai, đó chính là dị năng giả hệ Tự nhiên cấp ba, mỗi một dị năng giả hệ Tự nhiên đều là của cải quý giá, năng lực bọn họ chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, theo xu thế tiến hóa thì bọn họ mới là đám người tương lai sẽ đứng trên đỉnh, trước mặt hắn chính là một người trong số đó.

Chỉ trong vòng bốn năm ngắn ngủi tận thế, cô bé đã là một dị năng giả hệ Hỏa cấp ba, cho dù Thẩm Lưu Mộc một tay hắn nuôi lớn, mỗi ngày dùng nguyên tinh vất vả cần cù tu luyện, đến bây giờ cũng chỉ mới cấp ba mà thôi, như vậy có thể thấy được tư chất xuất sắc của cô bé, nhưng hôm nay cô bé đã trở thành bộ dáng như thế này, vĩnh viễn lúc nào cũng phải mang theo cơ thể nửa người nửa cây ma, chỉ có thể ôm búp bê vải lang thang ở sở nghiên cứu u tối này.

Dị năng giả hệ Tự nhiên vốn dĩ không cần sợ bị cây ma lây nhiễm, bọn họ chính là nhóm người không thể bị lây nhiễm, thế nhưng cô bé kia lại trở thành bộ dáng như vậy, không cần nghĩ cũng biết lý do tại sao.

Là ai cho bọn người Dương Vinh Huy có quyền quyết định vận mệnh những người này, nơi này chỉ sợ còn có vô số những ví dụ của những cuộc thực nghiệm trên cơ thể sống tàn nhẫn, giống như 092 trước mắt này vậy.

Thẩm Trì giơ lên Nỗ thiên cơ, trán Minh Nguyệt đã mơ hồ chảy ra từng giọt mồ hôi, Thẩm Lưu Mộc không tiếng động đưa tay qua, ánh sáng xanh nhạt xuyên qua tay hắn truyền về phía Minh Nguyệt, Minh Nguyệt lập tức cảm thấy khá hơn.

Đoạt phách tiến! Đoạt phách tiến! Đoạt phách tiến!

Đoạt phách là một kỹ năng rất độc đáo, mũi thứ nhất lao nhanh như tia chớp bay về hướng cô bé thì bỗng nhiên từ miệng cô phát ra một tiếng kêu bén nhọn không giống như tiếng người, sau đó nháy mắt một cái lá chắn lửa hiện ra trước người cô.

Thân thể của thầy ma cấp D vốn đã rất cường đại, cơ hồ có thể nói là mình đồng da sắt, lại có lá chắn lửa bảo hộ, mũi tên thứ nhất chỉ có thể khiến cho sắc mặt cô bé âm trầm hơn thôi.

Nhưng rất nhanh, mũi thứ hai lao đến, trong vòng vài giây ngắn ngủi ba mũi liên tiếp, mũi này tiếp sau mũi nọ!

“Người xấu!” Giọng nói còn mang theo non nớt của một cô bé, hòa cùng với tiếng nước nở chực khóc, phả lệ khiến người thương tâm, cô bé nửa bên mặt vẫn còn là con người khỏe môi đã có vết máu chảy xuống, thể lửa mãnh liệt suýt nữa Minh Nguyệt cũng không áp chế nổi, may mắn nơi này không gian nhỏ, phù của Minh Nguyệt mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất, nếu như ở cánh đồng bát ngát, gặp dị năng giả hệ Hỏa mạnh mẽ như cô bé mới đúng là chuyện cực kỳ phiền toái. Nhưng đối với dị năng giả thông thường, trong không gian chật hẹp như thế này gặp phải dị năng giả hệ Hỏa thì vẫn là trí mạng. Thảm Trì ngay cả đuôi lông mày cũng chưa từng hạ xuống, sau khi Minh Nguyệt ném ra đạo bùa thứ hai cản trở hỏa lực, sau tam phát đoạt phách là thuận phát truy mệnh.

Truy Mệnh Tiến!

Dưới Kinh Vũ Quyết, lực sát thương mục tiêu đơn rất mạnh, cho dù đây là một con tiểu quái vật thì cũng chỉ trong một thời gian ngắn đối mặt, chưa đến mười giây liền bại trận dưới tên.

Thành Hải Dật có chút khó tin, không khỏi cảm thán, “Đồng chí Tiểu Thảm cậu thật sự rất lợi hại!”

Nổ Thiên cơ trong tay Thảm Trì thu hồi, biến đổi, lại hóa thành hình dạng tầm thường không có gì đặc biệt buộc ở sau lưng hắn, “Ngoại trừ lực sát thương lớn, ta cũng không có năng lực nào khác.”

Hạng Tĩnh bật cười, “Anh cũng quá khiêm tốn rồi.”

Ba người Nga kia cũng vẻ mặt tán thưởng, thiếu chút nữa thì xong đời dưới ngọn lửa này, Thánh Quang cũng không giúp bọn họ cản ngọn lửa được.

092 đã chết, Kỷ Gia nhẹ nhàng nói, “Cậu ta chỉ có một con mắt, cháu định làm một con rối gỗ chỉ có một mắt.”

“Làm đi.” Thảm Trì nói.

Tiểu Hoàng ngồi trên ba lô Kỷ Gia nhảy xuống, móc ra con mắt xinh đẹp đen láy kia cho Kỷ Gia, mà Minh Nguyệt trong miệng niệm chú, từ trong ba lô lấy ra một cái quan tài nhỏ, treo ngược thì thể cô bé lên rồi dùng Phần Hỏa phù luyện chế.

Da gà những người khác tất cả đều dựng đứng.

Đoán được Kỷ Gia lấy mắt người là rối gỗ là một chuyện, tận mắt nhìn thấy lại là chuyện khác, hiện tại bọn họ hận không thể cách cô bé càng xa càng tốt.

Trong khi đó Hạng Tĩnh lại kinh ngạc nói, “Thuật nuôi quỷ của Mao Sơn!”

Minh Nguyệt cũng không thêm chú ý đến cô ta, dù sao ở tận thể nuôi quỷ cũng chẳng thể tính là oai môn tà thuật, càng khỏi nói quỷ cậu nuôi chính là tiểu quái vật do chính bọn cậu giết.

Nhưng những người khác vẫn sợ hãi tận đáy lòng, xem ra Thảm Trì tuần mỹ tao nhã và Thảm Lưu Mộc vẫn nhu thuận có vẻ bình thường hơn nhiều, hai cô cậu thiếu niên kia thực sự khiến người ta cảm thấy hoảng sợ.

Có điều có thể làm bạn với hai con người kia, chẳng lẽ hai người họ cũng là người bình thường được sao?

Kỷ Gia chiếm được một con mắt mới, Minh Nguyệt cũng chiếm được tiểu quỷ thứ mười bốn, bọn họ tiếp tục đi lên phía trước.

Cách phòng thí nghiệm ngày càng gần, Thảm Trì đã ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc!

Cánh cửa màu trắng bạc được đóng chặt, dị năng giả Lực lượng Thạch Lâm đứng dậy, “Tôi thử xem!”

Cánh cửa này vốn cần mật mã để mở, lúc này ở nơi đây bị cắt điện hoàn toàn không có cách nào mở ra. Thạch Lâm lấy từ trong ba lô ra một cái mũi khoan kim cương, ở khe hở giữa hai cánh cửa dùng lực ấn vào, khe hở tí hìn đã tăng thêm được một chút.

Có tiếng vỡ, quả nhiên cánh cửa hợp kim này không dễ dàng mở ra như vậy.

Nửa người trên của Thạch Lâm căng lên, phút chốc thân thể hắn phình lên gấp đôi, mạch máu nhìn như sắp nổ tung, “Hô!” Hắn hô to một tiếng, trực tiếp đẩy ra cánh cửa hợp kim rất dày.

Hắn sắp đột phá cấp ba rồi, nhưng đây đã là cực hạn lực lượng của hắn!

Cánh cửa hợp kim phát ra thanh âm chói tai khó nghe, một khi đã được mở ra thì may mắn là nó sẽ không khép lại được nữa.

“Cẩn thận!” Tiết Bội nhanh chóng đá Thạch Lâm ra, bên trong cánh cửa này lại có thầy ma! Thiếu chút nữa thì móng vuốt đã cào xuống đầu Thạch Lâm!

“Gào!” Thành Hải Dật đã biến thành một con mãnh hổ, trực tiếp nhảy vào trong cửa.

Sau cánh cửa chính là địa ngục mọi người không thể tưởng tượng được, Thành Hải Dật sau khi nhào vào theo bản năng liền ngậy ngấn cả người.

Thầy ma trong này đều mặc áo choàng trắng, hiển nhiên là nhân viên công tác trong sở nghiên cứu, bọn họ hư thối cũng bình thường, hầu hết đều là thầy ma bình thường nhất, hành động chậm chạp, đối với dị năng giả hầu như không tạo thành bất cứ uy hiếp gì, chính là cảnh tượng như địa ngục ở đây lại làm cho tất cả dị năng giả đồng loạt đứng ngậy người tại chỗ.

Nơi này là phòng thí nghiệm, có vô số bình bình lọ lọ bày đầy vách tường bên trái, trong nhiều bình đựng thủy tinh cỡ lớn còn thể thấy rõ bên trong chất lỏng không biết tên ngậm toàn trẻ sơ sinh lẫn đứa trẻ, trong số đó còn có một ít trông giống như còn sống vậy, thậm chí còn có một đứa bé mở to đôi mắt đen nhánh mang theo ý cười nhìn bọn hắn chằm chằm, quỷ dị đến mức làm cho da đầu người ta run lên. Bên phải là tám cánh cửa nhỏ, có cánh mở ra có cánh vẫn đóng chặt, ở cửa mở ra có thể nhìn thấy bộ xương bị gặm đến trắng phớt, xương đùi còn có dấu vết bị đinh ghim vào, một dải xích sắt trực tiếp gắn bọn họ vào góc phòng, mấy “người” ở trong phòng phần lớn chỉ còn lại xương trắng, còn có vết máu loang lổ, dây trói sưng máu. Thẩm Trì gần như có thể khẳng định người ở trong mấy phòng này trong khi còn sống đã bị nhân viên công tác biến thành thầy ma trực tiếp cắn nuốt sạch sẽ, bởi vì loại trói này một khi trói chặt, cho dù là dị năng giả Lực lượng giống như Thạch Lâm cũng không thể giãy ra được.

Khiến cho bọn họ cảm thấy sợ hãi chính là, trên một phòng thực nghiệm có một thân thể máu chảy đầm đìa, trên người cô cơ hồ một nửa số thịt cũng đã bị cắn nuốt sạch sẽ, bị xích sắt trói chặt khiến cho cô không thể động đậy, một đôi mắt trợn to gắn ở trên xương sọ, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi nhìn bọn hắn.

Cô ta cư nhiên còn chưa có chết!

Đây là một dị năng giả, cô ta không bị lây nhiễm trở thành thầy ma, vậy chỉ có thể bị ai trở thành thức ăn của thầy ma, chính là không biết đây là may mắn hay là bất hạnh, có lẽ do dị năng cùng sinh mệnh lực của mình mà đến giờ cô vẫn chưa được giải thoát.

Thẩm Trì bình tĩnh đi qua, một mũi bắn thẳng vào trái tim, trực tiếp lấy đi sinh mạng của cô, nhìn thấy ánh mắt cô âm ảm dần, hắn rất có cảm giác mình không thể kiên nhẫn được nữa, một khi nhìn thấy Dương Vinh Huy, hắn rất muốn cứ như vậy giết chết ông ta! Để cho ông ta sống thêm một khắc thôi Thẩm Trì cũng không thể chịu nổi, cùng một người như vậy sống trên cùng một thế giới, hít thở một bầu không khí, hắn cảm thấy ghê tởm không chịu được.

Hạng Tĩnh ở ngoài cửa dựa tường ỏi ra, cô đã gặp qua không ít các loại thầy ma huyết tinh khủng bố, thậm chí không sợ hãi âm quỷ hung sát, vậy mà khi nhìn thấy gian phòng thí nghiệm này, cô lại ỏi ra.

Sắc mặt Thành Hải Dật vô cùng khó coi, cuối cùng hắn chỉ một mắt nhắm mắt lại, “Chúng ta đi thôi.”

Đoàn người yên lặng xuyên qua nơi này, không ai nói chuyện.

Tiếp tục đi qua một hành lang thật dài, bọn họ liền nhìn thấy một ánh đèn ở cuối đường, ánh sáng màu cam ấm áp bình yên.

Nhưng đến khi nhìn thấy cảnh tượng ở đây, đáy lòng mọi người rốt cuộc cũng xuất hiện một chút lo lắng.

Từ tay chân đến đáy lòng bọn họ đều lạnh thấu.

Người bọn họ tới nghênh đón, là một vị “tiền sĩ xuất sắc của quốc gia” hay là một ác ma tới từ địa ngục?

25. Chương 25: Cừu Hận

Cuối cùng là Thành Hải Dật tiến lên trước, dẫn đầu bước vào bên trong cánh cửa.

Cước bộ của Thẩm Trì vẫn ung dung, nhưng nắm tay siết chặt lại tiết lộ chút nổi lòng hấn.

Đứng ở cửa, hấn thấy được người quen bên trong.

Dương Vinh Huy tuổi đã không còn trẻ, so Dư Khánh lớn hơn chừng mười tuổi, ở sở nghiên cứu Bắc Kinh, một đầu lăm tấm bạc luôn được vuốt chỉnh chỉnh tề tề, nhìn qua có loại khí chất nho nhã lẳng đọng qua năm tháng, nhưng Dương Vinh Huy hiện tại lại một đầu rối tung, tóc trước trán rất dài, cơ hồ muốn che mắt đôi mắt, lưu lại bóng đen dày đặc, gã đang ở trên bản ghi chép múa bút thành văn, không biết đang viết cái gì, đám người bọn họ tiến vào gã cũng chưa nâng đầu một cái.

Nhưng thanh niên đứng cạnh gã ánh mắt lại như thiểm điện nhìn về phía bọn họ.

Thấy Thành Hải Dật lấy ra giấy chứng nhận mới thở phào một hơi, “Hương Tùng Bạch.”

“Thành Hải Dật.”

Hai người bắt tay, Hương Tùng Bạch vẫy vẫy tay với những người mặc áo blouse trắng khác, “May mắn các người tới, qua vài ngày nữa phỏng chừng chúng ta muốn cạn lương thực, trước đó ta ra núi tìm một ít thức ăn, gần đây lại không thể đi ra được, mọi người chỉ có thể ăn dè.”

“Không thể đi ra bởi cô bé bên ngoài kia sao?” Thẩm Trì đột nhiên hỏi.

Hương Tùng Bạch sửng sốt, gã còn không có nói chuyện, một nam nhân đầu hói ba bốn mươi tuổi bên cạnh đã bất mãn nói: “Đúng a, số 92 vốn là vật thí nghiệm tốt nhất, đáng tiếc trở nên không bị khống chế, nếu không phải nó, nơi này cũng không bị biến thành như vậy!”

Thẩm Trì lạnh lùng cười, không nói, không chỉ Thạch Lâm cùng Tiết Bội, ngay cả Hạng Tĩnh trên mặt cũng xuất hiện vài phần chán ghét, chỉ có thần sắc Thành Hải Dật bình tĩnh, “Hiện tại có thể xuất phát sao?”

“Chờ một lát, mỗi lần tiền sĩ lâm vào trạng thái này đều khó tỉnh lại.” Hương Tùng Bạch nói, “Tôi chỉ có mấy người các người sao?”

Nhìn thấy sắc mặt do dự của gã, Thành Hải Dật biết gã đang lo lắng cái gì, “Yên tâm đi, cô bé kia đã bị tiêu diệt, chúng ta còn những người khác nữa, vẫn nên sớm rời đi thôi.”

Hương Tùng Bạch nhất thời không còn chần chừ, “Được, chúng ta trước thu thập vài thứ đã.”

“Những người khác ở chỗ nào?” Lại tên đầu hói kia mở miệng, “Tôi đón tiền sĩ mà cũng không phải nhiều thêm vài người...” Gã nói thầm, “Một đám con nít đàn bà là có chuyện gì...”

Lời này đặc tội có điểm nhiều người, không chỉ nói đám Thẩm Lưu Mộc, chính là Hạng Tĩnh cùng Tiết Bội sắc mặt cũng không đẹp mấy, gã đầu hói này đại khái trốn trong viện nghiên cứu tới hiện tại, với ngoại giới căn bản không rõ ràng lắm, thân là một người bình thường, tuổi lớn như vậy cũng chỉ hỗn đến chức trợ thủ, thực nghĩ mình là đại nhân vật, dám ăn to nói lớn như vậy, tên nào giống gã mà tới được Bắc Kinh, thì cũng sống được chẳng lâu đâu, dị năng giả có rất nhiều biện pháp khiến gã biến mất.

Ít nhất trong ấn tượng của Thẩm Trì chưa từng gặp qua người nào có khuôn mặt chán ghét như này.

“Ba ba, người này là ai vậy?” Thẩm Lưu Mộc trực tiếp chỉ vào tên đầu hói kia hỏi.

Thẩm Trì nhú mồm, “Không biết.”

Tên trung niên thân không cao hơn một mét sáu đầu hói mắt nhỏ này đương trường nhảy dựng lên, “Không ai dạy người lễ phép sao? Trợ lý Hường, ta nhìn thẳng nhóc này rất thích hợp thực nghiệm thể mới của chúng ta —— ”

“Trợ lý Lý!” Hường Tùng Bạch nhanh chóng ngắt lời gã, nhưng đã muộn!

Dưới chân Thẩm Lưu Mộc bỗng nhiên tuôn lên một thực vật thật lớn màu xanh biếc, đóa hoa to lớn màu tím đậm nháy mắt nở rộ, lộ ra hàm răng nhỏ bén nhọn, vị trợ lý Lý này bị hoa ngậm vào trong miệng, từng giọt chất nhầy từ miệng hoa chảy xuống nền đá cẩm thạch, bị ăn mòn nghe xì xì vang vọng.

“Người lặp lại lần nữa?” Thẩm Lưu Mộc nhẹ nhàng nói.

Thẩm Trì nhìn đóa hoa ăn thịt người trước mắt này, trên thực tế nó kém ba đóa hoa sơn trà kia một bậc, nhưng ngoại hình thôi đã đủ dọa nhiều người lắm rồi, cùng hoa ăn thịt người trong “Plants and zombies” hẳn chơi thật lâu trước kia có chút tương tự, lúc này lấy ra chỉ có ý định hù chết vị trợ lý Lý này thôi.

“Bé Thẩm!” Sắc mặt Thành Hải Dật thay đổi, tiểu hài tử khó khổng chế nhất, người lớn có thể cùng đối phương giảng đạo lý, nhưng tiểu hài tử một khi tùy hứng, xa xa so đại nhân còn đáng sợ!

Thẩm Trì lạnh lùng cười, “Chỉ là một người bình thường mà thôi, cho mình như thế nào? Đội trưởng Thành! Nhiệm vụ của chúng ta không phải chỉ mang về tiến sĩ Dương kia sao, cũng không nói bắt buộc phải mang về trợ lý Lý nào cả.”

Thành Hải Dật còn chưa nói, Hạng Tinh liền gật đầu nói: “Cấp trên hạ mệnh lệnh đúng là như vậy.”

Bị hoa ăn thịt người ngậm vào trợ lý Lý vốn đã sợ đến mức sắc mặt tái nhợt, ngửi mùi tanh hôi trong họng hoa ăn thịt, lại nghe những lời bên ngoài, đứng quần không kiềm chế được ứa sững, người cũng hận không thể lập tức hôn mê.

“Đây là làm sao vậy?” Dương Vinh Huy rốt cuộc ngẩng đầu lên.

Sắc mặt Hường Tùng Bạch không tốt lắm, nhưng nói thật tên Lý Á Phong này cũng là tự chuốc vạ vào thân, bình thường gã cũng chướng mắt điệu bộ của tên này, đúng loại thùng rỗng kêu to, trong bụng chẳng có đồ gì lại càng tự đại kêu to, tự cho có tài nhưng không gặp thời, ở viện nghiên cứu lẫn lộn mười năm cũng chỉ tới vị trí trợ lý nghiên cứu.

“Á Phong?” Dương Vinh Huy kinh ngạc nhìn về phía Lý Á Phong đã bất tỉnh trong miệng hoa ăn thịt người, sau đó ánh mắt dừng lại trên người Thẩm Lưu Mộc, “Cậu bé, dọa người xong rồi, mau đem trợ lý của ta thả xuống.”

Đồng tử Thẩm Lưu Mộc co rút lại, vẫn cắn răng đứng vững, Thẩm Trì trong nháy mắt lấy ra nỏ ngàn cơ, nhắm trúng Dương Vinh Huy, ánh mắt lạnh băng, “Dám đối với một đứa bé động thủ? Ta mặc kệ người là tiến sĩ gì, chẳng qua đem mọi người ở đây toàn bộ giết là xong!”

Minh Nguyệt cùng Kỷ Gia một trái một phải, Minh Nguyệt kẹp bùa trong tay, rồi gõ trên ba lô Kỷ Gia toàn bộ rơi xuống đất, trừng trừng đôi mắt tối đen nhìn chằm chằm Dương Vinh Huy.

“Đồng chí Thẩm, không nên kích động!” Thành Hải Dật bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, nhanh chóng hướng Dương Vinh Huy nói: “Tiến sĩ Dương, chúng ta là đến đưa ngài về Bắc Kinh, không phải địch nhân! Vị trợ lý Lý này vừa đối cậu bé Thẩm nói năng lỗ mồm, cậu bé Thẩm mới dọa hù mà thôi...”

Sắc mặt Dương Vinh Huy dịu xuống, gã có chút kinh dị nhìn về phía Thẩm Lưu Mộc, “Cậu bé, tuổi còn nhỏ đã là dị năng giả cấp ba, giỏi lắm a.”

Thành Hải Dật nhìn về phía Thẩm Lưu Mộc, ánh mắt cũng có biến hóa vi diệu, ánh mắt Thẩm Lưu Mộc âm trầm, bỗng nhiên lộ ra biểu tình nhút nhát, sau đó bẹt miệng liền có thể khóc lên!

Thân là một đứa bé mười một tuổi, cùng bình thường bất quá chỉ là học sinh tiểu học thôi, lúc này khóc lên liền có vẻ vô cùng trẻ con.

“... Ba ba, ba ba! Đầu ta đau quá! Tiến sĩ này cũng là người xấu, Ô ô...”

Nhân trong lúc khóc nhe khiến hoa ăn thịt ngậm Lý Á Phong thêm một lát mới ném gã ra, thân thể Lý Á Phong đáng thương phải nói hận so với người thường không thể kém hơn, bị chất nhầy hoa ăn thịt ăn mòn tạo nên những vết thương từng tảng lớn, nhìn có vẻ nghiêm trọng.

Có hai nam nữ thanh niên mặc áo blouse trắng đưa gã kéo qua, xem động tác một chút cũng không ôn nhu, nhìn qua là biết tên này bình thường quan hệ với nhân viên khác trong viện nghiên cứu cũng không tốt, chính là không biết gặp phải vận cứt chó gì lại sống được đến hiện tại.

Dương Vinh Huy thấy Thẩm Lưu Mộc khóc cũng có chút ngạc nhiên, nghe Thành Hải Dật giải thích gã biết là có hiểu lầm, bây giờ con người ta khóc như vậy, gã áy náy gãi gãi đầu, theo ngăn kéo hỗn độn lấy ra một khối socola không biết để từ bao giờ, “Cậu bé, đừng khóc, ông cho người ăn socola.”

Bộ dáng dệu dàng như vậy Thẩm Trì chưa từng gặp qua, Dương Vinh Huy trong ấn tượng của hắn luôn nghiêm túc hà khắc, đối với những “vật thí nghiệm” này thì có thể nói là ác nghiệt.

“Ai, ông cũng có một đứa cháu đích tôn tuổi không khác người lắm.” Dương Vinh Huy cười híp mắt nói, xem khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn kia rất thân thiện, “Đừng khóc nữa, ông hướng người xin lỗi được không?”

Cởi áo blouse trắng, Dương Vinh Huy tựa như một lão nhân bình thường, thậm chí có vài phần hiền lành.

Thẩm Lưu Mộc không có nhận socola của lão, ôm Thẩm Trì không nói lời nào, Thẩm Trì vỗ lưng y, thần sắc bình tĩnh, nửa buông xuống mi nhìn đầu ngón tay trắng nhuận như ngọc của mình, trầm mặc không lên tiếng. Thẩm Lưu Mộc quay lưng về phía mấy người Dương Vinh Huy, hai mắt tràn đầy lệ khí, y cho tới bây giờ cũng không phải đứa trẻ chỉ cần cho một khối socola là có thể bị lừa đi.

Thành Hải Dật nhanh chóng nói, “Chúng ta đi nhanh thôi!” Sau đó cầm lấy bộ đàm hô hai tiếng, đáng tiếc đều là tạp âm “Sàn sạt”, căn bản không nghe ra cái gì.

“Nga đúng rồi, Tiểu Hường người đem máy nhiễu sóng tắt đi.”

“Nhiều sóng?” Hạng Tĩnh kỳ quái hỏi.

Dương Vinh Huy đem mấy quyển ghi chép trên bàn của mình cẩn thận cất kỹ, “Đúng, vật thí nghiệm chạy trốn ra có thể lợi dụng vô tuyến điện tìm người có năng lực đặc thù, cho nên nơi này trường kỳ mở máy nhiễu sóng.”

Thành Hải Dật giật mình, “Trách không được!”

Hường Tùng Bạch đem máy nhiễu sóng tắt đi, bộ đàm của Thành Hải Dật lập tức thông, anh ta lớn tiếng nói, “Đã gặp tiến sĩ Dương, mọi người tới cửa tập hợp!”

Không biết tổ nào vẫn còn mở bộ đàm, truyền đến tiếng bước chân hỗn độn cùng thanh âm thở dốc, “Đã rõ! Mau, chạy mau! Đừng để nó đuổi theo!” Một thanh âm nam nhân hô, hiển nhiên tình huống không tốt chút nào.

Mặt khác sáu trong bảy tổ đều có hồi âm lại, chỉ duy nhất một đội may mắn gặp một đám nhân viên tang thi, năm đội khác đều lâm vào tình huống bị vật nguy hiểm không rõ công kích, còn một đội cuối cùng kia, hoàn toàn không thấy đáp lại.

Tâm Thành Hải Dật hơi trầm xuống.

Trừ Dương Vinh Huy ra, nhân viên nghiên cứu còn lại chỉ có năm người, ba nam hai nữ, bao gồm Lý Á Phong nửa sống nửa chết, Hướng Tùng Bạch là dị năng giả Quang hệ hiếm thấy, may nhờ có gã, bọn họ mới có thể từng này ngày mà còn sống đến hiện tại, những người khác cũng không quá muốn nói chuyện, cực kỳ điều thấp thu dọn đồ đạc sau đó vội vàng theo nhóm hắn đi ra ngoài, còn hơn Lý Á Phong, mấy người này thập phần thức thời.

“Cẩn thận!”

Đuôi rắn thật lớn quét qua, Thạch Lâm công Lý Á Phong thiếu chút nữa bị văng ra ngoài, nguyên một cái đuôi đập vào ngực hắn, đau đến hắn vừa sờ liền biết hai xương sườn của mình đã bị gãy.

“... Két... Muội muội ôm búp bê... kèn kẹt... Đi tới vườn hoa ngắm hoa anh đào... Búp bê khóc kêu đòi mẹ...” Tiếng ca quỷ dị hòa theo tiếng các đốt ngón tay cọt két vang lên, lần này, rối gỗ mặc váy lớn phong cách Gothic không có lấy xuống đàn violin sau lưng, mà trực tiếp cất tiếng, hát bài ca dao với âm điệu cổ quái.

Nam hài có đuôi rắn thật lớn phát ra thanh âm hung ác “tê tê”, trên mặt không khoa học nứt ra một đạo vết rách, lộ ra răng rắn bén nhọn mở mồm to như chậu máu hướng rối gỗ cắn tới!

Chính là, cái cắn này như thế nào cũng không làm được, rối gỗ còn tại ca hát, một đôi mắt đen láy đặc biệt sáng ngời.

“Chúng ta đi thôi.” Kỷ Gia nói, “Nó rất nhanh sẽ không thống khổ nữa mà say giấc.”

“Say giấc?” Tiết Bội nhin không được hỏi.

Kỷ Gia gật gật đầu, “Ừm, khúc hát ru của Tiểu Hắc, chỉ cần hát xong sẽ có người phải chết.”

Lúc này ngay cả Dương Vinh Huy cũng nhin không được nhìn Kỷ Gia vài cái, hai nữ nhân viên nghiên cứu kia lại càng là sắc mặt trắng bệch, cách Kỷ Gia cực xa.

Hành lang lát gạch vắng vẻ như trước, phiêu dang tiếng ca lạnh lạnh cổ quái của rối gỗ:

“... Chúng ta đem mẹ mẹ chôn dưới tầng cây... Sau đó a ba ba, giờ lên cây bú... Két... Lột da của ta làm thành oa oa, chôn dưới tầng cây bồi cùng mẹ mẹ...”

(Oa oa: là búp bê đó, để oa oa ở đây nghe hay hơn)

Lấy tổ chất thần kinh cường đại của Thành Hải Dật, cũng nhin không được chà xát cánh tay, cảm thấy trên người có chút lạnh.

Không quá bao lâu, búp bê rối gỗ mặt váy đen trở về bên người Kỷ Gia, “Làm tốt lắm, Tiểu Hắc.”

“Kèn kẹt.” Rối gỗ cong lên đôi môi đỏ tươi cười thật lớn, đầu gỗ gật một phát.

Một móng vuốt bén nhọn hung tàn hướng Dương Vinh Huy chớp tới! Hướng Tùng Bạch tay hơi động, một đạo ánh sáng trực tiếp đâm xuyên móng vuốt kia, truyền đến hương vị thịt bị đốt trụi.

“Tiến sĩ, đến gần đây!” Hướng Tùng Bạch đem Dương Vinh Huy kéo về sau, trực tiếp phát ra một quang ánh sáng, khi quang sáng sáng ngời lên, mọi người liền nhìn rõ ràng cảnh tượng trước mặt.

Nam nam nữ nữ cao thấp đủ cả, lớn thì không hơn hai mươi ba mươi tuổi, nhỏ nhất nhìn qua chỉ là đứa bé vừa mới tập đi, các loại hình thù kỳ quái, hoặc ghê tởm hoặc quỷ dị, lại đồng loạt lấy ánh mắt cừ hận nhìn chăm chăm đoàn người bọn hắn, bọn họ đều giống nhau mặc áo bệnh nhân trắng, chính là vài bộ đã bị phá không ra hình dáng, không cần nói nhiều, bọn họ nhất định chính là vật thí nghiệm.

Hướng Tùng Bạch mím môi, lãnh khốc ném ra một quả cầu ánh sáng, “Tránh ra!”

Thẩm Trì khòe mắt miết hướng đám nhân viên nghiên cứu, thấy bọn chúng toàn bộ đều là thần sắc hồ hững, thấy nhóm “vật thí nghiệm” kia, trong mắt thậm chí còn không có nửa phần thương hại.

“Minh Nguyệt, đưa bọn họ đều đuổi đi.”

“Được.” Một tay kẹp bùa, thần sắc Minh Nguyệt nghiêm nghị, “Lập tức nghe lệnh, sắc!”

Bùa Khu tán! (bùa xua đuổi)

Không chỉ có tác dụng với quỷ thần, đối những sinh vật này cũng có hiệu quả đồng dạng.

Vật thí nghiệm cường đại như cô bé lúc trước dù sao cũng là hiếm thấy, đại bộ phận vật thí nghiệm cũng không lợi hại, trừ bỏ bộ dạng dọa người ra, cũng không có nhiều bản lĩnh, cho dù là chết, nhóm vật thí nghiệm này đều muốn đem Dương Vinh Huy ăn sống nuốt tươi, các loại cừ hận sâu tận xương tủy này mới làm lòng người sợ hãi nhất. Có thể số lượng của bọn họ nhiều lắm, vượt quá dự tính của mọi người, Thẩm Trì thoáng tính qua cũng có đến mấy trăm.

Nơi này, là một tòa địa ngục.

Thẩm Trì cảm thấy được, nếu hẳn lúc mới trùng sinh gặp được Dương Vinh Huy cùng Dư Khánh, cũng sẽ không tốt hơn bọn họ chỗ nào, trong ba năm kia, bọn chúng không để cho mình đào thoát, cơ hồ không để cho hẳn một chút thời gian thanh tĩnh nào, cái loại hận đến linh hồn đều mau xé rách thống khổ, rất khó để hẳn có thể bảo trì bình tĩnh.

Nếu, không có mấy năm qua xoa dịu, nếu, không có bọn nhỏ bầu bạn, cho hẳn tâm linh bình yên, có lẽ hẳn của hiện tại, so với những người trước mắt này càng cừ hận, sẽ tại một khắc nhìn thấy Dương Vinh Huy kia đem lão xé xác thành mảnh nhỏ.

Nhưng hẳn lúc này, lại chỉ đành phải giẫm lên máu những người đáng thương kia, chậm rãi rời viện nghiên cứu, tùy ý giày bõn hẳn trên lớp tuyết trắng lưu lại những dấu chân màu đỏ thẫm.

Ba người nước Nga kia một đường đều cầu nguyện, cơ hồ rất ít mở to mắt.

Không nhìn, có thể cho rằng không biết, thật là một biện pháp tốt.

Giữa trưa đúng mười hai giờ ánh nắng vương lên người bọn hẳn, nhưng không mang theo chút độ ấm nào.

Về nơi tập trung, có sáu mươi bốn người, hai mươi hai người đã bỏ mạng tại viện nghiên cứu âm trầm khủng bố này.

Thẩm Trì ngẩng mặt đón ánh nắng, khẽ cười cười, quyết định không để những người mà bọn hẳn vừa mang ra từ viện nghiên cứu này nhìn thấy được ánh mặt trời bên ngoài Trùng Khánh, bọn chúng phải chết ở trong này, dùng để tế những người cả một đời bị chôn vùi tại đây.

Theo ngày mai đến.

Một đám —— cút xuống địa ngục đi.

====

Suy nghĩ của tác giả: canh ba xong, muốn chết đủ loại =_ =

Cám ơn lượt đạn của Lilinmei1030, Liên hiên, yêu các người nhé, sao sao đấy, (3)

Cám ơn địa lôi của Vân Thủy Du Du Tự Áp Đầu, Ái Sinh Hoạt Ái Tô Du Bính, Đảo Tự 520, Tử Tử, yêu các người, (3)

26. Chương 26: Người Thứ Nhất

Các tiểu đội đều bị tổn thất thảm trọng, nhất là tiểu đội của Thạch Lâm, ngoại trừ hẳn là người bị đẩy ra ngoài, những người còn lại toàn quân bị diệt, không ngờ một người cũng không sống sót. Thẩm Trì hoài nghi bọn họ đã gặp phải cái cô bé nửa người nửa thầy ma khủng bố kia trước cả bọn hẳn.

Hầu như không có ai nguyện ý tiếp tục ở lại đây, người của đội kia không ai trở về, xe khách của bọn Thạch Lâm đương nhiên trống không. Thành Hải Dật cùng hẳn thương lượng, dùng xe thương vụ đổi lấy xe khách của bọn hẳn, đưa đám người sở nghiên cứu kia lên, cùng với hẳn, Hạng Tĩnh cùng ba người Nga kia là vừa đủ.

Trong ngày hôm nay bọn họ phải đi đến thành Bạch đế, dù cho đó là sào huyệt toàn thầy ma nguy hiểm thì còn tốt hơn nhiều so với cái sở nghiên cứu khiến lòng người phát lạnh này.

Dù nơi này đã biến thành sào huyệt của thầy ma, nhưng những mái lều cong cong thấp thoáng ở giữa những tàng cây tươi tốt, vẫn rất có phong vị cổ xưa u tĩnh.

Tang thi vòng ngoài đều là một số ít thầy ma bình thường, cùng lắm có một vài con thầy ma cấp B mà thôi. Trước khi đêm đến, bọn hẳn thành công chiếm được một tòa nhà sát bờ hồ, đáng tiếc những văn vật hoành phi cực trân quý trước đây đều đã bị phá hỏng, vì chưa từng tới đây nên Thẩm Trì cũng không biết

nơi này trước kia trông như thế nào, nhưng chỉ cần nhìn từ hiện tại là có thể thấy được vài phần cảnh trí mê người trước kia.

“Sau khi đêm xuống sợ rằng sẽ có thầy ma đột kích, mọi người cẩn thận một chút, không nên đi lại một mình!” Thành Hải Dật nói, “Chúng ta nghỉ lại ở đây một tuần, bảy ngày sau sẽ có tàu thủy đến đón chúng ta.”

“Vẫn đi con đường kia sao?” Câu hỏi này chính là của người sau khi thoát khỏi sở nghiên cứu trăm mặc hơn rất nhiều, Kỳ Dung Thúy.

Vấn đề này cũng là tiếng lòng của rất nhiều người, hiển nhiên có rất nhiều người đều có bóng ma tâm lý với huyền quan đàn này.

Thành Hải Dật cười khổ, “Cũng có thể không cần đi con đường kia, có điều nếu đi lên bờ thì cần phải đi một vòng lớn, đường bộ cũng không dễ đi như vậy. Hiện giờ có hai phương án đó cho mọi người lựa chọn.”

“Bỏ phiếu đi, tôi cảm thấy vẫn nên đi đường bộ, đã tổn thất quân số quá nhiều rồi, lại tiếp tục đi qua huyền quan đàn là quá nguy hiểm!” Kỳ Dung Thúy dẫn đầu nói.

Đây là đề nghị được mọi người nhất trí thông qua.

Dựa vào cái cây bên cạnh đồng lửa, Thẩm Trì không chút để tâm bỏ phiếu, cũng không nói lời nào, trong một lúc ngắn ngủi đang hội nghị, hần mơ hồ nhìn thấy ba người Nga kia không biết đang nói gì đó với Dương Vinh Huy, hình như là đang tranh chấp, hần lạnh lùng cười khẩy đi vào trong Tiểu Vân.

“Ba ơi, chúng ta bao giờ thì bắt đầu?” Thẩm Lưu Mộc vừa thấy hần quay về liền nói thẳng.

Thẩm Trì nhìn về phía ánh mắt không chút chần chừ của Kỳ Gia và Minh Nguyệt, “Các cháu cũng cùng đồng ý chứ?”

“Đương nhiên!” Kỳ Gia thanh thúy nói: “Chú Thẩm, bọn họ là người như vậy chẳng lẽ còn để cho bọn họ sống đến Bắc Kinh, như vậy không phải là càng tai họa nhiều người sao?”

Chiếc quan tài nhỏ buộc dây đỏ trong tay Minh Nguyệt hơi hơi lắc lư, “Xem đi, tiểu quỷ thứ mười bốn của cháu lệ khí kinh người như thế này này.” Đứng trong chiếc quan tài nhỏ đó chính là thi du của cô bé “số 92”.

Thẩm Trì mỉm cười, “Vây tất cả đi thôi.”

Một đêm này rất nhiều người không ngủ được yên, cơ hồ không có ai sau khi xảy ra những chuyện ấy lại có thể ngủ, bọn họ rõ ràng đều là những người lần lộn đã lâu ở tận thế, giết người cùng lắm đầu hơi cúi xuống một tí mà thôi, số lần thấy máu có đêm cũng đếm không xuể, vậy mà không biết vì sao mà sau khi từ sở nghiên cứu đi ra, tất cả mọi người đều cảm thấy bị đè nén.

Chỉ có duy nhất nhóm bạch đại quái của sở nghiên cứu mới có thể ngủ.

Nửa đêm âm u, bên ngoài vẫn rơi từng bông tuyết lớn, trắng tinh cả trời đất.

Tòa nhà này dù sao cũng chỉ là tòa nhà cổ, dù cho trước đây được cẩn thận bảo dưỡng thì vẫn còn lưu lại dấu vết thời gian, qua bốn năm này thì càng trông có vẻ cũ. Trong trong ngoài ngoài nơi này đều đã bị thanh lý sạch sẽ, mặc dù không có thầy ma nhưng vẫn rách nát dơ dáy, nhưng thân là người sống sót ở thời tận thế, hoàn cảnh này cũng không tính là quá tồi, chỉ có mấy người ở sở nghiên cứu là có chút kén chọn, cho nên gian bọn họ ở chính là gian sạch sẽ nhất.

Riêng bốn người Thẩm Trì bọn hần vẫn ở trong Tiểu Vân, Tiểu Vân so với xe khách hệ số nguy hiểm cao và nhà cửa linh tinh thì đều an toàn hơn.

Đêm đã khuya, gian phòng của mấy người sở nghiên cứu kia cũng không lớn, cửa phòng và cửa sổ đều được đóng chốt cài then chắc chắn. Bởi vì bên ngoài giá lạnh nên sau khi đã đóng chặt cửa phòng và cửa sổ, bọn họ mới bọc mền chen chúc ngủ chung một chỗ.

Bỗng nhiên có một người gõ nhỏ bằng ngón tay cái theo kẽ hở trên cửa sổ lặng lẽ tiến vào.

Trong ngực nó đang cầm một hạt giống màu xanh lục mơn mớn, linh hoạt từ cửa sổ trượt xuống mặt đất, đi đến một góc tối u ám, hạt giống liền rơi xuống bùn trong góc tường.

Chỉ trong nháy mắt, hạt giống liền lớn lên thành cây hoa cao nửa người, tỏa người mùi thơm thoang thoảng, bắt tri bắt giác, những người đó đều lâm vào giấc ngủ sâu.

Con rối gỗ nhỏ lặng yên không tiếng động trèo lại lên cửa sổ, “Cạch” một tiếng, then cài cửa bị rút ra, cửa sổ lập tức bị mở tung ra, gió lạnh theo đó tiến vào, lạnh đến mức Dương Vinh Huy và Hường Tùng Bạch thân là dị năng giả không bị mùi hoa mê ngất đi cũng phát run, nhất là Hường Tùng Bạch, cậu ta dụi dụi mắt, nhìn thấy cửa sổ không biết tại sao lại mở ra, thậm chí còn không chú ý đến cây hoa ở góc tường cùng mùi hoa nhạt đến mức không thể nhận ra mùi kia.

Cậu ta vừa định đứng dậy đóng cửa sổ, một tên ám khí không một tiếng động bay thẳng vào hậu tâm của cậu!

Mê thần đình!

Thẩm Tri dưới tình trạng ẩn thân dần dần hiện ra thân hình, Thẩm Lưu Mộc từ ngoài cửa sổ bò tiến vào, vừa rồi ra tay chính là cây tơ hồng tiến hóa cấp ba, cây tơ hồng trong giới thực vật được xưng là Hấp huyết quỷ cũng không phải là không có nguyên nhân, sau khi bám được vào cây khác thì sẽ đâm vào trong cơ thể ký chủ, hấp thu chất dinh dưỡng của ký chủ, tiếp tục dài ra nhánh cây khác, nghe tên thì tưởng như yếu đuối nhưng thực tế nó cũng là tên sát thủ thập phần đáng sợ, thậm chí so với Hấp Huyết Đằng chuyên hút máu cùng hoa ăn thịt người thì càng khủng bố hơn.

Cây tơ hồng hoàn toàn trói chặt Hường Tùng Bạch, trừ phi Thẩm Lưu Mộc hạ lệnh thả cậu ta ra, nếu không cho dù Hường Tùng Bạch là dị năng giả hệ Quang cấp hai thì cũng không có cách nào thoát khỏi sự trói buộc của cây tơ hồng tiến hóa này, hơn nữa trong khi hút chất dinh dưỡng thì nó cũng đồng thời tiêm vào một chất làm người tê cứng, rất nhanh vị dị năng giả cường đại này ngay cả một ngón tay cũng không thể nhúc nhích.

Minh Nguyệt “bốp” một cái dán một lá bùa lên trán Dương Vinh Huy, cười nhẹ nhàng, “Đừng gấp, rồi sẽ đến lượt ông.” Dương Vinh Huy vừa mơ hồ tỉnh lại lại tiếp tục mê man.

Không trải qua thời gian dài kinh hách cùng tra tấn tinh thần thì làm sao có thể dễ dàng để cho ông ta chết đi như vậy?

Thẩm Tri dễ dàng treo Hường Tùng Bạch lên xà nhà.

Kỷ Gia dưới sự trợ giúp của Minh Nguyệt bò qua cửa sổ, mở ra ba lô chỉ thêu của cô bé, một đàn chuột gỗ chui ra, chúng nó đều có con mắt tròn vo đen lánh giống nhau, cùng với hình dáng tròn vo, nhìn qua vô cùng ngây thơ, thập phần đáng yêu.

Nhưng mắt của bọn nó đều là của một đám chuột tiến hóa đặc thù, quỷ dị chính là chúng nó cũng không phải là chuột bình thường, mà là từ trong một cửa hàng bán chuột, có chừng ba mươi con, không biết vì sao mà đồng loạt tiến hóa, biến thành một đám động vật khủng bố cái gì cũng có thể cắn đứt cái gì cũng có thể ăn.

Mà khi chúng nó từ chân của Hường Tùng Bạch leo lên, lại chỉ mang lại cho người ta cảm giác lông mao dựng đứng.

Ít nhất Lý Á Phong nằm cô độc một bên chính là có cảm giác như vậy. Gã ta hoảng sợ mở to hai mắt, đáng tiếc yết hầu đã bị nước bọt hoa ăn thịt người làm tổn thương, muốn kêu cũng không kêu được. Gã không rõ vì sao những người khác đều có thể ngủ như chết như vậy, vì sao ngay cả một chút âm thanh cũng không nghe thấy?

Hường Tùng Bạch bị cây tơ hồng cuốn lấy không nhúc nhích được, chỉ cảm thấy trên người vừa ngứa lại vừa đau, mà lúc này mấy con chuột gỗ cũng há miệng, cắn ra vô số vết thương ở trên người cậu ta.

Máu tươi đầm đìa.

Thẩm Tri đứng ở trước mặt cậu ta, “Loại cảm giác này thế nào?”

Hương Tùng Bạch hé miệng, lại không phát ra âm thanh gì, cổ cậu ta cũng bị cây tơ hồng đâm vào.

“Vật thí nghiệm cũng giống như vậy, vô lực, thống khổ, tuyệt vọng.” Thẩm Trì nhẹ nhàng nói, kỹ xảo treo người của hắn rất đặc biệt, sẽ làm Hương Tùng Bạch ngày càng thống khổ, lại sẽ không làm cậu ta chết, lại kích thích đại não cậu ta để cho cậu không vì thiếu máu mà ngất đi.

Đàn chuột gỗ trên người cậu ta để lại vô số miệng vết thương nhỏ, máu tươi thấm ướt y phục của cậu, theo người uốn lượn chảy xuống.

“Gia Gia, em ra ngoài trước đi.” Minh Nguyệt sắc sảo nói.

Kỷ gia khó hiểu, “Vì sao?”

“Bởi vì chúng ta phải giúp hắn trở nên càng nghệ thuật!” ánh mắt Thẩm Lưu Mộc trở nên cuồng nhiệt.

Kỷ Gia im lặng nghĩ nghĩ, không cần hỏi nghệ thuật như thế nào, cô bé đang nhớ đến lúc nhìn thấy bộ dạng Thẩm Lưu Mộc khi giết Trương Vận Nhất, vì thế cô bé đành mang theo đàn chuột gỗ của mình ra ngoài canh chừng cho bọn hắn.

“Minh Nguyệt, đến!” Thẩm Lưu Mộc nhìn chằm chằm trông mắt trần đầy cừ hận của Hương Tùng Bạch. “Đến đây đi, cởi hết quần áo của hắn ra!”

Minh Nguyệt khinh thường, “Cần gì phải phiền toái như vậy!” Trực tiếp té ra một đạo bùa, một ngọn lửa minh hoàng lượn lên, đốt sạch quần áo trên người Hương Tùng Bạch.

Hương Tùng Bạch là một người cực kỳ kiêu ngạo, cậu ta từ nhỏ đến lớn, thậm chí là khi ở tận thế cũng chưa từng có cảm giác suy sụp. Thân là đệ năng giả hệ Quang, cậu ta cho rằng tương lai của mình chắc chắn sẽ rất rực rỡ, cho dù ở Bắc Kinh thực lực của cậu cũng đủ để kiêu ngạo. Cậu ta chưa từng gặp qua loại nhục nhã như thế này, chết còn chưa tính, nhưng tra tấn vô tận này còn không cho cậu ta hôn mê mà cố tình vừa đau vừa ngứa, ý thức thì ngày càng thanh tỉnh, lúc này quần áo toàn thân bị cởi ra, rét đến tận xương, cậu chỉ cảm thấy loại nhục nhã này so với chết đi thì càng thống khổ hơn.

Thẩm Lưu Mộc còn chưa đủ cao, y chỉ cao tới nách Hương Tùng Bạch, giơ tay lên cầm lấy tay của Hương Tùng Bạch, rồi cầm lấy cái đinh trước đó đã chuẩn bị, chậm rãi lấy đinh xuyên thấu xương tay của Hương Tùng Bạch, đem tay cậu ta đóng chặt lên tường! Đầu tiên là tay trái, sau đó là tay phải, tiếp đó là chân phải, chỉ có chân trái là buông thông tự nhiên, nhìn qua giống như dùng mũi chân chĩa xuống dưới đất.

“Đây là cái gì?” Thẩm Trì kỳ quái hỏi.

Thẩm Lưu Mộc lấy từ trong người một quyển sách. “”Ba xem, tư thế múa ba lê này như thế nào?”

Thẩm Trì: “...” Xem ra năng lực giám định và thưởng thức của Lưu Mộc lại tăng cấp, “Ở đây, tiếp tục nâng cao lên một chút.”

“Vâng!”

Thẩm Lưu Mộc không với tới, Thẩm Trì giống như một người cha tốt giúp con trai làm tác phẩm nghệ thuật, ôm y giúp y tự tay hoàn thành tác phẩm của mình. Những cây đinh chậm rãi cố định tay chân Hương Tùng Bạch, vốn một thân anh tuấn cao lớn Hương Tùng Bạch liền biến thành một thân trần truồng, hai tay tự nhiên mở ra, một chân giơ ngang, một chân hạ xuống như mũi chân chĩa xuống đất, hoàn toàn chính là một vũ công nam đang múa ba lê tuyệt đẹp.

Tất nhiên là nếu xem nhẹ vô số vết thương đang chảy ra máu tươi trên người cậu ta.

Máu tươi dính lên tường rồi chảy xuống mặt đất, nhìn như một mặt gương soi lên bộ dáng lúc này của Hương Tùng Bạch.

Nếu là trước đây, không nghi ngờ Thẩm Lưu Mộc nhất định rất có tiềm năng biến thành một tên sát nhân biến thái, chỉ tiếc bây giờ chính là tận thế.

Cây tơ hồng triệt để gây tê Hương Tùng Bạch, Thẩm Lưu Mộc khẽ vươn tay, cây tơ hồng liền nhanh chóng héo rũ trở thành một sợi dây leo nhỏ cuộn trên tay y. Cây hoa trong góc tường cũng biến mất không còn

nhìn thấy gì. Minh Nguyệt huyết sáo một cái, một lá bùa trên tay lặng lẽ cháy, toàn bộ mùi đều bị hấp thu không còn một mảnh.

Thẩm Trì và Minh Nguyệt nhẹ nhàng nhảy ra khỏi phòng, sau đó Thẩm Trì bế Thẩm Lưu Mộc đi ra, chỉ để lại một phòng nhân viên sở nghiên cứu vẫn ngủ say như chết cùng Hường Tùng Bạch đang “múa”, cậu ta vẫn còn chưa chết. Thẩm Trì đã tính toán qua, tốc độ máu chảy chậm như vậy sẽ khiến cậu ta ba giờ sau mới mất đi sinh mệnh, mà trong hơn ba giờ đó sẽ khiến Hường Tùng Bạch hoàn toàn nhận thức được cái gì gọi là vô tận thống khổ và tuyệt vọng, còn có chết như vậy sẽ khiến mọi người sau khi nhìn thấy thân thể xích lô của cậu ta cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Cửa sổ lại lần nữa đóng lại, người gỗ nhỏ đứng ở bên trong cửa sổ, đem then cài cửa chậm rãi chốt vào, sau đó lại theo kẽ hở đi ra ngoài.

Khấp đất trời một mảnh im ắng, Thẩm Trì võ nghệ cao cường một mình ôm ba đứa nhỏ trở lại bên trong Tiểu Vân, thậm chí không lưu lại nửa điểm dấu vết trên mặt tuyết.

Thành Hải Dật cả đêm nửa ngủ nửa tỉnh, cả đêm lăn qua lộn lại, thật vất vả chờ đến trời vừa tờ mờ sáng liền đứng lên. Hạng Tĩnh đã sắp làm xong bữa sáng đơn giản, ăn xong cơm nước nóng hằm hập làm ấm bụng hẳn mới cảm thấy khá hơn rất nhiều.

“Tiến sĩ bọn họ còn đang ngủ sao?”

Hạng Tĩnh nhẹ nhàng “Ủm” một tiếng, cả đêm đều cố tránh thật xa mấy người ở sở nghiên cứu, cơ hồ không ai nguyện ý ngủ cùng bọn họ.

“Đi gọi bọn họ cùng dậy ăn sáng đi.”

Hạng Tĩnh hiển nhiên không quá nguyện ý, kì kèo một hồi mới đi tới gian phòng bọn họ ngủ.

Gõ cửa, bên trong cánh cửa nửa ngày không có phản ứng.

“Á ——” bỗng nhiên vang lên một tiếng thét chói tai, Hạng Tĩnh rút cuộc bắt chấp tất cả, trong giây lát đẩy cửa ra!

Sở nghiên cứu tổng cộng có sáu người, ngoài Lý Á Phong bị thương không thể nhúc nhích, trong số 5 người còn lại có Hường Tùng Bạch cao thủ như thế nên đêm nay ai cũng ngủ vô cùng an tâm, không ai tưởng tượng được khi tỉnh lại sẽ chứng kiến cảnh tượng như vậy!

Một người bị treo lên xà nhà không cao lắm, lưng dính lấy tường trắng, hai tay tự nhiên mở ra, bị cây đinh sắt to đóng tại trên tường, chân giơ ngang, như một vũ công xuất chúng đang khiêu lên từng bước nhảy duyên dáng. Cậu ta mở mắt chăm chăm nhìn về hướng những người của sở nghiên cứu đang ngủ, ánh mắt mở to, như là nhìn thấy cái gì khủng bố vậy, thần sắc tái nhợt đến mức không còn chút huyết sắc nào, lại mang theo ý cười quỷ dị, vừa nhìn khiến người khác không rét mà run. Trên người cậu ta có vô số vết thương nhỏ, xanh xanh tím tím vô cùng khủng bố, máu tươi từng giọt từng giọt từ trong vết thương của cậu ta chảy ra, cực kỳ thông thả theo mặt tường trắng chảy xuống. Mặt tường đã hoàn toàn bị nhuộm thành màu đỏ, vết máu uốn lượn trên mặt đất chảy thành sông.

Không biết từ đâu mơ hồ truyền lại tiếng hát, giống như trong nháy mắt người vũ giả cả người lơ lửng này sẽ nhảy xuống xoay tròn khiêu vũ vậy.

Hạng Tĩnh sắc mặt có chút trắng bệch, không chút nghi ngờ, theo như miệng vết thương cùng vết máu thì cậu ta không phải là lập tức bị giết chết, mà rõ ràng là bị đóng chặt ở đây chậm rãi mất sạch máu mà chết, mà đồng bạn của cậu ta lại ngủ sâu như vậy, không ai phát hiện ra.

Mà người chết không phải là một ai khác, đó là một dị năng giả rất mạnh, luôn luôn tự cho mình là người bảo vệ, Hường Tùng Bạch.

“Tùng Bạch!” Dương Vinh Huy thần sắc vô cùng bi thương, trong những người bên cạnh ông ta, ông coi trọng nhất Hường Tùng Bạch, nếu như không có cậu ta, có lẽ bọn họ cũng đã sớm chết ở trong sở nghiên cứu.

Hai nữ nhân viên nghiên cứu đã sớm khóc nức lên.

Bọn họ không chỉ bởi vì thương tâm, mà càng bởi vì sự kinh hoàng không thể hình dung được trong lòng!

Hương Tùng Bạch chết bên cạnh nhóm bọn họ! Mà bọn họ lại không có chút cảm giác nào!

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Một giọng nói tao nhã vang lên, khi Thẩm Trì đi tới bên Hạng Tĩnh liền kinh ngạc nhìn vào trong, Thẩm Lưu Mộc ở bên cạnh hắn biểu hiện vô cùng giống một đứa trẻ con, sợ hãi kêu một tiếng rồi nhanh chóng ôm lấy cổ Thẩm Trì. “Ba ơi!”

Minh Nguyệt che kín mắt Kỷ Gia, “Gia gia, không nên nhìn.”

Rất nhanh, tất cả mọi người chạy tới, tụ đông vây xem thi thể trần truồng của Hương Tùng Bạch.

Thẩm Lưu Mộc chôn mặt ở cổ Thẩm Trì, khoe môi khê cong, gợi lên một nụ cười đắc ý.

Thẩm Trì khoe môi cũng mang theo ý cười thản nhiên.

Không nên gấp gáp, cậu ta, mới chỉ là người đầu tiên mà thôi.

27. Chương 27: Biến Hóa

Lý Á Phong vừa nhìn thấy bốn người Thẩm Trì liền bị dọa sợ đến lạnh run, đáng tiếc là không ai thèm chú ý đến gã, Thẩm Lưu Mộc ở góc không ai nhìn thấy ác ý hướng gã cười cười, Lý Á Phong lập tức bị dọa câm!

Đáng thương gã bị nước bọt hoa ăn thịt người làm bị thương, tay chân đau không chịu nổi, yết hầu lại càng không phát ra nổi nửa chữ, muốn nói cho người khác biết cũng có tâm vô lực, hướng chi gã cũng không dám nói, đứa bé giống như mới vào lớp ba tiểu học này chính là ác ma đó.

Dương Vinh Huy tâm trầm xuống, bắt đầu cẩn thận quan sát bốn phía. Thân là dị năng giả Não vực, năng lực quan sát và phân tích của ông ta là không thể nghi ngờ.

Thẩm Trì chậm rãi cong khoe môi cười cười, chỉ Lý Á Phong nói, “Các người trước tiên nên xử lý người này đi, hắn đang làm rối hiện trường tử vong đó.”

Người ở sở nghiên cứu liền chán ghét ném gã ra ngoài, gã cứ như vậy đắp một chiếc chăn bông ẩm ướt ngồi trên cang bị ném thẳng xuống nền tuyết.

Hiển nhiên lúc này bọn họ không có tâm tình chiếu cố tên phế nhân Lý Á Phong này.

“Dư Nhã, cô là người đầu tiên nhìn thấy Hương Tùng Bạch....phải không?”

“Đúng vậy.” Nữ nghiên cứu viên thần sắc kinh hoàng, “Tôi, tôi nghe được tiếng gõ cửa thì tỉnh dậy, còn đang mơ mơ màng màng thì đã nhìn thấy, nhìn thấy...”

Dư Nhã? Thẩm Trì không dấu vết nhú mày, cẩn thận nhìn kỹ người đàn bà kia, quả nhiên là người quen, hình như là cháu gái của Dư Khánh?

Lạnh lùng cười, quyết định, ngày hôm nay chính là cô ta.

Dương Vinh Huy cau mày khoát tay, “Được rồi, ta đã biết.”

Đây là một không gian bị bịt kín, kể cả cửa sổ hay cửa chính đều đã được đóng chặt, dù ông ta là dị năng giả Não vực, năng lực quan sát cùng phân tích đều hơn hẳn người bình thường thì cũng không tìm được bất cứ sơ hở nào, nơi này thật giống như không có bất cứ ai từng ghé qua. Bỗng nhiên, Dương Vinh Huy từng bước bước ra ngoài cửa, tuyết đã ngừng nhưng màu trắng bạc của tuyết vẫn đang bao trùm lấy mặt đất. Dương Vinh Huy nhìn chằm chằm những dấu chân lộn xộn trên mặt đất, sau khi nghe được tin, không phải chỉ có một hai người chạy đến nơi này, dấu chân này chồng lên dấu chân kia, cho dù phân tích chuyên nghiệp thì việc tách ra các dấu chân này cũng không phải việc chốc lát là xong, Dương Vinh Huy lại chỉ cần dựa vào mắt mình mà lập tức phân tích xong toàn bộ.

Đây chính là dị năng giả Nảo vực, dị năng của ông vốn phát triển theo khuynh hướng phân tích và khổng chế tinh thần.

Ông ta thậm chí còn chú ý phía cửa sổ, dưới cửa sổ cách đó không xa có một tảng đá lớn, bởi vì ở dưới tảng cây nên cũng không có nhiều tuyết lắm. Dương Vinh Huy dùng nhánh cây nhẹ nhàng quét đi một ít tuyết ở trên mặt đất.

Không có phát hiện gì, trừ phi người biết bay, nếu không sẽ không thể không để lại dấu chân nào như thế này.

Ở tận thế thì biết bay cũng không phải là việc kỳ quái gì, trong số những dị năng giả ở cùng bọn họ thì người biến dạng hình chim có ba người, chim cắt trắng Tiểu Lê, còn lại là một con cú xám và một con sơn ưng. Nhưng bọn họ chỉ có thể bay, không thể xuyên tường.

Hiềm nghi lớn nhất chắc chắn là người trong sở nghiên cứu bọn họ, có điều ngoại trừ ông và Hướng Tùng Bạch, những người khác chắc chắn chỉ là người thường.

Trong lòng Dương Vinh Huy trầm mặc, “Bất kể là ai ta cũng sẽ bắt hắn trả giá thật đắt!”

Dù bộ dạng khi chết của Hướng Tùng Bạch có chút kinh người nhưng những dị năng giả ở đây đều đã nhìn quen cái chết, cũng không có bao nhiêu người cảm thấy bi thương cho hắn, dọc đường đi chính đồng bạn của bọn họ ít nhiều đều bị thương vong, không ít người trong lòng thậm chí còn cảm thấy đắc ý.

Bởi vì hắn là người của sở nghiên cứu.

Dương Vinh Huy miễn tuệ phát hiện ra điểm này, trên mặt những người đó đều là vẻ vui sướng khi người khác gặp họa, vẻ lạnh nhạt trên mặt Thẩm Trì trái lại lại không rõ ràng như vậy, ông ta tự an ủi mình, mình là cống hiến vì quốc gia, những người tầm thường như vậy làm sao có thể hiểu được!

Tuy tự nói như vậy nhưng ông vẫn tức đến không nuốt trôi được.

Thẩm Trì nấu cháo cho ba đứa nhỏ ăn, lại lấy ra nguyên tinh cần hấp thu mỗi ngày cho chúng nó. Nếu những người khác nhìn thấy chỉ sợ sẽ kinh ngạc đến chết đứng, bởi vì trong tay Thẩm Trì toàn là nguyên tinh cấp C!

Thây ma cấp C không có nhiều, nhưng vì Thẩm Trì bọn hắn thời gian để tới Bắc Kinh đều đi qua dải đất dày đặc thây ma ở trung tâm thành thị, xác suất gặp phải thây ma cấp C cũng cao hơn người khác, vì vậy số lượng nguyên tinh cấp C bọn hắn dự trữ được đều vượt qua tưởng tượng của các dị năng giả ở đây.

Thẩm Trì nhìn thấy một quả nguyên tinh cấp C trong lòng bàn tay mình chậm rãi tan rồi biến mất, trong lòng bỗng nhiên hơi động.

Những năm gần đây, hắn không giống với kiếp trước chưa bao giờ ngừng hấp thu nguyên tinh mà chậm rãi ngày qua ngày, năm qua năm, cho dù hắn không thể tiến giai thì khoảng cách tấn công cùng giá trị thương tổn cũng chậm rãi được đề cao, có loại biến hóa này, cho dù không thể tiến giai cũng không sao, dù sao hắn cũng đang từng bước từng bước trở nên mạnh hơn.

Lại không thể tưởng tượng được, hóa ra mình cũng không phải luôn luôn dậm chân tại chỗ như trước!

Cảm giác vui sướng tràn đầy lồng ngực, hắn nhắm mắt lại, cái cảm giác biến hóa vi diệu này, dường như có rào cản nào đó lập tức bị đánh vỡ, ở trong hệ thống các kỹ năng bị hạn chế bỗng nhiên một kỹ năng bị biến mất, và hoàn toàn trở thành của chính hắn!

Hóa Huyết Tiêu!

Tên này vừa nghe thì có vẻ máu me, nhưng trên thực tế trong trò chơi cũng chỉ là một kỹ năng liên hoàn hết sức thông thường, giá trị thương tổn cũng không cao, chỉ khi nào trong trò chơi cần đánh BOSS trong một khoảng thời gian dài mới cần dùng đến, từ khi tận thế, Thẩm Trì cơ hồ chưa bao giờ dùng qua, nhưng hôm nay, kỹ năng này đã không còn miêu tả kỹ năng nữa!

Nó đã biến thành Hóa Huyết Tiêu chân chính.

Thẩm Trì chính mình cũng cảm thấy được sự thần kỳ, lòng bàn tay của hắn xuất hiện một cây phi tiêu hơi mờ, mỏng như cánh tằm, nhẹ như không có gì cả.

Buổi sáng chín giờ, mọi người tập hợp. Nơi này chính là sào huyệt của thầy ma, cũng không phải là nơi an lành gì. Bọn Thành Hải Dật lưu lại bảo hộ đám người Dương Vinh Huy, còn những người khác có thể tự do tiến vào trong thành Bạch Đế săn bắn. Đại bộ phận đội ngũ đều quyết định kết nhóm mà đi, dù sao nơi này cũng có thầy ma cấp D tồn tại, chỉ bằng lực lượng của chính mình kì thật rất nhiều đội không nắm chắc có thể đánh chết thầy ma cấp D.

Vừa nhìn thấy Dương Vinh Huy, Thẩm Trì lặng yên không một tiếng động ném ra một tiêu, Hóa Huyết Tiêu mỏng như cánh ve nhẹ nhàng đâm vào cổ Dương Vinh Huy nhưng không kẻ nào phát giác ra, thậm chí ngay cả chính ông ta cũng chỉ thấy cổ hơi ngứa một chút, gãi gãi sau gáy không chút để ý, mà sau gáy ông ta cũng chỉ lưu lại một vết thương vừa nông lại vừa nhạt, nhìn như vết thương thông thường do móng tay tạo ra mà thôi.

Bọn Thẩm Trì còn chưa ra đến cửa, Dương Vinh Huy liền kịch liệt ho khan, ho khan liên tục rồi phun ra một ngụm máu đỏ tươi, dọa mọi người nhảy dựng!

“Tiến sĩ!” Mấy người ở sở nghiên cứu đồng loạt xông tới.

Thẩm Trì không để lại dấu vết cười cười, đây là Hóa Huyết Tiêu, lấy thân phận dị năng giả của Dương Vinh Huy, Hóa Huyết Tiêu sẽ không giết người ngay tức khắc mà chậm rãi hòa vào máu của ông ta, chính ông ta sẽ vĩnh viễn không tìm ra được nguyên nhân, ngày ngày học máu, chậm rãi suy nhược. Trừ phi trên thế giới này có người mang theo kỹ năng trò chơi giống hắn đến nghiên cứu và cứu ông ta, nếu không, đây chính là “bệnh nan y”.

Có điều, Thẩm Trì sẽ không để ông ta còn sống đến lúc rời khỏi thành phố núi Trùng Khánh, nhưng không thấy ông ta ngày ngày phải chịu đựng đau đớn rồi chậm rãi chết đi cũng thật là đáng tiếc.

Thẩm Trì từ trước tới nay không muốn gặp thêm phiền phức, Dương Vinh Huy này có hệ số nguy hiểm rất cao, tốt nhất nên để cho ông ta chết trong này, tránh trở lại Bắc Kinh lại như cá gặp nước, phát sinh chuyện khác ngoài ý muốn. Có điều, Thẩm Trì cũng không dự định để cho ông ta chết một cách dễ dàng.

Ngày hôm nay tinh thần Thẩm Trì đặc biệt tốt, sau sự kiện Hóa Huyết Tiêu, hắn mới biết được hóa ra mình vẫn có thể tiến hóa, sẽ có một ngày hắn thoát khỏi gông cùm của trò chơi, triệt để biến những năng lực này trở thành của chính mình.

“Anh Thẩm, không bằng chúng ta cùng đi đi.” Tiểu Lê bám riết không tha nói.

Thẩm Trì lắc đầu, “Quên đi, cô trở về nói với Kỳ tiểu thư bọn họ là chúng tôi đã sớm quen một mình hành động, cùng người khác hành động không quá thuận tiện. Mấy đứa nhỏ kia cũng không phải là người có thể chung sống hòa bình cùng người khác.”

Tiểu Lê liếc mắt nhìn Kỳ Gia đang ôm búp bê gỗ lặng lẽ đứng cạnh Thẩm Trì và Minh Nguyệt đang cầm chiếc quan tài nhỏ, do dự một chút liền lặng lẽ lui về.

Cô vừa đi Thẩm Lưu Mộc liền bĩu môi, “Ba, chúng ta đi thôi?”

“Ừ.”

Khắp thành Bạch đế đều là thầy ma, không cần tìm kĩ cũng có thể săn được rất nhiều. Bên ngoài là thầy ma bình thường, ngẫu nhiên có thể gặp được thầy ma cấp B, đi xa hơn một chút có thể gặp thầy ma cấp C. Vốn từ đầu bọn họ có hơn một trăm người, có lẽ sẽ có thể càn quét đến tận sâu bên trong, đến sở nghiên cứu chỉ còn lại tám mươi sáu người đã không thể đem thầy ma thành Bạch Đế càn quét sạch sẽ, hiện giờ chỉ còn lại sáu mươi bốn người, hiển nhiên càng không thể, cho nên những tiểu đội ở đây không có cách nào đạt được nguyên tinh cấp D, chỉ bằng cách liên hợp 3 đội lại mới hy vọng chui vào sâu bên trong tìm được vận may.

Con báo gấm gỗ to lớn lướt qua đỉnh đầu bọn họ, bọn họ chỉ có thể mang theo ánh mắt hâm mộ ghen tị nhìn nó đi thẳng vào chỗ sâu. Rối gỗ của bọn hắn không giống xe bình thường, nếu lái xe đi vào chỗ đã

bị thầy ma làm hỏng, thầy ma cấp B đã đủ để đục hỏng tấm sắt bên ngoài. Nhưng với Báo găm gỗ làm từ hoa lê mộc thì không giống vậy, bọn thầy ma giống như không nhìn thấy vậy, không thèm vây quanh.

Bởi vì bên trong Tiểu Vân toàn bộ bị phong bế khiến cho chúng nó căn bản không ngửi thấy mùi.

Bé gái ở sở nghiên cứu chính là thầy ma cấp D, cũng là thầy ma cấp D đầu tiên Thẩm Trì đối phó. Cô bé cũng không phải dùng một kỹ năng bình thường là có thể giết được, hẳn không cho phép bọn Thẩm Lưu Mộc chạy lung tung, trong thời gian ba năm này, bốn người bọn hắn đã hình thành phương pháp sát thương cố định. Khi đi ra từ trong Tiểu Vân, Thẩm Lưu Mộc đầu tiên xây dựng một mảnh ốc đảo, loại hơi thở tươi mát này đối với thầy ma cao cấp là một loại kích thích vô cùng khó chịu, có tác dụng hấp dẫn thầy ma cấp cao. Chim gỗ nhỏ của Kỷ Gia thì bay ra ngoài dò xét tình huống, Đại Hoàng phụ trách giết những thầy ma bình thường, búp bê Trương Khải Nhất lực lớn vô cùng, một đôi răng nhọn đủ cắn xé tất cả, nó trực tiếp mở miệng thật to, giống như hàm dưới của rắn mở to hết cỡ, trực tiếp cắn đứt nửa đầu thầy ma, như vậy có thể đem nguyên tinh trước tiên chứa ở trong bụng để cuối cùng giao lại cho Kỷ Gia.

Minh Nguyệt tinh thông bùa, ở bốn phía bày ra trận pháp vây khốn nho nhỏ, thả bọn tiểu quỷ ra cắn nuốt thì khí oán tức trên người thầy ma, lại có thể hạn chế thầy ma phòng ngừa chúng nó chạy trốn. Lại nói tiếp ba đứa nhỏ này tuy lực sát thương không yếu nhưng chủ yếu vẫn chỉ có tác dụng phụ trợ, Thẩm Trì mới là chủ lực công kích. Nếu như không có Thẩm Trì, chỉ sợ bọn nhỏ không có khả năng duy trì được lượng nguyên tinh ăn mỗi ngày như vậy.

Bởi vì sát thương của Thẩm Trì đều là phạm vi lớn, nếu người khác chứng kiến chỉ sợ sẽ cả kinh đến mức cầm cũng rơi xuống.

Dưới tâm pháp của Thiên La ngụy đạo, kỹ năng quần công có thể dễ dàng sát thương thầy ma cấp B, cấp C ở phạm vi lớn. Hôm nay vận khí của bọn hắn cũng không tốt lắm, vòng vo hai vòng quanh thành Bạch Đế cũng chưa tìm được thầy ma cấp D, không biết đã trốn đi đâu. Thầy ma cấp D đã có trí tuệ tương đối cao, cũng có thể là đã nhận ra nguy hiểm mà ngủ đông không chịu chui ra, điều này làm Thẩm Trì hơi thất vọng.

Trước khi bầu trời tối đen, bọn hắn về tới chỗ ở.

“Thế nào, anh Thẩm thu hoạch tốt chứ?” Lập tức có một có một thanh âm chua loét truyền đến.

Thẩm Trì nhìn lại, là đệ năng giả hệ Kim – Kha Đào, Thẩm Trì cười cười, “Chỉ được hai khối nguyên tinh cấp C mà thôi.” Sự thật là dù có nhân với mười thì vẫn thừa.

Thu hoạch này không tính là rất cao, thân là đệ năng giả hệ Tự nhiên, Kha Đào một ngày cũng thu hoạch một khối nguyên tinh cấp C, nghe vậy trong lòng thư thái một chút, “Các người đến sâu bên trong cũng không gặp được thầy ma cấp D sao?”

Thẩm Trì lắc đầu, “Cả cộng lông cũng không thấy.”

“Haiz.” Hắn thở dài, chỉ chỉ một đám người u ám cách đó không xa, nhỏ giọng nói, “Bọn họ đụng phải, đáng tiếc lực lượng quá yếu, đã chết hai người, những người khác thật vất vả mới chạy thoát trở về. May mắn Trần Ích là một đệ năng giả hệ Thổ, mới có thể bảo vệ được tính mạng những người khác.”

Thẩm Trì kinh ngạc, đang muốn nói tiếp thì đã thấy Thành Hải Dật vội vàng đi tới.

“Thẩm đồng chí, anh trước tiên xuống đây đã.”

Thẩm Trì nhíu mày đi qua, Thành Hải Dật liếc mắt nhìn đám người cách đó không xa, thanh âm giảm xuống, “Không biết có thể nhờ anh một việc không?”

“Cái gì?”

“Đám tiến sĩ Dương bọn họ hiện tại cảm xúc rất không ổn định, muốn tìm vài người ở cùng bọn họ...”

“Thật không phải, tôi và ba đứa nhỏ chắc chắn sẽ không rời Tiểu Vân đến ở chỗ khác.” Thẩm Trì trực tiếp từ chối.

Thành Hải Dật ghen lời, cười khổ nói, “Tôi cũng không muốn nhờ đến anh, chỉ có điều những tiểu đội khác ít nhiều cũng có một chút vướng mắc với bên Bắc Kinh, chỉ có bốn người các anh bối cảnh rất trong sạch,

hôm nay tiến sĩ Dương đã phân tích cho mọi người, ông ta cảm thấy chỉ có các anh là an toàn nhất đối với bọn họ...”

“Tôi sẽ không đồng ý.” Thẩm Trì cảm thấy cực kì buồn cười với kết luận của Dương Vinh Huy, không khách khí nói, “Cái công việc bạc bẽo như thế này anh có cho tôi thù lao cao hơn nữa tôi cũng không chấp nhận, Hường Tùng Bạch kia chết oan một cách quý dị như vậy, cậu ta chính là một dị năng giả hệ Quang, càng không nói đến tiến sĩ Dương cũng là một dị năng giả Nào vực, tinh thần cực kỳ mất tuệ, Hường Tùng Bạch chết tức tưởi như vậy mà tiến sĩ Dương lại không biết gì cả, đối thủ như vậy tôi nào dám trêu chọc. Tôi cũng chỉ là có lực sát thương hơi lớn chút mà thôi, ba đứa nhỏ lại không có kinh nghiệm đối phó với mấy tình huống kiểu này, nếu bị cuốn vào thì tuyệt đối là mất nhiều hơn được, với tôi mà nói không có gì quan trọng hơn sự an toàn của ba đứa nó.”

Thành Hải Dật khuyên hẩn nửa ngày, thấy Thẩm Trì không chút suy chuyển thì chỉ có thể bất đắc dĩ rời đi.

Thẩm Lưu Mộc đang đứng cạnh Thẩm Trì bỗng mở miệng, “Ba ơi, bọn họ là đồ ngu à?” Lại còn bảo bọn hẩn là những người đáng tin nhất sao?

...Đừng đùa vậy chứ...

“Không phải, bọn họ chính là quá mức ỷ lại vào kinh nghiệm của mình, những người này tâm cơ càng sâu thì càng nghĩ nhiều, càng nghĩ nhiều thì sẽ càng nghĩ phức tạp, càng nghĩ phức tạp thì sẽ càng ngày càng lệch ra khỏi quỹ đạo.” Thẩm Trì nhẹ nhàng nói, “Thực sự là đã nghĩ quá nhiều rồi.”

Có điều không phải tình hình này rất có lợi với bọn hẩn sao?

Xem thái độ của Thành Hải Dật đối với ba người Nga kia thì hiển nhiên cũng có hoài nghi với bọn họ.

Thật tốt, nước hồ này càng đục càng tốt, có như thế thì bọn hẩn mới có thể đục nước béo cò.

Đêm nay, mục tiêu là Dư Nhã, cháu gái của Dư Khánh, sau này sẽ trở thành một nữ cường đứng đầu một phòng thí nghiệm, tuy rằng không phải dị năng giả nhưng lại là chúa tể nắm giữ sinh mệnh của rất nhiều vật thí nghiệm, trong đó có đủ các loại dị năng giả, thật sự là rất đáng cười.

Đêm đã khuya, đêm nay tất cả người ở sở nghiên cứu hầu như không dám chợp mắt, cuối cùng Thành Hải Dật vẫn không đi nhờ ai khác, hẩn đành cùng với Hạng Tĩnh ở lại với năm người còn lại của sở nghiên cứu.

“Khụ khụ...” Dương Vinh Huy lại ho hai tiếng, phun ra một ngụm máu đỏ tươi, những người khác trong mắt đều có chút kinh dị, ông ta đã một ngày ho ra toàn máu rồi, tình hình có vẻ không được tốt.

“Tiến sĩ.” Dư Nhã do dự một chút mới nói, “Đây có phải một loại bệnh mới hay không? Có điều dị năng giả sẽ rất khó bị mắc bệnh...”

Dương Vinh Huy khoát tay, “Không sao đâu, đưa mấy thang thuốc cho ta uống là tốt rồi.” Thật lâu trước kia ông ta cũng từng là một thầy thuốc đông y, có điều đã từ lâu rồi, nhưng đến tận bây giờ, lúc nào ông ta cũng mang theo bên cạnh vài vị thuốc Đông y thông dụng.

Dư Nhã gật gật đầu, nhìn nhìn bên ngoài nói, “Con sẽ tự mình sắc.”

Trong số những người còn lại, Dương Vinh Huy tín nhiệm nhất chỉ còn lại mình Dư Nhã, cô tự mình đi chắc chắn sẽ làm ông yên tâm nhất.

Hạng Tĩnh bất đắc dĩ đứng dậy, “Tôi sẽ đi cùng cô.”

“Cám ơn Hạng tiểu thư.” Dư Nhã lễ phép nói.

Hạng Tĩnh đi ra cửa trước, bởi vì tuyết không còn rơi nữa nên chỉ còn lại tuyết đọng từ hôm qua, đêm nay còn tối hơn cả đêm hôm qua, Dư Nhã đi ra sau, Hạng Tĩnh cảm thấy gió lạnh lùa từ trong ra ngoài lạnh thấu liên nhanh chóng quay đầu lại đóng cửa, tránh làm đông lạnh người bên trong.

“Cái tiết trời quái quỷ này, thật là lạnh muốn chết...” Cô còn chưa nói xong thì lập tức cứng người.

Gió lạnh xào xạc, sân im ắng trống rỗng, Hạng Tĩnh chỉ cảm thấy máu trong người như đang đông lại!

Chỉ vừa quay đầu đi đã không thấy Dư Nhã!

==== =====
Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: cảm ơn khê hôn, người de mặt, cúc đầy dây dưa chuột, 11, không người thu thi thể, kim khâu nắm, tham sống sống yêu bơ bính, quả mẹ, cây hoa cúc bạo a bạo a bạo!!!, Thất Nguyệt, tiểu Phương, tiểu hoàng tỷ tỷ, gió phong địa lôi, yêu các người (3)

Cảm ơn tiểu Phương bốn địa lôi, yêu người nhé thân, (3)

Đại tạ thanh minh thiếu hoa hoả tiền, sao sao đất, yêu người (3)

28. Chương 28: Người Thứ Hai

Vì đây là kiến trúc kiểu cổ nên đình viện không thể coi là nhỏ, gió đêm hiu quạnh, trong viện cỏ thụ trăm tuổi lá cây xào xạc vang lên.

Trên mặt đất là bao thuốc Đông y nằm ngay ngắn chỉnh tề trên mặt đất, giống như đang âm thầm cười nhạo cô, một người lớn như Dư Nhã, vậy mà trong nháy mắt đã mất tích!

Hạng Tĩnh liền lập tức đẩy cửa ra, “Dư tiểu thư đã quay lại chưa?”

Mọi người đồng loạt ngẩng đầu, “Sao vậy?”

Hạng Tĩnh sắc mặt tái nhợt, nhìn về phía Thành Hải Dật, “Em chỉ vừa quay đầu lại đóng cửa thì Dư tiểu thư đã không thấy tăm hơi!”

Thành Hải Dật sắc mặt đại biến, nhanh chóng bước ra ngoài, thoáng nhìn bao thuốc trên mặt đất, thần sắc âm trầm.

“Sao lại có thể như vậy được!” Nữ nghiên cứu viên còn lại quả thực hoảng muốn chết, “Người này nhất định là đang nhắm vào chúng ta!”

“Thường An Tuệ, bình tĩnh!” Dương Vinh Huy lớn tiếng nói, “Tất cả đi theo tôi!”

Mọi người đều đi ra ngoài, Dương Vinh Huy liếc quanh bốn phía một cái, “Gọi tất cả mọi người ra đây, dựa theo kiểu chết của Hường Tùng Bạch, người này sẽ không giết Dư Nhã luôn đâu, nhanh đi tìm, nhanh!”

“Được!” Thành Hải Dật vội vàng rời đi, hiển nhiên cũng muốn nhìn xem rốt cuộc có ai vắng mặt không. Nơi hấn đi đầu tiên chính là đội ngũ bị hoài nghi nhất.

Ở nơi hấn không nhìn thấy, ở nóc nhà cách đây cũng không quá xa, Thẩm Trì thoáng lộ ra nụ cười châm chọc.

Phương pháp bọn hấn sớm chuẩn bị cho Dư Nhã căn bản không tốn quá nhiều thời gian. Hấn nhảy lên, lướt qua bầu trời đêm, nhẹ nhàng dừng ở trên nóc nhà của bọn Dương Vinh Huy, ngay tại mái hiên sau, Dư Nhã không thể nói chuyện không thể động đậy đang mở to mắt sợ hãi nhìn bọn hấn, đã lạnh đến mức không nói lên lời.

“Chú Thẩm, đã thay xong rồi.”

Vì là người thường nên Dư Nhã vốn mặc rất ấm, thời tiết lạnh như vậy đối với người thường là rất khổ cực, bên trong cô mặc một bộ quần lót giữ ấm, bọc bên ngoài là áo gilê lông hai lớp, ngoài cùng là một lớp áo phao dày rộng. Bây giờ Kỷ Gia đã cởi toàn bộ quần áo của cô ra, mặc vào một cái váy trắng.

Cái váy trắng này làm từ vải dệt lấy từ trong ba lô của Thẩm Trì, vì để cho Kỷ Gia làm búp bê, trong ba lô trên lưng của Thẩm Trì chuẩn bị rất nhiều loại vải, chiếc váy trắng này chính là làm từ vải bông trắng hết sức tầm thường, dưới đôi tay khéo léo của Kỷ Gia chừng mười phút có thể làm được một cái váy trắng suông không chút hoa mỹ như vậy.

Váy không tay, gió lùa, Dư Nhã có cảm giác mình đã đông cứng vì lạnh.

Thẩm Trì mang Thẩm Lưu Mộc và Minh Nguyệt từ phòng sau ra, Thẩm Lưu Mộc híp mắt, từ trong giày rút ra một con dao nhỏ, dưới ánh mắt cực kỳ hoảng sợ của Dư Nhã chậm rãi cứa lên da mặt của cô, sau đó đem máu tươi viết lên ngực phải của chiếc áo, dùng nét chữ ngây ngô viết ra một chữ số đơn giản bằng máu: 001.

Kỳ thật, vũng máu dưới chân Hương Tùng Bạch có ba hình tròn máu nhỏ, 000, đáng tiếc không ai chú ý đến, có điều sau khi gặp lại Dư Nhã, bọn họ sẽ nhanh chú ý tới thôi.

Dư Nhã cứ như vậy bị treo trên thân cây đối diện cửa sau căn phòng của bọn người Dương Vinh Huy, bởi vì cái chết của Hương Tùng Bạch, bọn họ đã chuyển tới một căn phòng khác, cửa sau vừa vận đối diện với cái cây lớn nhất trong toàn khu nhà. Cái đinh bén nhọn xuyên thấu qua xương bả vai và xương bánh chè của cô, dây thừng to không ngừng ma sát vào miệng vết thương, sức nặng cả người đều dựa cả vào dây thừng đi qua người, sợi dây thừng xuyên qua thân thể của cô, đau đến mức cô chỉ muốn ngắt đi, thân thể cô ở trong gió đêm nhẹ nhàng lay động, sợi dây thừng đi qua xương bánh chè cũng xuyên qua xương bàn tay của cô, nhìn qua giống như đang cầm lấy ghế đu nhẹ nhàng đẩy, Dư Nhã cả người giống như cô gái đang ngồi trên ghế đu, váy trắng phiêu phiêu, tóc đen xỏa xượi.

Không một tiếng động, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng dùng đưa chiếc “ghế đu”, máu tươi từ cánh tay của cô chảy xuống bấp bề trắng nõn cùng đôi chân trần rồi từng giọt, từng giọt rơi xuống, nhuộm đỏ của mặt cỏ dưới chân cô.

“Hi hi hi hi...” Tiếng cười như có như không quẩn quít bên cạnh cô, một cái bóng màu đen ngồi trên bả vai cô, nhìn giống như một đứa bé vậy, tiểu quỷ tràn ngập lệ khí bây giờ đang chơi đùa rất vui.

Nó chính là đứa bé từng là số 092 mặc áo choàng trắng, hiện tại nó thật vui vẻ nhìn đồ đàn bà xấu xa này mặc chiếc váy trắng sũng máu, nó thổi hơi vào lỗ tai cô, làm cô không bị vì giá rét mà chết cứng, có như vậy mới có thể khiến cô ta cảm nhận được vô hạn thống khổ khi sợi dây thừng ma sát với cốt nhục mình.

Đây mới chính là đau đến tận xương tủy.

Thẩm Trì đã sớm về đến Tiểu Vân, sau khi xuyên sợi dây thừng qua xương bả vai, xương bánh chè và xương bàn tay của Dư Nhã, những việc còn lại toàn bộ giao cho ba đứa nhỏ. Thành Hải Dật sau khi quanh quẩn một vòng thì đến trước mặt Tiểu Vân, dù cho gan hắc có to thì khi nhìn đến đôi mắt phát sáng trong đêm kia, trong lòng hẳn vẫn có chút e ngại.

Nhẹ nhàng gỡ thân thể tròn vo của Tiểu Vân, mới gỡ hai cái đã thấy Thẩm Trì từ phía trên nhảy xuống. Hắc vốn lúc nào cũng mặc áo da, tóc được buộc hết sức gọn gàng, giờ đây lại chỉ tùy ý khoác một cái áo ba-đờ-xuy ra ngoài, lộ ra bộ ngực trắng nõn lại cường tráng, tóc tùy ý rơi tại bả vai, có vẻ giản dị nhưng trong bóng đêm lại như tỏa ra ánh sáng rực rỡ thu hút ánh mắt mọi người.

Thẩm Trì trên người có một loại khí chất đặc biệt, bộ dáng hắc lại rất đẹp, cũng không phải là cái kiểu đẹp khiến người khác nhìn nhầm thành con gái mà đúng ra là rất hoàn mỹ, cường hãn, sắc bén, con người đen lạnh như băng bén nhọn như đâm thẳng vào người khác, nhưng vào thời điểm ôn hòa thì lại lộ ra nụ cười nhu hòa như suối xuân, rất mê người.

Đây chính là một loại sức quyến rũ rất riêng, một thứ mà bất luận là nam hay nữ đều dễ dàng bị thu phục.

“Chuyện gì vậy?” Trên mặt hắc mang theo vẻ không vui.

Thành Hải Dật hắng giọng, “Dư trợ lý Dư Nhã mất tích.”

“Hửm?” Thẩm Trì nhướng mi, “Bọn nhỏ còn đang ngủ, tôi đi xem với anh. Chờ một chút!” Hắc lại đi vào, một lát sau đi ra đã khôi phục lại bộ áo da như trước, tóc cũng đã được buộc gọn chỉnh tề, một bên buộc hết lên, một bên thì để lại vài sợi tóc, che đi nửa khuôn mặt.

Kỳ thật Thẩm Trì không có khái niệm chải đầu, thân là đàn ông hắc cũng không biết cách xử lý mái tóc dài, vì vậy cái hắc gọi là buộc tóc lại chỉ là việc đem kiểu tóc khôi phục lại ban đầu mà thôi.

“Đi thôi.”

Thành Hải Dật không chút nghi ngờ đi cùng Thẩm Trì ra tiền viện, hắc vốn không biết sau khi hắc đi được một lúc rồi ba đứa nhỏ “đang ngủ” kia mới bò lại vào trong Tiểu Vân.

Đêm nay tất nhiên không phải tất cả mọi người đều ở đây, Thẩm Trì chỉ biết có một đôi nam nữ đang mây mưa ở góc khuất lầu các, còn có một đội gồm một đôi anh em song sinh cùng một người đàn ông khác ở chỗ hậu viện chui vào trong một chiếc xe chơi 3P, thậm chí không tiếc xăng để mở điều hòa giữ nhiệt. Còn có mấy đôi chim uyên ương khác cũng đều tự tìm phương thức này để giải tỏa căng thẳng, bọn họ đa số chỉ thuần túy là tình dục, không mang theo bất cứ một chút tình cảm nào, xong một hiệp là đến sáng mai cũng chẳng còn nhớ rõ diện mạo của đối phương nữa.

Trong tận thế, đạo đức đã sớm nát vụn, những điều này vẫn chưa là gì cả, Thành Hải Dật cũng đã sớm không còn kinh sợ khi thấy những chuyện quái dị nữa, có điều các thành viên trong lúc đó đều có những phương thức liên lạc đặc biệt để tránh phát sinh những tình huống bất ngờ, vì vậy chỉ chốc lát sau những người này đã chạy tới, tất nhiên là quần áo chưa được ngay ngắn.

Thẩm Trì lúc này mới thản nhiên mở miệng nói, “Haiz, thôi vậy, nếu tất cả mọi người đều đã đến đây thì tôi nên gọi ba đứa nhỏ rời giường thôi, đỡ phải đến phút cuối chỉ có mỗi bọn nhỏ không đến lại mắc công mọi người nghỉ ngơi.”

Thành Hải Dật nhanh chóng nói, “Sẽ không như vậy đâu, lúc tôi đi gọi anh là tôi đã biết bọn nhỏ ở trong đây ngủ rồi.”

Thực ra thì hẳn vốn không biết Thẩm Trì nói như vậy chỉ để biểu thị sự vô tội của hẳn mà thôi, mà vừa rồi lúc Thành Hải Dật đi gọi người nếu thật sự cần xác định ba đứa nhỏ có ở nhà hay không, Thẩm Trì cũng có cách lừa hẳn. Kỷ Gia có một con vẹt gỗ, không có tác dụng gì khác nhưng lại có thể bắt chước cách nói chuyện của bất cứ ai trong số bốn người bọn hẳn. Nếu Thành Hải Dật có bất kì nghi ngờ gì, con vẹt này sẽ rất hào hứng mà “biểu diễn” cho hẳn xem.

Thẩm Trì vẫn đi gọi bọn Thẩm Lưu Mộc, vì thế khi ba đứa nhỏ nhu nhu mắt đi ra chỗ tập trung, Thẩm Lưu Mộc thậm chí còn chui vào trong lòng Thẩm Trì gục đầu lên vai hẳn ngủ. Bất luận kẻ nào ở đây cũng không thể nào hoài nghi được ba đứa nhỏ vẫn còn đang buồn ngủ này. Cho dù bọn hẳn năng lực cổ quái như thế nào thì cũng chỉ là ba đứa nhỏ mới từ trên giường bò dậy mà thôi.

Mọi người bắt đầu lục soát xung quanh, cũng như là lúc tìm không thấy một thứ đồ nào đó vốn vẫn được đặt tốt ở chỗ ban đầu, mọi người không tìm thấy lại theo bản năng tìm kiếm ở chỗ khác, đến tận lúc cuối cùng mới phát hiện hóa ra mình vẫn nắm nó trong tay. Bọn họ cũng vậy, lục soát khắp bốn phía nhưng lại không hề phát hiện ra.

Mấy người sở nghiên cứu vẫn đang ở cùng chỗ với bọn hẳn. Thành Hải Dật lãnh đạo mọi người ra ngoài đi tìm, vì thế bảo trì kế hoạch ban đầu, để cho Thẩm Trì cùng ba đứa nhỏ ở lại đó xem như bảo hộ. Nếu là lúc khác, Dương Vinh Huy có lẽ sẽ bắt chuyện cùng bọn Thẩm Trì, ông ta vốn rất tò mò với dị năng của bốn người họ, có điều lúc này ông ta không có cái tâm tình ấy.

Nguyên nhân rất đơn giản, bọn họ cũng chỉ còn lại sáu người sống sót, hiện giờ một chết một mất tích, còn có bán phế nhân Lý Á Phong, chỉ còn lại một mình ông ta, phó giáo sư Lăng Trí Quân cùng trợ lý nghiên cứu Thường An Tuệ, hoàn cảnh như thế này làm ông rất bất an, cho dù ông ta là một dị năng giả Náo vực, ông ta vẫn rất sợ chết.

Thẩm Trì ôm Thẩm Lưu Mộc dựa vào tường nhắm mắt dưỡng thần, Thẩm Lưu Mộc cứ gục đầu xuống bả vai hẳn mà ngủ, thậm chí còn mang theo nụ cười ngọt ngào, nhìn rất hồn nhiên đáng yêu. Kỷ Gia và Minh Nguyệt hai người cùng nhau ngồi trên cái ghế tựa rách nát, tựa khít vào nhau ngủ gà ngủ gật, nhìn thế nào cũng thấy giống những đứa nhỏ bình thường.

Rất nhanh trời đã rạng sáng, mấy giờ đã qua, Dư Nhã không hề có tung tích, ngay cả ba người Tiểu Lê bọn họ đã biến thành chim ở trên không trung bay lượn mấy vòng luẩn quẩn cũng không hề tìm thấy, tâm Dương Vinh Huy trầm xuống.

Bọn họ đương nhiên không thể phát hiện ra “Cô gái du dây” đang được giấu ở ngay dưới tán cây. So với Hướng Tùng Bạch, cái tạo hình này càng thêm nghệ thuật, lại có tiểu quỷ kia đang ở cùng cô, nó cũng không muốn cô ta sớm bị tìm thấy như vậy, dùng một chút pháp thuật lại càng dễ dàng che giấu ánh mắt người khác. Chỉ đến khi mặt trời chậm rãi lộ rạng, cái bóng đen kia có chút tiếc nuối rời khỏi Dư Nhã, mà Dư Nhã đến tận lúc này, sau khi bị tra tấn cả đêm mới rốt cuộc cảm thấy thân chết đang đến gần. Cô thử

dài nhẹ nhõm, ánh mắt dần ảm đạm. Chính bởi vì cái loại cảm giác giải thoát nhẹ nhõm này khóe môi cô thậm chí còn thoáng hiện lên nét cười quỷ dị.

“Thật là ngọt ngào.” Thường An Tuệ nôn nóng đi tới đi lui, sau khi dọn dẹp lại các thứ khoảng hai lần liền không biết là do nóng hay do sợ hãi mà ra một thân mồ hôi, cô ta liền đi thẳng đến cửa sau, mở ra then cài cửa sổ.

Sau đó, trực tiếp cụng người!

“Á Á —— “

Cô ta hét ầm lên, sợ tới mức gần như ngất xỉu.

Những người khác lúc này mới nhảy dựng lên chạy đến bên cửa sổ.

Đại thụ trong gió lá vàng nhẹ rơi, dưới tán cây lớn có một “cô gái đu dây” mặc váy dài phiêu phiêu, hai mắt cô khép hờ, nhìn qua giống như ngủ vậy, khóe môi đỏ tươi cong lên, giống như đang mỉm cười, mặt trước váy sũng máu, bên ngực phải mơ hồ có thể thấy được ba chữ số đỏ chói mắt: 001.

Dư Nhã năm nay hai bảy tuổi, đã không còn là một cô bé, cô không có khả năng sau khi mất tích lại tự mình chạy tới đây chơi đu dây. Đến khi bọn họ chăm chú nhìn lại mới phát hiện ra cô là bị dây thừng xuyên qua xương cốt treo ở trên cây. Chỉ cần nhìn đã cảm thấy như xương mình đã bắt đầu đau.

Thường An Tuệ sợ tới mức không nói ra lời, Lăng Trí Quân so với cô lớn hơn gần hai mươi tuổi, chỉ nhỏ hơn Dương Vinh Huy một chút mà thôi, trên đầu cũng bắt đầu có tóc bạc, lúc này bị dọa tới mức chỉ muốn chết luôn, “Tiên sĩ! Tiên sĩ! Không bằng chúng ta quay về sở nghiên cứu đi! Bằng không chúng ta nhất định sẽ chết...sẽ chết... Nhất định là bọn nó muốn báo thù...Bọn nó đã đi theo chúng ta đến thành Bạch Đế...A a a...”

Hắn ngôn ngữ lộn xộn, hiển nhiên đã bị dọa sợ đến mức không còn tỉnh táo.

Dương Vinh Huy sắc mặt xanh mét. Ông cũng không nghĩ đến Dư Nhã lại ở ngay dưới mí mắt bọn họ, bọn họ cứ như vậy tìm cô cả đêm, cuối cùng cô lại ở ngay trước mắt, nhìn thấy làn da trắng nhợt cùng máu tươi nhuộm đỏ mặt cổ, nếu sớm được tìm thấy, cô đã có thể may mắn thoát khỏi hiểm cảnh, không phải sao?

Thành Hải Dật đã được gọi về, nhìn thấy cảnh tượng như vậy cũng cực kì lo lắng, những người khác chết cũng đã chết, vạn nhất kế tiếp là tiên sĩ Dương thì hẳn biết phải làm sao bây giờ?

Hiển nhiên thứ hắn quan tâm hàng đầu vẫn là nhiệm vụ của mình sẽ không hoàn thành được.

“Sát thủ khẳng định có quan hệ cùng với vật thí nghiệm, nhưng trong số những vật thí nghiệm cũng không có ai là sản phẩm thành công, có năng lực dưới mí mắt mọi người giết người. Vật thí nghiệm cũng sẽ không đợi chúng ta thoát ra khỏi sở nghiên cứu rồi mới tiếp tục hướng chúng tới động thủ, nếu quả thực lợi hại như vậy, lúc trước bọn tôi bị vây ở sở nghiên cứu chẳng phải là cơ hội tuyệt vời hay sao?” Dương Vinh Huy nhìn chằm chằm “001” ở trước ngực Dư Nhã nói, “Đội trưởng thành, tin tức các người đến sở nghiên cứu đón tôi quả thật chưa bị tiết lộ sao?”

Thành Hải Dật sững sờ, sau đó nghiêm túc nói, “Tôi nhận chỉ thị trực tiếp từ cấp trên, tin tức chiêu mộ cũng không hề nhắc đến sở nghiên cứu, chỉ nói là đến thành Bạch Đế... Có điều cũng không thể xác định được có đội ngũ nào biết tin tức trước đó không...”

Dương Vinh Huy cười lạnh, “Chỉ sợ là có người tới vì vật thí nghiệm, kết quả không vừa ý hẳn nên mới hạ sát thủ với chúng tôi. Đội trưởng Thành, tôi đề nghị anh điều tra một chút những người khác đêm qua đã ở đâu, tôi không tin người này có thể không lưu lại dấu vết nào!”

Thẩm Trì vỗ vỗ lưng Thẩm Lưu Mộc, một bộ dáng người cha tốt, khóe môi lại mang theo điệu cười ung dung, không thể không nói, Dương Vinh Huy rất tin tưởng năng lực phân tích của chính mình, ông ta lại là dạng người bảo thủ suy nghĩ sâu xa, mang vấn đề càng ngày càng phức tạp lên, càng lúc càng xa rời chân tướng....

Tối nay, chính là người thứ ba!

Chỉ có Lý Á Phong sắc mặt tái nhợt như tuyết, hận không thể chết ngay bây giờ. Gã là người duy nhất biết hung thủ là ai, lại bất hạnh không thể nói ra, cũng bởi vì tử trạng của những người bên cạnh gã người này so với người kia càng thảm hơn, hơn nữa thằng quỷ con kia còn vừa nhả mặt với gã một cái!

Sớm biết rằng còn có kết cục khủng bố làm cả người gã phát run đang chờ đợi gã như vậy, gã tình nguyện ban đầu bị cái bông hoa ăn thịt người trực tiếp nuốt xuống còn hạnh phúc hơn.

Lý Á Phong hối hận đến phát khóc!

====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Yên tâm, sẽ không có chuyện bỗng dưng bắt ngờ phát sinh khó khăn, sau đó Dương XX chạy thoát rồi còn tình tiết máu chó đằng sau đâu...

Những người ở sở nghiên cứu sẽ được xử lý gọn gàng ở thành Bạch Đế! Có điều Dương Vinh Huy Dương tiến sĩ... → →

Tổng thể mà nói đây sẽ là một truyện không hề có ngược...

Ta sẽ kiên quyết không thừa nhận bản thân kỳ thật không hề viết được ngược OTZ

29. Chương 29: Người Thứ Ba

Mặc kệ những người ở sở nghiên cứu và những người khác trong lòng nghĩ gì, bốn người Thẩm Trì bọn hắn trời vừa rạng sáng đã cáo từ rồi đi, tổ bộ dáng không hề hứng thú với hai vụ giết người này, không giống như mấy đội ngũ còn lại thần sắc đã tỏ vẻ khác thường.

Có vẻ như Dương Vinh Huy đã dự đoán đúng, trong số các đội ngũ kia có người đã biết rõ đây là tình hình gì. (ý là trong này có gian tặc). Thẩm Trì nhớ rõ đời trước Dương Vinh Huy bình an đến được Bắc Kinh, tuy rằng không biết mấy người còn lại trong sở nghiên cứu có an toàn sống sót hay không, nhưng ít ra Dương Vinh Huy hẳn là không gặp phải sự cố nào, vì vậy cho dù có đoàn thể nào đó có ý đồ đen tối thì chắc cũng không phải muốn dồn Dương Vinh Huy vào chỗ chết.

Các mối quan hệ ở Bắc Kinh hết sức rắc rối phức tạp, chỉ cần có thể ở Bắc Kinh vượt qua được một năm thì ít nhiều cũng sẽ có liên hệ với một vài thế lực, giống như Lôi Đình, đời trước có liên hệ với Lý thượng tướng trong quân đội, Ủy gia được xem như là dòng chính của Lý gia.

Thành Hải Dật cũng nói đúng vài điểm, trong những người này bốn người bọn Thẩm Trì có bối cảnh rất trong sạch, mà Thẩm Trì cũng có thể thấy được tình cảnh sau khi quay về Bắc Kinh sẽ bị các thế lực tới quấy rầy. Chủ yếu là bởi vì năng lực của Thẩm Lưu Mộc rất đặc thù. Thẩm Trì biết quốc gia khác có lẽ sẽ có dị năng giả hệ Mộc khác, nhưng đến tận lúc hắn bị mang vào sở nghiên cứu thì Trung quốc cũng chỉ có một mình Thẩm Lưu Mộc thuộc hệ Mộc, tiếp theo chính là hai dị năng giả hệ Thủy, dị năng giả hệ Tự nhiên dù sao cũng không phải củ cải ngoài đường, thậm chí dị năng giả hệ Thổ có xác suất xuất hiện cao nhất ở Bắc Kinh tính ra cũng chỉ có năm người mà thôi.

Cho nên một chuyển nhiệm vụ lại có thể tập hợp nhiều dị năng giả hệ Tự nhiên như vậy, nếu nói bọn họ chưa nhận được tin tức gì, chỉ thuần túy hướng về thân ma cấp D ở thành Bạch Đế thì ngay cả Thẩm Trì cũng không chút tin tưởng.

Thẩm Trì cũng không lục đục với bọn họ, dù sao một đường đi sở nghiên cứu bọn hắn đều ở cùng một chỗ với Thành Hải Dật, Thành Hải Dật cũng không có hỏi cái gì, cho nên bọn hắn vẫn giữ nguyên kế hoạch đi sâu vào thành Bạch Đế. Dù gì thì con thân ma cấp D kia và cây độc tiền cấp ba kia còn chưa có tìm được.

Thời gian không còn nhiều lắm, bọn hắn phải nắm chắc.

Vì nhiều đội ngũ không còn tâm tư đi săn thầy ma nữa nên trong thành Bạch Đế khắp nơi vẫn đầy ắp thầy ma, nếu chỉ nhìn vào điểm đỏ trên bản đồ thì Thảm Trì cũng rất khó phán đoán ra vị trí của con thầy ma cấp D này.

Mùi hương tươi mát của cây cối tràn ngập, Thảm Trì đứng ở chỗ cao nhìn một đám thầy ma đang xông về phía này, bỗng nhiên ánh mắt hắn ngưng tụ, phát hiện mục tiêu!

Thầy ma cấp D đã tiến hóa hoàn chỉnh, không chỉ so với thầy ma bình thường mà ngay cả so với thầy ma cấp C cũng có điểm khác biệt rất lớn, nếu không nhìn kỹ có khi còn cho rằng đó là một con người! Con thầy ma cấp D này ăn mặc hết sức sang trọng, chưa tính đến giày Tây, còn có một đôi mắt kiếng, nhìn đặc biệt nhã nhặn, có điều, cho dù là dị năng giả cũng không thể trong khí trời rét lạnh như vậy chỉ mặc một cái áo sơ mi một cái áo khoác, dù là dị năng giả hệ Hỏa cũng không thể, càng không nói đến chuyện nó có thể đi lại tự nhiên giữa đàn thầy ma, các thầy ma khác thấy nó đều không dám đến gần.

Có thể thấy con thầy ma rất nguy hiểm, một khi nó đeo một đôi kính râm thì việc lẫn vào giữa nhân loại cũng không phải là không thể, có điều thầy ma đã mất đi năng lực ngôn ngữ, cho dù trí lực của nó đã không thua gì con người nhưng đầu lưỡi cứng ngắc của nó lại không thể linh hoạt phát ra tiếng nói, hơn nữa, chỉ cần cẩn thận quan sát gân xanh ở trên cổ nó sẽ thấy chỗ khác biệt với người bình thường, nó không có gân xanh, chỉ có đoạn mạch máu màu tím đỏ.

Thảm Trì chạy cực nhanh trên các nóc nhà, bước một bước dài đến chỗ cách thầy ma không xa, đã tiến vào tầm bắn!

Phong tỏa, Lôi Chấn Tử!

Trực tiếp đánh ngất nó ngay tại chỗ!

Đoạt phách tiến, Đoạt phách tiến!

Mê thần đình!

Thầy ma vừa mới tỉnh dậy lại một lần nữa bị hôn mê...

Đoạt phách tiến!

Sau một loạt Mê thần đình con thầy ma rốt cuộc cũng tỉnh lại, Thảm Trì có chút tiếc nuối, nhưng đây chính là hạn chế của kỹ năng trò chơi, nó hoàn toàn dựa theo miêu tả của kỹ năng trò chơi, bị hạn định trong hệ thống. Nếu như có một ngày Mê thần đình hoàn toàn biến thành của mình, ít nhất sẽ không bị những hạn chế như vậy, chỉ có thể làm đối thủ ngất trong vòng sáu giây, trong vòng sáu giây mà bị đánh trúng thì sẽ tỉnh lại.

“A ——” Con thầy ma cấp D này cũng khá hung hãn, sau khi tỉnh lại chẳng những không thềm chạy trốn mà ngược lại rít một tiếng vọt tới chỗ Thảm Trì, sau khi tiến hóa xúc tu dưới hàm bỗng giống như rắn, không chỉ có răng nanh bén nhọn mà còn có bảy tám cái lưỡi rất dài, đôi móng tay vừa đen vừa dài, lợi hại như dao, đồng thời khi nó huyết gió còn mang đến một lượng lớn thầy ma hướng Thảm Trì vọt tới, trong đó có đủ thầy ma cấp C!

Nhưng hết thấy đều đã chậm, Thảm Trì chỉ cần một chút thời gian như vậy, sau khi bắn ra ba mũi Đoạt phách tiến thì có thể thuận phát Truy Mệnh!

Phù Quang Lược Ảnh —— ấn thân!

Thầy ma cấp D đã có được trí tuệ vừa thấy mục tiêu biến mất liền không chút nghĩ ngợi nhanh chóng xoay người chạy trốn, trực giác nguy hiểm giúp nó tháo chạy với tốc độ không thể tưởng tượng được!

Truy mệnh tiến!

Một tên này cắt qua không khí, xé gió vù vù, “Vút” một tiếng trực tiếp xuyên thấu đầu của nó!

Nhìn thấy thầy ma cấp D âm âm ngã xuống đất, Thảm Trì phát ra một tiếng hoan hô, dưới sự bảo vệ của một đám thực vật y tương đối an toàn, rồi mây mang đầy gai sắc nhọn dài mấy chục thước trong tay hung hăng vung, “Cút ngay!”, trực tiếp đem thầy ma bốn phía quật ra ngoài, rồi chạy đến bên người con thầy ma cấp D, rất nhanh đào ra một khối nguyên tinh to bằng một trái long nhãn.

“Chú Thắm mau tới đây! Chỗ này cũng có một con thầy ma cấp D!” Bên kia truyền đến thanh âm của Kỷ Gia.

Không giống với vận khí chó chết hôm trước, hôm nay thậm chí còn có tận hai con, rất nhanh đã tìm thấy mục tiêu thứ hai.

Sau một ngày bốn người Thắm Trì thắng lợi trở về, khi trở về chỗ tập trung liền phát hiện không khí bên trong rất âm u, không khỏi nhướng mày. Trong số sáu mươi tư người còn sống sót sau một ngày săn bắt thầy ma đã chết ba, chỉ còn lại sáu mươi một người. Sáu mươi một người này cơ bản thuộc về tám tiểu đội, vì tiểu đội của Thạch Lâm ở trong sở nghiên cứu cơ hồ toàn quân bị diệt, chỉ còn lại một mình hắn nên có thể không tính đến. Tám tiểu đội này nhân số nhiều nhất có mười một người, ít thì giống như bọn Thắm Trì chỉ có bốn người. Hôm nay chỉ có ba tiểu đội đi ra ngoài săn bắt, năm tiểu đội khác đều không rời đi. Thắm Trì cũng không biết bọn họ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tóm lại không khí rất kỳ quái.

Mơ hồ có chút hoài nghi dành cho nhau, có điều có vài tiểu đội vốn quan hệ không được tốt lắm, hiện tại có chút căng thẳng khẩn trương mà thôi.

“Thắm Trì!” Thành Hải Dật lần đầu tiên trực tiếp kêu thẳng tên của hắn, thấy hắn trở về cơ hồ thở phào nhẹ nhõm, ngay cả Hạng Tĩnh bên cạnh thần sắc cũng thả lỏng hơn một chút, ba người Nga kia ánh mắt càng thân thiết, tựa hồ mới qua hai ngày mà ba người Nga kia sắc mặt liền tiêu tụy hơn rất nhiều. Xem ra tâm tư của mọi người đều rất nặng nề...

... Chỉ có điều lại đem hung thủ thật sự trở thành người một nhà, thật sự là quá nực cười...

Trời chưa tối, vài người còn sót lại trong sở nghiên cứu đã nghỉ thần nghỉ quỷ, đêm nay nói gì cũng không chịu nghỉ ngơi một mình ——

“Khuya hôm nay tất cả mọi người cùng nhau ở trong đại sảnh.” Thành Hải Dật khẩn thiết nói.

Thắm Trì nhíu mày, “Muốn đốt lửa trại tâm sự sao?”

... Chuyện cười này một chút cũng không buồn cười...

“Ba ơi, con muốn ngủ trong Tiểu Vân.” Thắm Lưu Mộc cúi kính nói, “Đêm qua cũng chưa được ngủ ngon.”

Kỷ Gia cũng nghiêm túc nói, “Chú Thắm, chúng cháu đang trong độ tuổi phát triển chiều cao đó!”

Thành Hải Dật nhất thời có chút xấu hổ, lời này hiển nhiên không phải là ý kiến với Thắm Trì mà là ý kiến với hắn.

“Độc hành như vậy, ai biết có phải để che giấu gì không.” Một người châm chọc nói.

Thắm Trì hướng gã nhìn lại, người này hắn không nhận ra, bộ dạng cũng khá được, cao cao to to bạch bạch tịnh tịnh, nhìn một chút giá trị sinh mệnh của gã, là một dị năng giả cấp hai bình thường, cách cấp ba còn một khoảng lớn, khẩu khí trái lại lại rất không khách khí.

“Anh nói ít hai câu đi!” Đàm Nghiên Nhã bên cạnh gã cau mày nói.

Người thanh niên này lập tức trầm mặt không nói.

Thắm Lưu Mộc hung hăng nhìn chằm chằm người thanh niên kia trong chốc lát rồi mới chịu thu hồi tầm mắt, ủy ủy khuất khuất nói: “Được rồi ba, khuya hôm nay ba ôm con ngủ ngon ...”

Nhìn thấy bé trai đáng yêu làm một bộ lã chã chọc khóc, những người khác nhìn thanh niên kia, mang theo vài phần cười nhạo không rõ.

Xem ra mọi người ít nhiều đều nhìn ra được bởi vì Đàm Nghiên Nhã nhìn Thắm Trì với con mắt khác nên tên tiểu tử này mới tìm mọi cách nhìn Thắm Trì không vừa mắt.

Không thể không nói bộ dáng này của Thắm Trì thật sự rất phiền phức.

Thắm Trì quả thực dễ khóc dễ cười, được rồi, tiểu tử này hiện tại tuổi nhỏ còn có thể diễn kịch, chờ lớn lên một chút xem y giả bộ như thế nào.

Đêm nay, tất cả mọi người đều tụ tập ở đại sảnh lớn nhất ở đây, bởi vì không có cửa nên địa phương ở gần cửa thật là lạnh kinh người. Tiểu đội nào được phân ở đây qua một đêm có bị đông lạnh cũng không phải là nói quá.

“Gia Gia, cháu gọi Tiểu Vân tới đây đi.”

“Vâng.”

Tiểu Vân khoan thai dùng thân thể chặn lại cửa mọi người mới cảm thấy tốt hơn được một ít, chí ít cũng sẽ không lạnh kinh khủng như vậy, nhưng đồng thời cũng chặn đi ánh trăng mờ ảo bên ngoài, đêm vừa xuống bên trong đã tối đen cơ hồ không nhìn rõ cái gì.

“Dùng cái này sao?” Minh Nguyệt đem vải vụn cầm trong tay đưa cho Kỷ Gia.

Kỷ Gia cực kỳ nhanh tay xe chỉ luôn kim, “Vâng.”

Cô bé đang làm búp bê thứ tư, người của tiểu đội khác không khỏi cách xa cô bé một chút, cho dù có gan như thế nào thì đôi mắt của búp bê gỗ trong đêm cũng rất dọa người.

Bỗng nhiên Kỷ Gia dừng tay lại, nhìn thấy góc áo của Minh Nguyệt, hôm nay trong lúc gặp phải thầy ma cấp D thứ hai, Minh Nguyệt bị nó dùng móng vuốt bắt được, tuy rằng không bị thương nhưng chiếc áo lông này lại bị rách vài chỗ, vì vậy cô bé thấp phần tự nhiên nói, “Đừng nhúc nhích.”

Minh Nguyệt nhìn thấy Kỷ Gia đang khâu lại quần áo trên người mình, ngửi thấy mùi hương thơm mát thoang thoảng của cô bé, trên mặt không biết vì sao bỗng nhiên thấy hơi nóng.

Trong điều kiện không tốt như vậy ở tận thế, Kỷ Gia tuy rằng thích sạch sẽ, gội đầu cũng chỉ dùng xà phòng thơm, nhưng tóc của cô bé trời sinh vừa đen lại vừa dày, rất mềm mại, được cô bé chia thành hai nửa kéo lên đằng trước ngực, như vậy khi vừa cúi đầu sẽ lộ ra một đoạn gáy trắng như tuyết.

Cô bé mới mười tuổi cũng chưa có đường cong, lại bởi vì trưởng thành sớm nên lộ ra vài phần dịu dàng chỉ nữ nhân mới có.

Động tác của hai đứa không có ai chú ý, nhưng Thẩm Trì lại thấy nhất thanh nhị sở. Nhìn thấy núi băng trên mặt Minh Nguyệt có chút hồng hồng, cùng đôi mắt ngơ ngẩn nhìn Kỷ Gia kia, trong lòng hắn đã rõ ràng vài phần. Nhưng Kỷ Gia là một cô bé đơn thuần, tính cách lại rất nhu hòa, cô chiếu cố Minh Nguyệt giống như thân tình với người một nhà vậy, ít nhất hiện tại trong mắt còn chưa trộn lẫn tư tình gì. Vì thế, trên mặt hắn liền lộ ra ý cười thâm trầm.

“Ba ơi!” Thẩm Lưu Mộc trực tiếp đem mặt hắn quay về, y rúc vào trong lòng Thẩm Trì, ôm cổ hắn hận không thể dựa vào càng gần càng tốt.

Thẩm Trì vỗ vỗ lưng của y, liền đem y thành đứa nhỏ ỷ lại ba ba, “Làm sao vậy?”

Về mặt của Thẩm Lưu Mộc trong bóng đêm lúc sáng lúc tối, môi giật giật, rốt cuộc cũng không đem câu hỏi trong lòng nói ra ngoài.

Không biết có phải do trải nghiệm hồi bé hay không mà sâu trong nội tâm Thẩm Lưu Mộc ẩn chứa rất nhiều bất an, cho nên y rất khát vọng có thể cùng Thẩm Trì thân thiết càng nhiều càng tốt! Nhưng Thẩm Trì trên người có rất nhiều bí mật, càng lớn thì bất an trong lòng Thẩm Lưu Mộc lại càng nhiều, rõ ràng là một đứa bé trưởng thành sớm lại chỉ thích chui vào trong lòng Thẩm Trì.

Những lúc da thịt không chạm nhau, tim của y không thể yên ổn.

Thẩm Trì đã trải qua nhiều năm ở tận thế như vậy, ở rất nhiều phương diện cũng đã trở nên lão luyện thành thục, nhưng hắn cũng chưa bao giờ nuôi lớn trẻ con, cũng chưa từng bao giờ nuôi lớn một đứa trẻ đặc biệt như Thẩm Lưu Mộc, cho nên căn bản hắn sẽ không phát hiện được chi tiết nhỏ này, chỉ cảm thấy Thẩm Lưu Mộc rất thích dính hắn mà thôi, buổi tối ngủ lúc nào cũng muốn ôm chặt mình ngủ, da thịt kề nhau.

Hắn cũng không có nghĩ nhiều, chỉ cho rằng trẻ con đứa nào mà chẳng vậy.

Chiếu sáng mọi nơi là chiếc đèn tiết kiệm năng lượng, sắc mặt Dương Vinh Huy dưới ngọn đèn leo lét càng có vẻ hết sức khó coi. Thẩm Trì liếc mắt một cái, nhìn thấy ông ta cầm quyển sổ ghi lại một đồng những

cái tên rắc rối, ông ta đang dùng bộ não đã tiến hóa tinh vi của mình để tính toán hết các loại xác suất và khả năng.

Tối nay là tối thứ ba, ông cũng không tin có người ở trước mắt bao nhiêu người dám động thủ!

Nhẹ nhàng ho khan, Dương Vinh Huy lại phun ra một búng máu. Ông không khỏi nhú nhú mày, không nghĩ đến uống thuốc vẫn vô dụng, vì thế không để lại dấu vết liếc Thẩm Lưu Mộc một cái, ông ta biết bé trai này là dị năng giả hệ Mộc, hệ Mộc đại biểu cho sinh mệnh, mời nó trị khỏi hẳn là không sao, nhưng triệu chứng học máu này lúc có lúc không, ông cảm thấy không thoải mái nhưng đại não lại nói cho ông ta biết học máu nhỏ nhỏ như vậy trong thời gian ngắn cũng không trí mạng, hai ngày này lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, ông cũng không để trong lòng. Nhìn lại vết máu đỏ tươi trong lòng bàn tay, nếu ngày mai bệnh tình chưa giảm thì tìm đứa bé kia xem một cái là được.

“Tiến sĩ, tôi cảm thấy không thoải mái.” Thường An Tuệ lo sợ bất an nói.

Dương Vinh Huy quay đầu nhìn cô ta một cái, tùy tay sờ lên mạch của cô đập đều ổn định mạnh mẽ, vì thế không kiên nhẫn nói: “Vậy cô nằm nghỉ một chút đi.”

Thường An Tuệ càng không dám ngủ, cô ta chỉ dám ngồi dựa gần vào Dương Vinh Huy, lại mơ hồ cảm thấy đau đớn không biết từ đâu.

Rút rút chân, cô có cảm giác mình sắp chịu không nổi, nhưng loại đau đớn này như có như không, cô sợ rằng đó chỉ là do mình ảo giác, lúc này mà nói ra lại khiến tâm tình của tiến sĩ càng thêm không tốt.

Thẩm Trì khẽ cười cười, Thẩm Lưu Mộc trong lòng mở tròng hai mắt nhìn hẳn.

Vào thời điểm Thường An Tuệ không chú ý, một lá bùa màu vàng lặng lẽ chui vào trong cổ áo của cô ta, trong bóng tối, cô ta lại đang dựa vào tường, căn bản là không ai có thể phát hiện ra một màn này.

Cô ta rốt cuộc cũng cảm thấy đau đớn kịch liệt, nhưng đến lúc này mới phát hiện ra mình không thể nhúc nhích được!

Ngay cả đầu ngón tay cũng không động đậy được!

Bắt đầu từ xương chân, thật giống như là đang bị bóp nát vậy, đau đến mức trán toát cả mồ hôi lạnh, vô lực dựa vào người Dương Vinh Huy!

“Muốn ngủ thì tự mình ngủ đi!” Dương Vinh Huy không kiên nhẫn nói, dù cho Thường An Tuệ là học trò chính tay ông ta bồi dưỡng, nhưng lúc này ông ta cũng không thêm quan tâm đến cảm xúc của nàng ta.

Thẩm Trì liếc bọn họ một cái nói, “Có thể do quá mệt mỏi, không chừng là đang ngủ rồi.”

Thường An Tuệ con mắt nhắm chặt, lông mi thật dài hơi rung động, nếu ngọn đèn sáng hơn một chút thì có lẽ sẽ có người phát hiện được khuôn mặt trắng nhợt đến đáng sợ của cô, có điều trong hoàn cảnh này lại khó ai có thể nhìn thấy được.

Dương Vinh Huy cũng mặc kệ cô ta, Thường An Tuệ vừa gầy lại vừa nhỏ, thân mình cũng không nặng, dựa vào cũng không quá vướng víu, vì thế Dương Vinh Huy cũng không để ý đến cô nữa, ngược lại Lăng Trí Quân bên cạnh lại trào phúng nói, “Thật đúng là vô tâm vô phế, lúc này còn ngủ được!” Hẳn đã sợ đến mức không cách nào chớp mắt đó!

Chỉ có Lý Á Phong nằm bên cạnh Lăng Trí Quân mới có thể hoảng sợ nhìn thấy Thẩm Trì trong nháy mắt biến mất lại xuất hiện, nhìn qua có vẻ như ảo giác, lại có Minh Nguyệt và Kỷ Gia chắn ở trước mặt, lại càng thêm không rõ ràng, chỉ có gã vốn gât gao nhìn chăm chăm bốn người này ngay cả mắt cũng không dám chớp mới phát hiện ra cái biến mất chớp nhoáng kia, người khác làm sao có thể trong đêm tối như thế này phát hiện ra chi tiết nhỏ như vậy!

Chẳng lẽ Thường An Tuệ đã bị hạ độc thủ?

Gã tâm như tro nguội mà suy đoán, cổ họng gã lại không phát ra thanh âm, dù cho tay chân có thể hoạt động được cũng tốt, chỉ có điều nước bọt của cây hoa ăn thịt người kia lực ăn mòn tương đối mạnh, tay chân gã lại chưa được chữa trị nên giờ muốn động đậy một chút cũng rất khó, nói gì đến viết chữ. Gã bao nhiêu lần muốn nhắc nhở Dương Vinh Huy một chút, hung thủ đang an vị ngay ở bên cạnh ông ta!

Đúng lúc này tiểu ác ma trong lòng người nọ ác ý cười với gã một cái! Lý Á Phong trong lòng không rét mà run! Không còn nghi ngờ gì nữa, Thường An Tuệ nhất định đã bị độc thủ!

Thường An Tuệ lúc này đang phải chịu đựng thống khổ người bình thường khó có thể chịu được. Cô ta cũng không biết mình bị làm sao, chỉ biết rằng mình chưa từng trải qua đau đớn như vậy! Xương cốt toàn thân mình như đang bị người khác từng khúc từng khúc bẻ gãy, thịt trên người như đang bị thứ gì đó gặm nhấm, đau đến khó có thể chịu được, ngứa đến náo tâm náo phế!

“Ba ơi, ba có thích lan thủy tinh* không?” Thẩm Lưu Mộc dùng âm lượng chỉ hai người nghe được nói chuyện với Thẩm Trì.

Thẩm Trì nhẹ nhàng mà nói: “Hoa tử vong.” Lan thủy tinh không phải là một loại lan, nó là một loại thực vật ký sinh đặc biệt, dựa vào chất thối rửa của thức ăn mà làm chất dinh dưỡng, cho nên được gọi là hoa tử vong.

*Lan thủy tinh (): Đây không phải là một loại lan, cũng không phải là một loại nấm, nó là một loại cây thuộc về thực vật họ Lộc đề. Toàn thân không có diệp lục, không tiến hành quang hợp mà dựa vào việc hấp thu chất thối rửa làm chất dinh dưỡng. Được gọi là hoa tử vong. Lan thủy tinh mọc ở chỗ lá rụng ẩm ướt, có thân trắng nõn trong suốt, nhìn như thủy tinh. Đóa hoa hơi rủ xuống, ở chỗ u ám phát ra ánh sáng bạc sắc mê người, khiến người yêu thích.

tải xuống

Gốc lan thủy tinh tiến hóa này là thứ bọn họ tìm được ngoài ý muốn, nó không chỉ hấp thu được chất thối rửa mà còn có thể làm cho tất cả các sinh vật thối rửa, để nó có thể hấp thu được. Nó sinh trưởng ở vùng đất chết, lại có thể có bông hoa trắng tinh trong suốt, giống như thủy tinh ónh bạc, thoáng phát ra minh quang.

Càng hấp thu cái gì xấu xa thì lại càng xinh đẹp.

Người ở sở nghiên cứu bề ngoài thì khoác bộ da người, nhưng bên trong lại thối nát. Thường An Tuệ tuổi còn trẻ, khuôn mặt cũng rất xinh đẹp, rất thích hợp làm chất dinh dưỡng của bông lan thủy tinh này.

Trong nháy mắt ẩn thân, Thẩm Trì đã đưa hạt giống này chui vào thân thể của Thường An Tuệ.

Chỉ là một hạt giống mà thôi.

Một thân cốt nhục của cô ta đang dần dần thối rửa, một bông hoa lan thủy tinh đang ở trong cơ thể cô ta dần lớn lên.

Mà Dương Vinh Huy không chút nào nhận thấy được biến hóa của người bên cạnh, thậm chí tùy ý để “cô gái” dựa vào mình ngủ.

Thẩm Trì rất muốn nhìn xem, đợi đến sáng sớm, dựa vào người ông ta chỉ còn lại một bộ túi da, không biết ông ta sẽ có biểu tình gì đây?

A, không đúng, Lưu Mộc thích máu tươi như vậy, có lẽ sẽ lưu lại một khối túi da còn máu lại cho ông ta, chỉ mới tưởng tượng thôi mà đã cảm thấy cảnh tượng này vô cùng tuyệt vời.

Bất tri bất giác, Thẩm Trì tâm cũng sinh ra vụn vặt hắc ám, trên con đường báo thù này, hắn trông như lạnh nhạt nhưng trong nội tâm ngọn lửa thù hận chưa bao giờ giảm bớt.

Chỉ cần nhắm mắt lại, hắn có thể nhớ lại khoảng khắc bị phản bội đau đến tê tâm liệt phế kia, cùng với khoảng thời gian ba năm sống không bằng chết.

Nếu không cho bọn họ cũng ném thử loại tư vị này, hắn sao có thể cam tâm đầu.

Quyết không thể.

==== =====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: không hiểu có người bình thường ở tận thế có đều biến thái như thế này không... Hơn nữa Thẩm Trì có kiếp trước như vậy, không vụn vặt biến thái thì hình như không được hợp lý?

Ta phát hiện thiết kế mấy kiểu chết này thật lại hại não quá mà =__=

Cám ơn miêu Bát Giới, lilinmei1030, popp9, tham sống sống yêu bơ bính, tiểu tây, tiểu Phương, ý ~ đoàn, nghệ suất khanh khách, te Ac At007, min Ami9608, Thất Nguyệt, bọt mạch khanh Mạc Ly, 11, mực nhiệm hỏa phi địa lôi, yêu các người, (3)

Cám ơn bánh trôi, chloe đích tay mảnh đạn, đại yêu các người nhé thân nhóm, (3)

Cám ơn táng cười sắc tuyết lan hoả tiễn, yêu người, sao sao đất, (3)

30. Chương 30: Chỉ Còn Lại Mình Ông

Đến rạng sáng, đèn tiết kiệm năng lượng trong hành lang đã càng lúc càng tối, một tia ánh nắng mặt trời từ bên sườn chiếu vào. Dương Vinh Huy tuy rằng một đêm không ngủ nhưng thấy đêm nay bình yên như vậy cũng nhẹ nhàng thở ra, lúc này mới phát hiện người mình có chút cứng nhắc.

Ông ta dù sao cũng là dị năng giả Nỗ vực, sức lực thân thể cũng không mạnh hơn người bình thường bao nhiêu, vì thế cánh tay bị Thường An Tuệ dựa vào một đêm đã tê đến chết lặng.

“An Tuệ!” Ông ta gọi một tiếng nghiêng đầu lại nhìn, vừa nhìn một cái, lông mao dựng đứng!

Vừa mới động, thẩm lông che trên người Thường An Tuệ lập tức chảy xuống, không chỉ là thẩm lông, quần áo trên người cô ta cũng đồng dạng rơi xuống!

Căn bản không thể tìm được ngôn ngữ mà hình dung được khối thân thể này ——

Mà đây vốn không thể được coi là một khối thân thể! Mặc cho trí tưởng tượng một người có phong phú đến đâu cũng không thể tưởng tượng ra có “người” như thế này! Làn da của cô ta vẫn hoàn hảo, ngũ quan vẫn như trước, nhưng cả người dưới ánh nắng mặt trời lại như hoàn toàn trong suốt! Đây là một cái túi da ónh bạch trong suốt, bên trong mạch máu hoặc to hoặc nhỏ vẫn còn đang ồ ồ lưu động, rõ ràng cốt nhục không còn nhưng không biết có thứ gì đó vẫn đang chống đỡ cơ thể cô ta, trên đầu lại có thứ gì đó quý dị thay thế đầu lâu, thần nhiên tỏa ra ánh sáng ónh bạch.

Đến nỗi, ánh mắt của cô ta vẫn còn hơi hơi mở to, lộ ra vô tận thống khổ sợ hãi tuyệt vọng, cô ta vẫn chưa chết!

Một khối thân thể chỉ còn lại túi da và mạch máu lại còn chưa chết!

Chỉ còn lại cái túi da xinh đẹp Thường An Tuệ vẫn thường tự hào, đôi mắt xinh đẹp, làn da trắng nõn, cứ như tất cả vẫn còn.

Quả thực tình cảnh này làm cho mọi người tất cả đều sợ hãi, bởi vì thật sự nó chỉ còn lại một cái túi da cùng đồng mạch máu vừa liếc mắt một cái là thấy rõ.

Dương Vinh Huy dù kiến thức có rộng rãi đến đâu thì vẫn sợ hãi mà nhảy ra, vì thế, khối thân thể này như một quả bóng nước hung hăng đập mạnh xuống mặt đất.

“Bịch!”

Một tiếng rõ nét vang giòn, máu tươi lập tức bắn tung tóe, trực tiếp hất lên người Dương Vinh Huy!

Thẩm Trì đã ôm Thẩm Lưu Mộc tách ra, Minh Nguyệt và Kỷ Gia cũng vậy, chỉ còn lại Dương Vinh Huy chật vật đứng trong vũng máu, không cách nào tin được mình đã bị một khối thân thể như vậy dựa vào cả đêm, ngấm lại liền cả người sợ hãi không rét mà run.

Cách đó không xa Lăng Trí Quân cùng Lý Á Phong cũng bị vạ lây, bị hất không ít máu tươi, Lăng Trí Quân cơ hồ phát điên, lập tức kêu to, “Xong rồi! Chúng ta đều xong đời! Nhất định sẽ chết! Tiến sĩ, chúng ta phải làm sao bây giờ!”

“Im miệng!” Dương Vinh huy cũng sắp điên rồi, tay ông ta cũng đang run rẩy, không cách nào tỉnh táo lại. Ông ta nhìn chăm chăm ba chữ bằng máu ở đằng sau làn da gầy của Thường An Tuệ.

002.

Cô ta là người thứ ba.

Thẩm Lưu Mộc nhìn thấy máu tươi giống như vết mực vẩy lên tấm giấy trắng, thị huyết trong mắt cuồng nhiệt chợt lóe rồi biến mất, chôn ở trong lòng Thẩm Trì cong môi.

Mất đi chất dinh dưỡng lan thủy tinh không để lại dấu vết hòa tan chậm rãi biến mất, thậm chí không ai phát hiện nó đã nở hoa, nó vốn là hoa tử vong chỉ nở dưới nơi u ám, thuộc loại không gặp mặt trời thì càng trong sáng xinh đẹp, vì thế, chỉ còn lại một hạt giống oánh bạc rơi ra bên cạnh, trong lúc mọi người không chú ý thì bị một con chuột gỗ không chút thu hút nuốt vào trong bụng, sau đó con chuột gỗ chỉ lớn cỡ bàn tay trẻ con cực kì nhanh nhẹn lủi vào trong ba lô của Kỷ Gia.

Trong hành lang vô cùng im lặng, tất cả mọi người ngơ ngẩn ngẩn ngẩn nhìn thấy một màn này, không cách nào tin tưởng được một màn mình đang thấy trước mắt. Tất cả chuyện này làm sao có thể phát sinh? Rốt cuộc là ai dám ở dưới con mắt trừng trừng của mọi người động thủ? Đáng sợ hơn là vì sao có thể làm cho Thường An Tuệ không phát ra một chút thanh âm không có nửa điểm động tĩnh? Thậm chí tất cả mọi người đều không hề phát giác ra!

Nhất là Dương Vinh Huy bị cô dựa vào.

Phải biết rằng dị năng giả Nảo vực tuy thân thể suy nhược nhưng tinh thần lại cực kỳ mãnh cảm, có thể giấu được ông ta đem Thường An Tuệ biến thành bộ dạng này, thật sự có điểm nghe rợn cả người.

“Tôi hôm nay sẽ liên lạc với bên Bắc Kinh một chút!” Thành Hải Dật sắc mặt cũng có chút trắng bệch, “Xem xem có thể thỉnh cầu viện trợ được không.”

Hắn đối với việc tìm ra hung thủ căn bản không ôm hi vọng.

Thẩm Trì đuôi lông mày hơi nhíu, không có bao nhiêu biểu cảm, nhưng trong lòng đã quyết định.

Mục đích của hắn đã sắp đạt được rồi. Cả đời này, mỗi một bước hắn đi đều phải cẩn thận, mặc kệ Thẩm Lưu Mộc muốn giết người nghệ thuật như thế nào, hắn đối với những việc này kỳ thật cũng không để tâm lắm, thứ hắn muốn chính là đạt được mục đích cuối cùng.

“Có điều hi vọng không lớn.” Thành Hải Dật không lưu loát nói, “Bộ đàm vô tuyến điện sau khi tiến vào thành Bạch Đế tín hiệu lúc nào cũng rất yếu, sợ là phải sau một thời gian viện trợ mới có thể đến!”

Lăng Trí Quân bật dậy, “Tôi mặc kệ! Chúng ta ngày hôm nay lập tức phải rời khỏi cái nơi chết tiệt này! Tôi muốn đi! Đi nhanh lên! Bằng không khuya hôm nay người chết không phải là tôi thì cũng là tiền sĩ!” Hắn quần áo lộn xộn ánh mắt rã rời, trên người đã không tìm ra nửa phần bộ dáng bình tĩnh của thành phần trí thức trước đây, hắn đã bị những cái chết liên tiếp của mấy người bên cạnh đả kích đến sắp mất hết lý trí.

Dương Vinh Huy nghe xong lời này cũng run lên, do dự một chút mới nhìn Thành Hải Dật, “Không bằng chúng ta quay lại Phụng Lễ vậy?”

Quả nhiên, Thẩm Trì khóe môi dẫn theo ý cười thản nhiên, xem, nào có dễ như vậy, nếu chỉ là chết thì sẽ không khiến cho bọn chúng sinh lòng sợ hãi như vậy, chỉ có cái chết “nghệ thuật” như vậy mới có thể làm cho bọn chúng sợ hãi, lùi bước, đưa ra quyết định này.

Đề nghị này được thông qua, nhưng cũng không phải tất cả các tiểu đội đều nguyện ý trở lại Phụng Lễ.

“Chúng tôi lưu lại đây.” Thẩm Trì dứt khoát nói, “Bốn ngày sau chúng tôi sẽ tới bến tàu hội họp cùng mọi người.”

Ánh mắt Dương Vinh Huy lướt qua người hắn, mơ hồ nhẹ nhàng thở ra.

Thẩm Trì thờ ơ cười, hắn biết, bất kể nói như thế nào, thực tế Dương Vinh Huy vẫn còn có chút hoài nghi bọn hắn, bởi vì bốn người bọn hắn thực lực quá mạnh mẽ, dị năng lại khó lường, lấy ý nghĩ của Dương Vinh

Huy sau khi đã tiến hóa sẽ không bỏ qua bất kỳ dấu vết nào, sau khi hẩn kín đảo phân tích sẽ đưa tất cả mọi người vào diện hoài nghi.

Vào lúc này, không đi cùng nhóm ông ta, ngược lại là một thân trong sạch.

Thứ Thẩm Trì cần, chính là hiệu quả như vậy.

Cùng ngày, Thành Hải Dật mang theo Dương Vinh Huy cùng phân nửa số người rời khỏi thành Bạch Đế. Những người ở lại ngoại trừ bốn người Thẩm Trì, còn có tiểu đội của Kỳ Dung Thúy, tiểu đội bọn họ chỉ còn lại bảy người; tiểu đội của Kha Đào lại càng ít, còn năm người; còn có tiểu đội của Đàm Nghiên Nhã và thanh niên đã khiêu khích Thẩm Trì, số người của bọn họ thực ra còn nhiều nhất, chừng mười người; những người khác toàn bộ đi theo Thành Hải Dật rời đi.

Đa số là rời đi, chỉ còn số ít lưu lại, hoàn toàn có thể thấy được trong đội ngũ này quả nhiên có rất nhiều người có ý đồ riêng, cho nên sắc mặt những người lưu lại cũng không được đẹp, bất cứ ai cũng sẽ không vui vẻ gì khi một chuyến nhiệm vụ bình thường lại biến thành như vậy.

“Quên đi, bọn họ đi rồi cũng càng thanh tịnh.” Kỳ Dung Thúy dẫn đầu sang sang mở miệng, “Không bằng chúng ta liên hợp lại đi, thầy ma trong thành Bạch Đế nhiều như vậy, dựa vào lực lượng của một mình mình chỉ sợ thu không bằng mất.”

Cô nói không sai, lúc này mỗi tiểu đội đến được đây đều phải trả cái giá không nhỏ, nửa đường lại bị lược mất trọng trách, thật sự là làm cho người ta không cách nào thoải mái.

“Chúng tôi cũng không có ý kiến gì, chỉ sợ có người thất lễ không thích cùng người khác hợp tác thôi!” Thanh niên bên người Đàm Nghiên Nhã lại một lần nữa mở miệng.

Không đợi Đàm Nghiên Nhã ngăn gãi, Thẩm Trì nói: “Tôi không biết cậu có bối cảnh phía sau như thế nào, nhưng lại không biết đối nhân xử thế, thực lực bản thân không đủ để nói những lời như vậy, tôi khoan dung cậu một lần, không có nghĩa là sẽ khoan dung lần thứ hai.”

Giọng điệu của hẩn vẫn bình thản, thậm chí không có nửa điểm gợn sóng, chỉ có ánh mắt bén nhọn như dao khiến cho thanh niên vốn cứ cho là mình không sợ trời không sợ đất nhẹn không được lui lại từng bước nhỏ.

Lúc này có người trong chính tiểu đội của gã cười cười, “Ai ui anh Thẩm không cần lo lắng, tên tiểu tử này chính là được lão đại dung túng nên mới làm hư, cũng không phải là hồn tiểu tử dựa vào bối cảnh đằng sau đâu!”

Bọn họ cười là mang theo thiện ý, chỉ sợ đây cũng không phải lần đầu tiên cười nhạo thanh niên làm trò, người thanh niên cũng coi như hiểu biết, không những không hờn mấy đại hán kia phát hỏa mà còn rống lại với Thẩm Trì, “Mày nghĩ rằng tao sợ mày sao?” Thanh niên giống như ngòi nổ châm phát liên cháy, trên mặt mang theo thần sắc tức giận.

Đàm Nghiên Nhã không mở miệng, một người đàn ông trung niên trầm ổn lớn tiếng nói, “Tuyên Thần, mày cầm mồm cho tao!”

Hiển nhiên, hẩn mới là lão Đại.

Lúc này người thanh niên tên Tuyên Thần kia mới ủy ủy khuất khuất cúi đầu.

“Tạ Trác.” Nam nhân vươn tay ra, Thẩm Trì nhìn thấy khuôn mặt mang theo vài phần xin lỗi cũng cùng hẩn bắt tay, “Thẩm Trì”.

Người đàn ông kêu Tạ Trác thở dài, “Rất xin lỗi, Tuyên Thần là cháu trai của tôi, từ nhỏ đã bị chị tôi làm hư, có điểm không biết trời cao đất dày, nếu có đắc tội anh chỗ nào thì xin hãy tha lỗi cho nó.”

Thẩm Lưu Mộc đứng cạnh Thẩm Trì bỗng khinh thường nói, “Lớn như vậy còn không hiểu chuyện bằng con, đúng là không biết xấu hổ!”

Sắc mặt Tuyên Thần nhất thời trở nên khó coi, lại ngại ngùng không dám cãi cộ cùng một đứa trẻ con, bày ra khuôn mặt trắng nõn tức giận đến đỏ bừng.

“Ba ơi, con rất nghe lời đúng không?” Y cố ý ngửa đầu tranh công, ngọt ngào cười nhìn vừa nhu thuận vừa đáng yêu.

Vì thế tất cả mọi người cười vang, việc nhỏ như vậy liền coi như bỏ qua, lại làm cho mấy tiểu đội thân cận hơn với nhau. Thẩm Trì liếc Tuyên Thần một cái, chỉ biết người này mặc dù không hiểu chuyện nhưng thật ra lại không phải là loại người lòng dạ hẹp hòi âm hiểm vô sỉ, chỉ là vẫn chưa bỏ được “bệnh hoàng tử” trước đây ư? Cái gọi là “tâm cao ngất, mệnh như tờ giấy bạc”* chính là chỉ người như hắn vậy, dù cho tiếp tục ái mộ Đàm Nghiên Nhã, người là đệ năng giả hệ Băng hiem có như cô ta không lý nào lại để ý tới người như hắn ta.

*Tâm cao ngất, mệnh như tờ giấy bạc (tâm bĩ thiên cao mệnh bĩ chỉ bạc): Đây là câu nói xuất phát từ Hồng Lôu Mộng, nguyên văn là: “Tâm cao ngất, thân là thấp hèn, phong lưu linh xảo nhận người oán. Thọ yêu đa nhân phỉ báng sinh...”, có nghĩa là: Mặc dù có hoài bão rộng lớn nhưng mệnh quá khinh bạc, sinh tử không phải do chính mình, sinh ra bản thân nghèo hèn, không có cách nào thực hiện hoài bão nên mãi cho đến lúc chết vẫn hèn mọn như vậy.

Nếu sớm muộn gì cũng có ngày hắn bị một lần giáo huấn thật đau, Thẩm Trì cũng mặc kệ hắn. Ở tận thế người như vậy cũng không thiếu, rất nhiều người trước tận thế đều là người tài ba hoặc gia thế vô cùng lớn, hiện tại đã hoàn toàn rách nát, rõ ràng mình chỉ là loại người bình thường thấp kém nhất nhưng vẫn cứ ngông cuồng như xưa, thật sự là không biết sống chết, nếu như người nào cũng muốn tính toán thì chỉ sợ cũng chẳng tính toán được hết.

Thẩm Trì đồng ý kế hoạch liên hợp. Bọn hắn đã có mấy viên nguyên tinh cấp D, tiếp tục hợp tác để kết giao được một ít “bạn bè” thì tương lai ở Bắc Kinh mới có thể càng có vẻ “bình thường”.

Tuy rằng một ngày hợp tác như vậy còn không bằng lợi ích bọn họ một giờ đạt được, nhưng có tổ bốn người bọn hắn tăng cường gia nhập, những thứ đạt được khiến ba tiểu đội còn lại vô cùng vui sướng! So với thành quả bình thường của bọn họ tốt hơn rất nhiều, đặc biệt là khối nguyên tinh cấp C này!

Chủ yếu là do lực sát thương của Thẩm Trì thật sự rất cao, trước mặt người ngoài, hắn chưa bao giờ dùng nội lực cũng như quần công, chỉ dùng lực sát thương đơn thể vô cùng cường hãn của kỹ năng Kinh Vũ Quyết cũng là quá đủ khiến người khác há hốc mồm.

“Anh Thẩm thật sự là một pháo đài sát thủ nha!” Tên thiếu niên có đệ năng là cung tên trong tiểu đội của Kha Đào hâm mộ nói.

Thẩm Trì cười cười, “Đợi đến khi cấp bậc đệ năng của cậu đề cao thì sẽ ngày càng mạnh thôi, có điều của cậu là cung còn của tôi là nỏ, chắc là vẫn có điểm bất đồng.”

Vậy là chỉ sau một ngày, Thẩm Trì đã có một cái đuôi nhỏ vô cùng sùng bái hắn. Thẩm Lưu Mộc sắc mặt âm trầm, nhưng rất nhanh sau nhân cầu vừa chuyển, ngọt ngào cười cười, “Anh Ngụy Băng, anh ra đây chơi với Lưu Mộc một lát đi!” Thật là có bệnh, lại còn gọi là bệnh đau bao tử! Người này thật sự là từ tên đến người đều thật đáng ghét!

#kozuechii: tớ nghĩ Ngụy Băng gần đồng âm với đau bao tử – phát âm là wèitòng)

Ngụy Băng và Vị Bệnh (bệnh dạ dày) đọc đồng âm (weibing) – Meoconlunar

Ngụy Băng sáng khoái nói: “Được!”

Thẩm Trì cảnh cáo nhìn Thẩm Lưu Mộc một cái, sau đó mới nhìn sắc trời âm u nói, “Tôi đi tìm chút thức ăn.”

Minh Nguyệt ánh mắt chợt lóe, nghiêm nghị gật đầu, “Chú Thẩm yên tâm, cháu sẽ chiếu cố Gia Gia và Lưu Mộc thật tốt.”

“Được rồi.”

Thẩm Trì bóng dáng biến mất ở trong bóng đêm, đi đến địa phương không người ——

Thần hành thiên lý!

Sau khi đến thế giới này, đây là lần đầu tiên hấn sử dụng kỹ năng vừa xa lạ lại vừa quen thuộc này. Kiếp trước nếu không phải bị bại lộ thực lực quá sớm, hấn sao lại ở thời điểm ấy cũng không cách nào sử dụng thần hành để thoát ra!

Mục tiêu: Sở nghiên cứu gien Trung – Nga

Theo bản đồ chỉ dẫn, chỉ cần quanh quẩn tìm một lúc là lập tức tìm thấy nơi hấn muốn tìm. Nhìn thấy các loại ống tiêm có các hình dáng khác nhau nhưng lại rất quen thuộc, ánh mắt hấn trầm xuống.

Bọn người Thành Hải Dật rốt cuộc vẫn không dám trở lại sở nghiên cứu, ngay cả Dương Vinh Huy cũng không dám đoán chắc nhóm vật thí nghiệm này rốt cuộc còn thừa lại nhiều hay ít, tuy rằng thực lực của bọn nó cũng không quá mạnh mẽ nhưng trừ khi bắt buộc, ông ta cũng không muốn mạo hiểm. Bên trong thành Phụng Lễ tất cả đều là thầy ma, sở nghiên cứu rất hoang vu lại không dám quấy rầy. Vì vậy bọn họ chỉ dám ở trong khe núi phụ cận sở nghiên cứu đóng quân, nhiều tiểu đội đều mang theo lều trại, ở bên ngoài đốt lửa trại và cắt cử người đi trực đêm. Đêm xuống, ba người Dương Vinh Huy ngược lại lại không sao cả, trong khi các dị năng giả khác khi nhìn vào sở nghiên cứu đang im lặng chìm trong bóng đêm âm trầm u ám lại cảm thấy đáy lòng phát lạnh.

Nhưng một người cũng không dám nói.

Hạng Tĩnh cùng ba người Nga kia ngồi bên cạnh đống lửa, thần sắc u buồn, trải qua một chuyến lần này, tâm tư mơ hồ của cô với Thành Hải Dật cũng phai nhạt đi rất nhiều. Vốn đối với chuyện không thể lập gia đình khiến cô thật sự rất thất vọng thì bây giờ trái lại lại khiến cô nhẹ nhàng thở ra, chỉ là vẫn còn chút lo lắng. Cô có dự cảm nhiệm vụ của bọn họ chỉ sợ là sẽ thất bại.

Thành Hải Dật không dám để cho Dương Vinh Huy rời khỏi tầm mắt mình, thời thời khắc khắc ở cùng ông ta, so với ông ta mà nói thì bọn người Lăng Trí Quân lại không có vận khí tốt như vậy. Người của sở nghiên cứu coi như chỉ còn lại Dương Vinh Huy và Lăng Trí Quân, cũng không ai thèm xem sống chết của Lý Á Phong, may là bây giờ vẫn đang là mùa đông, nếu không chỉ sợ mùi thối trên người gã cũng đủ để xông chết người.

Lúc này chỉ có hai người bọn họ ở trong lều. Dương Vinh Huy đi ra ngoài không biết để làm gì, Thành Hải Dật đương nhiên cũng đi theo ông ta. Sau khi rời đi thành Bạch Đế trở lại phụ cận sở nghiên cứu, cảm xúc của Lăng Trí Quân có tốt hơn một chút, tuy rằng vẫn có chút hoảng hốt. Hấn chỉ là một người thường, thời gian nghiên cứu khoa học có lần vài ngày không được ngủ, nhưng cùng tình trạng hiện tại hoàn toàn bất đồng, cái loại áp lực cao lúc nào cũng làm hấn không dám chớp mắt này rốt cuộc đánh gục hấn, làm hấn tinh thần uể oải, tiêu tụy.

Tựa hồ là gió vén lên rèm cửa của lều trại, làm cho Lăng Trí Quân bên trong cảm thấy lạnh phát run. Hấn mệt mỏi mở mắt nhìn chăm chú ra bên ngoài lại không phát hiện được gì, không khỏi than thở một tiếng trầm kín chán.

Lý Á Phong thần sắc hoảng sợ, Lăng Trí Quân không nhìn thấy, thế nhưng gã đã nhìn thấy cái bóng đáng kia!

Hấn ta đã đến rồi!

Vào lúc Lăng Trí Quân vừa mới trầm tĩnh lại, một ống tiêm sắt trực tiếp đâm vào cổ hấn.

Thẩm Trì thần sắc lạnh lùng, đây là một loại thuốc mê hấn hết sức quen thuộc, năm đó người ở sở nghiên cứu dùng một lượng thuốc mê dùng cho một con voi để tiêm cho hấn, hơn nữa bởi vì hấn thân thể có tính đặc thù, lại mười phút châm một cái, hấn thật sự đã quá quen với các loại ống tiêm cùng vị trí đâm vào, cảm giác đâm vào thật quá đỗi quen thuộc.

Lăng Trí Quân rất nhanh liền đã hôn mê.

Bên ngoài loạn cả lên, ánh mắt Thẩm Trì trong bóng đêm sáng ngời bình tĩnh.

Trong sở nghiên cứu còn có rất nhiều vật thí nghiệm, hấn chỉ là dùng phương thức đặc biệt đem tin tức bọn người tiến sĩ Dương Vinh Huy đã trở lại phụ cận sở nghiên cứu thông báo với bọn họ, bọn họ sẽ bắt chấp tất cả mà tiến lên.

Loại hận này Thẩm Trì hiểu rất rõ, hình dáng và tính cách vận vẹo của bọn họ khiến bọn họ không cách nào hòa nhập được với nhân loại được nữa, so với việc ở trong sở nghiên cứu vì thức ăn mà tàn sát nhau thì không bằng hợp lại báo thù một phen, tuy rằng dù thế nào đi nữa thì vận mệnh của họ đều đáng buồn giống nhau.

Thẩm Trì một tay mang theo Lăng Trí Quân một tay tóm lấy Lý Á Phong, cực kỳ nhanh chóng thừa dịp hỗn loạn rời khỏi nơi cấm trại.

Căn bản không ai chú ý đến hai người kia, cho dù bọn họ cũng là người của sở nghiên cứu, sau khi một đám bọn họ chết đi, Thành Hải Dật cơ hồ đem toàn bộ tâm lực đều đặt ở trên người Dương Vinh Huy. Có một việc Thẩm Trì lúc vừa bắt đầu đã thấy rõ, nhiệm vụ của hắn từ trước đến giờ chỉ có một người Dương Vinh Huy mà thôi, sống chết của các nhân viên khác của sở nghiên cứu chỉ là râu ria.

Chỉ cần nhìn kỹ Dương Vinh Huy là được rồi.

Chờ đến khi Lăng Trí Quân tỉnh lại, nhìn thấy nóc nhà màu trắng bạc, hắn nhất thời lặng đi một chút, không kịp phản ứng đây là đâu.

Nhưng rất nhanh hắn liền mở to hai mắt ——

Nơi này là sở nghiên cứu!

Hắn vừa động dậy mới phát hiện tay chân của mình đều đang bị trói ở cái cột trụ quen thuộc! Cứ như vậy hắn bị trói tại cái đài thực nghiệm quen thuộc! (chính là cái chỗ mà khi có cô gái bị trói ở đây bị ăn chỉ còn lại cái đầu mà vẫn sống ấy!) Ở chỗ này hắn từng “xử lý” rất nhiều vật thí nghiệm. Hắn biết những sợi dây trói đều được làm đặc chế, cho dù là dị năng giả hệ Lực lượng cũng không thể thoát khỏi, mà hiện tại, hắn đang nằm trên cái đài thực nghiệm này!

Nghiêng đầu sang một bên, hắn liền phát hiện Lý Á Phong đang cùng hắn nằm song song ở một đài khác, thần tình hoảng sợ tuyệt vọng nhìn mình.

“Ha ha.” Tiếng cười trầm thấp ám ách truyền đến. “tách” một tiếng đèn được mở ra.

Phòng thí nghiệm này có máy cung cấp điện độc lập, sau khi Dương Vinh Huy bọn họ rời đi, máy phát điện hơi nước loại nhỏ kia vẫn tiếp tục hoạt động.

Cảnh tượng trước mặt làm cho Lăng Trí Quân lông mao dựng đứng!

Từng nhóm từng nhóm vật thí nghiệm mặc áo choàng trắng bẩn thỉu đang vây quanh hai người!

Lăng Trí Quân biết tính công kích của đại bộ phận bọn chúng như thế nào, bọn chúng so với thầy ma rất tàn nhẫn, lại còn có trí tuệ của con người! Bọn chúng cần thức ăn, mà trong tòa sở nghiên cứu này lại không có nhiều thức ăn như vậy. Vừa nhìn thấy con báo cái quen thuộc mở ra hàm răng đỏ sẫm, hắn lập tức gào lên, “Buông tha cho tôi! Buông tha cho tôi đi! Không phải là tôi đã bắt các ngươi! Là —— tiến sĩ! Chúng tôi chỉ thực hiện theo chỉ đạo của ông ta mà thôi! Chúng tôi chỉ hoàn thành công tác của mình mà thôi! Buông tha cho tôi...”

Hắn điên cuồng mà gào to, giãy dụa, mà con báo cái kia đã cắn xé khối da thịt tiếp theo của hắn.

Máu tươi văng khắp nơi!

Hắn thét chói tai, nhóm vật thí nghiệm ngửi thấy mùi thức ăn đến cửa liền nhất tề xông tới phía hắn.

Sau nửa giờ, Thẩm Trì trở về tới thành Bạch Đế, trong tay kéo theo một con hươu bào tiến hóa lấy từ trong ba lô ra, đây là do rất lâu trước đây hắn săn được, nhưng chỉ cần bỏ vào trong ba lô trò chơi thì vĩnh viễn tươi mới vô cùng, thậm chí máu vẫn còn đang chảy.

“Chúng ta có cơm tối rồi.” Hắn bình tĩnh nhìn ba đứa nhỏ nói.

Một đại hán lớn tuổi cảm thán, “Xem người kia kìa, ngần ngừ nửa giờ đã bắt được một con hươu bào, Tiểu Ngụy, liệu cậu có năng lực này không?”

“Đừng nói giỡn.” Trong thời gian ngắn như vậy, Ngụy Bằng nhìn ba đứa nhỏ học năm ba tiểu học kia với ánh mắt cổ quái, hận không thể cách càng xa càng tốt. Hắn mới không muốn nói mình ở tận thế trải qua ba bốn năm tràn ngập huyết tinh mà thiếu chút nữa đã bị mấy đứa nhỏ kia hù chết.

Dù cho anh Thẩm có lợi hại đáng để sùng bái như thế nào, Ngụy Bằng vẫn quyết định cách bọn họ xa một chút...

Nửa giờ, cho dù là trước đây cũng khó có khả năng qua lại giữa thành Bạch Đế và sở nghiên cứu, càng không nói bây giờ là tận thế tràn ngập các yếu tố không xác định.

Bao nhiêu chứng cứ ngoại phạm hoàn mỹ, nhân chứng chính là con mắt của hai mươi mấy người ở đây.

Thẩm Trì ánh mắt không để lại dấu vết lướt qua hai người kia, hắn biết, dù cho hai người kia chưa từng có biểu hiện ra ngoài, trên thực tế bọn họ đều là người của Thành Hải Dật.

Sau mấy ngày quan sát Thẩm Trì đã cho ra kết luận này, quả nhiên, cấp trên không có khả năng ngu xuẩn đến mức chỉ phái một người Thành Hải Dật để hoàn thành nhiệm vụ quan trọng như vậy, nơi này có hai người, chỉ sợ ở phía Thành Hải Dật bên kia còn có nhiều người hơn, tỷ như dị năng giả hệ Phong – Bào Tiểu Mai kia.

Đêm nay bọn hắn cơ hồ tất cả mọi người đều không chịu nghỉ ngơi, trực tiếp ở trong sân đốt lửa trại tán gẫu vừa nói vừa cười, sau khi Thành Hải Dật mang những người kia đi rồi, những người còn lại trái lại càng thoải mái tự tại, lớn tiếng cười, ăn thịt nướng uống bia, không còn áp lực của nhiệm vụ nữa.

Thẳng đến khi Thẩm Lưu Mộc ở trong lòng Thẩm Trì ngủ, Minh Nguyệt cùng Kỷ Gia cũng tựa vào nhau nhắm hai mắt lại, bốn người bọn hắn cả đêm và những người khác đều cùng một chỗ, hoàn toàn không có rời đi tầm mắt của bọn họ.

Mà Dương Vinh Huy đã sớm phát hiện Lăng Trí Quân cùng Lý Á Phong mất tích, sắc mặt của ông ta xanh mét, đầu ngón tay run rẩy.

Ông ta có cảm giác mình đã sắp giống Lăng Trí Quân sắp hỏng mắt!

Hiện tại chỉ còn lại một mình ông ta! Ông ta có cảm giác —

Mình chính là người cuối cùng! Người này sẽ không bỏ qua mình!

Ngay tại khuya hôm nay!

Dương Vinh huy lần đầu tiên cảm thấy được cái chết gần kề như thế, lạnh đến mức cả người ông ta phát run.

Lúc tùy ý cướp đoạt sinh mệnh của người khác, ông ta chưa bao giờ biết cái chết là một chuyện đáng sợ như vậy.

Cho đến lúc rốt cuộc tới phiên ông ta.

==== =====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Một chương hôm nay thật vô cùng đầy đủ... Nếu không có gì bất ngờ xảy ra mai sẽ xử lý ông tiến sĩ...

Cám ơn Q đích tay mảnh đạn, yêu người nhé thân, sao sao đất, (3)

Cám ơn kéo này, tham sống sống yêu bờ bính, mocha, gg YY, ta ái xem văn, nhọt nhọt tô, thướt tha, Thất Nguyệt, 123, lilinmei1030, miêu Bát Giới địa lôi, yêu các người, (3)

31. Chương 31: Thời Gian Cuối Cùng

Dương Vinh Huy đã đến cực hạn rồi, ông ta thật sự không thể tin tưởng bất cứ kẻ nào, thậm chí cả Thành Hải Dật!

Nếu tên Thành Hải Dật này thật sự đáng tin cậy như vậy thì tại sao bọn ông lại từng người từng người chết đi như thế này! Ông ta thậm chí còn bắt đầu tính toán nhanh xác suất Thành Hải Dật chính là hung thủ. Dưới sự uy hiếp của tử vong mấy ngày nay, một dị năng giả Nỗ vực như Dương Vinh Huy cũng không chịu đựng được, sắp hỏng mất.

Con người vẫn luôn sợ nhất cái loại nguy hiểm không rõ ràng này, với một người trí não phát triển như Dương Vinh Huy mà nói, càng dễ lâm vào bế tắc, tràn đầy các hoài nghi phức tạp, cũng bởi vậy mà càng sợ hãi.

Một ngày này Thẩm Trì quả thật thập phần ung dung. Bốn người bọn hắn cùng những người ở lại thành Bạch Đế quan hệ tương đối tốt. Trong mắt người khác, Thẩm Trì ổn trọng sắc bén, Thẩm Lưu Mộc hoạt bát đáng yêu, Kỷ Gia diễm đam nho nhã ngại ngùng, Minh Nguyệt dù hơi lập dị nhưng cũng rất đáng tin cậy, ba đứa nhỏ này dù thế nào cũng là đội ngũ khiến người yêu thích, chỉ tính riêng về diện mạo cũng đã trên mức tiêu chuẩn. Kỳ thật chỉ cần dựa vào tài năng và diện mạo của bọn hắn, muốn người khác vui vẻ cũng không phải là chuyện khó.

Trái lại ở phụ cận sở nghiên cứu không khí rất âm trầm, bởi vì sáng sớm hôm sau bọn họ đã nhìn thấy hai cỗ thi thể máu chảy đầm đìa được treo trên hàng rào của sở nghiên cứu, bị cắn đến mức hầu như chỉ còn lại khung xương, miễn cưỡng phân biệt thì nhìn ra đó là của Lăng Trí Quân và Lý Á Phong. Hai người bọn họ rành rành là bị cắn đến chết, không khác gì bị lăng trì, cái loại đau đớn này tất nhiên là khó có thể tưởng tượng.

Ngay cả nhóm dị năng giả đã quen với cái chết và máu tươi cũng không rét mà run, trong mắt có cả kinh hãi lẫn may mắn.

May là kẻ điên giết người tàn nhẫn này chỉ nhằm vào những người trong sở nghiên cứu.

Dương Vinh Huy cực kỳ nôn nóng, không ngừng đi đi lại lại trong căn lều.

Ông ta vẫn còn ở trong căn lều mà trước kia Lăng Trí Quân và Lý Á Phong mất tích. Bọn họ đang cắm trại ở nơi khe núi, mặc dù tiết trời vẫn đang cực kỳ lạnh nhưng nơi nơi vẫn tràn đầy mùi cây cỏ, vì thế ông ta căn bản không nhìn thấy mấy bông hoa thưa thớt mọc ở trong góc phòng. Đây chính là bông hoa của Thẩm Lưu Mộc, có thể tạo ra mùi hương gây ảo giác, bị Thẩm Trì tiện tay ném xuống đất. Đương nhiên một vài bông hoa thưa thớt như thế kia không có tác dụng lớn gì, nhưng lại làm cho cảm xúc của Dương Vinh Huy ngày càng không yên, càng suy nghĩ nhiều lại càng bất an, cơ hồ một khắc cũng không bình tĩnh được, thoáng nhìn thấy bất kỳ ai ông ta cũng có thể dễ dàng trở nên dữ tợn.

Ông ta hoài nghi tất cả mọi người.

Thành Hải Dật cũng rất lo lắng, phát sinh vụ việc Thường An Tuệ bị xử ngay bên cạnh, hắn cũng không tin tưởng lắm mình có thể bảo vệ được cho Dương Vinh Huy.

Mặt trời dần ngả về tây, Dương Vinh Huy rốt cuộc không nhịn nổi. Ông ta nhìn về phía Thành Hải Dật, “Tôi muốn quay về sở nghiên cứu.”

“Cái gì?” Thành Hải Dật ngăn ra.

“Từ giờ đến lúc viện trợ đến còn ba ngày, mặc kệ hung thủ là ai, tôi chính là mục tiêu duy nhất của hắn. Trong sở nghiên cứu có phòng thí nghiệm của tôi, đóng cửa lại thì chỉ có thể mở ra từ bên trong. Tôi không tin ở trong chỗ đầy ngầy ngốc ba ngày thì người kia còn có thể giết được tôi.” Dương Vinh Huy hung tợn nói, trong mắt tràn đầy tơ máu.

Thành Hải Dật do dự một chút, vẫn đồng ý đề nghị của ông ta, “Như vậy thật sự an toàn chứ?”

“Đây là cấp bậc phòng vệ cao nhất trong cả nước bốn năm trước.” Dương Vinh Huy hít một hơi thật sâu, “Bên ngoài phải dùng đồng tử, vân tay và mặt mã ba cấp mới có thể mở ra, sau khi vào trong, bất kể bên

ngoài làm như thế nào cũng không thể mở ra!”

Thành Hải Dật nhìn sắc trời dần biến đêm đen nói, “Vây đi thôi.” Hấn chọn một vài dị năng giả lợi hại trong đội ngũ, bảo hộ Dương Vinh Huy đi vào trong sở nghiên cứu.

Đêm nay đội ngũ ở trong thành Bạch Đế đều về sớm tự nghỉ ngơi, trong Tiểu Vân, Thẩm Lưu Mộc, Kỷ Gia và Minh Nguyệt đều đang làm bài tập, lại rõ ràng là không yên lòng.

“Lưu Mộc, em làm bài này sai rồi, chờ chú Thẩm về nhất định sẽ mắng em.” Minh Nguyệt nghiêm trang nói.

Kỷ Gia nhanh chóng nhìn, phát hiện ra mình làm bài này cũng sai, không khỏi có chút ngại ngùng, lại thấy Minh Nguyệt làm như không nhìn thấy, trắng trợn bên nặng bên nhẹ bao che.

Thẩm Lưu Mộc cười giễu cợt, ném bút nói: “Không làm nữa!”

“Được rồi, đến lúc chúng ta ăn cơm em cũng chỉ có thể cắn bánh bích quy thôi.”

Phương pháp Thẩm Trì giáo dục trẻ con thật sự rất đơn giản, dùng thức ăn để khống chế. Kỷ Gia lúc nào cũng rất nghe lời, dùng phương pháp này để khống chế Thẩm Lưu Mộc và Minh Nguyệt rất hiệu quả.

Vừa nghe thấy Thẩm Lưu Mộc tức giận bất bình cầm lấy bút, nhưng không có cách nào tập trung vào đề toán trước mặt.

“... Không biết ba thế nào...” Giữa lông mày không che giấu được lo lắng.

Sắc mặt Minh Nguyệt lúc này mới thả lỏng, rất có khí khái người anh cả, vỗ vỗ vai Thẩm Lưu Mộc nói, “Yên tâm, chú Thẩm nhất định không có chuyện gì.”

Thẩm Lưu Mộc vẫn như trước ngây ngẩn một hồi, hận bản thân hiện tại không thể lập tức hiện ra trước mắt hấn.

Thẩm Trì đang ở trong sở nghiên cứu, vào lúc bọn người Thành Hải Dật bảo hộ Dương Vinh Huy đi vào sở nghiên cứu, hấn liền thần nhiên cười, “Quả nhiên là vào đây.”

Trong một thời gian rất ngắn hấn đã làm quen với mảnh đất sở nghiên cứu này, trong bóng đêm nhanh nhẹn tựa u linh.

Ở sâu trong sở nghiên cứu có một phòng thí nghiệm cá nhân. Thẩm Trì đến trước bọn người Dương Vinh Huy, cũng lặng lẽ lên vào. Phòng thí nghiệm này cũng không lớn, nhưng lại khác các phòng thí nghiệm bình thường khác. Toàn bộ làm từ sắt thép, màu trắng bạc chủ đạo, bàn thí nghiệm thật lớn có thủy tinh trong suốt, bên trong hai cái bàn thí nghiệm hình bán nguyệt còn có các loại ống tiêm, các loại thuốc thử cùng ống nuôi cấy được sắp xếp chỉnh chỉnh tề tề, rất có cảm giác giống như trong phim khoa học viễn tưởng. Chỗ tuy nhỏ nhưng cái gì cũng đầy đủ, muốn gì cũng có, nếu không phải Dương Vinh Huy không thể đem nơi này mang đi thì ông ta cũng đã không bỏ lại nơi này, vì trong này chứa biết bao thành quả của ông ta.

“Chính là ở trong này.” Dương Vinh Huy dẫn đầu đi vào, Thành Hải Dật vừa định đi cùng đã bị ánh mắt trợn trừng của Dương Vinh Huy nhìn đến. Áp bách tinh thần của dị năng giả Nã vực khiến cho Thành Hải Dật và những người phía sau hấn nhất tề dừng lại cước bộ.

Chỉ trong một chút thời gian này thôi, cánh cửa màu trắng bạc trước mắt đã khép kín!

Thành Hải Dật vội vàng quét qua phòng thí nghiệm không một bóng người một cái, may mắn ngọn đèn bên trong phòng thí nghiệm thấp phần sáng ngời, không gian bên trong nhìn không sót một cái gì.

Mặt của Dương Vinh Huy hiện ra ở màn hình bên cạnh, ông ta bình tĩnh nói, “Thật có lỗi, ngay tại lúc này tôi không thể tin tưởng bất luận kẻ nào, chỉ có thể tin tưởng vào chính mình.” Về tới phòng thí nghiệm quen thuộc, tâm tình của ông ta cuối cùng cũng ổn định lại, ánh mắt cũng có vài phần thần thái.

Sau đó, tín hiệu gián đoạn.

Thành Hải Dật thấp phần bất đắc dĩ, chỉ có thể phát phát tay, “Quên đi, chúng ta ở chỗ này trông chừng dùm đi, nếu bên trong an toàn, ở ngoài này canh cũng không có vấn đề gì.”

“Đội trưởng Thành, các người thích ở đây nhưng chúng tôi thì không như vậy.” Một dị năng giả nói thầm.

Trải qua vài ngày như vậy, tính nhẫn nại của Thành Hải Dật cũng sắp hết, “Thích thì biến mẹ hết đi, nguyên ý thì lưu lại!”

Rất nhanh, cũng chỉ còn lại có sáu người, hiển nhiên, sáu người này vốn là cấp trên đưa cho Thành Hải Dật để trợ giúp, không chỉ có có dị năng giả hệ Phong – Bào Tiểu Mai, còn có một vị dị năng giả hệ Thổ – Chu Ba Linh.

Lúc này, một mình đứng ở trong phòng thí nghiệm Dương Vinh Huy mệt mỏi xoa nhẹ đôi mắt, địa phương quen thuộc này có thể cho ông ta cảm giác an toàn không gì sánh kịp, thả mình ngồi xuống ghế da mềm mại, cả người đều cảm thấy thoải mái hơi rất nhiều.

Bỗng nhiên, một bóng dáng chậm rãi xuất hiện, Thẩm Trì đang đang ẩn thân liền nhẹ nhàng giải trừ trạng thái ẩn thân, nghe được tiếng bước chân Dương Vinh Huy trong chốc lát liền quay đầu, “Mày!”

Một cái ống tiêm chuẩn xác cắm vào cổ Dương Vinh Huy.

“Một chút sức ép tinh thần như vậy...” Thẩm Trì trào phúng nhìn ánh mắt của ông ta, “Đối với tao hoàn toàn không có tác dụng.”

Hắn đã trải qua rất nhiều, trong sở nghiên cứu cơ hồ tập trung toàn bộ dị năng giả Nảo vực, mùi vị bị sức ép tinh thần đã quá quen thuộc, ban đầu bị Dư Khánh và hai dị năng giả Nảo vực mà lão ta mang theo cùng nhau dùng sức ép tinh thần, hắn mới hoàn toàn không có sức phản kháng bị một liều thuốc mê gây tê. Sau ba năm, hắn đối với loại cảm giác này đã sớm chết lặng, cho dù là đã sống lại, sức thừa nhận đối với sự công kích tinh thần dễ dàng ngoài sức tưởng tượng của bất kỳ kẻ nào.

Thẩm Trì không phải không đau, cũng không phải không khó chịu, chỉ là, đã phải trải qua quá nhiều, đau đớn như vậy cũng không phải không chịu được.

Dương Vinh huy không cam lòng lại tuyệt vọng ngắt đi.

Trong không gian bị đóng kín này, muốn kêu cứu cũng không thể, căn phòng này cách âm rất tốt, ở trong này cho dù kêu rách cả họng cũng không có ai nghe thấy được.

Dương Vinh Huy nằm mơ cũng không nghĩ đến sẽ có một ngày ông ta phải nằm trên cái bàn thí nghiệm này. Từng cái kim điện đâm vào xương sống của ông ta. Chính những cây kim điện này là ác mộng của nhóm vật thí nghiệm ở đây. Nó có hai tác dụng, nếu vật thí nghiệm giấy dựa sẽ tự động phát điện làm vật thí nghiệm tê liệt hoàn toàn không có sức phản kháng; thứ hai, nó là một loại ống tiêm, có thể thuận lợi đưa thuốc thí nghiệm vào cơ thể vật thí nghiệm.

Thẩm Trì rất quen thuộc với loại bàn thí nghiệm như vậy. Hồi trước lúc ở Bắc Kinh, hắn cũng đã từng nằm trên cái bàn thí nghiệm kiểu này suốt ba năm. Hắn hiểu được cái cảm giác bị từng cái ống tiêm đâm vào người và cũng nhớ cái cảm giác đau đớn kịch liệt của thân thể bị đưa từng luồng điện vào người.

“Tất cả đều tự động...” Thẩm Trì cười khẩy, liếc nhìn Dương Vinh Huy vẫn đang hôn mê, vô cùng dễ dàng nhấn một cái nút. 1 cái lồng thủy tinh bao phủ lên chiếc bàn. Hắn lướt qua ngăn tủ chứa các loại thuốc nguy hiểm được ghi chép rõ ràng một vòng, lấy được một đồng thuốc thử, lại quanh quẩn bên chỗ bệnh truyền nhiễm một hồi rồi mới quay lại bên cạnh chiếc bàn thí nghiệm. Đứng ở bên trái, nhẹ nhàng ấn xuống một cái nút màu trắng bạc, một cái giá kim loại trượt ra. Thẩm Trì đem đồng thuốc thử và bình thủy tinh sắp xếp ngay ngắn lên cái giá đấy.

Bận rộn xếp đầy cái giá kim loại, lúc này trong lòng hắn vừa động, nhìn về phía ánh mắt trợn trừng sợ hãi của Dương Vinh Huy trong lồng kính, “Không hổ là dị năng giả Nảo vực, tốc độ tỉnh lại còn nhanh hơn dự tính của tôi, liều hôn mê nửa giờ mà mới hơn mười phút đã mở mắt.”

“A, đúng rồi, hắn là không ai thạo mấy cái này hơn ông phải không?” Thẩm Trì mỉm cười nói, “Đây đều là bảo bối của ông, đều là thành quả nghiên cứu tự hào của ông, phải không?”

“Bây giờ sẽ dùng chúng lên người ông, có phải ông sẽ thấy rất cao hứng, rất quang vinh, rất hạnh phúc?”

Dương Vinh Huy mới giãy người một cái liền bị trói chặt không cựa quậy nổi, hơn nữa vừa mới giãy dựa thì một luồng điện thông qua kim điện đánh vào xương sống của ông ta, trong giây lát ông ta trợn trừng hai mắt, đau đớn đến sắp bất tỉnh!

“Có vẻ không tồi?” Thẩm Trì hứng thú nói, sau đó đẩy lại cái giá màu trắng bạc kia, cái giá chứa đầy các loại thuốc thử và các loại ống nghiệm chứa bệnh độc khó xác định, đóng lại.

Cái lồng kính này chỉ ngăn cách vi khuẩn với thế giới bên ngoài nhưng lại không ngăn cách âm thanh. Bình thường lúc làm thí nghiệm Dương Vinh Huy cũng thích nói chuyện cùng vật thí nghiệm, nhưng đến khi chính ông ta nằm ở vị trí vật thí nghiệm như bây giờ, ông ta mới biết được loại giọng nói này khiến mình sợ hãi đến nhường nào. Ông ta rất muốn lắc đầu, nhưng dây trói đã buộc chặt cổ ông ta khiến ông ta không thể di động đầu được nữa phân.

Là chủ nhân nơi này ông ta biết rõ, bất cứ hành động gì của mình cũng sẽ bị cái máy lạnh lẽo này phán định là giãy dựa, sau đó không khách khí dùng điện giật ông ta.

“Ừm...bố trí thời gian như thế này là tốt đây, chia đều cứ nửa tiếng lại một lần được không?”

Giọng nói giống ác ma lại vang lên một lần nữa. Dương Vinh Huy cảm thấy trái tim mình cũng lạnh thấu.

Ông ta không phải là những người không biết gì ngoài kia, ông ta biết những loại thuốc thử này như thế nào. Khi thuốc thử thứ nhất thông qua kim điện đâm vào trong xương sống chậm rãi rót vào thân thể ông ta, ông ta cảm thụ được cái loại đau đớn như bị thiêu sống, trong nháy mắt tâm như tro tàn.

Thẩm Trì hồ hững nhìn ông ta, sau đó —— Thần Hành Thiên Lý!

Chỉ trong nháy mắt, hần trở về tới thành Bạch Đế.

Chèn vào ống nghe điện thoại, hần nghe thấy bên kia yên tĩnh, sau khi kết nối với cái ở bên cạnh bàn thí nghiệm, hần có thể tùy thời biết tình hình mạng sống của Dương Vinh Huy.

Trong tai nghe cũng không phát ra bất kỳ âm thanh nào. Nó chính là máy nghe trộm cỡ nhỏ Thẩm Trì đặt ở trong phòng thí nghiệm. Hần muốn đảm bảo rằng Dương Vinh Huy không có bất kỳ cơ hội sống sót nào. Tuy rằng khả năng những người khác trong vòng mấy ngày này xông vào căn phòng đó là cực nhỏ nhưng hần muốn ngừa vạn nhất. Trên cái giá kim loại kia, năm sáu loại thuốc thử ở đấy đều lại loại trí mạng. Thẩm Trì dễ dàng nhận ra chúng cũng bởi vì từng này thứ thuốc thử đều đã được rót vào người hần, sở nghiên cứu như phát điên vì vật thí nghiệm “bất tử” như hần, mỗi một phương thức ngày càng nguy hiểm hơn.

Dương Vinh Huy một mình một người ở trong không gian không người yên tĩnh, sợ hãi đếm từng giây thời gian, sống một ngày bằng sống một năm, thuốc thử trên người ông ta chậm rãi phát huy tác dụng. Tóc ông ta bắt đầu rụng xuống, miệng đắng lưỡi khô, con ngươi tràn đầy tơ đỏ, quan trọng là chính là cả người từ ngoài vào trong đều cảm thấy đau đớn. Qua ảnh ngược trên lồng kính ông ta phát hiện mình dần dần trở nên xa lạ, cả người ông ta tràn đầy đốm đỏ lấm tấm.

Dị biến phát sinh lúc này là rất bình thường, ông ta rất quen với cái thứ thuốc thử này, vì nó được mệnh danh là “Tích biến”.

Đây mới chỉ là ải thứ nhất mà thôi. Dương Vinh Huy sợ hãi đến mức toàn thân phát run. Ông ta không biết ải thứ hai là gì, đáng sợ nhất chính là ông ta biết mình không có cơ hội trốn thoát nào, chính vì rất quen thuộc nên ông ta mới càng sợ hãi, tuyệt vọng hơn.

Thậm chí chính tay ông ta đã chặt đứt khả năng cứu viện của người khác.

Thẩm Trì lúc này đang chuẩn bị bữa tối cho bọn nhỏ, nhân tiện kiểm tra một chút bài tập hôm nay của bọn nó.

Tiểu Lê và Kỳ Dung Thúy đang sóng vai ngồi cách đó không xa nói chuyện. Tiểu Lê liếc nhìn Thẩm Trì tuần mi tảo nhả một cái, cảm thán nói, “Chị Kỳ, anh Thẩm thật sự là còn đẹp trai hơn mấy mình tinh kia, nếu là trước đây anh ấy chỉ dựa vào khuôn mặt này cũng có thể nổi tiếng!”

Kỳ Dung Thúy xì một tiếng cười ra tiếng, nhìn thấy Thẩm Trì mang theo thần sắc bất đắc dĩ lại dịu dàng đối xử với Thẩm Lưu Mộc, “Đẹp lại không thể làm cơm ăn!”

“Ai ui chị Kỳ, chị đã nghĩ thông rồi sao?” Tiểu Lê cố ý kinh ngạc nói.

Kỳ Dung Thúy tức giận nói: “Chị Kỳ của em chẳng lẽ lại thiếu đàn ông chắc?”

Tiểu Lê cười ha hả, ôm hai chân cầm đặt vào đầu gối nói, “Em cảm thấy có người cha như thế kia thật là hạnh phúc!”

“Ừm.” Kỳ Dung Thúy cũng học bộ dáng của cô, “Bởi vì anh ấy là một người cha tốt, cho nên không phải là một người chồng tốt.”

“Ý, em mới chỉ nghe qua con trai tốt không phải là người chồng tốt thôi!”

Kỳ Dung Thúy gõ đầu cô, “Bây giờ là tận thế!” Ánh mắt của cô thông suốt, “Nhìn ánh mắt của con trai của anh ấy là biết, chỉ sợ là sau tận thế chỉ có hai cha con sống dựa vào nhau, sự ỷ lại của nó với anh ấy vượt qua bình thường, cho nên nó sẽ tràn ngập ác ý cảnh giác với chị, chị cũng không muốn tự ngược đi làm mẹ kế của một đứa trẻ như vậy.”

Tiểu Lê có chút hiểu ra, “Nhưng tiểu Lưu Mộc trên thực tế rất đáng yêu mà.”

“Ừm, thoát nhìn thì rất đáng yêu.” Kỳ Dung Thúy cười cười, “Chỉ là em hãy xem ánh mắt Ngụy Băng bên kia nhìn nó mà xem, đứa trẻ có thể thuận lợi trải qua bốn năm tận thế làm sao có thể nhu thuận, hoạt bát đáng yêu đơn thuần như vậy được.”

Tiểu Lê “A” một tiếng, “Có thể thân trai một mình mang theo ba đứa nhỏ như vậy, anh Thẩm quả thật không dễ dàng gì.” Nhìn thấy Thẩm Trì bên kia khẽ cười, Tiểu Lê lại một lần nữa vác lên khuôn mặt mê trai, nhưng cô cũng chỉ thuần túy là thưởng thức, không bao giờ có tâm tư khác, “Anh Thẩm thật ôn nhu...”

Kỳ Dung Thúy cũng giật mình, không biết nhớ ra cái gì đó, nhìn về phía Thẩm Trì, ánh mắt có chút sâu.

Mang theo ba đứa nhỏ như vậy... thật sự là một người đàn ông hoàn mỹ trăm ổn bình tĩnh quả cảm kiên nhẫn sao?

Thẩm Trì cũng không biết hai cô gái cách đó không xa đang suy nghĩ cái gì, hắn nhìn thoáng qua đồng hồ trên cổ tay.

Loại thuốc thử thứ tư.

Hãy cứ tận hưởng thời gian cuối cùng của ông thật tốt đi, Dương Vinh Huy.

32. Chương 32: Dương Vinh Huy Chết

Thuốc thử này thực tế như thế nào Thẩm Trì cũng không biết rõ, nhưng hắn có thể thấy rõ giá trị sinh mệnh của Dương Vinh Huy lúc tăng lúc giảm. Vận khí của ông ta thật tốt, nhiều lần vùng vẫy hấp hối như vậy mà vẫn còn sống ngoài được, vẫn chưa chết.

Nhưng ông ta dù sao cũng không “bất tử” giống Thẩm Trì, ông ta thậm chí còn không chống được đến ngày thứ bảy, vào chiều ngày thứ sáu giá trị sinh mệnh của ông ta xuống đến không. Trong khoảng thời gian hai ngày hai đêm này, mỗi phút mỗi giây ở trong không gian trống vắng này ông ta đều giây dựa muốn sống, rốt cuộc lại chỉ có thể tuyệt vọng chết đi, nhận lấy bao nhiêu thống khổ mới đi xuống địa ngục. Không biết ở một khắc sắp chết kia Dương Vinh Huy có hối hận hay không.

Một chuyến hành trình thành Bạch Đế này cũng không quá viên mãn. Độc tiễn mộc cấp ba Thẩm Trì muốn tìm không thấy bóng dáng. Sau khi trải qua việc này, hắn rất hoài nghi không biết gốc Độc tiễn mộc cấp ba kia rốt cuộc có tồn tại hay không. Lúc đến thành Bạch Đế, thương vong của bọn họ cũng không nhỏ, nếu như không có mình, những người có mục đích riêng chẳng lẽ không tự mình xuất thủ hay sao?

Hoặc có thể đó không phải là do cái cây Độc tiễn mọc cấp ba đó mà là bởi vì nội bộ lực đực nên mới tạo ra thương vong thảm như vậy?

Lúc này đây Thẩm Trì bọn hắn trực tiếp hạ thủ với người ở sở nghiên cứu, trái lại tựa hồ trấn trụ được những người có tâm tư khác kia. Đến hết ngày thứ bảy tập trung, ít nhất những người còn lại cũng coi như là an phận, tổng nhân số là năm mươi chín người, còn cao hơn nhiều con số trong trí nhớ của Thẩm Trì.

Đến ngày tập trung bọn Thành Hải Dật còn chưa đi ra khỏi sở nghiên cứu, mọi người chỉ có thể lại xông vào sở nghiên cứu một lần nữa.

“Làm sao vậy?” Kỳ Dung Thúy cau mày hỏi.

Thành Hải Dật bất đắc dĩ nói: “Ba ngày trước tiến sĩ tự nhốt mình vào trong này, đến bây giờ vẫn chưa chịu đi ra.”

Nhất thời trong lòng rất nhiều người ở đây đều chột dạ, Kha Đào trực tiếp hỏi, “Anh đã nói là hôm nay đến hạn rồi chứ?”

“Đúng vậy.” Thành Hải Dật cũng có dự cảm bất thường, “Nhanh chóng nghĩ biện pháp phá cửa đi!”

Mọi người nhìn nhau, Thạch Lâm nhìn cánh cửa kim loại màu trắng bạc, “Phá kiểu gì, không có khe cửa.”

Không giống như cánh cửa kim loại đóng ở chính giữa lần trước, miễn cưỡng thì có thể mạnh mẽ tách ra, lần này là loại chốt trong, hẳn không có cách nào.

Thẩm Trì suy tư một chút mới nói, “Để dị năng giả hệ Hỏa và dị năng giả hệ Băng phối hợp xem sao.”

Nhiệt trường lãnh lui. (nhiệt và lạnh liên tiếp)

Độ dày của cái cửa này thật có hơi khoa trương, không hổ là cấp bậc an toàn cao nhất Dương Vinh Huy coi trọng. Sau một lần lại một lần liệt hỏa thiêu cháy và đóng băng hạ nhiệt, tiêu phí không ít công phu mới có thể phá hủy được cánh cửa hợp kim chống đạn cực kỳ dày kia.

Ánh đèn sáng tỏ, tất cả mọi người trực tiếp đứng thẳng bất động ngay tại chỗ.

Phòng thí nghiệm cũng không lớn, đứng ở cửa là có thể nhìn không sót một thứ gì, bên trong im lặng không một bóng người.

Tiểu Lê nhin không được phát ra một tiếng thét kinh hãi, đôi mắt phá lệ đắm thủy quang nhìn chằm chằm cái thứ gì đó ở trong lồng kính.

Sở dĩ gọi là thứ gì đó bởi vì cô vốn không nhìn ra đó là một người, cô chưa từng nhìn qua một người như vậy... Cả người đều là mụn đỏ, vết máu đông lại kết thành một tầng da cứng rắn, đôi mắt tròn to như hột đào, ứ máu, đồng tử hẹp thẳng, có màu vàng ố như động vật máu lạnh, đầu lưỡi lè ra bên ngoài, phân nhánh giống như lưỡi rắn, đầu lớn gấp hai lần người thường, nhìn qua làm cho người ta sợ đến run người, bụng nó còn trướng to giống như phụ nữ đang có thai vậy, bụng như bị nổ bung, từng đoàn từng đoàn rắn màu đen ngo ngoài trong vũng máu, hai tay nó vẫn đang bị trói, làn da cứng rắn bao bọc tay khô quắt chỉ còn lại một nửa, móng tay đã hoàn toàn bị tróc ra, từ trong thịt đầu ngón tay nhô ra móng vuốt dài đến lợi hại, mà chân nó đã không được gọi là chân, bị một tầng màng máu bao bọc, mơ hồ có thể thấy được huyết nhục bị hòa tan bên trong.

Một quái vật không biết phải nói như thế nào như vậy, thật ghê tởm làm cho người ta muốn nôn.

Mà thực tế cũng có nhiều người thực sự ói ra, nhiều dị năng giả phải che miệng chạy ra ngoài nôn.

Thành Hải Dật cả người lạnh lẽo, hẳn không thể tin được nhìn chằm chằm “quái vật” kia, cố gắng từ trên người nó tìm ra một chút hình dáng còn sót lại của Dương Vinh Huy, dù cho khó có thể tin, trong lòng hẳn rất rõ ràng, con quái vật đã chết đi này nhất định là Dương Vinh Huy.

Điều này...điều này làm sao có thể!

Dù thế nào đi chăng nữa Dương Vinh Huy cũng sẽ không tự mình nằm chết dí trên bàn thí nghiệm tự ép mình biến thành cái dạng này chứ? Nhưng không gian này hoàn toàn phong bế, hoàn toàn không có dấu vết bị người xâm nhập, quả thật chỉ có một mình Dương Vinh Huy. Bọn hắn luôn canh giữ ngoài cửa, không

có bất kỳ ai tới, gian phòng thí nghiệm này cả mặt đất cũng là hợp kim rất dày, cho dù là dị năng giả hệ Thổ cũng khó có khả năng không phá hư gì tiến vào nơi này. Mặt sau của sở nghiên cứu là vách núi, không thể đặt chân, phía trên bố trí hàng rào điện, toàn bộ các phương đều được phòng vệ, cho dù là người xuyên tường cũng không có cách nào tiến vào.

Dương Vinh Huy cứ như vậy chết thê thảm vô cùng, không minh bạch.

Thành Hải Dật như cảm thấy được có ai đó đang ở sau lưng nhìn chằm chằm mình, lông mao dựng đứng, trong nháy mắt ra một thân mồ hôi lạnh. Thủ đoạn người này thực cao minh, căn bản không phải thứ mình đối phó được. Lúc này hắn liền ra quyết định, “Chúng ta về Bắc Kinh trước!”

Một đám người yên lặng lui ra ngoài, Thẩm Trì cuối cùng quay đầu lại nhìn Dương Vinh Huy chết không nhắm mắt liếc mắt một cái, ánh mắt thản nhiên, có chút lãnh, cũng rất bình tĩnh.

Cừu hận chưa bao giờ có thể chi phối được hắn, nếu hắn chỉ có một mình, có lẽ một khi báo thù xong hắn sẽ trống rỗng không biết theo ai, nhưng giờ hắn còn có Lưu Mộc, còn có Gia Gia và Minh Nguyệt.

Hắn còn có ba đứa nhỏ phải nuôi, ai, thật sự cũng không có nhiều thời gian, cho nên, chỉ liếc mắt một cái, quay đầu lại, diễn cảm không một gợn sóng.

“Ba, hắn chết rất xấu.” Thẩm Lưu Mộc nói thầm.

Thẩm Trì bật cười, “Vật sao? Vậy không nên nhìn.”

Thẩm Lưu Mộc bĩu môi, đã thấy rồi còn có thể không nhìn sao? Quả thực xấu muốn chết.

Ba đứa nhỏ đều đã thấy được tử trạng của Dương Vinh Huy, còn hơn đám dị năng giả chạy ra nô, năng lực thừa nhận của chúng nó quả thật làm cho người ta kinh ngạc. Chỉ sợ từ giờ về sau sẽ không ai dám khinh thường ba thành viên nhỏ tuổi nhất này, nhìn chúng nó biểu hiện bình tĩnh như vậy, mấy người ói ra quả thật xấu hổ muốn chết.

Tất cả người trong sở nghiên cứu đều đã chết, đợi đến khi nhóm dị năng giả rời khỏi sở nghiên cứu, hướng đến bến tàu, không hiểu sao áp lực đè nặng trong lòng vơi đi không ít.

Một đại hán râu quai nón đang phát tin đi ——

“Nhiệm vụ thất bại.” Chỉ có bốn chữ.

Một cô gái khuôn mặt thanh tú lão luyện đồng dạng viết xuống bốn chữ như vậy.

Còn có một người đàn ông trung niên gầy gò do dự trong chốc lát vẫn tiếc nuối phát ra bốn chữ này.

Nhưng sau khi phát tin ra bọn họ đều nhẹ nhõm thở ra một hơi. Trái ngược với bọn họ chính là những người phát ra tin tức là: nhiệm vụ thành công.

“Anh Phong, chúng ta nói nhiệm vụ thành công như vậy liệu có gặp phải phiền toái gì không, người của lão tiến sĩ kia vẫn còn nhiều...”

Người đàn ông gọi là anh Phong kia có một đôi mắt hẹp dài, diện mạo không thể nói là xuất sắc lại lộ ra vài phần nho nhã, chỉ có cặp mắt kia lạnh lùng nghiêm nghị lại giảo hoạt phá hủy khí chất của hắn.

“Người này từ đầu tới đuôi đều làm việc hết sức cẩn thận, chứng minh hắn không muốn cho người khác biết là hắn làm.” Hắn nói tiếp, “Chẳng lẽ mày còn biện pháp khác? Mày có biết bọn họ nói gì không, nếu nhiệm vụ chúng ta thất bại, Tiểu Kỳ nhất định phải chết. May có cao nhân ra tay, đem mấy tên cận kề sở nghiên cứu giết sạch, bằng không dù chúng ta tự mình động thủ cũng sợ là không làm được như vậy.”

“Chỉ là, anh Phong, Chính phủ đều đã biết, chúng ta cũng không còn quả ngon để ăn.”

“Sợ cái gì! Không phải còn có Diệp thiếu tướng che chở cho chúng ta sao? Đúng rồi!” Anh Phong gầy gầy cái màn xe lên, nhìn một chiếc xe khác cách đó không xa liếc mắt một cái, “Nghe nói Đậu Hâm bọn họ cũng cùng đường giống chúng ta, chẳng lẽ là bọn họ hạ thủ...”

Thanh niên thấp bé bên cạnh hắn lắc đầu, “Không phải, thủ hạ của Đậu Hâm là cái loại đức hạnh gì chúng ta còn không rõ hay sao? Tuyệt đối là một người lợi hại hơn thế nhiều! Hơn nữa thủ đoạn đối phó với tiền sĩ Dương...” Hắn nhìn không được chà xát cánh tay, “Thật là có điểm đáng sợ.”

Anh Phong giễu cợt, “Mày thật không có tiền đồ!” Có điều rất nhanh sắc mặt hắn trầm xuống, “Mày nói xem, tận thế trải qua càng lâu, dị năng giả ngày càng nhiều, các loại năng lực kì dị làm người ta khó lòng phòng bị. Tiểu Lục, lúc chúng ta trở về phải bảo bọn hắn tập luyện thật tốt, một chút năng lực cón con của chúng ta rất nhanh sẽ không đủ để tung hoành nữa đâu.”

“Vâng.”

Không chỉ có bọn hắn, còn hai nhóm người nữa cũng phát ra “Nhiệm vụ thành công”, hiển nhiên là có tâm tư giống bọn người họ Phong này, trong đó còn có người tên Đậu Hâm kia, bọn hắn lúc đó cũng đang hoài nghi, rốt cuộc là ai động tay động chân đây?

Thẩm Trì không biết một phần công lao của hắn mà có đến tận ba nhóm người tranh nhau đi cướp. Nếu biết chỉ sợ hắn đã cười rộ lên rồi.

Trên dọc đường quay về Bắc Kinh Thẩm Trì liền sàng chọn mấy tin nhắn được gửi đến mấy ngày gần đây, bởi vì hắn chỉ để lại một câu như vậy, thông tin hội viên vẫn vẫn tất cả đều không có gì, tin tức phát tới đương nhiên đã ít lại càng ít, đại bộ phận đều là dò hỏi hoặc mang ý tứ bất thiện, chân chính hữu dụng thì rất ít. Không nghĩ tới là, bởi vì đi vòng nên bọn họ một tháng sau mới có thể trở lại Bắc Kinh, cuối cùng người sống sót còn lại có chừng năm mươi bảy người, dọc đường đi quả thật không yên ổn, nhưng so với huyền quan đàn kinh khủng âm trầm thì mức nguy hiểm này cũng chưa là gì cả, tựa hồ tất cả mọi người đều bị nghẹn một hơi nên gặp cái gì giết cái đó, rất cường ngạnh xông lên.

Mà sự thật có lẽ giống như Thẩm Trì đã suy đoán, căn bản không có cái gì gọi là Độc tiễn mộc cấp ba, bởi vì hắn đã tìm được cho Thẩm Lưu Mộc một quyển sách tranh về thực vật, dựa theo tập tính sinh trưởng, nơi này sẽ không xuất hiện loại cây này mới phải.

Vừa về đến Bắc Kinh thù lao đã về trên tay hắn, Thành Hải Dật để lại cho hắn phương thức liên lạc rồi rồi đi, Thẩm Trì lần này trực tiếp mang theo Tiểu Vân về tứ hợp viện. Lúc hắn mua căn nhà này đã để ý đến cái sân lớn này, vừa vặn có thể cho Tiểu Vân nằm.

Bắc Kinh đang tuyết lớn, nếu như là trước đây có lẽ lúc này đã sắp qua năm mới rồi, nhưng tận thế đến, không ai có tâm tư như vậy. Qua ba ngày nữa chính là đêm trừ tịch (đêm cuối cùng của năm cũ theo Âm lịch), Thẩm Trì ngẩng đầu nhìn tòa nhà lớn đối diện kia, vẫn như trước đen một mảnh, làm hắn ngoài ý muốn chính là người của Lôi Đình vẫn chưa về.

Không lâu sau lễ mừng năm mới, Dư Khánh hẳn phải đã đến Bắc Kinh rồi chứ?

Thẩm Trì khẽ cười cười, Dương Vinh Huy đã chết rồi, một phụ tá đắc lực của Dư Khánh đã chết, hắn bắt đầu suy nghĩ xem có nên trước khi Dư Khánh đến chặt hết những cánh tay đắc lực của lão ta hay không. Tư liệu của tất cả mọi người trong sở nghiên cứu đang nằm ở trong balô của hắn, hắn biết sau lưng của sở nghiên cứu là ai, nó là sở nghiên cứu quốc gia, không dễ động tới được. Nơi này cũng không phải là thành phố núi Trùng Khánh mà là Bắc Kinh các loại quan hệ rối rắm phức tạp, cao thủ như mây.

Vậy thì làm thế nào đây? Chỉ cần hắn chậm rãi, không nhanh không chậm, chắc chắn sẽ chờ đến được cơ hội.

“Ba ơi!” Thẩm Lưu Mộc vào trong viện, “Không phải ba nói là phải ra ngoài sao?”

Qua một năm nữa Thẩm Lưu Mộc sẽ lên mười hai tuổi, đã dần dần bắt đầu trút đi bộ dạng phì nộn của trẻ con, ngũ quan chậm rãi hình thành bộ dáng Thẩm Trì quen thuộc, chỉ là trong trí nhớ của Thẩm Trì khuôn mặt kia lúc nào cũng hạn đời khát máu tàn nhẫn. lúc nào cũng mang theo nụ cười khinh miệt, còn lúc này y nhu thuận thanh tú, đôi mắt trong suốt như lưu ly khiến người khác thập phần yêu thích, rốt cuộc có phải là cùng một người không vậy?

“Đi thôi.” Thẩm Trì cười rộ lên, “Nhận được một cuộc làm ăn, đi xem xem nhân tiện dẫn con đi mua một ít đồ ăn ngon, cũng cần phải sắm tết rồi!”

Thẩm Lưu Mộc giống như một đứa nhỏ bình thường hoan hô một tiếng cầm lấy tay Thẩm Trì, Thẩm Trì dẫn Minh Nguyệt và Kỷ Gia vài ba câu rồi kéo y ra ngoài, bóng dáng cha con hai người dần biến mất dưới tuyết lớn.

Kỷ Gia đang nghiêm túc quét dọn phòng, cô bé từ trước đến nay đều rất cần cù chăm chỉ, có đám người gỗ giúp đỡ nên việc quét tước cũng không còn là chuyện phiền phức nữa, Minh Nguyệt có thể yên tâm ngồi xếp bằng trên giường đọc sách.

Thẩm Trì và Thẩm Lưu Mộc vừa đi được một lúc, bỗng vang lên tiếng đập cửa.

Minh Nguyệt và Kỷ Gia liếc nhìn nhau. Hai đứa cũng không phải những đứa trẻ bình thường. Minh Nguyệt gật gật đầu, Kỷ Gia mới khoác áo khoác, cùng cậu đi ra ngoài.

“Ai đó?”

“Xin hỏi Minh Nguyệt đạo trưởng có ở đây không?”

Kỷ gia kinh ngạc, hóa ra không phải đến tìm Thẩm Trì mà là tới tìm Minh Nguyệt?

“Két” một tiếng mở cửa, nhưng rất nhanh cô bé liền hối hận, có một câu nói như thế này...

Không được nói chuyện với người lạ ... ừm, là không được mở cửa cho người lạ...

Một đạo kiếm quang lạnh thấu xương bổ thẳng tới Kỷ Gia!

Lúc này, Thẩm Trì cùng Thẩm Lưu Mộc đã đến được chỗ mục tiêu, nằm ở trong một ngôi biệt thự nhỏ ở ngoại thành kinh đô.

“Ba, người này rất lợi hại phải không?” Thẩm Lưu Mộc nhìn người gác cổng sừng vác trên vai, đạn lên nòng, âm thầm hỏi.

Thẩm Trì gật đầu.

Đương nhiên lợi hại, người phát ra nhiệm vụ này là Niếp Bình.

Cái tên này hết sức bình thường, nửa điểm cũng không làm người ta chú ý, nhưng Thẩm Trì biết hần là ai. Lúc này thanh danh của Niếp Bình còn chưa hiện, nhiều lắm chỉ được người ta biết đến là một quân nhị đại mà thôi. Ở tận thế, phú nhị đại hay quan nhị đại đều không có chỗ dùng, chỉ có quân nhị đại tốt hơn nhiều, quân nhị đại bình thường có lẽ chẳng là gì, người giống Niếp Bình mới chân chính là nhân vật có thể hoành hành ở tận thế, nhưng tại thời điểm này mọi người mới chỉ biết đến Niếp Dung Sinh, chưa biết đến Niếp Bình.

*Phú nhị đại, quan nhị đại, quân nhị đại: con của mấy ông giàu, mấy ông quan, mấy ông trong quân đội (hiểu sơ sơ thế là được ~)

Niếp Dung Sinh là cha của Niếp Bình, là thế lực chưởng quản một phần năm quân đội trong thành Bắc Kinh. Không nên xem thường con số một phần năm này, thứ ông ta có được chính là thực quyền, thủ hạ chính là binh lính chính quy, hơn nữa chiến lực bất phàm, không phải một đám lính phục vụ thông thường có thể sánh được. Tỷ như Lý Thượng tướng, ở trong thành Bắc Kinh mặc dù cũng là một nhân vật nhưng lại xa xa không theo kịp thế lực của Niếp Dung Sinh.

Mười năm, không, tám năm sau, trong thành Bắc Kinh không ai không biết đại danh của Niếp Bình, hần chính là một nhân vật còn lợi hại và khó giải quyết hơn xa cha hần.

Thẩm Trì nghĩ không ra tại sao Niếp Bình lại phát ra một nhiệm vụ như vậy, hần chưa từng nghe qua Niếp Bình bị bệnh nặng gì cả? Hần ta thân là một dị năng giả hệ Quang, thiên phú thấp phần xuất chúng, cũng là một trong số những người giác tỉnh sớm nhất, thái độ làm người lại khiêm tốn. Sau khi hần đứng ở chỗ cao, quá khứ bị đào ra, Thẩm Trì chưa từng nghe nói đến việc Niếp Bình từng mắc bệnh, vì vậy mới có chút nghi hoặc.

Thông qua ba cửa cảnh vệ, bọn hần mới đi vào trong biệt thự, còn chưa bước chân vào cửa đã nghe thấy được một giọng nói dịu dàng.

“Niếp Bình, em thật không có việc gì, chỉ là bệnh cũ, ai trị cũng không khỏi.”

Thẩm Trì trong lòng nhảy dựng, trong giây lát hần liền làm ra phán đoán, người này đối với Niếp Bình thập phần trọng yếu, bởi vì chỉ dựa vào những dòng chữ mô tả nhiệm vụ, hần cũng có thể nhìn ra sự cấp bách của Niếp Bình.

Dựa theo tính cách của Niếp Bình, điều này thật khó có được.

“Niếp thiếu, người ngài gọi đã tới.” Một thanh niên cao lớn sau khi gõ cửa lớn tiếng nói.

“Tiến vào.” Cái thanh âm này lại lạnh vừa trầm, Thẩm Trì vừa vào cửa, hơi nóng đập vào mặt.

Hần chính là Niếp bình.

Niếp Bình không phải là một người đàn ông có tướng mạo xuất chúng giống Thẩm Trì, nhưng vô luận hần đứng ở chỗ nào cũng sẽ hấp dẫn được đại bộ phận ánh mắt của người khác. Vì hồi nhỏ lớn lên ở trong quân đội nên Niếp Bình dù đứng hay ngồi sống lưng cũng thẳng tắp giống như một cây lao sắc bén, tóc húi cua đơn giản không cuốn hút, lông mày rậm, ánh mắt lạnh lùng, môi mỏng mím chặt, người này có vẻ không dễ dàng thân cận.

Nhưng người Thẩm Trì thấy đầu tiên không phải là hần ta, mà là người đàn ông ngồi xe lăn bên cạnh. Người này dù đang ngồi trên xe lăn, dáng người lại gầy yếu nhưng vẫn như cũ lưng eo thẳng tắp, ung dung mỉm cười. Đồng tử Thẩm Trì co rút, hần nhận ra cậu ta.

Cậu ta gọi là Từ Mộng Chi, cái tên này có chút nữ tính nhưng Từ Mộng Chi người này cũng không phải là loại người nhu nhược gì, ngược lại nổi tiếng vì tính cường ngạnh của mình. Cậu ta là người của sở nghiên cứu.

Thẩm Trì nắm chặt tay, điều chỉnh hơi thở một chút, may mắn, Từ Mộng Chi không phải là đồng bọn của Dư Khánh, thậm chí có thể nói Dư Khánh hoàn toàn chán ghét Từ Mộng Chi.

Từ Mộng Chi cũng là nghiên cứu viên nghiên cứu gen sinh vật, nhưng cậu ta luôn luôn cố gắng nghiên cứu chế tạo ra càng nhiều lương thực có thể thích nghi với hoàn cảnh tồi tệ trong tận thế này đồng thời cũng khai thác giống của thực vật tiến hóa. Bởi vì bối cảnh đằng sau của Từ Mộng Chi quá lớn, Dư Khánh chỉ là một nghiên cứu viên tầm thường nên không thể so được. Dù cho lão ta cũng có riêng một phòng nghiên cứu của riêng mình nhưng vô luận về tài nguyên hay địa vị trong sở nghiên cứu đều là thứ mà Dư Khánh và Dương Vinh Huy muốn cũng không thể có được. Dư Khánh nhiều lần muốn mượn sức Từ Mộng Chi nhưng đều kết thúc trong thất bại, vì vậy không chỉ một lần Thẩm Trì từng nghe thấy Dư Khánh chửi bới Từ Mộng Chi.

Bây giờ nhìn lại, có lẽ Từ Mộng Chi là một người rất có nguyên tắc.

Thật tốt, hần đang suy nghĩ tiếp cận sở nghiên cứu như thế nào thì nhanh như vậy một cái có đã đến tay hần.

“Niếp Bình.” Niếp Bình tiến lên giơ tay.

Thẩm Trì bình tĩnh bắt tay hần, “Thẩm Trì.”

“Đây là người yêu của tôi Từ Mộng Chi, em ấy là dị năng giả Náo vực, chân vốn không tốt, nhưng từ sau khi tiến hóa thân thể của em ấy ngày càng không xong, nếu cậu có biện pháp như đã nói, giá nào tôi cũng trả được.”

... Người yêu của tôi...

... Người yêu...

Thẩm Trì ánh mắt lập tức ngưng lại, ý, hần không có nhớ lầm chứ? Niếp Bình là đàn ông, Từ Mộng Chi cũng là đàn ông, cũng không giống một thằng đàn ông xinh đẹp phải phụ thuộc vào người khác, hai người này đều là những đại nam nhân vô cùng cường đại, Niếp Bình vừa nói gì cơ, người yêu của hần...

Cuối cùng, hần rốt cuộc cũng đã nghĩ ra, có Niếp Bình, Từ Mộng Chi ở sở nghiên cứu sẽ không ai dám động đến! Mà thành quả nghiên cứu của Từ Mộng Chi ở sở nghiên cứu cũng sẽ giúp Niếp Bình củng cố địa vị. Trước đây, hần chỉ biết Niếp Bình và Từ Mộng Chi là anh em tốt! Anh em tốt cái khỉ gì đây!

Thẩm Lưu Mộc có chút giật mình hết nhìn Niếp Bình lại nhìn Từ Mộng Chi, sau đó ánh mắt rơi vào hai bàn tay đan vào nhau của bọn họ.

Giống như một cánh cửa được mở ra trước mắt y ——

Hóa ra, đàn ông cũng có thể yêu nhau?

33. Chương 33: Giết Người

Mặc kệ ánh mắt Thẩm Trì cũng Thẩm Lưu Mộc có kinh dị như thế nào, thái độ của Niếp Bình cùng Từ Mộng Chi khá bình tĩnh, không có nửa điểm xấu hổ.

“Lưu Mộc, giúp cậu ta nhìn xem.”

“Được.”

Niếp Bình giật mình, lúc này mới nhìn về phía Thẩm Lưu Mộc, Thẩm Trì hướng anh ta giải thích, “Lưu Mộc là dị năng giả Mộc hệ.”

“Thì ra là thế.” Từ Mộng Chi so Niếp Bình đối Thẩm Lưu Mộc càng thấy hứng thú hơn, phương hướng cậu nghiên cứu khiến cậu đối phương diện thực vật đặc biệt miễn cưỡng, mà Mộc hệ mới chân chính là chúa tể thực vật.

Sau khi dòng khí màu xanh biếc nhàn nhạt tiến vào thân thể Từ Mộng Chi, cả người Từ Mộng Chi rõ ràng chấn động.

“Mộng Chi!” Niếp Bình cực kỳ thân thiết kêu.

Từ Mộng Chi vỗ vỗ tay anh ta, “Ta không sao.”

Thẩm Trì chỉ có thể gục đầu xuống, hai người kia muốn tiếp tục ngọt ngào tình chàng ý mật, cũng phải chú ý một chút đến hoàn cảnh được không! Hơn nữa, hắn đối quan hệ của hai nhân vật cường thế thanh danh vang dội này vẫn có chút khó mà tin được.

“Tình trạng hai đùi xấu đi nhiều lắm.” Thẩm Lưu Mộc bỗng nhiên nói.

“Là hoại tử?”

Thẩm Lưu Mộc gật gật đầu, “Một thân cây nếu bộ dạng không tốt hoặc bị chết héo, ta còn có biện pháp, nhưng chân của hắn giống như thân cây không chỉ bị chết héo, mà còn bị đốt thành tro, cho dù là ta cũng không có biện pháp khiến nó tiếp tục sống lại.”

Mày rậm của Niếp Bình nhíu lại, “Chân em ấy từ nhỏ đã bị tổn thương, điều này không nói tới đi, nhưng vì sao còn có cái khác không thoải mái?”

“Ngoài điều trên ra ta có thể giúp hắn một chút.” Thẩm Lưu Mộc nhìn thoáng qua Thẩm Trì, thấy hắn gật đầu mới trả lời, “Bởi vì não hắn hoạt động quá lợi hại... Ví như một thân cây đi, cần nhiều chất dinh dưỡng mới có thể sinh trưởng,” Thẩm Lưu Mộc làm thủ thế, nghiêm túc dùng những kiến thức mình biết giải thích cho bọn họ, “Chính là hiện tại chất dinh dưỡng chỉ có khả năng cung cấp một nửa, đương nhiên cả một cây đều không sinh trưởng tốt, hơn nữa còn không thoải mái.”

“Cùng những bác sĩ kia nói giống nhau.” Từ Mộng Chi bình tĩnh nói, “Bọn họ cũng nói do máu cung cấp cho não không đủ mà thôi, này không có biện pháp gì.”

“Có biện pháp.” Thẩm Lưu Mộc khẳng định nói.

Niếp Bình nhìn về phía y, trong mắt không có chút ý tứ nào xem y là đứa trẻ bình thường, “Biện pháp gì?”

“Chất dinh dưỡng không đủ là bởi đất đai không tốt, chỉ cần cải tạo lại đất đai, là tốt rồi a.” Thẩm Lưu Mộc chớp chớp mắt nói.

Thẩm Trì bật cười, “Nói cách khác người có thể trị được tốt phải không?”

“Ân.” Thẩm Lưu Mộc gật đầu, “Nhưng có thể sẽ hơi chậm chút, thân thể hần quá kém.”

Niép Bình lập tức đáp, “Không sao, chậm mấy cũng có thể, chỉ cần chữa khỏi là được, không biết các người cần bao nhiêu thù lao.” Anh quyết định thật nhanh mà nói.

Lúc này Thẩm Lưu Mộc hoàn toàn nhìn về phía Thẩm Trì, Thẩm Trì lại mỉm cười, “Vấn đề này không vội, chờ Từ tiên sinh chữa khỏi xong, chúng ta tiếp tục tính, yên tâm, giá cả chúng ta đưa ra nhất định hợp lý, sẽ không quá tham.”

Ánh mắt Niép Bình lợi hại, “Không bằng trước đem điều kiện bàn tốt, không biết Thẩm tiên sinh thấy thế nào?”

Thẩm Trì híp mắt, “Một khi đã như vậy, ta đưa ra một phạm vi thôi, chúng ta không cần thù lao khác, chỉ cần thực vật tiến hóa, ít nhất cũng phải là thực vật tiến hóa cấp ba, xem giá trị của chúng để tiếp tục định luận.”

“Thành giao.” Từ Mộng Chi mỉm cười nói, “Khi nào bắt đầu trị liệu?”

Thẩm Trì vừa định nói chuyện, bỗng nhiên một tấm bùa trực tiếp theo cửa sổ tiến vào, sắc mặt hần lập tức thay đổi!

Bùa Triệu hồi của Minh Nguyệt!

“Ngày mai đi! Hôm nay có chút việc.” Thẩm Trì lập tức nói.

Niép Bình lúc này mới gật gật đầu, cũng không hỏi xảy ra chuyện gì, hướng thanh niên từ đầu đến cuối không phát ra bất kỳ thanh âm gì vẫn một mực đứng bên như làm phong nền nói: “Tiền Thẩm tiên sinh ra ngoài.”

“Rõ!”

Thẩm Trì ôm Thẩm Lưu Mộc chạy gấp qua các con phố, Thẩm Lưu Mộc bám cổ hần hỏi, “Ba ba, là đám Minh Nguyệt đã xảy ra chuyện sao?”

“Ừ.” Ánh mắt Thẩm Trì rất lạnh, không tưởng được thật có người dám đối bọn họ động thủ!

Thẩm Lưu Mộc trầm mặc một hồi mới lại hỏi: “Ba ba, vì sao không để ta lập tức chữa khỏi cho hần?”

Thân là dị năng giả cấp ba, Thẩm Lưu Mộc rất nhanh có thể chữa khỏi cho Từ Mộng Chi, cố tình Thẩm Trì lại truyền thanh đến tai y, Thẩm Lưu Mộc đã quen với việc nghe được thanh âm của Thẩm Trì dưới tình huống người khác hoàn toàn không nghe thấy được, cho nên thần sắc của y không có nửa điểm chuyển biến, y không biết vì sao Thẩm Trì phải kéo dài thời gian, bất quá Thẩm Trì nói sao thì chính là như thế, Thẩm Lưu Mộc chưa bao giờ sẽ ở trường hợp như vậy vạch trần hần.

“Vì nhận được càng nhiều.” Thẩm Trì chính là dùng chức năng Nói chuyện riêng để nhắc nhở Thẩm Lưu Mộc, đương nhiên là có mục đích riêng của hần.

“Nhận được càng nhiều?”

“Người rất nhanh sẽ biết rõ thôi.” Thẩm Trì giúp Thẩm Lưu Mộc đội mũ, lấy ra bùa Súc địa (súc địa: co lại, rút ngắn lại) Minh Nguyệt đưa cho, loại bùa này rất khó chế, tổng cộng Minh Nguyệt chỉ làm được bốn tờ, bọn hần mỗi người một cái, để sử dụng trong tình huống đặc thù, súc địa thành thốn (đem một khoảng cách dài rút ngắn lại thành một thốn ngắn), tuy rằng kém kỹ năng Thần Hành Ngàn Dặm của Thẩm Trì, nhưng cũng hoàn toàn là một thứ thần kỳ.

Minh Nguyệt là đứa bé rất có chừng mực, trừ phi cần thiết, nếu không cậu bé sẽ không phát ra tấm bùa Triệu hồi kia nhượng hần ngay lập tức trở về, cho nên Thẩm Trì không khỏi nghĩ tới phương hướng xấu nhất, trong lòng tất nhiên là lo lắng.

Trên thực tế Minh Nguyệt cùng Kỷ Gia không rơi vào hoàn cảnh không xong như Thẩm Trì nghĩ.

Hai đứa bản thân cũng thân kinh bách chiến bản lĩnh không tầm thường, lại là dị năng giả cấp ba nữa, không nói là cực kỳ lợi hại, nhưng tự bảo vệ mình thì vẫn dư sức.

Đương nhiên, Minh Nguyệt cùng Kỷ Gia mới đầu đều nghĩ như vậy, chính là Minh Nguyệt sợ phiền toái, cho nên ngay từ đầu liền sử dụng tâm bùa Triệu hồi.

Thanh kiếm kia không có chém vào người Kỷ Gia, mà lập tức chặt phăng một cánh tay của Đại Hoàng!

Sắc mặt Minh Nguyệt thay đổi, một kiếm kia mà đâm vào người Kỷ Gia, tuyệt không hậu quả huyết nhục tứ tung thì không được!

“Phỏng!” (Phỏng chế, mô phỏng) Cậu sở trường bùa chú, nhưng những pháp môn khác của Đạo gia cũng không phải hoàn toàn không biết gì cả, lời vừa ra khỏi miệng, một chuôi kiếm Tinh Cương lập tức rung động xuất hiện.

Mà sau một nháy mắt, cậu đã đem Kỷ Gia kéo tới hộ sau người.

Trong đám người xông vào kia, có một gương mặt cực kỳ quen, chẳng sợ qua hơn ba năm, Minh Nguyệt liếc mắt một cái vẫn có thể nhận ra gã, Bạch Thịnh!

Trời lạnh như thế này, gã ta lại ăn mặc không nhiều, bởi vì gầy yếu, quần áo khoác vào càng có vẻ rộng thùng thình, nhưng bề ngoài của gã thật sự là quá tốt, nếu nói ba năm rưỡi trước gã vẫn chỉ là thiếu niên chưa trưởng thành, thì hiện tại đúng là khoảng thời gian tươi đẹp nhất, dáng người cao gầy khuôn mặt tuấn tú, bộ dạng xanh trắng dưới trời đông lạnh, lại có một loại mỹ cảm thanh dật yếu bệnh khác.

Kẻ vung kiếm không phải gã, gã dù thế nào, cũng chỉ là một người bình thường mà thôi.

Kẻ tới không tính thiếu, chừng mười mấy, trong đó cầm đầu hiển nhiên là hai cô ả một cầm kiếm một trẻ tuổi đứng bên Bạch Thịnh kia.

Ả thiếu nữ cầm kiếm xinh đẹp, so Kỷ Gia không hơn mấy tuổi, khí trời rét lạnh như vậy mà chỉ mặc một áo dài tay cùng quần trắng, bên ngoài khoác một áo lông dài màu trắng, bất quá chính bởi vậy, mới có vẻ càng thêm không cổ không kim chẳng ra làm sao cả. (không cổ không kim: không ra cổ đại mà cũng chẳng hiện đại)

Nữ nhân đứng cạnh Bạch Thịnh lớn tuổi hơn một chút, bất quá cũng chỉ mới hơn hai mươi, nếu như nói cô ả cầm kiếm là thanh lệ, vậy người này chính là xinh đẹp, dù vậy vừa nhìn khuôn mặt hai người này vẫn có thể biết họ là chị em ruột.

“A Thịnh, em xem là bọn chúng sao?” Ả nữ nhân diện mạo xinh đẹp hàm xuân đưa tình hỏi.

Giữa lông mày Bạch Thịnh lộ ra vài phần lệ khí, “Đúng vậy, chính là bọn chúng!”

“Yên tâm đi A Thịnh, ngày hôm nay chị cùng Ly Ly nhất định sẽ cho em hả giận!”

Minh Nguyệt trực tiếp cười lạnh, “Hóa ra là người.” Cậu nhìn nữ nhân kia liếc mắt một cái, “Ta nói người như thế nào có thể sống sót tại mặt thể đầu, nguyên lai dựa vào...”

Tuy rằng câu còn chưa hết, ý tứ cũng chưa nói mà hiển lộ, Bạch Thịnh chính là dựa vào hầu hạ nữ nhân mới có thể sống tới hiện tại, nói toạc ra chính là tên bán thân bán mặt mà thôi.

Sắc mặt Bạch Thịnh lập tức thay đổi, gã cắn răng nó, “Lưu tử, ta muốn nó chết!”

Kỷ Gia bỗng nhiên mở miệng, “Chị họ ta đâu?”

Bạch Thịnh nhìn nàng chòng chọc, ác độc nói, “Ả ta? Sớm chết! Tự cho là bá chủ dị năng giả, kết cục bị lão bà người ta vứt ra ngoài uy tang thì!”

“Người nói láo!” Kỷ Gia đối người chị họ này vẫn có vài phần cảm tình, nghe vậy khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trắng.

Bạch Thịnh cười nói: “Ả chính là hận không thể giết người đầu, người làm bộ dạng này cho ai xem!”

“A Thịnh!” Vị được Bạch Thịnh gọi là “Lưu tử” kia mắt híp mở miệng.

Bạch Thịnh lập tức yên tĩnh lại, đã khôi phục bộ dáng ôn hòa khí chất như ngọc lúc trước.

“Giết hết bọn họ là được phải không.” Cô ả cầm kiếm lạnh băng băng nói.

“Đúng.” Ả Lưu tỷ kia tiến lên, “Tên đạo trưởng nhỏ kia giao cho người, tiểu nha đầu này ta tới đối phó.”

Cô ả cầm kiếm ánh mắt u ám liếc ả kia một cái, “Quả nhiên tỷ tỷ từ nhỏ đã thích lấy hết thứ tốt.”

Ít nhất nếu xét mặt ngoài, Minh Nguyệt so Kỷ Gia khó đối phó hơn.

Ả ta then quá thành giận, “Ly Ly người, thật sự càng ngày càng không nghe lời!”

Kiểm trong tay cô ả vung lên, thản nhiên nói: “Không sao cả, bắt quá là giết mà thôi.”

Minh Nguyệt cười khê, “Khẩu khí thật lớn!” Lá bùa trong tay bay lên, “Nếu đã đến, đừng nghĩ rời đi!”

Kỷ Gia rất tức giận, cho tới bây giờ đều là cô gái điềm đạm nho nhã nghe lời, nàng lúc trước thực sự giận Kỷ Oánh, chính là vừa quay đầu, nghĩ về những chuyện từng cùng trải qua liền lại mềm lòng, vừa nghe lời nói của Bạch Thịnh liền nổi giận, thanh âm thanh thúy vang lên: “Tiểu Hỏa, lên!”

Đây là búp bê mới của nàng, dùng một con mắt của cô bé trong viện nghiên cứu kia, búp bê quý dị này mặc bộ váy ngũ sắc trắng xinh đẹp, còn hơn Đại Hoàng, Tiểu Hoàng cùng Tiểu Hắc, kích thước của nó lớn hơn, cao chừng nửa người thường, càng thần kỳ hơn là Kỷ Gia cũng không để mỗi một con mắt, búp bê này vẫn có hai mắt, mà hai cái là hoàn toàn khác nhau, con mắt của cô bé trong suốt sáng ngời, còn bên kia không thể nhầm được là mắt ưng, được lấy từ một con ưng núi, con mắt này lộ ra vô tận hung lệ tàn nhẫn, so mắt bên kia hình thành tương phản rõ rệt, rồi gỗ búp bê này còn có một đôi cánh gỗ thật lớn, đôi cánh gỗ giang ra, búp bê cứ như vậy bay lên không trung, lúc nhìn chằm chằm sẽ tạo loại cảm giác căng thẳng quý dị khiến người ta sợ hãi.

Ả Lưu tỷ kia ngẩn ra, nhất thời cũng có chút do dự. Ả là một dị năng giả, hơn nữa còn là dị năng giả Hỏa hệ hiếm thấy, nhưng vài ngày trước ả mới vừa vận thăng cấp hai mà thôi, nữ nhân trời sinh đối mấy loại đồ chơi âm trầm này có chút sợ hãi, vì thế vung tay lên, “Giết bọn họ cho ta!”

Lời vừa xuất, mấy thanh niên cao lớn sau ả đồng loạt giơ súng “rắc rắc” lên đạn, lập tức nhắm ngay hai đứa bé trong sân.

Ít nhất bọn họ xem bắt quá chỉ là hai đứa con nít mà thôi. Mặt thể đã bốn năm, bọn họ chĩa súng vào trẻ con về mặt hồ hững, sớm không có nửa phần đồng tình thương hại, giống như chính đang nhìn hai cỗ thi thể.

Lửa lớn đập vào mặt!

Búp bê kêu Tiểu Hỏa kia há miệng, lửa lớn hùng hục, hung mãnh đánh úp tới! Một đạo tường lửa trực tiếp đem bên trong bên ngoài ngăn cách, cô ả cầm kiếm nhăn nhó mày, bấm kiếm quyết, “Diệt!”

Kiểm quang mạnh mẽ như ánh sáng, “Phanh” một tiếng cửa tứ hợp viện bị đánh thành mảnh nhỏ!

“Lập tức nghe lệnh, sắc!” Minh Nguyệt nhảy vọt lên, đánh ra từng đạo bùa, cậu đã thật lâu chưa tức giận như vậy, vừa ra tay chính là chín bùa Khô cốt, nháy mắt bày ra ảo trận Khô cốt, ảo trận xương khô này cũng không phải trận pháp trong tiểu thuyết của Cổ Long, mà là một trong bốn mươi chín trận pháp bí truyền Đạo gia, bắt quá lần đầu tiên Thẩm Tri nghe được cái tên này đã cảm thấy, trận pháp này vừa thấy tên đã biết tà môn ma đạo đi!

Tiếng gào khóc thảm thiết, tựa như có vô số xương khô từ trong viện leo ra, ả Lưu tỷ kia sợ tới mức lông tơ dựng đứng, lui về sau vài bước, nhưng mặt sau cũng có xương khô trôi lên, lập tức hét rầm, “Ly Ly!”

Bạch Thịnh cũng sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, nhìn về phía Minh Nguyệt ánh mắt tràn đầy kinh hoàng.

Tường lửa lớn vẫn có xu thế hướng tới bọn họ tràn qua, cô ả cầm kiếm kia dù sao cũng chỉ có một, phải cứu mọi người hiển nhiên không có khả năng, mà mấy thanh niên cao lớn kia đều là người bình thường thân thể khỏe mạnh mà thôi, bọn họ vốn là quân nhân, thiện dùng súng, biết một chút đấu tay đôi, nhưng so với dị năng giả liền yếu nhiều lắm, dù sao bọn họ không phải quân nhân đặc thù như bộ đội đặc chủng, chỉ là lính bình thường, hiện tại bị phái tới làm người hầu cho đại tiểu thư cũng không cần thủ đoạn thật sự lợi

hại mấy, chỉ cần đem một đồng súng liền đủ dọa người, vừa nhìn đại hỏa đầy trời này chỉ biết bọn họ không thể nhúng tay vào, chính là sau khi bị ảo trận vây khốn nhất thời trời đất mù mịt, ngay cả chạy trốn cũng không thể, lập tức liền có chút nhuễn cả chân.

“Diệp đại tiểu thư!” Một tên to con sắc mặt trắng bệch, lớn tiếng kêu: “Trước đừng cậy mạnh, để nhị tiểu thư phá trận trở về rồi hãy nói!”

Một đám nhìn về phía Bạch Thịnh ánh mắt liền đặc biệt không tốt, nếu không phải vì tên tiểu bạch kiếm này, đại tiểu thư cần gì tìm đến hai đứa con nít này gây phiền phức, ra mời muốn đem anh em mình đều vứt mạng vào rồi!

Ả Lưu Tử kia họ Diệp, cũng không phải ai khác, chính là Diệp Lưu con gái của Diệp thiếu tướng thành Bắc Kinh, cô ả cầm kiếm trẻ tuổi kia chính là Diệp Ly con gái nhỏ của ông.

Hỏa lớn, xương khô, quỷ khóc, thiên đen.

Diệp Ly tu môn thuật Nga Mi đã mười năm, thiên phú cô ả vốn cao lại cố gắng siêng năng, tự cho ở phương diện “Thuật” không ai sánh bằng, chẳng sợ những người kia là đệ năng giả thì đã sao, cô ả lúc mặt thể tới tốc độ tu hành tăng lên mỗi ngày vạn dặm, cũng đã có biến hóa, dù sao sư phụ từ sớm cũng không bằng cô ả ——

Cô ả nhận thức trận pháp như này, nhưng không bày bố được, đồng thời, phá không ra.

Dù vậy cô ả vẫn muốn giết!

Giết không được nó, liền giết đứa còn lại!

“Gia Gia!” Minh Nguyệt lớn tiếng kêu, mắt thấy kiếm quang kia như dải lụa bổ tới Kỳ Gia! Tiểu Hắc sau lưng Kỳ Gia rơi xuống đất, thanh âm đàn violin kèn kẹt vạch phá bầu trời!

Giữa hàng lông mày Diệp Ly nhăn lại, tay phải bấm, “Bé!” Bé nhĩ quyết dùng lại khá thuần thực. (Bé: đóng kín, đóng chặt, phong bế; bé nhĩ quyết: bí kíp che tai lại)

Minh Nguyệt không để ý trận pháp phản phệ, đã nghĩ rút về trận pháp mà đi cứu Kỳ Gia.

Hai đứa lúc này mới phát hiện, không có Thẩm Trì cũng Thẩm Lưu Mộc, bọn họ phối hợp còn nhiều sơ hở lắm, căn bản không cách nào tùy tâm sở dục như bình thường nữa.

Rối gỗ của Kỳ Gia chiến lực cường đại, nhưng thân thể nàng cũng rất yếu ớt, đây cũng là lý do vì sao đời trước nàng lại bị người bình thường giết chết.

Tiểu Hỏa bay trở về cứu giá, tốc độ mau lẹ như điều hầu!

Nhưng kiếm Diệp Ly nhanh hơn, giống như tia chớp quán theo cuồng phong!

Sắc mặt Kỳ Gia đều trắng, gắt gao nhắm hai mắt lại.

“Vào!”

Thanh âm ám khí ma sát với không khí ——

Châm Mai hoa!

Ngắt quá trình vận công của mục tiêu, đồng thời khiến mục tiêu không thể thi triển chiêu thức.

Diệp Ly phun ra một búng máu, kiếm trong tay nhất thời vô lực, mắt thấy muốn hạ xuống, lệ quang trong mắt cô ả chợt lóe, nâng tay, trong tay cô ả còn có kiếm vô cùng sắc bén!

Mê Thần Đinh!

“Thủ đoạn thật cay độc.” Thanh âm thần nhiên của Thẩm Trì vang lên, không chút do dự, một mũi tên xuyên tim, tiền Truy mệnh.

“Ly Ly!” Diệp Lưu vừa sợ vừa giận kêu lên.

Thẩm Trì quay đầu nhìn về phía ả, “Đừng gấp, rất nhanh sẽ đến phiên ngươi.”

Bạch Thịnh đã sợ đến mức cả người phát run, xoay đầu nghĩ muốn trốn, bỗng nhiên một gốc cây thực vật thật lớn từ chân gã xông lên, hoa ăn thịt người một ngụm nuốt luôn gã vào bụng, Thảm Lưu Mộc ra tay, đương nhiên sẽ không cho gã còn mạng, thanh âm nhai nuốt “Chộp chộp chộp chộp” khiến người ta lông tơ dựng đứng, máu tươi từ trong miệng hoa nửa khéps nửa mở chảy ra từng giọt nhỏ lên mặt đất.

“Pằng pằng pằng” tiếng súng vang lên, nhưng những người này đang bối rối căn bản không cách nào nhắm trúng, Minh Nguyệt một bùa Bách thảo làm bọn họ toàn bộ ngã ấn xuống đất, Thảm Trì đã muốn xoay người, nỏ Liệt thạch!

Vừa vặn tụ cùng một chỗ, đồng thời xuống địa ngục đi.

Chỉ còn lại mình Diệp Lưu, ả sợ muốn chết, lần đầu tiên hối hận như vậy, ả mặc dù là dị năng giả Hỏa hệ cấp hai, nhưng từ nhỏ được nuông chiều, tuy mới đầu tiến hóa đã có dị năng Hỏa hệ, nhưng chưa trải qua thực chiến, sau lại thêm nguyên tinh xuất hiện mới dần dần tăng lên thực lực, đến thời điểm này căn bản ngoài kinh hãi ra không có bản lĩnh nào khác.

Bị dây trời chặt ả trực tiếp bị Tiểu Hỏa thiêu thành tro bụi.

“Thảm thúc thúc.” Kỷ Gia nghĩ lại mà sợ, “Cứ như vậy —— giết bọn họ không có việc gì đi?”

Minh Nguyệt lau đi máu nơi khoe môi, Kỷ Gia không bị thương, cậu mạnh mẽ triệt hồi trận pháp đang phải nhận phản phệ, “Thế thì sao chứ, đều đánh đến tận cửa rồi, chúng ta chẳng qua là tự vệ chính đáng mà thôi.”

Thảm Trì mỉm cười, “Không cần lo lắng, kêu Tiểu Vân đi, trước chúng ta đến nơi khác ngụ một thời gian.”

“Vì sao?” Thảm Lưu Mộc nghi vấn.

Đôi mắt Thảm Trì sâu thẳm: “Mấy ả là con gái nhà Diệp thiếu tướng, hơn nữa một đứa còn là đệ tử chân truyền của Nga Mi, chắc hẳn là sư muội của Hạng Tĩnh đi, có chút phiền toái nhỏ, chúng ta vừa vặn có thể tránh mặt một chút.” Đồi trước Thảm Trì chỉ thấy qua Diệp Lưu, thanh danh nữ nhân này thật sự hồng bét, thích nhất mang theo một đội binh hoành hành ngang ngược ở Bắc Kinh, cho nên hẳn liếc mắt một cái liền nhận ra ả. Thế lực Diệp Quyền cũng không tính mạnh mẽ, nay đã là mặt thể năm thứ tư, tiếp qua không bao lâu, ông ta cũng sẽ rơi đài, về Nga Mi —— Thảm Trì còn chưa có sợ!

“Vừa vặn?”

“Phải nói là, rất hợp ý ta.” Thảm Trì nhẹ nhàng nở nụ cười.

Tiểu Vân vọt đứng lên, hướng trung tâm kinh đô chạy.

Còn Bạch Thịnh?

Ai quản gã a! Chỉ là tiểu nhân vật mà thôi, tự cho là giỏi lắm, Thảm Trì lại chưa bao giờ để gã ở trong mắt.

Loại tiểu nhân này có thể sống đến hôm nay đã là sự may mắn của gã.

Trong gió tuyết, rồi gõ báo hoa lướt nhanh, lưu lại một chuỗi dấu chân mờ nhạt.

34. Chương 34: Tiến Vào Sở Nghiên Cứu

“Người nói cái gì?” Một âm tử sa thượng hạng trên bàn bị nện xuống mặt đất, sắc mặt Diệp Quyền xanh mét, ánh mắt hung ác nhìn người trước mặt.

Nhưng thanh niên đứng trước mặt ông ta cũng chẳng sợ hãi gì mấy, bình tĩnh nói: “Ta đã khuyên tiểu thư, không nên nghe theo vị Bạch tiên sinh kia, nhưng cô ấy cứ khư khư cố chấp.”

Diệp Quyền dạo gần đây vội rất nhiều việc đến sút đầu mẻ trán, ông ta như thế nào cũng không nghĩ tới hai đứa con gái lại hất trả lại cho ông chuyện như vậy, nói thật, trước mặt thể các nàng dù không phải đứa

nhỏ nghe lời, chính mình khi đó còn có chút quyền, có thể che chở các nàng, dù sao cũng chỉ là hai cô bé, người bên ngoài đối các nàng tương đối khoan dung, Diệp Ly còn đỡ hơn một chút, hàng năm đều bị nhốt trên núi, rất ít trở về, Diệp Lưu lại chỉ biết đi theo mấy công tử quần áo lụa là không thèm học tập, tính nết cũng bất chước theo trăm phần trăm, trước còn có thể nói gả cho người ta là xong, trẻ tuổi không hiểu chuyện, nhưng đều đã mặt thế, các nàng còn không biết hồi cải, thế mà lại nhặt được vận khí gì, các nàng đều tại cái ngày mặt thế buông xuống kia tiến hóa ——

Lấy tâm tư của Diệp Quyển, tình nguyện các nàng chỉ là người thường, như vậy còn có điểm tự biết thân biết phận không đi gây họa, chính là tại các nàng thức tỉnh dị năng, mà mấy năm nay chọc cho ông không ít phiền toái! Thời gian đi chùi dít cho các nàng cũng không đủ!

“Họ Bạch kia đâu!” Diệp Quyển quả thực giận muốn chết, nguyên bản Diệp Lưu nuôi kẻ như vậy ông đã không đồng ý mà kêu hồng nhan họa thủy, à mà cũng chẳng phải hồng nhan, nhưng đối với Diệp Gia bọn họ chính là kẻ gây tai họa! Lúc trước không nên xem tại việc Bạch thượng tá hy sinh, thấy gã một đứa con mồ côi liền thương hại thu lưu gã.

“Đã chết.” Thanh niên thở dài, “Hơn tháng trước gã ở cửa thành nhìn thấy gia đình nhà kia liền luôn luôn xúi giục hai tiểu thư báo thù giúp gã, ta cũng luôn chú ý đến tin tức nhà đó, trước bọn hắn đi làm nhiệm vụ, không ở Bắc Kinh, việc này cũng trách ta, thu được tin tức so đại tiểu thư chậm một bước.”

Sắc mặt Diệp Quyển âm trầm, “Chết là tốt!” Sau lạnh lùng nói: “Nhưng con gái ta không thể chết vô ích! Đi điều tra rõ bối cảnh bốn người kia cho ta! Càng tỉ mỉ càng tốt!”

Thanh niên trầm mặc một lúc mới đáp: “Đã rõ.”

Quay người đi ra cửa nhẹ nhàng cười, “Thật sự không biết điều, đều tình trạng này rồi còn muốn xuất đầu cho hai nữ nhân thành sự không đủ bại sự có thừa kia.”

Lấy ra điện thoại di động chậm rãi viết vài từ: có thể động thủ.

Diệp Quyển đắc ý cũng chẳng được mấy ngày.

Lúc này đám Thẩm Trì đã đến biệt thự của Niếp Bình.

“Ta nghĩ, chúng ta chọc ít phiền toái.” Thẩm Trì áy náy nói.

Niép Bình nhú mày.

Thẩm Trì thành khẩn nói: “Chúng ta vốn hôm nay liền rời Bắc Kinh, dù sao một nhà chúng ta cũng chẳng có ràng buộc gì, không nhất định phải sống ở Bắc Kinh, nhưng nghĩ đến đã đáp ứng giúp các người rồi, trước giúp Từ tiên sinh chữa khỏi bệnh, chờ cậu ấy không có việc gì chúng ta liền rời đi.”

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Niép Bình lúc này mới hỏi.

Thẩm Trì cười khổ, “Người ta bắt nạt đến tận cửa, mặc dù là tự vệ, nhưng cũng chẳng biết làm sao, chúng ta một nhà tứ miệng ăn không có bối cảnh gì —— ” hắn do dự một chút mới nói, “Người đến đều cầm súng, hiện bị chúng ta thủ tiêu, ta nghĩ hẳn là chọc phải ai rồi.”

Niép Bình cũng không hỏi nữa, “Mộng Chi đã đi sở nghiên cứu rồi.”

“Sở nghiên cứu?” Thẩm Trì cố ý nghi ngờ hỏi.

Niép Bình giải thích, “Chính là viện nghiên cứu hiện tại của Trung Quốc, em ấy là người tiến hóa Não vực, công tác ở sở nghiên cứu.”

Thẩm Trì giật mình. (Oscar sẽ thuộc về anh ==)

Niép Bình nhìn đại ba tiểu bọn hắn, “Gần đây em ấy bận một chút, buổi chiều được mời đi họp hội nghị khẩn cấp.”

Thẩm Trì trầm nghĩ, hẳn tính thời gian quả nhiên không sai, gần nhất Dư Khánh muốn đến Bắc Kinh, cùng là ngành Gen sinh vật, Từ Mộng Chi đương nhiên phải bận, hơn nữa lại dưới tình huống cậu ta cũng không hoan nghênh Dư Khánh.

“Vậy làm sao bây giờ, chúng ta muốn sớm rời Bắc Kinh một chút, anh cũng biết đấy, ta một người mang theo ba đứa nhỏ, thật sự là...” Thẩm Trì thở dài, vẻ mặt khó xử. (aaaaaaa, đối trá =)))

Niếp Bình bình tĩnh nói: “Chờ, ta liên hệ với Từ Mộng Chi chút.”

Đêm nay Thẩm Trì, Thẩm Lưu Mộc cùng Kỷ Gia, Minh Nguyệt được an bài trong biệt thự Niếp gia, đương nhiên không người nào dám đến tìm phiền toái.

Sau khi Niếp Bình liên hệ với Từ Mộng Chi, gọi nhân viên cảnh vệ tới, “Tra cho ta chuyện phát sinh ngày hôm qua.”

Lấy thể lực của Niếp gia ở Bắc Kinh, không đến hai giờ, cả quá trình phát triển vụ việc đã đặt trên bàn làm việc của Niếp Bình.

“Trùng hợp vậy sao...” Anh ta còn có chút do dự, trực giác nói rằng có chỗ nào đó không đúng lắm, lại không thể tìm thấy sơ hở. Để cho anh lo lắng chính là, tình huống Từ Mộng Chi thật sự không tốt chút nào.

Sáng sớm hôm sau, Niếp Bình tìm Thẩm Trì, “Ta sắp xếp đưa các người đi sở nghiên cứu.”

Sắc mặt Thẩm Trì không chút thay đổi, “Được! Chờ Từ tiên sinh khỏi, chúng ta sẽ lập tức rời khỏi Bắc Kinh.”

Niếp Bình lắc đầu, “Trước không cần gấp gáp như vậy, tình thế phát triển như nào còn chưa biết đâu.”

Thẩm Trì vờ không rõ.

Niếp Bình bật cười, “Quên đi, các người trước đi sở nghiên cứu ngụ một thời gian, nhớ rõ không cần nơi nơi đi loạn, rất nhiều địa phương không cho phép người ngoài tiến vào.”

“Đã biết.”

Thẩm Trì đương nhiên biết quy củ của sở nghiên cứu, hẳn thậm chí biết sở nghiên cứu cũng không phải đều là nhân viên ở, mà còn có người nhà của họ, cũng ở tại nơi đó, sở nghiên cứu Bắc Kinh khá lớn, phạm vi trên mặt đất chỉ có vài tòa nhà như vậy, tầng ngầm lại là không gian rộng lớn, có phòng đặc biệt cung cấp cho khách ở, cũng có một ít là chỗ ở cho nghiên cứu viên nước ngoài tới trao đổi, nếu hẳn đoán không sai, ba người nước Nga kia nhất định ở tại đó.

Hết thấy đều thuận lợi, thuận lợi đến mức Thẩm Trì cảm thấy đời này thần vận mệnh vẫn chiếu cố hẳn, nhưng hẳn hết lần này đến lần khác đều nhắc nhở mình phải thật cẩn thận, không được lộ ra bất cứ sơ hở gì, cũng không thể biểu hiện thái độ khác thường đối với sở nghiên cứu, mặc dù như thế, lúc hẳn ngồi trên xe của Niếp Bình tiến vào sở nghiên cứu, đầu ngón tay vẫn nhịn không được có chút phát run.

Thẻ tư cách trắng được phát tới tay bọn hắn, đây là thẻ tư cách với cấp bậc thấp nhất, chỉ có thể xâm nhập vào khu vực có quyền hạn thấp nhất, Từ Mộng Chi đang họp, bọn hắn được an bài ở một căn hộ, hai phòng ngủ một phòng khách, trang bị thấp phần không tồi, dựa theo thói quen bọn hắn vẫn là Thẩm Trì cùng Thẩm Lưu Mộc một phòng, Kỷ Gia Minh Nguyệt cùng ngủ một phòng.

Nói thật, Thẩm Trì chưa bao giờ lo lắng mấy chuyện như Kỷ Gia từng ngày trưởng thành, thứ lỗi cho hắn, mặc kệ trải qua mấy đời, hẳn đều chưa từng nuôi nữ hài... Trong mắt hắn bất kể Minh Nguyệt hay Kỷ Gia đều còn là trẻ con.

Phòng khách sở nghiên cứu khá giống phòng cách bệnh viện, gần như là chỉ có màu trắng, gọn gàng tới cực điểm, trừ bỏ trên bàn có một chậu hoa ra thì không còn đồ trang trí nào khác, thuần sắc trắng, không nhiễm một hạt bụi.

“Ba ba.” Thẩm Lưu Mộc nhẹ nhàng kêu, một đôi mắt trong suốt tràn đầy lo lắng.

Thẩm Trì đưa tay ôm y vào lòng, “Không có việc gì.”

Thẩm Lưu Mộc ôm chặt hắn, mím môi một lúc lâu mới nói, “Ba ba, người nói cho ta biết đi.”

“Biết gì?”

“Bí mật của ba ba.”

Thẩm Trì bật cười, “Ba ba không có bí mật gì cả.”

“Gạt người! Ba ba, ta đã trưởng thành.”

Đứa nhỏ tại ngày tết tới mới đầy mười hai tuổi đang cường điệu y đã trưởng thành, Thẩm Trì an ủi sờ sờ đầu y, “Thật sự không có việc gì.”

Thẩm Lưu Mộc có chút ủ rũ, hận không thể trong đêm liền lớn phổng.

Lúc này Kỷ Gia đi tới, “Lưu Mộc, người có thể xem Minh Nguyệt một chút được không?”

“Làm sao vậy?” Thẩm Trì đứng dậy.

“Cậu ấy lúc trước giống như bị thương mà không chịu nói.” Kỷ Gia bắt đầu kể.

Thẩm Lưu Mộc bĩu môi, “Phiền phức!”

Nhưng tốt xấu vẫn ở chung vài năm, y cũng không phải đối Minh Nguyệt cùng Kỷ Gia không chút tình cảm nào, từ mới đầu là nhìn không vừa mắt đến hiện tại liền tiếp nhận, đối Thẩm Lưu Mộc mà nói, người quan tâm nhất trên đời này là ba ba, tiếp theo chính là Kỷ Gia cùng Minh Nguyệt, hai đứa bạn này (người hầu chứ nhỉ? =)), cho nên trực tiếp đi qua nhìn về phía Minh Nguyệt đang mệt mỏi nằm trên giường.

Minh Nguyệt quả thật bị thương, trận pháp phản phệ khiến cậu bị nội thương, kỳ thật cũng không quá nghiêm trọng, cậu chỉ là sinh khí chính mình, nếu Thẩm Trì không về kịp, mình có thể cứu được Gia Gia sao?

Một nam nhân ngay cả vợ mình đều không cứu được, Minh Nguyệt thật sâu ưu sầu, cậu quyết định từ ngày mai nhất định phải luyện tập thật tốt, mấy năm qua cậu chỉ có thể coi là siêng năng chứ không hơn a!

Từ Mộng Chi đến xế chiều mới có thời gian ghé qua bọn hắn, Thẩm Trì liếc mắt thể tư cách trước ngực cậu ta, màu trắng bạc, cấp bậc cao nhất.

Thể tư cách của Dư Khánh cũng chỉ là màu đen mà thôi, không biết lão đến Bắc Kinh chưa.

Trên thực tế đi đón lão còn có Dương Vinh Huy, Hầu Phi cũng đi cùng, Hầu Phi gần Bắc Kinh nhất, nên đến sớm nhất, tiếp theo là Dương Vinh Huy, rồi đến Dư Khánh xa nhất.

Thẩm Trì chỉ biết sau Dương Vinh Huy cùng Dư Khánh cấu kết với nhau làm chuyện xấu, do Dư Khánh cầm đầu, Dương Vinh Huy làm phụ tá đắc lực của lão đưa đến tác dụng mấu chốt, còn Hầu Phi, ở mặt cường nghiên cứu xa xa không bằng Dư Khánh cùng Dương Vinh Huy, nhưng thái độ làm người của gã lại khôn khéo lời đời, tâm tư kín đáo, nếu như không có gã giúp Dư Khánh cùng Dương Vinh Huy bày mưu tính kế, chỉ sợ chủ trương thực nghiệm cơ thể sống của hai kẻ bọn họ căn bản không thể nào tiến hành thuận lợi được như vậy.

“Đại khái bao lâu mới có thể hoàn toàn chữa khỏi?” Từ Mộng Chi hỏi.

Thẩm Lưu Mộc liếc mắt nhìn Thẩm Trì một cái, “Tầm một tháng.”

“Được.” Từ Mộng Chi so Niếp Bình thân thiện bình dị hơn, cậu nhìn Thẩm Lưu Mộc cùng Kỷ Gia ngoan ngoãn ngồi một bên, “Đúng rồi, trong sổ có mở một trường học, hai đứa có hứng thú đi không?”

“Trường học?” Thẩm Trì hơi hơi kinh ngạc, nói thật, hắn cũng không biết nơi này còn có trường học.

Từ Mộng Chi gật gật đầu, “Chỉ nhận trẻ khác biệt từ bảy đến mười lăm tuổi, bởi vì mặt thể tới không ít người tiến hóa, mà tâm tính trẻ nhỏ chưa ổn định, dễ dàng đi lên con đường sai lệch, lại còn khác biệt nên so với người bình thường nguy hiểm hơn nhiều lắm, một khi trẻ đi con đường lệch lạc về sau lớn lên sẽ càng không tồn lòng sợ hãi, cho nên trường học này chỉ nhằm vào trẻ có dị năng, đối bọn họ tiến hành giáo dục tư tưởng trụ cột.”

Thẩm Trì: “...” Chính là đã muốn lệch hẳn rồi thì làm sao bây giờ? Bỗng nhiên lòng hắn vừa động, nhớ tới đời trước lúc quen biết Lưu Mộc y đối sở nghiên cứu coi thường cùng quen thuộc những nhân viên trong đây, chẳng lẽ —— vốn Lưu Mộc đã học qua trường này sao? Nhưng nếu đã học qua, vì sao y cuối cùng lại lệch lạc vạn vẹo đến tình trạng kia a! Quả thực so với đời này còn nghiêm trọng nhiều lắm!

Vừa tưởng tượng như vậy, Thẩm Trì liền đối trường học kia rất không tín nhiệm.

“Ta không muốn đi.” Thẩm Lưu Mộc bỗng nhiên mở miệng, ngẩng đầu nói, “Ba ba, chúng ta không phải trị khỏi cho thúc thúc rồi rồi đi Bắc Kinh sao?”

Từ Mộng Chi kinh ngạc, “Các người phải rời khỏi Bắc Kinh?”

Thẩm Trì lúc này mới mở miệng, “Chúng ta chọc phải phiền toái, chỉ sợ sau không thể tiếp tục ngụ tại Bắc Kinh nữa.”

Từ Mộng Chi nhú mày, cậu biết chừng mực, Thẩm Trì không có ý tứ muốn nói, cậu sẽ không hỏi, thấy Thẩm Lưu Mộc cũng không nguyện ý, chỉ đành ôn hòa nói: “Các người trước cứ ở đây, nói không chừng phiền toái rất nhanh có thể giải quyết đâu.”

Bọn hắn cùng Từ Mộng Chi định thời gian xem bệnh mỗi ngày, cậu cũng nói cho bọn hắn biết từ cầu thang đi xuống rẽ trái là sẽ đến nhà ăn.

Thẩm Trì biết, hắn không vào được sâu bên trong sở nghiên cứu, nơi này bất đồng với viện nghiên cứu ở Trùng Khánh kia, cơ hồ mọi nơi đều lắp camera, muốn gặp được những người đó, nhà ăn là nơi kiếm cơ hội tốt nhất. Trước quan sát đã, đến thời cơ thì xuống tay, hắn cho mình thời gian một tháng, nếu một tháng sau thất bại, hắn sẽ không chút do dự mà rút lui, đợi cơ hội lần sau.

Hiện giờ hắn không còn đơn độc nữa, hắn mang theo ba đứa nhỏ, hắn không thể để chúng cùng mình lâm vào nguy hiểm.

Hắn muốn báo thù, nhưng báo thù không phải toàn bộ mọi thứ của hắn, mỗi lần nội tâm rơi vào hắc ám, chỉ cần nhìn thấy ba nhóc, là hắn có thể tìm được chút ít ấm áp. Đời này đã không giống đời trước, hắn một tay nuôi lớn ba đứa nhỏ, bọn chúng không phải bạn bè của hắn, mà là người nhà, hắn bảo hộ chúng không phải xuất phát từ tín nhiệm, mà đã muốn hình thành một loại ràng buộc không rõ ràng.

Có lẽ nội tâm hắn, vẫn không thể hoàn toàn tín nhiệm thanh niên mặt mang tươi cười nữa, chỉ có trẻ nhỏ, tại mặt thể mới giáng lâm nhất được trẻ nhỏ, mới có thể làm hắn buông vài phần phòng bị.

Trùng hợp là lần đầu tiên bọn hắn đến nhà ăn kia chính vào đêm trừ tịch, cơ hồ toàn bộ nhân viên sở nghiên cứu đều tập trung tại nơi này!

Thẩm Trì không chỉ thấy Dư Khánh cùng Hầu Phi, còn có một ít gương mặt quen thuộc hắn gặp đời trước, tư liệu của tất cả mọi người trong cùng phương diện nghiên cứu với Dư Khánh hắn đã có thể thuộc lòng. Tính cách Thẩm Lưu Mộc cổ quái, đối máu tươi tồn cuồng nhiệt khác thường, vì lấy mình làm gương, Thẩm Trì cơ hồ không lạm sát kẻ vô tội, nếu không muốn Lưu Mộc tiếp tục cực đoan, không thể không chế bản tính, lại biến thành Lưu Mộc thị huyết tàn nhẫn đời trước kia, thì hắn, phải nắm rõ người nào muốn giết, người nào không đến nỗi phải chết.

Dư Khánh so với trong trí nhớ của hắn còn trẻ hơn nhiều, không giống Dương Vinh Huy tạo nhả lịch sự, bộ dạng lão không hề đẹp, vừa lùn, lại đầu trọc, đeo một gọng kính mắt cực dày, nửa điểm không thu hút chút nào, trái lại lại có khí chất trung hậu vô hại, Thẩm Trì biết tên này lúc lâm vào nghiên cứu thì có bao nhiêu điên cuồng. Tương phản, bộ dạng Hầu Phi tốt lắm, già so Dư Khánh kém chừng mười tuổi, vừa vặn ba bốn mươi tuổi là thời kỳ nam nhân có sức quyến rũ nhất, không chỉ cao lớn anh tuấn, mặt lúc nào cũng mang cười, thường mặc blouse trắng của nghiên cứu viên cùng áo sơ mi quần tây, đối những nữ nhân viên nghiên cứu mà nói hoàn toàn là một loại tồn tại như người trong mộng, hơn nữa già đến nay còn chưa kết hôn.

Thẩm Trì buông xuống khay cơm, giúp Thẩm Lưu Mộc, Kỷ Gia cùng Minh Nguyệt lấy xong cơm rồi, bàn ăn inox phản chiếu khuôn mặt bình tĩnh của hắn.

“Nơi này có người ngồi chưa?” Thanh âm từ tính vang lên, Thẩm Trì ngẩng đầu, thiếu chút nữa đem miếng cơm trong mồm phun lên mặt già!

Người tới là Hầu Phi, già mang theo nụ cười tự cho là tiêu sái, chỉ chỉ vị trí đối diện Thẩm Trì.

Thẩm Trì thở sâu một hơi mới đáp lại: “Chưa có.”

Hầu Phi cứ thế ngồi xuống, Thẩm Lưu Mộc bên cạnh lập tức bắt được tay Thẩm Trì, cảnh giác nói: “Ba ba!”

Thẩm Trì lập tức nắm trở lại, “Không có việc gì, Lưu Mộc.”

Hầu Phi kinh ngạc, “Đây là con trai cậu?” Không trách được gã kinh ngạc, bộ dạng kia của Thẩm Trì nhìn qua mới hơn hai mươi tuổi, chẳng sợ hằn mặc quần áo già giặn đến đâu, diện mạo lại không biện pháp thay đổi, nhưng bởi ánh mắt hằn thành thực tang thương, mới có rất nhiều người hơi hoài nghi mà thôi, bất quá kinh ngạc là khó tránh được.

“Đúng.” Thẩm Trì thừa nhận, lại không hề nói có phải con trai ruột hay không.

Hầu Phi cũng không phải những nhân viên điên cuồng kia chỉ một lòng nhào vào nghiên cứu, phương diện đối nhân xử thế gã so Dư Khánh hay Dương Vinh Huy mạnh hơn nhiều lắm, gã thân thiện hướng Thẩm Lưu Mộc cười cười, “Bộ dáng cậu bé thực đáng yêu đâu.”

“Tạ ơn thúc thúc.” Thẩm Lưu Mộc nhìn gã, muốn diễn trò, ai mà chả biết!

Y nhìn Hầu Phi so Kỳ Dung Thúy càng không thuận mắt, y lập tức sắp mười hai tuổi, ba ba không tin y đã trưởng thành, nhưng y tự mình biết, rất nhiều chuyện trong lòng y đều đã rõ ràng, y cũng có nghe ba ba nói đọc sách thật tốt, vốn đứa nhỏ trưởng thành sớm trải qua mấy năm nay mưa dầm thấm đất, lại ngay từ khi còn bé ở cô nhi viện đã không hề khờ dại, Thẩm Trì lại đem y trở thành đứa nhỏ bình thường vốn không ổn rồi, hiện tại Thẩm Lưu Mộc chỉ hận không thể dựng hết lông lên, trực giác nói cho y biết, gã nam nhân này vừa nguy hiểm vừa có tính xâm lược!

Nguy hiểm trước không cần nói, có tính xâm lược... Ánh mắt gã nhìn ba ba, làm y cực kỳ không thoải mái!

Hơn nữa, y đã biết nam nhân cũng có thể cùng nam nhân.

Bất cứ ai muốn cướp đi ba ba đều là người xấu, mà người xấu —— đều phải chết!

==== =====

Suy nghĩ của tác giả: chương chuyển tiếp, coong coong coong coong! Phó bản sở nghiên cứu sắp mở ra!

Ặc, kỳ thật ba ba so với nhi tử còn trì độn hơn vân vân... Hắn là bị cừu hận che mờ hai mắt a suất! Bất quá, “anh em” đời trước kia thích hằn nhiều năm hằn cũng có phát hiện ra đâu, càng khỏi nói lúc này có thể phát hiện ý đồ của Hầu Phi...

Cám ơn lựu đạn của Lục Giới Chi Ngoại, Tử U Tuyệt, yêu các người, sao sao đất, (3)

Cám ơn địa lôi của Cao Lô Hoa, Ái Sinh Hoạt Ái Tô Du Bính, Teecat007, Quả Mụ, Tuân, Lilinmei1030, Thất Nguyệt, yêu các người, (3)

35. Chương 35: Báo Động Khẩn Cấp

Hầu Phi cũng không biết cái đứa nhóc choai choai ngồi đối diện kia trong lòng đang suy nghĩ cái gì, hằn chỉ mãi nhìn chằm chằm Thẩm Trì, phải biết rằng, lâu lắm lâu lắm rồi hằn không có cái cảm giác tìm đập nhanh này!

Thẩm Trì bộ dạng rất dễ nhìn, hằn đẹp như vậy là bởi vì có diện mạo trò chơi mang đến, mang vẻ phá lệ hoàn mỹ không chút tí vết, dù sao diện mạo do máy móc số hóa mà ra vẫn có sự khác biệt so với con người chân chính. Cho dù hiện tại hằn sinh động không khác gì người thường, nhưng trong thế giới bình thường, làm gì có ai hoàn mỹ đến mức đầu ngón tay cũng xinh đẹp như vậy?

Hầu Phi lúc nhìn người kỳ thật càng xem trọng dáng người hơn, tuy rằng còn cách lớp áo da nhưng hằn ta lại có thể nhìn thấy được thân thể Thẩm Trì được bọc trong lớp áo da kia có bao nhiêu xuất chúng, hình

dáng như vậy, tỉ lệ như vậy, quả thực không thể tốt hơn. Hắn ta đã tiếp xúc với rất nhiều thân thể, chỉ liếc mắt một cái đã như là thấy được hơn chín mươi lăm phần trăm dáng người của Thẩm Trì.

Hắn ta là một người đồng tính luyến ái, thứ này là bẩm sinh, hắn cũng không thể thay đổi, nhưng không phải toàn bộ đồng tính luyến ái đều thích cái loại ảo lả giống con gái như thành kiến trong mắt nhiều người, Hầu Phi chính mình cũng không thích loại đàn ông ảo lả, nếu là đồng tính luyến ái, đương nhiên là thích đàn ông, mà không phải là loại đàn ông giống đàn bà, nếu vậy thì thà trực tiếp đi tìm một con đàn bà còn hơn, hắn yêu chính là một người đàn ông giống Thẩm Trì vậy, dáng người cao gầy khỏe mạnh, diện mạo lại là cảnh đẹp ý vui.

Dáng người như vậy, đến khi lên giường mới thực là chân chính thực cốt tiêu hồn.

Hầu Phi nghĩ, khỏe môi liền cong lên.

Thẩm Trì không hiểu ra sao, còn tóc của Thẩm Lưu Mộc lại nhanh chóng dựng ngược!

Nam nhân đối diện ánh mắt rất sáng, hận không thể đem ba ba nuốt vào, sắc mặt Thẩm Lưu Mộc nhanh chóng trầm xuống.

Kỷ Gia bên cạnh đung đưa tay y, thấp giọng nói, “Này, người này giống Dương tiên sĩ đúng không?”

Nghĩ đến đây, cô bé cũng cảm thấy rất không thoải mái.

Thẩm Lưu Mộc làm gì có tâm tư trả lời cô bé, nhưng Thẩm Trì lại nghe được, cười cười nói, “Không giống nhau Gia Gia à, là người tốt giống Từ tiên sinh.”

Kỷ Gia cái hiểu cái không.

Hầu Phi đang liếc mắt đưa tình ánh mắt chợt lóe, “Cậu là do Từ Mộng Chi Từ tiên sĩ mang đến?”

“Đúng vậy, chúng tôi chữa bệnh cho anh ấy.”

“Chữa bệnh?”

“Con trai tôi là dị năng giả hệ Mộc.”

Hầu Phi giật mình, lúc này ánh mắt nhìn Thẩm Lưu Mộc mới coi trọng một chút, hắn vừa định nói gì, ba người Nga mũi cao tóc vàng đã an vị bên cạnh hắn, lông mày không khỏi nhíu lại.

“Lại gặp mặt.” Người nhiều tuổi nhất trong ba người dùng Hán ngữ trúc trắc nói.

Thẩm Trì gật đầu với bọn họ, quả nhiên như đã đoán, ba người Nga này sẽ ngụ lại ở trong viện nghiên cứu. Không có Thành Hải Dật làm phiên dịch, bọn họ hiển nhiên là rất khó biểu đạt ý tứ của mình với Thẩm Trì, nhưng Thẩm Trì đoán được là chuyện tình bọn họ muốn mời ba người bọn hắn đến nước Nga. Bây giờ không phải là thời gian nói chuyện, hắn cũng giả vờ không nghe hiểu, ngược lại Hầu Phi nhìn chung quanh một chút cười cười cũng không nói gì.

Giờ khắc này rất thuận tiện cho việc quan sát, ít nhất Thẩm Trì có thể đem từng gương mặt đối diện đều nhận ra.

Nếu là trước đây, đêm trừ tịch sẽ có dạ hội liên hoan, khẩu vị người xem mỗi năm so với mỗi năm lại càng thêm kén chọn, càng về sau càng đem buổi dạ hội náo nhiệt rực rỡ chửi cho thương tích đầy mình, nhưng rồi đến tận thế, tại thời điểm không được thấy, ở trong phòng ăn viện nghiên cứu dùng DVD phát lại đêm dạ hội, trong lòng lại có chút chua xót.

Cơ hồ tất cả mọi người đều ngưng thần nhìn những tiết mục mà ngày xưa cảm thấy nhàm chán không chút thú vị, hoặc cười hoặc rơi lệ, rất chăm chú.

Sau khi mất đi mới biết được, nhất là lúc này lại nhớ đến mấy năm trước còn đang ngồi quây quần một chỗ với người nhà, khó trách càng thêm hoài niệm.

Thẩm Trì cũng có chút ngây người, có lẽ bởi vì hắn đã lâu lắm không được trải qua những năm tháng an bình trước kia, thật lâu đã không còn cảm giác có người ở bên cạnh như vậy, mà Thẩm Lưu Mộc nhớ đến

năm tháng trước kia lại hồi tưởng lại những hồi ức không mấy tốt đẹp, Minh Nguyệt lại lớn lên ở chân núi, chỉ có Kỷ Gia cảm xúc có chút trầm xuống.

“Đi thôi.” Ăn cơm xong Thẩm Trì nói với ba đứa nhỏ.

Hầu Phi vội vàng nói, “Đợi một chút!”

Thẩm Trì không hiểu quay đầu lại.

“Đây là số của tôi, có chuyện gì có thể tới tìm tôi.” Hầu Phi mau chóng xé ra tờ giấy đưa cho Thẩm Trì, tay hắn rất dễ nhìn, khớp xương rõ ràng mười ngón thon dài, cầm theo một tờ giấy trên ghi mỗi chuỗi con số cùng ngắn gọn hai chữ “Hầu Phi” phi thường đẹp mắt.

Hầu Phi là một nam nhân rất có sức quyến rũ, có điều ánh mắt hắn ta nhìn Thẩm Trì luôn được che đậy bởi một tầng mây đen, cho nên đừng hy vọng Thẩm Trì có thể nhìn thấy sức quyến rũ của cái người trước mặt này. Nhận tờ giấy, ngón tay hắn đặt phải đầu ngón tay khô ráo của Hầu Phi, Hầu Phi mâu quang chợt lóe, Thẩm Trì không thém để ý tí nào.

Chỉ có Thẩm Lưu Mộc thiếu chút nữa nhảy dựng lên!

“Cám ơn.” Thẩm Trì xa cách nói, nhưng khi đi đến chỗ rẽ tùy tay ném tờ giấy đó vào thùng rác.

Mặc kệ Hầu Phi có chủ ý gì, Thẩm Trì cười lạnh một tiếng, dù cho hắn ta có nhìn ra manh mối gì, mình cũng sẽ không dừng tay, chỉ cần không bị hắn ta bắt được cái đuôi, cần gì phải sợ hắn làm được gì!

Thẩm Lưu Mộc nhẹ nhàng thở ra.

“Nơi này có những người giống cái tên Dương tiến sĩ kia.” Thẩm Trì bỗng nhiên nói.

Kỷ Gia ngẩng đầu lên, “Chú Thẩm nói thế nào thì chúng cháu sẽ làm theo thế đó.”

Minh Nguyệt gật đầu, “Người vừa rồi mang cho cháu một cảm giác không tốt chút nào.”

Thẩm Trì môi hơi nhếch cười cười, “Như vậy, đêm nay bắt đầu luôn đi.”

Đêm trừ tịch, cơ hồ tất cả mọi người đều thả lỏng cảnh giác, còn có người uống đến say mèm, có người nhìn người thân trong tấm ảnh rừng rưng mà ngủ, có người giống như ngày xưa đón giao thừa, nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm tuyết.

“Cạch” một tiếng, cả viện nghiên cứu bị cắt điện, đưa tới hoảng loạn cũng không nhiều như bình thường, có điều viện nghiên cứu không thể so với các địa phương khác, rất nhiều hạng mục nghiên cứu một khi bị cắt điện có thể tạo thành kết quả thập phần nghiêm trọng, vì thế, đội sửa chữa rất nhanh chạy đến phòng điều khiển điện.

“Làm sao vậy?”

“Không biết!” Trong bóng tối, đèn pin chiếu qua chiếu lại.

“Không hiểu sao bỗng nhiên điện tự nhảy.”

“Mạch cháy hỏng sao?”

Vừa mở ra hòm điện liền thấy cả người lạnh lẽo, thợ sửa chữa nhất thời rung mình một cái, nói thầm trong miệng, “Sao lại lạnh như vậy...”

Lạnh đến mức hắn nổi hết cả da gà.

Hắn nhíu mi nhìn lại, không thấy cầu dao bị đứt, cũng không thấy dấu vết dây điện bị cháy, lúc này mới cảm thấy có chút phiền toái.

Đương nhiên, bằng mắt của hắn, không thể nhìn thấy bên trong dâng lên một tầng hắc khí.

“Hi hi...” Không biết ở đâu truyền đến một tiếng cười khiến hắn nổi lên một thân da gà.

“Này, anh nghe thấy gì không?”

“Nghe thấy gì?”

“Tiếng cười trẻ con.”

“Đừng có đùa! Làm sao lúc này lại có trẻ con chạy ra đây được!”

Nói xong lời này mấy tên thợ sửa chữa đều ra một thân mồ hôi lạnh, cảm thấy ngón tay mình cũng sắp bị lạnh cóng.

Sau khi cắt điện, toàn bộ camera đều bị tắt, Thẩm Trì trong bóng đêm như đi trên đất bằng, mắt hắn không sợ bóng đêm, lại có bản đồ cùng công năng báo động, đi lại ở bên ngoài viện nghiên cứu mà hắn không quen thuộc cũng không làm cước bộ của hắn ngừng đi chút nào.

Hắn chỉ có thời gian 20 phút, đây là khoảng thời gian cực hạn mà Minh Nguyệt tính toán.

Thân là một đạo sĩ, Minh Nguyệt có thể sử dụng tiểu quỷ đi làm một chuyện gì đó, nhưng dù là tiểu quỷ cậu nuôi lâu nhất thì cũng không phải là không chút có cổ kị nào, đóng lại cả mạch điện của viện nghiên cứu, cậu đã phải thả ra toàn bộ tiểu quỷ, lấy năng lực của cậu, quá hai mươi phút sẽ bị phản phệ.

Cho nên cước bộ của Thẩm Trì càng nhanh.

“Tạch” một tiếng, cánh cửa trắng bạc trượt ra.

Ngồi đối diện với Hầu Phi lúc ăn cơm, hắn ta căn bản không chú ý đến tay của Thẩm Trì đã chạm vào thẻ thân phận trên ngực của hắn, thẻ thân phận thường được đặt ở trong túi trước ngực, Thẩm Trì trong nháy mắt đụng đến thẻ thân phận của hắn ta trong túi áo liền thu vào trong ba lô trò chơi, Hầu Phi lại không chút phát giác.

Tối nay là đêm trừ tịch, Hầu Phi không phải Dư Khánh, Dư Khánh là người hạn không thể ngủ trong phòng nghiên cứu, cơ hồ ngày có hai mươi bốn giờ phải đến hai mươi mấy giờ nhốt mình trong phòng nghiên cứu, Hầu Phi lại không cuồng nhiệt được như lão, Thẩm Trì đoán đêm nay có lẽ hắn ta sẽ không vào khu vực nghiên cứu, chỉ cần không trở về khu vực nghiên cứu, hắn ta sẽ không cần quét thẻ, căn bản không hề phát hiện thẻ thân phận đã bị mất.

Khu vực nghiên cứu gien sinh vật cần quyền hạn là cấp B, Thẩm Trì nguyên bản thẻ thân phận quyền hạn chỉ là cấp F, chỉ có thể tiến vào khu vực ngoài cùng, thẻ thân phận của Hầu Phi thấp hơn Dư Khánh một cấp, vừa vặn là cấp B, đây cũng là nguyên nhân Thẩm Trì để cho hắn ta ngồi đối diện mình ăn cơm, tùy ý để hắn ta ảnh hưởng tới khẩu vị thêm ăn của mình.

Phải biết rằng, Thẩm Trì khi nhìn thấy gương mặt quen thuộc này hắn liền buồn nôn.

Là chính hắn ta tự đưa mình tới cửa, so với biện pháp Thẩm Trì tự mình nghĩ ra thì tốt hơn nhiều.

Ba phút sau, Thẩm Trì vừa quét mở một cánh cửa. Nhanh! Nhanh! Nhanh! Nhanh lên một chút!

Có trợ giúp của bản đồ, hắn sẽ nhanh đi qua, bỗng nhiên cước bộ dừng lại một chút.

Trong viện nghiên cứu có không ít dị năng giả, không chỉ có dị năng giả Não vực làm nghiên cứu viên, còn có một ít dị năng giả bảo vệ viện nghiên cứu, bọn họ phần lớn rất mạnh lại có kinh nghiệm thực chiến phong phú, có thể được chiêu mộ vào công tác trong viện nghiên cứu là đã có thể chứng minh được năng lực của bọn họ.

“Ai!”

Quả nhiên phía trước có người, còn là một người quen, Biên Bức (con dơi) Nghiêm Vinh, một trong những trợ thủ của Dư Khánh, là chuyên gia nghiên cứu dơi, đời trước hắn chế tạo ra không ít “đồng loại”, đáng tiếc tỷ lệ sống sót không quá một phần trăm.

Cước bộ Thẩm Trì không ngừng, trực tiếp ném một chiêu Lôi Chấn Tử, nào ngờ người này cước bộ vừa đổi lại biến thành một con dơi tránh thoát khỏi một kích này.

Dơi có thể dựa vào sóng siêu âm để phát hiện vật thể, ẩn thân của Thẩm Trì trước mặt hắn không có hiệu quả, “Thật to gan! Dám xông vào nơi này!” Giọng con dơi lạnh lạnh, Thẩm Trì trong lòng rung mình, biết nhất định phải thủ tiêu người này trước khi hắn báo được tin!

Mê thần đỉnh!

Chỗ phiền toái nhất của Mê thần đình chính là một khi công kích trạng thái hôn mê của đối phương sẽ bị giải trừ, vì thế Thẩm Trì chỉ có thể trong thời gian sáu giây bố trí hai cơ quan ám khí...

Thực cơ đạn!

“Chít ——” Nghiêm Vinh phát ra tiếng kêu sắc nhọn giống như tiếng chuột, vỗ cánh muốn chạy trốn trước để báo tin, nhưng Thẩm Trì đã tính toán trước, hai cơ quan ám khí lập tức nổ tung, giá trị sinh mệnh của Nghiêm Vinh nháy mắt về không.

Thấy Nghiêm Vinh dần dần biến trở về hình thái con người, Thẩm Trì ngay cả thời gian liếc nhìn hắn ta cũng không có, xuyên qua cửa thứ nhất.

Trước mặt người ngoài, hắn chỉ dùng Kinh Vũ quyết, Kinh Vũ quyết sẽ để lại mùi tên, mà Thiên La quỷ đạo lại không như vậy, hơn nữa ám khí cơ quan của Thiên La quỷ đạo đều mang theo độc tính, nếu mai có người kiểm tra thi thể của Nghiêm Vinh, sẽ chỉ biết hắn ta trúng độc mà chết.

Ngửi được mùi hương quen thuộc, Thẩm Trì cảm giác lòng tơ trên người mình đều dựng hết lên.

Chỗ này vẫn là để lại cho hắn bóng ma tâm lý rất lớn.

Hắn cơ hồ không chút chần chờ, chuyển hướng sang bên trái cánh cửa.

“Tích tích tích tích tích” thanh âm không ngừng vang lên, may mắn mạch điện của cánh cửa này không dựa vào tổng mạch mà có một lượng điện năng dự trữ, có điều đây cũng xuất phát từ việc đề phòng một khi bị cắt điện nhân viên sẽ bị giam ở đây, phải dựa vào loại thiết kế này, Thẩm Trì mới có thể mở ra toàn bộ cửa ở nơi này.

Hắn nhìn thoáng qua đồng hồ điện tử, trong lòng trầm xuống, không tốt, không kịp rồi!

Liên tiếp mấy tiếng nổ mạnh vang lên, cả đám nhân viên viện nghiên cứu đang sắp đi vào giấc ngủ liền sợ đến mức bật dậy.

“Làm sao vậy, đây là...”

“Ai nha, sao lại bị cúp điện thế này!”

“Tôi nói sao lại lạnh như vậy.”

Cả khu vực nghỉ ngơi của viện nghiên cứu đều loạn hết cả lên, tất cả mọi người đều không biết chuyện gì xảy ra, chỉ thấy tiếng nổ mạnh hình như vang lên từ dưới chân mình.

Khu nghỉ ngơi đều trên mặt đất, mà khu vực nghiên cứu lại ở dưới đất, mấy lựu đạn Thẩm Trì đã chôn rất cuộc cũng có tác dụng, đồng thời cũng làm xảy ra sự cố, hắn biết không thể tiếp tục đi xuống, độc điều —— Thần hành thiên lý!

Hắn xuất hiện tại sở nghiên cứu không người ở Trùng Khánh, mở ba lô ra, sử dụng Trừ trệ tán, tiêu trừ thời gian đóng băng nửa giờ của Thần hành thiên lý.

Lần thứ hai độc điều, Thần hành thiên lý!

Lần này, là ở trong đại sảnh của viện nghiên cứu ở Bắc Kinh.

Chỉ không đến một phút đồng hồ, hắn đã chạy tới phụ cận chỗ ở của mình.

Ngọn đèn bật sáng.

“Chuyện gì xảy ra?” Hắn tỏ vẻ kinh ngạc cùng “Hàng xóm” nói chuyện.

Hàng xóm của hắn là một đôi mẹ con, hắn là vợ con của một nghiên cứu viên.

Người phụ nữ trung niên sắp bốn năm mươi tuổi kia kinh hoàng lắc đầu.

Có điều tốt xấu gì cũng đã trải qua bốn năm tận thế, các cô cũng không quá luống cuống.

“Ba ba.” Thẩm Lưu Mộc gắt gao ôm Thẩm Trì, tỏ vẻ sợ hãi khôn cùng.

Trung niên phụ nhân kia an ủi y, “Đừng sợ, ở trong này không sao đâu.”

Thẩm Trì vỗ vỗ bả vai của Thẩm Lưu Mộc bả vai, híp mắt, tầm mắt không để lại dấu vết liếc một cái tới camera góc sáng sửa.

Viện nghiên cứu hết thấy khôi phục bình thường, lúc này, Từ Mộng Chi khẩn cấp bị Niếp Bình kêu trở về, khu nghiên cứu gen sinh vật đã xảy ra sự cố rất lớn!

Thẩm Trì nhìn đèn đỏ cách đó không xa đang vang lên màu đỏ báo động, nắm tay Thẩm Lưu Mộc cười trở về phòng.

Dư Khánh và Hầu Phi đều là nghiên cứu viên của thực nghiệm cơ thể sống, khác với Dương Vinh Huy, Dư Khánh thậm chí còn mang về đây một số ít vật thí nghiệm tương đối nguy hiểm, chính là bởi vì có mấy vật thí nghiệm kia, lão thoảng cái đã được chính phủ trọng dụng, trong tay Dương Vinh Huy quan trọng là số liệu và tư liệu, còn Dư Khánh là những vật thí nghiệm còn sống kia.

Có lẽ Dương Vinh Huy vốn ban đầu cũng tính toán mang theo một ít vật thí nghiệm tới, thế nhưng trước đó đã xảy ra một việc, tất cả vật thí nghiệm đều trốn đi, ông ta có muốn mang theo cũng không thể.

Dư Khánh và Hầu Phi đương nhiên cũng dẫn theo một ít vật thí nghiệm tới, bởi vì vừa tới Bắc Kinh, cấp bậc phòng vệ mấy vật thí nghiệm này còn chưa giống như sau này, chỉ là tạm thời bị nhốt tại phòng quan sát, nhờ đó mới có thể cơ hội để Thẩm Trì lợi dụng.

Cấp độ nguy hiểm —— cấp A! Khởi động báo động phòng vệ cao nhất.

Toàn bộ vật thí nghiệm trong phòng nghiên cứu gen sinh vật đều trốn thoát!

Toàn bộ cửa điện tử và khóa an toàn trong viện nghiên cứu đều được đưa vào phạm vi khống chế, nhưng thật sự có không ít vật thí nghiệm có độ nguy hiểm khá cao, trong lúc nhất thời cả viện nghiên cứu đều loạn cả lên.

Đây chính là hiệu quả Thẩm Trì muốn.

Từ Mộng Chi thần tình tiêu tụy xuất hiện trước mặt Thẩm Trì, mang theo xin lỗi nói, “Thật là ngại, vừa xảy ra chuyện như vậy, hiện tại nhân thủ của viện nghiên cứu không đủ, không biết Thẩm tiên sinh có thể ra tay không?”

Thẩm Trì do dự trong chốc lát mới nói: “Việc của viện nghiên cứu, người ngoài như tôi nhúng tay hình như không được tốt lắm?”

“Ai, hiện tại không cần để ý tới.” Từ Mộng Chi lắc đầu, “Số lượng dị năng giả viện nghiên cứu chiêu mộ không đủ, hiện tại đã có người đề nghị khu hành chính tổng hợp tìm người ngoài vào, nhưng thời gian khẩn cấp như vậy, chỉ sợ thấy khó tìm được dị năng giả cấp cao có thể tín nhiệm được, chỉ bằng chúng tôi, sợ là không dễ dàng, tôi đã xem qua tư liệu của các bạn, các bạn ở Trùng Khánh có biểu hiện xuất sắc, được đánh giá rất cao, bạn nhỏ Thẩm Lưu Mộc lại là dị năng giả hệ Mộc ...Anh yên tâm, tôi sẽ dựa vào lệ cũ trả thù lao cho các bạn.”

Thẩm Trì nhìn ba đứa nhóc phía sau, “Nguy hiểm không?”

“Tất nhiên là có nguy hiểm nhất định.” Từ Mộng Chi nói thẳng, “Hiện tại toàn bộ nghiên cứu viên của chúng tôi phần lớn không dám đi xuống, chỉ dựa vào sự bảo hộ của dị năng giả mới có thể đi qua, không nói đến chuyện tiêu diệt toàn bộ vật thí nghiệm, cũng phải đem những người bên trong cứu ra. Vì chúng tôi là nghiên cứu viên của khu nghiên cứu gen sinh vật, càng tiếp cận sâu vào bên trong thì càng nguy hiểm, Dư tiến sĩ ở phòng thí nghiệm trong cùng.”

“Được rồi.” Thẩm Trì đáp ứng, hẳn đương nhiên biết Dư Khánh ở bên trong, nếu —— nếu cho hẳn thêm mười phút nữa, hẳn vừa rồi hẳn không thể giết chết lão ta.

Có điều, như vậy cũng tốt, trước cho lão ta hy vọng, rồi lại cho lão tuyệt vọng cũng rất tuyệt.

Từ Mộng Chi cười cười, “Vậy các bạn chuẩn bị một chút, nửa giờ sau đến phòng họp.”

Thẩm Trì gật đầu.

Đêm nay là đêm trừ tịch, cũng là một đêm không ngủ, đối với Thẩm Trì mà nói ——

Đây là một đêm huyết tinh.

“Chú Thắm, cháu đã chuẩn bị xong.” Kỳ Gia cất kỹ búp bê của cô bé, Tiểu Hỏa vỗ cánh bay phía sau.

Minh Nguyệt cẩn thận nhét một chồng bùa vào trong túi.

Thắm Lưu Mộc tiến lên cầm chặt tay Thắm Trì, cười nhu thuận đáng yêu, “Ba, chúng ta đi thôi.”

Thắm Trì mỉm cười, “Chúng ta đi.”

Trong thời gian rất ngắn, kiến trúc ngầm của viện nghiên cứu đã trở thành địa ngục, đây là do ác nghiệt bọn họ tạo nên, nên làm cho bọn họ tự mình nếm thử mùi vị.

Đem những quái vật đó đến thế gian này chính là bọn họ, chẳng lẽ bọn họ sẽ không nghĩ đến một ngày hôm nay?

Cướp đoạt sinh mệnh và tự do của người khác, luôn luôn sẽ có một người, muốn dùng tiên huyết của người để đòi lại.

36. Chương 36: Ủy Ninh

“Chào mọi người, tôi là Ủy Ninh thuộc Lôi Đình”. Người thanh niên mỉm cười, ôn hòa hữu lễ nói.

“Đạo đức giả!” Kỳ Dung Thúy hoàn toàn không để cho gã chút mặt mũi, trực tiếp giễu cợt.

Thắm Trì dù thế nào cũng chưa từng nghĩ đến sẽ vào lúc này gặp lại Ủy Ninh, bởi vì không thể tưởng tượng được, việc này đánh cho hắn một cú trở tay không kịp.

Ủy Ninh là một thanh niên rất xuất sắc, bằng không cũng sẽ không để cho đời trước Kỳ Dung Thúy bỏ qua hàng đồng vệ tinh xuất sắc theo đuổi, chỉ dựa đầu vào ngực gã, nhưng xuất sắc của gã không giống như Thắm Trì tuần mỹ không tì vết mà là một khuôn mặt hoàn toàn bất đồng.

Gã có một khuôn mặt trẻ con không nhìn ra tuổi, rất thanh tú tinh xảo, khi cười lộ lên thậm chí còn mang chút ngượng ngùng, đương nhiên không phải là gã thực sự ngượng ngùng, nhưng trời lại sinh cho gã một khuôn mặt như vậy đó (Óa óa, hóa ra bạn Ủy Ninh là loại hình đáng yêu à?? Không ngờ luôn, cứ tưởng loại hình anh tuấn cường tráng cơ 0.0) Hai anh em họ Ủy nửa điểm cũng không giống nhau, Ủy Bình lớn lên giống cha hắn, thâm trầm lại tháo vát, Ủy Ninh thì giống mẹ gã như đúc, mẹ gã lại là một cô gái rất đáng yêu, gã thừa kế của bà khuôn mặt, còn bản tính thì lương bạc giống cha và anh gã. Dù cho vóc dáng gã cao gầy, dáng người thon dài, nếu nhìn mỗi bóng dáng thì không phải là loại hình nam nhân đáng yêu suy nhược, thậm chí còn khá cường tráng mạnh mẽ, nhưng chỉ cần nhìn thấy làn da trắng nõn như ngọc, cùng với nét cười lúc nào cũng đeo trên mặt, khiến cho người khác không sinh ra được một chút tâm phòng bị nào, đối phó với nữ nhân còn hữu hiệu hơn, các cô thực ra càng ưa thích cái sự xuất sắc mà lại không có khoảng cách này hơn, chứ không phải giống như Thắm Trì, đẹp đến mức làm cho người ta áp lực, phần lớn chỉ dám nhìn chứ không dám thực sự tiếp cận.

Thắm Trì đến bây giờ vẫn nhớ cái ngày hắn và Ủy Ninh quen biết, nếu gã thay đổi gương mặt, sợ là sẽ không làm cho mình nhanh như vậy giao tâm (đoạn này QT dịch là thổ lộ tình cảm mà mình giật nảy, hóa ra là “giao tâm”, chắc ý chỉ tin tưởng =.=) cho gã đi? Có một ít người có khuôn mặt rất chi là có tính lừa gạt, Thắm Trì quen biết Ủy Ninh mười lăm năm, cũng phải đến một khắc cuối cùng mới nhận rõ được gã, mười lăm năm, không phải mười lăm ngày, cũng không phải mười lăm tháng, mà là suốt mười lăm năm đó, Thắm Trì một mực xem gã là người anh em quan trọng nhất, thẳng đến khi đó mới hiểu được họa bì họa nhục nan họa cốt, tri diện tri diện bất tri tâm*, Ủy Ninh chính là một nam nhân trong ngoài không đồng nhất khiến lòng người phát lạnh.

*Nhận thức một người thì dễ, lý giải nội tâm người đó thì lại khó

Không chỉ có một mình gã đến đây, Lôi Đình đến tổng cộng có năm người, Ủy Ninh, Bách Bằng Trạch, Trịnh Tĩnh Quân, Nhạc Hồng và Quách Ngưng, không có một ai, không có một khuôn mặt nào hắn không quen thuộc.

Vô luận là kiếp trước hay kiếp này, bọn họ đều là chủ lực của Lôi Đình, cũng là những chiến hữu Thẩm Tri từng kề vai chiến đấu.

Ở viện nghiên cứu ba năm, Thẩm Tri xuôi xuôi ngược ngược tỉ mỉ nghĩ đi nghĩ lại, dần dần cũng nghĩ thông lý do bọn họ tại sao lại phản bội, càng nghĩ thì càng thấy lòng lạnh lẽo. Trịnh Tĩnh Quân có người nhà, người nhà của hắn đều do Ủy thị chiêu cố, dù hắn là người trung hậu tính cách trầm ổn cũng coi như là có nghĩa khí, nhưng dù mình là anh em với hắn thì so ra cũng kém trọng lượng của huyết nhục thân nhân và cái thằng con trai ngang ngược luôn gây rắc rối kia trong lòng hắn. Nhạc Hồng bộ dạng bình thường, năng lực coi như cũng được, cũng bởi vậy mà có một cô bạn gái xinh đẹp, Thẩm Tri rất không thích ả đàn bà kia, bởi vì cô ta nhiều lần cố ý vô ý ám chỉ với mình, Thẩm Tri lại không có cách nào nói với Nhạc Hồng bạn gái của hắn thủy tính dương hoa (lẳng lơ), trái lại lại khiến Nhạc Hồng sinh ra oán khí với mình. Quách Ngưng thì không cần phải nói, cô thích Ủy Ninh đã mười năm, dù cho Ủy Ninh và Kỳ Dung Thúy ở chung một chỗ cô cũng không buông tha, tự nhiên là Ủy Ninh nói gì là làm theo. Bách Bằng Trạch lại càng đơn giản, nếu như nói trong Lôi Đình ai dễ bị dụ dỗ nhất, không thể nghi ngờ chính là hắn ta, ba phải, dễ dụ, nói dễ nghe phong lưu, nói khó nghe là có chút háo sắc, lúc dùng tiền luôn tiêu tiền như nước, hầu như quanh năm suốt tháng đều bị vây trong trạng thái thiếu tiền.

Ở tận thế, nhân tính là cái gì đó rất khó nói rõ ràng, Thẩm Tri tuy hiểu điều đó, nhưng không có cách nào tha thứ, hắn không có cho phép những chiến hữu mình gặt gao che chở, thậm chí nguyện ý vì bọn họ trả giá sinh mệnh lại phản bội hắn, bất kể là xuất phát từ lý do gì.

Nhưng hắn chính là nghĩ không ra vì sao Ủy Ninh lại làm vậy, ngay cả một lý do cũng tìm không ra.

Có lẽ mình cho đến tận bây giờ vẫn chưa từng hiểu gã, Thẩm Tri nghĩ, khóe môi hiện ra nụ cười trào phúng.

Năm người chủ lực của Lôi Đình, ngoại trừ Ủy Ninh là đệ năng giả hệ Lôi, còn có Bách Bằng Trạch hệ Phong, Trịnh Tĩnh Quân và Nhạc Hồng là người biến hình, Quách Ngưng là đệ năng giả có thị giác đặc biệt. Ngoại trừ Lôi Đình, Hỏa Mân Côi đến đây ba người, Kỳ Dung Thúy, Bao Hằng, Tống Khanh; Tiểu Lê mặc dù là chủ lực của Hỏa Mân Côi nhưng cô là loại phi hành, trong không gian tương đối nhỏ và phong bế như thế này không chiếm được ưu thế, tới là Bao Hằng người biến hình rắn mới cấp hai, Tống Khanh là đệ năng giả tốc độ cấp ba, trong ba người là người lớn tuổi nhất, cũng tương đối trầm ổn.

Không chỉ có bọn họ, Thẩm Tri còn nhìn thấy không ít người quen, chính là bọn Đàm Nghiên Nhã và Ngụy Bằng, nhiều người khác đều là những người đã cùng đi Trùng Khánh, bọn họ vốn đã là những đệ năng giả tinh anh, lúc viện nghiên cứu chiêu mộ đệ năng giả, ngoại trừ việc không ở Bắc Kinh, bọn họ lại mới từ nhiệm vụ trở về, trong nhiệm vụ ở Trùng Khánh ở lại trong thành Bạch Đế nên được rửa sạch hoài nghi sát hại Dương Vinh Huy, trở thành những lựa chọn tốt nhất.

Rốt cuộc viện nghiên cứu vẫn còn chút lo lắng những phe khác sẽ có người lẫn lộn chui vào.

Người Lôi Đình ở đây cũng không ngoài ý muốn mọi người, Ủy gia là chỉ trưởng của Lý thượng tướng, viện nghiên cứu vốn cùng với Lý thượng tướng có thiên ti vạn lữ liên hệ.

Nhưng Thẩm Tri vẫn nhất thời khó khống chế được cảm xúc, chỉ có thể cúi đầu thật sâu che đi vẻ mặt hắn không thể khống chế được.

“Ba ba, ôm!”

Thẩm Tri lập tức đem Thẩm Lưu Mộc bế lên, Thẩm Lưu Mộc ôm lấy cổ của hắn, che đi mặt của hắn. Thẩm Tri biết ý cố ý, trong lòng âm áp, lập tức bình tĩnh một chút.

“Ba đừng sợ, con sẽ bảo vệ ba.” Thẩm Lưu Mộc ở bên tai Thẩm Tri lặng lẽ nói.

Thẩm Tri quả thực đỡ khóc đỡ cười, không biết vì sao bình phục lại từ trong đồng suy nghĩ hỗn loạn, nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc của Thẩm Lưu Mộc, hắn xoa nhẹ mái tóc của con trai, ôn nhu mỉm cười.

“Sao lại có trẻ con ở đây?” Ủy Ninh kinh ngạc nói.

Kỳ Dung Thúy trào phúng nói: “Đừng khinh thường trẻ con, để tôi xem anh có hữu dụng bằng nó không!”

Lôi Đình Ủy Ninh và Hỏa Mân Côi Kỳ Dung Thúy bắt hòa không phải ngày một ngày hai, cho nên cũng không có ai nói gì thêm, lúc này một người đi vào phòng họp.

“Thẩm Trì!”

Lại là Hầu Phi.

Chờ đến lúc Thẩm Trì lại nâng đầu lên, đã khôi phục lại bình tĩnh.

Ủy Ninh lúc này mới thấy rõ mặt hắn, không biết vì sao, đột nhiên trong lòng kinh sợ, tiếp sau đó, ánh mắt dần phát sáng.

Thẩm Trì không biết chuyện gì, quả thực bị Ủy Ninh nhìn cho lông mao dựng đứng.

Mấy năm nay, Ủy Ninh luôn nằm mơ ngắt quãng, gã nghĩ, chắc hẳn đó không thể gọi là ác mộng, nhiều khi, gã thậm chí còn có thể cảm nhận được sự ấm áp, an bình trong giấc mộng kia, dù cho gã không nhìn rõ người kia, lại biết được cảm giác này, cái loại cảm giác hắn đứng bên cạnh liền khiến mình tim đập rộn lên, hận không thể đem hắn nuốt vào trong bụng.

Chính là cảm giác này, lúc hắn bảo vệ mình sẽ cảm thấy đặc ý, lúc hắn nấu cho mình ăn sẽ cảm thấy ngọt ngào, lúc hắn nhìn người khác sẽ cảm thấy tức giận, mãnh liệt đến mức khi gã tỉnh lại vẫn còn lưu giữ lại cảm giác này trong cơ thể.

Gã nghĩ, người kia hẳn là người yêu của mình đi? Tuy rằng, gã cảm giác được có chuyện gì đó trọng yếu mà gã không nghĩ ra, cũng rất kỳ quái tại sao thường xuyên cảm giác được tuyệt vọng trong giấc mơ, tràn ngập phần nộ và ám ức muốn hủy diệt tất cả. Khi đó, gã mơ thấy một mảnh đỏ, gã muốn giết người, muốn xé cái gì đó thành từng mảnh nhỏ, sau đó khát vọng nuốt vào trong bụng.

Chính là, cái gì cũng không nhìn ra được.

Ủy Ninh là một người một mực theo đuổi sự hoàn mỹ, cũng rất thông minh, gã từ những hình ảnh lộn xộn đó đoán được quỹ tích vận mệnh của mình, chỉ thiếu một người mà thôi, gã không biết tại sao người kia lại không xuất hiện, nhưng lại gặp được Kỳ Dung Thúy nữ nhân khiến gã chán ghét trong mộng, gã liền trăm phương nghìn kế đưa cô vào chỗ chết ——

Gã cũng không biết tại sao lại như vậy, rõ ràng trước kia ở tận thế gã chưa từng xem mạng người như cỏ rác, nhưng gã lại giống như là đã ở tận thế rất nhiều năm vậy, mạng người đối với gã mà nói nhỏ như cỏ rác, một chút cũng không tính là gì, dù để gã hạ sát thủ với một đứa trẻ, gã cũng có thể mắt cũng không thèm nháy.

Sau đó, bây giờ người này xuất hiện.

Trong mộng hắn là tình nhân hoàn mỹ, ưu tú lại xuất sắc như vậy, là một mỹ tình nhân ôn nhu tin cậy hoàn mỹ, đúng không? Chờ một chút, tại sao lại lòi thêm một thằng nhóc chướng mắt thế kia?

Thẩm Lưu Mộc cảm thấy ánh mắt kia, đứng ngồi không yên, làm cho lông tóc y dựng đứng.

Thẩm Trì lại cảm thấy mỗi sợi dây thần kinh trên người đều tràn ngập cảnh giác tới cực hạn, hắn quen thuộc ánh mắt lúc này của Ủy Ninh, dịu dàng thân mật như vậy, thật giống như lúc trước, đêm đó, gã ta chính là dùng ánh mắt như vậy đưa mình vào viện nghiên cứu.

“Hầu tiên sĩ” Thẩm Trì chỉ có thể lễ phép chào Hầu Phi, “Sao ngài lại ở chỗ này?”

Hầu Phi cũng không phải người tiến hóa não vực, chỉ có thể nói là một tinh thần lực dị năng giả, cho nên tinh thần lực của hắn so với người bình thường cao hơn vài bậc nhưng luận tính công kích và phòng hộ thì còn chưa bằng người tiến hóa não vực, vì vậy Thẩm Trì đối với việc hắn ta xuất hiện ở nơi này cảm thấy kinh ngạc.

Hầu Phi cười khổ, “Lúc trước phạm phải chút sai lầm, chỉ có thể lấy công chuộc tội, phương diện này cũng không có ai so với tôi quen thuộc hơn, Dư tiên sĩ và mấy trợ thủ của ông ta đều bị vây trong phòng thí

nghiệm trong cùng, các anh sợ lúc đi vào sẽ nhất thời không tìm thấy vị trí, cho nên cấp trên sai tôi tới dẫn đường.”

Những người khác không biết Hầu Phi phạm phải sai lầm gì, Thẩm Trì lại biết, thể thân phận của hắn ta bị mất, mà người mở ra cửa phòng thí nghiệm lại chính là Hầu Phi, dù cho có người chứng minh hắn đem trừ tịch luôn đứng ở trong khu nghỉ ngơi thì vẫn là một sai lầm cực kỳ nghiêm trọng.

Có điều, như thế cũng thật đúng lúc, Thẩm Trì ánh mắt tối sầm lại, cùng lúc giải quyết luôn hắn ta cũng là việc rất hợp ý hắn.

“Khi nào thì xuất phát?” Hình như cùng Ủy Ninh đứng trong cùng một không gian cũng khiến cô cảm thấy không kiên nhẫn, Kỳ Dung Thủy trực tiếp hỏi.

Hầu Phi nhìn cô, “Bây giờ có thể rồi, các cô cậu có cần chuẩn bị gì không?”

“Chúng tôi đều đã chuẩn bị tốt.” Thẩm Trì trả lời.

Hầu Phi cười, “Vốn tôi có chút chống đối với nhiệm vụ lần này, nhưng thấy Thẩm Trì cậu cũng ở đây, dù cho có nguy hiểm hơn nữa cũng không có vấn đề gì.”

Thẩm Trì không hiểu cũng không nhận thấy những lời này có chỗ nào không đúng, lại nhất thời không nghĩ nhiều, nhưng thật ra Thẩm Lưu Mộc lại nhe răng, biểu cảm rất hung ác, làm cho y ngoài ý muốn chính là, cái người mới gặp mặt lần đầu kia lại có thể khiến cho y cảm thấy còn nguy hiểm hơn cả Hầu Phi trước mắt, thần sắc cư nhiên lại bất thường như vậy.

Thẩm Lưu Mộc ôm chặt Thẩm Trì, y vừa mới mười hai tuổi lại lộ ra răng nanh, vẻ mặt tràn ngập lệ khí.

Ba ba là của y, ai muốn cướp đều đáng chết!

Không nhiều không ít, vừa vặn mười chín dị năng giả, thêm Hầu Phi là đủ hai mươi người, người quý ở chất lượng chứ không phải số lượng, dù sao sau khi đi xuống người nhiều thì càng dễ kinh động đến vật thí nghiệm nguy hiểm, trái lại ít người lại dễ dàng hơn, Lôi Đình năm người, Thẩm Trì bọn hắn bốn người, Hỏa Mân Côi ba, Băng Viêm của Đàm Nghiên Nhã ba, cô, Ngụy Băng và một người biến hình báo Nhan Kim, còn lại bốn người là dị năng giả của sở nghiên cứu, Thẩm Trì từng gặp qua ba người, bọn họ lúc giúp Dư Khánh khống chế vật thí nghiệm thì không chút nương tay, một người biến hình nhện, có thể xuất ra mạng nhện tinh mịn dính chắc, có hiệu quả khống chế, chỉ sợ lửa, một người là dị năng giả hệ Thủy, là một nữ tử trẻ tuổi có tính kiêu phách, biểu tình còn cao ngạo lạnh lùng hơn cả Đàm Nghiên Nhã, một người là dị năng giả đặc thù, khung xương toàn thân dẻo dai mềm mại giống như cao su vậy, lại từ nhỏ đã tập cái gọi là nhu thể thuật, ở phương diện vũ kỹ cực kỳ xuất sắc, một người còn lại Thẩm Trì chưa từng gặp qua, cũng không biết dị năng của hắn là gì.

Trong những người này, không thể nghi ngờ bốn người Thẩm Trì chọc người chú ý nhất, nhất là ba đứa nhỏ kia.

Cánh cửa trắng bạc mở ra, bọn họ đứng trên thang cuốn tự động.

“Cẩn thận một chút.” Hầu Phi giảm thấp thanh âm, “Những vật thí nghiệm trong này thính lực đặc biệt mẫn tuệ, tận lực đừng quấy rầy bọn nó.”

Thẩm Trì châm chọc cười cười.

“Tôi đã từng gặp anh chưa?”

Nghe thấy giọng nói này thân thể Thẩm Trì cương cứng một chút, rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, hắn thần nhiên nói, “Ủy tiên sinh, đây chỉ sợ là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau.”

Đời này là lần đầu tiên, nhưng Thẩm Trì hi vọng cả đời này cũng không phải nhìn thấy gương mặt ghê tởm này, có điều không phải lo, hắn rất nhanh sẽ đẩy gã ta xuống địa ngục!

Ủy Ninh mỉm cười, “Anh mang cho tôi một cảm giác rất quen thuộc, mặc kệ tin hay không, tôi cảm thấy anh nhất định là tình nhân kiếp trước của tôi!”

Thẩm Trì trong giây lát nhìn về phía gã, vẻ mặt tràn đầy sự không thể tin, khỉ gió, đây là cái chuyện gì vậy!

Đời này hắn và Ủy Ninh rõ ràng là lần đầu tiên gặp mặt có được không?? Đến tội cùng hắn là bị hủy hoại như thế nào, Ủy Ninh, gã ta căn bản không phải là một người tùy tiện như vậy! Ách, quên đi, dù sao mình cũng coi như không hiểu hết gã, chỉ có điều Thẩm Trì không thể hiểu nổi, Ủy Ninh tội cùng là dưới tâm trạng gì nói ra một câu khiến mình rét run như vậy?

Phải biết rằng, có một đêm kiếp trước, Ủy Ninh cũng hay nói giỡn là yêu hắn, Thẩm Trì nhớ rõ mình từng nói, “Đúng vậy, tôi cũng yêu cậu, chúng ta là anh em tốt không phải sao?” Sau đó bị chính tay Ủy Ninh bán hắn đi, nhìn xem, làm anh em đã gặp phải kết cục kiểu này, ai còn dám làm tình nhân của Ủy Ninh gã, đừng có nói giỡn có được không! Không nhớ Kỳ Dung Thúy đời trước là tình nhân của gã sao, kết cục như thế nào, từ một dị năng giả hệ Hỏa lợi hại, lại cuối cùng tiều tụy khô héo mà thê thảm chết đi.

Thẩm Trì cảm thấy, càng đến gần Ủy Ninh thì càng đáng sợ.

Thật sự là rất đáng sợ.

“Không cần kinh ngạc như vậy, có lẽ, tôi với anh là nhất kiến chung tình?” Ủy Ninh cười, làn da trắng nõn nhiễm lên một tầng ửng hồng, giống như là thoa lên một lớp son vậy.

Nam nhân đẹp đến loại trình độ này cũng là cái tội.

Nhưng Thẩm Trì chỉ cảm thấy trái tim của hắn còn chưa đủ cường đại.

“Tôi là đàn ông.”

“Tôi cũng biết a.” Ủy Ninh nhìn về phía hắn, “Trước khi gặp được cậu, tôi cũng cho là mình thích đàn bà.”

Thẩm Trì còn chưa nói, Thẩm Lưu Mộc đã kéo Thẩm Trì qua, “Ba ba, người đi bên này!” Sau đó không khoan nhượng chen vào giữa Thẩm Trì và Ủy Ninh, “Chú cách cha tôi xa một chút!”

Ủy Ninh không giống Kỳ Dung Thúy bị một đứa trẻ cản trở thì lui lại phía sau, gã thản nhiên liếc nhìn Thẩm Lưu Mộc một cái, “Ngoan ngoãn cho tao một chút, ba ba của mày nhất định là của tao.” Tính cách gã nguyên bản chính là cường hãn bá đạo như vậy, hoàn toàn tương phản với khuôn mặt ôn nhu ngại ngùng, đương nhiên, còn có tính khiết phích và theo đuổi hoàn mỹ đến cổ chấp.

Thẩm Lưu Mộc lập tức tặc mao, “Mày muốn chết đúng không?”

Ánh mắt Ủy Ninh khinh miệt.

Thẩm Trì vẽ mặt trầm xuống, dù cho hắn không hiểu hết Ủy Ninh, nhưng hắn biết người này không hề dễ chọc, Lưu Mộc dù là một đứa trẻ trưởng thành sớm, nhưng lúc này y còn chưa đủ lớn để có thể đối kháng với Ủy Ninh, hơn nữa, Ủy Ninh cho hắn một loại cảm giác rất không thích hợp, ít nhất trong ký ức của hắn, một năm này Ủy Ninh không phải là cái dạng này mới đúng.

Mình sống lại, chẳng lẽ Ủy Ninh cũng ——

Tưởng tượng như vậy, hắn lại thấy máu mình như đông cứng, không đúng, Ủy Ninh cho dù tâm cơ có sâu như thế nào cũng không có cách nào có thái độ đối xử như thế này với mình chứ? Hơn nữa, đời này hắn có sợ gì đâu! Đã biết khiếm tốn, người của viện nghiên cứu tuyệt đối sẽ không có chút hứng thú nào với mình! Huống chi, chỉ cần lần này có thể xử lý được Dư Khánh và Hầu Phi, ha ha, những người khác cũng không có lá gan và năng lực đi chủ trì phòng nghiên cứu thực nghiệm cơ thể sống.

Thẩm Trì rất nhanh đã định ra mục tiêu, dù cho lửa thù hận trong đáy lòng đang bùng nổ, đầu óc hắn lại ngày càng tỉnh táo, hắn biết rõ mục đích của mình trong chuyến đi này, đầu tiên phải thủ tiêu người của viện nghiên cứu, tiếp theo mới là mấy người Ủy Ninh bọn họ.

Đang nghĩ ngợi, “bộp” một tiếng, Tống Khanh đi tuốt đằng trước giống như là một cước dẫm lên một vũng nước vậy, nổ bung một tiếng vang nhỏ.

Hắn là dị năng giả tốc độ, cơ hồ trong chớp mắt liền lui xuống vài bước, nhưng vẫn nhịn không được kêu thảm một tiếng, “Có độc!”

“Lưu Mộc!”

Thẩm Lưu Mộc rất nhanh tiến về phía trước, rõ ràng chỉ là một đứa bé, y lại như cơ hồ chỉ cần một cái liếc mắt dăng tiên trong tay đã nhanh chóng cuốn lấy chân hắn ta, một tay kéo mạnh, máu tươi đầm đìa!

Nháy mắt đã tháo xuống xương đùi trái của Tống Khanh, giọng trẻ con thanh thúy, “Độc lan quá nhanh, ba giây nữa là lên đến tim, cháu không kịp cứu chữa.” Dừng một chút mới nói, “Dị năng giả hệ Mộc cũng không phải vạn năng, tự các người cẩn thận.”

Không biết có phải bị Ủy Ninh kích thích không mà giọng điệu trở nên lão luyện trầm ổn không giống một đứa bé, cùng với thằng nhóc vừa nãy vẫn còn dựa trong lòng cha nó như là hai người hoàn toàn khác nhau.

“Bọn mày là ai!” Một giọng nói khàn nhỏ trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền đến.

Viện nghiên cứu đã cắt sập nguồn điện của khu nghiên cứu này, chỉ để lại thiết bị theo dõi để quan sát tình huống phía dưới, khi nhóm hai mươi người bọn hắn đến nơi, cơ hồ toàn bộ cao tầng của viện nghiên cứu đều đang ở trong phòng, bên tai Hầu Phi có một cái tai nghe, có thể nghe được thanh âm từ tổng bộ điều khiển.

“Cô ta ở phía trên!”

Hầu Phi trong giây lát ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt, “Cẩn thận!”

Hắn biết cô ta, đương nhiên là biết, những độc chất kia là do chính tay hắn tiêm vào người cô ta, sau khi hỏi một câu kia, cô ta đương nhiên đã nhận ra mình, vì vậy nên mới ẩn núp ở ngay phía trên mình.

Số 39.

Tí tách... Tí tách... Tí tách...

Từng giọt độc từ trên đỉnh đầu bọn họ rơi xuống.

Đó là một cô gái còn trẻ, thân thể của cô đầy những mụn độc xanh biếc, tràn đầy những chất lỏng nhầy nhụa, khuôn mặt lại óng nhuận như ngọc thanh tú xinh đẹp, chỉ có điều mắt lại lồi lên, cả con ngươi cơ hồ toàn là trắng, nhãn cầu co lại chỉ bằng một nửa người bình thường, nhìn qua vô cùng đáng sợ, mà mái tóc dài màu đen kia lại dính những chất dịch nhầy độc kia, lộn xộn trộn chung với nhau, dài chừng một thước.

Lưỡi rất dài lè ra, hình ảnh theo dõi nhoáng lên một cái, trong nháy mắt liền hoàn toàn biến thành màu đen.

37. Chương 37: Nguy Hiểm Dưới Lòng Đất

Bóng đêm không tạo ra bất cứ ảnh hưởng gì với Thẩm Trì, hắn vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng Độc nhân ghé thăm kia.

Người biến hình nhện Lý Á dang hai tay ra, một cái lưới nhện bao trùm cả không gian! Hắn tuy không phải là Spider Man nhưng chỉ tính đến năng lực, tuyệt không yếu hơn Spider Man tí nào.

“Cô ta cũng là dị năng giả sao?”

Chẳng ai ngờ người nói chuyện chính là Đàm Nghiên Nhã thần sắc hồ hững lạnh nhạt.

Hầu Phi ngăn ra, nhanh chóng nói: “Đây là điều không thể, trước khi chúng tôi thực nghiệm đều đã ký hiệp nghị, những vật thí nghiệm cơ thể sống bị thực nghiệm đều là người thường, chúng tôi sẽ không xuống tay với dị năng giả!”

Ngụy Băng giễu cợt, “Quên đi, chúng tôi ở Trùng Khánh đã nhìn thấy hết rồi.”

Hầu Phi không phải Dương Vinh Huy, thái độ làm người của hắn khéo đưa đẩy, khôn khéo lờ đời, lập tức sắc mặt nghiêm túc nói, “Dương tiến sĩ đã chết, tôi tuy rằng không muốn đánh giá người đã chết, dù sao

người ta cũng đã mất rồi, nhưng ông ta đúng là đã làm trái quy định! Tôi và Dư tiến sĩ luôn nghiêm ngặt thực hiện theo quy củ, tuyệt không dùng dị năng giả hết sức trân quý ở tận thể để làm vật thí nghiệm!”

Hắn biết rõ những người trước mặt đều là lớp tinh anh trong đám dị năng giả, nếu như bọn hắn lấy dị năng giả là thí nghiệm, khó tránh sẽ làm những dị năng giả khác sinh ra cảm giác thổ chết căo buồn (một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ), trong lòng sẽ nghĩ ngợi không biết kế tiếp có phải là bản thân mình hay không, nếu tùy ý để cảm xúc này phát triển thêm, đối với hắn và cả khu nghiên cứu gen sinh vật, hay đối với viện nghiên cứu đều không phải kết quả tốt, cho nên hắn càng phải chứng tỏ hắn đang rất nghiêm túc.

Thẩm Trì rõ ràng nghe được tiếng thở phào, khó tránh châm chọc cười cười, người thường chẳng lẽ không phải là người? Càng tận thể về sau, dị năng giả càng giống như hình thành lên một quần tộc mới, hiện tại mới là tận thể năm thứ tư, tâm đồng tình của dị năng giả đối với người bình thường đã trở nên mỏng manh như vậy, tính mạng những người thường kia đều trở thành cỏ rác.

Hơn nữa, trong lòng hắn hiểu rõ, Hầu Phi nói dối, nhiều lắm chỉ là không ở bên ngoài dùng dị năng giả làm thí nghiệm mà thôi, ở bên trong sử dụng chút thủ đoạn, làm sao người ngoài có thể biết được. Cũng giống như thời hòa bình vậy, lúc nói với bên ngoài đều là sẽ không làm thí nghiệm lên cơ thể sống, trên thực tế quốc gia nào mà không làm như vậy, đều là nói dối mà thôi.

Thanh âm “Xì xì xì” vang lên, mọi người biến sắc, chỉ thấy một giọt độc nhỏ rơi xuống nền kim loại, tiếng mặt đất bị ăn mòn thập phần chói tai.

“Mau ra tay!” Sắc mặt Lý Á có điểm phát xanh, “Tôi không chống đỡ được lâu!”

Khí lạnh tản ra bốn phía, Đàm Nghiên Nhã xuất thủ, cô là dị năng giả hệ Băng cấp hai, một tảng băng tràn ra, trực tiếp đóng băng lại mạng nhện và độc nhân bên trong, nhưng rất nhanh sắc mặt cô cũng thay đổi, “Đây là loại độc gì vậy! Băng của tôi cũng bị ăn mòn!”

Hầu Phi sắc mặt rất khó coi, “Từ trong cơ thể nhện lưới phễu (1) và rắn biển Belcher (2) lấy ra độc tố biến chủng, độc tính đại khái là gấp năm mươi đến tám mươi lần Rắn hổ mang chúa.”

Nhện lưới phễu (Funnel-Web Spider): Xếp thứ 6 trong bảng xếp hạng các loài vật độc nhất thế giới, sống ở ngoại ô Sydney, Australia, được coi là loài nhện độc nhất thế giới, rất hung dữ. Chiều dài cơ thể dao động từ 1,5cm đến 4,5 cm.

Rắn biển Belcher: tên khoa học *Hydrophis belcheri*, là loài rắn có độc tố mạnh nhất thế giới, độc tính so với tất cả đồng loại trên cạn thì mạnh hơn rất nhiều, sống ở mạch đá ngầm phía tây bắc châu Úc.

Tuy đa số người ở đây đều không biết Nhện lưới phễu và Rắn biển Belcher là cái gì, nhưng Rắn hổ mang chúa thì ai cũng biết, là loại rắn hổ mang nổi tiếng vì độc tính, vừa nghe những lời này, cơ hồ tất cả mọi người đều muốn cách độc nhân này càng xa càng tốt.

Tổng Khanh đã bị thụ thương, may là bọn họ còn chưa đi xa, người tiếp ứng sẽ rất nhanh đưa hắn ra ngoài, vừa mới vào khu vực dưới lòng đất của viện nghiên cứu chưa được năm phút đã tổn thất một người, trong lòng mọi người khó tránh khỏi có chút trầm trọng.

“Quách Ngưng!” Thanh âm Ủy Ninh vang lên.

Quách Ngưng một tay dùng súng, nhắm vào độc nhân đang bị mạng nhện và hàn băng vây khốn.

“Nhược điểm.” Gã nhìn về phía Hầu Phi.

Hầu Phi mặt nhăn mày nhú, “Đầu.”

Súng giãm thanh phát ra vài tiếng trầm đục, băng nhũ bắn ra bốn phía!

“A ——” Trong bóng tối vài người bất lực đều nhìn về một hướng, chỉ thấy độc nữ đồng tử mắt co rụt lại, đầu lưới dài nhỏ nhanh chóng bắn tới Quách Ngưng.

Ánh sáng điện lại chiếu sáng toàn con đường, nhưng chỉ vừa mới thoáng nhìn đã khiến cho mọi người trong lòng phát lạnh!

Độc nhân cả người run rẩy rồi ngã xuống, mấy viên đạn vẫn còn găm trong đầu cô.

Úy Ninh làm một kích ánh sáng lồi diện, trong một hai giây ngắn ngủi chiếu sáng cả một con đường nhìn không sót thứ gì, con đường kim loại một ngày trước còn sạch sẽ sáng ngời, giờ đây bản thủ không chịu nổi, tràn đầy các loại rêu xanh cùng vết máu đông lại màu đỏ sẫm, lúc toàn bộ vật thí nghiệm bỏ trốn là vào đêm trừ tịch, cả khu nghiên cứu trong lòng đất ngoại trừ nghiên cứu cuồng nhân Dư Khánh và trợ thủ bị lão gọi tới ra thì cơ hồ không còn nhân viên nghiên cứu khác, nhưng nơi này có rất nhiều vật thí nghiệm, không chỉ là vật thí nghiệm nhân loại cơ thể sống mà còn có cả động vật.

Thẩm Trì trong đầu suy nghĩ nhanh chóng, trong nháy mắt cẩn thận suy xét rất nhiều việc. Lúc kiến tạo nơi này không có thời gian suy nghĩ các vấn đề này, chỉ lo đến sự an toàn của các nghiên cứu viên, cho nên trong khu vực dưới lòng đất này của viện nghiên cứu có rất nhiều lỗ thông gió để tránh nhân viên nghiên cứu bởi vì không khí không lưu thông mà ngạt thở, đến nỗi hiện tại viện nghiên cứu không có cách đem vật thí nghiệm vây ở một không gian phong bế dưới lòng đất mà dùng một ít thủ đoạn dồn bọn nó vào chỗ chết.

Huống chi, trong phòng thí nghiệm trong cùng còn có Dư Khánh và năm trợ thủ của lão.

Hiện giờ có một vấn đề nghiêm trọng, chính là trong số những vật thí nghiệm này có loại độc nữ có chất kịch độc nguy hiểm như thế này tồn tại, cũng sẽ có loại thể hình nhỏ như động vật, một khi chúng nó tìm thấy miệng thông gió đem chất độc rải ra ngoài, đối với sinh mạng của hơn mười vạn người Bắc Kinh mà nói, là một hồi tai họa thật lớn.

Vì vậy, bọn họ không chỉ cần nghĩ cách cứu Dư Khánh, mà còn phải đóng lại mười tám cái lỗ thông gió.

Lỗ thông gió thứ nhất nằm ở cuối con đường này, nhưng bọn họ đã nhìn thấy một con quái vật khổng lồ trấn giữ nơi đó.

Nói là quái vật khổng lồ thì cũng đúng, tuy rằng nhìn qua rất giống một con ếch nhưng chưa ai từng thấy qua một con ếch có cái đầu lớn như vậy, thân thể màu xanh biếc chắn hết cả con đường. Ếch không phải là cóc, bình thường vóc dáng nhỏ nhắn thì không những không ghê tởm mà còn có vài phần đáng yêu, nhưng nếu nó trở nên lớn như vậy thì không thể nào đáng yêu như trước nữa, dù là một mỹ nhân xinh đẹp như thế nào chẳng nữa mà đem sau khi đem nàng phóng to lên gấp hai mươi lần thì cũng biến thành không xinh đẹp, càng không nói đến loài vật giống con ếch này.

Con mắt giống cái chuông đồng của con ếch trừng mắt nhìn bọn hắn, giống như đang chăm chú nhìn một đám muỗi vậy.

Thẩm Trì không chút nghi ngờ một khi bọn hắn tiến lên một bước, đầu lưỡi của nó sẽ không chút lưu tình nào cuốn chặt.

“Động vật tiến hóa?” Thẩm Trì nhíu mày.

Hầu Phi cười khỏ, “Đúng vậy, vừa vặn một tuần trước viện nghiên cứu vừa thu thập được một đám động vật tiến hóa nhốt trong phòng nghiên cứu, nào ngờ có người cố ý mở ra cửa phòng nghiên cứu làm đám vật thí nghiệm này chạy trốn ra, mọi người cẩn thận, ở đây không chỉ có động vật tiến hóa mà còn có cả thực vật tiến hóa, chúng nó không thấp hơn cấp hai, chủ yếu là cấp ba và cấp bốn.”

Lúc này không chỉ sắc mặt Kỳ Dung Thúy và Đàm Nghiên Nhã khó coi mà ngay cả Úy Ninh cũng giận tái mặt, “Lúc mới nhóm tôi tới không hề nói rõ tình trạng này.”

Hầu Phi chỉ có thể giải thích nói: “Trên thực tế chúng nó mới một tiếng trước bị phóng xuất.”

Thẩm Trì ảm đạm cười, xem ra cấp trên cho Hầu Phi dẫn đường không chỉ bởi vì hắn ta phạm sai lầm, lấy cái tính cứng nhắc không chịu thay đổi của đại bộ phận nhân viên nghiên cứu cho bọn hắn dẫn đường, không chừng vừa mở đầu đã chọn cho tiểu đội dị năng giả này không hài lòng, Hầu Phi nói giỏi, lại khôn khéo lồi đời, dưới tình hình hồng bát hết cả này, để những người khác làm việc như thế này thật là rất không thích hợp.

“Rất xin lỗi, tôi biết một chuyến đi này rất nguy hiểm, nhưng nếu nguy hiểm này bị lộ ra ngoài thì sẽ tạo thành hậu quả càng nghiêm trọng hơn.” Hầu Phi giải thích cực kỳ chân thành, “Mọi người đều là những dị năng giả ưu tú nhất, khu vực nghiên cứu dưới lòng đất này cực kỳ rộng lớn, chúng ta nên cẩn thận một chút, vẫn sẽ có hy vọng không kinh động đến những vật thí nghiệm động thực vật tiến hóa nguy hiểm này để an toàn rời đi.”

Bách Bằng Trạch cau mày nhìn về phía Ủy Ninh, “Có hi vọng...”

Nói cách khác, một chuyến này tràn ngập tính không xác định, rất có thể cả mạng mình cũng phải đánh mất ở nơi này.

Hầu Phi thở dài, “Tôi biết các bạn không thể hoàn toàn tin tưởng tôi, nhưng tôi không có năng lực gì, nếu thiếu các bạn, chỉ có một mình tôi thì không có khả năng còn sống ra ngoài” hắn nghiêm túc nói, “Tôi sẽ không lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn.”

Thẩm Trì cảm thấy sự tình đã có điểm vượt quá dự tính của hắn, bây giờ còn chưa nhìn ra đây là kết quả tốt hay xấu, nhưng rõ ràng viện nghiên cứu đã rơi vào tình trạng nguy ngập rồi, nếu không cũng sẽ không vội vàng điều đoàn người bọn hắn tới, tỏ ra không thêm để ý tới những thứ khác, chỉ là, những dị năng giả khác của viện nghiên cứu đâu? Sao lại chỉ phái đến ba người?

“Có phải là đã có vật thí nghiệm nào trốn thoát rồi không?” Hắn bình tĩnh nhìn về phía Hầu Phi.

Hầu Phi chấn động, vẻ mặt biến hóa trong nháy mắt không tránh được ánh mắt của Thẩm Trì.

Quả nhiên không phải lúc nào cũng sẽ thuận lợi, Thẩm Trì cũng không định khi làm chuyện này sẽ làm tổn thương người vô tội, “Những dị năng giả khác của viện nghiên cứu có phải đã đuổi theo bắt lại vật thí nghiệm không?”

Hầu Phi trầm mặc hồi lâu, cũng không giấu diếm, “Được rồi, ba vật thí nghiệm trốn thoát đều khá nguy hiểm, viện trưởng đúng lúc phái nhân thủ đi ra ngoài lùng bắt, viện nghiên cứu chúng tôi có một dị năng giả đặc thù, chỉ cần có một sợi tóc hoặc một giọt máu của bất cứ vật thí nghiệm nào, dù cho là một vật đã được dùng qua cũng có thể truy tung được vị trí của họ, bọn hắn trong một thời gian ngắn phải rời khỏi Bắc Kinh.”

(Hình như những vật thí nghiệm này chạy trốn trước khi Thẩm Trì làm nổ khu nghiên cứu, trốn ra hẳn ngoài viện nghiên cứu chứ không phải là chạy loanh quanh trong khu vực ngầm này nhé, vì vậy phải có người bắt lại)

Cho nên, nhân thủ thật sự không đủ, thời gian lại gấp gáp mới tạo ra cục diện bây giờ.

Nhan Kim cau mày nói, “Trước hãy nghĩ ra biện pháp đối phó với con ếch này đi!” Hắn gầm nhẹ một tiếng, nháy mắt biến thành một con báo gầm lớn hơn báo bình thường một vòng.

Thẩm Trì nhìn về phía Kỷ Gia, Kỷ Gia trước đến giờ đều im lặng nhẹ nhàng gật đầu.

Trong bóng đêm, con chuột gỗ chạy loạn bốn phía.

Phòng giám sát và điều khiển của viện nghiên cứu truyền đến tiếng kinh hô, “Đây là có chuyện gì xảy ra!”

“Không biết là bị cái gì phá rồi!”

“Sợ là do vật thí nghiệm...”

“A, không xong, nơi này cũng bị đóng rồi!”

Có bản đồ, Thẩm Trì còn quen thuộc với không gian này hơn cả đại bộ phận nghiên cứu viên, trước khi đến đây hắn cũng đã nhanh chóng vẽ ra bản đồ đưa Kỷ Gia, trí nhớ của Kỷ Gia rất tốt, rất nhanh đã nhớ kỹ bản đồ, bốn phương tám hướng trong khối kiến trúc kim loại này nơi nơi đều là camera, nhưng thứ Kỷ Gia tìm không phải là camera, răng nanh cứng rắn của con chuột gỗ có thể gặm nhấm tất cả đồ vật, kim loại cũng không ngoại lệ, thứ cô bé muốn tìm chính là những đường dây điện được giấu trong tường, rất nhanh, cơ hồ toàn bộ dây điện đều bị những cái đầu nhỏ nhắn linh hoạt của chuột gỗ cắn đứt.

Hầu Phi sắc mặt tái nhợt, hắn đề lại tai nghe, lại nghe được đầu dây bên kia truyền tới một trận rối loạn, nhất thời trong lòng một trận kinh hoàng.

“Hầu tiến sĩ, các người chú ý, không biết tại sao tất cả toàn bộ camera đều bị hỏng, chỉ có phòng của Dư tiến sĩ còn là còn có máy phát điện, đoàn người Dư tiến sĩ tạm thời không sao.”

Vừa dứt lời, tất cả các camera đều một mảnh tối đen, gồm cả mấy người bên Dư Khánh.

“Mẹ nó!” Về mặt của Hầu Phi rất khó coi, lấy sự tu dưỡng của hắn cũng nhin không được lọt tai nghe ra ném xuống đất, hung hăng mắng một câu thô tục. Toàn bộ camera đều bị hỏng tức là những người trên kia không có cách nào mang tới cho bọn họ bất kỳ trợ giúp gì, chỉ có đoàn người bọn họ tự mình phải cầu phúc.

“Làm sao vậy?” dị năng giả hệ Thủy của viện nghiên cứu Khương Thục nhìn hắn.

Hầu Phi trầm mặt nói: “Camera đều bị hỏng, hình như mạch điện bị đứt.”

Thẩm Trì cầm lấy Nổ thiên cơ, nhắm vào con ếch hình thể cực lớn kia, “Ếch tiến hóa cấp ba, mọi người cẩn thận.”

Úy Ninh ánh mắt sáng rực nhìn hắn, đúng vậy, chính là con người này, giống như chỉ khi có hắn bên cạnh mình, cảm giác này mới trọn vẹn, trước kia gã luôn cảm thấy thiếu gì đó, thế nhưng gã lại mãi không tìm thấy đáp án, hóa ra, thứ gã thiếu đúng là người này.

“Oa!”

Cái mồm đỏ tươi nhanh đến bất khả tư nghị, cơ hồ tất cả mọi người đều chỉ nhìn thấy một tàn ảnh!

“Bao Hằng!” Kỳ Dung Thúy kêu lên, hung hăng ném một cái cầu lửa tới chỗ con ếch bự!

Bao Hằng đã biến thành con rắn mối dài hơn hai thước, cái đuôi mạnh mẽ cuốn quanh cổ con ếch tiến hóa cố gắng ngăn cản nó nuốt hắn vào trong bụng.

Nhưng vẫn thể ngăn cản quyết tâm nuốt hắn vào bụng của nó.

“Viu!”

Đoạt phách tiến!

“Oa oa!” Quả cầu lửa chạm vào cơ thể ẩm ướt của nó làm tổn thương một khối da thì nó không hề kinh sợ, trái lại một mũi tên của Thẩm Trì lại khiến nó nhảy dựng cả người.

Nó cảm thấy bị cái chết uy hiếp.

Thật đáng buồn chính là cơ thể của nó quá lớn, vốn không thích hợp với con đường chật hẹp này.

Thẩm Trì khuôn mặt bình tĩnh, sau đó lại là Đoạt phách, lui lại một bước, lại kết hợp với Đoạt phách.

Sau đó đứng vững, Nổ thiên cơ phát ra một trận ánh sáng ——

Truy mệnh tiến!

Cơ thể to lớn của con ếch trong nháy mắt nổ tung, chất lỏng sền sệt văng khắp nơi, Úy Ninh bay về phía sau, dư quang khóe mắt nhìn thấy Thẩm Trì đem Thẩm Lưu Mộc và Kỷ Gia gắt gao bảo hộ sau người, không biết vì sao trong lòng khó chịu, ánh mắt nhìn chằm chằm Thẩm Lưu Mộc và Kỷ Gia có chút lạnh.

Cảm giác, có ai đã đoạt đi đồ vật của gã.

Một vài người lùi chậm bị ướt đầm một thân nước bọt của con ếch, nhất là Bao Hằng đã bị nó nuốt vào trong bụng, may mắn hắn là người biến hình rắn mối, da dày thịt béo mới có thể không vấn đề gì như vậy, nước bọt này tuy có độc tính như không trí mạng giống chất độc của độc nữ kia, có Thẩm Lưu Mộc ở đây, cơ hồ tất cả mọi người đều không sao.

Hầu Phi lấp lại cửa thông gió thứ nhất, cửa chấn tự động bị hủy, hắn phải tự tay làm mới có thể đóng được.

Càng đi lên phía trước không khí càng trở nên áp lực, một đường này chào đón bọn họ chính là nguy hiểm không thể đoán trước, tại không gian dưới lòng đất âm u, ẩm ướt, tối đen này, bất cứ một góc khuất nào cũng có thể nhảy ra một sinh vật tạo thành uy hiếp với bọn họ, ai cũng không nhàn rỗi mà nói chuyện với nhau vào lúc này

Ánh sáng từ chiếc đèn pin chiếu sáng phía trước, tựa hồ có một đạo bóng đèn thoáng hiện.

Sau đó, cơ hồ ai cũng nghe thấy một tiếng cười thanh thúy, cười đến lòng người sợ hãi.

Ánh đèn pin dù sao cũng nhỏ, không thể nhìn rõ bốn phía, trong số bọn họ lại không có dị năng giả hệ Quang.

Minh Nguyệt mấp máy môi, theo ý Thẩm Trì ném ra một đạo bùa, “Lập tức tuân lệnh, sắc!”

Dần dần, một đoàn ánh sáng chậm rãi lan ra.

“Quang minh phù tôi chỉ có năm cái, mỗi cái có thể dùng liên tục trong bảy phút, cho nên phải tiết kiệm một chút.” Thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng của Minh Nguyệt vang lên.

Loại ánh sáng từ đầu cũng không mãnh liệt, nhưng rất nhanh liền trở nên càng ngày càng sáng, giống như là đang đợi mắt người từ từ thích ứng vậy, trong thời gian nháy mắt cũng đã chiếu sáng cả không gian!

Bọn họ đang đứng trong một hành lang, trái phải đều là thủy tinh trong suốt, hẳn toàn là phòng nghiên cứu, đến khi nhìn rõ hoàn cảnh bốn phía, bọn họ tình nguyện chưa từng nhìn thấy!

Chỉ cần liếc mắt một cái đã đủ để người ta lông tóc dựng đứng!

Trước, sau, trái, phải, không có chỗ thối lui cũng không có chỗ để trốn!

Phía trước là một con nhện khổng lồ, nó đã bắt đầu dệt lưới, một tầng lại một tầng mạng nhện nhìn qua còn lớn hơn cả lưới nhện của Lý Á, bởi vì hình thể lớn nên ngay cả lông tơ trên đùi của nó cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Phía đường lui phía sau còn càng quỷ dị hơn, một con nhện mặt người? Còn là một con nhện có chân người? Nhìn mặt thì xem ra vẫn còn là con nít, tuyệt đối chưa quá bảy tám tuổi, nhìn bùng ra sữa, trắng nõn đáng yêu, nó treo người trên một sợi tơ nhện to cỡ ngón tay, mọi người vừa nghĩ đến chuyện mình vừa đi qua dưới chân nó liền cảm thấy rét run cả người.

Nhưng làm cho người ta cảm thấy ghê tởm nhất chính là sinh vật ở trong hai bên thủy tinh, cửa kính thủy tinh ở gian phòng bên trái đã bị đánh vỡ, một cô gái mặc một cái váy trắng đang nhìn bọn họ, trên y phục của cô viết 012, vật thí nghiệm số 012, nếu chỉ là một cô gái, đương nhiên không có gì đáng sợ, đáng sợ chính là con mắt của cô là màu đỏ, một đôi hàm toàn răng nhọn chìa ra ngoài, dưới cái váy lộ ra không phải là một đôi chân mà là một cái đuôi rắn lớn trắng kiện.

Còn hơn cả người rắn ở sở nghiên cứu Trùng Khánh, con xà nữ này nhìn qua đã biết tính công kích còn mạnh hơn, cái đuôi rắn dài chừng ba bốn mét, to bằng vòng eo của người trưởng thành, chỉ dựa bằng cái hình tượng này cũng đủ khủng bố màn ảnh vào thời hòa bình trước đây.

Nhưng làm cho người ta kinh hoàng nhất phải là sinh vật ở phòng thí nghiệm ở bên phải, không biết vì sao mà phòng thí nghiệm này một nửa chìm trong nước, nguyên cái bàn vi tính và các dụng cụ thí nghiệm đều phiêu phù trên mặt nước, bên trong có một sinh vật cao cỡ nửa người, nó không những không khó nhìn mà còn hết sức mỹ lệ, cơ thể trong suốt như phình ra, lộ ra u lam nhàn nhạt, giống như đang ở trong nước mùa điệu tiên nữ vậy.

Sắc mặt Hầu Phi trắng bệch, hẳn thiếu chút nữa trực tiếp té ngã xuống đất, nếu không phải do sợ cái khác thì chính là do cái sinh vật cực kỳ xinh đẹp này.

“Sửa hộp!”

Sửa hộp có gai độc khiến người khác thống khổ nhất, nó từ khi ở thời hòa bình đã nằm trong top mười động vật độc nhất thế giới, vượt qua cả các loại rắn độc, bọ cạp, ngược lại với bề ngoài xinh đẹp của nó chính là kịch độc và nguy hiểm, còn cả thống khổ cực hạn có thể mang đến cho con người.

Không nói đến sửa hộp tiến hóa, cho dù là sửa hộp bình thường cũng có thể trong mười mấy giây độc chết người, cũng khiến hắn chết đi trong thống khổ.

Tách tách rầm, thủy tinh nháy mắt vỡ vụn, chỉ có con sửa hộp tiến hóa theo dòng nước đổ về phía bọn họ, giống như một tấm lụa mỏng vô cùng thuần khiết xinh đẹp nhanh chóng bơi tới.

Càng hiểu biết nhiều càng biết vị trí bây giờ của bọn họ đang nguy hiểm cỡ nào, Hầu Phi có cảm giác trái tim của mình trong nháy mắt như ngừng đập!

Tầm mắt của Ủy Ninh trong nháy mắt mơ hồ nhưng vẫn có thể nhìn thấy Thẩm Trì một tay ôm Thẩm Lưu Mộc, một tay dắt Kỷ Gia và Minh Nguyệt chùm mũ choàng, tức khắc kéo chúng nó lùi về phía sau.

Tựa hồ trong một khắc như vậy, gã giống như đang chìm vào trong mộng vậy.

Phần nộ lại tuyệt vọng, giống như muốn thứ gì đó nhưng vĩnh viễn không thể có được.

Ủy Ninh từ trước đến nay luôn là một tên cổ chấp truy cầu hoàn mỹ, nếu như không chiếm được ——

Gã tình nguyện hủy diệt!

38. Chương 38: Đến Phòng Nghiên Cứu

“A ——” Tiếng thét chói tai vang lên, có thể làm cho một dị năng giả phát ra tiếng thét như vậy chứng tỏ đau đớn đã đến mức độ hần ta khó thể chịu được, vừa vặn con mồi đầu tiên của sữa hộp chính là cái tên dị năng giả của viện nghiên cứu mà Thẩm Trì không biết tên kia.

Bình thường sữa hộp chỉ dài 16 inch, còn chưa được nửa thước, như vậy đã là sát thủ đáng sợ nhất hải dương, con sữa hộp nào cao nửa người, cơ hồ lớn gấp đôi con sữa hộp bình thường.

Đây là một loài độc vật đáng sợ chỉ có sau khi tiến hóa, viện nghiên cứu đem nó ra khỏi đại dương là một hồi tai họa.

Tất cả mọi người đều bị nước tạt làm ướt đầm, tuy rằng mực nước ở đây cũng không quá gối nhưng nháy mắt bị đập vào khiến ai cũng không đứng vững được, Thẩm Trì nhìn thấy gần trăm cái tua dài sáu bảy mét hướng mọi người đánh úp lại, mỗi cái tua lại trải đầy những gai nhọn bán trong suốt, nhìn mà thấy giết mình.

Thẩm Trì một tay ôm Thẩm Lưu Mộc vào trong ngực bảo vệ, đã vài năm rồi, bốn người bọn hắn coi như là có ăn ý, Minh Nguyệt nhanh tay dán cho mình một cái Kim Cương phù rồi hai tay ôm chặt Kỷ Gia.

Gai độc đâm vào người Thẩm Trì, dù hần mặc áo da nhưng với gai độc của sữa tiến hóa thì chút phòng ngự ấy chẳng đáng vào đâu, Thẩm Trì mặc trên người chính là trang bị của trò chơi, bộ áo da này chỉ là khoáng ngoài thôi, nhưng những chất độc này vẫn trực tiếp xuyên thẳng vào.

Không phải trải qua loại thống khổ này sẽ vĩnh viễn không biết đau đớn là như thế nào, bằng không dị năng giả cách con sữa hộp gần nhất kia cũng sẽ không lập tức kêu lên tiếng hét thảm thiết như vậy, cái đau đớn giống như toàn thân bị thiêu sống này ngay cả dị năng giả hay bị thương nhất cũng không thể chịu được. Cũng giống như thời hòa bình, độc của sữa hộp không có thuốc nào chữa được, chỉ trong vài giây ngắn ngủi là có thể làm cho trái tim người ta ngừng đập.

Thẩm Trì ngay cả vùng quanh lông mày cũng không nhăn một cái, hắn đã từng trải qua thống khổ còn khó khăn hơn thế này, nhưng nhìn trạng thái bất lợi trên người mình lại cảm thấy kinh hãi, cho dù giá trị sinh mệnh của hắn còn dài hơn nhiều một dị năng giả cấp ba nhưng theo cái tốc độ rụng máu này, không quá hai mươi phút nữa sẽ về không.

“Ba ba!” Một đám lớn giấp cá* trong giây lát bùng nổ! Trong cái không gian không gọi là lớn này cũng có ý thức cản trở công kích của sữa hộp.

*Giấp cá có nguồn gốc ở Nhật Bản, miền nam Trung Quốc và Đông Nam Á, là một loại cỏ nhỏ, mọc lâu năm, ưa chỗ ẩm ướt, có thân rễ mọc ngầm dưới đất. Rễ nhỏ mọc ở các đốt, thân mọc đứng cao 40 cm, có lông hoặc ít lông. Lá mọc cách, hình tim, đầu lá hơi nhọn hay nhọn hần. Hoa nhỏ, không có bao hoa, mọc thành bông, có 4 lá bắc màu trắng; trông toàn bộ bề ngoài của cụm hoa và lá bắc giống như một cây hoa đơn độc. Toàn cây vô có mùi tanh như mùi cá.

Thẩm Trì cảm giác được Thẩm Lưu Mộc ôm mình rất chặt, một dòng khí ấm áp nhanh chóng cuộn trào chui vào trong thân thể.

Cái trạng thái bất lợi kia thẳng đến khi sắc mặt của Thẩm Lưu Mộc hơi hơi trắng bệch mới được chậm rãi tiêu trừ, đủ để thấy độc tính kịch liệt của nó.

Có Kim Cương phù bảo vệ Minh Nguyệt vẫn chống đỡ được, nhưng dù gai độc không thể hoàn toàn đâm vào thì cậu vẫn trúng độc, Thẩm Trì vừa nhìn thấy vội vàng kêu: “Dùng gấp cá có thể trung hòa độc!”

Đây chính là cây giấp cá mà Thẩm Lưu Mộc lấy được không lâu trước khi đến Bắc Kinh, nó không có tác dụng gì khác đặc biệt, nhưng dù gì cũng là thực vật cấp ba, có thể sống dưới nước, cũng có thể sống trên cạn, có hiệu quả giải độc, giấp cá bình thường có thể giải độc của rắn và côn trùng, hiệu quả của giấp cá tiến hóa thì càng thần kỳ.

Những lời này vừa ra khỏi miệng, cơ hồ tất cả mọi người đều điên cuồng đem cái loại lá cây khó ngửi, thậm chí là mang theo mùi tanh hôi này lấp đầy trong miệng, cho dù là dị năng giả hệ Băng – Đàm Nghiên Nhã hay là dị năng giả hệ Thủy – Lưu Nghi phong độ cũng như vậy.

Thẩm Lưu Mộc nắm tay Minh Nguyệt, sắc mặt của cậu rất nhanh liền khôi phục bình thường, dù sao độc cũng không sâu. Tại thời khắc nguy hiểm như thế này y có thể nháy mắt mà thả ra một lượng lớn giấp cá như vậy, đối với một đứa trẻ mới mười hai tuổi như y mà nói năng lực phản ứng quả thực quá xuất sắc.

Trong lúc mọi người đều bị sửa hộp tập kích, tiếng cười giống chuông bạc lại vang lên.

Con xà nữ kia không ngờ lại có một giọng hát rất dễ nghe, nếu chỉ nghe giọng nói thôi thì nhất định ai cũng sẽ cho đây là một cô gái xinh đẹp trẻ tuổi, ai cũng sẽ không thể tưởng tượng được bộ dạng dữ tợn này của cô, có điều, có lẽ thật lâu trước kia cô thật sự là một cô gái rất xinh đẹp.

“... Bọn mày, đều đáng chết...”

Nếu có một người không thể bị ảnh hưởng thì đó phải là rối gỗ của Kỷ Gia.

Một đầu “tóc dài” của con rối gỗ mặc váy vàng liền biến thành những con rắn dài mảnh uốn éo trong nước, nhất loạt trườn về phía con sửa, răng nanh đâm vào thân thể con sửa, nó rút cuộc bắt chấp những người khác, những cái tua dây gai độc quấn chặt những con rắn này, điên cuồng trút nọc độc vào bọn nó, hi vọng có thể mau chóng giết chết bọn nó.

Đáng tiếc, bọn nó cũng không phải là rắn thật, thậm chí Tiểu Hoàng khổng chế bọn nó cũng không phải là người thật, thân thể của con rối gỗ một chút cũng không sợ loại chất độc này.

Tiểu Hỏa vẩy cánh, lửa cháy.

Rõ ràng là một con sửa hộp tiến hóa cực kỳ đáng sợ, độc của nó đủ để giết chết người của cả một thành thị nhưng cứ cố tình lại gặp phải khắc tinh Kỷ Gia, rối gỗ hoàn toàn không sợ công kích của nó, cứ đơn giản mà khắc chế nó, nếu đối thành bất cứ dị năng giả cường đại nào khác, gặp phải con sửa hộp này chỉ sợ phải ăn đủ một cú, dị năng giả hệ Kim cũng không thể cam đoan mình dưới tình huống này sẽ không bị nọc độc ăn mòn.

Rối gỗ không có sinh mệnh, cho dù trong thân thể nó chỉ toàn là độc tố, chỉ cần người khổng chế nó là Kỷ Gia không chết, nó sẽ không chết.

Nước lui xuống, mọi người đều trở nên chật vật, con sửa hộp bị đám rắn cuốn chặt lấy, sau đó thì bị Tiểu Hỏa đem đốt thành sửa nướng chơi, đáng thương là mái tóc của Tiểu Hoàng, trở thành trụ lủi.

Nhưng cái tên dị năng giả bị sửa công kích đầu tiên lại không thể sống sót, trái tim của hắn ta đã sớm ngừng đập.

Khi xuất phát là hai mươi người, hiện tại chỉ còn lại mười tám.

Từ lúc gặp được con sửa hộp đến khi nó chết, trước sau không quá năm phút đồng hồ, nhưng đối với toàn bộ dị năng giả ở đây, như vậy là quá dài.

Trong thời gian thật ngắn như vậy, con nhện tiến hóa và con nhện mặt người kia đã bày ra mạng nhện rất dày, hiển nhiên muốn vây chết bọn hắn.

“Kỳ Dung Thúy, cô và con rồi gỗ biết phun lửa kia nhanh chóng xử lý đám tơ nhện này đi!” Ủy Ninh lớn tiếng nói.

Kỳ Dung Thúy tuy một chút không cũng muốn nghe lời Ủy Ninh chỉ huy, “Còn chờ anh nói sao!” Một đoàn lửa lớn phun về phía tơ nhện, đáng tiếc tơ nhện vừa mới được ngâm nước còn rất ẩm ướt, nhất thời rất khó thiêu sạch.

Bọn họ vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, xà nữ lắc lắc cái đuôi, âm hiểm nói, “...Làm sao lại để bọn mày thoát chết nhanh như vậy được chứ!” Có lẽ bởi vì nửa người đã biến thành rắn nên giọng nói cô tuy dễ nghe nhưng vẫn mang theo âm thanh tê tê của loài rắn khiến người ta sợ hãi.

Cô và con nhện mặt người kia dù đã biến thành quái vật như vậy nhưng dù sao vẫn có được cái bộ não của con người, không giống loài động vật như sứa hộp, xà nữ biết rất rõ mình muốn giết ai, vừa mới rồi trong lúc hỗn loạn, cô chỉ dùng cái đuôi cuốn đi một người, đó là Hầu Phi.

Có điều cũng bởi vì hành động này của cô mà Hầu Phi có thể tránh được độc của sứa hộp, phải biết rằng trong số mọi người, thân thể của hắn yếu ớt nhất, nếu không có con xà nữ này thì có lẽ hắn đã cùng xuống địa ngục với cái tên dị năng giả của viện nghiên cứu rồi.

Nhưng lúc này hắn ta lại rơi vào tay xà nữ.

“Dụ Thu!” Hầu Phi thống khổ đến mức mày mắt đều nhú chặt lại, nhưng nhện xuống tiếng kêu thảm thiết, ngược lại hô lên một cái tên.

Xà nữ ngẩn ra, “...Tao sớm đã quên, tao trước kia, gọi là Dụ Thu...”

Dụ Thu, đây là một cái tên rất đẹp, nhìn mặt và hình dáng, cô ta trước kia hẳn là một cô gái rất đẹp.

Nhưng cuối cùng hôm nay vẫn mang bộ dáng quái vật, vì thế, về mặt cô càng thêm thê lương dữ tợn, “Mày—— đáng chết! Đều là do mày! Hầu —— Phi!” Cô hận đến mức răng nanh cũng rung lên.

Thẩm Trì rất rõ ràng đó là cảm giác như thế nào, hắn đối với Dư Khánh, cũng giống như đối với Hầu Phi vậy, đó là loại hận khắc cốt ghi tâm dần dần lắng đọng lại, hắn có thể không chút sợ hãi mà bình tĩnh như vậy, kỳ thật là trong lòng đã sớm có một khối bị hận ăn mòn, kẻ thù của hắn ngay trước mắt, lại bởi vì có vương bận nên mới có thể miễn cưỡng duy trì lý trí.

Nếu không, hắn cũng sẽ giống xà nữ trước mặt này, hận không thể lập tức xé bọn họ thành từng mảnh nhỏ.

“A ——” Hầu Phi rốt cục nhện không được kêu thảm thiết, bởi vì xà nữ rành rành giật xuống một cánh tay của hắn! Sau đó lại ném vào trong miệng răng rắc cắn nuốt! Máu đỏ tươi theo khóe miệng cô chảy xuống, từng giọt từng giọt dừng ở trước ngực cô, nhuộm đỏ cả chiếc váy màu trắng.

Nhưng ngay sau đó, xà nữ liền kêu lên một tiếng bén nhọn, ném cả người Hầu Phi ra ngoài!

Hầu Phi chính là cố ý kêu tên khai sinh của xà nữ, bằng không với độ hận thù của cô liền có thể lập tức xuống tay, chỉ có để cô nhớ lại trước đây mới có thể làm cô luyến tiếc cứ đơn giản giết hắn như vậy, sẽ càng muốn tra tấn hắn rồi mới lấy mạng hắn.

Lưu Nghi sắc mặt tái nhợt nhìn chằm chằm xà nữ đang đau đến giãy dụa, lại cho một đạo thủy tiễn bay về phía cổ họng cô! Mũi tên vừa rồi tạo thành từ máu của Hầu Phi, xà nữ không có khả năng phát hiện ra, đem cổ họng của cô bắn xuyên qua, cô rốt cuộc cười không nổi, mang theo hận thù nhìn về phía Lưu Nghi, cả người bổ nhào về phía cô ta!

Cho dù là lúc này cũng không quên quét cái đuôi về phía Hầu Phi, lần này vô cùng hiểm độc, hiển nhiên muốn chắc chắn đưa hắn vào chỗ chết!

Hầu Phi cấp tốc trượt về phía bọn họ, hóa ra là Lý Á vốn dùng tơ nhện dính vào người hắn giờ lại khê kéo, lúc này hắn chẳng quan tâm cái gì, thân thể của Hầu Phi mài qua mặt đất, lại bị những miếng thủy tinh trên mặt đất rạch ra mấy đường, cả người đều là máu tươi đầm đìa, nhìn qua vô cùng thê thảm.

Thẩm Trì một chút cũng không muốn để Thẩm Lưu Mộc cứu một người như vậy, vốn dĩ Hầu Phi không còn chút máu, đại khái rất nhanh sẽ vì mất máu quá nhiều mà chết.

Lý Á dùng tơ nhện che lại miệng vết thương trên cánh tay Hầu Phi, mắt nhìn về Thẩm Lưu Mộc.

Thẩm Lưu Mộc sắc mặt trắng bệch, y ho khan hai tiếng, “Không được, vì phóng thích Giáp cá giải độc mà thể lực hiện giờ của tôi không đủ, cần phải nghỉ ngơi.”

Lý Á chỉ đành vác Hầu Phi lên lưng, “Đàm tiểu thư, mau giúp tôi một tay.”

Đàm Nghiên Nhã gật đầu, đóng băng vết thương trên tay Hầu Phi lại, tuy rằng như vậy sẽ khiến Hầu Phi lạnh lẽo phát run nhưng ít nhất cũng không để thương thể của hắn chuyển biến xấu, bọn họ cần chờ Thẩm Lưu Mộc “khôi phục thể lực”.

Trên thực tế, Thẩm Lưu Mộc cứu hắn một chút cũng không phải là không thể, nhưng hắn ta là Hầu Phi.

Thẩm Trì hận không thể lập tức giết chết Hầu Phi, dù sao hắn ta cũng sắp xuống địa ngục rồi, cần gì phải lãng phí tinh lực của Thẩm Lưu Mộc!

May mắn con nhện tiến hóa và con nhện mắt người kia công kích cũng không mạnh, ngoại trừ tơ nhện mềm dẻo ra thì chúng nó không còn thủ đoạn nào khác, hỏa hệ hoàn toàn khắc chế năng lực này, lại có Ủy Ninh Lôi hệ trợ uy, Trịnh Tĩnh Quân là người biến hình, hắn biến thành một con bộ ngựa xanh biếc rất lớn, quơ trường đao chém đứt tơ nhện rất dễ dàng.

Trong khoảng thời gian ngắn này, đội quân toàn dị năng giả tinh anh lại giảm hai người, một chết một bị thương.

“Như vậy không được.” Hầu Phi suy yếu như hấp hối, “Lỗ thông gió quá nhiều, đoán người chúng ta lại rất gây chú ý, những vật thí nghiệm này cũng không ngu ngốc, phỏng chừng đều sẽ chặn trên đường chúng ta đến phòng nghiên cứu, chỗ tôi có bản đồ nơi này, tốt nhất phải một người đi đóng lại lỗ thông gió, không đi bên này trái lại an toàn hơn một ít, những người khác theo con đường này đi cứu Dư tiến sĩ.”

“Tôi đi.” Nhạc Hồng chủ động nói, “Tôi giỏi về ẩn giấu, lão đại, chờ đóng hết cửa thông gió tôi sẽ liên lạc lại với mọi người.” Hắn là người biến hình tắc kè hoa, ở Lôi Đình vẫn luôn đảm nhiệm công tác trinh thám, am hiểu nhất là ẩn giấu, nếu như một mình hành động có thể hòa hợp thành một khối với cảnh vật xung quanh, không thể ngờ chính là người an toàn nhất.

Ủy Ninh gật đầu, đem bản đồ dính máu cho hắn, “Cẩn thận.”

“Không thành vấn đề!” Nhạc Hồng cười, xoay người đã không thấy tăm hơi, chỉ để lại trên mặt đất một bộ quần áo.

Đương nhiên, không phải thật sự biến mất, hắn là tắc kè hoa cấp ba, có thể nháy mắt dung nhập với hoàn cảnh xung quanh, nhìn kỹ vẫn có thể thấy được hình dáng thân thể hắn, nhưng nếu lơ đãng thì không thể phát hiện được.

Lúc người biến hình biến thành hình thái khác thì không có cách nào giữ lại quần áo, nhưng còn một phương pháp đặc biệt, giống như Nhạc Hồng mặt bụng dưới còn có một cái túi giống túi tiền, cho dù biến hình thì cái túi tiền này làm bằng loại vải đặc biệt này cũng sẽ không bị hỏng, bên trong có thể đựng một số đồ, quần áo mùa đông quá dày thì không thể nhưng ít nhất có thể bỏ vào một cái quần cộc mùa hè.

Cho nên mới nói nữ biến hình phức tạp hơn nhiều so với nam biến hình, các cô thông thường đều có những người đặc biệt thay các cô bảo quản quần áo, Kỳ Dung Thúy là người thường xuyên cấp quần áo cho Tiểu Lê, Tiểu Lê cũng chỉ khi có y phục mới biến về bộ dáng nhân loại. Có một số người biến hình sẽ dùng quần áo làm bằng vải đặc biệt không bị hư hỏng vì biến hình.

Giống như Trịnh Tĩnh Quân không có chút phiền toái nào, hắn chỉ cần mặc một ít quần áo, sau khi biến thành bộ ngựa hắn chỉ trở nên gầy hơn, sẽ không làm hư quần áo, tuy rằng nhìn qua sẽ thấy hơi buồn cười, như là một con bộ ngựa mặc quần áo vậy, nhưng dần dà về sau con người cũng đã sớm tập thành quen, không có một ai thêm cười nhạo tình huống này.

Nhạc Hồng sau khi rời khỏi bọn họ còn lại mười bảy người đi về phía phòng nghiên cứu trong cùng, làm bọn họ cảm thấy giật mình chính là dọc đường đi đều rất bình thường.

Bọn họ chỉ gặp phải bảy tám con động vật tiến hóa và ba thực vật tiến hóa —— chúng nó đều bị Thẩm Lưu Mộc thu vào trong túi, vì thế, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm Lưu Mộc luôn duy trì trạng thái trắng bệch.

Một vật thí nghiệm cũng chưa đụng phải, cực kỳ quý dị.

Hầu Phi nói không sai, những vật thí nghiệm đó đều là nhân loại, trí tuệ bọn họ không phải động thực vật có thể sánh bằng, chỉ có duy nhất 1 khả năng có thể giải thích được tình hình hiện nay, bọn họ đều đang ở phía trước chờ tất cả chui đầu vào lưới.

“Các anh nói xem, bọn người Dư tiến sĩ còn có thể sống sao?” Ngụy Bằng bỗng nhiên nói.

Ngay cả cước bộ của Ủy Ninh cũng chậm xuống, đúng vậy, tình hình như thế này, bọn Dư tiến sĩ còn có thể sống ư?

Chỉ có Thẩm Trì biết, lão ta còn sống. Dư Khánh là mục tiêu hắn đã liệt ra, lão ta đang sống rất tốt, hắn là như vậy, giá trị sinh mệnh, ưm, cũng không phải là rất ổn định, có điểm giống như lúc mình tiêm các chất thuốc thử vào người Dương Vinh Huy vậy.

Thẩm Trì nhịn không được nhíu mày, chẳng lẽ còn có một vật thí nghiệm khác có sở thích giống hắn sao?

Có điều nếu không đợi được mình mà đã chết vân vân, vậy thì không vui một chút nào...

Một đường thông thuận đi đến phòng nghiên cứu gen sinh vật, thời gian còn chưa đến nửa giờ, nếu không phải trên đường phải tiêu diệt các động thực vật tiến hóa làm chậm trễ thời gian thì bọn hắn còn có thể đến nhanh hơn.

Vừa đi qua cửa, đột nhiên, đèn bật sáng!

Trong lòng Thẩm Trì đột nhiên rung mình, hắn biết con chuột gỗ của Kỷ Gia rõ ràng đã cắn đứt toàn bộ dây điện! Nơi này có máy phát điện độc lập, chứng tỏ rõ đã có người nối lại mạch!

“Hoan nghênh bước vào phòng thí nghiệm của tôi.” Một giọng nói giống như được trải qua biến âm vang lên, làm cho cánh tay người ta nổi lên một tầng da gà.

Mắt dần thích ứng với ánh sáng, cách đó không xa có một người khoan thai ngồi trên ghế, hoặc nói đúng hơn là nửa người?

Hắn ta một nửa vẫn mang bộ dáng người bình thường, tuổi không phải lớn, còn trẻ hơn Hầu Phi, một nửa lộ ra xương sọ làm bằng máy móc, trong cái mũ sắt còn lòi ra một con mắt.

Sắc mặt Hầu Phi nháy mắt trở còn trắng hơn tuyết.

“... Cận Hi...”

Thanh niên hình dáng cổ quái này cúi đầu nở nụ cười, “Hóa ra Hầu tiến sĩ mày còn nhớ rõ tao sao, mày không phải những lúc gặp tao ở phòng thí nghiệm đều giả vờ như không quen biết sao? À, đương nhiên, đối với mày mà nói, người không tiến hóa ở tận thế thì có gì hữu dụng đâu, biết hắn bị người ta biến thành vật thí nghiệm thì cũng chẳng sao phải không?”

Giọng nói của hắn rất cổ quái, căn bản không phải là giọng nói của con người mà càng giống âm thanh điện tử phát ra từ máy móc hơn.

Ủy Ninh liếc mắt nhìn Bách Bằng Trạch bên người gã một cái, nhưng không đợi bọn gã hành động, chợt nghe cái người Cận Hi lạnh lùng nói, “Đừng nhúc nhích! Nếu không đừng trách tao không khách khí!”

Hắn ta đương nhiên không chỉ có một mình, bốn phía bỗng xuất hiện một đám vật thí nghiệm khoác áo choàng trắng, trên người bọn họ có những con số, hơn một nửa đều là những bộ dáng không thể tưởng tượng được, thậm chí còn không thể nhìn ra đó từng là một con người, thứ quỷ quái gì cũng có thể trông thuận mắt hơn bọn họ. Đứng gần hắn nhất là một người có làn da tràn đầy vết máu màu đỏ, tay chân đều biến thành màng, tứ chi héo rút, môi hở hàm ếch, có bảy tám cái đuôi rất lớn, cũng không biết là loại quái vật gì.

“Cận Hi, không phải tôi —— “

“Đúng vậy a, không phải là mày biến tao thành như vậy, là Dư Khánh”. Thanh niên chỉ còn một nửa bên mặt là người khỏe miệng vẽ ra một nụ cười trào phúng, “Nói là không biết tao biến thành như vậy, cái loại nói dối này tự mày thấy có thể tin tưởng được không? Trước tận thể Dư Khánh chẳng qua chỉ là một tên phó nghiên cứu viên, mày cũng chỉ là trợ lý của tao mà thôi, nhưng sau tận thể bọn mày đều tiến hóa dị năng, người nào cũng được gọi một tiếng Hầu tiến sĩ, Dư tiến sĩ, tao lại chỉ là một người bình thường, lúc ấy cấp trên điều tao đến sở nghiên cứu của bọn Dư Khánh, đừng nói với tao mày không biết kế hoạch của bọn họ!”

“A, đúng rồi, Dư Khánh nói như thế nào nhỉ? Người thường có IQ cao giống tao là thích hợp nhất để làm cơ thể sống thí nghiệm có phải không?”

Ánh mắt của hắn lạnh như băng, “Như vậy hiện tại phòng thí nghiệm này thuộc về tao! Không chỉ có bọn mày, còn là cả Bắc Kinh, tao muốn tất cả mọi người phải nếm trải mùi vị lạnh như băng khi phải nằm trên bàn thí nghiệm!”

...

...

Nhất thời yên lặng, khỏe môi Thẩm Trì hiện lên một nét cười nhạt.

Có thể khống chế những vật thí nghiệm, Cận Hi này là một nhân vật, Thẩm Trì rất rõ ràng mình là muốn báo thù, nhưng cách hắn báo thù sẽ không bao giờ giống như Cận Hi ——

Hắn muốn báo thù, nhưng vẫn muốn sống, hắn cho tới bây giờ vẫn rất rõ ràng người mình hận là ai. Thẩm Trì hắn, cho tới bây giờ sẽ không giống như Cận Hi hận toàn bộ dị năng giả.

Cho dù vào thời tận thể sinh tồn gian nan đánh mất nhân tính thì hắn vẫn như cũ không đi hận toàn bộ thế giới.

Bởi vì trong lòng hắn, cuối cùng thì trong lòng vẫn còn lại chút ấm áp, cho nên cừu hận cũng không thể thống trị hắn.

Còn Cận Hi, đã hoàn toàn sa vào.

39. Chương 39: Phát Diện

Thẩm Trì có thể hiểu được vì sao Cận Hi lại như vậy, có điều giống cô bé tại Trùng Khánh kia, hắn thương cảm cho bọn họ, cũng đồng tình, nhưng cứ như thế sống trên đời này, không bằng chết đi, tuy hắn căn bản cũng không có quyền quyết định sống chết của người khác, chính hắn cũng là một người ích kỷ, cần gì phải giả nhân giả nghĩa, hắn biết mình chẳng phải là kẻ tốt lành gì.

Từ rất lâu cũng đã không phải.

Vật thí nghiệm theo Cận Hi có tổng cộng ba mươi bảy, Thẩm Trì rất nhanh liền thấy rõ, trong mười bảy người nơi đây, Hầu Phi không có sức chiến đấu, lại là đối tượng chủ lực hấp dẫn công kích của đối phương, dù sao bản thân Thẩm Trì cũng sẽ không cứu gã, chân chính có sức chiến đấu là mười sáu, trong mười sáu cá nhân này, cố gắng cứu Hầu Phi đại khái chỉ có Lý Á cùng Lưu Nghi.

Bất quá, trong lòng hai người đó, không thể nghi ngờ chính bản thân bọn họ quan trọng hơn.

Vấn đề là xem thái độ của Cận Hi, rõ ràng muốn trời tất cả bọn hắn lên giường thí nghiệm, như vậy không tốt chút nào.

“Chỉ cần đem Hầu Phi giao cho ta, ta sẽ cho các người một cơ hội.” Về mặt Cận Hi ôn hòa nói.

Ấy thế mà trong đám người bọn hắn, cứ nhiên có kẻ không thể nhẫn nổi bộ dạng ăn trên ngồi trốc của gã, kẻ này không phải ai khác, chính là Lưu Nghi.

Ả là dị năng giả Thủy hệ cực kỳ được quý trọng, trong trí nhớ Thẩm Trì, thật lâu về sau Bắc Kinh cũng chỉ có hai dị năng giả Thủy hệ mà thôi, hiện tại lại chỉ có một cái Lưu Nghi, ả bộ dạng không phải xinh đẹp lắm, lại bởi vì dị năng Thủy hệ, mà nhìn qua so ngày trước càng thêm thủy nhuận, trong đám dị năng giả của sở nghiên cứu cơ hồ được mọi người vờn quanh, mà Cận Hi, ả đã gặp qua rất nhiều lần, chính vì gặp qua nhiều lần rồi, Cận Hi là vật thí nghiệm cơ hồ ả chưa từng để vào mắt.

Vì thế, xuất phát từ quán tính, ả không chút nghĩ ngợi lạnh lùng nói: “Khẩu khí thật lớn!”

“Khẩu khí có lớn hay không rất nhanh người sẽ biết.” Cận Hi cười khế, nhưng bởi âm thanh một nửa điện tử, nên lúc nghe vô cùng quái dị.

“A, cửa!” Quách Ngưng kêu lên, cánh cửa kim loại trắng bạc phía sau bọn họ thế nhưng có thể vô thanh vô tức khép lại!

Sắc mặt Ủy Ninh hơi thay đổi, trầm mặt xuống, “Mấy người Dư tiến sĩ trong tay người sao?”

Cận Hi gật gật đầu, “Yên tâm, bọn chúng còn chưa chết được, chưa ném đủ thống khổ, ta mới không cần mạng của chúng!”

Đôi mày thanh tú của Lưu Nghi đều nhanh bị dựng lên, ả là dị năng giả sở nghiên cứu, bình thường cùng Dư Khánh, Hầu Phi coi như quen biết, nghe nói như thế quả thực không nhịn được, “Bọn mày bắt quá là một vật thí nghiệm mà thôi, hiện tại vùng vẫy giãy chết thì có ý nghĩa gì! Mau chóng thả mấy người Dư tiến sĩ ra! Chẳng lẽ bọn mày không sợ bị xử lý sao?”

Vật thí nghiệm không nghe lời, thường đều bị nhốt vào phòng xử phạt, một khi đi vào liền một phân tro cốt cũng sẽ không lưu lại.

Cận Hi bình tĩnh nhìn về phía ả: “Những điều thống khổ hơn so với cái chết đều đã trải qua, xử lý? A, thế thì sao, bắt quá là chết mà thôi.”

“Lưu Nghi!” Lý Á nhanh chóng ngăn cản Lưu Nghi muốn tiếp tục chọc giận Cận Hi, gã so Lưu Nghi hơn chừng mười tuổi, cũng so ả trầm ổn hơn, “Không được nói.”

Cận Hi lại nhìn chằm chằm Lưu Nghi, “Người đã nhiều lời như thế, thành kẻ mở đầu cũng tốt!”

Vừa dứt lời, sắc mặt Thẩm Trì lập tức biến đổi, vươn tay đem Thẩm Lưu Mộc cùng Kỷ Gia bế lên, “Có điện, Minh Nguyệt cẩn thận!”

Minh Nguyệt từ trước tới nay là đứa bé rất cảnh giác, cơ hồ trong khoảng khắc Thẩm Trì mở miệng liền dán một tấm bùa tránh nước lên người.

Đúng vậy, lúc Thẩm Trì vừa vào nơi này liền thấy có chút cổ quái, vì sao trên mặt đất lại tích một tầng nước mỏng, theo lý mà nói phòng thí nghiệm sẽ không ẩm ướt như vậy mới đúng, lúc này mới hiểu ra, Cận Hi lưu đám nước này lại là có ý đồ riêng. Chính gã cùng những vật thí nghiệm đều đứng tại tầng hai, trên cao nhìn xuống đám bọn hắn vừa mới tiến vào, chỉ có mặt đất tầng một mới có nước.

Luồng điện chạy qua thân thể Thẩm Trì, cảm giác bị điện giật tuyệt không dễ chịu, đáng tiếc đời trước Thẩm Trì trải qua nhiều lần bị giật lắm rồi, tuy cũng đau, nhưng không phải không thể chịu được, toàn thân hắn đều mặc áo da, trên tay đeo găng tay da, chất liệu bằng da không dẫn điện, cho nên hai nhóc được hắn nhắc lên hoàn toàn không có việc gì, trên người Minh Nguyệt dán bùa Tránh nước, nên nhà sở nghiên cứu là kim loại, nhưng là loại hợp kim không dẫn điện, nếu không Cận Hi cũng sẽ không phải dùng đến nước, sau khi tránh nước, cậu tự nhiên sẽ không bị điện giật.

Thẩm Lưu Mộc cực kỳ không muốn Thẩm Trì vì bảo hộ y mà tự chịu thương tổn, từ lần đầu tiên bị chim tiến hóa tập kích, y liền hận không thể khiến mình trong vòng một ngày trưởng thành, đến lúc đó ba ba không phải bảo vệ mình nữa, mà đến lượt mình bảo hộ ba, càng cố gắng muốn trưởng thành càng là kìm nén một hơi liền mạnh mẽ, dù thế nào y vẫn phải ủ rũ vì bất luận là khả năng ứng biến hay thể lực, y vẫn kém Thẩm Trì cả một đoạn, ngày ngày y tận lực đuổi theo, lại cảm thấy thế nào cũng khó mà đuổi kịp.

Trong chớp mắt, cả mặt đất đều trải một tầng rau diếp cá rậm rạp, chẳng sợ mùi không dễ ngửi, nhưng có thể còn phòng ngừa vạn nhất phía trên có vật thí nghiệm có thể phun độc, Dư Khánh cùng Hầu Phi có phương hướng chuyên môn khác biệt, Dư Khánh thích Gen cải tạo cùng người máy, Hầu Phi lại ưa dùng độc,

giống như nữ độc lúc trước kia, nữ người rắn, nhện mặt người, tất cả đều là vật thí nghiệm của Hầu Phi, gã yêu tha thiết các loại chất kịch độc đó, cũng thích đem chúng đưa vào cơ thể con người làm thí nghiệm.

Có rau diếp cá, điện cũng không thể dẫn được nữa, nhưng Cận Hi chỉ cần bọn họ trong giây lát cứng còng như vậy thôi, trong đám vật thí nghiệm phía trên, bỗng nhiên có một xúc tu phóng tới như tia chớp, cực kỳ nhanh hướng phía Lưu Nghi!

Đang lúc mọi người đều bị điện giật không kịp trở tay, chỉ có một người là cười lạnh: “Trò mèo!”

Dị năng giả Ủy Ninh không sợ bị điện giật, thậm chí có thể đem điện đùa bỡn trong lòng bàn tay, lúc cái xúc tu kia hướng tới Lưu Nghi, cậu hung hăng bổ một đạo tia chớp cắt đi cái xúc tu dài nhỏ đó, nhất thời chém xuống cả một đoạn, mà khiến Ủy Ninh không tưởng được chính là, đối phương có thể ngoan cố đến trình độ này, rõ ràng xúc tu đều bị cắt hẳn một đoạn, máu tươi phun tung tóe, thế mà nó vẫn kiên trì quấn lấy Lưu Nghi kéo thẳng lên tầng hai!

Vô luận vật thí nghiệm nào cũng sẽ nhận được đau đớn, trải qua vô số thực nghiệm sống không bằng chết, thần kinh nhận đau của bọn họ đã cường đại hơn so bất luận kẻ nào.

May mắn lúc này rau diếp cá đã dày đặc, những người khác dần dần hồi phục, tuy tốc độ xúc tu không giảm chút nào, quần lấy Lưu Nghi hoa dung thất sắc hướng lên lầu, nhưng Lưu Nghi cũng đã bắt đầu tự cứu, ả dù sao cũng không phải bao cỗ chỉ biết mạnh miệng, vô số dao nước hướng xúc tu phóng tới, nhất thời máu tươi đầm đìa, từng khối máu thịt rơi lên mặt đất, bị điện giật vang lên xèo xèo, thậm chí còn người được mùi thịt ——

Ặc, gần giống với mùi của mực chiên giòn thật lâu trước kia...

Có thể thấy được luồng điện này mạnh như thế nào, nếu là người thường, chỉ sợ riêng chỗ điện đã đủ làm bất tỉnh, nhưng những người tại đây đều là dị năng giả, trừ Hầu Phi đã sắp hấp hối, những người khác đều rất nhanh từ trạng thái điện giật hồi phục, chỉ là ban đầu động tác còn chút cứng ngắc mà thôi.

Hầu Phi đã bất tỉnh nhân sự, Thẩm Trì liếc mắt nhìn gã, đoạn đường này bị gây sức ép hơn nữa áp lực về tâm lý, gã đã là nỗ lực hết đà, nếu không nhanh chóng cứu chữa, khẳng định không thể sống rời đi nơi này.

Chính là Thẩm Trì nhìn như không thấy.

Người ở tại đây cũng không phải không hiểu, xem khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Thẩm Lưu Mộc, chỉ biết trạng thái của y cũng không tốt, lực lượng của dị năng giả cũng không phải vô cùng vô tận, nhất là mấy dị năng giả Thiên nhiên hệ kia, bọn họ rất rõ ràng một khi lực lượng hao hết, ngay cả năng lực tự vệ của bọn họ cũng sẽ mất đi, càng đừng nói Hầu Phi với Thẩm Trì, Thẩm Lưu Mộc cũng chẳng có quan hệ gì, miễn cưỡng xem như người quen đi, nhưng dưới tình huống này, bản thân mình cũng lâm vào nguy hiểm, làm sao còn có thể lo lắng đi cứu người khác. Cho dù bọn họ không biết để cứu một người cần mất bao nhiêu lực lượng, nhưng nếu cứu một mạng người cực kỳ thoải mái, dị năng giả Mộc hệ liền mạnh đến nỗi nghịch thiên, căn bản sẽ không có khả năng.

Hầu Phi sợ là cứu không được.

Trong lòng Thẩm Trì đã làm một quyết định, cho nên lúc này thái độ của hắn vô cùng kiên quyết.

Chờ đi ra khỏi sở nghiên cứu, trước hết rời đi Bắc Kinh tránh sóng gió, mặc kệ người tại đây như thế nào, một chuyến này hắn sẽ không để đám người sở nghiên cứu còn sống mà đi ra, Hầu Phi không, Lý Á cùng Lưu Nghi cũng không. Hắn sẽ cố gắng trong khả năng thấp nhất bại lộ bản thân, nhưng chỉ sợ sau này vẫn sẽ có phiền toái, rời đi là lựa chọn tuyệt vời, qua một đoạn thời gian đến lúc trở lại Bắc Kinh sẽ có thay đổi quyền lực bất ngờ, lúc người sở nghiên cứu ủng hộ Lý thượng tướng không còn chiếm thượng phong rồi mới quay lại tất nhiên sẽ không có nguy hiểm lớn.

Hắn cũng không xem trọng đám Cận Hi, cho dù nhìn bọn họ người có vẻ đông, nhưng Cận Hi bị giam tại sở nghiên cứu này bấy lâu nay, gã căn bản không biết tới mặt thể năm thứ tư đám dị năng giả đã trở nên mạnh cỡ nào, nhìn gã vô cùng tự tin, nghĩ có thể dựa vào ba mươi bảy vật thí nghiệm là có thể vững vàng áp chế được mười sáu dị năng giả bọn hắn ——

Căn bản không phải là chuyện thực tế.

Cận Hi, gã đã lâu lắm rồi không chứng kiến thế giới bên ngoài.

Vừa vào cửa mặc cho gã nói chuyện, trừ Lưu Nghi khiêu khích gã ra, những người khác đều không mở miệng, cũng là đang cân nhắc tình thế, không phải do bọn họ đối mặt loại tình huống này tâm liền sinh khiếp đảm.

Tuy có lẽ sẽ đụng tới một ít khó khăn, gian nan, nhưng không thể bết bát hơn so với trận gặp phải nghĩa địa quan tài treo tại Tam Hiệp bên kia được.

Số 064 liều mạng tổn thất một cái xúc tu, trảo trở về Lưu Nghi.

“Buông nàng ra, ta đem Hầu Phi đổi!” Lý Á bỗng nhiên nói.

Thẩm Trì không thể không nói gã thực thông minh, Hầu Phi bất quá là treo một hơi mà thôi, rõ ràng Cận Hi lại hận xương tủy gã, chắc chắn sẽ không để gã chết dễ dàng như vậy, nói không chừng Hầu Phi ngược lại lại có một đường sinh cơ.

Cận Hi nheo lại ánh mắt, bỗng nhiên nở nụ cười, “Dù sao các người đều thuộc về ta, ta cần gì phải dùng ả để đổi lấy Hầu Phi?”

“Hầu Phi có thể đợi được hay không lại không biết đó.” Ủy Ninh một bên trong khoảnh khắc đã nghĩ thông suốt, một con dao găm lạnh băng để ngang cổ Hầu Phi, “Ta hiện tại lại có thể khiến gã thống thống khoái khoái mà chết, miễn chịu người tra tấn.”

Mặt Cận Hi âm trầm.

Thẩm Trì thầm thở dài, Cận Hi có lẽ là người có chỉ số thông minh cực cao, ở nghiên cứu là thiên phú trời cho, nhưng gã thiệt tình không phải kẻ am hiểu mưu lược, chỉ số thông minh cao cùng thiện dùng mưu lược là hai chuyện khác nhau, tỷ như Từ Mộng Chi, vị này chính là một người có chỉ số thông minh cao, lại cực kỳ thiện bày mưu tính kế, nếu không phải Niếp Bình chống lưng cho cậu, Niếp Bình cũng không nhanh như vậy trèo lên vị trí cao như thế.

Bất quá, nếu gã thực là kẻ mưu lược, có lẽ sẽ không rơi xuống kết cục như vậy, như Từ Mộng Chi, Thẩm Trì cảm thấy được chẳng sợ cậu không tiến hóa thành dị năng giả, tới mặt thể cũng sẽ không chịu kết quả không xong, thế giới này không quy định dị năng giả phải cường đại hơn người thường, Thẩm Trì chỉ biết có người còn hơn cả dị năng giả, tỷ như tương lai đứng cùng vị trí không khác biệt lắm với Niếp Bình, cùng anh ta ngang sức ngang tài Cận Vân, với vợ hắn là Loan Chí Vi, hai vị này đều không phải dị năng giả, nhưng luận về cường đại, thật đúng không có bao nhiêu dị năng giả so được với hai người họ ——

Chờ một chút, vị kia tên Cận Vân, trước mặt vị này kêu Cận Hi!

Bởi trung tâm Lôi Đình là anh em Ủy gia, bọn họ là dòng chính của Lý thượng tướng, mà Lý thượng tướng luôn luôn ủng hộ sở nghiên cứu, đời trước sở nghiên cứu đặc biệt ngành Gen sinh vật này bị một lần chèn ép, lực lượng của Lý thượng tướng dần dần suy thoái, vị Cận Vân kia đã phải xuất đại lực, không biết có quan hệ gì với Cận Hi không nữa?

Không đợi Ủy Ninh nói tiếp, mấy vật thí nghiệm đều trực tiếp từ trên tầng nhảy xuống, bọn họ đã trải qua điện giật, nhảy đến trên nước ngay cả lông mi cũng chưa động.

Cận Hi lạnh lùng nói: “Ta ghét nhất là bị uy hiếp.”

Thẩm Trì vẫn còn chút ngạc nhiên, lấy thủ đoạn của Cận Hi, gã rốt cuộc làm thế nào không chế được những vật thí nghiệm này? Hắn hướng mấy vật thí nghiệm tới gần nhìn kĩ, mới phát hiện đôi mắt bọn họ mù mịt, cơ hồ không có tiêu cự, trong lòng nhất thời rung mình, ánh mắt nhìn về phía Cận Hi lạnh xuống.

Gã đã không chế bọn họ, mà không phải thu phục.

Cận Hi từng là thiên tài nghiên cứu, gã sau khi đào thoát không có rời đi gian phòng thí nghiệm này, ngược lại lợi dụng nơi đây.

Kỷ Gia cùng Minh Nguyệt đến nơi đây không tiếp tục che dấu năng lực nữa, rồi gõ mặc váy đen bắt đầu kéo đàn violin, tiếng đàn kèn kẹt khó nghe khiến đám vật thí nghiệm nhin không được muốn che đầu.

“Không được!” Cận Hi quát lớn.

Sau đó bọn họ chỉ có thể buông tay xuống, hung hăng hướng đám người Thẩm Trì vọt tới.

Tay phải Minh Nguyệt ngón trỏ cùng ngón giữa kẹp một tấm bùa, giơ lên giữa trán, “Phồng!” Khoảnh khắc lá bùa dựng thẳng đứng, cậu ném bùa ra ngoài, “Lập tức nghe lệnh, sắc!”

Ngũ lôi chú!

Úy Ninh nhin không được nhìn thoáng qua Minh Nguyệt, là dị năng giả Lôi hệ, chỉ có cậu mới cảm giác được lực lượng cường đại ẩn chứa bên trong mấy tia sét kia, so sánh với cậu cũng không kém chút nào! Tiểu đạo sĩ này thật không đơn giản, hừn ——

Rốt cuộc khỏe mắt chỉ có thể đảo qua khuôn mặt Thẩm Trì, hai tay cậu dang rộng ra, rất nhanh bày hàng rào điện trước mặt mọi người.

Sắc mặt Lưu Nghi so với tuyết còn trắng hơn, bởi ả đã bị trói vào giường thí nghiệm, Cận Hi nghiêng đầu sang chỗ khác, “Không cần lo lắng, người rất nhanh sẽ nghe lời như bọn chúng.”

“Người ——” ả cố gắng giãy giụa, nhưng đai trói buộc chặt tay chân ả, căn bản không thể động, “Người muốn làm gì!”

Cận Hi quỷ dị cười, “Làm gì? Bất quá là cài vào con chip nho nhỏ mà thôi.”

Thẩm Trì tuy vẫn đứng tầng dưới, nhưng chỉ cần tiến lên vài bước, Cận Hi liền rơi vào tầm bắn của hắ, hắ đối Cận Hi không còn tâm đồng tình.

Chính gã cũng là vật thí nghiệm, ầy vậy lại có thể không chút suy nghĩ mà cài chip vào người những người đồng dạng là vật thí nghiệm. Thẩm Trì vừa thấy một đứa bé hình hổ mới nhảy xuống, nó vẫn chỉ là một đứa bé mà thôi, tuy rằng phát triển ra răng nanh cùng móng sắc của hổ, nhưng vẻ mặt ngây thơ non nớt kia đã đủ thuyết minh bé chỉ là đứa trẻ chưa lớn.

Nghe tiếng đàn bé nhin không được muốn che đi đôi tai lông xù, lại bị Cận hi quát, lộ ra vẻ mặt cực kỳ thống khổ, chỉ có thể tiếp tục bước tới, không dám chống lại.

Cận Hi chìm đắm trong đau khổ, đồng dạng đã muốn phát điên.

Cổ tình vào lúc này, trong tâm hắ vừa động, một kỹ năng từ lúc mặt thể đến giờ hắ cũng rất ít dùng tới bỗng nhiên đột phá ràng buộc rút ra.

Có lẽ vì hắ giờ đang dùng nội công Kinh Vũ quyết, nên rút xuống là một kỹ năng Kinh Vũ.

Nổ xuyên tim.

Bách phát bách trúng, nổ xuyên tim. Phần thuyết minh chỉ còn lại có một câu: làm sao có thể tránh thoát nổ xuyên tim?

Kỹ năng này cũng không phải là kỹ năng cường đại gì, độ thương tổn không cao, lại giống Tiêu Hóa máu là kỹ năng gây tổn thương liên tục, hơn nữa có thể làm chậm lại hiệu quả trị liệu của đối phương.

Nhưng hôm nay nó đã thuần túy biến thành nổ xuyên tim, chỉ nhìn tên, đã cảm thấy giạt mình.

Thẩm Trì híp mắt, nhắm thẳng Cận Hi.

Sắc mặt Cận hi bỗng đại biến, tay phải đã hoàn toàn biến thành người máy vươn ra, số 096 bên cạnh nhất thời bị gã kéo đến trước người, tốc độ nhanh cực kỳ.

Số 096 là một thiếu niên mặt ngoài thoát nhìn vẫn khá giống con người, chính là làn da trắng hơn so với bình thường, phải nói là gần như trong suốt, ngay cả mạch máu đều thấy vô cùng rõ ràng.

Nổ Xuyên tim, một mũi xuyên tim.

Thiếu niên kinh hoàng cúi đầu nhìn về phía lỗ máu nơi ngực mình, sau đó chậm rãi ngã xuống đất.

Ánh mắt Thẩm Trì nhìn về phía Cận Hi càng thêm lạnh như băng, không còn một tia độ ấm.

40. Chương 40: Nhớ Lại

Thẩm Trì phát hiện ra những kỹ năng mà đã thoát khỏi ràng buộc thì sẽ tiêu hao sức lực của hắn hơn, nhưng nó lại không bị hạn chế thời gian làm lạnh và mục tiêu, chỉ là có chút quá sức với hắn mà thôi, cho nên chỉ cần cho hắn thêm một chút thời gian nữa là hắn lại có thể dùng tiếp Nỗ Xuyên Tâm, cũng không cần chờ đợi thời gian làm lạnh vốn không hề ngắn của nó.

Nhưng hiển nhiên Cận Hi không muốn cho hắn cơ hội này, hắn ta hung tợn hét: “Lên hết cho tao!”

Tất cả những vật thí nghiệm bên trên liền đánh tới.

Theo như lời của Hầu Phi thì những vật thí nghiệm này là những tồn tại cực kỳ nguy hiểm, Cận Hi tuy là một kẻ điên nhưng bàn về năng lực thì không phải là mạnh nhất trong số đó.

Điều phiền toái nhất Thẩm Trì đã nhanh chóng phát hiện ra, đó là giá trị sinh mệnh của bọn họ quá dài.

Trong đó có một người nửa người nửa chim, hắn ta không biết thiên về loại chim ăn thịt nào, nếu ra ngoài có lẽ sẽ bị tưởng lầm thành Thiên sứ? Bởi vì Thiên sứ không phải là một con người có đôi cánh chim hay sao, người này cũng có một đôi cánh dài, còn có một đôi mắt xinh đẹp như lưu ly.

Số 002.

Một con số rất gần phía trước, Thẩm Trì trở nên cảnh giác.

Một làn gió hung lệ đánh về phía hắn!

Khi tốc độ đôi cánh đạt đến một tốc độ nhất định thì sẽ tạo ra gió, đôi cánh dài hơn người của người này một khi vút lên thì tốc độ gió tuyệt đối sẽ không nhỏ. Không chỉ như vậy, móng tay dài của hắn ta không chút lưu tình hướng tới đôi mắt của Thẩm Trì. Thẩm Trì nhanh chóng lùi về phía sau tránh thoát một kích này.

Một cây dây leo nhanh chóng sinh trưởng, bò lên chân của số 002, hắn ta dùng móng tay thành đao, một nhát chém làm cho lá cây bay toán loạn, nhưng cây nhỏ vẫn kiên cường quấn chặt hắn, càng quấn càng chém lại càng quấn chặt!

Hấp huyết quỷ thổ ti tử! (Dây tằm hút máu)

Giác hút của nó đã dán chặt vào thân thể của số 002, cũng chậm rãi chui vào bên trong da của hắn ta, bắt đầu hút máu, không chỉ có hắn mà trong số những vật thí nghiệm vừa nảy nhảy xuống cũng có một người bị đám thổ ti tử này hút thành da bọc xương, một cái bọc trắng đứng bị những cái dây nhỏ này quấn chặt, điều đáng sợ hơn chính là hắn ta còn chưa chết!

Thổ ti tử tiến hóa cũng không hút sạch máu của hắn, thói quen của nó là tận dụng hấp thu dinh dưỡng trong huyết nhục của ký chủ, giữ cho ký chủ không chết để tiếp tục nuôi sống mình, mà cái kết cục này còn đáng sợ hơn cả kết cục bị Hấp Huyết Đằng trực tiếp hút khô.

Thổ ti tử ngày càng trở nên tươi tốt, lá cây xanh biếc mơn mớn, nó bắt đầu tràn ra bốn phía, ngay cả bọn Thẩm Trì và bọn người Kỳ Dung Thúy cũng nhìn không được mà lui về sau vài bước.

Sức chiến đấu của nhóm vật thí nghiệm cũng không đồng đều, không lâu sau vài người đã bị đánh gục trên mặt đất, dù sao năng lực của đám người Kỳ Dung Thúy, Bao Hằng, Ngụy Băng, Đàm Nghiên Nhã và năm người Lôi Đình cũng không phải chuyện đùa, nhóm vật thí nghiệm mặt dù có bị bồi dưỡng làm thành vũ khí chiến đấu nhưng năng lực chiến đấu trên thực tế vẫn kém hơn đám dị năng giả vẫn lăn lộn trong hiểm nguy.

Nhất thời ngoại trừ Lưu Nghi thì mười lăm dị năng giả ở đây rất nhanh chiếm được thế thượng phong.

Phiền toái chính là những vật thí nghiệm ở đây dường như không muốn sống đồng loạt xông tới, Thẩm Trì nhìn thấy trong mắt phải của Cận Hi thì thoáng lại lóe lên ánh sáng điện tử, biết là hắn ta đang điều khiển những “người” này, “Chặn bọn chúng lại!”

Vài lá bùa trong tay Minh Nguyệt tạo thành hình quạt bay lên không trung: “Lập tức tuân lệnh, sắc!”

Trong nháy mắt lá bùa bị đốt, cơ hồ tất cả mọi người đều bị ngừng lại, ngoại trừ Thẩm Trì, Kỷ Gia và Thẩm Lưu Mộc.

Đồng đội Thẩm Trì chấp nhận chỉ có bốn người bọn hắn.

Bùa ngưng đọng!

Nổ Xuyên Tâm!

Cận Hi che ngực, hắn cúi đầu nhìn cái động lớn ở giữa ngực, cười châm biếm: “Thật đáng tiếc, tim tao bây giờ cũng không còn là tim con người nữa rồi, mà còn dùng một cái nổ xuyên tâm?” Sắc mặt của hắn cũng không thay đổi nửa phần, Thẩm Trì nhìn thấy qua những cái ống dẫn đầy máu, vị trí trái tim ở ngực phải đã biến thành một tấm kim loại lạnh lẽo.

Thảo nào mà hắn đã phát điên, hắn đã không có trái tim, dùng máy móc để thay thế trái tim, dù cho hắn ta còn sống thì như vậy còn có thể coi là còn sống sao?

Nổ Xuyên Tâm làm thành một cái hố trên người hắn nhưng Cận Hi lại vô sự. Một tia xuyên qua giữa khe hở ống dẫn. Hắn đứng lên, lạnh lùng nhìn Thẩm Trì. Hắn ta đúng là một người thông minh, cho dù không thiện dùng mưu kế nhưng từ tình thế hiện nay vẫn nhìn ra được, giống như là Thẩm Trì đã dự đoán, hắn không nghĩ tới ngăn ngừa có bốn năm mà dám dạn giả chỉ mạnh hơn người thường một ít giờ đã trở nên lợi hại như vậy.

Một đoàn lửa lớn cháy rực ở trong lòng bàn tay Kỳ Dung Thúy; Ủy Ninh trên người chứa đầy sấm sét; Đàm Nghiên Nhã khiến cho độ ẩm của căn phòng giảm xuống vài độ, bốn phía kết băng, bởi vì băng mà tốc độ của nhóm vật thí nghiệm đánh tới cô đều bị giảm xuống; Bách Bằng Trạch là dị năng giả hệ phong, hắn trôi nổi giữa không trung, tốc độ nhanh kinh người, cơ hồ chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng của hắn! Cung của Ngụy Băng là một cây cung màu trắng bạc, cực kỳ tinh xảo, những mũi tên bắn ra mang theo lực gió, cắt qua không khí mang theo một chuỗi tiếng rít; Quách Ngưng hai tay cầm súng, cô là dị năng giả thị giác, tốc độ nổ súng thật không thể tưởng tượng, ai cũng không thể nghĩ tới cô trước tận thể còn chưa cả cầm qua súng đồ chơi. Người biến hình lại càng làm cho Cận Hi ngẩn ra, hắn mấy năm nay bị giam trong viện nghiên cứu, chưa từng gặp qua dị năng giả biến hình, nhất là Lý Á mà hắn đã gặp qua nhiều lần bây giờ mới là lần đầu tiên trước mặt hắn hoàn toàn biến thành một con nhện lớn.

“... Thì ra là thế.” Giọng nói Cận Hi mang theo chút buồn bã, “Nhiều năm thí nghiệm như vậy mà cũng không làm nên chuyện, tới tận thể trời lại cho bọn mày năng lực như thế.”

Thẩm Trì rùng mình trong lòng, lúc này hắn mới hoàn toàn xác định hóa ra từ trước tận thể đã có thí nghiệm trên cơ thể sống rồi, dù quy mô không được lớn như sau tận thể, mà lúc đó Cận Hi mới là người chủ trì, Hầu Phi chỉ là trợ thủ cho hắn mà thôi. Hầu Phi thích nghiên cứu độc vật, nhìn ánh mắt của Cận Hi khi nhìn Lý Á, Thẩm Trì không chút nghi ngờ Hầu Phi và Cận Hi trước kia đúng là một đôi trời sinh, chỉ là sau tận thể thì Hầu Phi tiến hóa, phản bội Cận Hi, Cận Hi bị vứt bỏ phía sau mà thôi.

Lúc này Tiểu Hỏa của Kỷ Gia đã bay đến cạnh Cận Hi, miệng nó hơi mở, lửa lớn mãnh liệt phun ra!

Cận Hi cười lạnh, vật thí nghiệm da thịt cứng rắn đứng bên cạnh chắn trước mặt hắn, đỡ lấy liệt hỏa, không quan tâm đến việc lửa đang thiêu đốt da thịt hắn.

“Coi như có thể giết được tao thì đã sao chứ.” Con mắt nhân loại của Cận Hi tràn đầy điên cuồng: “Đã không còn kịp nữa rồi...Không còn kịp nữa rồi...”

Sắc mặt Lưu Nghi trở nên vô cùng hoảng sợ, vì thường xuyên ra vào nơi này nên cô đã nhận thấy một điều gì đó, nhìn thấy một đoàn sương khói màu xanh biếc chậm rãi lan ra: “Gã điên này! Sao mày có thể dùng X-478! Mày...mày biết rõ đây chính là...”

“Vũ khí sinh hóa.” Cận Hi lạnh lùng nói, “Thế thì đã sao cơ chứ, tình trạng bây giờ của tao còn có thể thể thâm hơn được nữa sao? Cái thứ này vốn là do tao chế tạo ra, ngay cả bọn Dư Khánh, Hầu Phi cũng không biết rõ bằng tao, chỉ cần một giọt dung dịch thôi là đã đủ giết hết người trong thành Bắc Kinh, mà hiện

tại, chỗ đó cũng đủ để chôn vùi toàn bộ bọn mây trong này! À đúng rồi, trong tầng ngầm này hẳn sẽ có rất nhiều cửa thông gió, rất nhanh sẽ có rất nhiều người chôn thầy cùng bọn mây thôi!”

Nhạc Hồng! Hẳn ta có thể làm kịp không?!

“Bằng Trạch!” Ủy Ninh hô to một tiếng, cuồng phong nổi lên, làn sương màu xanh bị thổi ngược lại, Cận Hi vẫn như trước cười lạnh, ngay cả khi nhóm vật thí nghiệm từng người từng người ngã xuống hẳn ngay cả một sợi lông mi cũng không động đậy, “Vô dụng!” Hẳn thần nhiên nói, giọng điệu hờ hững, “Tận thể thật khiến người ta chán ghét, còn không bằng tất cả cùng chết hết đi!”

Kỳ Dung Thúy giận dữ, “Mày muốn chết nhưng lão nương vẫn còn chưa muốn chết đâu!”

Đàm Nghiên Nhã cắn môi, môi cô nhanh chóng bị cắn đến chảy máu, bằng chậm rãi ngưng kết, nhưng để hoàn toàn bằng kín một khu vực hiển nhiên vượt quá năng lực của một dị năng giả cấp hai, cho nên cô có vẻ hơi cố sức.

Thẩm Trì như một cánh diều, nhẹ nhàng nhảy lên.

Thẩm Lưu Mộc liều mạng, “Ba ơi!” Lập tức muốn đi theo.

“Đứng ở đằng kia!” Thẩm Trì lớn tiếng nói, hẳn rất ít khi nghiêm khắc như vậy, Thẩm Lưu Mộc tuy bị hấn dọa sợ một chút nhưng lại vẫn rất kiên định, dưới chân y mọc lên một gốc cây cao su Ấn Độ to lớn, trước đây ở thời đại hòa bình cũng có rất nhiều người dùng cao su Ấn Độ để hấp thu fooc-man-de-hit, mà cái cây cao su Ấn Độ này đang điên cuồng hấp thu làn sương xanh này, khiến mọi người biến sắc chính là...

Một cái cây tiến hóa cấp ba sinh mệnh lực cường đại như vậy, sau khi hấp thu một ít sương màu xanh, lá bằng đầu biến thành màu vàng, trong vòng vài giây liền khô héo rụng xuống.

Ngay cả Thẩm Lưu Mộc cũng ngẩn ra, phải biết rằng, y có một cái cây như vậy, lúc gặp một ít khí độc cũng không phải sợ hãi, năng lực hấp thu của nó vô cùng cường hãn, nhất là đối với chất độc hóa học. Không thể tưởng tượng được lại có một loại độc đáng sợ như vậy!

Nếu đổi lại là con người...

Trên người vật thí nghiệm nổi lên một tầng bọt nước chảy mủ, cả người trương phồng giống như bị ngâm trong nước, tử trạng vừa đáng sợ vừa ghê tởm.

Cũng chỉ có Cận Hi trong làn khói độc này vẫn bình chân như vại.

Nỗ Thiên Cơ của Thẩm Trì nhắm vào hẳn, nhưng hẳn ta lúc này là một tên nửa người nửa máy, Thẩm Trì cũng không dám xem thường. Người này không chút thương tiếc thân thể mình, trừ khi một kích trí mạng, nếu không thì hẳn ta cơ bản sẽ không ngừng hành vi điên cuồng của mình lại, sẽ càng trở nên quá đáng hơn.

Không ngờ rằng, người máy kia bất chợt đứng lên, trực tiếp bay xuống dưới tìm kiếm.

Thẩm Trì không chút do dự, Nỗ Thiên Cơ lóe lên ánh sáng, nhắm ngay lúc Cận Hi bay tới chỗ Hầu Phi, ẩn thân, nhắm thẳng – Truy Mệnh Tiễn!

Nhìn thấy Thẩm Trì bỗng nhiên biến mất, Cận Hi ngơ ngẩn một lúc, chỉ trong một cái chớp mắt hẳn đã mang Hầu Phi lên, đến thời điểm này, Lý Á cũng mặc kệ hẳn.

Trên mặt Lưu Nghi đã lộ ra thần sắc thống khổ, cô ta dùng nước bao quanh cả người mình ngăn cản khói độc nhưng loại khí này hiển nhiên có thể hòa tan vào nước, sắc mặt cô ta càng ngày càng trắng, nếu không phải cô là dị năng giả, sức chịu đựng lớn hơn so với người thường thì cô cũng đã sớm có kết cục giống đám vật thí nghiệm kia.

Truy mệnh không cách nào xuống xuôi vàng. (– Cầu giải nghĩa)

Dù cho Cận Hi đã sớm không thể xem như còn sống nhưng lúc này một mũi tên đánh lên đã làm vỡ vụn trái tim kim loại lớn bằng một nắm tay của hẳn, con mắt nhân loại của hẳn chậm rãi nhắm lại, thậm chí khóe mắt hơi ướt, chỉ còn con mắt kim loại lẳng lặng nhìn Thẩm Trì, không chút cảm xúc, chính là đến chết vẫn nhìn chằm chằm.

“Ba!” Thẩm Lưu Mộc tiến về phía trước một bước sốt ruột hô, làn sương xanh này sắp lan đến người ba rồi! Chỉ có điều dưới ánh mắt này, ngay cả gan lớn như Thẩm Trì cũng cảm thấy có chút rợn người.

Trong một khắc Cận Hi chết đi, Thẩm Trì liền phát hiện giá trị sinh mệnh của Dư Khánh lập tức trở về số không, tâm hắn trầm xuống một chút, cười khổ nghĩ, quả nhiên không có khả năng mọi việc đều diễn ra như ý muốn, muốn tự tay báo thù cũng không có cơ hội. Không cần nói cũng biết Cận Hi chắc chắn cũng cầm một con chip vào người Dư Khánh, dù cho Thẩm Trì giết chết Cận Hi thì hắn vẫn có thể ngay lập tức lấy đi tính mạng của Dư Khánh.

Hầu Phi nằm ngay dưới chân Thẩm Trì, mạng hắn ta thật lớn, cứ nhiên vẫn chưa tắt thở, khiến Thẩm Trì kinh ngạc chính là hắn lại đứng lúc mà tỉnh lại.

“... Cứu... Cứu tôi...” Thanh âm Hầu Phi yếu ớt như tiếng muỗi kêu.

Thẩm Trì liếc mắt nhìn Lưu Nghi ở trên bàn thí nghiệm trống to mắt không chút tiếng động một cái, xem ra sau này ở Bắc Kinh người dị năng giả hệ thủy kia sẽ trở nên quý giá, Lưu Nghi đã chết, tên này giống với Lưu Mộc, trở thành hệ thủy duy nhất.

“Cứu tôi...” Hầu Phi nắm được giày Thẩm Trì.

Thẩm Trì lạnh lùng nhìn hắn, hung hăng dẫm mạnh vào tay hắn!

Hắn đang nhớ lại những ngày Hầu Phi cầm trên tay một đồng kim tiêm cắm vào người mình, đủ mọi loại thuốc thử tiêm vào trong thân thể hắn, mang đến cho hắn vô tận thống khổ và tra tấn.

Vốn Thẩm Trì được coi như là vật thí nghiệm của Dư Khánh, nhưng bởi vì hắn bất tử nên Dư Khánh cũng không ngại chia sẻ với đồng nghiệp của mình, tùy ý vắt kiệt sức lực của vật thí nghiệm tuyệt hảo này, nụ cười hứng thú của Hầu Phi khi đó Thẩm Trì có chết cũng không thể quên được.

Cái loại hận tận xương tủy này, không thể tự tay giết chết Dư Khánh đã khiến hắn vô cùng căm tức!

Một cước đạp xuống, trực tiếp làm vỡ vụn mười xương ngón tay của Hầu Phi, đau đến mức hắn suýt chút nữa thì ngất đi. Hắn vốn đã suy yếu đến mức sắp mất mạng, cứ như vậy, khiến Thẩm Trì tức đến nghẹn thở chính là – đầu Hầu Phi vừa lệch, xem chừng là không còn thở.

“Ba ơi!” Thanh âm Thẩm Lưu Mộc càng thêm sốt ruột.

Thẩm Trì tĩnh tâm, hít sâu một hơi rồi mới nhảy xuống, “Đi nhanh lên!”

“Hi vọng Nhạc Hồng làm kịp.” Trịnh Tĩnh Quân lo lắng nói.

“Đoàng!” Minh Nguyệt dùng sáu lá bùa nổ tung mới mở được cửa lớn, “Chạy mau!”

Thẩm Trì một bên công Thẩm Lưu Mộc một bên ôm Kỷ Gia phóng ra ngoài. Sắc mặt Bách Bằng Trạch dần trắng bệch, hắn dùng dị năng hệ phong đem làn sương thổi ra ngoài nhưng cũng giống như Cận Hi đã nói, cách này chỉ trị được phần ngọn mà không trị được phần gốc, năng lực hắn cũng chỉ có hạn.

Đàm Nghiên Nhã đóng băng một mảnh không gian, dù cho không có chút khe hở nào nhưng chất độc này nếu đã có thể được dùng là vũ khí sinh hóa thì lực ăn mòn quả thật cực kỳ mạnh mẽ, ngay cả tầng băng cũng dần dần bị thẩm thấu.

Nó có thể hòa tan với nước, nhẹ hơn không khí, dễ dàng khuếch tán, kịch độc.

Mọi người bất chấp tất cả lao ra ngoài, Trịnh Tĩnh Quân bỗng nhiên nói: “A Ngưng, em làm sao vậy?”

Mắt Quách Ngưng không ngừng chảy ra nước mắt. Thể chất của dị năng giả mạnh hơn người thường, sức chống cự đối với chất độc cũng cao hơn. Lúc Cận Hi mới thả ra làn sương bọn họ còn chưa phát hiện, trên thực tế đã bị dính một chút, sau đó Bách Bằng Trạch mới vội vàng đem những chất độc này thổi lên trên. Có điều chỗ đứng của Quách Ngưng lúc đấy không được tốt, chỗ cô đứng bị khói độc thổi qua.

Vì dị năng của cô là đôi mắt, nên cặp mắt kia cũng phá lệ xinh đẹp sáng ngời.

Có điều lúc này đôi mắt sáng ngời kia lại mất dần độ sáng bóng.

Đến khi cô chạy trốn bắt đầu nghiêng ngả, Trịnh Tĩnh Quân mới phát hiện chỗ không đúng.

“Úy Ninh!” Thanh âm Quách Ngưng mang theo vài phần ghen ngào. “Mắt của em...”

Trong lòng cô vô cùng hoảng sợ, phải biết rằng nếu mất đi dị năng thì với dung mạo không chút xuất sắc, lại không có năng lực nào khác thì thân gái như cô sẽ không gặp được kết cục tốt nào, tầm mắt cô dần dần trở nên mơ hồ, cho nên tự nhiên sẽ thấy kinh hoảng.

“Tĩnh Quân, công cô ấy!” Úy Ninh không chút kiên nhẫn nói.

Không biết tại sao mà Úy Ninh cảm giác ngực mình ngày càng khó chịu, dường như có cái gì muốn thoát khỏi, gã cảm giác mình đã từng giống như bây giờ chạy qua con đường này, chạy như muốn chạy thoát ra khỏi cái viện nghiên cứu này.

Rõ ràng trên đường đi gã không có cảm giác này, tại sao bây giờ lại xuất hiện?

Có thứ gì đó bắt đầu rục rịch, trong đầu gã xuất hiện một số hình ảnh lộn xộn.

Lúc này gã còn chưa ngủ, cũng sẽ không nằm mơ, vậy những hình ảnh đó là cái gì?

Úy Ninh tâm phiền ý loạn, nhìn về phía bóng dáng vô cùng nhanh nhẹn kia lại càng thêm loạn.

Bỗng nhiên bộ đàm trên người vang lên một tiếng “tích”.

“...Lão đại, lão đại, đã đóng toàn bộ lỗ thông gió...”

Mọi người nhất thời thở dài nhẹ nhõm.

Úy Ninh cầm bộ đàm, “Nhanh chóng rời khỏi nơi này!”

Bên kia Nhạc Hồng đáp lại một tiếng, “Vâng”, chợt nghe thấy một tiếng thét kinh hãi!

“A Hồng!” Trịnh Tĩnh Quân đang công Quách Ngưng trong lòng sốt ruột, hần và Nhạc Hồng quan hệ bình thường khá thân cận, nhanh chóng nhìn về phía Úy Ninh.

Lòng Úy Ninh càng thêm lo lắng, không biết tại sao bỗng nhiên lại thế này, khuôn mặt những chiến hữu bên cạnh gã bỗng như vạn vụn, thoát nhìn trở nên vô cùng đáng ghét.

“Nhạc Hồng!” Gã lớn tiếng hét vào bộ đàm, hoàn toàn không có hồi âm.

Thẩm Trì lạnh lùng cười, tắc kè hoa cũng không phải không có thiên địch, trong này vừa vặn có không ít động vật tiến hóa, hần tuy thật cẩn thận đóng lỗ thông gió nhưng Nhạc Hồng có một thói quen, một khi hoàn thành nhiệm vụ liền trở nên đặc ý, mức cảnh giác sẽ giảm xuống mức thấp nhất, kiếp trước hần ta cũng vì vậy mà nhiều lần đều suýt nữa mất mạng, đến bây giờ vẫn còn chưa rút được kinh nghiệm.

Bọn họ đã nhìn thấy thang máy đi lên, Nhạc Hồng còn chưa trở về.

Trịnh Tĩnh Quân cắn môi, nhìn Úy Ninh.

Úy Ninh thần sắc lạnh lùng, không mở miệng nói muốn đi tìm Nhạc Hồng.

“Mày!” Lý Á bỗng nhiên mở to hai mắt, một đoàn khí đen từ trong người hần chui ra, Minh Nguyệt thu lại cánh tay trắng nõn, dán một lá bùa lên trán Lý Á, cậu bình tĩnh nói, “An oán cá nhân, không cần kinh ngạc.”

Một cây Hấp Huyết Đằng nhanh chóng bò lên thân thể hần, Hấp Huyết Đằng không phải là thổ ti tử, nó là một loài cây đơn thuần bạo lực, trong nháy mắt đã hút khô hần.

Minh Nguyệt bĩu môi, nói thầm, “Chẳng để lại cho anh một chút...” Ngay cả mỡ cũng hút hết, không có cách nào làm ra thì du rồi.

Thẩm Trì thần sắc lạnh băng: “Lại đây cho chú!”

Thẩm Lưu Mộc và Minh Nguyệt giống như một đứa trẻ làm sai, lập tức cúi đầu lặn đến.

“Ai bảo các con động thủ!” Thanh âm của hần lạnh đến độ kết băng.

Đêm nay thật sự rất không thuận lợi, không thuận lợi đến mức khiến hấn phát hỏa!

Một đám cứ tưởng lông cánh mình cứng rồi! Dám thay hấn động thủ!

Đây là do ngựa móng rồi hả!

“Chú Thắm, chú đừng tức giận.” Kỷ Gia yếu ớt nói, lén lút chỉ huy bộ cánh cứng gỗ nhỏ mang theo kịch độc vừa cắn Lý Á vài ngụm chậm rãi bò trên mặt đất, từng chút một bò lại phía cô bé, thật cẩn thận sợ bị Thảm Trì phát hiện. (Chết cười =))) Kỷ Gia chị yêu em chết mất!!!)

Thảm Trì trừng mắt nhìn cô bé, “Đừng cho là chú không biết con đã làm chuyện gì!”

Kỷ Gia lập tức buồn bã cúi đầu.

Mọi người: ...

Mẹ nó, căn bản còn không kịp hỏi vì sao lại phải giết Lý Á – một bộ dáng giáo huấn con trẻ làm cho bọn họ không cách nào hỏi ra ngoài miệng!

Vừa lên trên liền gặp Từ Mộng Chi đang chờ đón, những người khác muốn nói lại thôi, Thảm Lưu Mộc bỗng nhiên cầm tay hấn, Từ Mộng Chi giật mình, còn không kịp phản ứng đã cảm thấy một dòng nước ấm chảy vào thân thể mình, cả người thư thái.

Thảm Trì nghiêm túc nói: “Thật có lỗi.”

Từ Mộng Chi không hiểu gì cả, còn chưa kịp hỏi đã bị người bên ngoài kêu đi, chờ hấn quay đầu bốn người Thảm Trì đã không thấy bóng dáng.

Không chỉ không thấy bóng dáng, mà là thật sự không tìm thấy. Bọn họ giống như trong vòng một đêm, ngay tại Bắc Kinh bốc hơi. Mà không lâu sau bác sĩ Niếp gia liền nói với Từ Mộng Chi, bệnh của hấn đã không thành vấn đề.

Thảm Trì cũng không muốn bại lộ mình, bắt đắc dĩ, hấn kỳ thật càng muốn giết Ủy Ninh chứ không phải Lý Á.

Bọn nhỏ dù sao cũng không biết về cừu hận giữa hấn và Ủy Ninh, bọn nó chỉ biết là phải giết chết những người xấu trong viện nghiên cứu.

Lý Á đã bị dán lên danh “người xấu”, những người khác đều đã chết, chỉ còn lại một mình hấn.

Mà đêm, Ủy Ninh từ trong mộng bừng tỉnh, cả người ướt đầm mồ hôi.

Gã đứng lên, nhìn bầu trời đêm âm trầm.

Ngày mai, ước chừng sẽ là trận đại tuyết tiếp theo của Bắc Kinh. Ánh mắt gã khác hấn so với một ngày trước, vừa lạnh lẽo vừa thâm trầm.

Cúi đầu nhìn về phía tay mình, bỗng nhiên nhớ tới ánh mắt kia của hấn.

Mình – yêu hấn, nhưng ánh mắt hấn nhìn mình lại chưa bao giờ mang theo độ ấm.

Mỗi ngày càng thêm áp lực, Ủy Ninh biết mình cố chấp như thế nào, nếu không chiếm được, vậy thì hủy đi, nếu không hoàn mỹ thì gã cũng không thèm.

Nhưng người kia bắt tử.

Vì vậy, gã lấy phương thức đặc biệt đó để hủy hấn, làm cho hấn hoàn toàn biến mất sinh mệnh bên trong.

Sau đó mới phát hiện, hóa ra làm như thế cũng sẽ đồng thời hủy hoại chính mình.

Có điều gã cũng không hối hận, nếu để gã lựa chọn lại một lần nữa, gã sẽ vẫn chọn hủy hấn.

“Thảm Trì...” Cái tên này từ trong làn môi gã uyển chuyển thoát ra, chỉ đơn giản hai chữ lại bị gã gọi ra mang đều hương vị triền miên gần bó, Ủy Ninh nhẹ nhàng nở nụ cười, “Không nghĩ đến chúng ta lại cùng từ địa ngục bò lên...”

“Có điều, nếu em vẫn không thuộc về tôi – như vậy, tôi vẫn sẽ phải hủy em.” Gã gần từng tiếng nói, thở ra nhiệt khí mơ hồ vào cửa sổ trước mặt.

Chỉ nghĩ đến người kia là gã lại có thể lập tức động tình, từ sau tận thế gã đã thật lâu không hứng khởi như thế.

Ngoài cửa sổ, tuyết rơi đầy trời.

41. Chương 41: Chôn Đào Nguyên

Úy Ninh là một người có chút khiết phích, cả hai đời từ sau khi gặp được Thẩm Trì thì không còn tiếp xúc thân mật với người khác nữa, nhưng trước khi tận thế gã cũng từng trải qua vài lần yêu đương, sau này, mỗi khi khát vọng Thẩm Trì đến sắp điên, gã đều run rẩy tự đung chạm vào da thịt của mình, Úy Ninh biết đồng tính thì phải làm như thế nào, gã thậm chí còn từng đến khu đèn đỏ của Bắc Kinh tìm đến gã trai bao được hoan nghênh nhất, nhưng rất nhanh lại đuổi hẳn ra ngoài.

Chỉ có Thẩm Trì mới có thể, chỉ có Thẩm Trì, những người khác đều làm cho gã ghê tởm. Nếu như là Thẩm Trì, gã thậm chí nguyện ý nằm dưới thân hắn mặc hắn đâm vào trong cơ thể mình, chỉ cần lấp đầy nội tâm tham lam của gã thì thế nào cũng được, chỉ cần là Thẩm Trì. (Hóa ra là tiện thụ sao??)

Gã yêu hắn đến phát điên, nhưng hắn lại luôn cười như vậy, không mang theo chút tạp niệm, hơn nữa không hề cố kỵ kẻ vai sát cánh với mình – là cái loại tình cảm đồng đội cực kỳ thuần khiết.

Càng về sau, Úy Ninh đối với hắn từ yêu sinh ra hận.

Cuối cùng phần tình yêu này bị bóp méo.

Sau khi Úy Ninh tỉnh lại thì không ngủ tiếp nữa, gã tự rót cho mình một chén cà phê rồi quay về phòng ngủ. Đầu óc gã ngày càng trở nên rõ ràng, đời trước mình thật sự rất ngu xuẩn, dù thế nào đi nữa thì cũng nên hưởng qua mùi vị trước, dù cho cuối cùng vẫn là không chiếm được thì có lẽ sau khi hủy diệt hắn gã cũng sẽ không cam lòng như bây giờ?

Chính là đem hắn trói trên giường cả đời, đây cũng không hẳn không phải là một điều tuyệt vời.

Dù đã sống lại nhưng mỗi khi Úy Ninh nhớ tới Thẩm Trì, cả người vẫn như cũ nóng lên.

Gã uống một ngụm cà phê đắng ngắt không pha một chút đường, chậm rãi nở nụ cười. Không sao, gã giờ đây đã có đủ kiên nhẫn, đời này, gã sẽ không giao Thẩm Trì cho bất cứ kẻ nào, dù là hủy diệt cũng phải do chính tay gã làm, dù hắn bất tử thì Úy Ninh cũng không tin từng ngụm từng ngụm ăn hắn vào trong bụng hắn còn có thể sống được!

Gã đối với khát vọng đã sớm tràn đầy của mình, thực hận không thể lập tức nuốt hắn vào trong bụng.

Ngoại trừ gã, ai cũng đừng mơ đến Thẩm Trì.

Ai cũng đừng mơ.

**

Lúc này bốn người Thẩm Trì đã cách Bắc Kinh rất xa, tuy rằng hơi tiếc nuối vì để cho bọn Úy Ninh sống hơi lâu một chút nhưng dù sao lần này bọn họ đã bị diệt mất hai người, Nhạc Hồng và Quách Ngưng. Nhạc Hồng mất tích Úy Ninh còn chưa đi tìm, nhưng ở trong tầng ngầm tràn đầy khói độc cơ hội sống sót cơ hồ bằng không, sau khi mất Quách Ngưng bị hủy, Thẩm Trì cũng có thể đoán được kết cục của cô.

Úy Ninh nhìn qua thì có vẻ trọng tình, nhưng kỳ thực rất bạc bẽo, anh của gã lại càng không cần phải nói, nếu không có giá trị lợi dụng, trăm phần trăm Quách Ngưng sẽ vứt bỏ.

Đời trước Thẩm Trì và Quách Ngưng quan hệ cũng không gọi là tốt, chỉ có thể nói là bình thường, vốn là nam nữ khác biệt, cô lại yêu cuồng nhiệt Úy Ninh, Thẩm Trì tự giác giữ khoảng cách với cô, trong thời gian

kề vai sát cánh số lần Thẩm Trì bảo hộ cô cứu cô không thể đếm hết, nhưng Thẩm Trì cũng nhớ rõ lúc hần bị mang đi biểu tình Quách Ngưng đã vừa vui sướng khi người gặp họa lại lại vừa như trút được gánh nặng thế nào.

Tuy rằng không rõ nguyên nhân nhưng Thẩm Trì biết, cô ta hần là cực kỳ chán ghét mình, dù cho hần cũng không biết rõ lý do.

Thẩm Trì biết là những khu tập trung an toàn đều ở trên đất liền, cái ở Bắc Kinh là lớn nhất, một cái ở Cấp Nhĩ Tân, một cái ở Tây An, một cái ở Thành Đô, một cái ở Côn Minh, tận cùng phía nam còn có một cái ở Nam Ninh. Sau tận thế nước biển dâng cao, thời tiết trở nên vô cùng khắc nghiệt, cơ hồ lúc nào cũng có thể bị sóng thần quấy nhiễu, lại có động vật biển tiến hóa, vùng duyên hải cơ hồ biến thành nơi không người.

Nhưng Thẩm Trì bây giờ đang hướng tới vùng duyên hải phía Đông Nam, hần muốn tránh đi những khu an toàn, vì Bắc Kinh nhất định sẽ có liên lạc với những khu an toàn khác, hần muốn trước tiên tránh đi đầu gió.

Chỉ có điều hần hoàn toàn không nghĩ tới, những người từ trong viện nghiên cứu chạy ra không ai có ý định nói ra chuyện bọn hần động thủ sát hại Lý Á.

Mọi người đều không phải hạng người ngu xuẩn. Kỳ Dung Thúy và Đàm Nghiên Nhã, cả hai bên đều từng hợp tác với bốn người Thẩm Trì ở Trùng Khánh, dù không có bao nhiêu cảm tình sâu sắc thì cũng có vài phần tình nghĩa đồng đội, chính các cô cũng không có thiện cảm với đám người trong viện nghiên cứu, tuy Lý Á không làm cho người ta chán ghét như Lưu Nghi nhưng cũng không vừa lòng được bao nhiêu người. Chết thì cũng chết rồi, tiểu đội bọn họ không cần phải vì cái loại sự tình này mà đi đắc tội bốn người Thẩm Trì, dù sao thì cũng không phải do nhóm bọn họ động thủ, nhiều lắm chỉ là không tổ giác mà thôi.

Dưới lệnh cưỡng chế của Ủy Ninh, người của Lôi Đình cũng ngậm chặt miệng, gã rất có uy tín trong Lôi Đình, hơn nữa loại chuyện cón con này bọn họ tự nhiên cũng sẽ nghe theo Ủy Ninh.

Trên thực tế Thẩm Trì hoàn toàn không bị bại lộ, chỉ có điều hần vì an toàn vẫn rời xa những khu an toàn có thể liên lạc được với Bắc Kinh, qua một đoạn thời gian nữa mới tới hỏi thăm một chút tin tức.

Khí hậu vùng duyên hải Đông Nam còn tồi tệ hơn cả trên đất liền, trong tiết trời giá rét này, trong vòng một tháng cơ hồ phải có hai mươi tám, hai mươi chín ngày mây đen đầy trời, mưa tuyết hòa với mưa đá rơi lộp độp.

Vùng Chiết Giang nguyên bản vốn hết sức phồn hoa đông đúc, cho dù đã là tận thế năm thứ tư, Thẩm Trì đoán chắc là đi quanh vùng ngoại thành hần là vẫn có thể tìm được một chỗ ở tốt, tỷ như một gian biệt thự trong rừng chẳng hạn, thoáng dợn dẹp một chút là có thể tạm ở, mấy đứa trẻ cũng nên được vỗ béo. Hần nhìn thoáng qua Thẩm Lưu Mộc, từ sau khi thoát khỏi viện nghiên cứu, y vẫn hôn mê, lại bắt đầu phát sốt.

Lại một lần tiến cấp.

Dị năng giả tiến cấp càng ngày càng nguy hiểm, theo lý thời gian cũng càng ngắn hơn, nhưng mãi sau Thẩm Lưu Mộc vẫn không tỉnh lại, Thẩm Trì vô cùng lo lắng.

Gầy gầy tóc mái ướt đầm mồ hôi của Thẩm Lưu Mộc sang bên cạnh, vốn bình thường thấy Lưu Mộc mỗi lúc ngủ thì rất trẻ con, cũng không biết từ lúc nào mà đứa nhỏ choai choai bên cạnh hần chậm rãi biến thành bộ dáng thiếu niên, hình dáng mặt mày dần rõ nét, khiến Thẩm Trì có chút giật mình.

Hần chưa từng nuôi trẻ con, cũng không biết trẻ con sẽ lớn nhanh như vậy, cảm giác như mới hôm nào vẫn là tiểu hài tử dính trên người mình, giờ đây xem ra đã dần dần trở thành người lớn rồi.

“Ba.” Thẩm Lưu Mộc mở mắt, thanh âm khàn khàn.

Thẩm Trì trong lòng thả lỏng, sờ sờ đầu của y, “Cuối cùng cũng tỉnh.”

Tiểu Vân chạy như bay, mang theo bọn hần tiến vào bên trong trận tuyết lớn.

Ở thời đại hòa bình thì Chiết Giang non xanh nước biếc, là một nơi rất thích hợp để nghỉ ngơi, vào tận thế thì địa phương hữu sơn hữu thủy này sẽ càng nguy hiểm hơn các địa phương khác, vùng duyên hải, lại có

cả núi, không gian cho con người sống sót càng bị chèn ép, bốn người Thẩm Trì cuối cùng quyết định ở lại vùng ngoại thành Hàng Châu.

Đã tận thể năm thứ tư rồi, vậy mà vẫn có rải rác vài hộ gia đình nhỏ lẻ ở nông thôn. Khiến Thẩm Trì ngạc nhiên chính là việc an toàn của bọn họ là do một con chó và một con mèo mang đến. Một chó một mèo này cũng không phải của một nhà, nhưng vì hai nhà vốn là hàng xóm nên cực kỳ thân thiết, con chó con mèo này cũng thường hay qua lại chơi đùa với nhau. Chúng nó chắc là từ bé đã được hai hộ nông gia kia nuôi, chỉ là loại chó đất và mèo hoa thường thấy nhất ở nông thôn, nào biết đến tận thể thì một chó một mèo này nhất tề tiến hóa, làm cho người ta thêm kinh ngạc chính là sau khi chúng nó tiến hóa cũng không vứt bỏ chủ nhân của mình.

Thẩm Trì đã gặp qua không ít động vật tiến hóa, số vật nuôi tiến hóa so với động vật hoang dã thì ít hơn rất nhiều, cho dù có tiến hóa thì phần lớn là không tiến hóa linh trí mà lại tiến hóa hung tính, nhất là mèo, bản năng vốn có vài phần ngỗ ngược. Có thể giống như một chó một mèo này sau khi tiến hóa vẫn nhất mực trung thành như thế này là quá ít.

Bởi vì có một chó một mèo này hộ vệ nên bảy tám hộ gia đình vẫn sống sót, dựa vào nhà ươm (loại lều có nylon bao quanh để ươm cây) và con mồi mà một chó một mèo thỉnh thoảng mang về mà cứ thế trải qua cuộc sống yên bình không tranh với đời. Nhà ươm này đã được dùng thép gia cố qua, nếu không dưới thời tiết ác liệt này đã sớm bị thổi sụp.

Một chó một mèo này trong khoảng thời gian ngắn như vậy đã lên đến cấp bốn, so với phần lớn động vật hoang dã tiến hóa còn mạnh hơn một bậc, thảo nào mà lợi hại như vậy, có điều nguyên nhân chúng nó liều mạng tiến hóa như vậy rất có thể không phải vì chúng nó, mà là vì chủ nhân của chúng nó.

Cái con chó đen da lông bóng loáng kia gọi là Hắc Tử, mà con mèo hoa kia thì càng đơn giản, vốn nó không có tên, người trong nhà liền gọi nó là “Mimi”. Nếu không phải Thẩm Trì ở chân núi phát hiện ra cái nhà ươm này, chỉ sợ sẽ không phát hiện ra dưới chân núi còn có nông hộ sinh hoạt.

Nơi này quả thực chính là chốn đào nguyên thời tận thể.

“Chúng ta hôm nay nên đi thôi.” Thẩm Trì đang thu dọn đồ đạc, nhìn thấy mặt trời chói chang ngoài cửa, hơi nhều mày, khí trời càng ngày càng nóng, may mắn nhân loại trời sinh năng lực thích ứng cực kỳ cường hãn, chẳng hạn như mấy nhà nông này, hai năm trước cũng có một người vì quá nóng mà chảy máu não chết, mấy mùa hè sau cũng thích ứng được, mấy đứa nhỏ còn đến con tuổi cách đó không xa chơi đùa, một con mèo hoa lớn hơn mèo thường vài vòng canh giữ nơi tuổi nhỏ, một đứa trẻ chạy qua, đi xa hai bước, nó liền dùng cái lông xù quét nó trở về.

Thiếu niên cao gầy thon dài ngẩng đầu, dưới ánh mặt trời càng thêm mi thanh mục tú, dung mạo càng thêm tinh xảo: “Đợi sau khi ăn xong được không?”

“Còn phải từ biệt mấy người bà Lý nữa.” Một cô gái tóc đen tết gọn, mặc một cái váy xanh nhạt tựa hồ có chút lưu luyến với nơi này.

Từ ngoài cửa đi vào là một thiếu niên với khuôn mặt băng sơn quen thuộc, tóc dài màu đen được buộc gọn, trời nóng như vậy mà cũng không có một giọt mồ hôi, một thân quần áo xanh nhạt giống trang phục nông gia nơi này thường mặc, được cậu mặc vào lại mang theo vài phần tiên phong đạo cốt, “Chú Thẩm, chúng ta có thể trở về rồi sao?”

Ba năm trước, bọn Thẩm Trì đến đây khiến cho bảy tám nhà nông kia cực kỳ cảnh giác, bọn họ tổng cộng cũng chỉ có mười mấy hai mươi người, tính cả trẻ con cũng chỉ đến đầu hai, thanh niên trai tráng càng ít, chỉ có năm người, còn lại đều là người già, phụ nữ và trẻ con. Bọn họ cũng từng gặp phải những người lòng dạ bất chính đi qua nơi này, những người đó đều bị Hắc Tử và Mimi thủ tiêu. May mắn nơi này rất hẻo lánh, người đi qua cũng không nhiều.

Nhưng Thẩm Trì rất đặc biệt, hẳn dù là một nam nhân trẻ tuổi nhưng lại mang theo ba đứa trẻ con, mặt khác, không thể không thừa nhận có diện mạo đẹp là một điều cực kỳ hữu ích, nếu là bộ dạng hung thần ác sát thì dù anh mang theo trẻ con đi nữa thì vẫn khiến người khác cảnh giác. Thẩm Trì bộ dạng đẹp, ba đứa trẻ cũng rất dễ thương, chỉ cần tỏ ra đáng thương nhìn mấy người già thì họ sẽ mềm lòng. Bọn họ dù sao cũng chỉ là những người nông dân thuần phác.

Hơn một nửa số nhà trong thôn đều để trống, đơn giản thu thập một chút là bọn người Thẩm Trì có thể vào ở. Ba năm nay bọn hắn thường vào núi săn một số động vật tiến hóa, hoặc là vào trong thành săn bắt thầy ma, nhìn xem có còn thứ gì có thể sử dụng được không, dùng con mồi và những vật dụng hàng ngày này đổi lấy một chút rau dưa. Ngày ngày bình thản trôi qua, Thẩm Trì cơ hồ muốn buông xuôi hết thảy, cùng ba đứa nhỏ ở nơi này, trải qua cuộc sống thâm lặng.

“Ai, chàng trai, hôm nay lại mang mấy đứa ngoài ra ngoài a!” Một bà lão tóc bạc đầy đầu đứng cửa hỏi.

“Chào bà ạ.” Ba đứa nhỏ đồng loạt nói.

Kỳ thật, hiện tại đã không thể coi chúng là trẻ con được nữa. Nhất là Minh Nguyệt, ba năm qua cậu đã mười bảy, xem như là một cậu trai mới lớn.

Thẩm Lưu Mộc đã mười lăm tuổi, diện mạo dù cho vẫn tinh xảo tú lệ nhưng cũng đã bắt đầu có hình dáng trưởng thành của một chàng trai. Hơn nữa, mới mười lăm tuổi nhưng y đã chẳng thấp hơn Thẩm Trì bao nhiêu. Thẩm Trì do duy trì bộ dáng trong trò chơi mới vượt qua được một mét tám, trong ấn tượng của hắn thì đời trước Thẩm Lưu Mộc cũng rất cao, cơ hồ cao hơn hắn một cái đầu, đời này quả nhiên vẫn như vậy.

Tuổi Kỷ Gia chỉ kém hơn Thẩm Lưu Mộc gần nửa năm, cô gái mười bốn mười lăm tuổi như một đóa hoa vậy, tươi mới xinh đẹp, duyên dáng yêu kiều.

Càng ở lâu ở đây, Thẩm Trì càng cảm thấy lòng mình mệt mỏi, một cuộc sống điền viên an an ổn ổn như thế này mới có thể làm hắn thoải mái.

Nhưng hắn còn có việc chưa làm, Lưu Mộc, Gia Gia và Minh Nguyệt chừng lại ở bậc bốn trong thời gian không ngắn, dù là dị năng giả, không tiến tất thối*. Một năm gần đây tuy chưa nghe thấy có thầy ma cấp E xuất hiện nhưng bọn hắn cũng cần sớm chuẩn bị trước, trước mắt an bình không có nghĩa cả đời an bình, không tiếp tục cố gắng chỉ có một ý nghĩa là một ngày trong tương lai sẽ phải chịu bất lực khi gặp nguy hiểm, căn bản không thể cứ tiếp tục thoải mái tự tại như bây giờ được.

*Đi ngược dòng nước, không tiến tất thối (Nghịch thủy hành chu, bất tiến tắc thoái): Con thuyền đi ngược dòng nước, không nỗ lực tiến về phía trước thì sẽ bị đẩy ngược lại phía sau. Ý chỉ làm việc có trở ngại thì phải nỗ lực mà làm (baike)

“Hôm nay chúng cháu muốn rời đi.” Thẩm Trì đã giải quyết tốt những nguy cơ còn sót lại, “Ba năm nay đa tạ mọi người chiếu cố.”

Bà lão rất kinh ngạc: “Đi? Các cháu muốn đi nơi nào...Thế đạo bên ngoài loạn như vậy!”

Thẩm Trì đương nhiên biết, tận thế năm thứ tám, rất nhiều ràng buộc đạo đức ngày xưa đã biến mất, cơ hồ toàn bộ khu an toàn đều hình thành những trật tự mới, thế giới bên ngoài không hề tốt đẹp nhưng hắn không thể vĩnh viễn đều sinh hoạt trong thế ngoại đào viên này, “Chúng cháu sẽ còn trở về.”, lời nói phát ra cuối cùng cũng không tránh khỏi vài phần lưu luyến.

Cuối cùng bà lão cũng không nói gì nữa, thở dài rồi đi.

Cơm nước và hấp thu nguyên tinh xong, Thẩm Trì giặt mình, ngay lúc này lại có một kỹ năng thoát ra.

Trong ba năm này hắn chỉ chiếm được một kỹ năng, Mai Hoa Châm, nắm cây châm trong suốt mờ ảo bắn ra giống như một đóa mai cực nhỏ, đóa mai này nhập vào trong cổ họng thì không thể nói chuyện được. Mai Hoa Châm có thể ngăn người khác mở miệng, hơn nữa trong một thời gian ngắn có thể phong bế dị năng của dị năng giả, thời gian phong bế phải dựa vào cấp bậc của dị năng giả. Nhưng một kỹ năng hoàn toàn vô dụng như vậy lại có thể trở nên hữu dụng như vậy đã làm cho Thẩm Trì hết sức hài lòng.

Lúc này đây kỹ năng thoát ra chính là Thiên Nữ Tán Hoa!

Thẩm Trì có chút kinh ngạc, đây chính là kỹ năng thương tổn chủ lực của Thiên La quỷ đạo, không nghĩ lúc này thoát ra lại là nó!

Thiên Nữ Tán Hoa, hàm sa xạ lưu ảnh, xuy cổ bệnh hành huy.

Sau khi chân chính trở thành năng lực của hắn liền ko bắt mắt giống như trong trò chơi trước đây. Thiên Nữ Tán Hoa vốn được miêu tả theo hướng đánh lén, âm thầm xuống tay với người khác, Nở Thiên cơ lại cực kỳ gây chú ý, lần này Thiên Nữ Tán Hoa đã thực sự biến thành “ám khí” của riêng Thẩm Trì!

“Ba ơi, chúng ta đi thôi!” Thẩm Lưu Mộc gọi Thẩm Trì. Bây giờ bọn hắn không còn trông giống như một đôi cha con nữa mà lại giống với một đôi anh em hơn, dị năng giả tuy sống lâu nhưng sẽ không giống như Thẩm Trì vĩnh viễn duy trì tuổi trẻ, chẳng hạn như Thẩm Lưu Mộc là dị năng giả hệ Mộc, theo cấp bậc ngày càng cao thì tuy y có thể duy trì bộ dáng hai mươi tuổi nhưng đây không phải là trường sinh bất tử.

Ba đứa nhỏ không chút nào để ý, trong lòng chúng nó, cha của mình (chú Thẩm) vẫn luôn là bộ dáng như này.

Tiểu Vân ngày trước có vẻ rộng rãi, sau khi bọn nhỏ cao lên thì trở nên có chút chật chội. Thẩm Trì cũng hiểu được để Gia Gia và Minh Nguyệt ngủ chung một chỗ có vẻ không tốt, dù sao Gia Gia cũng là một cô gái... Hắn bắt đầu suy nghĩ đến việc bảo Gia Gia làm thêm một con rồi gở nữa.

Vốn muốn lên phía bắc tìm một khu an toàn hỏi thăm tin tức Bắc Kinh, nếu an toàn thì sẽ trở về Bắc Kinh – Lôi Đình còn chờ hắn xử lý, hơn nữa tin tức về thầy ma cấp E không nơi nào cập nhật nhanh hơn Bắc Kinh. Nào ngờ mới đến địa giới Chiết Giang bọn hắn liền phát hiện có chỗ không ổn.

“Sao nơi này lại có khu an toàn được...” Kỷ Gia nhú đôi mày thanh tú, “Chú Thẩm, phía trước hình như có rất nhiều người.”

Thẩm Trì liền kéo lên tấm chắn phía trước Tiểu Vân, “Thật kỳ quái”. Hắn chưa từng nghe thấy việc có một khu an toàn ở Chiết Giang, dù sao ở tận thế, vùng duyên hải Đông Nam cũng chẳng có thứ gì tốt, “Chờ một chút!” Hắn trừng to mắt nhìn về phía những người đó, tìm bắt đầu đập mạnh.

Trong một đám người ăn mặc đơn giản chỉ áo phông quần đùi thì dễ dàng thấy được một người rất khác thường. Trong cái thời tiết nóng bức này mà hắn ta vẫn rất cẩn thận dùng áo khoác dài và mũ chóp cao, một đầu tóc dài và cây quạt trên tay cũng làm cho tâm trạng Thẩm Trì trầm xuống, cái loại trang phục này gọi cho hắn ký ức thật sâu trước kia.

Âm dương sư.

(Âm dương sư là người học thuyết “Âm dương đạo”- một học thuyết dựa trên các học thuyết triết học tự nhiên của Trung Quốc, được lưu hành rộng rãi tại Nhật Bản. Âm dương sư còn để chỉ bói toán sư, hoặc ảo thuật sư. Bọn họ không chỉ xem được sao, tướng mặt, còn có thể xác định phương vị, biết trước thiên tai, vẽ bùa niệm chú, thi hành ảo thuật. Đối với những lực lượng siêu hình như số phận, linh hồn, quỷ quái thì không chỉ biết rõ ngọn nguồn mà còn có năng lực chi phối chúng.)

Thật lâu trước kia Thẩm Trì cũng chỉ nhìn thấy những người như vậy ở trong phim và truyện tranh mà thôi, âm dương sư của Nhật Bản! Hắn nheo mắt lại, nhìn về những căn phòng chen chúc cách đó không xa và những người đi đường thi thoảng lướt qua. Thảo nào mà hắn cảm thấy có gì không ổn, nhìn cách những người đi đường gặp nhau, lễ tiết người Trung Quốc chào hỏi lẫn nhau không giống như vậy!

— nơi này có lẽ là khu an toàn, nhưng không phải khu an toàn của Trung Quốc! Đây nhất định là của người Nhật Bản!

Sau tận thế, tình hình của một đảo quốc như Nhật Bản còn tồi tệ hơn cả vùng duyên hải Đông Nam của Trung Quốc, nhưng dù như vậy thì họ cũng không được lén lút tiến vào biên giới của Trung Quốc như vậy! Dù bây giờ là tận thế, nơi này vẫn là lãnh thổ của Trung Quốc!

“Chờ đến khi trời tối hắn.” Thanh âm Thẩm Trì lạnh xuống, “Sau khi trời tối hãy nghĩ cách vào xem xem rốt cuộc tại sao lại thành ra thế này.”

“Vâng.”

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ủy Ninh thật là một đại biến thái...Đừng lo lắng, gã ta tạm thời sẽ không hại Thẩm Trì, nhưng rõ ràng là gã rất có tự tin →_→

Đừng tưởng rằng Thẩm Trì vẫn là quả hồng mềm giống kiếp trước à nha!
Hắc hắc hắc hắc, cuối cùng cũng lớn lên được một chút, thật không dễ dàng a...

42. Chương 42: Mặt Người Dạ Thú

Không hỏi trước thì phải mang tiếng kẻ trộm, tương tự như vậy không chào hỏi một tiếng mà tự ý lên vào lãnh thổ quốc gia khác thì cũng đã được coi là một dạng xâm lược.

Thẩm Trì còn lâu mới tin những người Nhật Bản đó chỉ là dân thường! Dân thường gần như không có cách nào vượt qua đại dương chạy đến biên giới Trung Quốc, dù trong thời đại nào thì người đầu tiên bị vứt bỏ chính là dân thường.

Dù mối thù với Nhật Bản đã qua từ lâu nhưng tính xâm lược của dân tộc Nhật Bản vẫn rất mạnh, hơn nữa nếu trong nước phát sinh nguy cơ thì cách làm thường thấy nhất là dời đi cái nguy cơ này, vào chiến tranh thế giới thứ hai họ cũng dùng cách này. Giờ là tận thế, tuy Thẩm Trì không hiểu biết nhiều về Nhật Bản nhưng hẳn biết một đảo quốc nhỏ bé như Nhật Bản dưới khí hậu hiện giờ ít nhất đã bị thu nhỏ một nửa, đối với nhân khẩu của nó mà nói thì đây là một tai họa cực kỳ lớn, lúc thiết lập một trật tự mới thì cũng là lúc nguy cơ trùng trùng.

“Là quân đội.” Thẩm Lưu Mộc mới mười lăm mười sáu tuổi đã có sức quan sát nhạy bén như vậy, y đã tận dụng thời gian ba năm nay ở Chiết Giang để đọc sách.

Những nông hộ này tuy chủ yếu là nông dân nhưng trong đó cũng có một hộ có người vợ là một cô giáo cấp hai, trùng hợp lại là một cô giáo lịch sử, có điều cô tốt nghiệp chính thống từ khoa Hán ngữ của trường đại học, để dạy dỗ ba đứa nhỏ từ bé đã chưa từng tiếp nhận giáo dục chính thống thì vẫn dư dả. Sau tận thế hai vợ chồng về nhà thăm bố mẹ, nào biết đâu người chồng lại chết, cuối cùng chỉ có người vợ về được đến nhà chồng, vì thế nên cô ở lại chiếu cố lão nhân, thế đạo bên ngoài lại loạn như vậy, một cô gái trời gà không chặt như cô cũng không có cách nào ra ngoài được. Bởi vì có cô nên ba đứa nhỏ cũng có hai năm được dạy bảo nghiêm khắc.

Thẩm Lưu Mộc nói không sai, là quân đội, Nhật Bản những năm trước không cho phép có quân đội chính quy mà chỉ có đội quân tự vệ, nhưng Nhật Bản từ trước tới nay am hiểu nhất chính là treo đầu dê bán thịt chó, cái gọi là đội quân tự vệ là cái gì thì các quốc gia khác đã sớm hiểu rõ trong lòng. Thẩm Trì từ cảnh tượng nhìn thấy trong kính viễn vọng tự suy đoán đây là một địa phương có quân đội đóng quân. Bên ngoài thì rất giống khu an toàn của Trung Quốc, thậm chí cả quốc kỳ cũng là của Trung Quốc, dùng kính viễn vọng mới có thể nhìn thấy quốc kỳ Nhật Bản bên trong.

Quân kỳ của Nhật Bản không phải là cờ Nhật, nó không phải là lá cờ trắng, ở giữa có chấm đỏ mà mọi người quen thuộc mà là lá cờ có hình mặt trời, được gọi là Húc Nhật kỳ, nếu không phải là người có chút hiểu biết với Nhật Bản hoặc với chiến tranh thế giới thứ hai thì sẽ không nhận ra lá cờ này.

Không cần nói cũng biết bọn họ có ý đồ bất chính.

Ba đứa nhỏ mới học lịch sử cận đại cách đây không lâu trong mắt cũng toát ra lửa, Thẩm Trì bật cười, “Đừng kích động, trước quan sát một chút.”

“Vâng, chúng con sẽ không làm việc lỗ mắng.” Minh Nguyệt nói chuyện càng thêm nho nhã.

Sắc trời rớt cuộc cũng tối dần rồi tối đen hẳn, Kỳ Gia điều khiển chim gỗ của cô bé cất cánh, nương theo bóng đêm che dấu, một con chim lặng lẽ đứng trên mái hiên một căn phòng ở giải đất trung tâm của “Khu an toàn”, không chút thu hút.

Cô bé có thể thông qua lỗ tai trên chim gỗ để nghe thấy cuộc nói chuyện bên trong nhưng cô bé lại không hiểu tiếng Nhật. Bởi vì đã hơn một lần gặp phải người Nga, Thẩm Trì ở trong thành thị tìm được một ít

máy phiên dịch loại nhỏ, tức thời phiên dịch giọng nói, còn có chức năng ghi âm, hiện nó đang nằm trong bụng của chim gỗ.

Con chim gỗ này cũng không phải con chim gỗ ban đầu. Kỷ Gia hiện tại có tổng cộng ba con chim gỗ, đều sở trường tốc độ, to nhỏ khác nhau, trong bụng không thể bỏ thứ khác vào. Ước chừng qua mười phút đồng hồ Kỷ Gia lại thay một con khác cũng trang bị máy phiên dịch.

Qua một đoạn tạp âm mới nghe được một âm thanh điện tử nghe rất khó chịu, tuy rằng máy phiên dịch tức thời này được cho là tốt nhất, có thể chính xác đến 98%, nhưng dù sao máy móc cũng không phải con người, còn chưa đạt đến trình độ trí năng.

“Còn bao lâu nữa?”

“Nhóm tiếp theo, ba ngày sau.”

“Thuyền, trên biển, quá nguy hiểm.”

“Trước, bắt người.”

“Đã chuẩn bị tốt rồi, đang ở trong kho hàng. Hiện giờ đại nhân muốn sao?”

“Ừ, tiếp tục chuẩn bị thêm chút heo.”

“Dạ!”

“...”

Không biết vì sao, Thẩm Trì chỉ nghe nội dung cuộc trò chuyện này đã có dự cảm không hay, “Để máy phiên dịch vào ống nghe điện thoại, chúng ta vào thôi.”

“Bây giờ à?” Thẩm Lưu Mộc hỏi cái này không phải vì nghi hoặc mà là hưng phấn, trong đêm tối ánh mắt y sáng kinh người, “Ba, không bằng giết hết bọn họ đi!”

“Xem trước đã.” Thẩm Trì bình tĩnh nói: “Không biết hẳn ta nói ba ngày sau là có ý gì, có phải là có người sắp tới hay không?”

Kỷ Gia bỗng đứng lên, “Có người phát hiện Tiểu Nhị của cháu!”

Tiểu Nhị là chỉ con chim gỗ kia, Thẩm Trì đã sớm không ôm hy vọng gì vào việc năng lực của cô bé sẽ mãi mãi không có sai sót gì, cho dù khi cô bé đã trưởng thành thì vẫn vậy. Mà lúc này cô bé đang khề mím môi, không chế chim gỗ bay trở về, đột nhiên dừng lại, “Đã chết.” Lời nói có chút thương tâm.

Minh Nguyệt an ủi cô bé, “Không sao, chúng ta sẽ lập tức báo thù cho nó!”

... Một con chim gỗ mà thôi...

“Thật không đơn giản, không ngờ lại có người phát hiện ra.” Thẩm Trì híp mắt nói.

Minh Nguyệt sắc mặt nghiêm túc, nhìn nhìn không trung, sắc mặt đột nhiên biến đổi, bầm một cái chỉ quyết, vỗ ba lô quát, “Đi!”

Một làn khói đen thoát ra, bò lên một làn sương mù quỷ dị xa xa, Thẩm Lưu Mộc qua kính viễn vọng nhìn thấy một quỷ ảnh tóc tai bù xù dữ tợn, không khỏi kinh ngạc nói, “Cái quái gì!”

Thẩm Trì không xác định nói, “Chẳng lẽ là “Thức thần” hay gì gì đó?” Thời yên bình sự xâm lược văn hóa Nhật Bản vẫn còn rất mạnh mẽ, rất nhiều trẻ em thập niên tám mươi chín mươi đều phát cuồng anime Nhật Bản.

“Tuy không biết đó là gì, nhưng cái thứ đồ chơi này rất giống tiểu quỷ mà cháu nuôi, hẳn là một loại hồn phách gì gì đó.” Minh Nguyệt trầm giọng nói.

Trong lúc bọn hắn đang nói, một thanh âm ôn hòa mềm mại vang vọng từ phía chân trời, “Bằng hữu từ phương xa tới, bắt diệc nhạc hồ!

Bọn hắn đang nói, một đạo mềm nhũn ôn hòa thanh âm của vang vọng phía chân trời: “Có bằng hữu từ phương xa tới, bắt diệc nhạc hồ! Kia gõ nốt tứ áp nguyệt yếu nhận phẳng đoạn kính hoàng phi chuẩn thông tổ tuần*.”

*(– Na khẩu nốt tứ áp nguyệt yếu nhận phẳng đoạn pha hoàng phi chuẩn thông tổ tuần) – Cầu giải nghĩa

~~Người này còn nói một tràng tiếng phổ thông tiêu chuẩn, giọng điệu còn đặc biệt tao nhã tự nhiên.

Thẩm Trì nhếch mi, “Lưu Mộc, Gia Gia, Minh Nguyệt, các con sợ không?”

“Sợ một tên Nhật Bản sao!”

Thẩm Trì vừa cười vừa cất giọng, “Chúng ta đương nhiên sẽ không dấu đầu lộ đuôi, sẽ không giống như các vị dấu đầu lộ đuôi đến Trung Quốc ta!” Thanh âm của hắn vang vọng, đầy nhịp điệu, vang vang mạnh mẽ!

Bốn người từ trong bóng tối dần dần hiện ra dưới ánh sáng, những người Nhật Bản không biết từ đâu tìm được nguồn điện, cả khu an toàn đèn đuốc sáng trưng, có điều Thẩm Trì biết đây cũng không phải là khu an toàn bình thường, đại bộ phận người trong khu an toàn của Trung Quốc là người thường, bọn họ dưới sự bảo vệ của quân đội và dị năng giả dù sinh tồn có gian nan nhưng rất an toàn. Nơi này là quân doanh Nhật Bản khoác một tầng nguy trang “khu an toàn” mà thôi, quân nhân Nhật Bản mặc thường phục, không giống trống khua chiêng tiến vào Trung Quốc, so với lịch sử xem như là khiêm tốn hơn, nhưng đồng thời cũng giáo hoạt hơn nhiều, không biết là đang có âm mưu quỷ kế gì.

Ở giữa căn phòng trải một tầng thảm, trên chiếc giường gỗ cũng trải một tầng thảm cùng loại với thảm lót sàn – loại vải chỉ có ở Nhật Bản, lộ ra một chiếc bàn trà nhẵn bóng, một bộ trà cụ sứ trắng không chút tì vết, một người đàn ông trẻ tuổi giữa tiết trời nóng như vậy vẫn mặc một bộ quần áo dày đang kéo tay áo châm trà.

Thẩm Trì từ xa đã nhìn thấy người này, đến gần mới phát hiện người này còn chọc người chú ý hơn cả khi nhìn từ xa, áo choàng trắng tuyết không chút vết bẩn, vạt áo trước thêu ngọn trúc xanh biếc, nhìn tươi mát trang nhã, bộ dáng hắn không chỉ tuấn tú thanh tú, còn thêm nụ cười ôn nhu không mang danh lợi, chỉ nhìn bề ngoài mà nói thì thật khó khiến người ta sinh ra ác cảm.

“Mời.” Nhìn thấy bốn người Thẩm Trì đã đến, hắn tựa hồ không chút kinh ngạc, mời bọn hắn ngồi lên giường.

Thẩm Trì nhìn lướt qua bốn phía, chỉ xem giá trị sinh mệnh cũng đã phát hiện ra hai mươi mấy dị năng giả, số lượng quả không ít, hơn nữa bản thân nơi này chính là một tòa quân doanh, ở chỗ khuất lùm cây đối diện không biết có bao nhiêu người đang nhắm vào nhóm bọn hắn, qua kính viễn vọng Thẩm Trì còn thấy được phía trước có mấy rương gỗ thuốc nổ đang chất đống ở nơi này không xa.

“Nơi này coi như là tiệc Hồng Môn(*) sao?” Thẩm Trì mỉm cười.

Vị âm dương sư tiên sinh cũng mỉm cười, “Sao lại thế được, từ xa tới chính là khách, kẻ hèn Abe Kana chính là đang ngóng trông chiêu đãi khách quý xuất sắc như ngài, sao lại gọi là tiệc Hồng Môn được?”

“Từ xa tới là khách?” Thẩm Trì Lưu Mộc nhếch miệng cười, “Nếu tôi nhớ không lầm, dưới chân tôi bây giờ vẫn là lãnh thổ Trung Quốc của chúng ta?”

Abe Kana thở dài, tựa hồ vô hạn ưu thương, “Bây giờ đã là tận thế rồi, toàn bộ cường giả nhân loại nên đoàn kết làm một mới phải, sao có thể vẫn còn tồn tại cái tư tưởng biên giới quốc gia?”

Thẩm Trì nhin không được co rút khóe miệng, người này nhìn qua khí chất tao nhã, lời nói ra cũng thập phần đường hoàng, đầy nhân đạo, nhưng hắn chỉ thấy vừa giả dối lại vừa mang vẻ đe dọa... Làm người thì chó có trang B*, trang B sẽ gặp sét đánh! Không làm sẽ không phải chết!

*trang B: giả bộ đường hoàng, đạo mạo.

“Tiếng trung của Abe tiên sinh thật tốt.” Thẩm Trì bỗng nhiên nói.

Abe Kana khiêm tốn nói: “Quá khen quá khen, ta từ nhỏ đã ngưỡng mộ văn hóa Trung Hoa...”

“Hình như, trong những câu chuyện cổ luôn có một âm dương sư họ Abe giống ngài vậy.”

“Vậy sao?” Abe Kana hứng thú nói.

Thẩm Trì chân thành nhìn hẳn, “Nhưng những âm dương sư này, bình thường cũng không được chết tử tế.” Hẳn chính là muốn nói đến loạt hiện đại văn trên mạng của một tác giả nổi tiếng nào đấy trước đây, chỉ cần có âm dương sư xuất hiện...lần nào cũng mang họ Abe, mà không ngoại lệ đều bị nhân vật chính ngược.

Abe Kana, “...”

“Không bằng chúng ta nói chút chuyện “con heo*” a” Kỷ Gia bỗng nhiên mở miệng.

*Tìm mãi mới ra ý nghĩa, không biết có đúng không

Zou Taofen (Trâu Thao Phấn), 1895-1944, nhà báo, nhà chính trị học và nhà xuất bản: <> Hẳn vừa đi vừa hét to: “Công nhân Trung Quốc đang ở trong nhà máy dệt Nhật Bản bị bóc lột giống như con lợn. Nhìn thấy tình cảnh thảm khốc của đồng bào bốn quốc khi gặp phải kẻ xâm lược, ai mà không đau xót chứ!”

Abe Kana ánh mắt sắc bén, nhìn về phía Kỷ Gia.

Thẩm Trì cũng học hẳn thở dài, “Abe tiên sinh, cái thái độ này thật là vẫn không khá hơn chút nào. Đầu tiên, chúng tôi không phải khác, các người mới phải, hơn nữa, là loại khách không mời mà đến, tiếp theo...” hẳn nhìn về phía Abe, “Không giấu ngài nữa, chúng tôi đến để bàn chuyện con heo.”

Những dị năng giả xung quanh đồng loạt tiến lên một bước, không khí khoáng khắc khẩn trương.

Bàn tay Thẩm Lưu Mộc đã thủ sẵn vài hạt giống, con rối gỗ Tiểu Hỏa không chút sinh mệnh để ngang trước người Kỷ Gia trong nháy mắt có thể phun ra liệt diễm đối chọi với Abe, tay của Minh Nguyệt đã lặng lẽ tiến vào trong lòng, nắm lấy mấy lá bùa.

Abe chìa ra bàn tay trắng nõn thon dài, nhẹ nhàng ngăn, những người đó liền lui về sau, hẳn nháy mắt lại biến trở về con người ung dung ôn nhu tao nhã không màng danh lợi như trước, “Ta nghĩ thấy trên người các người hơi thở của cường giả.”

“Ồ?” Thẩm Trì cười trào phúng, không hổ là con cháu Nhật Bản, mũi chó!

Abe Kana cười đứng lên, hẳn đi đôi tất trắng tinh, coi như chỉ có thể đứng trên cái giường được quét dọn sạch sẽ này, nhắm mắt nói, “Cường giả, cần phải hy sinh.”

Cây quạt trong tay của hẳn chỉ, cách đó không xa liền cuộn cuộn nổi lên một cơn lốc, hẳn thưởng thức lực lượng của chính mình, “Mà lực lượng của cường giả thật khiến người ta mê muội, các người giống ta, cũng là chúa tể của thế giới mới này.”

“Người đâu, dẫn heo tới!”

Thẩm Trì trong lòng có dự cảm rất không tốt, quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy mười bảy mười tám nam nữ bị đưa đến, hẳn lập tức đứng lên.

“Đừng gấp gáp.” Abe ôn nhu nói, nhìn đám người đang sợ hãi, “Đã dùng hết “Nha Vãn”?

“Vâng, đại nhân!” Người này hóa ra cũng có thể nói tiếng trung, có điều so với Abe thì có vẻ không được lưu loát.

Bọn hẳn căn bản không kịp hỏi “Nha Vãn” là cái thứ quỷ dị gì, vì bọn hẳn đã thấy được.

Những người này phát ra tiếng hét chói tai, dùng ngôn ngữ địa phương Chiết Giang chửi bới, sau đó móng tay và răng nanh sắc nhọn bắt đầu dài ra, con người trong mắt thu nhỏ lại, biến thành màu đỏ tươi, làn da trở nên tái nhợt, mạch máu đều nứt toát mà chảy ra, ngưng kết trên người bọn họ.

Bọn họ ở trước mắt Thẩm Trì, rành rành từ một con người biến thành thây ma!

Abe phẩy phẩy quạt giấy trong tay, đám người vừa biến thành thây ma sơ đẳng lập tức không thể nhúc nhích, “Bây giờ, chúng ta có thể nhìn thấy một bàn thịt heo mỹ vị, đương nhiên, chờ ta chế biến đã!”

Sắc mặt Thẩm Trì, Thẩm Lưu Mộc, Kỷ Gia và Minh Nguyệt đã trở nên hết sức khó coi, mà lúc này Abe Kana dùng chủ thủ sắc bén cắt một đường trên làn da trắng nõn của mình, máu tươi tràn ra, trong miệng lấm bầm, máu tươi chọt ngưng tụ thành 1 viên huyết châu, ở giữa không trung hóa thành một màn sương máu, rơi vào đám thây ma!

Thẩm Trì mở to hai mắt nhìn, hắn vừa thấy cái gì! Cơ hồ chỉ trong giây lát những thây ma này từ thây ma cấp A bình thường đã thăng cấp thành thây ma cấp B!

Chỉ trong một khoảng thời gian mấy giây ngắn ngủi như vậy!

Thứ làm cho hắn kinh ngạc hơn còn ở phía sau, Abe thả ra càng nhiều máu, đám thây ma lại rất nhanh biến thành thây ma cấp C!

Abe còn cảm thán, “Thế nào, đây mới chính là tác dụng tốt nhất của bọn chúng, ông trời cho ta Thuật dưỡng thi, chính nó đã giúp ta có thân thể ngày càng cường đại, thế giới này vốn theo quy luật chọn lọc tự nhiên, người thích ứng được thì sống sót, chúng ta cường đại hơn bọn chúng, cho nên chúng ta là người, bọn chúng là heo, chính là đạo lý đơn giản này.”

“Người cũng đối đãi với người Nhật Bản các người như vậy sao?” Minh Nguyệt lần đầu tiên mở miệng, thanh âm lãnh băng băng không chút độ ấm.

Abe chậm rãi buông xuống vạt áo dài, “A, đó là đương nhiên, nhưng heo lúc nào cũng thiếu nên bọn ta mới phải vượt qua đại dương nguy hiểm, đến đây tìm được càng nhiều.”

...Đây hoàn toàn là một tên điên!

“Thế nào? Đây đã là cường giả thế giới, không bằng gia nhập chúng ta, cùng nhau khai sáng tương lai? Chỉ cần đi theo ta, vĩnh viễn cũng sẽ không khuyết thiếu nguyên tinh.”

Mấy thây ma cấp C này vừa mới tiến hóa từ cấp A, căn bản còn chưa kịp giác tỉnh năng lực cường đại, cơ hồ yếu ớt giống thây ma cấp A vậy, nhưng nguyên tinh trong người nó lại xác thực chính là nguyên tinh cấp C.”

Thẩm Trì nhìn những khuôn mặt sùng bái điên cuồng bốn phía Abe, những dị năng giả này vì vậy mới đi theo Abe sao, phủ phục dưới chân hắn, dựa vào hắn sinh tồn.

Có thể cho dù giờ đã là tận thế nhưng Thẩm Trì cũng không cho rằng mình có gì khác biệt với những người sống sót này, có lẽ bởi vì hắn không phải dị năng giả, có lẽ bởi vì, hắn vẫn là một người, chính là đạo lý đơn giản này.

“Lưu Mộc.”

“Dạ?” Thẩm Lưu Mộc ngẩng đầu lên.

“Con thấy thế nào?”

Thẩm Lưu Mộc nở nụ cười, ánh mắt lờ lờ sáng lên, cao thấp đánh giá Abe Kana, ánh mắt làm cho hắn cảm thấy vô cùng không thoải mái, “Thật quá tuyệt vời!”

Abe có chút không hiểu nhưng vẫn lộ ra nụ cười mỉm hoàn mỹ không chút tì vết.

“...Thật là rất thích hợp trở thành heo của chúng ta!” Thẩm Trì nhẹ nhàng mà nói, gần như nỉ non.

Đó chính là một cỗ máy hoàn mỹ chế tạo nguyên tinh! Chính là sủng vật có điều kiện chăn nuôi tốt nhất!

Chỉ có Kỷ Gia có chút ủy khuất, “...Con thích giống Mimi cơ...”

Lúc rời khỏi nông hộ bọn hắn đã nghĩ đến việc tìm một sủng vật để nuôi, không nghĩ đến lại tìm được một người mặt thú tâm cũng cảm thú như vậy.

“Kỷ Gia!” Nghe thấy tiếng kinh hô truyền đến Thẩm Trì lập tức nhìn về phía bên phải, nhìn thấy một cô ả trông dị thường quen mắt.

Kỷ Gia ánh mắt bình tĩnh, nhìn về phía cô ả mặc ki-mô-nô, cổ áo trễ xuống cực thấp, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp, “Chị họ, đã lâu không gặp.”

Cô ả kia, chính là Kỷ Oánh, Kỷ Oánh đã chết trong miệng Bạch Thịnh.”

(*) Tiệc Hồng Môn: Bữa tiệc nổi tiếng nhất nhì trong lịch sử Trung Hoa, thể hiện cuộc đấu trí căng thẳng giữa hai thế lực hùng mạnh nhất thời bấy giờ: Hạng Vũ – Lưu Bang. Có thể nói, buổi tiệc này là bước ngoặt to lớn, làm thay đổi cả chặng đường lịch sử Trung Hoa. Trong phong trào khởi nghĩa chống Tần, đạo quân khởi nghĩa ở huyện Bái do Lưu Bang lãnh đạo là một lực lượng không thể coi nhẹ. Lưu Bang tự Quý người xã Phong, huyện Bái, ông đã tụ tập hơn trăm người chiếm cứ trên núi Mang Đăng.

Ít lâu sau, Lưu Bang được tin Trần Thắng và Ngô Quảng khởi nghĩa, bèn cử người sang liên hệ với hai người bạn của mình đang làm huyện lại là Tiêu Hà và Tào Tham, họ giết chết quan huyện, chiếm lấy huyện lỵ, nhanh chóng tụ tập được hai ba nghìn quân, Trương Lương ở Lưu Thành cũng dẫn hơn 100 người đến xin theo, Lưu Bang nghe theo lời kiến nghị của Trương Lương, đã dẫn quân đi theo Hạng Lương.

Sau khi Hạng Vũ đánh bại quân Tần ở Cự Lộc, biên chế hàng binh của Chương Đan, từ đó trở nên rất kiêu ngạo, khi được tin Lưu Bang đã chiếm được Hàm Dương, Hạng Vũ vô cùng bức tức, bèn dẫn quân đánh thẳng sang cửa ải Hàm Cốc, quân của Lưu Bang quá ít, nên quân của Hạng Vũ đã nhanh chóng chiếm được cửa ải, đánh thẳng một mạch đến Hồng Môn mới đóng quân lại, nơi này chỉ còn cách nơi đóng quân của Lưu Bang hơn 40 dặm. Khi Hạng Vũ bàn cách đối phó với Lưu Bang thì mưu sĩ Phạm Tăng trả lời rằng: “Lưu Bang là một tên vô lại, nay hắn chiếm được Hàm Dương, mà không hề tham của và mỹ nữ, quá đó đủ biết dã tâm của hắn không nhỏ, nếu không trừ bỏ hắn đi thì tất để vạ về sau.”

Hạng Vũ nghe vậy bèn hạ quyết tâm tiêu diệt Lưu Bang. Hạng Bá chú của Hạng Vũ và Trương Lương thuộc hạ của Lưu Bang vốn là đôi bạn tri giao. Lưu Bang bèn nhờ Trương Lương mời Hạng Bá đến, nó rõ mình không dám phản đối Hạng Vũ, mong Hạng Bá về nói hộ và khuyên Hạng Vũ chớ nên xuất binh. Đồng thời còn bảo Trương Lương làm mối, đem con gái mình gả cho con trai của Hạng Bá. Hạng Bá vui mừng rồi tỏ ý sẽ tiến dẫn Lưu Bang đến xin lỗi Hạng Vũ.

Hôm sau, Lưu Bang dẫn theo Trương Lương, Phàn Khoái, gồm hơn 100 người đến Hồng Môn xin lỗi Hạng Vũ. Lưu Bang thành khẩn nói với Hạng Vũ rằng: “Tôi và tướng quân cùng khởi binh diệt Tần, tướng quân đánh Hà Bắc, tôi đánh Hà Nam, tôi may mắn tiến vào cửa ải trước, nhưng tôi vẫn ngày đêm mong tướng quân đến, chứ đâu có ý kháng cự với tướng quân? Ngay đến việc vua Tần đầu hàng, tôi cũng còn đợi tướng quân đến giải quyết, mong tướng quân chớ có nghe lời đồn nhảm”. Hạng Vũ nghe vậy lửa giận cũng bớt đi một phần, rồi cười phá lên rằng: “Tôi vốn không nghi ngờ Bái Công, cũng chỉ vì thủ hạ của Bái Công tung tin, nên tôi mới nghĩ vậy thôi. ” Hạng Vũ nói xong liền nắm tay Lưu Bang giảng hòa, rồi ra lệnh bày tiệc tiếp đãi Lưu Bang. Phạm Tăng biết Lưu Bang là người túc chí đa mưu, vốn muốn nhân cơ hội này để trừ đi cho đỡ hậu hoạn, nhưng nào ngờ Hạng Vũ lại không làm như đã bàn, mà còn nói năng rất vui vẻ.

Trong bữa tiệc, Phạm Tăng đã nhiều lần giơ miếng ngọc đeo bên mình ra hiệu cho Hạng Vũ, nhưng Hạng Vũ cứ làm như không nhìn thấy, Phạm Tăng sốt ruột bèn mượn cớ ra ngoài, tìm gặp Hạng Trang em họ của Hạng Vũ và nói rằng: “Đại vương mền lòng không nở hạ thủ, nay anh vào múa kiếm trợ hứng, rồi nhân cơ hội giết quách Lưu Bang đi”. Hạng Trang nghe theo liền vào phòng tiệc nói rằng: “Nay chẳng có trò gì vui cả, vậy tôi xin múa kiếm để trợ hứng”. Nói xong liền rút kiếm ra, vừa múa vừa áp sát Lưu Bang, mũi kiếm đã nhiều lần sắp chạm vào Lưu Bang, khiến Lưu Bang hoảng hốt phải ngả người về phía sau để tránh.

Hạng Bá nhận rõ ý đồ của Hạng Trang, lo lắng thân gia của mình bị hại bèn nói rằng: “Hai chúng ta cùng múa cho vui”. Nói xong cũng rút kiếm ra vừa múa vừa che chở cho Lưu Bang. Trương Lương thấy tình hình nguy cấp, bèn lên ra ngoài nói lại với Phàn Khoái, Phàn Khoái vội vàng một tay cầm lá chắn, một tay cầm kiếm đi vào, đám vệ binh toan ngăn lại đều bị Phàn Khoái đẩy cho ngã chống gọng.

Hạng Vũ đột nhiên thấy một đại hán vai hổ lưng gấu sấn sổ đi vào, quát hỏi là ai thì Trương Lương vội bước ra nói rằng: “Đây là người đánh xe của Bái Công, tên là Phàn Khoái”. Hạng Vũ quay sang bảo vệ sĩ thưởng cho Phàn Khoái một vại rượu và một đùi lợn, Phàn Khoái dùng kiếm thái thịt ăn uống như hổ sói, chỉ một lúc là hết sạch. Hạng Vũ thấy vậy lại hỏi: “Tráng sĩ còn uống được rượu nữa không?”, Phàn Khoái dừng dừng đáp: “Tôi chết cũng không sợ nữa là, còn sợ uống rượu? Ngày xưa, vua Tần giết người như rạ, khiến người thiên hạ phải làm phản.

Hoài Vương đã ra hẹn là ai vào Hàm Dương trước, thì người đó được phong làm Quan Trung Vương, nay Bái Công đã vào trước mà vẫn không làm Vương, cung điện và kho tàng đều niêm phong cẩn thận, rồi rút

quân ở Bá Thượng để đợi tướng quân đến. Nay tướng quân nghe lời đồn nhằm toan hại Bái Công, làm như vậy có khác gì vua Tần tàn bạo”. Hạng Vũ nghe xong chẳng biết đối đáp ra sao, Trương Lương nhân lúc đó ra hiệu cho Lưu Bang, Lưu Bang liền mượn cớ ra ngoài, rồi cùng Phần Khoái theo đường tắt trở về Bá Thượng.

Trương Lương đoán chừng Lưu Bang đã an toàn trở về Bá Thượng, liền đem lễ vật của Lưu Bang để lại dâng cho Hạng Vũ và nói rằng: “Bái Công đã say rượu không thể đến cáo từ, có dặn tôi đem đôi chén ngọc này biểu tướng quân”. Hạng Vũ nghe nói Lưu Bang đã ra về, đành phải nhận lấy chén ngọc đặt lên trên ghế. Phạm Tăng vô cùng bức tức, bèn rút kiếm chém vỡ chén ngọc rồi than rằng: “Hạng Vương thật là ấu trĩ, kẻ tranh giành thiện hạ với Hạng Vương sau này tất là Lưu Bang, chúng ta chỉ còn chờ làm tù binh mà thôi”.

43. Chương 43: Kỷ Oánh

Nghe được cuộc đối thoại của Kỷ Gia và Kỷ Oánh, trong mắt Abe Kana hiện lên quang mang kỳ dị.

Kỷ Oánh thần sắc biến ảo, không biết đang nghĩ gì, sau đó cô nàng dựa vào người đàn ông áo đen bên cạnh ngọt ngào nói một câu tiếng Nhật.

Người đàn ông mặc yukata đen này hình như cũng không phải là một tên tầm thường, ánh mắt Abe Kana nhìn ông ta không giống với những dị năng giả khác, thậm chí còn mang theo vài phần tôn trọng. Thẩm Trì quan sát ông ta, phát hiện giá trị sinh mệnh của ông ta còn dài hơn Abe một đoạn, hiển nhiên không phải là một người dễ đối phó. Nếu hần đoán không sai, vị này mới chân chính là người đứng đầu. Dù nhìn cách đối đãi của ông ta với Kỷ Oánh không thể được coi là coi trọng nhưng ánh mắt Abe nhìn cô ta cũng không khinh miệt, điều này có thể chứng tỏ được ít nhất cô trong lòng ông ta cũng có chút địa vị, nếu không một người như Abe đại khái liếc cũng không thèm liếc nhìn cô ta một cái.

Cuối cùng, người đàn ông áo đen liếc nhìn bốn người Thẩm Trì, ý bảo Kỷ Oánh có thể đi qua.

Kỷ Oánh chậm rãi đi qua hướng đám người Thẩm Trì, trước tiên lễ phép nói với Abe: “Abe tiên sinh, có thể để cho tôi nói vài lời với người em họ của mình được không, chúng tôi đã thất lạc nhau rất lâu...” Lời nói của cô mang theo vài phần nghẹn ngào, hai mắt đầm lệ dịu dàng càng nhìn càng thấy đầm đậm đáng yêu.

Abe Kana mỉm cười, “Đương nhiên có thể, mời Kỷ tiểu thư.”

Kỷ Gia liếc nhìn Thẩm Trì, Thẩm Trì không chút dấu vết gạt đầu, bọn hần liền đi theo Kỷ Oánh đi vào căn nhà gỗ cách đó không xa.

Chỗ ở của Kỷ Oánh được bố trí cực kỳ đơn giản, người Nhật Bản có thói quen ngủ đệm dưới sàn nên bên trong cũng không có giường, nhìn qua cũng không quá hẹp, hơn nữa rất sạch sẽ, ở vị trí gần cửa sổ có đặt một chiếc kỷ trà, trên chiếc kỷ trà có một bình hoa, bên trong cắm một nhánh hoa hồng.

Vừa vào cửa, Kỷ Oánh liền thu lại biểu tình ngọt ngào mị diễm bên ngoài, trở nên băng lãnh lạnh nhạt, ánh mắt sắc bén, “Kỷ Gia, không ngờ mày vẫn sống tốt!”

Kỷ Gia đã sớm không phải cô bé khờ dại trước kia, cô bé thờ dài, “Đúng vậy, em vẫn còn sống, thấy chị họ vẫn còn sống, em cảm thấy rất vui.”

Thẩm Trì không biết cô ả cấu kết với Bạch Thịnh hại chết Kỷ Gia có phải là Kỷ Oánh hay không. Tuy lần đầu tiên nhìn thấy Kỷ Oánh hần liền có ấn tượng không tốt với cô nàng, tuổi còn nhỏ đã có chút mảnh khoe đưa đẩy lôi đời, sau tận thế lại có thể khiến cho Bạch Thịnh trở thành chỗ dựa của mình, hiểu được mình là món đồ xinh đẹp, so với Kỷ Gia đơn thuần ôn nhu thì cô nàng là một người vừa có tâm cơ lại vừa bội bạc, nếu không cũng sẽ không để cho em họ nhỏ tuổi theo một người đàn ông không quen biết rời đi, sau cùng cũng không giữ lại.

Nhưng Thẩm Trì lại cảm thấy được Kỷ Oánh có thể ích kỷ, tuy không còn cảm tình với Kỷ Gia, nhưng cũng không giống Bạch Thịnh là cái loại đàn ông lòng tự trọng bị tổn thương vì khắp nơi đều phải núp vấp

đàn bà sống sót, là một người bình thường mà Kỷ Oánh năng lực sống sót đến tận bây giờ chứng tỏ cô ta cũng không phải là kẻ ngu dốt như vậy. Phải biết rằng, mất đi sự bảo hộ của Kỷ Gia, dù cho cô ta với Bạch Thịnh ở cùng một chỗ thì cũng không có gì tốt cả.

Xem tình hình hiện nay thì vừa nhìn đã biết Kỷ Oánh tuyệt đối không phải là loại người vì tình yêu mà choáng váng đầu óc, một người thường mà có tính xúc động như vậy thì dù cho cô ta có là một cô gái xinh đẹp đi chăng nữa cũng không thể sống tốt như bây giờ được. Thẩm Trì có thể nói rằng chưa từng gặp qua một cô gái nào lý trí như cô ta, mới mười mấy tuổi đầu đã lý trí như vậy, cô ta có thể không phải là một cô gái tốt, thậm chí còn không phải là một người tốt, nhưng chắc chắn sẽ không ngu xuẩn giống như Bạch Thịnh.

Có điều nếu Kỷ Gia xâm phạm đến lợi ích của mình thì có lẽ một nữ nhân như Kỷ Oánh sẽ không chút do dự xuống tay với Kỷ Gia, phải không? Bởi vì Kỷ Gia vẫn còn chút cảm tình với cô ta, dù chú thích có cay nghiệt thì cô chị họ trong ấn tượng của cô bé vẫn rất dịu dàng hiền lành, nếu nói cô ta muốn hại Kỷ Gia, so với những người khác thì dễ dàng hơn nhiều.

Vì vậy Thẩm Trì có cũng chút không xác định được, đời trước hẳn chỉ nghe nói đến một chuyện xưa như vậy, cũng không tưởng tượng, thậm chí còn chưa từng gặp qua Kỷ Gia, cho nên hẳn chỉ xác định được người đàn ông trong câu chuyện là Bạch Thịnh, còn người đàn bà ngu xuẩn cấu kết với Bạch Thịnh trong lời mọi người thì không biết là ai.

Dưới góc độ của Kỷ Oánh, ôm chặt đùi của cô em họ có vài phần cảm tình với cô ta còn hơn là dựa vào một thằng đàn ông không đáng tin, lấy trí thông minh của cô ta không đời nào không có khả năng nghĩ đến.

Cô ta chỉ muốn sống sót.

Kỷ Oánh nghe được câu trả lời của Kỷ Gia liền cười nhạt, “Việc gì phải làm bộ làm tịch!” Cô ta lấy từ trên chiếc bàn trà một bao Nữ Thúc Yên, dùng một chiếc bật lửa tinh xảo châm lên, hút một hơi thật sâu, có chút không kiên nhẫn nói, “Tối chỗ này làm gì?”

Xé toang mặt nạ ôn nhu, đây mới thật sự là Kỷ Oánh, tính tình cổ quái, lông mày khê nhếch, ánh mắt mỉa mai, nụ cười khoe miệng mang theo vài phần cay nghiệt.

Cô nàng là một mỹ nhân, cho dù biến thành bộ dạng này thì vẫn như cũ là một mỹ nhân, thậm chí còn hơn cả bộ dạng ôn nhu dịu dàng hoặc điềm đạm đáng yêu, Thẩm Trì lại cảm thấy bộ dáng bây giờ của cô ta còn thuận mắt hơn.

Kỷ Gia nhìn cô, chầm chậm nói, “Bạch Thịnh đã chết.”

Kỷ Oánh sững sờ, nhưng cũng không còn cảm xúc nào khác, lạnh lùng nói, “Chết cũng tốt!”

Kỷ Gia hơi trầm mặc, một lát sau mới nói, “Chị họ sao lại ở đây?”

“Tao?” Kỷ Oánh phun ra một làn khói, thấy Kỷ Gia bị hun đến mức hơi nhú mi, lông mày không khỏi càng nhếch lên cao, “Đương nhiên là để sống, thế đạo bây giờ một cô gái như tao còn lựa chọn khác sao?” Miệng cô ta dùng một chút, “Nếu chỉ là đi ngang qua, các người nên đi nhanh lên, bọn người Nhật Bản này cũng không dễ chọc.”

Không nghĩ đến cô ta có thể nói ra những lời này, đừng nói là Thẩm Trì, Kỷ Gia cũng kinh ngạc nhìn cô.

“Sao? Tao ước gì mày chết đi.” Kỷ Oánh chê cười nói, “Nhưng không muốn mày chết trong tay bọn Nhật Bản, cả đám chúng nó đều không phải người!”

“Nếu bọn chúng không phải người sao cô còn nguyện ý đi theo bọn chúng?” Thẩm Trì đột nhiên nói.

Kỷ Oánh nhìn về phía hắn, “Tôi còn có quyền lựa chọn sao? Nếu như có thể lựa chọn, tôi đương nhiên cũng không nguyện ý ở lại cái địa phương quỷ quái này, anh nghĩ rằng tôi thật sự thích cái người...”

“Cẩn thận!” Minh Nguyệt chợt nói, một lá bùa cực nhanh dán lên cửa, “Tai vách mạch rừng.” Cậu lạnh giọng, “Cái loại âm dương sư chó má, làm cái loại chuyện nghe lén tiểu nhân này.”

Sắc mặt Kỷ Oánh đã trở nên trắng bệch, liều thuốc trong tay suýt nữa rơi xuống, Kỷ Gia nhìn Minh Nguyệt một cái, Minh Nguyệt nhanh chóng nói, “Yên tâm, hắn ta chưa kịp nghe thấy.”

Kỷ Oánh cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, hung hăng hít một hơi, có chút buồn bực nói, “Kỷ Gia, nghe lời tao, bọn mày nếu có năng lực thì cũng nhanh đi đi! Đừng tưởng rằng là dị năng giả thì không sao, số dị năng giả bọn chúng có được cũng không phải một hai người, nghe cái tên họ Abe kia nói thì dị năng giả lại càng “mỹ vị” Chính cô ta vừa nói xong cũng tự rùng mình.

Thẩm Trì hé mắt, nhìn điểm đỏ rậm rạp bản đồ, “Nơi này rốt cuộc có bao nhiêu người?”

Kỷ Oánh hút một hơi thuốc, ngón tay sơn màu đỏ tươi hơi run run, “Tôi cũng không biết có bao nhiêu người.”

“Vậy đổi vấn đề khác, bọn hấn đến nơi này từ bao giờ?”

Kỷ Oánh liếc Thẩm Trì một cái, hừ lạnh nói, “Sao tôi phải nói cho anh!”

“Chị họ.” Kỷ Gia nhẹ nhàng nói, “Nếu chị nguyện ý, đến lúc đó hãy đi theo chúng tôi, cách đây không xa có một địa phương, nơi đó rất an bình...”

“Quên đi!” Kỷ Oánh phun ra một hơi, “Đừng vọng tưởng, ông ta sẽ không thả tao đi.” Nhưng khẩu khí đã tốt lại, “Bọn hấn bốn năm trước đã tới đây.”

“Bốn năm trước?” Thẩm Trì nhíu mày, “đây có lẽ chính là tự vệ quân Nhật Bản?”

Kỷ Oánh gật gật đầu, vuốt vuốt tóc, “Đúng vậy, người đàn ông kia, chính là cái người đi trước tôi, ông ta gọi là Miura Tsubasa, tự vệ quân là do ông ta quản lý, bọn họ từ biển tới, từng nhóm từng nhóm đến nơi này, nơi này cũng đã được xây dựng hơn bốn năm.”

Thẩm Lưu Mộc kỳ quái hỏi, “Chẳng lẽ không có ai phát hiện ra nơi này sao?”

“Sao lại không có ai phát hiện được.” Kỷ Oánh thần nhiên nói, “Có điều những người phát hiện được, không có ngoại lệ, đều đã chết mà thôi.”

“Không có ngoại lệ?” Thanh âm Thẩm Trì có điểm trầm ngâm.

Kỷ Oánh “Ừ” một tiếng, “Tự vệ đội này không phải những binh lính bình thường, bọn họ bị tiêm một thứ thuốc quỷ quái nào đó, lại có tên họ Abe thường xuyên nhảy múa biểu diễn tăng thêm cho bọn họ sức mạnh, dù sao, dù sao cũng không giống người thường!” Cô ta lại vội vàng hít vài hơi, như đang cố gắng che giấu ngón tay run rẩy.

Tiêm thuốc, Thẩm Trì thở dài. Sau tận thế, những chuyện nghiên cứu như thế này đều trở nên công khai, nhất là ở Nhật Bản vốn rất cuồng nhiệt với phương diện nghiên cứu này, “Ngoại trừ binh lính thì còn những người khác không?”

Kỷ Oánh ngắt ra, “Anh muốn nói đến...dị năng giả sao?”

“Miura Tsubasa cũng là dị năng giả chứ.”

“Đúng vậy.” Kỷ Oánh lông mi run rẩy, trong giây lát nhớ ra điều gì đó, sắc mặt nhất thời trắng bệch, dầm nát mẩu thuốc lá trên mặt đất, “Không tốt...đây không phải là phong cách của ông ta...”

Kỷ Gia nhìn bên ngoài, “Chị họ, chị đừng lo, chúng em vốn đoán được, bọn họ cho phép chúng ta nói chuyện với nhau lâu như vậy, từ lúc Minh Nguyệt dán lên bùa Cách âm thì bọn họ đã không có ý định để chúng ta rời đi.”

“Mấy người thật ngu xuẩn!” Kỷ Oánh yên tĩnh trở lại, lại châm một điếu thuốc, “Quên đi, trốn không thoát thì trốn không thoát, thật có lỗi, tôi không bảo vệ được các người.” Cô nhìn từ trên xuống dưới bốn người trước mặt, “Có điều, nói không chừng các người có thể sống sót.” Bởi vì bề ngoài rất xinh đẹp.

Thẩm Trì thông dong hỏi, “Chúng ta vẫn còn thời gian nói rõ ràng hơn, thủ lĩnh của đội tự vệ này ngoài Miura Tsubasa còn ai không? Trong doanh địa này có bao nhiêu binh lính, bao nhiêu dị năng giả?”

Kỷ Oánh sau khi bình tĩnh trở lại liếc mắt nhìn bầu trời tối đen ngoài cửa sổ, “Miura Tsubasa là đội trưởng, còn có phó đội gọi là Ichiro, thân phận của Abe Kana khá đặc thù, xem như là một dị năng giả theo sau, còn lại mấy dị năng giả khác đều do hấn ta quản lý, chỉ tính riêng dị năng giả trong doanh địa này đã vượt qua một trăm. Đội tự vệ rốt cuộc có bao nhiêu người tôi cũng không rõ, theo tôi đoán không ít hơn ba vạn

người. Tôi hai năm trước thì đến bên Miura Tsubasa, sau khi tôi đến mỗi tháng sẽ có một nhóm người đến, mỗi nhóm đều hoàn chỉnh có một nghìn người, nhưng đi qua Đông Hải đến nơi này chỉ còn lại bảy tám trăm người. Có một lần thuyền chìm, một ngàn người trên chiến thuyền không ai có thể sống sót, đợt đó tính tình của Miura Tsubasa trở nên đặc biệt thô bạo...”

Cô sau khi nói xong thì cười tự giễu, “Hiện tại các người đã không thể đi được nữa, biết những thứ này để làm gì, các người biết không, nơi này dị năng giả từng tới, người thường cũng đã tới, quân đội cũng đã tới, toàn bộ đều im lặng không chút tiếng động bị vùi lấp ở chỗ này, đến tận bây giờ tôi còn chưa thấy người bọn chúng muốn bắt có thể chạy thoát, người nào mới tới cũng rất lợi hại, kiêu ngạo, thanh cao, cuối cùng cũng chỉ trở thành như vậy...”

“Ai nói vô ích.” Thẩm Trì giơ lên chiếc máy trong tay.

Kỷ Oánh liếc nhìn cái di động kia một cái, “Oh, tôi biết đây là thứ gì, đã từng có dị năng giả bị bọn họ lấy thứ này, bọn họ biết loại điện thoại di động này có thể truyền tin tức về Bắc Kinh, cho nên toàn bộ nơi đóng quân này đều bị che chắn tín hiệu.”

Thẩm Trì lại cười, “Tôi lập tức quay lại.”

“Ba ——” Thẩm Lưu Mộc nhớ Thẩm Trì dặn ở bên ngoài không thể tiếp tục gọi hắn là ba, chỉ có thể đem chữ nuốt vào, “...Cẩn thận.”

Thẩm Lưu Mộc càng ngày càng lớn, nếu ở ngoài gọi Thẩm Trì là ba, ngược lại lại khiến người khác nghi ngờ. Thẩm Trì gật đầu, Thần hành thiên lý đến một nơi, hắn nhẹ nhàng nhảy lên, sau đó hoàn toàn biến mất. Kỷ Oánh giật mình, điều thuốc trên tay rơi xuống đất, “Anh ta?”

“Chú Thẩm sẽ sớm trở lại thôi.” Kỷ Gia nhặt điều thuốc của cô ta lên.

Thẩm Trì tùy ý thần hành tới một nơi, lấy điện thoại di động ra, phát tin tức khẩn cấp, mức nguy hiểm, màu đỏ, thời gian, tọa độ địa điểm, sự kiện, đem theo tin tức dò hỏi ở chỗ Kỷ Oánh toàn bộ truyền tới Bắc Kinh, để phòng ngừa vạn nhất hắn còn đặc biệt phát một tin đến chỗ Niếp Bình, may mắn trước đây Niếp Bình có tìm hắn chữa bệnh cho Từ Mộng Chi, hắn mới có số liên lạc của Niếp Bình.

Chắc chắn rằng không lâu sau, Bắc Kinh sẽ có hành động...Lúc đó, nhất định sẽ có người của quân đội, dị năng giả đi theo cũng sẽ không ít, không biết rằng Lôi Đình..., Thẩm Trì híp mắt, không nghĩ tiếp nữa.

Rất nhanh đã qua thời gian làm lạnh của Thần hành thiên lý, về tới ngôi nhà gỗ nhỏ của Kỷ Oánh, bởi vì trước đó đã dùng [nói chuyện riêng] với Thẩm Lưu Mộc nên sau khi Thẩm Trì nhẹ nhàng hạ xuống bốn người bọn hắn cũng đi ra khỏi căn nhà gỗ, dưới sự che dấu của bóng đêm, dù bên ngoài có người canh gác cũng không nhìn ra Thẩm Trì thực tế không phải từ trong nhà đi ra mà là thần hành đi tới nơi này.

“...Chậm nhất hai ngày nữa.” Thẩm Trì thanh âm giảm thấp.

Hắn có chút hiểu biết về phương thức xử sự của Bắc Kinh sau tận thế, sự việc khẩn cấp như vậy, thậm chí khi vẫn trong thời yên bình Trung Quốc cũng không giống như những nước khác phải mời đi họp nghị viện, họp đi họp lại, nhất thiết phải thảo luận dân chủ rồi mới đi đến kết luận hành động, mà trực tiếp đập bàn, người có thể lập tức xuất phát. Chuyện này đã trở nên cực kỳ nghiêm trọng, mấy vạn binh lính Nhật Bản chiếm cứ địa bàn trên lãnh thổ Trung Quốc đã bốn năm mà chưa từng bị Bắc Kinh phát hiện, đây là một điều kinh khủng như thế nào!

Thẩm Trì biết những gì bọn hắn có thể làm chỉ là đợi, hoặc thuận theo. Abe Kana không phải là người làm chủ, nhưng chỉ có hắn ở đây, chỉ cho bọn hắn nhìn thấy hai mươi dị năng giả, thực thể có hơn trăm người, hắn ở trên núi nhìn số binh lính đóng quân không vượt quá hai ngàn người, thực tế có hơn ba vạn người, nơi đóng quân lại gần núi rừng, không thể nghi ngờ bọn chúng đã ẩn giấu dày đặc ở trong rừng.

Bụng dạ khó lường ẩn dấu thực lực như vậy chỉ có một khả năng, từ lúc bắt đầu đã sắp tâm muốn hại người!

Thẩm Trì vô cùng may mắn ở đây gặp được Kỷ Oánh, mặc kệ kiếp trước cô ta là người như thế này thì đời này cô ta cũng không phải là một người ngu xuẩn như Bạch Thịnh. Cô giả vờ muốn sống, ít nhất cũng không oán trời trách đất, cũng không vì vậy mà đánh mất mình, dù có chút ích kỷ lạnh nhạt nhưng đầu óc lại rất thanh tỉnh.

Cô ta biết bọn người Nhật Bản này căn bản không phải là người, cô ta chán ghét Kỷ Gia, cũng không thích ba người Thẩm Trì đi cùng Kỷ Gia, nhưng cô ta càng hận những người Nhật Bản này.

Cho dù Kỷ Oánh ở trong này có thể được tôn trọng ở mức độ nhất định, nhưng lại không hề vì vậy mà yên tâm trầm luân trong đó, cô ta sợ hãi nhưng lại không hoang mang. Thật giống như Thẩm Trì rất rõ ràng đời trước đời này, dù cho có năng lực như thế nào thì hẳn bây giờ vẫn là một con người. Kỷ Oánh không phải người tốt, lúc tận thế mới đến cô ta có lẽ chỉ có chút tâm cơ hay chút thủ đoạn nhỏ nhỏ, tận thế buộc cô ta trưởng thành rất sớm, coi như làm khuếch đại bản tính không tốt của mình là ích kỷ cay nghiệt, nhưng điều kiện tiên quyết là cô ta vẫn là một con người.

Cho nên cô ta căm hận những tên căm thù này.

Thẩm Trì nhàn nhạt cười, Kỷ Oánh này, hóa ra cũng là một nhân vật. Đến lúc này hẳn có thể xác định, kiếp trước người cầu kết với Bạch Thịnh hại chết Kỷ Gia nhất định không phải Kỷ Oánh.

Bởi vì cô ta không thể ngu xuẩn tự mình diệt mình như vậy.

44. Chương 44: Đánh Lén Ban Đêm

Kéo dài thời gian thật ra cũng không phải là một chuyện quá khó khăn. Miura Tsubasa và Abe Kana cũng không như dự đoán lập tức giết chết bốn người Thẩm Trì mà có vẻ giống như lời Kỷ Oánh, muốn nuôi dưỡng bọn hắn. Kỷ Oánh từng nói, bọn chúng cho rằng dị năng giả thì càng “thơm ngon” hơn.

Thẩm Trì đã sớm biết trong cơ thể dị năng giả cũng có nguyên tinh, khác với nguyên tinh của thân ma nhưng có chút giống với của động vật tiến hóa, có điều nguyên tinh trong cơ thể dị năng giả lại càng tinh thuần, năng lượng ẩn chứa bên trong cũng dồi dào hơn.

Đổi một cách giải thích khác, bọn họ đã sớm coi bốn người Thẩm Trì thành cá chậu chim lồng, dù sao chạy cũng không thoát, trước cứ giam giữ. Thẩm Trì phát hiện có vài ánh mắt dâm loạn nhìn về phía Kỷ Gia, người Nhật Bản ở phương diện này rất có ham muốn, hơn nữa Kỷ Gia lại trắng nõn tú lệ, hoạt bát tinh tế, rất phù hợp với thẩm mỹ của người Nhật. Trên thực tế bề ngoài Kỷ Oánh và Kỷ Gia có chút giống nhau, chỉ có điều Kỷ Oánh thì rực rỡ, còn Kỷ Gia thì nhẹ nhàng hơn.

Nhưng bởi vì có Kỷ Oánh ở đây nên còn chưa có ai dám xuống tay với Kỷ Gia. Ít nhất Kỷ Oánh là người đàn bà của Miura Tsubasa, ông ta chưa lên tiếng, toàn bộ người trong doanh trại không dám tự mình động thủ.

Có điều nếu bọn họ thật sự dám, kết cục chắc chắn sẽ tệ thảm hơn bọn họ tưởng tượng. Đừng nhìn ngoại trừ Thẩm Trì ba người khác đều là những thiếu niên cô gái mới mười mấy tuổi, chỉ luận thực lực thì Thẩm Trì tin tưởng trong doanh trại tìm không ra một người lợi hại hơn bọn trẻ, cho dù là Miura Tsubasa thì cùng lắm cũng chỉ xấp xỉ Kỷ Gia – người có giá trị sinh mệnh thấp nhất trong ba người mà thôi.

Nếu bàn về tu luyện dị năng, dưới sự dẫn dắt của Thẩm Trì bọn trẻ đã vượt rất xa, cho dù Abe Kana dùng phương thức biến người thường thành nguyên tinh thì tiêu hao cũng rất lớn, nguyên tinh – là nguồn năng lượng mà tất cả dị năng giả đều khát vọng, cũng là thứ vĩnh viễn khan hiếm, một dị năng giả cấp hai mỗi ngày đều dùng nguyên tinh cấp B, vậy phải dùng ít nhất ba khối mới đạt đến độ bão hòa, nếu như là cấp A thì ba mươi khối cũng không đủ, liệu có bao nhiêu dị năng giả cấp hai có khả năng một mình một ngày giết chết ba thân ma cấp B? Cho dù là thân ma cấp A thì giết chết ba mươi con cũng đủ một chết người, trừ khi mỗi ngày đều vào trong thành thị nơi thân ma tập trung, nếu không chuyện đó căn bản là chuyện không thể.

Có Thẩm Trì ở đây thì có thể trực tiếp gạt đi vấn đề phiền não này. Hẳn dùng kỹ năng quần sát (giết ở phạm vi lớn) có thể gây sát thương cho một lượng lớn thân ma, Thẩm Lưu Mộc có thể điều khiển thực vật đến lột lấy nguyên tinh, Kỷ Gia có thể điều khiển rối gỗ, Minh Nguyệt có thể dùng bùa đốt thi không tổn hại đến nguyên tinh, đều là những tay năng suất cao. Bọn hắn chỉ cần một ngày vào trong thành thị săn

bắt thây ma cũng bằng với dị năng giả bình thường săn bắn trong vòng một hai tháng, hưởng chi bọn hắc chỉ có bốn người.

Từ lúc tận thế mới bắt đầu bọn hắc chưa từng ngừng hấp thu nguyên tinh, mỗi ngày đều đạt đến bão hòa, hơn nữa đã tốt lại càng muốn tốt hơn, lúc tăng cấp bậc dị năng bọn hắc luôn cố gắng sử dụng nguyên tinh cấp cao, cho dù những dị năng giả địa vị cao chót vót ở Bắc Kinh cũng khó có được đãi ngộ này.

Giai đoạn trước còn chưa rõ ràng, càng về sau thì càng thể hiện rõ, hiện tại dị năng giả phần lớn đậm chân ở cấp hai, một ít lợi hại hơn thì cấp ba, chỉ có một nhóm người rất ít đạt tới cấp bốn, mà Thẩm Lưu Mộc, Kỷ Gia và Minh Nguyệt đã cách cấp năm không xa.

Nhưng Thẩm Trì không thể tin được, hóa ra thật sự có người không có mất lên đến đây.

Chỗ ở Abe Kana cấp cho bọn hắc cũng không tồi, ít nhất cũng không phải là một nơi giống như nhà giam mà là một cái kho hàng bị bỏ hoang, đương nhiên kém xa căn nhà gỗ của Kỷ Oánh, nhưng ở tận thế thì nơi như thế này cũng không phải quá khó chấp nhận.

Có người gác ở cửa lớn, cách ba phút lại có người tuần tra nhìn vào trong cửa. Thẩm Trì biết cách đó không xa còn có một trạm canh gác nữa, kho hàng này không có cửa sổ, ngoài cái cửa lớn ra thì còn có một cánh cửa nhỏ bị khóa kín, mà cửa nhỏ này đối diện một trạm canh gác, từ trạm canh gác đi lên trên chính là núi rừng, có điều bọn hắc không có ý định chạy trốn vào lúc này.

Đám người này rất tự phụ, là một tập thể ẩn thân rất được, Thẩm Trì cảm thấy có chút giống Ninja Nhật Bản, thời điểm bọn họ lên vào gác cửa và tuần tra không chút phát hiện.

Đúng vậy, là bọn hắc, tổng cộng năm người, năm Ninja?

Khi nhóm bọn hắc còn chưa tiến vào kho hàng Minh Nguyệt đã đứng dậy, Thẩm Trì đang nhắm mắt dưỡng thần thực tế cũng chưa ngủ, Thẩm Lưu Mộc và Kỷ Gia đã ngủ. Đêm nay hắc chỉ an bài Minh Nguyệt gác đêm, mà Minh Nguyệt đã sớm phát hiện có chỗ kỳ lạ. Cậu lặng yên không một tiếng động bắt đầu lấy Bùa bày trận, tuy rằng đã lâu không sử dụng kiếm đào nhưng không phải là không luyện tập kiếm quyết, sở trường của cậu là bùa, biểu hiện ra bên ngoài cũng chủ yếu là năng lực dùng bùa, rất ít khi dùng kiếm, đó là bởi vì Thẩm Trì đã dặn qua, không thể đem năng lực của mình hoàn toàn bộc lộ trước mặt người khác, đây là căn dặn với cậu, cũng là lời căn dặn với Kỷ Gia và Thẩm Lưu Mộc.

Nhưng đối với người sắp chết, hiển nhiên không cần cố kỵ.

Một đạo huyết tuyến đột nhiên xuất hiện, Minh Nguyệt thần sắc ngưng trọng, kiếm đào rõ ràng rất cùn chưa được khai phong nhẹ nhàng vẽ một đường, vậy mà có thể tóa ra một hàng máu tươi!

Năm người mặc áo đen chậm rãi hiện ra thân hình, có chút ngạc nhiên nhưng cũng không kích động, “Đã bị phát hiện.” Một người trong đó thâm độc nói, tiếng Trung cũng rất chuẩn, tuy rằng âm điệu có chút tối nghĩa không thuần thực.

Minh Nguyệt lạnh lùng nhìn bọn họ, “Đêm đã khuya, không biết năm vị lặng lẽ đến thăm là có việc gì?”

“Thằng oắt, gọi cô bé kia ra đây!”

Mặt Minh Nguyệt giống như được kết một tầng băng.

Một tên áo đen che mặt cười hai tiếng, “Để cô bé kia phục vụ chúng ta một đêm...”, còn chưa dứt lời, liền phát hiện thanh kiếm đào của thiếu niên mặt lạnh như băng kia chỉ thẳng về phía mình, không khỏi nghẹn lại.

Gã cũng không biết vì sao, chỉ là bị một thanh kiếm gỗ chỉ vào mà thôi, vậy mà khiến gã cả người lông tơ dựng đứng, nhiệt độ xung quanh giảm xuống vài độ.

“Thật to gan!” Người áo đen kia hừ lạnh.

Thẩm Trì mở mắt, không tiếng động cười cười, trong phút chốc chớp mũi tràn đầy hương vị tươi mát của cỏ cây, một lá bùa ánh sáng chậm rãi sáng lên, trong kho hàng bỗng chốc ngập tràn ánh sáng.

Năm Ninja kia chấn động, “Các người điên rồi, sáng, bên ngoài sẽ thấy.”

“Sẽ không.” Thẩm Lưu Mộc ngáp một cái, thiếu niên xinh đẹp mang theo vài phần buồn ngủ, mông lung mở mắt, nhìn qua có chút biếng nhác, “Không có nửa người nhìn thấy.”

Lúc này, những gã Ninja kia mới phát hiện hai cánh cửa đã bị cỏ cây bao lại toàn bộ, phải nói là cả kho hàng trong nháy mắt đã biến thành một mảnh rừng rậm rạp, các loại thực vật đủ sắc thái rực rỡ xum xuê, nhưng lại khiến cho đáy lòng bọn họ mơ hồ phát lạnh, một người trong đó nhìn về phía Thẩm Lưu Mộc vẫn đang mỉm cười, “Hệ Mộc?”

“Chúc mừng bạn đã đáp đúng, đáng tiếc không có phần thưởng.” Thẩm Lưu Mộc nhẹ nhàng cười.

Kỷ Gia cũng đứng lên, cô bé luôn mặt một chiếc váy màu sáng, vừa mới tỉnh ngủ nên khuôn mặt còn mang theo vết đỏ nhàn nhạt, thật sự rất xinh đẹp ngây thơ, nhưng cô bé cũng không phải là người vừa ngủ liền mất đi cảnh giác, ngược lại trong số bốn người cô bé còn cẩn thận hơn cả Thẩm Trì, Tiểu Vân do cô bé điều khiển, cô mới là người ít nghỉ ngơi nhất trong bốn người, thoáng có chút động tĩnh liền tỉnh lại, qua nhiều năm đã thành thói quen.

Lúc này thân hình của một Ninja chợt lóe lên rồi mất đi tung tích, trong giây lát sau lưng Kỷ Gia xuất hiện một cái bóng nhợt nhạt.

Kinh nghiệm chiến đấu của bọn họ coi như là phong phú, vừa thấy điệu bộ này liền đoán được mình đã rơi bẫy của bốn người, bốn người này cũng không dễ đối phó như vậy, bọn họ xuất thân từ gia tộc Ninja cao cấp Itou, dù phải chống lại dị năng giả cũng không hề kém cỏi, thân hình bọn họ khác với người thường, từ khi còn bé đã được cải tạo genes, ở phương diện nhẫn thuật đã đạt tới đỉnh cao, cực kỳ tinh thông ám sát và ẩn nấp.

Quả hồng mềm dễ bóp!

Trong bốn người người dễ khi dễ nhất không thể nghi ngờ chính là Kỷ Gia!

Cần cổ tuyết trắng gần ngay trước mắt, chỉ cần khẽ vươn tay là có thể bắt được!

Lấy tốc độ phản ứng của gã, giống như sét đánh bóp chặt cái gáy trắng nõn mê người này...không, không đúng, xúc cảm không đúng!

Không mềm mại, cũng không ấm áp, cũng không tinh tế, thậm chí còn hơi lạnh lẽo, cứng nhắc, thô ráp!

Ninja này coi như kiến thức rộng rãi, vừa định đem thứ trong tay vứt ra ngoài liền nhìn thấy cái đầu người có mái tóc đen dài kia nháy mắt xoay một vòng 180 độ, cái mặt người lộ ra nhìn thẳng vào gã, lấy tâm lý vốn cường đại của gã cũng bị dọa sợ đến mức run rẩy, lập tức muốn ném nó xuống, nào biết nó giống như bị dính chặt vào tay vậy, bị vung như thế mà không rơi ra ngoài!

Đó đúng là một cái mặt người, nhưng là một cái mặt gỗ, sâu trong mắt có một đôi con ngươi đen kịt thần sắc âm trầm, không hề có tiêu cự nhưng lại đen không thấy đáy, không có mũi, chỉ có hai cái lỗ màu đen, phía dưới là đôi môi đỏ tươi, mang theo nụ cười quỷ dị hết sức khủng bố.

“Hi hi hi...” Nó thật sự nở nụ cười, mái tóc dài màu đen nháy mắt dài ra, cuốn lên người gã!

Gã này không biết đã dính máu của bao nhiêu người tác bao nhiêu nghiệt, chỉ biết tên Ninja áo đen lập tức bị dọa đến lông mao dựng đứng, thiếu chút nữa nhịn không được hét ầm lên.

Đây chính là thuật thể thân sau khi Kỷ Gia lên cấp bốn mới có thể dùng được. Con rối gỗ bình thường chỉ to bằng lòng bàn tay, được giấu ở trên người cô bé, một khi gặp được nguy hiểm nó liền trở thành thể thân của cô bé, thay cô bé chấn tai họa, có chừng tám con rối gỗ thể thân như vậy! Người ta nói mèo có chín cái mạng, Kỷ Gia không phải là mèo nhưng cô bé cũng có chín mạng...

Thẩm Trì cảm thấy việc đời trước Kỷ Gia cư nhiên bị người ta tính kế giết chết như vậy quả thật không chút khoa học, có điều đời trước không phải hắn cũng mạnh đến nỗi không thể tưởng tượng được sao, sau cũng bị người ta hại đến thế thảm như vậy, có thể thấy được cường đại chưa bao giờ là đảm bảo chắc chắn nhất. Thẩm Trì đối với việc giáo dục ba đứa nhỏ cũng rất chú tâm, không muốn bọn hắn lớn lên còn ngây thơ như vậy...

Có điều, hình như hắn đã không uống công...

Bọn nó căn bản không có nửa điểm ngây thơ của trẻ con...

Thẩm Trì ra tay gọn gàng, Nổ xuyên tâm trực tiếp đâm chết một tên Ninja.

Thẩm Lưu Mộc cũng động thủ, roi xanh trong tay y quấn lấy một người, đang hứng thú nhìn hấn ta, vấy một cái từ trong không trung vươn ra hai nhánh dây trói chặt cổ tay của tên Ninja áo đen, đem hấn lơ lửng treo lên, “Minh Nguyệt, em có một ý tưởng mới.” Y không thèm liếc đến hai tên chưa bắt được kia.

Còn lại hai tên, một tên bị hàn khí từ kiếm đào của Minh Nguyệt đánh úp vào tận tim, không nhin được phun hai búng máu, Minh Nguyệt đã lâu không dùng Thái Âm Hóa Cốt Quyết, bộ kiếm quyết này so với Ngũ Quỷ Nhiếp Hồn Quyết còn âm độc hơn, không trí mạng nhưng lại khiến người ta chịu tra tấn rất lâu.

Vừa nghe thấy lời của Thẩm Lưu Mộc, Minh Nguyệt liền nhô đầu ra nhìn, trong tay Thẩm Lưu Mộc là một quyển giải phẫu học, là quyển sách rất lâu trước kia được đem ra từ thư viện, góc sách đã trở nên rách nát, có thể thấy được niềm yêu thích của Thẩm Lưu Mộc với nó.

“Phải hiểu rõ được kinh mạch và mạch máu của cơ thể người, hạ đao mới chuẩn được.”

“Em biết.” Thẩm Lưu Mộc mắt không chớp một cái đã hạ một đao xuống, máu tươi lập tức phun ra tung tóe, “Thật xấu hổ, em đang nghĩ phải làm cách nào máu chảy trông đẹp mắt một tí, chắc vẫn nên cắt thẳng xuống, lúc giải phẫu nếu không cẩn thận cắt tới động mạch, đổ máu quá nhiều chết quá nhanh sẽ không thú vị.”

Minh Nguyệt “Oh” một tiếng, thờ ơ nói, “Vây em cứ tránh đi, trên thân thể người có rất nhiều tiểu mạch máu, chỉ cần không chế tốt thì sẽ không dễ dàng chết đi đâu.”

“...”

Cuộc đối thoại như vậy khiến cho tên Ninja còn lại đang ẩn thân đáy lòng phát lạnh, hàm răng bắt đầu run lên, hấn phát hiện đêm nay đi theo bọn người kia quả thật quá thất sách, hấn đã không muốn tiếp tục làm gì khác, chỉ muốn biết chạy trốn kiểu gì, mới đi được vài bước bỗng thấy lòng bàn chân đau xót, thanh âm “Xèo xèo” vang lên, cả đôi giày cũng bị cháy đen, lòng bàn chân bị bỏng đen sì! Quàng sáng trước mắt nói cho hấn biết, chỉ cần hấn dám tiến lên trước một bước, ánh sáng kỳ lạ này sẽ nướng hấn thành than!

Đường vân sáng lên bốn phía chắc hẳn là một trận pháp nào đó, hấn lúc này mới thật sự cảm thấy tuyệt vọng, trận pháp phức tạp như vậy, ở chỗ Itou đại nhân hấn cũng chưa từng thấy qua! Những người này căn bản sẽ không bỏ qua cho mình!

“Có thể tiếp tục tiến lên phía trước thật là một chuyện tốt.” Minh Nguyệt cười nhẹ một tiếng, kiếm đào trong tay đưa qua, Ninja áo đen căn bản không thể khống chế chân của mình, chậm rãi bước từng bước lên phía trước, sắc mặt của hấn trắng bệch, mồ hôi lạnh ứa sũng quần áo, ánh mắt hoảng sợ nhìn quầng lửa sáng kia cách mình càng ngày càng gần.

“Á...” Người đầu tiên phát ra tiếng kêu thảm thiết chính là hấn, bởi vì cả người hấn đều bị thiêu, da thịt trên người từng chút từng chút bong ra, một lớp mỡ bóng loáng chậm rãi chảy xuống, chỉ qua mười mấy hai mươi giây, một người sống chỉ còn lại một cái đầu lâu làm thành một thứ đồ đựng kỳ quái, thi du nhẹ nhàng rơi vào trong, phát ra thứ tiếng vang khi bỏ nước vào chảo dầu, Minh Nguyệt dán vào một lá bùa, cái đồ đựng kia liền bay vào tay cậu, sáng bóng trơn nhẵn giống như đồ sơn mài thượng hạng.

Tên Ninja bị đám tóc đen cuốn lấy thân sắc hoảng sợ, “Tha, tha mạng...” Đùng quần nóng lên, sợ tới mức không thể khống chế.

Kỷ Gia nhăn mày, oán hận nói, “Thế thân này bị làm dở không thể dùng tiếp, xem ra chỉ có thể làm một búp bê mới.”

Mà tên bị Thẩm Lưu Mộc treo lên, da thịt toàn thân bị lật lên, không biết bị cắt bao nhiêu đao mà cả người nhìn như một huyết nhân, cơ hồ không nhìn thấy chỗ nào da thịt lành lặn, nhưng gã ta vẫn còn sống, mở to đôi mắt, nhìn Thẩm Lưu Mộc vẽ tranh trên mặt, trên thân thể gã.

Thẩm Lưu Mộc rất có tế bào nghệ thuật, y thích màu đỏ tươi của máu, biết tận dụng máu tươi và da thịt để vẽ tranh, giống như một đứa nhỏ thích vẽ bậy vậy, có điều y không cần đến bút vẽ, y thích dùng đao, cũng không cần thuốc màu, y thích máu tươi tự nhiên chảy ra.

“Đôi mắt này thật sự rất chóng mắt.” Thẩm Lưu Mộc cau mày nói, “Rất phá hư mỹ cảm chính thể.”

“Á —— “

Một đôi mắt liền bị moi ra, Minh Nguyệt và Kỷ Gia vậy mà ngay cả lông mày cũng không nhăn lại một chút, so ra mà nói thì Ninja bị Kỷ Gia quần lấy xem như hạnh phúc nhất, hần rành rành sau khi bị rối gỡ tóc đen quần chết mới bị Minh Nguyệt luyện thành thi du.

Sau khi Thẩm Lưu Mộc hoàn thiện bức tranh mới đem huyết nhân kia ném cho hoa ăn thịt người, lúc bị ném cho hoa ăn thịt người tên kia rõ ràng vẫn rất thanh tĩnh, nếu là người bình thường sợ đã sớm đau đến ngất đi, lúc này gã vô cùng thống hận huấn luyện thuở nhỏ, bởi vì thể chất khác biệt với người thường nên cơ hội để hần ngất đi cũng không có.

Sau khi năm người toàn bộ bị thanh lý, Minh Nguyệt đốt một đạo bùa xua tan đi toàn bộ hơi thở còn lưu lại trong kho hàng, Thẩm Lưu Mộc đem thực vật niệm phong của toàn bộ thu hồi, không lưu lại bất cứ một dấu vết nào, năm người này biến mất không chút tăm hơi, ngay cả một giọt máu tươi cũng không lưu lại.

“Rầm!” Một quyển sách bị ném lên trên bàn, “Cậu nói cái gì?”

Người báo tin co rụt bả vai, “Tiểu đội của Yoshida đi suốt đêm chưa về.”

Miura Tsubasa sắc mặt âm trầm như có thể chảy ra nước, Abe Kana bên cạnh vẫn thông thả, hần nhìn Ninja áo đen phía trước liếc mắt một cái, “Các người do Itou đại nhân phái tới tiên phong, hai ngày nữa ngài sẽ tới đây, đoàn người của Yoshida làm sao đúng lúc này lại mất tích?”

Người báo tin muốn nói lại thôi.

“Còn không mau nói!” Miura Tsubasa rõ ràng không chút kiên nhẫn.

“Yoshida hình như coi trọng em gái của Kỷ tiểu thư.” Người nọ giảm thấp thanh âm nói.

Cánh tay châm trà của Abe Kana dừng lại một chút, “Đại nhân, không bằng chúng ta đi nhìn xem?”

Ánh mắt Miura Tsubasa lạnh lẽo, “Được!”

Thời điểm Abe Kana và Miura Tsubasa tới, bốn người Thẩm Trì đang tự đắc kỳ nhạc (tự cảm thấy vui vẻ) chơi cờ Tỷ phú, trò chơi này rất được bọn họ yêu thích, coi như là thú giải trí bình thường duy nhất.

“Thẩm tiên sinh thật đúng là ở đây dương dương tự đắc.” Lúc đối mặt với bọn họ vẫn là Abe ra mặt.

Thẩm Trì mỉm cười, “Sao, định lật lọng sao, không phải nói cho chúng ta ba ngày suy nghĩ sao?”

Cái gọi là ba ngày suy nghĩ nhất định là giả, dù cho bọn hần quyết định gia nhập hay không thì bọn người này đã sớm đem bọn hần thành thứ đồ chơi. Đây là kế hoãn binh của Thẩm Trì, nếu Abe Kana đưa ra ý chào mời, hần liền dứt khoát tương kế tựu kế.

Abe Kana tao nhã cười, “Sao lại thế được, chỉ muốn hỏi một chút, đêm qua Thẩm tiên sinh ngủ có an ổn không?”

“A, có nhiều người bảo hộ như vậy, sao lại không ngủ an ổn cho được.” Thẩm Trì hàm ý nói.

Abe Kana không dấu vết nhìn bốn phía, ngón tay để thành một động tác đặc biệt, chiết phiến trong tay nhẹ nhàng vung lên, lập tức hần mày.

Dù người đã bị bọn họ giết, tổng cũng sẽ còn chút linh khí còn lưu lại, nhưng hần quả thật không cảm giác được, trong kho hàng này rất sạch sẽ, không có bất cứ thứ gì, chiêu hồn thuật của hần không phát hiện ra bất cứ thứ gì.

Đáy lòng hần thả lỏng, nhìn Miura Tsubasa, Miura Tsubasa thần nhiên gật gật đầu.

“Vậy không đã quấy rầy Thẩm tiên sinh nữa, xin hãy suy nghĩ kỹ, gia nhập chúng tôi mới là sự lựa chọn tốt nhất.” Abe Kana lễ phép nói.

Thẩm Trì khẽ vươn tay, “Mời.”

Abe Kana cùng Miura Tsubasa sóng vai đi ra ngoài, bỗng nhiên cước bộ Abe Kana dừng lại, mặt mày biến sắc, “không đúng!”

“Sao vậy?” Miura Tsubasa nhú mày.

Abe Kana sắc mặt rất khó nhìn, “Chúng ta ở trong này đã giết không ít người đi?”

Miura Tsubasa có chút khó hiểu.

“Ồ trong cái kho hàng này.”

“Thì sao?”

Abe Kana cắn chặt răng, “Tôi vừa ở trong này thi triển Thuật chiêu hồn, nơi này rất sạch sẽ!”

“Có ý gì?”

“Coi như năm người bọn họ không chết ở đây, tôi cũng phải cảm giác được linh hồn những người khác mới đúng! Nơi này mấy ngày trước vừa mới xử lý một đám heo!”

Miura Tsubasa thoáng cái đã hiểu, ông ta cũng không quay đầu, thản nhiên nói, “Xem ra năm người này nhất định là chết trong tay bọn hần.”

“Đúng vậy.” Abe Kana cũng yên tĩnh trở lại, hần chậm rãi quay đầu, vừa đi đã trở lại, nghênh đón ánh mắt trong vắt xinh đẹp của Thẩm Trì, “Thẩm tiên sinh, tôi biết các anh đều là cao thủ, hôm nay thời tiết bên ngoài tốt như vậy, không bằng chúng ta đi luận bàn luyện tập một chút?”

Nhìn thì như một câu hỏi, kỳ thật không phải là để hỏi, là một loại mệnh lệnh cường ngạnh không cho phép cự tuyệt.

Thẩm Trì nhìn hần, bỗng nhiên nhàn nhạt nở nụ cười, tựa hồ có chút nghiền ngẫm, ánh mắt thông thấu, “Luận bàn? Chúng tôi không biết a, chúng tôi ở tận thế chỉ học được một thủ đoạn, chỉ biết giết người mà thôi.”

Sắc mặt Abe Kana khẽ biến, nhẹ nhàng cười, “Không cần lo lắng, cho dù là luận bàn, luôn luôn có lúc, nếu bọn hần chết ở trong tay Thẩm tiên sinh thì cũng là do bọn họ hần học nghệ không tinh mà thôi.”

“Vậy được, mời Abe tiên sinh.”

Thẩm Trì không tiếp tục cự tuyệt, nếu Abe Kana muốn thăm dò bọn hần, muốn biết bản lãnh của bọn hần

Vậy cứ để cho hần nhìn xem!

45. Chương 45: Đập Chết Người

Thẩm Trì không muốn một mực khoan dung nhượng bộ, hần không hiểu lắm tính cách của đại bộ phận người Nhật Bản, nhưng An Bội Hoa Nại người này, vừa nhìn chỉ biết không phải loại hình dễ kích động, không bị kích động, đồng nghĩa với nghĩ nhiều, gã sẽ không ở dưới tình huống phiêu lưu mà tùy tiện hành động, bọn hần chỉ có bốn người là đúng, nếu bốn người bọn hần đổi nơi đóng quân này có bất cứ uy hiếp gì, gã lại phải tiếp tục cân nhắc một chút, muốn dùng phương pháp xử trí bọn hần nào càng an toàn hơn, mà không phải gọn gàng linh hoạt bao vây diệt trừ.

Trên số lượng người, bốn người Thẩm Trì so với hơn ba vạn kẻ đóng quân nơi đây là không cách nào so sánh được, nhưng đám người Nhật Bản đã ngủ đông tại địa phương này lâu như vậy, nhất định là không muốn để lộ ra, chiếu theo Kỹ Oánh nói, mỗi lần người Nhật Bản di chuyển đến nơi đây, hao tổn không hề nhỏ, bất kể là An Bội Hoa Nại vẫn là Tam Phổ Dực có lẽ đều cũng vì nguyên nhân này mà càng thêm quý trọng mỗi một người tại đây.

Bọn họ không muốn những người này chịu quá nhiều thương tổn, mà Thẩm Trì biết, một khi bốn người bọn hắn biểu hiện ra thực lực cường đại nghiền áp mọi người, An Bội Hoa Nại nhất định sẽ càng cẩn thận nghĩ ngợi hơn nhiều, bởi vì muốn quanh mình chính đại thu thập mấy người bọn hắn, bọn họ cũng phải trả một cái giá khá lớn, lấy An Bội Hoa Nại một bộ tính cách giả tạo như vậy, nghĩ biện pháp bố trí thiết kế âm thầm khử bọn hắn là chiếm khả năng lớn nhất.

Cho nên, Thẩm Trì muốn, là kinh sợ!

Trong doanh địa có sân đặc biệt huấn luyện, chiếm diện tích tương đối lớn, lớn như vậy cũng ở một mặt nào đó để chuẩn bị cho đám dị năng giả trong doanh địa kia sử dụng, lúc đám Thẩm Trì tới, có một đội binh lính đang ở trong này luyện súng, tiếng đạn bắn vào bia “Pằng pằng pằng” không dứt bên tai.

Không phải nói Thẩm Trì, chính là người có số tuổi ít nhất trong cả bốn, nhìn qua nhu nhược nhất – Kỷ Gia, mặt cũng chẳng đỏ sẫm, không chút nào bởi tiếng súng dày đặc này mà lộ ra một tia khiếp ý.

Bọn nhóc là thật sự không sợ hãi, những đứa trẻ ở mặt thể gặp qua nhiều tang thi như vậy, đã động thủ giết người, xem qua thi thể tràn đầy máu tươi, móc mắt từng ấy người, ngao luyện thi mổ hoặc hỗ trợ ngao luyện thi mổ, làm sao còn có thể bởi tiếng súng vang mà cảm thấy sợ hãi được nữa?

An Bội Hoa Nại không dấu vết đem ánh mắt thu trở về, Tam Phổ Dực vung tay lên, đội binh lính kia chào theo nghi thức quân đội tiêu chuẩn liền xếp thành hàng chạy xuống, Thẩm Trì liếc mắt nhìn bia ngắm một cái, cơ hồ toàn bộ đều trúng hồng tâm, trong lòng hơi rung mình, xem ra, binh lính nơi này hầu như là quân tinh nhuệ!

“Thẩm tiên sinh, người bên chúng ta nhiều, ai xuất chiến đều được, không biết trong bốn vị đây ai lên trước?” An Bội Hoa Nại mỉm cười nói.

Thẩm Trì hơi nhíu mày, “An Bội tiên sinh, có điều ta muốn nói trước, sinh tử có số, chúng ta động thủ chính là không giữ chừng mực, đều dùng phương pháp để giết người.”

Ánh mắt An Bội Hoa Nại sâu thẳm, “Không cần lo lắng, vốn đã là mặt thể, tất cả mọi người đều ăn bữa hôm lo bữa mai mà sống sót, chẳng lẽ còn sợ chết sao?” Gã đã cho người gọi tới hai mươi mấy dị năng giả kia, phần lớn là những gương mặt quen nhìn thấy ngày hôm qua, “Các người nói, trong các người có ai sợ chết?” Câu cuối cùng này dùng tiếng Nhật nói, lại không gây trở ngại đám Thẩm Trì lý giải hàm nghĩa.

“Không sợ!” Bọn họ dùng tiếng Nhật trả lời, thanh âm đồng loạt dứt khoát.

Trong tâm người Nhật Bản, luôn có một khối quyết tâm ngoan cường như vậy, đây là đặc tính của dân tộc họ, cũng là của binh lính Nhật Bản trong lịch sử kia, một khi chiến bại tự nguyện mổ bụng tạ tội, Thẩm Trì chính là lạnh lùng cười, “Nếu như vậy, người đầu tiên để ta đến đi!”

An Bội Hoa Nại cũng dự đoán được Thẩm Trì cần lập uy ở trận đầu đầu, cho nên lúc Thẩm Trì đề nghị là người đầu tiên lên sân đấu gã một chút cũng không ngoài ý muốn, vì thế gã nhìn về phía đám dị năng giả kia, điểm ra một người trung niên so với người Nhật Bản thông thường mà nói là khá cao to, “Eiji, trận này người lên đi!”

“Rõ, đại nhân!” Người này không có nửa điểm chần chờ, gọn gàng dứt khoát đáp.

Thẩm Trì lấy xuống hộp ngàn cơ trên lưng, dưới nội công Kinh Vũ Quyết, hộp ngàn cơ so với Thiên La Ngụy Đạo lớn hơn không ít, nhưng nhìn qua lúc nó còn được gấp gọn lại vẫn là không quá lớn, vô luận màu sắc hay bộ dáng đều không hề phô trương, vậy mà lúc đặt lên tay lại giống như máy móc nháy mắt biến đổi, lập tức liền phát ra sát ý lâm liệt, thêm mấy phần dữ tợn.

Vị dị năng giả Nhật Bản kia tên Eiji Nakajima, ngày hôm qua nhìn thấy bốn người trẻ tuổi này gã đã cảm thấy sát tính rất nặng, đây thuần túy là một loại trực giác, một loại trực giác tựa như gặp được đồng loại, mà lúc này Thẩm Trì chính là thần nhiên nhìn gã, gã đã cảm thấy đáy lòng phát lạnh, gã trong hai mươi mấy người kia, được xem như nằm trong top lợi hại, tuy rằng không phải mạnh nhất, lại là một kẻ cẩn thận, kinh nghiệm phong phú, bởi vì trước khi mặt thể giáng lâm, gã vốn chính là trải qua những ngày liếm máu trên lưỡi đao, cho nên mặt thể sau, gã không có chút nào không thích ứng được, ngược lại sau khi thức tỉnh được dị năng, xuống tay càng thêm cay độc, tại phương diện giết người hoặc đối địch, nơi đây cơ hồ không ai so được với gã.

Không được, không thể đợi thêm nữa.

Eiji Nakajima cảm giác lông tơ cả người đều bị dựng đứng lên, trực giác mách bảo gã biết, chờ thêm chút nữa thôi, người này rất nhanh liền đoạt mạng gã!

Trung Đảo coi như là một vị dị năng giả đặc thù, dị năng của gã thậm chí cả An Bội Hoa Nại cũng không biết nên xếp vào loại nào, nhưng không thể nghi ngờ là cực kỳ hữu dụng. Mà lúc này thân hình gã nhoáng lên một cái, cực kỳ nhanh mà chuyển động.

Đừng nhìn Eiji Nakajima là một kẻ cao to, lúc chạy lại cực mau lẹ nhẹ nhàng, giống như một con linh dương vậy.

Trên mặt Thẩm Trì còn mang theo mỉm cười, hắn đã giơ lên hộp ngàn cơ.

Mồ hôi lạnh trên trán Eiji Nakajima lập tức túa ra, rốt cuộc không cho gã tiếp tục chần chờ nữa, gã chỉ cảm thấy đồ vật kia làm gã sinh lòng sợ hãi, gã đã qua nhiều năm không gặp loại cảm giác này, ngày xưa đi ở lằn ranh nguy hiểm để cho gã có được trực giác đối tình huống uy hiếp tới sinh mệnh vượt quá thường nhân!

Trong lòng Thẩm Trì vừa động, nhảy lui về phía sau, chỗ đứng vừa nãy của hắn xuất hiện một cái cánh tay, lưỡi dao găm loang loáng màu xanh lam, hiển nhiên được tẩm qua kịch độc, hơn nữa lại sắc bén vô cùng, cực dễ dàng cắt qua da người.

Ồ, lại có thể là loại dị năng quý dị này.

Tách rời thân thể, nháy mắt thuận di, mà hắn vừa mới đứng lại, một chân liền hiểm hiểm hướng hai chân hắn quét đến.

Có ý tứ.

Ý cười Thẩm Trì ngược lại càng thêm sâu sắc, tiếc nuối chính là, hắn đã sớm làm quyết định, trận đầu, hắn muốn giết gà dọa khỉ, nhưng thật ra một dị năng giả đặc thù như vậy, bị giết trong tay hắn, An Bội Hoa Nại có thể hay không thẹn quá hóa giận?

Có nên không, gã kia mặt ngoài càng là ôn nhu tao nhã, hòa nhã vô song, bên trong liền tuyệt đối là đầy bụng tính kế, am hiểu nhất ẩn nhẫn, không đến mức vì một người như này liền trở nên vọng động.

Ý nghĩ kia trong giây lát xẹt qua đầu, cả người Thẩm Trì tại sân huấn luyện liền tiêu thất!

Đúng vậy, triệt triệt để để biến mất.

“... Không phải nhãn thuật, không cảm giác được bất cứ dấu vết gì.” Một nam nhân có chút thấp bé đầu túa ra mồ hôi, lén lút nói với Tam Phổ Dực.

Chỉ tồn một câu này, Eiji Nakajima đã ầm ầm ngã xuống, tốc độ gã chạy băng băng đã đến cực hạn, chột trái chột phải, nhảy lên hạ thấp, cho dù là thần bắn súng cầm súng nhắm vào gã, đều khó cam đoan mà một kích tất trúng, nếu bàn về kinh nghiệm, gã quả thật đầy mình, biết dưới tình huống như thế nào thì làm sao có thể né tránh được công kích của địch nhân.

Ở trước mắt Thẩm Trì, cố gắng của gã lại chẳng có chút tác dụng nào cả, thật giống như một tên hề kiệt lực phô diễn, nhưng căn bản không có nửa người cổ động cho gã.

Ngực Eiji Nakajima có một lỗ máu to tướng, một mũi tên nở màu trắng bạc xuyên hắn qua lồng ngực gã đâm xuống mặt đất, vẫn còn ong ong chấn động.

Một mũi tên cực kỳ đau khổ.

Từ lúc Nổ xuyên tim trở thành khả năng của chính hắn, Thẩm Trì vẫn rất thích dùng kỹ năng này, so với Tên Truy mệnh còn thích hơn, chẳng sợ Tên Truy mệnh tạo độ thương tổn thực tế so nổ Xuyên tim còn muốn lớn hơn, giết chết Eiji Nakajima dùng một mũi Truy mệnh là đủ rồi, nhưng hắn vẫn thích dùng một mũi nổ Xuyên tim cực kỳ đau khổ cơ.

Eiji Nakajima nhất thời còn chưa chết, gã không dám tin ngã xuống, tay chân còn đang run rẩy giãy giụa.

Nhưng trái tim gã đã bị bắn thủng, trong đám người Nhật Bản này lại không có dị năng giả Mộc hệ, số của gã căn bản chính là phải chết.

Trong mắt An Bội Hoa Nại hiện lên vẻ khiếp sợ, cũng rất nhanh che dấu đi, nhẹ nhàng phân phó, “Đi đem thi thể ngài Eiji về, nếu quang vinh hy sinh trên chiến trận, thì nhất định phải đưa anh ấy an táng cẩn thận.” (Ở đây trong QT ghi là “Eiji quân”, có ý chỉ cách xưng hô tôn trọng dành cho một người đã hy sinh trong tiếng Nhật, nếu mình không nhầm từ đó chính là kimì thì phải. Không chắc nên để ngài thôi, và cũng đổi luôn là ‘anh ta’ chứ không phải danh từ nhân xưng nào khác)

“Vâng, thưa đại nhân.”

Trong nhóm dị năng giả ở đây, có một vài người sắc mặt hiện lên bi thương, còn lại đều bình tĩnh như trước, cũng chẳng có ai sợ hãi cả, chẳng sợ Thẩm Trì thể hiện thực lực cường đại như vậy, thời điểm bọn họ nhìn hấn trong ánh mắt lại chẳng có nửa phân nhất gan, ngay cả đoàn binh lính xem trận chiến đấu trên mặt cũng không có chút nào bộ dáng sợ hãi, trong đôi mắt chỉ có chiến ý cuồng nhiệt.

Lòng Thẩm Trì nặng trĩu, mấy người Nhật Bản trước mắt này, căn bản không phải binh lính bình thường cùng dị năng giả bình thường, tố chất tâm lý cao cùng ổn định như vậy, bọn họ —— nhất định là quân tinh nhuệ của Nhật Bản a...

Tưởng tượng như vậy, lúc hấn đối diện những người này càng thêm kiêng dè, chỉ mong Bắc Kinh bên kia đừng coi tin tức này là trò đùa, hấn thực lo lắng người được phái đến đây không thể so với đoàn quân Nhật Bản này, lại thành kết cục máu chảy thành sông.

Bởi vì, quân nơi đây lên đến hơn ba vạn! Không phải ba mươi không phải ba trăm lại càng không là ba nghìn, mà là hơn ba vạn!

Thẩm Trì bắt đầu lo lắng muốn hay không tìm thời gian một lần nữa đi ra ngoài truyền thêm một lần tin tức nữa.

Càng làm hấn lo lắng chính là, đời trước thăng đến mặt thể năm thứ mười lăm trước đêm hấn bị đưa vào sở nghiên cứu, hấn cũng chưa nghe đến việc Bắc Kinh nhận được tin tức liên quan đến người Nhật Bản, hiện tại ngẫm lại tựa hồ có truyền thuyết mấy khu an toàn phương Nam không biết bị thứ gì tập kích, toàn bộ người dân trong thành bị tàn sát hàng loạt, không còn một người nào sống sót, không có bất cứ nhân chứng sống nào, nhưng lúc đó tất cả mọi người còn tưởng là do tang thi cấp cao cường đại cùng động vật tiến hóa làm.

Hiện tại hấn ở nơi đây, lại trong giây lát nghĩ thông suốt rất nhiều điều, chỉ sợ căn bản không có tang thi cấp cao cùng động vật tiến hóa nào cả, mà là do lực lượng tinh nhuệ của Nhật Bản này, giống như một đội quân âm hồn ngủ đông trên đất Trung Quốc.

“Thẩm tiên sinh quả nhiên là cao thủ.” Thái độ của An Bội Hoa Nại vẫn như trước tao nhã ôn hòa, gã nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, “Chỉ sợ những người của ta nơi đây cũng không phải đối thủ của Thẩm tiên sinh, không biết ba vị khác có hứng thú hay không chơi đùa một chút?”

Minh Nguyệt đứng dậy, cậu như cũ vẫn là khuôn mặt băng lạnh, hoàn toàn nhìn không ra cảm xúc, “Ta tu luyện chính là pháp môn đạo gia chính tông, cũng không muốn động thủ cùng những người khác, không biết An Bội tiên sinh có hứng thú xuống đài luận bàn cùng ta hay không.”

Lời này vừa dứt, hiện trường lập tức yên ắng!

Khóe miệng Thẩm Trì mang theo nụ cười thần nhiên, cực hứng thú nhìn về phía An Bội Hoa Nại. Những lời này không phải hấn dặn Minh Nguyệt nói, mà là chính chủ ý của Minh Nguyệt, xem ra đám người Nhật Bản này có người nổi tâm tư với Kỷ Gia khiến Minh Nguyệt thực cảm tức a, chẳng sợ đêm qua đã hành hạ đến chết năm người kia, vẫn không thể tiêu tan cơn tức của cậu.

Sách, cơn tức của người trẻ tuổi thật đúng là lớn.

Ý cười trên mặt An Bội Hoa Nại dần thu lại, gã nhìn về phía khuôn mặt băng lạnh cùng đôi mắt hờ hững của Minh Nguyệt, Minh Nguyệt mặc áo băng bông trắng rộng rãi cùng chiếc quần dài đen rộng, tóc đen thật dài được buộc lại thành một bó, mặt mày tuấn tú, cứ đứng như vậy cũng thành một bộ vân đạm phong

khinh tiên phong đạo cốt, có thể do tuổi còn quá nhỏ, khuôn mặt mới mười bảy mười tám tuổi còn vương vài phần trẻ con, nhưng khí chất toàn thân lại không có nửa điểm non nớt.

Gã không có nghĩ đến thiếu niên này lại có lá gan lớn như vậy, sẽ ngay trước mặt mọi người phát ngôn ra câu nói đó, làm gã đáp ứng cũng không phải, không đáp ứng cũng không được.

An Bội Hoa Nại tại quân doanh này uy vọng cực cao, không chỉ bởi hắn có thuật nuôi thi đặc biệt, còn có sức quyến rũ nhân cách cá nhân bản thân gã nữa, cũng bởi vì gã rất cường đại, bất kể như thế nào, ở mặt thể lực lượng mới là thứ bảo đảm lớn nhất, một khi gã đáp ứng, ở trong lòng mọi người việc gã thắng là chuyện hiển nhiên, hơn nữa phải thắng được xinh đẹp, hơi lộ ra một chút chật vật thôi sẽ cực kì khó coi, một khi thua —— đối với thanh danh của gã sẽ là một đả kích cực lớn, huống chi lại còn là trận luận bàn không quân sinh tử như này.

Tuy rằng gã cũng không cảm thấy được thiếu niên trước mắt này có thể giết được gã.

“Như thế nào, An Bội tiên sinh không dám sao?” Giọng điệu Minh Nguyệt luôn luôn thản nhiên, giống như không có nửa phần cảm xúc dao động nào.

Những lời này lại gần như là khiêu khích.

An Bội Hoa Nại không lên đầu cũng không được, gã lớn tiếng nở nụ cười, “Người Trung Quốc các người có câu ngạn ngữ ‘Nghé con không sợ cọp’, người tuổi trẻ này có suy nghĩ thật lớn gan.” Trên miệng gã khen ngợi, nhưng trong lòng đã nhắc lên cảnh giác, thiếu niên này có gan như vậy khiêu khích nhất định có thứ dựa vào, gã cũng sẽ không bởi một câu kia mà giận tím mặt, chính là trong lòng vẫn có chút không thoải mái, “Như vậy, mời.” Rốt cuộc vẫn phải đứng trên sân huấn luyện.

Minh Nguyệt cũng đứng dậy, hai người đứng đối diện nhau, Minh Nguyệt mới mười bảy tuổi cũng đã cao hơn An Bội Hoa Nại nửa cái đầu, thời tiết hôm nay căn bản không tốt như An Bội Hoa Nại nói, trái lại âm u, bởi vì cách biển không xa, gió càng lúc càng lớn, lại mang không đi khô nóng trong không khí, mắt thấy một hồi mưa gió sóng thần muốn đến. Quần áo Minh Nguyệt rộng rãi, ở trong gió phấp phật mà bay, phiến nhiên theo gió, An Bội Hoa Nại mặc kimono rộng thùng thình, đồng dạng tóc dài tung bay, lấy thường thức thị giác mà nói hai người đối địch như vậy vẫn là thập phần cảnh đẹp ý vui.

Nhưng rất nhanh, mọi người liền không dậy nổi cảnh đẹp ý vui được nữa, bởi vì không biết vì cái gì, một loại cảm giác âm trầm tràn ngập đến!

An Bội Hoa Nại nhắm hờ nửa con mắt, trong miệng thì thảo niệm câu từ gì đó, rất nhanh một ngôi sao năm cánh thật lớn hiện ra dưới chân gã, nhìn khí thế phi phàm. Minh Nguyệt cười lạnh một tiếng, một tấm bùa cậu kẹp tại ngón giữa dựng đứng như dao mỏng, bay lên hư không như nhập vào vùng không gian trong suốt, bùa bắt đầu từ viền mép trong giây lát sáng ngời lên.

Một người thật cao lớn mặc giáp trụ xuất hiện, gã mặc áo giáp màu đen, đội mũ gạc hươu, cầm trong tay thanh Tinh Linh Thiết*, nhìn uy không tả được. An Bội Hoa Nại thản nhiên cười, “Đây là thức thần của ta – Bản Đa Bình Bát Lang*!”

Nếu là người hiểu biết về lịch sử chiến quốc Nhật Bản, liền biết Bản Đa Bình Bát Lang kia chính là vị mãnh tướng đệ nhất thời kì chiến quốc Nhật Bản với bao trận thắng vang dội, đáng tiếc là, trong bốn người thì Thẩm Trì hiểu biết rất ít về Nhật Bản, ba nhóc còn lại càng là dốt đặc cán mai, căn bản đối lịch sử Chiến quốc nửa điểm cũng không biết, những lời này đối với hắn chỉ tạo nên cảm giác duy nhất chính là —— đều sắp đánh nhau đến nơi còn đứng nói lời vô nghĩa!

Minh Nguyệt bên kia không chút thua kém, một người khổng lồ mặc giáp màu vàng xuất hiện, Đạo gia có “Tất đậu thành binh”**, Minh Nguyệt đương nhiên không thể tất đậu thành binh được, nhưng cậu sau khi đạt đến cấp bốn, có thể vẽ được lá bùa Kim giáp như vậy, mỗi một tấm bùa thả ra được một người khổng lồ mặc giáp vàng, cầm trong tay một thanh rìu lớn màu đen***, vô cùng uy mãnh.

“Keng!” Hai thanh binh khí hung hăng va vào nhau.

Sắc mặt An Bội Hoa Nại có chút khó coi, gã đã nhìn ra, tiểu tử này quả nhiên không dễ đối phó, vì thế quạt giấy trong tay xòe ra, một đoàn bướm bướm óng ánh bay lượn xung quanh gã, đúng là đủ đẹp để đây, nhưng Thẩm Trì xem, lại quá mức rắc rối, cần gì phải bày vẽ như vậy chứ...

Xem Minh Nguyệt nhà người ta kìa, trực tiếp hai đạo bùa Ngũ lôi hung hăng ném hướng An Bội Hoa Nại! Phải gọi là gọn gàng dứt khoát.

Rất đàn ông! Thẩm Trì tán thưởng nghĩ.

Thần sắc An Bội Hoa Nại nghiêm túc, những cánh điệp màu tím nhạt này hiển nhiên không thể so sánh với sấm sét lôi đình, nhanh chóng triệt hồi, miệng quát: “Lâm, Binh, Đấu, Giả, Giai, Trận, Liệt, Tiền, Hành****!” Một tấm bùa hộ mệnh lớn tướng hiện lên, đỡ một đạo sấm, bùa hộ mệnh chấn động trong giây lát, đỡ hai đạo sấm, bùa hộ mệnh vỡ vụn!

Sắc mặt trắng nhợt, An Bội Hoa Nại cố nén cảm giác muốn ho ra máu, bởi vì lực lượng vừa này, gã bị nội thương nặng một tầng, gã làm sao cũng không nghĩ tới được đũa nhóc choai choai này lại lợi hại như vậy.

““Cửu Tự Chân Ngôn” trong Đạo gia ta căn bản không phải dùng như thế!” Giọng điệu Minh Nguyệt vẫn bình bình, lại lạnh đến muốn kết băng, cậu cũng không ý định giảng giải ý tứ của “Cửu Tự Chân Ngôn” cho An Bội Hoa Nại hiểu, mà tiếp tục lấy ra một tấm bùa Ngũ lôi!

Mọi người tại hiện trường đều trừng hai mắt nhìn cậu, mà An Bội Hoa Nại lại ngơ ngác biến sắc.

... Tên nhóc này có ý định cứ dùng bùa Ngũ lôi đập gã sao...

An Bội Hoa Nại sâu sắc biết không thể cứ tiếp tục như vậy, gã cắn răng lại niệm mật chú, sao năm cánh xuất hiện, thức thần lần thứ hai xuất hiện!

Minh Nguyệt không nói một lời, lại ném ra bùa Kim giáp.

...

...

Đây là muốn nháo thế nào a! An Bội Hoa Nại dùng bao nhiêu thức thần, cậu liền dùng từng ấy tấm bùa Kim giáp, mà ngay sau đó chính là ném bùa Ngũ lôi ra cuồng oanh lạn tạc!

Căn bản không có bất cứ chiến thuật nào, thậm chí còn không có kỹ thuật gì đáng nói, không phải đấu pháp cũng chẳng phải đấu thuật, cậu chỉ là... tựa như thổ hào dùng bùa đè chết người...

Cổ tình đối mặt với thế công như vậy, An Bội Hoa Nại lại không có biện pháp.

Là chân chính không có biện pháp.

Ngực vô cùng đau đớn, gã bị nội thương không nhẹ, chỉ sợ phải dưỡng thật lâu mới có thể bồi bổ trở về được, An Bội Hoa Nại hít vào một hơi thật sâu, giống như nhanh nhẹn đề khí nhảy lên, rồi nhẹ nhàng rơi xuống đất, kỳ thực vừa đề khí như vậy, nội thương liền nặng thêm ba phần, cơ hồ nhìn không được yết hầu tràn vị rỉ sắt, “Vị đạo trưởng này thật sự lợi hại, ta An Bội Hoa Nại cam bái hạ phong.”

Lúc này Minh Nguyệt mới tiếc nuối thu tay.

Còn không đợi bên kia nói cái gì, Thẩm Lưu Mộc liền đứng dậy, “Tiếp đến tới phiên ta đi?”

Hiện tại mấy người Nhật Bản bên này cũng không còn dám coi thường đám “nhóc con” kia nữa, một cái Minh Nguyệt đã lợi hại như vậy, chẳng sợ hai cái còn lại nhìn qua tuổi càng nhỏ hơn, nhưng bọn họ cũng không dám coi nhẹ nữa.

“Như vậy, ta cảm thấy chú già là người lợi hại nhất trong những người ở đây, không bằng chú tới luận bàn cùng ta một chút đi?” Thẩm Lưu Mộc cười đến ngây thơ, bởi vì tuổi không lớn, thiếu niên mười lăm mười sáu thanh âm vẫn còn rất trẻ con, bộ dạng y lại đẹp, lúc cười lộ lên thêm vài phần đáng yêu.

Nhưng người mà y chỉ, thực sự đúng là kẻ lợi hại nhất nơi đây, là đội trưởng của đội quân tự vệ này ——

Tam Phổ Dực.

==== =====

Suy nghĩ của tác giả: bình luận về cú sốc quốc gia, xem ra vẫn rất là nhiều người không thích người Nhật Bản thành kẻ thù a...

Kỳ thật, nhân vật phản diện chính là nhân vật phản diện, không ít nhân vật phản diện là người Trung Quốc đó thôi, tại sao nhân vật phản diện mang quốc tịch Nhật Bản lại làm mọi người miễn cảm như vậy?

Nếu đổi thành đám lão mao tử nước Nga có phải hay không sẽ không nhiều rối rắm nghi ngờ như vậy?

Thực không hiểu nổi, ta lại không viết hành hạ đến chết bình dân Nhật Bản ==

Đại khái còn có một chương nữa, đám Ủy cận bã sẽ tới, ai nói ba ba cùng đầu gối không có nhiều đất diễn, lập tức sẽ nhiều lên ha ha

Cám ơn lựa chọn của Anh Đào Cá Sấu, Hoang Đồ, yêu các người, sao sao đất, (3) Hoang Đồ thân yêu, lại thấy người, hắc hắc.

Cám ơn địa chỉ của Tiểuumi5536, Bóng Đèn, Đại Tinh, Teacat007, Thất Nguyệt, Thần Trần, Crisp, yêu các người, (3)

==== =====

*Honda Tadakatsu là một vị tướng người Nhật, thời hậu Sengoku cho đến thời đầu Edo, phục vụ cho Tokugawa Ieyasu. Ông được nhiều lãnh chúa ca ngợi, được xem là “samurai trong những samurai”. Có nhiều huyền thoại về ông như thân thể bất khả xâm phạm trên chiến trường hay kỹ năng chiến đấu tuyệt vời đến mức mà vũ khí ông chọn cũng có hẳn một câu chuyện.

Tinh Linh Thiết, thực tế nó có tên gọi là ngọn giáo Tonbokiri, là vũ khí nổi tiếng của Honda Tadakatsu, được mệnh danh là một trong “Ba ngọn giáo vĩ đại của Nhật Bản”, cái tên Tinh Linh Thiết/Cắt Chuồn Chuồn ra đời từ truyền thuyết ngọn giáo sắc bén đến mức một con chuồn chuồn đã bị cắt làm đôi khi đậu trên lưỡi giáo.

Trong câu mà An Bội Hoa Nại giới thiệu về thần thức của mình: “Đây là thức thần của ta – Bản Đa Bình Bát Lang!”, QT trans từ raw ra là ‘Đây là ta thức thần quý chi bình bát’, thường thì tên các nhân vật Nhật trong truyện này sẽ được dịch nửa Nhật nửa Hán, ví dụ như Tam Phổ Dực, QT sẽ trans là Miura Dực, nhưng cụm ‘quý chi bình bát’ nó lại giữ nguyên, lên gg trans lại dịch là ‘quý Heihachi’, search gg vị tướng Honda Tadakatsu thời Tokugawa này thì biết ông còn được gọi là Honda Heihachiro (Bản Đa Bình Bát Lang). Nên mình nghĩ nếu đã là Heihachi thật thì QT đã ghi hẳn ra, nên mình mạn phép dùng cụm ‘Bản Đa Bình Bát Lang’, vì cụm gốc cũng có ‘bình bát’ =))))

**: Tát đậu thành binh – rắc hạt đậu biến thành binh, một trong 36 phép Thiên Cang của Trư Bát Giới nhá =)))

***: Chắc cái rìu của tên giáp vàng nó ngẫu lòi như này

****: Cửu Tự Chân Ngôn/Chân ngôn chín chữ. “Lâm binh đầu giả, giai trận liệt tiền hành. Thường đương thị chi, vô sở bất tích.” – Gặp việc khó khăn, cứ tiến về phía trước. Hiểu lẽ vô thường, không gì cản nổi. Xuất phát từ cuốn sách nổi tiếng thời Đông Tấn của Đạo gia do Cát Hồng (nhà luyện đan nổi tiếng thời Xuân Thu) biên soạn, tổng kết những lý luận thần tiên từ thời chiến quốc đến thời điểm đó, tài liệu mang tên “Bao Phác Tử”, cả quyển gồm một ngàn chương.

46. Chương 46: Đầu Gỗ Điên Cuồng!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đã có chuyện Minh Nguyệt khiêu khích Abe Kana lúc trước, việc Thảm Lưu Mộc nói ra những lời như vậy cũng không ngoài ý muốn, nhưng cơ hồ ánh mắt mọi người đều mang theo hai phần đồng tình, Thảm Trì tâm liền động.

Xem ra tên Miura Tsubasa này quả nhiên là một cao thủ, dù Abe Kana có thua trong tay Minh Nguyệt thì bọn họ cũng không hề cho rằng Miura Tsubasa sẽ thất bại, trong mắt bọn họ, hình như căn bản không có ai có thể chiến thắng được Miura Tsubasa!

“Cẩn thận.”

Thẩm Lưu Mộc mở miệng, Thẩm Trì thấy y đem hai chữ “ba ba” trong cổ họng nuốt xuống, sau đó nở nụ cười, “Yên tâm!”

Mười lăm tuổi, vóc dáng Thẩm Lưu Mộc so với phần lớn những bé trai cùng tuổi thì lớn hơn, mới mười lăm tuổi đã cao trên một mét bảy lăm, nhưng trong giai đoạn thân thể phát triển mạnh nhất, không biết có phải do thể chất đặc thù hay không, có lẽ là trước đây do quá cực khổ nên y dị thường thích ăn mặn, trong ba đứa nhỏ cũng là đứa ăn nhiều nhất, thể mà thịt lại không nhiều thêm tí nào, trông lại có vẻ cao gầy thon dài.

Thiếu niên mặc áo phong quần bò, tóc đen hơi dài, nếu trong thời đại hòa bình sẽ tuyệt đối là cái loại giáo thảo* được một đám con gái thầm mến trong các trường trung học. Bề ngoài của y thật sự rất đẹp, dù ăn mặc đơn giản cũng không che giấu được vẻ đẹp này.

*người được mọi người trong trường công nhận là nam sinh đẹp trai nhất – một thuật ngữ xuất phát từ phim thần tượng Đài Loan

Miura Tsubasa đứng đây, bên hông hắn treo một thanh kiếm vô sĩ, khuôn mặt không chọc người chú ý giống Abe Kana mà chỉ có thể coi là bình thường, đôi mắt đặc biệt sắc bén, môi luôn mím chặt, mũi ưng, nếp nhăn nhọt nhọt bên khóe miệng làm hắn có vẻ đặc biệt nghiêm khắc cổ chấp, không dễ thân cận.

Thanh kiếm vô sĩ kia của hắn thoát nhìn cũng có chút đặc biệt, đầu kiếm rất dài, dù bọc trong vỏ kiếm vẫn có thể cảm nhận được tấm thân nhỏ và mỏng của nó.

Ánh mắt sáng ngời cuồng nhiệt của binh lính bốn phía, bao gồm cả Abe Kana quả thực là cho Thẩm Trì không thể lý giải.

Có điều, tên Miura Tsubasa tuyệt đối không phải nhân vật đơn giản!

Thanh kiếm rời khỏi vỏ, một loại hơi thở không rõ tràn ngập, thậm chí ngay cả Thẩm Trì cũng có chút rung mình.

“Ý?” Kỷ Gia bỗng nhiên nhíu mày.

Thẩm Trì nhìn về phía cô bé, “Làm sao vậy?”

Kỷ Gia cẩn thận nói, “Thanh kiếm này, có điểm là lạ.”

“Lạ ở chỗ nào?” Ngay cả Minh Nguyệt cũng quay sang cô bé hỏi.

Kỷ Gia cẩn thận nhìn chằm chằm thanh kiếm trên tay Miura Tsubasa, “Hình như em đã từng nhìn thấy hoa văn trên thân kiếm kia.”

Thanh kiếm này có hình dáng hết sức ưu mỹ, cực kỳ xinh đẹp, hắn là nên tả như vậy, so với cái sự sắc bén của nó thì bề ngoài của nó càng khiến người ta chú ý hơn, ít nhất trong mắt Thẩm Trì – người dốt đặc cán mai đối với văn hóa Nhật Bản, thanh kiếm này bộ dáng hết sức đẹp mắt, vừa mịn lại vừa mỏng, thân kiếm rất dài, lưỡi đao gần chuôi có khắc lập thể một đóa hoa cúc mười sáu cánh tinh xảo, phía dưới lại khắc một đường vân ngang, xinh đẹp như một tác phẩm nghệ thuật.

“A!” Kỷ Gia kinh hô.

Thẩm Trì cũng không chú ý hỏi nữa, vì Miura Tsubasa đã bổ một kiếm xuống Thẩm Lưu Mộc!

Thẩm Lưu Mộc không chỉ dùng mỗi roi, thực vật tiến hóa trong tay y rất nhiều nhưng không cần thiết phải khoe hết ra trước mặt tên Nhật Bản này, trước hết vẫn nên thử trước xem sao. Vì thế khi một kiếm kia chém đến, lòng bàn tay của y nháy mắt xuất hiện một cây roi dài xanh thẫm, giống như có sinh mạng cuộn chặt thanh kiếm vô sĩ trông có vẻ yếu ớt kia!

Miura Tsubasa cười lạnh, ánh sáng màu vàng kim chợt lóe, toàn bộ thanh kiếm võ sĩ đều bị thứ ánh sáng vàng ấy bao quanh, nhìn như một cái đuôi sao chổi!

Cây roi màu xanh thẫm đụng đến ánh sáng vàng kim kia liền bỗng chốc tan rã như tuyết rơi xuống, nhưng nó cũng không phải là một cây roi bình thường, vừa tan rã lại tiếp tục sinh trưởng vô hạn, căn bản không sợ bị ánh sáng vàng kim cắn nuốt.

Sắc mặt Thẩm Trì trầm xuống, tên Miura Tsubasa này quả thật cũng có chút năng lực.

“Chú Thẩm, cái hoa văn kia hình như là gia huy của hoàng tộc Nhật Bản.” Kỷ Gia đề nén thanh âm nói, “Chỗ cô giáo Lý có một quyển sách, cháu đã từng đọc qua rồi.”

Cô giáo Lý chính là cô giáo lịch sử đã dạy ba đứa nhỏ suốt ba năm.

Trí nhớ của Kỷ Gia rất tốt, tư chất của cả ba đứa đều không tồi, nếu trong thời đại hòa bình thì có lẽ đều trở thành học bá, đáng tiếc lại gặp phải tận thế. Nếu Kỷ Gia nói như vậy thì chắc không sai.

Thẩm Trì hoàn toàn không có chút hiểu biết gì đối với lịch sử Nhật Bản, tất nhiên sẽ không nhận ra cái gọi là gia huy của hoàng tộc Nhật Bản, cũng không biết thanh kiếm võ sĩ trong tay Miura Tsubasa không phải là một thanh kiếm võ sĩ bình thường, mà là thanh Kiku-nohana katana*, đây là binh khí do hoàng thất Nhật Bản ngự chế. Thanh kiếm này mỏng, kỳ thật không thích hợp để thực chiến, có điều ở trong tay Miura Tsubasa lại trở nên thập phần đáng sợ.

*Một loại kiếm cổ của hoàng thất Nhật Bản, dài 78.48cm, chỗ tay cầm khắc bông hoa cúc 16 cánh – hoàng gia huy Nhật Bản, đã có hơn 800 năm lịch sử – Hình minh họa ở cuối chương (Thực ra tên của em nó là Kiếm hoa cúc aka Cúc kiếm, cơ mà vì lịch sử nên mình để tên tiếng nhật, do bạn YamiRyu đặt)

Thẩm Lưu Mộc vội vàng thối lui, ánh sáng phát ra từ kiếm của Miura Tsubasa càng sáng, cơ hồ bao phủ cả người ông ta, những binh lính và dị năng giả đang xem cuộc chiến lớn tiếng trầm trồ khen ngợi.

Bỗng nhiên, cước bộ Miura Tsubasa dừng một chút, khoe mắt đảo qua mặt đất mới phát hiện, không biết từ khi nào sân huấn luyện bằng phẳng đã biến thành một vùng đất hoa cỏ xanh tươi mềm mại, mà lẫn trong màu xanh của hoa cỏ chính là từng hàng từng hàng gai nhọn! Chỉ suýt chút nữa ông đã đâm phải cây gai nhọn sắc bén trong đó, không biết vì sao, những gai nhọn này khiến ông có cảm giác lạnh lẽo trong tim.

Mùi hương tươi mát của cỏ cây tràn ngập chớp mũi của ông ta, mơ hồ còn có mùi thơm của hoa, phẳng phát, cũng không quá rõ ràng.

Miura Tsubasa không biết hương hoa này có độc hay không, chỉ đành nín thở, cũng may có thanh Kiku-nohana Katana ở trong tay, thể năng của ông ta cũng vượt quá người thường, trong một thời gian không hô hấp cũng không trí mạng, nhưng ông ta đã bị ép bắt đầu trở nên cẩn thận.

“Dị năng giả hệ Mộc, quả nhiên thần kỳ.” Ông ta giọng điệu thản nhiên, đây là lần đầu tiên nói chuyện với bốn người Thẩm Trì, vậy mà trình độ Hán ngữ của ông ta một chút cũng không thua kém Abe Kana!

Thẩm Lưu Mộc khẽ cười, “Kiếm của ông chú cũng rất thần kỳ.”

Dị năng giả hệ Mộc khi chiến đấu không hề khí phách, mạnh mẽ, cường đại như hệ Lôi, hệ Hỏa hay hệ Quang, nhưng không thể không nói về độ đẹp mắt khi trên chiến trường thì hệ Mộc tuyệt đối có thể xếp thứ nhất. Rất nhanh quần chúng đây vậy xem cuộc chiến trở nên không thoải mái, vì từ trên mặt đất bỗng nhiên mọc lên một khu rừng khiến cho bọn họ không thể nhìn thấy tình huống chiến đấu bên trong, chỉ có thể ngẫu nhiên dựa vào cảnh cảnh lá rơi xuống và thanh âm vi vu để phán đoán độ kịch liệt của trận đấu.

Sắc mặt Abe Kana hoàn toàn chìm xuống, trong lòng có chút sốt ruột, ai cũng có thể xảy ra sự cố, chỉ riêng Miura Tsubasa là không thể! Nếu không hấn chết nghìn lần cũng chưa hết tội, vạn nhất mấy tên Trung Quốc này vốn muốn lừa Miura Tsubasa vào tròng để mưu sát thì phải làm sao! Thậm chí lúc hấn chiến bại, hấn vẫn có thể bảo trì trấn định, đụng tới Miura Tsubasa thì lại khiến hấn ngón tay cũng có chút run rẩy.

Chỉ có Thẩm Trì vẫn cực kỳ ung dung, bởi vì hấn có thể rõ ràng thông qua giá trị sinh mệnh của đồng đội để phán đoán xem Thẩm Lưu Mộc có gặp nguy hiểm hay không.

Lá cây bay tán loạn, thái dương Miura Tsubasa giờ toàn mồ hôi lạnh, rõ ràng ông ta vẫn đang trong địa bàn của mình, chính là sân huấn luyện mình vẫn quen thuộc, hiện tại lại giống như ông ta đang ở một chỗ sâu nào đó trong rừng rậm không người, khắp nơi đều là cây cối cao lớn và hoa cỏ ông ta xa lạ, hơn nữa nguy cơ trùng trùng, khắp nơi đều là cạm bẫy, thậm chí ông ta hoài nghi nơi này có thứ gì đó làm ảnh hưởng đến sức phán đoán của ông ta, tạo ra ảo giác, bởi vì ông ta biết rất rõ độ lớn của sân huấn luyện, không có khả năng chạy một vòng vẫn còn đang lạc ở sâu bên trong rừng rậm.

Tiếng cười của thiếu niên như ẩn như hiện, ký hiệu hoa cúc trong tay đại phóng quang minh, hai ba mét bán kính xung quanh ông ta cỏ cây nhất thời không còn, nhưng tiếp theo, đất đai lại bị màu xanh biếc bao trùm, trong lòng ông ta trở nên nghiễm túc, biết thiếu niên này chắc chắn đã là dị năng giả trên cấp ba, nếu không thì sẽ không thể làm ra cảnh tượng lớn như vậy. Ông ta đột phá cấp bốn vẫn chưa được một tháng, ở Nhật Bản đã là một trong những người nhanh nhất, thiếu niên trước mắt này ít nhất cũng đã cấp bốn, Trung Quốc đất rộng người đông, không biết còn có bao nhiêu người giống y?

Ý nghĩ này làm ông ta không rét mà run.

Thân phận của ông ta khiến ông ta không thể chỉ nhìn cục diện trước mắt, mà phải nhìn ra xa hơn.

Tận thế giáng xuống, đảo quốc giống Nhật Bản liền cận kề nguy cơ diệt vong, lực lượng bọn họ vất vả lưu lại không thể thất bại!

Thẩm Lưu Mộc đứng trên một cái cây, những hạt giống cây cỏ này đương nhiên không phải tất cả đều là thực vật tiến hóa, chúng nó cũng không phải là ảo giác mà là thực vật thực sự, phần lớn đều là hạt giống bình thường qua tay y nhanh chóng phát triển, như vậy mới có thể che giấu được những thực vật tiến hóa, mà ở chính giữa rừng rậm này chính là một cây ăn quả có thể tạo hương gây ảo giác, vì nó mà Miura Tsubasa chỉ có thể một mực vòng vèo ở phụ cận mà không chút nào phát giác ra.

“Rất lợi hại, vậy mà cũng có thể phát hiện.” Thẩm Lưu Mộc nhảy xuống, u lực trong mắt chợt lóe, toàn bộ lá thông ở cây tùng gần Miura Tsubasa nhất hướng ông ta vọt tới như mưa!

Dù là lá thông bình thường bắn như vậy cũng đã rất đau, càng khỏi nói đây không phải là lá thông bình thường. Cây tùng này là thực vật tiến hóa cấp hai, tuy chỉ mới cấp hai nhưng sự cường đại của nó hoàn toàn thể hiện trên lá thông, cho nên độ cứng của lá thông có thể so với sắt thép.

“Đến đây đi!” Miura Tsubasa vùng kiểng lên, quét rơi một mảng lá thông, lại xoay người chém ngang một kiểng, kiểng mang sắc bén vô cùng!

Ông ta đã phát hiện ra cây tạo ảo giác, ý định ban đầu là muốn dẫn Thẩm Lưu Mộc đến, đối thủ của ông ta không phải là những cây cối này, mà chính là người thao túng bọn chúng Thẩm Lưu Mộc!

“Xoẹt ——” Chiếc áo phong của Thẩm Lưu Mộc hiện ra một vết rách dài, máu tươi chảy ra.

Thẩm Lưu Mộc nhảy lùi về sau, một cây đại thụ lá cây sệt soạt, hạ xuống một chạc cây đưa y đi lên, y cứ như vậy ngồi ở trên cành cây khô, từ trên cao nhìn xuống Miura Tsubasa, “Ông chú cũng thật lợi hại.”

“Quá khen.” Miura Tsubasa ánh mắt lạnh băng lãnh như đao.

Thẩm Lưu Mộc lại nở nụ cười, y nâng cánh tay lên, nhẹ nhàng liếm đi vết máu ở vết thương trên cánh tay của mình, bình thường y vốn dễ nhìn, giờ đây vết máu dính ở trên cánh môi lại càng thêm môi hồng răng trắng, lộ ra vài phần xinh đẹp yêu mị. Y cười rất vui vẻ, đồng tử trong mắt lại đen kịt, nếu Thẩm Trì ở đây sẽ có thể đoán được Thẩm Lưu Mộc đang hưng phấn ——

Đúng vậy, không phải tức giận cũng không phải phấn nộ càng không phải vì bị thương mà sợ hãi, người này chỉ cần nhìn thấy máu là trở nên hưng phấn, dù là máu người khác hay là máu của chính mình.

“Chơi thật vui.” Y nhẹ nhàng nói, ánh mắt sáng rực như sao, “Người như vậy tôi không thể không tiếp đãi thật tốt...”

Lòng Miura Tsubasa trầm xuống.

Vô số cây bụi hướng ông ta xoắn tới, mãnh liệt như thủy triều! Ông ta vùng đao, lại phát hiện có thứ gì đó đang đâm vào mắt cá chân của mình, một kiểng chém xuống, một cây Hấp Huyết Đằng như một con

đĩa, trên mặt đất quay cuồng, máu tươi bị hút ra từ chính thân thể mình bị cái cây như có sinh mệnh này “phun” ra, ghê tởm đến mức ông ta cũng muốn ói.

Không cả có cơ hội để thở gấp, đây căn bản là một hồi chiến đấu không chút công bằng, mình đơn đả độc đấu, đối phương lại đang quần ẩu!

Tay của Miura Tsubasa đã có chút kiệt sức.

Tiêu hao của Thẩm Lưu Mộc lại không quá lớn, những thực vật tiến hóa này đều là những cá thể đơn độc, mà chúng nó đã triệt để thần phục y, lực lượng của y bị tiêu hao chủ yếu là để phát triển những thực vật bình thường, mệnh lệnh những thực vật tiến hóa lại không tiêu hao sức lực của y lắm, chẳng qua để cho bọn chúng mạnh hơn, y mới cho chúng nó một ít năng lượng hệ mộc thuần túy mà thôi. Mà lúc này, bởi vì đang hưng phấn mà năng lượng hệ mộc của y cuộn cuộn không ngừng rót vào những thực vật tiến hóa này, chúng nó biết, chủ nhân muốn chúng nó giết chết người kia, đem ông ta hút khô thì mới có thể được chủ nhân thưởng.

Ở ngoài cánh rừng sắc mặt Thẩm Trì có điểm không tốt, hẳn biết, thằng nhóc Lưu Mộc này lại không kiểm soát! Nếu không phải không khống chế được thì chính là nổi điên! Hẳn có thể thấy được giá trị sinh mệnh của Thẩm Lưu Mộc, còn có năng lượng dị năng, giống như là cột máu lam của nhân vật trong trò chơi vậy. Lúc này năng lượng hệ mộc của Thẩm Lưu Mộc đang điên cuồng phát tán ra ngoài! Rõ ràng là thằng nhóc này đến lúc hưng phấn liền không thêm chú ý đúng mực nữa.

Thẩm Lưu Mộc tùy ý để máu tươi trên cánh tay mình từng giọt từng giọt rơi trên cỏ, thậm chí còn để một cây hấp huyết đằng nhỏ đang khát vọng máu tươi lên cánh tay của mình, như vậy một vết thương nhỏ đáng lẽ trong chớp mắt y có thể trị khỏi, giờ thì lại không, y thích mùi vị máu tươi tràn đầy không khí.

Đặc biệt là của người khác.

Mùi rỉ sắt của máu tươi truyền đến chóp mũi, Thẩm Lưu Mộc hít một hơi thật sâu, đáng cười lạnh nhạt.

Miura Tsubasa bị thương, ông ta bị hai cây mộc đằng treo lên, thanh Kiku-nohana Katana còn trân quý hơn tính mạng của ông ta thì rơi vào tay Thẩm Lưu Mộc, quả thực là nhục nhã lớn nhất trong cuộc đời ông ta.

Người bên ngoài vẫn không hề hay biết, từ lúc hai người bọn họ bị vây khốn trong rừng rậm đến bây giờ còn chưa đến mười phút, ai cũng không nghĩ đến trong thời gian ngắn như vậy Miura Tsubasa đã sắp thua.

Thẩm Lưu Mộc cầm thanh Kiku-nohana Katana, hơi híp mắt lại, “Thanh kiếm này thực thích hợp để cắt da thịt, nhìn xem, vừa mỏng lại vừa bén”

Tứ chi của Miura Tsubasa bị dây leo thật lớn gấp gao cuốn lấy lơ lửng ở giữa không trung, dù giãy dụa thế nào cũng không làm gì được, “Trung Quốc bọn mày có câu nói, Sĩ khả sát bất khả nhục*, nếu tao đã thua, xin mời cứ tự nhiên lấy đầu tao xuống!”

*Kẻ sĩ dù chết cũng không nguyện chịu nhục

“Đừng nói giỡn chứ, cứ như vậy giết chết thì chơi không có vui.” Thẩm Lưu Mộc nghiêng đầu, cầm thanh Kiku-nohana Katana nhẹ nhàng di chuyển trên da của Miura Tsubasa, những dây leo linh hoạt lấy đi quần áo trên người ông ta, Miura Tsubasa cả người trần trụi, phần nộ trong mắt cơ hồ ngưng tụ thành thực chất, “Mày- vô sỉ!”

Thẩm Lưu Mộc bĩu môi, “Hiện tại đặc tội tôi không phải là một hành vi sáng suốt đâu.”

thanh Kiku-nohana Katana quả nhiên dùng rất tốt, lúc vẽ hình trên da có thể cắt xuống một đường vừa mỏng vừa mảnh, không sâu nhưng lại vẫn có thể chảy máu, Thẩm Lưu Mộc thích cảm giác như vậy.

Nhìn đồng hồ trên tay, y kinh hãi nói, “Ai nha, phải đi ra ngoài nói với Minh Nguyệt mới được, mình lại phá kỷ lục, giờ mới được ba phút!”

Chỉ trong ba phút mà thôi, Miura Tsubasa đã biến thành một huyết nhân, toàn thân trên dưới không có một chỗ da lành lặn nào, đau đến mức ông ta sắp ngất, tí tách tí tách máu ông ta chảy xuống đầy đất, bị hấp huyết đằng ở dưới tranh nhau ăn sạch, một giọt cũng không lưu lại.

Thẩm Lưu Mộc lúc này mới thỏa mãn, y tiến lên từng bước, dùng thanh Kiku-nohana Katana mở một miệng máu, từng hạt giống cứ như vậy chui vào trong thân thể của Miura Tsubasa, Miura Tsubasa đã đau đến cơ hồ mất đi cảm giác cũng không hề phát giác, tiếp sau đó trong nháy mắt ông ta cảm thấy trên người ấm áp, tuy rằng mỗi một dây thần kinh cảm giác đều bắt đầu cảm nhận được đau đớn, nhưng cảm giác ấm áp này đủ để làm ông ta mừng rỡ.

“Bịch” một tiếng, ông ta bị vút xuống mặt đất, Thẩm Lưu Mộc trào phúng nhìn ông ta, “Còn không mau mặc lại quần áo, trông ông chú trần truồng có gì đẹp mắt?”

Miura Tsubasa vẫn mờ mịt.

“Ừm, ông chú sẽ không phải vì thua tôi mà mỗ bụng chứ?” Thẩm Lưu Mộc hứng thú nhìn ông ta, “Đâm một kiếm xuống bụng hình như trong chốc lát cũng chưa chết ha...”

Miura Tsubasa cảm thấy cả người vẫn cực kỳ đau, nhưng nhìn làn da mình lại không thấy nửa điểm vết thương, cất giọng khàn khàn hỏi, “Vì sao..”

“Vì sao ư?” Thẩm Lưu Mộc nghiêng đầu nhìn ông ta, “Luận bàn thì chính là luận bàn, không phải sao? Miura tiên sinh chẳng lẽ cho rằng tôi sẽ ở trước mặt đại quân các người giết ngài sao?” Về mặt của y rõ ràng viết chữ “ông bị ngu à”, Miura Tsubasa cảm giác gân xanh của thái dương mình thình thịch nảy lên, cả người không có chỗ nào không đau.

Trên thực tế, Thẩm Lưu Mộc cảm thấy, đợi những người ở Bắc Kinh đến, Miura Tsubasa mang theo quân đội Nhật Bản đối chiến, đợi đến khi nhóm người ông ta dưới sự bảo vệ của quân lính bỗng nhiên nổ bùng thành một đoàn hoa ăn thịt người, nhân tiện ăn sạch mấy tên quan quân Nhật Bản trọng yếu, như vậy không phải càng thêm tuyệt vời?

Rừng rậm trong nháy mắt phát triển bọn họ thấy được, đây quả là sinh mệnh kỳ tích, mà rừng rậm cũng trong nháy mắt khô héo hóa thành tro bụi, cũng đồng dạng dao động nhân tâm, tuy rằng phiến rừng rậm này chỉ tầm ngàn mét vuông.

Abe Kana thiếu chút nữa không kìm nén được đi vào trong tìm Miura Tsubasa, thậm chí dám dẫm năng giả đã người đã căng chặt như dây cung, những binh lính kia lại càng không cần phải nói, tay đã nhất tề nắm chặt súng trên tay. Chỉ cần Abe Kana ra lệnh một tiếng, nhóm dẫm năng giả này sẽ lập tức xông vào, mà bọn lính lập tức nổ súng vào ba người Thẩm Trì.

Miura Tsubasa hiện ra trong tầm mắt bọn họ, trên tay cầm lấy thanh Kiku-nohana Katana đã được tra vào bao, tuy rằng sắc mặt có chút tái nhợt nhưng lại không thấy bị thương.

Ngược lại Thẩm Lưu Mộc mặc một chiếc áo phong trắng đã thấy một vết rách, theo cánh tay có thể thấy một vết thương không tính là sâu.

Thẩm Trì trừng mắt nhìn y, Thẩm Lưu Mộc lại giống như không biết, vô cùng cao hứng nhanh nhẹn trở lại.

“Thật quá ngu ngốc!” Thẩm Trì dùng một hạt dẻ nện lên đầu y, thanh âm thanh thúy đến mức Kỷ Gia nhện không được rụt cổ lại.

Thẩm Lưu Mộc ôm đầu kêu đau đớn, Thẩm Trì trầm mặt nói, “Còn biết đau sao, tay mình bị thương sẽ không đau phải không?”

Thân là dẫm năng giả hệ mộc còn mang theo vết thương ra ngoài, quả thật là ngu ngốc muốn chết!

Thẩm Lưu Mộc lúc này mới “A” một tiếng ——

Nói thật, y thực sự quên mất... Không phải cố ý.

“Còn không mau chữa khỏi!” Thẩm Trì cơ hồ muốn tách đầu y ra xem y rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

Thẩm Lưu Mộc lại cúi đầu nói nhỏ: “Không còn sức.”

Thẩm Trì sắc mặt càng khó nhìn, Thẩm Lưu Mộc trước quá điên, lực lượng cuối cùng đã dùng để triệt tiêu mảnh rừng rậm này, tính ra cũng không nói sai.

Cơ hồ mang theo thần sắc hung tợn, hấn từ trong ba lô lả ra bằng gạc, mạnh mẽ bằng bó vết thương cho Thẩm Lưu Mộc.

Đường đường là một dị năng giả hệ mộc, luân lạc đến mức dùng bằng gạc bằng bó vết thương, có ai ngu ngốc hơn y không chứ?

Thẩm Lưu Mộc một bên miệng hô đau một bên nhìn chăm chăm Thẩm Trì cúi đầu bằng bó cho y.

Lông mi ba ba thật dài, bộ dạng ba ba thật đẹp, ánh mắt ba ba thật ôn nhu. Dù ngoài mặt có hung dữ nhưng ánh mắt của người đều luôn luôn ôn nhu, làm cho tim y đập thành thịch.

Làm sao bây giờ, y, thật thích ba ba, hận không thể cắn một miếng trên cổ ba ba.

Y rất muốn biết, máu của ba ba, đến tột cùng là có vị như thế nào.

Nhất định là so với máu của bất luận kẻ nào cũng mỹ lệ hơn, chỉ tưởng tượng một chút không khiến tim y đập rộn, huyết mạch sôi sục.

Nhưng —— y luyến tiếc.

“Thẩm Trì.” Y bỗng nhiên nói.

Thẩm Trì lập tức phản ứng không kịp, động tác trên tay ngừng một chút mới ngẩng đầu, Lưu Mộc vừa mới gọi hấn là gì?

Thẩm Lưu Mộc nhìn hấn, nhẹ nhàng mà lại gọi một tiếng.

Đây là lần đầu tiên y gọi tên Thẩm Trì, cố tình lại làm cho hấn hoang mang, không hiểu sao lại khiến người hấn tê rần, đây không phải là do hấn có vấn đề, mà là do Lưu Mộc, cái giọng điệu này chứa chan loại tình cảm làm cho hấn không được tự nhiên.

“Thẩm Trì” Thẩm Lưu Mộc gọi, hoàn toàn khác biệt với khi gọi “ba ba”, triền miên lại gắn bó...

Giống như là, đang gọi tình nhân của y.

Trong nháy mắt đó, Thẩm Trì đột nhiên cảm giác được, con trai hấn đã thật sự trưởng thành, chắc, tóm lại, đã có chút làm hấn không hiểu được...

Rốt cuộc là khác biệt ở chỗ nào nhỉ. Thẩm Trì cũng không suy xét cẩn thận.

====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Ừm, cá nhân ta, ta viết Thẩm Trì không phải là anh hùng cứu vớt thế giới, hấn cũng không lợi hại đến mức có thể xây dựng lại trật tự mới, thực chất, hấn chỉ muốn hoàn hảo sống sót, đời trước bất hạnh, đời này, hấn chỉ cầu hạnh phúc, lý tưởng rất nhỏ cũng rất đơn giản, chỉ có điều ở tận thế nên có chút khó khăn, cần cố gắng tiến lên phía trước mới có thể làm được mà thôi.

Có tình tiết báo thù, đương nhiên, tình tiết báo thù chiếm độ dài không nhỏ, nhưng không phải toàn bộ, Thẩm Trì không phải người bị hận thù chi phối, hấn cũng không buông xuống cừu hận, toàn bộ thù hận sẽ lần lượt được thanh toán rành mạch, nhưng cừu hận không phải toàn bộ nhân sinh của hấn, nên thân ái muốn xem báo thù có thể sẽ khó chịu. Có điều không cần lo lắng, hấn sẽ không buông xuống cừu hận, thù sâu như vậy, muốn buông xuống cũng không thể.

47. Chương 47: Sự Đề Nghị Của Ủy Ninh

Sau khi Miura Tsubasa đi ra cũng không có tâm tình tiếp tục cái loại “luận bàn” này nữa, giờ ông ta có thể đứng vững đã là cực hạn, thương thế trên người dù đã tốt lên nhưng cảm giác đau đớn vẫn chưa giảm bớt, ông ta cảm giác trên người vẫn đau đớn như khi máu chảy đầm đìa, da thịt không còn chỗ nào hoàn hảo

lúc trước.

“Đi!” Ông ta mặt âm trầm nói với Abe Kana.

Abe Kana cũng nhìn ra có điều không ổn, nhìn thì có vẻ Miura Tsubasa không thua, nhưng dựa vào sự hiểu biết của hắn với Miura Tsubasa thì rõ ràng có điều không ổn, bàn tay cầm thanh Kiku-nohana Katana khớp xương trắng bệch, nhìn kĩ thậm chí còn hơi run rẩy, hiển nhiên cảm xúc đang rất không ổn định.

Vì thế, hắn vung tay lên, những binh lính kia lại tiếp tục ở trong sân huấn luyện luyện tập bắn bia. Những binh lính này tuy chỉ là binh lính thường, ngắm bắn lại rất chuẩn, không thể nghi ngờ đây cũng là một loại đáng sợ. Abe Kana vẫn như cũ bảo trì phong độ, “Thẩm tiên sinh quả nhiên lợi hại, còn hai ngày nữa, xin hãy suy nghĩ thật kỹ.”

Thẩm Trì mỉm cười, “Ồ, đó là điều tất nhiên.” Cũng không lộ thần sắc nào.

Hạt mưa to như hạt đậu rơi xuống, tiếng sấm vang rền, cuồng phong gào thét, đang đi tới kho hàng bỏ không ánh mắt Thẩm Trì đảo qua nhóm binh lính trong mưa gió vẫn tiếp tục ngắm bắn, tâm trạng có chút nặng trĩu.

Nếu như Kỷ Gia không sai, Miura Tsubasa xuất thân từ hoàng thất Nhật Bản, vậy nhóm binh lính của đội tự vệ này chỉ sợ còn tinh nhuệ hơn hắn nghĩ.

Không để Thẩm Trì đợi lâu, đến đêm cùng ngày, Thẩm Trì đã phát hiện toàn bộ nơi đóng quân có biến động.

“Đi!”

Cửa hông của kho hàng bị khóa kín từ bên ngoài, rồi gỗ nhỏ nhẵn của Kỷ Gia lại một lần nữa phát huy tác dụng thần kỳ, “Lạch cạch” một tiếng, cửa mở.

“Được rồi!” Kỷ Gia híp mắt, “Vẫn chưa tới thời điểm đổi gác, trên trạm gác tổng cộng có bốn người.”

Thẩm Trì gật đầu, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Thiên Nữ Tán Hoa.

Binh lính trên trạm gác vừa định báo hiệu, đã bị ám khí phóng lên cướp đi sinh mệnh.

Nơi này ở sâu bên trong quân doanh Nhật Bản, bên trên chính là rừng núi, đại bộ phận binh lính đều ẩn sâu trong rừng, Abe Kana an bài bốn người ở trong này vốn có ý định vây khốn bọn họ trong này, có điều

Thẩm Trì bọn họ không hề có ý đồ chạy trốn, bọn hắn muốn vào sâu trong núi.

Nhưng trước khi vào núi, bọn hắn lặng lẽ đi vòng qua bên kia, giết chết mấy tên thủ vệ thừa thốt, quả nhiên nhìn thấy căn nhà gỗ nhỏ của Kỷ Oánh.

Nơi này không phải là khu vực trọng điểm nên phòng vệ cũng không có nhiều người, có vậy bọn hắn mới có thể dễ dàng len vào đây như vậy.

“Chị họ!”

Kỷ Oánh khoác lên áo tắm rộng, khoe mắt Kỷ Gia lướt qua liền phát hiện mấy vết thương xanh xanh tím tím trên người cô.

Sau khi mặc vào áo tắm, ít nhất nhìn bề ngoài Kỷ Oánh hoàn toàn không có nửa điểm khác thường, những vết thương Miura Tsubasa lưu lại trên người cô đều ở chỗ không nhìn thấy được.

Phần nộ trong mắt Kỷ Gia chợt lóe rồi biến mất, tên này thật cặn bã!

“Các người sao lại đến đây!” Kỷ Oánh nhìn thoáng ra ngoài, bóng đêm đen kịt không nhìn rõ cái gì.

Thẩm Trì nói thẳng: “Người Bắc Kinh đến, nơi này sắp gặp biến cố, cô hãy mau theo chúng tôi rời đi.”

Kỷ Oánh sững sốt, “Bắc Kinh?” Sau đó nhú mày, “Anh đã đưa tin!”

“Ừ.” Thẩm Trì thừa nhận.

Kỷ Oánh có thể sống đến bây giờ, bản thân cũng không phải là loại nữ nhân do dự không quyết đoán, lập tức nói, “Đi!”

Kỷ Gia nhìn cô, “Chị họ, chị không muốn mang gì theo sao?”

“Có gì tốt mà mang.” Kỷ Oánh cười trào phúng, “Ngoài mạng của chính mình thì làm gì còn gì chứ.”

Cô thậm chí còn ném đi đôi guốc gỗ trang nhã mang nặng nề, muốn dùng khăn trải giường bọc chân vào —— hiển nhiên Miura Tsubasa không chuẩn bị giày cho cô.

Kỷ Gia nhìn Thẩm Trì, “Chú Thẩm...” Sau đó liếc mắt nhìn Minh Nguyệt một cái.

“Đi cái này đi.” Thẩm Trì lấy ra một đôi giày, chân Kỷ Gia nhỏ hơn Kỷ Oánh, giày cô không thể đi được, thứ Thẩm Trì lấy ra chính là ủng da chuẩn bị cho Minh Nguyệt, trong bốn người ngoài Kỷ Gia thì chỉ có giày của Minh Nguyệt là có size nhỏ nhất, dù Kỷ Oánh đi vào vẫn còn hơi rộng, có điều, so với không đi gì thì vẫn tốt hơn.

Có bốn người Thẩm Trì bảo hộ, một đường Kỷ Oánh lặng lẽ không lên tiếng, cô dù có tâm kế, nhưng cũng không phải là không chịu được khổ. Ở tận thế, làm một người bình thường, có khó khăn gì mà cô không phải trải qua, ích kỷ thì ích kỷ, trong lòng cô mình là quan trọng nhất, nhưng muốn tiếp tục sống sót, cô đối với người khác lạnh bạc, đối với mình cũng rất ngoan độc, như vậy mới có thể chịu đựng cuộc sống nhọc nhằn, sống sót đến bây giờ.

“Có tín hiệu.” Thẩm Trì đứng trên ngọn cây, bọn hắn cộng thêm cả Kỷ Oánh cũng chỉ có năm người, mục tiêu quá nhỏ, ở trong rừng rất dễ dàng ẩn giấu, hơn nữa còn có Thẩm Lưu Mộc là đệ năng giả hệ Mộc che giấu, dù binh lính trong núi có nhiều hơn nữa thì muốn tìm bọn hắn cũng không phải là chuyện dễ dàng. Phải nói rằng, lúc Abe Kana an bài chỗ ở cho bọn hắn căn bản không hề tính đến khả năng trong số bọn hắn có đệ năng giả hệ Mộc, sau khi luận bài lại bị trạng thái của Miura Tsubasa quấy nhiễu tâm thần nên không thể sắp xếp ổn thỏa hơn.

Đối với đệ năng giả hệ Mộc, rừng núi chính là chiến trường tốt nhất.

Cả doanh trại đều bị che chắn khỏi tín hiệu di động đặc thù của tận thế, đến khi bọn Thẩm Trì chạy sâu vào trong núi thì hiệu quả che chắn đã bị giảm bớt, loại di động này là loại đặc chế, dù ở biển sâu hoặc trong rừng rậm cũng có thể ngoan cường tiếp thu được tín hiệu. Vừa có tín hiệu Thẩm Trì lập tức nhìn ra trong thời gian ngắn ngủi hắn ở đây đã nhận được hơn mười tin nhắn.

Niép Bình đích thân đến, Thẩm Trì đảo qua tin nhắn kia, ánh mắt dừng ở hai chữ “Lôi Đình”.

Trong Bắc Kinh cũng là tiểu đội cường đại bậc nhất, Lôi Đình quả nhiên tiếp nhận nhiệm vụ lần này, còn có mấy cái tên quen thuộc, đại đa số tiểu đội đệ năng Thẩm Trì đời trước ít nhiều đều đã nghe qua, cơ hồ đều là những tiểu đội đệ năng xuất sắc nhất Bắc Kinh. Quân đội do Niép Bình đích thân dẫn đội, mang theo cũng là lực lượng tinh nhuệ.

Thẩm Trì biết, nếu không phải hắn gửi tin tức này tới Niép Bình, chuyện lần này chưa chắc đã được Bắc Kinh coi trọng như vậy. Niép Bình là một người khá có tầm nhìn đại cục, hắn ta nhất định có thể phát hiện ra tính nghiêm trọng của chuyện này.

“Đội trưởng của đội tự vệ Miura Tsubasa chính là hoàng thất Nhật Bản.”

Sau khi gửi đi tin nhắn, trong tầm mắt Thẩm Trì hiện ra binh lính tuần tra Nhật Bản, bọn họ trong tiết trời nóng như vậy lại vẫn ăn mặc ngụy trang, cơ hồ hoàn toàn bị che lấp trong núi rừng, giống như là đang tiến hành huấn luyện thông thường, lưng mang vác phụ trọng không tính là nhẹ, tư thế cầm súng chỉnh tề, quần áo dù ướt đầm mồ hôi nhưng ánh mắt vẫn như dao găm nhìn thẳng phía trước.

Không bao lâu Thẩm Trì liền nhận được tin nhắn trả lời của Niép Bình.

“Tên hắc không phải là Miura, trong hoàng thất Nhật Bản không có họ, hắc chắc là Tam Phổ Cung Thân vương Tsubasahito.”(*)

Chắc, quả nhiên hiểu biết nhiều với dốt đặc cán mai khác hẳn nhau mà, đổi thành Thẩm Trì chắc chắn sẽ không biết hoàng thất là như thế nào, có điều, thanh Kiku-nohana Katana trong tay Miura Tsubasa đã tỏ rõ địa vị của ông ta, cũng bại lộ luôn thân phận.

Thân vương và vân vân...

Kỷ Oánh nghe thấy tin này, chỉ cười châm biếm, cũng không nói gì, thời gian cô ở bên Miura Tsubasa không tính là ngắn, ban đầu không phải chỉ có một nữ nhân như cô, dần dần, đến cuối cũng chỉ còn lại một mình cô, những nữ nhân kia không phải đã chết thì cũng là bị ông ta ném cho đám binh lính Nhật Bản cầm thú, chỉ còn một mình cô trụ lại.

Mấy ngày đầu, cô lúc nào cũng nơm nớp lo sợ tìm ra thứ ông ta yêu thích, đem mình biến thành cái loại đàn bà ông ta thích nhất, ngoan ngoãn, ngọt ngào, tri kỷ, còn phải giả bộ thành mình thật lòng yêu thương ông ta, dù vừa nhìn đã thấy buồn nôn mà lúc nào cũng như phải như đang cần ông ta “yêu”.

Dù trong lúc ông ta ngược đãi mình cũng phải dùng ánh mắt sùng bái kính yêu nhìn ông ta, ngấm lại cũng tự mình thấy ghê tởm, cô cũng không phải là loại cuồng tự ngược! Thằng đàn ông giống ông ta, chỉ có cái dạng đàn bà thần kinh mới thêm!

Vừa nghĩ tới đó, sắc mặt cô bỗng biến đổi, tay che ngực, cước bộ lảo đảo, sau đó hoảng sợ nhìn thấy trên tay mình bỗng nở ra một đóa hoa cúc rực rỡ diễm lệ.

“Chị họ!” Kỷ Gia đỡ cô.

Minh Nguyệt tiến lên hai bước, trầm mặt nói, “Cô ấy đã bị động tay động chân!”

Thẩm Lưu Mộc bắt lấy tay cô, nhíu mày, “Em không làm gì được.”

“Em đương nhiên là không làm gì được.” Minh Nguyệt lấy một lá bùa dán vào lưng Kỷ Oánh, “Không được rồi, tên âm dương sư khỉ gió kia đã gieo thứ gì đó trong cơ thể cô ấy.”

Kỷ Oánh tỉnh táo lại, rất nhanh đem giày dưới chân cởi ra, “Tôi trở về.”

Kỷ Gia lặng lẽ nhìn cô, vành mắt ửng đỏ.

Kỷ Oánh cười lạnh, “Tôi biết mà, mấy tên Nhật Bản thủ đoạn âm hiểm quả thật rất nhiều.” Chính cô cũng biết chắc mình sẽ bị động tay động chân, “Giày trả lại cho các người.” Sau đó lấy gương trong túi ra, tỉ mỉ chải đầu, tới bây giờ cũng không thêm chú ý gì nữa, mồ hôi bụi bắn trên mặt làm cô trông có chút

chặt vật, cô liền dùng một chiếc khăn tay lau sạch bẩn thỉu trên mặt, cứ như vậy chân trần đi về.

“Chị họ, chân của chị!”

Chân cô trắng nõn, bị cành cây bén nhọn rạch qua một đường, máu tươi chảy giữa làn da óng bạch, rục rở đối lập.

“Tao biết.” Kỷ Oánh bình tĩnh nói, ngoái đầu lại cười quyến rũ, “Dù sao cũng đã phải trả giá rất nhiều mới có thể làm cho ông ta không đành lòng giết tao, yên tâm đi, tao hiểu ông ta, tự biết cách để bảo vệ mình.”

Thẩm Trì thở dài, nếu bàn về tình trường thì hẳn chưa từng thấy qua ai cao thủ hơn Kỷ Oánh, năm đó cô mới mười mấy tuổi đầu có lẽ thủ đoạn còn ngây ngô, không được hoàn hảo, tận thế năm thứ tám, cô đã trở thành một nữ nhân biết tận dụng tất cả những ưu thế của mình, đây không phải việc chỉ đơn giản diễn trò là có thể làm được.

“Có điều, xem như các người trốn đi có lòng muốn mang theo tôi, tôi nhắc nhở trước cho các người một điều.” Kỷ Oánh nhẹ nhàng nói, “Xin hãy chuẩn bị sẵn sàng, tôi vừa trở về sẽ bắt đứng các người.” [Cool quá chị ơi T.T]

Nói xong, không quay đầu lại rời đi.

Mặc kệ cô ta muốn dùng phương thức nào lấy lại tín nhiệm từ Miura Tsubasa, Thẩm Trì biết, cô nói bắt đứng, thì đó nhất định là sự thực, “Đi nhanh đi.”

Nơi này đã không còn an toàn, rất nhanh đám người Miura Tsubasa đã biết bốn người bọn hắn đang trốn ở trong rừng, trong cánh rừng này có đến ba vạn người, nếu bọn họ thực sự muốn vây quét, đối với bốn người Thẩm Trì cũng là một chuyện phiền toái.

“Người tiếp ứng ở hướng này.” Đến lúc trời tờ mờ sáng, dựa vào công năng bản đồ vĩnh viễn không bao giờ lạc đường của Thẩm Trì, bọn hắn đã thấy được bóng người mơ hồ ở phía dưới.

Nhưng đến khi nhìn rõ người tới, cước bộ Thẩm Trì cứng lại một chút.

Một người dẫn đầu, tóc ngắn hơn rất nhiều so với ba năm trước đây, mang theo gương mặt baby mỉm cười, đôi mắt thâm thúy sáng ngời.

Hoàn toàn không giống với ba năm trước, gã hiện tại chính là bộ dáng trong trí nhớ của Thẩm Trì, ngay trước khi hắn bị đưa vào sở nghiên cứu một năm, gã ta chính là có bộ dáng như thế này.

Úy Ninh.

Thẩm Trì không biết gã ta khác ở đâu, nhưng chính là cái cảm giác lông tơ dựng ngược, hoàn toàn khác biệt với lúc trước.

Sau đó, gã nở nụ cười.

Thật giống với Ủy Ninh mà Thẩm Trì đã quen biết, Thẩm Trì ở một trình độ nào đó cũng được coi là hiểu Ủy Ninh, dù hần đến chết cũng không rõ lý do Ủy Ninh làm như vậy, nhưng độ quen thuộc với Ủy Ninh vẫn cực cao, chỉ là một nụ cười, với người khác thì không có khác biệt gì, vẫn giống như bình thường, thoát nhìn thậm chí có chút ngại ngùng, xấu hổ.

Thẩm Trì lại như bị sét đánh.

Gã —— không phải Ủy Ninh của hiện tại, gã đã biến thành Ủy Ninh của kiếp trước!

Trong mắt Ủy Ninh ẩn chứa rất nhiều thứ, làm cho trái tim của Thẩm Trì đập càng lúc càng nhanh, nhưng rất nhanh sau hần liền trấn định lại, có gì mà hoảng, đời này và đời trước căn bản không giống nhau, không nói đến việc mình ở Bắc Kinh vẫn luôn làm việc khiêm tốn, thậm chí còn không được xếp số, hơn nữa những đầu lĩnh của phòng thí nghiệm cơ thể sống đều bị giảm bớt, dù muốn phát triển phòng thí nghiệm cơ thể sống thì cũng không phải chuyện một sớm một chiều, càng không nói đến việc mình sẽ không bao giờ tín nhiệm gã như lúc trước, mình bây giờ, ai có thể tính kế được? Ủy Ninh muốn lặp lại chuyện đời trước, một chút cơ hội cũng không có.

“Thẩm Trì.” Gã gọi, giống như thật lâu thật lâu trước kia.

Thẩm Lưu Mộc phản xạ cầm tay Thẩm Trì, Thẩm Trì trấn an vỗ vỗ lưng y.

Ánh mắt Ủy Ninh trầm xuống, sau đó cười, “Tôi có chuyện muốn nói một mình với anh.”

Những dị năng giả gã mang đến cũng không nghi ngờ, Ủy Ninh là lão đại của bọn họ, bọn họ chỉ cho rằng gã muốn tìm Thẩm Trì tìm hiểu một chút tình huống trong doanh trại đồng quân của Nhật Bản kia, dù sao vừa nhìn cũng biết Thẩm Trì là người đứng đầu trong bốn người.

“Không nên đi.” Thẩm Lưu Mộc cảnh giác nhìn chằm chằm Ủy Ninh.

Ủy Ninh khẽ mỉm cười, “Yên tâm đi em trai, anh không phải người xấu đâu.”

Hai chữ em trai kia được nhấn cực kỳ mạnh, Thẩm Lưu Mộc đương trường trầm mặt.

Trái lại Thẩm Trì nhìn về phía Thẩm Lưu Mộc, “Lưu Mộc, con mang Kỷ Gia và Minh Nguyệt ở đây chờ một lát.”

Thẩm Lưu Mộc trừng hai mắt nhìn hắn, mím chặt môi không nói lời nào.

“Ba cũng có điều muốn nói với gã.” Một khi Thẩm Trì đã hạ quyết định, cho dù là Thẩm Lưu Mộc cũng không có cách nào phản đối, chỉ có thể trơ mắt nhìn Ủy Ninh và Thẩm Trì đi cùng nhau, nhưng ánh mắt của y luôn gắt gao nhìn chăm chăm, y cũng không biết vì sao, trong lòng luôn có cảm giác bất an.

Sắc trời đã sáng, bởi vì đêm qua mưa lớn một trận nên không khí lúc này phá lệ tươi mát, dường như hôm nay là thời tiết tốt hiếm thấy ở tận thế, gió nhẹ man mác, cuốn đi một ít khô nóng.

“Thẩm Trì.” Ủy Ninh lại gọi hắn.

Thẩm Trì thần sắc lạnh như băng, chỉ là đơn giản nhìn gã, “Vì sao.”

Những lời này kiếp trước hắn vô số lần muốn hỏi, nhưng không có cơ hội, đời này hắn vốn cho là rốt cuộc không có cách nào hỏi được, cũng không cần hỏi, nào biết được rằng Ủy Ninh này còn có thể biến thành Ủy Ninh kia.

Ủy Ninh lại không trả lời vấn đề này, “Thẩm Trì, có phải anh rất hận tôi không?”

Loại vấn đề này cũng cần trả lời sao? Thẩm Trì giễu cợt.

Ủy Ninh thở dài, “Hận đến muốn giết tôi sao?”

“Đúng.” Một chữ này lại có thể trả lời rất rõ ràng.

Ủy Ninh lại ý vị thâm trường cười, “Cứ như vậy giết tôi, không phải là rất đáng tiếc, không thể giải hận, không phải sao?”

Thẩm Trì nhú mày, người này có ý gì?

“Muốn làm nhục một người, phương pháp tốt nhất là gì anh biết không?” Ủy Ninh nhẹ nhàng nói.

Thẩm Trì nhìn gã, cảm thấy càng ngày càng không thể hiểu được người này, vốn cứ tưởng đã quen biết gã mười lăm năm, ngay cả gã có bao nhiêu sợi tóc cũng có thể đếm ra, kết quả là, rốt cuộc cái gì không hiểu.

“Vũ nhục một người đàn ông, biện pháp tốt nhất chính là tra tấn hắn ta trên giường, lấy thân phận một người đàn ông, khiến cho hắn ta phải thân phục ——” Ủy Ninh liếc mắt nhìn bụng dưới Thẩm Trì.

Thẩm Trì ngay cả mắt cũng muốn lòi ra, con bà nó, sao lại phát triển một cách thần kỳ thế này được!

“Thẩm Trì, chẳng lẽ anh không muốn đem tôi trở lại, tùy ý tra tấn vũ nhục tôi sao?” Ủy Ninh mặt phớt hồng, giả làm biểu tình sấm hối đủ để lừa người, “Tôi lúc nào cũng đợi anh.”

Gã sáp lại gần Thẩm Trì, Thẩm Trì bị trái bom này nổ cho làm cả người cứng còng, hô hấp của Ủy Ninh phả vào tai hắn, “Tôi lúc nào cũng có thể trở thành nô lệ của anh, dù anh muốn làm gì với tôi cũng được, dù hành hạ tôi trên giường đến chết cũng được, anh thấy đề nghị này thế nào?” [no comment =.=]

Đề nghị này thế nào sao?

Thẩm Trì chỉ thấy rằng, tên Ủy Ninh này hẳn là điên rồi...

Mà con chim gỗ trên đỉnh đầu bọn hắn cũng hoàn toàn cứng ngắc thành một khối gỗ thật sự, Kỷ Gia cách đó không xa khuôn mặt trắng noãn cũng trở nên đỏ rực, bùm mặt nghĩ thầm, “Xong đời rồi, cảm giác đã nghe phải điều không nên nghe!”

Thẩm Lưu Mộc như hổ rình mồi nhìn cô bé, “Bọn họ rốt cuộc đang nói cái gì?!”

Kỷ Gia ghen khuấy không nói được gì, cậu muốn tôi nói thế nào a a a a a!!

(*) Tam Phổ Cung Thân vương Tsubasahito: (– Miuranomiya Tsubasahito Shinno:

-Tam Phổ Cung (Miuranomiya) là một cung của Hoàng gia Nhật Bản (nhưng mà thực tế hình như không có cung này).

-Hoàng thất Nhật Bản không có họ, lấy danh xưng là Thân Vương (Shinno).

-Tsubasahito (Dực Nhân): tên của Hoàng tử Nhật Bản đều có chữ Hito (-Nhân: nghĩa là ‘đạo đức tốt’)

(Kozue: Phục tôi chưa há há há. Trình độ khai thác của mình càng ngày càng tăng).

48. Chương 48: Nhiệm Vụ

Thẩm Trì cảm thấy lúc này Ủy Ninh điên rồi, thực tế Ủy Ninh vẫn luôn là người như vậy, gã nhìn từ ngoài thì rất bình thường, nhưng trên phương diện tinh thần lại có chút bệnh, quá mức cố chấp, lại có khuynh hướng thích ngược, nếu là thời điểm hòa bình thì cũng không phải là thứ bệnh gì lớn lao, vậy mà cứ bị Thẩm Trì gặp phải.

Với Ủy Ninh, khi khát vọng một người đến phát điên, sẽ có một loại xúc động muốn bị hắn ta triệt để đâm

thủng rồi lấp đầy, sẽ cho rằng bị thương tổn, bị xúc phạm là một loại kích thích và hưởng thụ. Nếu đòi trước người gã yêu không phải là Thấm Trì được xưng là thuần lương, mà là một người vốn từ đầu đã thích nam nhân, trung khuyến lại khoan dung gã cố chấp, nói không chừng sẽ hòa hợp được với nhau?

Đáng tiếc, không có nếu.

Đời này mặc dù Ủy Ninh nói như vậy với Thấm Trì nhưng trong lòng gã cũng không thực nguyện ý bị Thấm Trì hành hạ đến chết, gã chỉ là không có cách nào không chế dục vọng này của mình, chỉ có thể bày ra bông hoa độc yêu mỹ diễm lệ, cố gắng quyến rũ Thấm Trì cùng gã rơi vào hắc ám, nếu để cho nhóm dị năng giả trong Lôi Đình biết được lão đại của bọn họ nói với một người đàn ông như vậy, khẳng định sẽ ngã cho kính rơi đầy đất.

Kỷ Gia nghe lén đến đây không biết phải làm thế nào cho phải, Thấm Lưu Mộc bên cạnh nhìn chăm chăm, ánh mắt rất không tốt, nhưng muốn cô bé phải nói như thế nào đây!!

“...Người kia, hình như quen biết với chú Thấm.” Cô bé hăng giọng bắt đầu.

Thấm Lưu Mộc trừng mắt nhìn cô, “Sau đó thì sao?”

“Chú Thấm có vẻ rất hận gã ta.” Tiếp theo, Kỷ Gia nhin không được liếc mắt nhìn hai người bên kia một cái, thanh âm đè thấp, “Khụ, người kia hình như thích chú Thấm.”

Ai nha, mấy câu bao quát như vậy căn bản không thể biểu đạt đầy đủ ý tứ của mấy câu nói kia!

Thấm Lưu Mộc lập tức an tĩnh lại, một lúc lâu sau mới nói, “Tên kia khẳng định không phải nói như vậy đi.”

Kỷ Gia kinh ngạc nhìn y, vẻ mặt “làm sao cậu biết”.

Thấm Lưu Mộc nhìn về phía Thấm Trì và Ủy Ninh cách đó không xa, thiếu niên mười lăm tuổi còn có chút non nớt và trẻ con, ánh mắt đã tương đối trưởng thành. Sự hiểu biết của y đối với mặt hắc ám còn hơn hẳn những gì Thấm Trì nghĩ, y ở trong cái cô nhi viện kia vài năm, phải dựa vào nguy trang và hung dữ mới có thể khiến mình tốt hơn một chút. Cô nhi viện chính là một thế giới thu nhỏ, y thấy được, nghe được, trẻ con tuổi đấy vốn chưa biết gì cả, y nhìn thấy trai trai gái gái đến nhận con nuôi đi tới đi lui, nhìn kỹ hàm ý ẩn chứa phía sau nụ cười của bọn họ. Y không được nhận nuôi, không phải là không có cơ hội, kỳ thực y so với những đứa trẻ khác trong cô nhi viện còn xinh đẹp hơn nhiều, thông minh lại hiểu chuyện, nhưng y lần nào cũng trốn ở góc tường nhìn về phía những cặp vợ chồng đến nhận con nuôi, thấy được rất nhiều trò hề không ngoài dự đoán. Thực ra, y so với bất cứ ai cũng hiểu rõ hơn, được nhận nuôi, chưa chắc đã tốt hơn khi ở cô nhi viện, vì y không muốn, cho nên mới một mực ở cô nhi viện cho tới khi bảy tuổi.

Do vậy, y kỳ thực rất biết cách nhìn người, khi nhìn thấy một người, y có trực giác rất chuẩn, chẳng hạn như ba là một người rất tốt, dù bề ngoài lạnh như băng, tay hắt, tim hắt lại rất ấm áp, chẳng hạn như Minh Nguyệt, nhìn thì mặt tê liệt, bộ dáng thì là Đạo gia cao thủ không nhiễm bụi trần, thực ra lại là

người có lòng dạ hiểm độc nhất trong bốn người bọn hần, sự giả hoạt của anh ta được ẩn sâu dưới khuôn mặt của mình, có điều, Thẩm Lưu Mộc cũng nhìn ra anh ta thích Kỷ Gia, nếu thích Kỷ Gia, vậy thì đừng nghĩ có thể dễ dàng chiếm được, bởi vì nha đầu Kỷ Gia này, nhìn như ôn nhu đơn thuần, trên thực tế lại cực kỳ thông suốt, cô bé khẳng định cũng hiểu rõ Minh Nguyệt, hơn nữa, nếu bàn về thứ tự trong lòng cô bé, ba tuyệt đối đứng thứ nhất ——

Tuy rằng điểm này khiến Thẩm Lưu Mộc hơi không thích, nhưng ánh mắt cô nhìn ba là ánh mắt như đang nhìn cha mình vậy.

Kỳ thật, ánh mắt của chính mình nhìn ba không giống như ánh mắt của cô bé, y cũng kính yêu, cũng xem ba là người quan trọng nhất, nhưng vẫn khác biệt, y chỉ muốn ba thuộc về một mình y, y hy vọng có thể càng thêm gần gũi với ba, càng thêm, càng thêm, thân mật.

Cho nên, y hiểu Ủy Ninh, ánh mắt của Ủy Ninh không khác gì y, ánh mắt của gã ta rất có tính xâm lược, mục tiêu của gã chính là ba, người này cho y cảm giác nguy hiểm không rét mà run.

Hơn nữa, Thẩm Lưu Mộc có cảm giác nguy cơ gặp phải đồng loại, là đồng loại lại theo dõi cùng một con mồi giống nhau, loại cảm giác này khiến Thẩm Lưu Mộc rất không thoải mái.

Thẩm Trì đã quay lại, hần còn mang theo biểu tình như bị sét đánh, nhìn qua Ủy Ninh thì ngay cả độ cong lên của khóe miệng cũng không chút biến hóa.

“Thẩm Trì.” Thẩm Lưu Mộc gọi hần.

Thẩm Trì ngẩng đầu, được rồi được rồi, cái cảm giác không được tự nhiên này lại tới nữa, “Sao vậy?”

“Người của Lôi Đình đều phải giết sao?” Thẩm Lưu Mộc nói thẳng.

Thẩm Trì dừng bước, liếc nhìn Ủy Ninh trong nhóm Lôi Đình cách đó không xa, lại nhìn thấy con chim gõ trên vai Kỷ Gia, mà Kỷ Gia một bộ lúng túng xấu hổ như làm sai chuyện gì, không khỏi bật cười, “Lại nghe lên!” Chắc, thực ra hần cũng có chút xấu hổ.

Kỷ Gia cúi đầu xoa xoa góc áo.

Minh Nguyệt hiển nhiên không hiểu, đầu óc của cậu ta rất tốt, nhưng trên phương diện cảm tình thì so với ai cũng ngu ngốc hơn, trông cậy vào việc cậu ta có thể nhìn ra Ủy Ninh không thích hợp là điều không thể, “Gia Gia, sao vậy?”

Thẩm Trì hắng giọng, “Lôi Đình tổng cộng có hơn trăm người, muốn giết chết cũng chỉ là một bộ phận thôi.” Hần nhẹ nhàng nói, “Đương nhiên, nếu trong bọn họ có người phát hiện ra, thì cùng nhau giết đi.” Hần cũng không muốn còn có phiền phức sau đó, “Ủy Ninh các con không được động, gã ta, chú sẽ tự mình đến.”

Thần sắc Kỷ Gia càng cổ quái, vừa nãy Ủy Ninh vừa nói mấy thứ kì quái, bây giờ Thẩm Trì lại nói những lời này...

“Này, Gia Gia cháu nghĩ đến đâu vậy?” Thẩm Trì chỉ liếc mắt một cái là biết cô bé đang nghĩ gì, tức giận nói, “Là một người điên, các con chống lại gã ta có thể phải chịu thiệt thòi, chú sẽ nghĩ biện pháp giết gã.”

Chưa nói được mấy câu, đã có người tới tìm Thẩm Trì, bảo hắn đi gặp Niếp Bình.

Niếp Bình so với mấy năm trước cơ hồ không có biến hóa, hắn là dị năng giả hệ quang, bề ngoài một chút cũng không quang minh thân thiện, trên người căn bản không tồn tại thứ gọi là dịu dàng ảm áp, cực kỳ nghiêm túc băng lãnh.

“Tình hình rốt cuộc như thế nào, nói cụ thể một chút cho tôi biết.”

Thẩm Trì nói tất cả tình hình thực tế mà hắn biết, do dự một lúc mới nói cho hắn biết, “Những tin tức tình báo này đều đến từ một cô gái bị giam hãm trong doanh trại Nhật Bản, cô ấy tên là Kỷ Oánh, là người Trung Quốc, nếu không có cô ấy chúng tôi cũng không thể biết được bí mật người Nhật Bản giấu binh trong núi. Hơn nữa, theo lời cô ấy, mỗi tháng Nhật Bản đều chuyển một số người đến đây, thời gian vận chuyển của tháng này hình như chính là ngày mai.”

Niếp Bình mặc một thân quân trang phẳng phiu, trời nóng như vậy, mồ hôi ướt đầm áo sơ mi màu xanh nhạt bên trong, hắn xắn tay áo nhìn bản đồ phụ cận, sau đó đi tới đi lui vài bước, giày quân đội trên chân đập xuống đất rất mạnh, “Đã biết, nếu có thể, tôi sẽ hết sức bảo đảm an toàn của cô ta.” Sau đó ngừng một chút, “Chúng ta nhất định phải nhanh, trước tiên đánh hạ một nhóm người Nhật Bản, tốt nhất là bắt được tù binh, sau khi biết được kế hoạch của đám người Nhật Bản thì ở đây ôm cây đợi thỏ, một lưới bắt hết đám người Nhật Bản.”

Thẩm Trì chỉ nhìn hắn, phương diện chiến thuật tấn công, cho dù hắn có sống lại một lần thì cũng không có được phẩm chất anh hùng bá khí trắc lậu này, cũng chưa từng vọng tưởng qua sẽ xây dựng trật tự mới. Hắn sẽ không chiến đấu, cũng không am hiểu chuyện đó, cho nên sẽ không ngu xuẩn ở trước người quen thuộc với chiến trường khoa tay múa chân.

“Lúc trước tôi chỉ mới phái một tiểu đội tiến hành gây rối, hiện tại người Nhật Bản còn chưa biết đại bộ đội của chúng ta đã đến, bọn họ đúng là rất tinh nhuệ.” Niếp Bình giọng điệu trấn định, “Tôi đã phái tiểu đội ưu tú nhất đột kích, hai mươi bốn người toàn quân bị diệt, một người cũng không trốn về được.” Nói tình hình chiến đấu thảm thiết như vậy mà hắn ngay cả vùng chân mày cũng không động một cái, “Sáng mai chín giờ chúng ta sẽ phát động công kích, Ngô Du!”

“Vâng!” Chàng trai sĩ quan đứng cạnh hắn đứng nghiêm, lớn tiếng lên tiếng, Niếp Bình ngưng thần nhìn bản đồ, “Tôi sẽ phân phó toàn bộ tiểu đội dị năng giả nghe lệnh cậu, cậu mang theo Thẩm tiên sinh bọn họ cùng nhau đi từ phía sau vào núi, tận lực giết chết binh lực được cất giấu trong núi, trong doanh trại có không quá ba nghìn người, tôi dự định cũng trước tiên dùng ba nghìn binh lực phát động công kích, một khi tình thế không đúng chỉ sợ người Nhật Bản sẽ đứt đuôi tìm sống, bỏ rơi ba nghìn người trong doanh địa, mang theo binh lực chủ yếu lui lại phía sau, các cậu cùng 240 dị năng giả, nhất định phải chặn giết bọn chúng ở trong núi.”

“Vâng! Đại tá yên tâm, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!” Ngô Du lưng thẳng tắp, mặt mày kiên nghị.

Niep Bình nhìn bản đồ chăm chú, “Mặt khác, cậu mang theo đội đột kích Phi Ưng, đội đột kích Sơn Hổ và đội đột kích Hồng Hồ cùng đi, tôi sẽ phái người ở đây bố trí ba chốt chặn, nhớ kỹ! Một khi có những người Nhật Bản này thoát khỏi vòng vây, rất có thể sẽ gây nguy hiểm cho hai khu an toàn gần đây, quyết không thể làm cho bọn họ kéo dài đến khi trời tối hẳn, trận chiến này chỉ cho phép thành công, không cho phép thất bại.”

“Vâng, đại tá!” Ngô Du chào một cái theo nghi thức quân đội, bước ra ngoài.

Niep Bình lúc này mới nhìn Thẩm Trì, “Thẩm tiên sinh, xin hãy dẫn đường.”

“Được.”

Thẩm Trì đã đánh dấu ký hiệu trên bản đồ, lúc ở trong núi hắc cũng không thể trắng trợn lờ xung quanh, trong núi có ba vạn người, cũng không phải tụ ở một chỗ, xem phân bố dày đặc của điểm đỏ, chỉ biết bọn họ chia làm sáu doanh địa, Chiết Giang non xanh nước biếc, trong núi thúy trúc còn nhiều hơn cả cây cối. Sau tận thế, không ít cây trúc phát sinh dị biến, phát triển lên còn lớn hơn cả những cây cổ thụ trăm năm tuổi. Những doanh địa này được giấu ở sâu trong rừng trúc, nếu không phải Thẩm Trì có bản đồ thì rất khó tìm được toàn bộ.

Ngô Du nhanh chóng tới gặp Thẩm Trì, đi sau cậu là ba đội binh sĩ chỉnh chỉnh tề tề, tổng số không vượt quá một trăm người. Bọn họ đều được trang bị đầy đủ, Thẩm Trì đếm, từ trên xuống dưới mỗi người ít nhất có bốn khẩu súng, còn có dao găm quân đội*, hai thanh chủy thủ, vừa nhìn cũng biết là của quân đội – rất sắc, thuần một sắc rằn ri, tinh lực hoàn toàn khác với người thường.

“Thẩm tiên sinh, chúng ta đi thôi.”

Thẩm Trì cười cười, “Gọi tôi Thẩm Trì là được rồi.”

Ngô Du này tuổi cũng không lớn, cũng chỉ lớn hơn Minh Nguyệt mấy tuổi mà thôi. Hơn nữa, cậu ta cũng là một dị năng giả, nhìn giá trị sinh mệnh thì có vẻ là một dị năng giả cấp ba.

Dị năng giả từ Bắc Kinh tới có 246 người, thêm bốn người Thẩm Trì và Ngô Du là 251 người, thêm thành viên ba đội đột 4

kích cũng chỉ có hơn ba trăm người,

trong núi có hơn ba vạn người, ngay từ đầu đã không phải là cuộc chiến cân sức.

“Chúng ta không thể phân tán lực lượng.” Thẩm Trì đem bản đồ trong tay đưa cho Ngô Du, mặt trên đánh

dấu vị trí của sáu doanh địa Nhật Bản, nhưng ngay lập tức, sắc mặt của hắn biến đổi, bởi vì khi hắn vừa mở bản đồ ra đã phát hiện vị trí của các điểm đồ đã thay đổi, sắc mặt có chút khó coi, “Doanh địa của bọn họ không phân bố cố định, sau một khoảng thời gian lại thay đổi.” Thảm Trì trực tiếp lấy bút ra, một lần nữa vẽ lên.

Thanh âm Ngô Du trầm ồm, “Xem vị trí giữa các doanh địa thì khoảng cách giữa chúng không đến một km, có thể phối hợp tác chiến và trợ giúp lẫn nhau, cũng có thể nhanh chóng rút lui hoặc tụ lại, thường xuyên thay đổi vị trí lại càng làm cho người ta khó biết được tung tích. Thống soái của đội ngũ này thật sự rất cao minh, nhìn xem, cho dù là thay đổi vị trí thì khoảng cách giữa bọn họ cũng không có biến hóa, vẫn là hình dáng của một ngôi sao sáu cánh. Tốc độ của chúng ta nhất định phải nhanh, một khi tốc độ tập kích chậm một chút, nếu không phải lâm vào tình trạng bị địch vây thì cũng cấp cho bọn họ cơ hội hội họp lại với nhau, nếu để bọn họ tụ lại một chỗ, binh lực của chúng ta lại không chiếm được ưu thế, chỉ sợ rất khó chiếm được chỗ tốt.”

“Đi thôi, tôi sẽ dẫn đường!”

Cùng bốn người Thảm Trì rút lui tới sau núi, không chỉ có Lôi Đình mà có cả hai mươi tiểu đội dị năng giả khác, bọn họ cơ hồ đều là những dị năng giả xuất sắc nhất ở Bắc Kinh, nhưng lại khác biệt với kỷ luật quân đội, chính bởi vì xuất sắc nên những tiểu đội đó ít nhiều đều có chút ngạo khí, bọn họ còn không biết thứ bọn họ phải đối mặt là cái gì, chỉ biết phải chờ đến khi Niếp Bình mang người tới đây cứu viện, đây là một khoảng thời gian không ngắn, tận lực chặn giết binh lực trong núi. Nói thì đơn giản, trên thực tế để cho ba trăm người bọn họ chặn giết ba vạn người, dù bọn họ là dị năng giả thì đây cũng là một nhiệm vụ khá gian khổ.

Ngô Du trực tiếp đàm phán với đội trưởng của mỗi tiểu đội, cũng không nói rõ ràng toàn bộ tình huống, hơn cả lời nói, hành động mới là giải thích trực quan nhất.

“Trước khi bọn họ đến đây đều đã ký hiệp nghị.” Ngô Du đón ánh mắt của Thảm Trì, thản nhiên nói, “Chuyến đi này độ nguy hiểm rất cao, quân đội cấp tổng vụ áp lực, trực tiếp phái bọn họ ra, quân lệnh quốc gia, cấp bậc nhiệm vụ: A”

Thảm Trì im lặng, hắn biết quân lệnh quốc gia có ý nghĩa như thế nào, đó là mỗi dị năng giả đều đã viết di thư đem đầu treo ở lưng quần mà ra trận. Nhận sự bảo hộ của khu an toàn lớn nhất – Bắc Kinh cũng không có nghĩa là không phải trả giá, một khi quốc gia ra một mệnh lệnh như vậy, cho dù có phải chết thì bọn họ cũng phải nghe theo, không có lựa chọn nào khác, đây là cưỡng chế, nếu cự tuyệt sẽ khiến cho toàn bộ tiểu đội bị trục xuất khỏi Bắc Kinh, thậm chí là bị toàn bộ khu an toàn trừng phạt. Những tiểu đội dị năng giả đã có danh tiếng tuyệt đối sẽ không chịu nổi tổn thất như vậy, càng khỏi nói đại bộ phận tiểu đội dị năng giả có chút ảnh hưởng đều có thiên ti vạn lữ liên hệ với thượng tầng của Bắc Kinh.

Cho nên, bọn họ đến đây, đối với quân đội cũng không có nhiều thiện ý, quân đội cũng không đặc biệt tỏ ra thiện ý với họ, dù sao, đều xuất phát từ mệnh lệnh, không phải tỏ ra giả vờ thân mật làm gì.

Tận thế năm thứ tám, những tiểu đội dị năng giả này đều có quy mô nhất định, Ngô Du và ba tiểu đội đột kích kia đi đường núi như giẫm trên đất bằng, các tiểu đội dị năng giả hợp tác với nhau, hầu như đều có biện pháp của mình vững vàng bảo trì tốc độ tiến lên phía trước.

Bốn người Thẩm Trì dùng Ngự phong phù của Minh Nguyệt (Bùa lá gió aka bùa bay =))), sau nửa giờ, bọn hắn cũng đã sắp tiếp cận doanh địa Nhật Bản sát chân núi nhất, Ngô Du nhìn thoáng qua đồng hồ, lau mồ hôi trên trán, “Mọi người chú ý ẩn nấp, từ giờ đến lúc tác chiến còn 12 phút!”

Thành viên ba tiểu đội đột kích kia lại động, ở phụ cận cách đó không xa bày ra những thiết bị không tính nhẹ, là người thường, lưng đeo những thiết bị này mà tốc độ không thua kém dị năng giả, có thể thấy độ ưu tú của những thành viên tiểu đội đột kích này.

Những thiết bị này chỉ dùng để cắt đứt đường dây liên lạc giữa những doanh trại Nhật Bản với nhau, cơ hồ có thể che chắn tất cả các tín hiệu.

Ở trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, bọn họ thậm chí còn sắp đặt một bãi mìn không nhỏ ở phương hướng dự kiến đối phương chạy trốn.

Mỗi tiểu đội dị năng giả đều cử người đi điều tra tin tức tiền phương, mà tin tức mang về không hề lạc quan, nhất thời không khí có chút ngưng trệ.

Đây là đương nhiên, dù chỉ là một doanh địa, đã có ước chừng năm nghìn quân Nhật Bản, hơn nữa cũng không phải là binh lính Nhật Bản bình thường mà chính là quân đội tinh nhuệ. Bọn họ ẩn nấp ở sâu trong núi cũng không hề có một ngày lười biếng, Thẩm Trì lúc trốn đi đã từng bắt gặp bọn họ tiến hành huấn luyện hàng ngày, trang bị và súng trên người đều là tốt nhất. Những tiểu đội dị năng giả này có thể ở trong nguy hiểm của tận thế sống tới tận năm thứ tám, dù thế nào thì ánh mắt vẫn phải có, từ không khí toàn bộ doanh trại cùng với trạng thái binh sĩ và trang bị thì đều có thể thấy được một ít manh mối.

Đây sẽ là một trận chiến ác liệt, một bên là dị năng giả, một bên là người thường, nhưng trước tận thế, bên này chỉ là người thường, còn bên kia mới là binh lính tinh nhuệ nhất.

Cũng may bên này đều là dị năng giả mới có thể do thám mà không bị những binh lính kia phát hiện. Nếu bàn về kinh nghiệm do thám thì người thường không cách nào so sánh được với binh lính tinh nhuệ.

“Đếm ngược: 5, 4, 3, 2, 1, lên!” Ngô Du ra lệnh một tiếng, các thành viên của ba tiểu đội đột kích dẫn đầu xông ra ngoài.

Cậu cũng không cố gắng chỉ huy dị năng giả, vì dị năng giả cũng không nghe theo mệnh lệnh của cậu, trước đó cậu chỉ nói với đội trưởng của các tiểu đội một câu, “Nhiệm vụ là tiêu diệt binh lính Nhật Bản trong núi, bị bọn họ phá vòng vây là nhiệm vụ thất bại.”

Một khi nhiệm vụ thất bại, bọn họ sẽ không được phép trở lại Bắc Kinh, hậu quả này ai cũng không gánh được.

“Đệt, đây rốt cuộc là ai vây ai đây, nhiều binh lính Nhật Bản như vậy, chúng ta làm sao mà bao vây được!” Một dị năng giả cao lớn nhổ một bãi nước miếng, hung tợn nói.

Một nữ nhân dáng người gầy yếu bên cạnh gã ta cau mày, “Bớt tranh cãi đi! Đã đến rồi, liều đi!”

Tiếng cảnh báo bén nhọn vang lên, toàn bộ doanh địa rung chuyển, rầm rầm rầm!

Kỳ Dung Thúy cùng một dị năng giả hệ hỏa mà Thảm Trì không biết được hai dị năng giả hệ phong mang lên không trung, mấy quả cầu lửa rất lớn rơi xuống, mấy căn nhà gỗ thô sơ cùng một loạt lều trại đều bị đốt, khói đen cuộn cuộn.

Ở trong rừng mà dùng lửa là cực kỳ nguy hiểm, nhưng nơi này có dị năng giả hệ phong, bọn họ có thể khống chế được hướng gió, có thể đem thể lửa hoàn toàn khống chế trong phạm vi doanh địa, càng làm cho Thảm Trì kinh ngạc chính là một người biến hình đã biến thành một con ếch to lớn cách đó không xa, miệng của hắn mở rộng ra, nuốt hết khói đen vào trong bụng, hiển nhiên là sợ khói bay lên sẽ báo động những doanh địa khác và cả doanh địa dưới chân núi.

Sức chiến đấu của dị năng giả vĩnh viễn vượt quá tưởng tượng. Ủy Ninh ở phạm vi doanh địa bày ra lưới điện (lưới sét), gã cũng là một dị năng giả cấp bốn, tới cấp bốn, dị năng sẽ tăng lên một cấp độ mới, có điều quy mô của doanh địa này cũng không nhỏ, diện tích lưới điện càng lớn thì hiệu quả lại càng kém, diện tích lớn như vậy cho dù là người thường khi dính vào cũng không chết ngay, chỉ bị tê liệt một lúc.

Nhưng trong đoàn không chỉ có mỗi mình gã, có chừng hơn mười người biến hình chim bay lượn trên không trung, chính là chim cắt trắng Tiểu Lê, một khi có người dính vào lưới điện mà thân thể tê liệt, bọn họ sẽ nhanh chóng phát động công kích.

“Bang bang bang” tiếng súng không ngừng vang lên, trong rừng thì sẽ có thể hù dọa chim chóc, hai doanh địa khác trong phạm vi một km có thể sẽ phát hiện, nhưng tiếng súng dày đặc mãnh liệt như vậy mà chim chóc trong rừng một con cũng không nhìn thấy, bởi vì đều đã rơi vào bụng năm người biến hình rắn, lúc Ngô Du bảo còn lại 12 phút, bọn họ đã biến hình, trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã thanh lý sạch sẽ đám chim chóc xung quanh.

Thảm Trì nhìn về nữ nhân cách đó không xa, cô ta chắc hẳn là một người mù, băng đen che hai mắt, một đầu tóc đen thật dài được buộc cao lên, thần sắc tĩnh mịch, ngón trỏ tay phải đặt ở trên môi, Thảm Trì đi từng bước từng bước đến cạnh cô, chợt nghe thấy tiếng súng không dứt bên tai, lùi về phía sau từng bước đứng ở phía sau cô, ngay cả một tiếng kêu nhỏ cũng không nghe thấy, giống như trước mắt chỉ là núi rừng tĩnh lặng, chiến đấu trước mắt giống như một bộ phim câm vậy.

Cô ấy là một dị năng giả đặc thù, năng lực chính là, cảm thanh.

Cơ hồ toàn bộ dị năng giả đều đang tận lực chiến đấu, Thảm Trì không hề do dự, xông vào trong chiến trường, Thảm Lưu Mộc, Kỳ Gia và Minh Nguyệt đều ở cạnh hắn, bốn người bọn hắn đã sớm có thói quen cùng nhau chiến đấu.

Bây giờ cũng không ngoại lệ.

Gặp lại Ủy Ninh làm Thẩm Trì nổi sóng trong lòng, hắn chưa từng quên đi cừu hận, cũng không cách nào buông xuống, nhưng hắn biết cái gì quan trọng hơn.

Tỷ như trước mắt, quan trọng nhất là phục thù mệnh lệnh của Niếp Bình, đem đám người Nhật Bản bóp chết ở trong rừng ——

Hắn chờ được, Nỗ thiên cơ minh quang óng ánh mang theo sinh mệnh một loạt người Nhật Bản, tâm hắn vẫn tĩnh như nước, cũng không để cừu hận chi phối, dù Trịnh Tĩnh Quân ở bên phải cách đó không xa.

Hắn hận không thể giết hắn ta, nhưng không phải bây giờ.

49. Chương 49: Đến Chơi Em Đi

Tỷ lệ người đối lập như thế này rốt cuộc vẫn có chút quá sức, để hơn ba trăm người bao vây năm ngàn người, thoát nhìn giống như một nhiệm vụ không thể hoàn thành. Nếu những người này không phải dị năng giả thì đây vốn là chuyện người gốc nói mê, mà dù là dị năng giả thì cũng không phải là vạn năng, huống chi những binh lính này đều là tinh nhuệ, rất nhanh liền tổ chức được phản kích hữu hiệu. Dị năng giả bị súng bắn trúng cũng sẽ bị thương, thậm chí là chết, may mắn tới đây đều là dị năng giả trên cấp hai, uy hiếp của súng mới không lớn đến vậy.

“Cẩn thận!” Một binh sĩ Nhật Bản nửa quỳ trên mặt đất, súng cầm trong tay trông rất giống súng máy, nhưng bề ngoài vẫn có chút khác biệt, sắc mặt Ngô Du lập tức thay đổi, “Súng lưu đạn, mau xử lý hắn!”

Không đợi hắn nói xong, Thẩm Trì đưa Nỗ Xuyên Tâm qua, trực tiếp đem ngực hắn nổ thành một cái động, nhưng người này vừa ngã xuống, binh sĩ Nhật Bản bên cạnh hắn lại lặng lẽ khiêng lên, lại một phát Nỗ Xuyên Tâm!

Ủy Ninh cách đó không xa hơi kinh ngạc, gã hiểu rất rõ về Thẩm Trì, cơ hồ biết hết toàn bộ năng lực của anh, nhưng kỹ năng hiện tại mà Thẩm Trì đang dùng gã lại chưa từng nhìn thấy, nó trông cũng không giống kỹ năng trò chơi, mà lại giống như dị năng của riêng Thẩm Trì, thật sự rất kỳ quái.

Thứ khiến gã kỳ quái hơn còn ở phía sau, chỉ thấy Thẩm Trì như một cơn gió lốc, thêm một cái Niếp Văn Trục Nguyệt, đã ném ra một thanh ám khí, đúng vậy, là ám khí thật.

Bộ dáng nổ tung này làm gã có chút quen thuộc, hình như là cái gì mà Thiên Nữ Tán Hoa. Chỉ là không thể nào!! Kỹ năng này vốn không như vậy, lại càng không thể sử dụng khi Thẩm Trì đang ở dưới trạng thái Kinh Vũ quyết.

Nhìn thấy binh lính ngã xuống, đôi mắt Ủy Ninh hơi trầm xuống. Xem ra đời này đã xảy ra những sự tình mà gã không biết. Năng lực của Thẩm Trì thay đổi, chẳng lẽ đời này hắn không chỉ mang theo kỹ năng trò chơi ư? Không biết vì sao, trên người Thẩm Trì có những thay đổi mà gã không biết, điều này làm gã trong

lòng có chút phần nộ!

“Bên kia!” Ngô Du hô to một tiếng, chỉ thấy trên bầu trời bỗng truyền đến một tiếng kêu lớn, một con sơn ưng cực lớn đáp xuống, trực tiếp cào nát đầu binh sĩ Nhật Bản kia.

Ngô Du còn chưa kịp thở ra một hơi đã thấy một đội binh lính Nhật Bản lén lút lại gần, mỗi tên mang theo một cái súng chống tăng (RPG). Súng chống tăng RPG là một loại vũ khí hạng nặng có thể đối phó được với xe tăng, dùng ở khoảng cách gần có thể huỷ diệt xe tăng, xe thiết giáp và các công sự. Sắc mặt cậu nhắt thời trở nên khó coi, binh lính huấn luyện nghiêm chỉnh cùng với trang bị hoàn mỹ như thế tiến vào địa phận Trung Quốc, còn mang theo nhiều vũ khí hạng nặng nguy hiểm như vậy, tâm tư đã có thể thấy rõ!

Lúc này không cần cậu phân phó, tất cả thành viên tiểu đội đột kích bên này bắt đầu bắn tỉa một số binh sĩ Nhật Bản, Ngô Du cũng bắt đầu nổ súng, có vẻ như năng lực của cậu khá giống Quách Ngưng. Quách Ngưng bây giờ vẫn chưa xuất hiện, ả ta vẫn luôn là chủ lực của Lôi Đình. Nếu chưa xuất hiện tức là sau khi mất ả bị huỷ, ả ta đã bị huynh đệ Uý thị bỏ rơi. Dù là dị năng giả theo hướng thị giác, nhưng thậm chí còn tốt hơn Quách Ngưng, Ngô Du vốn là quân nhân, sau khi đạt được dị năng này, dùng súng giống như được thần giúp, bởi vì tầm nhìn quá mức sắc bén mà ngay cả đạn của đối phương cũng có thể tránh được.

Ngô Du hít một hơi thật sâu, nói “Phải có người phá huỷ kho vũ khí của bọn chúng.”

“Em đi.” Kỷ Gia bỗng nhiên đứng dậy, “Em không cần đến quá gần, chỉ cần để cho rơi gỗ đến gần rồi tự bạo”

Minh Nguyệt nhìn cô bé, “Anh đưa em đi.”

“Tốt lắm!” Ngô Du nửa điểm không do dự, đem hai quả lựu đạn giao cho Kỷ Gia, “Anh sẽ phái một ít người che cho em, Hồng Hồ, anh dẫn người đi bảo hộ cô bé này đến gần kho vũ khí của đối phương, phá huỷ kho dự trữ vũ khí hạng nặng của chúng.”

“Dạ!”

Thẩm Trì nhìn Kỷ Gia và Minh Nguyệt, “Phải cẩn thận.”

“Chú Thẩm cứ yên tâm.” Kỷ gia cười nhẹ, trên gương mặt trắng nõn xuất hiện vài vết đen, lại càng thêm rạng rỡ, đứa bé chỉ biết khóc bây giờ đã ngày càng trưởng thành, trở thành cô gái đáng người thương xót, Thẩm Trì không khỏi có chút cảm khái, đứa nhỏ này, nháy mắt đã lớn đến vậy...

347 người đấu với 5000 người, đây chính là trận chiến một đấu với hơn mười. Nếu dị năng giả đánh với mười mấy người thường, thì là chuyện dễ đoán, còn đối lại đấu với mười mấy quân nhân trang bị hoàn mỹ, huấn luyện nghiêm chỉnh thì lại là một việc tương đối nguy hiểm. Do vậy mà trận chiến này mới gian nan như vậy.

Trong một doanh địa cách đó không xa, Kỷ Oánh nghe được phó đội Watashi Ichiro đang nhìn về phía doanh địa dưới chân núi xa xa, “Chuyện gì vậy?”

“Một chi quân đội mấy ngàn người Trung Quốc tập kích nơi đóng quân.”

Khác với Miura Tsubasa và Abe Kana còn khá trẻ tuổi, Watashi Ichiro cũng đã đứng tuổi, nhìn ngoài đã gần năm mươi tuổi. Hắn không cao, diện mạo cũng bình thường, nhưng không thể nghi ngờ hắn mới là một người Nhật Bản am hiểu đánh giặc nhất. Hắn chính là một lão tướng kinh nghiệm phong phú, tuy Miura Tsubasa là đội trưởng, nhưng trên thực tế lại nghe theo sự chỉ huy của hắn.

“Mấy ngàn người?” Hắn hơi dừng một chút, “Xem ra bọn hắn không phát hiện ra lực lượng trên núi của chúng ta, Maruyama, cậu đi kiểm đếm người, chuẩn bị trợ giúp.”

“Dạ!”

Một khi xác định được có thể diệt hết số này, bọn hắn sẽ lập tức vồ đến, cố gắng không cho một nhân chứng nào sống sót chạy đi.

Nhưng đợi thêm đợi một khắc đồng hồ, chỉ nghe dưới chân núi lửa đạn nổ lên, không bao lâu ánh lửa nổi lên bốn phía, sau đó, một luồng tín hiệu màu đỏ bay lên không trung!

Sắc mặt Watashi Ichiro trở nên có chút khó coi, “Shimada, khởi động kế hoạch dự trù! 30 phút sau toàn bộ rút lui! Ono, chuẩn bị xuất động bộ đội đột kích, tiếp ứng Tsubasa điện hạ và Abe tiên sinh!”

“Đội phó, chúng ta cứ như vậy bỏ chạy?” Bọn hắn ở trong này thật vất vả mới an ổn được vài năm, chẳng lẽ muốn cứ như vậy từ bỏ sao?

Watashi Ichiro sắc mặt chợt lóe về âm tàn rồi biến mất, “Trước tiên rút lui rồi sẽ tính toán tiếp, Ren, trước khi đêm xuống báo cho ta biết tình hình căn cứ Trung Quốc gần nhất.”

“Dạ!”

Bên kia, trận chiến mở màn giành thắng lợi, dị năng giả tổn thất mười bảy, thương vong này không coi là nhỏ, thành viên đội đột kích chỉ hao tổn ba, so với dị năng giả thì bọn họ đã quen với tràng cảnh đạn bay như vậy, dị năng giả dù sao cũng chưa từng tác chiến cùng quân nhân.

“Đội trưởng Ngô, đã chặn lại đường liên lạc của đối phương!” Hồng Hồ lớn tiếng nói trong điện đàm.

Một nữ nhân xinh đẹp dẫn theo một binh lính Nhật Bản, sắc mặt có chút mệt mỏi, “Người này đúng là lính truyền tin, đã biết được mật báo”. Năng lực của cô là đọc trí nhớ, nhưng cũng chỉ mới lên đến cấp hai, đọc trí nhớ của một quân nhân ý chí kiên định như vậy cũng khiến cô mệt chết. Dị năng của cô sẽ không

có tác dụng với người ý chí cường đại hoặc dị năng giả cấp bậc cao hơn.

Hiện nay Watashi Ichiro đầu bên kia còn chưa biết doanh trại bên này của bọn hắc toàn quân đã bị diệt.

“Đội trưởng, người Nhật Bản chuẩn bị nửa giờ sau rút lui!”

Đây cũng không phải là một tin tốt, “Chúng ta cần nhanh hơn nữa!” Ngô Du nói gấp, “Đại tá bên kia sẽ tận lực kéo thêm người tới cứu, nhưng phải chờ một giờ nữa quân đội tiếp ứng mới tới! Tóm lại, trong vòng một tiếng này không thể cho bọn chúng ra khỏi phiến rừng này!”

“Vừa tập kích vừa quấy nhiễu ngăn cản,” Ủy Ninh nắm chặt tay nói, “Xem ra chúng ta cần chia tổ.”

“Chia tổ?” Kỳ Dung Thúy lạnh lùng nói: “Nếu còn tiếp tục phân ra, nhân thủ không đủ, đây không phải đi tập kích mà là đi chịu chết.”

Thẩm Trì bỗng nhiên mở miệng: “Bọn hắc nếu không đón được Miura Tsubasa, chắc chắn sẽ không đi.”

“Có ý gì?” Ngô Du nhìn hắc.

“Miura Tsubasa là hoàng thất Nhật Bản, hắc là nhân vật trung tâm của chi quân đội này, chúng ta thu được mật báo của bọn chúng, trong đó nói là phải đi tiếp ứng Miura Tsubasa và Abe Kana, chúng ta nếu đi trước bọn chúng một bước, bọn người Nhật Bản nhất định sẽ đuổi theo chúng ta, chúng ta không ra khỏi rừng, bọn chúng cũng sẽ không đi.”

Ngô Du suy tư chốc lát, “Đúng là một cách hay! Nhưng vẫn phải có kế hoạch dự phòng, để tránh người Nhật Bản bỏ rơi hắc tiếp tục tháo chạy!”

Thẩm Lưu Mộc nói thẳng, “Chỉ cần ông ta vào núi, tôi sẽ có biện pháp bắt được lão.”

Dị năng giả Mộc hệ ở trong rừng chiếm ưu thế tuyệt đối, che giấu người không là vấn đề, hơn nữa thời tiết bây giờ đang nóng đến kinh người, núi rừng xanh um tươi tốt, cỏ cây xum xuê, nơi nơi đều là cây cối có thể che giấu nhân thủ.

Thẩm Trì trầm mặc một hồi mới nói tiếp, “Tôi có biện pháp có thể tìm thấy ông ta.”

Khi hắc tiêu diệt hàng ngũ Miura Tsubasa, Kỳ Oánh đã ở đó, hắc không thể không bội phục thủ đoạn của Kỳ Oánh, xem chừng cô ta đang ở cùng Miura Tsubasa, ít nhất tạm thời không bị uy hiếp tính mạng.

“Nếu là chúng ta nắm giữ thế chủ động, tình huống sẽ khác.” Kỳ Dung Thúy dứt khoát nói.

Đúng là như vậy, dị năng giả muốn đánh lên ám sát, thủ đoạn có rất nhiều.

“Đi, xin Thẩm tiên sinh hãy dẫn đường!” Ngô Du dọc theo đường nói chuyện đều khách khách khí khí, cậu biết, lần này nếu không phải Thẩm Trì đưa tin đến, hậu quả sẽ cực kì đáng sợ.

Hơn ba trăm người xuyên rừng mà đi, có Thẩm Lưu Mộc cùng ba tiểu đội đột kích kinh nghiệm phong phú thanh trừ dấu vết, lại có dị năng giả người biến hình tùy thời chú ý bốn phía hướng đi, đoàn người bọn hắn giống như u linh đi qua 2 doanh trại Nhật Bản mà không bị phát giác.

“Ngay phía trước.” Thẩm Trì thấp giọng, Ngô Du gật gật đầu, cầm lấy kính viễn vọng nhìn thoáng qua, “Đoàn người tiếp ứng có đại khái có khoảng ba trăm người, cũng là tiểu đội đột kích, chúng ta cần mau chóng tranh thủ chặn đường bọn chúng.”

Ủy Ninh, Kỳ Dung Thúy, còn có mấy tiểu đội dị năng giả đứng dậy, lặng lẽ đi về phía đội ngũ tiếp ứng.

Thẩm Trì nhìn thấy Miura Tsubasa trong tầm mắt có chút chật vật, quần áo trên người có vài vết máu, nhưng có vẻ không bị thương, Abe Kana bên cạnh hắn lúc này đã không còn quan tâm phong độ, kimono tuyết trắng dính các loại vết ố bẩn thỉu, bọn họ được mười mấy binh lính Nhật Bản bảo hộ rút vào trong rừng, mà Kỷ Oánh đang bị Miura Tsubasa thô bạo kéo về phía trước, trông hết sức bất lực, Thẩm Trì nhìn qua giá trị sinh mệnh của nàng, nàng bị thương, hơn nữa bị thương không nhẹ, quần áo vẫn bình thường, xem ra không phải do bị súng bắn, vết máu trên người Miura Tsubasa xem ra chính là của cô.

Sinh mệnh người thường thật sự rất yếu ớt, Kỷ Oánh dù tâm cơ có cao như nào thì thân thể cũng chỉ là một người thường mà thôi.

Kỷ Gia cũng đã nhìn ra, sắc mặt có chút lo âu.

“Đại tá, vâng, Miura Tsubasa đã tiến vào tầm mắt chúng ta, vâng, đã nhận được mệnh lệnh!”

Ngô Du thần sắc trịnh trọng cầm kính viễn vọng nhìn thoáng qua, “Mọi người nghe kỹ, bắt sống Miura Tsubasa!”

Lúc này Abe Kana bỗng nhiên biến sắc, Thẩm Trì thâm nghĩ trong lòng không tốt, “Bọn chúng đã phát hiện!”

Dù sao cũng không nói muốn Abe Kana sống, Thẩm Trì bước một bước dài tiến ra ngoài, Thiên Cơ Hạp trong tay loé lên ánh sáng, Thẩm Lưu Mộc phối hợp ăn ý, một lượng lớn cây cối và dây leo hướng đến đám người Miura Tsubasa và Abe Kana.

Miura Tsubasa sắc mặt thay đổi, mỗi lần nhìn thấy đám cây cỏ trong lòng như có bóng ma, cơ hồ là như bị giật điện nhanh chóng nhảy ra. Không có cách nào, trước đây cảnh Thẩm Lưu Mộc dùng dây mây quấn quít cắm sâu vào da lão, nỗi đau thiên đao vạn quả này thật sự quá sâu sắc. Abe Kana sắc mặt trắng bệch,

bóng dáng xuất hiện ở một hướng khác, ở vị trí nguyên bản của hắn là một thức thần áo trắng bị một mũi xuyên tâm, rất nhanh liền tiêu tán.

Thế thân này không phải là thế thân ngẫu nhiên Abe Kana gọi ra, thức thần này không phải là thức thần bình thường mà chính là thức thần gia tộc mà hắn dùng máu trong người nuôi, lúc bình thường sẽ không triệu hoán, mà chỉ khi sinh mệnh bị uy hiếp thì mới có thể xuất hiện. Mà lúc này mũi tên này tuy không xuyên qua tim hắn, nhưng cũng khiến hắn nguyên khí đại thương phun ra một búng máu. Quạt trắng trên tay phẩy một cái, hai con chó quỷ phát ra tiếng kêu quỷ dị đánh về phía Thẩm Trì!

Minh Nguyệt cười lạnh, “Chút tài mọn!” Khu ma phù (Bùa đuổi quỷ) trên tay phát ra ánh sáng, chó quỷ là ma vật, sợ nhất là khu ma lực của Đạo gia, nếu bàn về nuôi quỷ đuổi ma, cho dù là Đạo gia chính tông cũng không thể so sánh là Mao Sơn tông bọn họ.

Abe Kana lại dùng chuỷ thủ cắt qua bàn tay, trong miệng lẩm bẩm, hồng quang trong mắt chợt loé, bị dồn đến bước cuối cùng hắn thật sự không có biện pháp khác, bất chấp khả năng bị chó quỷ phản phệ, sử dụng huyết tế thuật.

Âm phong bất ngờ nổi lên khắp bốn phía, chỉ thấy hai con chó quỷ trong nháy mắt biến thành hai con quái vật đen kịt to lớn dữ tợn!

Thẩm Trì kinh ngạc, ai u, quái tinh anh đó nha!

Có điều cũng chỉ giống như nhân vật cấp chín mươi gặp được quái tinh anh cấp tám mươi trong trò chơi vậy, hướng chỉ hắn không chơi một mình, đây chính là một tiểu đội đánh quái đó, quần ấu mà thôi, hai con chó con nhìn hơi kinh tởm thì làm được cái gì, dùng để dọa người mà thôi.

Thẩm Lưu Mộc đã cứu được Kỷ Oánh trong lúc Miura Tsubasa đang điên cuồng muốn thoát khỏi đám dây leo, mà sau khi bắt được lão ta và Abe Kana, bọn họ không ngừng thay đổi vị trí. Đến khi Watashi Ichiro nhận được tin tức thì bọn hắn đã tiến vào trong thâm sơn rồi.

“Rầm!” Watashi Ichiro tức giận vỗ bàn, “Cái gì? Tam Phổ Cung Thân vương điện hạ bị bắt đi rồi? Một lũ vô dụng các người!”

“Phó đội trưởng, chúng ta làm sao bây giờ?”

“Có thể làm sao, đuổi!”

“Không rút lui sao?”

Watashi Ichiro băng lãnh nói, “Tính mạng điện hạ so với tất cả các người còn quan trọng hơn nhiều, chẳng lẽ các người không biết ngài là một trong hai vị hoàng thất còn sót lại của đế quốc Nhật Bản của chúng ta hay sao? Kiko Thân vương điện hạ chỉ nghe theo Thủ tướng, mà thượng tướng thì chỉ có thể dựa vào Tam

Phổ Cung điện hạ mà thôi.”

Nếu là trước đây thì hoàng tộc Thiên Hoàng chỉ là biểu tượng của Nhật Bản mà thôi, nhưng tận thế đến, nhân tâm tan rã đạo đức sụp đổ, hoàng tộc Thiên Hoàng lại lợi dụng rất tốt, trở thành tín ngưỡng cho toàn dân tộc, tác dụng càng lớn hơn trước đây. Nhưng dòng tộc Thiên hoàng sống sung sướng đã quen, tận thế đến, Nhật Bản là quốc gia quần đảo, tai họa dồn dập, mấy năm trôi qua, thành viên hoàng thất không thức tỉnh dị năng dần dần chết đi, chỉ còn lại Tam Phổ Cung Tsubasahito thân vương và Thu Lộc Cung Kiko thân vương điện hạ. Đương nhiên, loại chết chóc hoàng thân này ngoài yếu tố thiên nhiên thảm họa ra thì cũng do sự âm thầm hạ thủ của hai phái, Tsubasahito và Kiko đều là dị năng giả, đứng đầu trung tâm hai phái.

“Lúc trước Thượng tướng không nên để Tsubasahito thân vương điện hạ tiến vào Trung Quốc!” Watashi Ichiro tức giận nói, nhưng lão biết, còn hơn là phải ở lại Nhật Bản nơi nơi khổ cực, Thượng tướng đưa điện hạ đến Trung Quốc chính là vì lo lắng đến sự an toàn của ngài, vào lúc đấy, Trung Quốc có vẻ an toàn hơn Nhật Bản nhiều.

Nào biết rằng trời không cho như ý, Tsubasahito điện hạ rơi vào trong tay bọn người Trung Quốc!

Ngô Du bên kia nghe được tin tức người Nhật Bản đuổi theo mới nhẹ nhàng thở ra, “Hiện tại chúng ta cố gắng ngăn cản bọn hắn, chờ đại quân đến tiếp ứng”

Kéo theo hai vạn năm ngàn người ở phía sau, tuyệt đối không phải là một chuyện tốt đẹp. Dị năng giả cũng sẽ mệt, mất đi dị năng, bọn họ cũng không khác người thường là mấy, tuyệt đối không so được với thể lực tinh lực thuần của quân nhân.

“Chị họ, chị thay bộ y phục này đi.” Bọn họ đến một chỗ ao nước nhỏ trên núi làm chỗ nghỉ ngơi, thành viên ba tiểu đội đột kích tuần tra bên ngoài, thanh trừng dấu vết, nếu liên tiếp không nghỉ ngơi, những dị năng giả này sợ rằng không chịu nổi.

Kỷ Oánh cởi ra bộ quần áo loang lổ vết máu, Kỷ Gia nhìn thấy dấu vết loang lổ trên người cô, nhẹ nhàng hạ tầm mắt.

Ngoại thương đã được Thẩm Lưu Mộc trị, nhưng y chỉ trị thương mà không làm tan các vết ứ, cho nên những dấu vết này đều lưu lại, còn có một ít vết thương đã kết vảy, thương lành, lại không trị liệu đúng lúc, tất nhiên sẽ lưu lại sẹo. Làn da của cô trắng nõn, vết sẹo càng thêm dữ tợn.

“Rất đáng sợ sao?” Kỷ Oánh thản nhiên nói.

Kỷ Gia lắc đầu.

Kỷ Oánh liếc nhìn Miura Tsubasa ủ rũ cách đó không xa, “Lúc tâm tình của ông ta không tốt thì thích lấy roi quật người, mới đầu tao cũng không chịu được loại đau đớn này, càng về sau, khi ông ta đánh mình lại vẫn có thể tươi cười triu mến... Kỷ Gia, tao thật sự rất chán ghét mày.”

Kỷ Gia yên lặng không nói.

“Bác trai và bác gái tuy rằng sớm mất, nhưng mày lại có dị năng, có thể dễ dàng sống sót, thật không công bằng, một con bé vụng về như vậy, lại có thể sống tốt như thế, tao lại phải giãy dụa thống khổ mới có thể ngắc ngoải mà sống.” Kỷ Oánh nhẹ giọng nói, “Cho nên tao rất không thích mày, mày cũng không nên hỏi tao sau khi rời khỏi đây có muốn sống cùng mày hay không, gặp lại mày tao chỉ sợ cuối cùng có ngày không chịu được ghen tị mà giết chết mày.”

“Chị họ...”

“Mày nghe tao nói” Kỷ Oánh nhìn cô bé, “Tao cảm thấy được nếu tao muốn giết mày, dù mày lợi hại thế nào thì cũng sẽ phải chết trên tay tao, bởi vì mày thật sự rất dễ bị lừa, Kỷ Gia. Cho nên, từ bây giờ trở đi, mày hãy cách xa tao một chút, nghe rõ chưa?”

Kỷ Gia chậm rãi đỏ mắt.

“Tao lúc đầu vốn định dựa vào mày mà sống.” Kỷ Oánh thản nhiên nói, “Dù sao, tao cũng chỉ muốn sống mà thôi, mày lại vừa ngu xuẩn vừa dễ lừa, chẳng cần trả giá gì mày cũng sẽ nuôi tao, nhưng ba người kia cũng không dễ chọc, có thể làm cho Miura Tsubasa sợ hãi đến mức này phân nửa trong đầu nhất định có bệnh. Kỷ Gia, mày phải cẩn thận, dù sao tao cũng sẽ không bao giờ muốn tiếp cận những người như thế. Tao tình nguyện chịu khổ một chút lẫn lộn với người thường, còn hơn là chính mình cũng sắp trở nên không bình thường.”

Sau đó, Kỷ Gia liền trở mắt nhìn Kỷ Oánh chậm rãi đi về phía Ngô Du, chỉ nói mấy câu mà thôi, tai Ngô Du liền đỏ dần lên, căn bản không giống binh sĩ nghiêm túc bình tĩnh lúc trước.

Kỷ Oánh thật sự xinh đẹp, hơn nữa còn tinh thông lấy lòng nam nhân, nếu là trước kia nữ nhân như vậy tuyệt đối sẽ không khiến bất cứ cô gái nào có hảo cảm, nhưng trong tận thế, tuy vẫn khiến nữ dị năng giả chán ghét, nhưng không thể không nói, nam nhân liền thành bộ dáng này, nam nhân và nữ nhân, quả nhiên không phải cùng một loài.

Tỷ như, Kỷ Gia sẽ không hiểu được, cái tên Uý Ninh kia sao có thể thốt ra được những lời như vậy, thật sự là...rất chấn động được không! So với gã, thủ đoạn nho nhỏ của chị họ quả thật là nhỏ bé...

Vừa nghỉ ngơi chưa được một khắc, một đội viên đội đột kích liền vội vàng chạy tới, “Người Nhật Bản đuổi tới!”

“Sao lại thế này, dù chúng ta che giấu như thế nào, bọn chúng vẫn có thể tìm đúng phương hướng.” Ngô Du phát hiện có điểm kì quái.

Thẩm Trì nhìn thoáng qua điểm đỏ trên bản đồ, “Rất đơn giản, bọn họ có dị năng giả về phương diện này.”

“Để cho bọn chúng theo đuôi thật quá nguy hiểm.” Một dị năng giả cao lớn ồm ồm nói, hẳn là thủ lĩnh một tiểu đội dị năng giả tương đối xuất sắc.

Đuổi theo phía sau không phải là một cái đuôi nhỏ, mà là ước chừng hai vạn năm ngàn bộ đội, trong đó còn có dị năng giả. Bọn hắn cũng có hơn ba trăm người, hơn nữa đại đa số dị năng giả bởi vì trận chiến đầu tiên đối địch năm nghìn binh lính đã cạn sạch sức lực, hiện tại vẫn đang trong trạng thái mệt mỏi.

Ngô Du cau mày cắn răng, “Đi! Tôi tới liên lạc đại tá.”

Bọn hắn phải nhanh chóng rút vào trong rừng sâu, may mắn có Thẩm Lưu Mộc là dị năng giả hệ Mộc cấp 4, mới có thể ở hậu phương liên tục tạo phiền toái cho quân đội Nhật Bản, nếu không chỉ sợ sớm đã bị bọn chúng đuổi theo.

“Viện binh khi nào thì đến?”

“Nhanh thôi!”

Ngô Du nhìn dị năng giả mỗi một phía sau, nắm thời cơ nói: “Chúng ta chia tổ, trước hết đem tù binh mang về!”

“Chỉ sợ không được.” Kỷ Oánh bỗng nhiên nói.

Tất cả mọi người nhìn về phía nàng, Kỷ Oánh nhìn về Miura Tsubasa tinh thần uể oải cách đó không xa, “Người Nhật Bản chắc là do đuổi theo hắn mà tới, nếu đưa hắn đi người Nhật Bản sẽ đuổi theo.”

“Nếu tức tốc đưa hắn về Bắc Kinh thì sao?” Thẩm Trì bỗng nhiên nói.

Kỷ Oánh kinh ngạc nhìn qua, “Là nhanh đến mức nào?”

Kỷ Gia huyết sáo một cái, Tiểu Vân từ trong rừng chạy tới, hướng cô bé lắc lắc cái đuôi, “Không bằng chúng ta trước đem hắn và Abe Kana đến Bắc Kinh một chuyến.”

Ngô Du trầm trọng gật gù đầu, “Biện pháp này tốt lắm, hắn vừa đi, người Nhật Bản liền mất đi mục tiêu, không có cách nào khác tiếp tục đuổi theo chúng ta, đại tá nói đã thiết lập xong phòng ngự dưới chân núi, chúng ta tranh thủ đem đám người Nhật Bản này một lưới bắt hết.”

Không gian bên trong Tiểu Vân không lớn, bọn người Thẩm Trì cũng không hảo tâm như vậy nhét hai người Nhật Bản này vào, chỉ nhường Kỷ Oánh đi vào nghỉ ngơi, không ai hiểu rõ Miura Tsubasa và Abe Kana hơn cô, nên cần cô theo đến Bắc Kinh trước để nói rõ tình huống. Cô chiếm cứ giường của Kỷ Gia và Minh Nguyệt, Kỷ Gia và Minh Nguyệt chỉ có thể sóng vai ngồi bên kia, dù sao cũng chỉ là tiến vào chứ không phải ngủ, Thẩm Trì và Thẩm Lưu Mộc cũng chỉ ngồi. Thẩm Lưu Mộc dùng dây leo cột Miura

Tsubasa và Abe Kana lên người Tiểu Vân. Để đề phòng bọn chúng có ý đồ gì, một dị năng giả loại lực lượng trực tiếp bẻ khớp tứ chi, miệng cũng bị bịt lại, lại có bốn người Thẩm Trì trông coi, cam đoan không có sơ hở.

Tiểu Vân dùng tốc độ cao nhất chạy trốn, tốc độ rất nhanh, so với xe đua còn nhanh hơn, ở trong rừng lại càng rõ ràng. Không bao lâu, bộ đội Nhật Bản bên kia liền mất đi mục tiêu.

Watashi Ichiro sắc mặt vô cùng khó coi, “Mất đi mục tiêu là có ý gì?”

“Chính là khoảng cách nơi này đã vượt qua một trăm km...”

“Người nói đùa gì vậy! Lúc này mới bao nhiêu thời gian, đã vượt qua một trăm km sao?” Nước miếng Watashi Ichiro đều phun lên mặt tên dị năng giả kia.

Sắc mặt tên dị năng giả cũng khó xem không kém, “Tôi làm sao biết! Nói tóm lại chính là đã vượt qua một trăm km, tôi rất khó xác định vị trí của ngài ấy, xem phương hướng hẳn là đi về phía Bắc Kinh.”

Watashi Ichiro hung tợn mắng, “Còn đứng ngây ra đó làm gì, nhanh chóng ra lệnh đại quân chuẩn bị xuất phát, lui lại, lui lại! Một đám đồ vô dụng!”

Lúc bọn Thẩm Trì rời đi vừa vặn vào lúc mặt trời lên cao nhất, hai người bị trói trên lưng Tiểu Vân vừa phải hưởng thụ ánh mặt trời chói chang bạo chiếu, vừa hưởng thụ vô tận thống khổ do tứ chi bị bẻ khớp mang đến, quả thực sống không bằng chết.

Từ Chiết Giang đến Bắc Kinh nếu lái xe cần mười lăm mười sáu giờ, nhưng với tốc độ cao nhất của Tiểu Vân, chỉ dùng không đến mười giờ, ngay lúc nửa đêm cùng ngày đã tới Bắc Kinh.

Niép Bình đã sớm an bài người tiếp ứng, rất nhanh Miura Tsubasa và Abe Kana cùng với Kỷ Oánh đều được người trong quân đội mang đi. Bốn người Thẩm Trì thậm chí còn có thể trở lại tiểu Tứ hợp viện trong Bắc Kinh thêm thiếp mấy tiếng.

Thăng đến năm ngày sau đó, số dị năng giả còn lại mới lục tục về tới Bắc Kinh, Niép Bình thì vẫn còn chưa có trở về, xem ra chi quân đội Nhật Bản kia tương đối ương ngạnh, không phải một chốc có thể tiêu diệt toàn bộ.

Năm này ngắn ngủi, Thẩm Trì đã đem lần các cửa Lôi Đình kia điều tra đến nhất thanh nhị sở, khác với đời trước, gian phòng thuộc về hắn trước kia trên cửa lại viết “Úy Ninh”, Thẩm Trì nhìn về phía phòng ở của Úy Ninh trước kia, nơi đó là gian phòng ánh sáng tốt nhất tầm nhìn tốt nhất, lại không có người sống.

Trước khi Úy Ninh quay về, hắn đã làm tốt tất cả chuẩn bị, chỉ chờ người kia chui vào lưới, làm cho gã chậm rãi, chậm rãi bị siết chết.

Úy Ninh tạo cho hắn cảm giác cấp bách. Thảm Trì cực kì hận gã, nếu như là cách đây hai năm lúc vừa trùng sinh gặp lại Úy Ninh, chắc chắn hắn sẽ không để cho Úy Ninh chết nhanh như vậy, hắn luyến tiếc, hắn muốn Úy Ninh sau khi bị phản bội bị thương tổn thống khổ mới có thể chết, nhưng hiện tại, hắn chỉ muốn thống khoái hành hạ gã đến chết, sau đó trở lại cuộc sống yên bình.

—— Úy Ninh cũng là người sống lại, Thảm Trì không phải sợ hãi gã, nhưng hắn biết Úy Ninh là một kẻ điên, hắn không muốn kéo dài tạo thành hậu quả phải hối hận, hắn không sợ Úy Ninh, nhưng lại sợ Úy Ninh thương tổn Lưu Mộc, Gia Gia và Minh Nguyệt.

Hiện tại trong lòng của hắn, Úy Ninh không phải là người quan trọng nhất, bất kể là yêu hay là hận, hắn chỉ muốn nhanh chóng giết chết gã mà thôi.

Dùng chính tay mình cầm đao đâm vào trái tim của gã, giết chết gã!

Ai biết, không đợi hắn đi tìm Úy Ninh, Úy Ninh đã đến tận cửa.

Bóng đêm thâm trầm, Thảm Trì mở to mắt, Úy Ninh nhẹ nhàng theo phía ngoài cửa sổ tiến vào.

Thảm Trì hướng gã nhìn lại.

Trong bóng đêm, Úy Ninh nhẹ nhàng nở nụ cười, “Tôi biết bóng đêm không cản trở thị lực của anh.”

Thảm Trì nhìn gã, “... Mày điên rồi?” Tay phải cầm lấy Nỏ Thiên Cơ, tay trái lại sờ chuỷ thủ giấu dưới gối.

Úy Ninh mặc một cái áo T-shirt màu đen bó sát cùng quần, gã cởi áo, lộ ra phần thân trên trắng nõn kiện mỹ, thân thể gã rất đẹp, trước tận thể gã là quân nhân, chưa bao giờ ngừng rèn luyện, cho nên đường nét cơ thể rất ưu mỹ, cũng không phải là bộ dáng gầy gò, mà là mỗi tác cơ mỗi tác da đều tràn đầy lực lượng.

Gã lại cởi khuy quần, Thảm Trì nhìn thấy lều nhỏ của gã dựng thẳng lên, cả người cứng lại, *** má, tên này đầu bị cửa kẹp hả??

“Thảm Trì, đến chơi em đi.”

Thảm Trì: “...” Tao cũng muốn giết mày lắm! Hắn đứng lên, chuỷ thủ giấu ở sau người.

Đúng lúc đó, một thanh âm vô cùng thanh tĩnh truyền đến, “Ba.”

Thiếu niên đứng cửa ôm gối, tóc tai rối bù, thần sắc mơ màng.

Ở tứ hợp viện này, Thẩm Trì đã chuẩn bị bốn căn phòng ngủ, nhưng Thẩm Lưu Mộc vốn ban đầu không nguyện ý phân phòng ngủ với Thẩm Trì, lại dưới mệnh lệnh sắt của Thẩm Trì không tình nguyện ngủ trong gian phòng của mình, đến nửa đêm lại lén lút leo lên giường Thẩm Trì.

Một ngày cũng không ngoại lệ.

Thẩm Trì thấy được thái dương của mình đập thành thịch.

Con mẹ nó đây là chuyện gì xảy ra!!!

50. Chương 50: Tên Thần Kinh!

Trong đêm tối, ánh mắt Thẩm Trì vẫn trong suốt thản nhiên như vậy, hận ý trong lòng Úy Ninh nổi lên, đúng vậy, chính là như vậy, thật giống như là mặc kệ mày làm cái gì, người này vĩnh viễn không hiểu, đời trước vào lúc gã và Thẩm Trì cảm tình tốt nhất, Úy Ninh đã nghĩ đến nếu “làm”, gã nguyện ý nằm dưới thân Thẩm Trì, nhưng Úy Ninh hiểu hắn rất rõ, bởi vì hiểu rõ, gã thậm chí còn đoán được kết cục của chính mình.

Thẩm Trì đối với gã không hề hứng thú, dù gã có lừa mình dối người như thế nào, dù gã có yêu hắn như thế nào, người này cũng sẽ không giống mình yêu đến phát điên, cả người cả trái tim toàn bộ toàn bộ suy nghĩ đều bị một người chiếm cứ.

Tình yêu từ trước đến nay không hề công bằng, có thể do Úy Ninh vốn kiêu ngạo, gã không thể chịu đựng được kết cục như vậy. Nhưng bị ai chính là, Thẩm Trì người này thật sự rất dễ đoán, khi hắn ở bên mình một năm hai năm ba năm năm năm, thẳng đến mười lăm năm, Úy Ninh hoàn toàn hiểu rõ hắn, dù cho làm cái gì, gã vẫn thấy ánh mắt của hắn thanh minh rõ ràng như vậy, dù có thêm vài phần thân thiết và bảo vệ, cũng không phải là điều gã muốn.

Không, gã rất muốn!

Úy Ninh thêm một ngày trầm luân, lại một ngày tuyệt vọng, vì thế loại hận ý cầu mà không được này dần dần tích lũy, cuối cùng đến khi gã không thể kiềm nén được nữa.

Vốn gã muốn đời này Thẩm Trì vẫn hận mình như vậy cũng tốt, dù là yêu hay là hận, đều là một loại cảm xúc cực đoan. Gã không muốn làm anh em với Thẩm Trì, anh em của Thẩm Trì cũng không chỉ có một người, dù gã có là người cực kì quan trọng đi nữa thì vậy vẫn không đủ, Úy Ninh muốn mình càng đặc biệt, muốn Thẩm Trì khi nhớ tới gã máu cả người đều sôi trào, dù loại cảm xúc này là yêu hay là hận.

Úy Ninh là một thằng đàn ông, gã hiểu rõ cơ thể đàn ông, đôi khi, hận ý cũng sẽ kích thích dục niệm.

Chỉ là, vì sao, vì sao ánh mắt của hắn vẫn tĩnh lặng như vậy!!

Úy Ninh không biết, nếu như là một Thẩm Trì vừa mới sống lại, có lẽ sẽ thật sự như gã ước muốn, nhưng đã nhiều năm trôi qua, cừu hận vẫn còn, chỉ là đã dần lắng đọng lại. Thẩm Trì không muốn chỉ vì nhớ đến Úy Ninh, nhìn thấy Úy Ninh liên cả người không khỏe.

“Ba?” Úy Ninh giấu cợt một tiếng, may may không thêm để ý phần thân lộ ra, ánh mắt hờ hững nhìn Thẩm Lưu Mộc, “Thật không nghĩ tới, đời này anh cứ nhiên lẫn lộn cùng một chỗ với tên bệnh hoạn này.”

Úy Ninh tất nhiên biết Lưu Mộc, người bên cạnh Thẩm Trì, gã thấy càng ít càng tốt, rốt cuộc cũng chỉ có một Kỷ Dung Thuý làm Thẩm Trì đối xử có chút khác biệt mà thôi, gã đã động thủ trước, đem một chút khác biệt này bóp chết từ trong trứng nước. Trên đời này không có nữ nhân nào làm gã chán ghét hơn Kỷ Dung Thuý, mà tên Lưu Mộc này cũng là một trong những người gã ghê tởm nhất.

Gã không phải là người chậm hiểu như Thẩm Trì, gã đã sớm nhìn ra ánh mắt Lưu Mộc nhìn Thẩm Trì khác thường – đó là trực giác gặp phải đồng loại. Lưu Mộc chính là loại người gã căm hận nhất, nhất là khi người này dòm ngó đồ vật của gã, loại ánh mắt này gã cực kì quen thuộc, cơ hồ giống y như lúc ánh mắt gã nhìn Thẩm Trì, cho nên, Úy Ninh vô số lần muốn giết y.

Chỉ tiếc là Lưu Mộc không phải người dễ giết như vậy, y là đệ năng giả hệ mộc duy nhất ở Bắc Kinh, rất nhiều lão đại thường tìm y chăm sóc cơ thể, bởi vì rất quý, nên nếu muốn động thủ với y sẽ phải tốn gấp mười gấp trăm lần công phu. Úy Ninh chỉ có thể âm thầm làm cho Thẩm Trì tránh xa Lưu Mộc, kỳ thật làm vậy cũng rất dễ dàng, Thẩm Trì người này, khi hắn tin tưởng người thì rất dễ bị lừa gạt. Hơn nữa Lưu Mộc cũng không phải loại người tốt đẹp gì, vẫn có ác danh, nói y là tên điên còn nhẹ nhàng chán, người thấy y là trốn ở Bắc Kinh cũng có không ít.

Nhưng sau khi gã đưa Thẩm Trì vào sở nghiên cứu cũng chỉ có tên điên này một lần lại một lần đi khắp nơi trên trái đất này cứu hắn. Nếu không phải năng lực của Lưu Mộc quá quan trọng, thì chuyện này đủ làm cho y chết không biết bao nhiêu lần. Càng về sau, Thẩm Trì không biết tại sao lại mất tích ở sở nghiên cứu, Lưu Mộc càng phát điên, giết không ít nghiên cứu viên, lại ở Bắc Kinh đại khai sát giới, cấp trên rốt cuộc phải từ bỏ y, Úy Ninh mất hết sức lực mới có thể vây chết y ở trong vụ linh trên núi Bắc Kinh.

Lưu Mộc năm đó, trong trí nhớ của rất nhiều người ở Bắc Kinh là một sự tồn tại không kém ác quỷ, đệ năng giả hệ mộc dù yếu công kích, nhưng khi đại khai sát giới vẫn tạo ra tổn thất tương đối khủng bố, huống hồ lúc đó Lưu Mộc đã là đệ năng giả cấp cao, tạo thành tai họa không thể lường.

Vì vậy, Úy Ninh mới gọi y là tên điên, Lưu Mộc thật sự là một tên điên, khi đó người ở Bắc Kinh tiến hành thăm dò y, đem cuộc đời của y lật tung lên mới biết được vì trước đây từng chứng kiến thảm kịch huyết án đã tạo thành bóng ma tâm lý cho y, khiến y không ý thức trở nên thị huyết tàn nhẫn, đây là một loại tâm bệnh, hơn nữa còn cực nguy hiểm, dù là trước kia hay lúc tận thế đều có nguy cơ rất lớn trở thành kẻ sát nhân liên hoàn.

Thẩm Trì cười lạnh, “Nói y điên, mày thì tốt đẹp hơn sao, Úy Ninh, trong mắt tao, mày mới là một tên thần kinh bệnh hoạn!”

Thẩm Lưu Mộc đứng cửa cảm giác hai người đang nói chuyện y hoàn toàn không hiểu, giống như là ba ba thân thuộc còn một bộ mặt khác, một bộ mặt y hoàn toàn không quen, cảm giác này làm y rất không thoải mái, rất không cao hứng, tay ôm gối đầu cũng nắm chặt, khớp xương bắt đầu trắng bệch.

Úy Ninh nở nụ cười, ôn nhu nói, “Thẩm Trì, chẳng lẽ anh không muốn biết, tại sao em lại đối với anh như vậy sao?”

Thẩm Trì chìa Nỗ Thiên Cơ vào gã, “Tao không có hứng thú, Úy Ninh, bây giờ tao chỉ muốn mày chết!”

Sắc mặt Úy Ninh trầm xuống, ánh mắt nhìn Thẩm Trì càng âm ngoan, Thẩm Trì chưa bao giờ xem thường thủ đoạn của Úy Ninh, đời trước Úy Ninh chính là thủ lĩnh Lôi Đình, dù Thẩm Trì mang theo hệ thống trò chơi thì vẫn không bằng, dù lúc đầu lợi hại hơn dị năng giả rất nhiều, nhưng vẫn không thể giống Úy Ninh, trời sinh là người lãnh đạo, có vài người dù có lợi hại hơn vẫn không thích hợp, Thẩm Trì tự biết mình không quanh co như vậy được.

Vốn Thẩm Trì rất tin tưởng với việc báo thù của mình, vì mình ở trong tối, còn gã ở ngoài sáng, nào ngờ hần thể nào cũng không nghĩ đến chuyện Úy Ninh cũng sống lại. Bây giờ suy nghĩ của hần chỉ là nhanh chóng giết chết gã.

“Ba ba.” Thẩm Lưu Mộc lại gọi một tiếng, Thẩm Trì thấy trong phòng tối sầm, ngoài cửa sổ không biết từ bao giờ đã bị cây leo phủ kín, đem một chút ánh sáng mờ ảo từ bên ngoài che hết, đèn được bật lên, trong phòng một mảnh quang minh.

Úy Ninh lấy tay ngăn ánh sáng lại, nhất thời mắt không thích ứng được, chờ đến khi gã thích ứng với ánh sáng thì một màn trước mắt suýt nữa làm gã tức chết!

Thẩm Lưu Mộc không biết khi nào thì chạy tới bên người Thẩm Trì, mới mười lăm tuổi so với Thẩm Trì đã không thấp hơn bao nhiêu, đáng người thiếu niên còn chút đơn bạc, mặt mày tuy rằng tuyệt lệ nhưng khuôn mặt đã có chút góc cạnh, y cứ như vậy ôm lấy cổ Thẩm Trì, môi dính sát vào nhau.

Đây không phải là một cái hôn đơn giản, mà là một nụ hôn rất sâu!

Thẩm Lưu Mộc đối với kỹ năng này cơ hồ vô sự tự thông, y tuyệt không thừa nhận mình từng nhìn lên tình nhân hôn nhau, dù có chút ngốc, nhưng vẫn thừa dịp Thẩm Trì kinh ngạc vẫn trong chân tay cứng còng như bị sét đánh mà vươn đầu lưỡi vào.

Đây là một nụ hôn nóng bỏng, Thẩm Lưu Mộc lúc mới bắt đầu động tác còn chút ngây ngô e dè, nhưng rất nhanh liền tiến vào trạng thái, ngược lại Thẩm Trì lại hoàn toàn ngây người, ngay cả việc bắn Nỗ Xuyên Tâm cũng quên, cả đầu như nổ tung, hoàn toàn không ý thức được việc bị “con trai ngoan” tân tân khổ khổ nuôi lớn chiếm tiện nghi.

Thẩm Trì rất đẹp, là một người ai cũng sẽ thích, có đôi khi là bởi vì yếu tố hormone, nhưng càng nhiều là vì vẻ ngoài của hần. Úy Ninh điên cuồng vì Thẩm Trì, có thể là do sau này Thẩm Trì hấp dẫn gã, nhưng

không thể phủ nhận ngay lúc đầu là do bị bộ dáng tuấn mỹ tinh xảo này cuốn hút. Có nhiều người trời sinh có thể yêu cả nữ nhân cũng có thể yêu nam nhân, vì thế, Ủy Ninh cùng Xử nữ là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, sẽ không thể tìm được nam nhân nào hoàn mỹ hơn Thẩm Trì, có lẽ vì vậy mà gã mới có thể yêu Thẩm Trì điên cuồng đến vậy, cơ hồ vạn kiếp bất phục.

Thẩm Lưu Mộc cũng là một nam nhân ưa nhìn, cũng bởi vì vẻ ngoài xuất sắc của y, đời trước Ủy Ninh mới kiêng kị y như vậy, gã vô cùng chán ghét một nam nhân trẻ tuổi lại có bề ngoài tuấn mỹ hơn mình vậy quanh Thẩm Trì. Ủy Ninh là một người có gương mặt baby, nhưng yêu Thẩm Trì đã mười lăm năm, gã đã hơn ba mươi tuổi, không còn trẻ, Thẩm Lưu Mộc lại trẻ tuổi như vậy, tuấn mỹ như vậy, làm cho Ủy Ninh không thể không chế muốn tiêu diệt y.

Thời điểm Thẩm Lưu Mộc và Thẩm Trì hôn môi, từ ngoài nhìn vào, lại không có nửa phần phản cảm hay không hoà hợp, điều này làm cho Ủy Ninh tức giận đến run người.

Dù là đời trước hay đời này, gã sẽ không bao giờ buông tha cho Thẩm Trì, Thẩm Trì trong lòng gã là một bông hoa xinh đẹp mà đầy nguy hiểm, người khác không thể đụng đến, dù tự mình bị độc chết, gã sẽ không cho phép người khác!!

Tiếng “zoẹt zoẹt” vang lên, đèn điện trên đỉnh đầu lúc sáng lúc tối, sắc mặt của Ủy Ninh dưới ngọn đèn nhấp nháy càng hiện lên vẻ âm trầm khủng bố.

“—— Mày, muốn chết!”

Tiếng lửa điện bùng bùng vang lên, Thẩm Trì lúc này mới kịp hồi phục tinh thần, chưa kịp nghĩ đến chuyện “Đậu má con trai ta sao lại làm chuyện này”. “Vì sao thường ngày dạy dỗ như thế mà vẫn nuôi dạy con trai sai”, “Con trai ngoan luôn hiểu chuyện sao lại làm ra chuyện này, thật quá vô lý”, “Rốt cuộc là có chỗ nào không đúng”, “Đều là do tên khốn Ủy Ninh thần kinh này”, liền phản xạ trước cứu con trai rồi nói sau.

Sóng điện đánh xuống mặt đất, không khoan nhượng khắc lên mặt đất một dấu vết thật sâu, bởi vì Thẩm Trì đúng lúc thay thế vị trí nguyên bản của Thẩm Lưu Mộc, cánh tay hấn ngược lại bị đốt một mảng, da thịt cháy đen, thoát nhìn khá đáng sợ.

“Ba ba người không sao chứ!” Thẩm Lưu Mộc ý nghĩ đầu tiên là quan tâm Thẩm Trì, chính là sắc mặt Thẩm Trì không tốt lắm, lời nói ra càng thêm e dè.

Sắc mặt Ủy Ninh càng trầm trọng hơn, hơn nữa nhìn thấy ánh mắt của Thẩm Lưu Mộc đang được Thẩm Trì bảo hộ đằng sau, càng làm cho tâm can Ủy Ninh đau đớn.

Cũng chỉ có tên Thẩm Trì ngu xuẩn này mới không nhìn thấy bản chất của cả tên Lưu Mộc hay tên Thẩm Lưu Mộc này, “Thẩm Trì! Anh chẳng lẽ không thấy thần kinh người này có vấn đề sao?”

“Vậy cũng không liên quan tới mày!” Vết thương trên tay Thẩm Trì lấy tốc độ mắt thường cũng nhìn được bắt đầu khép lại, rất nhanh đã hồi phục như ban đầu.

Úy Ninh cười lạnh, “Tôi đã nghĩ anh sống thêm một lần nữa thì có thể thông minh hơn chút đỉnh, không ngờ lại như vậy, anh cho rằng y tốt hơn tôi chỗ nào!”

“Ít nhất y đã không tiếc hết thầy cứu tao, không giống mày không thèm quay đầu đã bán đứng tao!”

Úy Ninh sắc mặt xanh mét, “Y và tôi cơ bản là cùng một loại người!”

“Mày như thế nào tao không cần biết!” Thẩm Lưu Mộc bỗng dưng mở miệng, ánh mắt khinh miệt nhìn Úy Ninh, “Có điều nếu người hai người đang nói đến là tao, tao nhất định sẽ không giống mày, một tên thần kinh, ba ba là người quan trọng nhất trong lòng tao, bất kể là ai, chỉ cần là kẻ thù của ba ba, tao sẽ bắt chập tất cả giết chết hẳn, ai muốn thương tổn ba tao sẽ cho người đó thấy máu! Ba ba là của tao, tao sẽ bảo hộ người, sẽ cố gắng ngày càng mạnh mẽ, sẽ có một ngày không để cho ba ba chịu chút tổn thương nào! Mày cũng vậy, đêm nay hãy chôn xác ở đây đi!”

Thẩm Trì có chút không biết nói gì, Úy Ninh nói Thẩm Lưu Mộc là tên thần kinh, Thẩm Lưu Mộc nói Úy Ninh là tên điên, kỳ thật...thông thường khi uống rượu ai cũng tự cho rằng mình không say, dù sao cả 2 tên này đầu óc đều có điểm không giống người thường. Có điều, bệnh thần kinh của Úy Ninh nhất định phải diệt trừ, mà Lưu Mộc ... thôi, chính mình nuôi nó từ nhỏ đến lớn, tuy rằng bây giờ có chút sai sai, nhưng, hình như cũng không quá nghiêm trọng...chắc vậy nhỉ?

Úy Ninh cười nhạt, ánh mắt lại lạnh nhạt, cảm xúc bị Thẩm Lưu Mộc chọc giận nhanh chóng bị gã che giấu, “Muốn giết tao, chỉ bằng mày?” Gã thản nhiên nở nụ cười, sau đó nhìn Thẩm Trì, “Em hiểu anh, anh cũng rất hiểu em, anh sẽ không cho rằng em sẽ đi tay không đến đi?”

Thẩm Trì lạnh lùng nhìn gã, “Nói đi, mày đã làm gì?”

“Ở sân ngoài, em đã cài mười bao thuốc nổ, cũng vừa đủ thổi bay tứ hợp viện xinh đẹp này của anh, đương nhiên, em biết chắc phân nửa rằng anh sẽ không chết, nhưng đứa con trai ngoại của anh sẽ không có bản lĩnh bất tử như vậy, thằng nhóc đạo sĩ và cô bé đáng yêu cách vách cũng sẽ giống thế, đúng không?” Úy Ninh cầm một cái điều khiển từ xa nhỏ trong tay, “Thẩm Trì, anh biết là em không sợ chết, kỳ thật cùng anh chết một chỗ là một sự lựa chọn không tồi, đáng tiếc, em cũng sợ em chết mà anh lại không chết được, vì vậy đành phải mang theo mấy người anh yêu quý chôn cùng, anh cảm thấy cách này này như thế nào?”

Bố thằng thần kinh! Thẩm Trì cắn răng.

Việc này quả thật gã có thể làm được!

“Thẩm Trì, chỉ cần anh đáp ứng em một việc, cho dù anh giết em cũng không sao cả.” Khuôn mặt Úy Ninh dần lộ vẻ điên cuồng, gã liếc Thẩm Lưu Mộc đang đứng một bên, “Chúng ta làm một lần!”

Thẩm Trì tròn tròn mắt, cmn cả đám này điên hết rồi đi! Hắn cũng không phải Đường Tăng, cả một đám yêu nữ đều muốn gả cho hắn, ách, không đúng, trước mặt hình như đều là nam nhân...càng ngày càng không bình thường.

“Đừng hòng!” Thảm Lưu Mộc âm tàn nói, ánh mắt phát ánh sáng xanh giống như một con sói.

“Xoảng!” một tiếng, cửa sổ vỡ tung, vô số dây mây chen chúc bò vào, Uý Ninh dứt khoát nhảy sang một bên, “Mây không sợ...”

“Nổ đi, nổ thì nổ, tao sợ mây sao?” Thảm Lưu Mộc hung tợn nói, “Dù có chết, mây đừng nghĩ sẽ động đến một sợi lông tơ của ba ba!”

Thảm Trì: “...”

Đâu má, rốt cuộc là chỗ nào không đúng!

Có điều, hai tên này đều là người điên, người điên cùng người điên, còn có thể nói cái gì,... Cmn Thảm Trì căn bản không kịp nói một tiếng ngăn cản nào!

Vì thế, Thảm Lưu Mộc không do dự biến nơi này thành rừng rậm, Uý Ninh không do dự nhấn nút.

Ầm!

Cả tứ hợp viện đều bị thổi bay hoàn toàn, ngọn lửa phóng cao, cơ hồ nửa thành Bắc Kinh đều bị rung chuyển bởi một hồi nổ mạnh này!

51. Chương 51: Hủy Lôi Đình

Cho dù là thành Bắc Kinh tại mặt thể, cũng không thể nói nổ liền nổ, nơi này vẫn là trung tâm chính trị Trung Quốc, mặc dù nói tại mặt thể phát triển được kinh tế cực kỳ khó khăn, nhưng nhờ cố gắng của Bắc Kinh trong mấy năm nay đã muốn xem như phồn vinh, cho nên vừa có trận nổ lớn như vậy, thật sự kinh động không ít người.

Thảm Trì cũng cảm thấy may mắn, lúc hắn chọn chỗ ở này trên điều kiện, một là gần trụ sở Lôi Đình, hai là ít hàng xóm xung quanh, thanh tĩnh.

Loại chỗ ở kiểu tứ hợp viện này tại mặt thể không hề được hoan nghênh. Tại mặt thể không thể so với thời bình được, không còn nhiều tiền cũng chẳng mấy nhàn rồi, rất nhiều đoàn đội dị năng khó có khả năng trụ tại nơi nhỏ như vậy, nếu là Lính đánh thuê đơn độc, tại mặt thể những người kiểu vậy vẫn được gọi với tên Lính đánh thuê, phần lớn độc lai độc vãng, tiếp nhận các loại nhiệm vụ, bán mạng cho mấy thế lực lớn, nhưng lại không thuê nổi một địa phương lớn như thế, cho dù là những dị năng giả năng lực không tệ, muốn sắp xếp chỗ ở cho người thân, phần lớn đều chọn nhà lầu có độ an toàn cao cùng nhiều người canh gác.

Cho nên thời điểm Thẩm Trì chọn nơi này, trái phải đều không có người ở, khu này thuộc diện đất tấc vàng, ngay cả vùng ngoại ô thành Bắc Kinh cũng đều đầy ắp người, nhưng nơi đây lại lạnh tanh vắng vẻ.

Bất quá, vắng vẻ lại có chỗ tốt của vắng vẻ, mấy năm này bên cạnh thật ra cũng có một nhà ở, nhưng vừa khẻo đêm nay lại đi vắng hết, cho nên khi tứ hợp viện của đám Thẩm Trì bị nổ bay, cơ hồ không có thương vong về người nào khác, chính là những người gần đây bị kinh sợ với trình độ khác nhau mà thôi.

Tới mặt thể, năng lực thừa nhận của mọi người đối loại nguy hiểm này so thời bình cao hơn nhiều lắm, một trận nổ mạnh thành linh xảy ra, cũng không có bao nhiêu người thất kinh, Bắc Kinh đêm nay vẫn tương đương bình tĩnh, không hề gây nên rối loạn.

Rất nhanh đã có người chạy tới hiện trường, có dị năng giả Thủy hệ, Băng hệ cùng Thổ hệ, việc dập lửa chỉ là chuyện mất vài phút.

“Còn người sống sót không?”

“Tạm thời chưa tìm ra ai.”

“Ai đăng kí ở khu này?”

“Tin tức tới từ Hành chính tổng hợp, là một tiểu đội tên “Vân”, thành viên chỉ có bốn người, a, bọn họ vừa mới lập công lớn trong lần hành động hoàn thành kế hoạch quân sự mật tại Chiết Giang.”

“Mới lập được công lớn mà chỗ ở bị người đánh bom?”

Người dẫn đầu vừa vặn coi như là quan quân dòng chính Niếp gia, tuy chỉ phụ trách trị an Bắc Kinh, nhưng quyền hành vẫn không hề nhỏ. Người này họ Trần, quân hàm Thiếu tá, tính ra cùng Niếp Bình cũng có chút quan hệ thân thích, cho nên đối sự việc phát sinh tại Chiết Giang có chút hiểu biết. Không thể nói người này nghĩ nhiều, phải biết rằng, vụ việc tại Chiết Giang này nháo thật sự quá lớn, thượng tầng Bắc Kinh đều bị kinh động, Niếp Bình tại lần này lập công lớn, mắt thấy chuẩn bị được thăng chức. Vậy mà ngay thời điểm mấu chốt, chỗ ở của công thần báo tin lại bị tạc bay, bất kể nhìn từ góc độ nào, đều có điểm vi diệu.

“Báo cáo trưởng quan, có một người sống sót!”

Trần Thiếu tá nhanh chóng nói: “Dẫn ta đi xem.”

Tại vụ nổ lớn như vậy mà sống sót được, cũng không thể còn tốt đẹp gì đi, lúc mọi người đào kẻ kia từ đồng tro tàn ra, một bên chân đã hoàn toàn bị đứt, không biết đã vắng đến nơi nào, nửa bên mặt coi như còn hoàn hảo, nửa bên kia thì hoàn toàn bị hủy, cả người trông vô cùng thê thảm, nhưng nhìn qua cảm giác tình trạng hiện tại giống như không phải hậu quả do vụ nổ tạo nên, bởi vì trên người kẻ đó còn sáng lên một tầng sét nhàn nhạt, trận nổ mạnh này cũng không có khiến kẻ đó cháy thành than, trái lại máu tươi

đầm ãa tựa như toàn thân bị dao găm cắt qua.

“Thiếu tá! Người này —— không thuộc tiểu ðội ở tại nơi đây.” Có người lập tức nhận ra thân phận của kẻ ðó, “Cậu ta là Ủy Ninh của ‘Lôi ðình’!”

Trần Thiếu tá cau mày nói, “Đi thông tri người của ‘Lôi ðình’ ðến, cậu ta tại sao lại ở nơi này...” Còn ðang nghi hoặc, lại liếc ðến thứ gì ðó trên tay Ủy Ninh, “Ồ?”

Giống một cái ðiều khiển, có ðiều sẽ không ai ngu xuẩn ðến mức ðem chính mình nổ thành như vậy ði?

“A!” Một sĩ binh thanh niên tiến lên ðột nhiên bật thốt ra, Trần Thiếu tá vội vàng tiến tới, vừa nhìn kỹ lại, quả thực sợ hết hồn.

Nguyên lai trên người Ủy Ninh không chỉ có máu tươi ðầm ðĩa, mà còn bị cái gì ðó quấn lấy, nhìn không giống như bị xiết chặt vào trong da thịt, mà giống như từ trong da thịt trãi ra, một loại dây leo tinh tế màu vàng nhạt nằm trong ðồng máu tươi cũng không nhìn ra ðược rõ ràng.

“Thiếu tá, ðây hình như là ... dây tơ hồng?” Một sĩ binh do dự mới nói.

Trần Thiếu tá vừa ðịnh ðáp lời, thì bộ ðàm trên người lại vang lên, sau khi nhấn nhận cuộc gọi vừa nghe xong hai câu về mặt liền sa sầm, rồi liếc nhìn Ủy Ninh cả người ðầy máu một cái, “Chuyện này chúng ta không thể quản, ðem tên này mang ði!” ðừng một chút rồi nói tiếp, “Tìm bác sĩ tới xem cậu ta.” Giọng ðiệu lộ ra vài phần chán ghét.

Ủy Ninh còn hôn mê hoàn toàn không biết chuyện gì ðã xảy ra, càng không thể nghĩ ðến Thẩm Trì sẽ tương kế tựu kế, ðẩy cậu ta vào vực sâu không ðáy, hoàn toàn không thể thoát ðược.

Lúc này Thẩm Trì ðang ðứng trong hẻm nhỏ ðen tối cách ðó không xa, ánh mắt lập lòe, nhìn về phía hiện trường không an tĩnh nơi ðối diện. Kỷ Gia khuôn mặt ónh bạch ngẩng ðầu, ðề thấp thanh âm, “Thẩm thúc thúc.”

“Lưu Mộc cùng Minh Nguyệt sao rồi?” Thẩm Trì xoay ðầu lại hỏi.

Kỷ Gia lắc ðầu, có chút thất vọng nói: “Còn chưa tỉnh lại.”

— — —

“Người rốt cuộc muốn thế nào!” Kẻ nói chuyện chính là một gã ðàn ông với khuôn mặt bình thường, mặc cho ai có nghĩ thế nào cũng không ngờ rằng, gã chính là anh trai của Ủy Ninh. Bộ ðạng của Ủy Ninh thực xuất chúng, tuyệt ðối thuộc ðạng trêu hoa gheo nguyệt, bộ ðạng Ủy Bình lại chẳng có nửa phần ðặc sắc, mặt mày thường thường dung mạo thường thường, ném vào trong ðám người cũng không thể gây ra sự chú

ý, chính là biểu hiện lãnh tức khiến gã thêm vài phân đặc biệt.

“Người không nghe rõ sao?” Thẩm Trì tựa tiểu phi tiểu nhìn về phía gã.

Sắc mặt gã ta đã vô cùng tái nhợt, nếu ánh mắt có thể giết chết người, chỉ sợ Thẩm Trì đã bị giết chết vô số lần, mà thực tế thì không như vậy rồi, thậm chí Ủy Bình cũng chẳng phải dị năng giả, chỉ là một tên người thường.

Thời điểm xảy ra nổ mạnh, trong chớp mắt đó, Thẩm Trì đã vạch ra một kế hoạch mới.

Khi đó Thẩm Lưu Mộc cùng Minh Nguyệt đều bộc phát hết khả năng của mình, dị năng điên cuồng phát ra hoàn toàn bị cạn sạch. Lúc Kỷ Gia kéo Minh Nguyệt, Thẩm Trì ôm Thẩm Lưu Mộc chạy khỏi đồng hoang tàn, hai nhóc liền hôn mê, Thẩm Lưu Mộc được Thẩm Trì gắt gao bảo vệ, không bị thương, nhưng thương thế của Thẩm Trì lại rất nặng, tuy vậy hắn chỉ cần ngồi thiền điều tức một lát, liền không có việc gì, chẳng sợ thân thể vẫn còn lưu lại đau đớn, có điều hắn đã quen rồi, nên ảnh hưởng không lớn. Minh Nguyệt cứu Kỷ Gia, cánh tay của cậu bị gãy, Thẩm Trì xử lý đơn giản cho cậu.

Trên tay Thẩm Trì, giữ một phong thư cầu cứu của Kỷ Oánh, là xế chiều hôm đó vừa vận nhận được. Niếp Bình mang theo đại đội rút về, cũng không hoàn toàn tiêu diệt được hết tàn dư quân Nhật. Chiết Giang nhiều núi rừng, để diệt hết toàn quân địch cũng không phải là chuyện dễ dàng. Mà thực tế là quân địch đầu hàng, tiếp sau đó, thượng tầng Bắc Kinh cùng Nhật Bản lên làm một giao dịch, nội dung không rõ, chỉ biết thời điểm Niếp Bình quay về kinh, mang theo một đội quân Nhật Bản, bọn họ mang theo thứ gì đó để chuộc về Tam Phổ Dục.

Kỷ Oánh nhận được tin tức, bởi nội dung nhấn mạnh trong giao dịch là Bắc Kinh phải thả Tam Phổ Dục, mà Tam Phổ Dục đối Kỷ Oánh “phản bội” gã lại hận đến nghiến răng nghiến lợi, yêu cầu lúc đi nhất định phải mang theo Kỷ Oánh về.

Tình thế chuyển biến khiến Kỷ Oánh không thể không hướng Thẩm Trì cầu cứu. Thẩm Trì biết, Kỷ Oánh thân là người thường chẳng sợ tại sự kiện lần này có cống hiến rất lớn, có công với quốc gia, cũng sẽ bị những quan thượng tầng kia đem ra làm vật hy sinh. Quân đội có thể còn giáng một chút đạo nghĩa, những kẻ chính khách lại không, bọn họ chỉ quan tâm tới lợi ích, thân phận Kỷ Oánh vốn xấu hổ, nàng có công cũng chẳng thể công khai được, muốn nàng hoàn toàn biến mất cũng chẳng phải một chuyện khó khăn, nàng có thể tuồn ra bức thư này đã khiến Thẩm Trì cực kỳ kính nể thủ đoạn của nàng rồi, chính là Thẩm Trì còn chưa tìm đến Niếp Bình, liền bị Ủy Ninh tập kích ban đêm tự tìm đường chết.

Thẩm Trì vẫn chưa loại bỏ Tam Phổ Dục ra khỏi danh sách tiêu diệt, hơn nữa Thẩm Lưu Mộc còn gieo một khóa hạt giống trong cơ thể gã đó.

Cho nên hắn biết, hiện tại Tam Phổ Dục đang trong đại sứ quán cách đó không xa, hơn nữa còn là nhân vật được bảo hộ trọng điểm, tại lúc còn chưa tiến hành giao dịch, gã có thể nói là vật phẩm trao đổi cực kỳ trọng yếu.

Giữa các thành viên Lôi Đình có bộ đàm chuyên dụng, Kỷ Gia có một rổ gỗ chim vẹt thần kỳ có thể giả

giọng nói của bất luận kẻ nào, nàng chưa từng nghe qua thanh âm của kẻ kia, Thẩm Trì lại nghe rồi, điều chỉnh vài lần, đã có thể giả tám chín phần tương tự. Hơn nữa, tại lúc bắt được người thực sau, nàng hoàn toàn có thể捏 giọng giống trăm phần trăm. Thẩm Trì cực kỳ quen thuộc Lôi Đình là điều không thể nghi ngờ, hẳn thậm chí biết toàn bộ tiếng lóng cùng tín hiệu liên lạc giữa các thành viên Lôi Đình, cho dù là đời này, những thứ đó cũng không hề thay đổi.

Úy Ninh rõ ràng còn trong đồng phế tích bên kia, Thẩm Trì thực tiếc nuối kế hoạch lần này quá gấp rút, khiến hắn không kịp đào Úy Ninh từ trong đồng đổ nát ra đâm một đao lên trái tim cậu ta, bất quá không sao, lúc chia tay tặng một Tiêu Hóa máu, hảo hảo hưởng thụ những ngày học máu đến chết đi! Huống chi, kế hoạch này sẽ làm cậu ta ném thử tư vị hết đường chối cãi, Thẩm Trì bỗng nhiên luyến tiếc khiến cậu ta chết nhanh như vậy.

Thời điểm phát sinh nổ mạnh là nửa đêm, mười hai giờ ba mươi bảy phút.

Mười hai giờ bốn mươi một phút, Thẩm Trì lén vào cứ điểm Lôi Đình.

Mười hai giờ bốn mươi bảy phút, trộm được bộ đàm, truyền đạt mệnh lệnh cơ mật cấp bậc cao nhất, dùng tiếng lóng mệnh lệnh chuyên thuộc của anh trai của Úy Ninh – Úy Bình, làm kẻ quản lý Lôi Đình, gã và Úy Ninh đều có được quyền hạn cấp bậc cao nhất.

Mười hai giờ năm mươi chín phút, Trần thiếu tá dẫn đầu, quân đội tới hiện trường phát nổ.

Một giờ ba phút, Thẩm Trì bắt được Úy Bình đang giấc ngủ say, đưa gã rời khỏi trụ sở Lôi Đình.

Một giờ bảy phút, thành viên tinh anh Lôi Đình nhận lệnh tập kích, cách đại sứ quán không đến một km.

Một giờ chín phút, Úy Ninh được phát hiện trong đồng đổ nát.

Thời gian cấp bách không có nửa điểm lãng phí, thành viên chủ chốt của Lôi Đình đều là dị năng giả tương đối lợi hại, Thẩm Trì nhìn thấy những gương mặt quen thuộc, nhìn thấy một vài “anh em” ngày xưa, chính là chỉ trầm mặc nhìn, sau đó thông qua rối gỗ của Kỷ Gia truyền đạt mệnh lệnh cho đám người kia, mệnh lệnh cực kỳ rõ ràng, hoàn toàn là phong cách của Úy Bình, hơn nữa đối với những thành viên tinh anh kia rõ như lòng bàn tay, không phải người trong Lôi Đình căn bản không thể chỉ huy được như vậy.

Hắn nhìn thấy thành viên Lôi Đình đem Tam Phổ Dực cướp ra, nhìn thấy Bách Bằng Trạch dị năng giả Phong hệ mang theo gã cực nhanh chạy trốn, báo động reo vang, quân đội nhanh chóng xuất động, một nửa người Lôi Đình bị bắt.

Tam Phổ Dực thành công được đem ra ngoài thành, quân đội phản ứng mức độ nhanh nhất có thể, lập tức giữ lại người Nhật Bản đến Bắc Kinh đàm phán giao dịch.

Thẩm Trì đem bộ đàm cầm trong tay bóp võ, nhẹ nhàng nói, “Xong.”

“Vậy còn Tam Phổ Dực?” Kỷ Gia cau mày, “Cứ vậy để gã chạy trốn sao?”

“Sao có thể.” Thẩm Trì lắc đầu, “Không nên xem thường những binh lính trong quân đội, người Lôi Đình không có cửa mà đấu với bọn họ đâu.” Hắn thực hiểu cực hạn của Lôi Đình là đến đâu.

Kỷ Gia nhìn nhìn tòa nhà đại sứ quán kia, “Chị họ sẽ không có chuyện gì chứ?”

“Ừ, xảy ra chuyện như vậy, những tên Nhật Bản kia sẽ hết đường chối cãi, người Nhật Bản tuyệt đối không thể đưa ra yêu cầu nữa.” Thẩm Trì khẳng định nói.

Sắc mặt Ủy Bình đã không có nửa điểm huyết sắc, “... Người có biết người vừa làm gì không?”

“Đương nhiên biết.” Thẩm Trì nhìn gã, thậm chí còn khẽ cười, khẳng khái trả lời gã, “Hủy Lôi Đình.”

“Vì sao!” Ủy Bình quả thực muốn nghiêng vỡ răng, phải biết là, đối Lôi Đình gã thậm chí còn tốn nhiều tâm huyết hơn hẳn Ủy Ninh, cơ hồ là mất ăn mất ngủ dốc lòng đem nó phát triển lớn mạnh!

Thẩm Trì bình tĩnh nhìn gã, “Lúc người loại trừ Trì Nhạc, có hay không nói cho cậu ấy lý do? Lúc người bỏ rơi Lý Dịch Dung, có hay không giải thích cho nàng? Lúc người vứt bỏ Vệ Kiến, có hay không nói rõ lý do? Lúc người trừ khử Hứa Xuân Dục cùng Hứa An, có hay không bảo bọn họ vì cái gì? Thậm chí —— lúc người ruồng rẫy Quách Ngưng, có hay không giải thích với nàng!”

Mỗi lần Thẩm Trì nhả ra một cái tên, sắc mặt Ủy Bình liền càng ngày khó coi, dần dần cả người run lấy bầy.

“Ta biết, lý do của người chỉ có một, bọn hắn không thể đem lại lợi ích lớn hơn cho người nữa, cho nên bọn hắn chỉ có thể đi tìm chết.”

Tựa như chính mình đời trước, Ủy Bình vĩnh viễn sẽ cực tỉnh táo lựa chọn bên nào đem đến lợi ích lớn hơn, chưa bao giờ có chút chần chừ.

Thẩm Trì bóp chặt cổ gã, “Người có bao giờ nghĩ tới một ngày này? Bị chết đến không minh bạch như thế, người Lôi Đình sẽ nghĩ người hủy Lôi Đình, sẽ hận người cùng kẻ ‘phản bội’ Ủy Ninh, sau đêm nay, hai anh em các người sẽ bị chúng bạn xa lánh, Lôi Đình tan thành mây khói, là kết cục rất không tồi, phải không?”

“... Tên điên này...” Ủy Bình mặt trắng đến đỏ bừng, cơ hồ hít thở không thông, lại vẫn cố gắng phun ra mấy chữ.

Thẩm Trì lại lắc đầu, “Không, người lầm rồi, ta mới không điên như người cùng Ủy Ninh, các người mới là kẻ điên, ta vĩnh viễn đều không hiểu trong đầu các người suy nghĩ cái gì, nhưng ta rất rõ ràng bản thân ta muốn làm cái gì.”

“Hủy các người, hủy Lôi Đình.”

Kỷ Gia im lặng chứng kiến, Thẩm Trì lại nhìn về phía nàng, “Gia Gia, mang Lưu Mộc cùng mình Nguyệt đến đầu ngõ chờ ta.”

“Vâng.” Kỷ Gia luôn luôn ngoan ngoãn nghe lời.

Thẩm Trì xoay đầu lại, “Yên tâm đi Ủy Bình, ta sẽ không giết người đâu.”

Còn không đợi Ủy Bình thở phào, đã bị Thẩm Trì bóp hàm, dao găm trong tay Thẩm Trì chợt lóe, Ủy Bình đau đến thiếu chút nữa bất tỉnh, sau đó mới ý thức được lưỡi của mình bị cắt rớt gần nửa! Không biết có thứ gì đó nhét vào trong cổ họng, cổ họng như thiêu như đốt, vô cùng đau đớn.

“Ta cắt lưỡi người, hủy cổ họng người cùng dung mạo.”

“Tiếp, chọc mù mắt người.”

“Sau đó, đập nát xương chân người.”

“Tiếp đến, xương tay.”

“Phải giã nát ra, thứ như xương cốt này, vỡ thành như vậy, mới không chữa được.”

“Hiện tại, người không có một xu, mắt không thể nhìn, xấu tựa ma quỷ, lại không thể nói chuyện, chỉ có một đôi tai còn nghe thấy rõ ràng. Ủy Bình, kẻ luôn ăn trên ngồi chốc hưởng cuộc sống sung sướng thêm bệnh khiết phích, đến tột cùng có thể sống trong bộ dạng này qua mấy ngày đây?”

Thanh âm Thẩm Trì ôn nhu khiến người khác như tắm gió xuân, lại làm Ủy Bình lạnh run, như rơi xuống hầm băng, đau đớn trên thân thể không át được hàn ý trào ra từ đáy lòng.

Này, được gọi sống không bằng chết.

Ném đi thân thể Ủy Bình không còn khả năng hoạt động bình thường, Thẩm Trì đi hướng Kỷ Gia, đi tới một ngày mai tươi mới. Ủy Bình đã chết, Lôi Đình bị hủy, Ủy Ninh cũng chẳng sống quá mấy ngày, để cậu ta phải gánh lấy thanh danh phản bội quốc gia phản bội anh em, như vậy quân đội sẽ hảo hảo chiêu đãi cậu, nói không chừng, cậu ta sẽ không chết dễ dàng như vậy, thêm nhiều chút dằn vặt thì càng tốt, tuyệt không tồi chút nào.

Cứ kéo dài hơi tàn đi, dù sao kết cục cuối cùng vẫn là một chữ chết.

Thù lớn đã báo.

Tâm tình Thắm Trì vô cùng bình tĩnh, công lên Minh Nguyệt, ôm lấy Thắm Lưu Mộc, mang theo Kỷ Gia hướng tới tương lai mới.

==== =====

Suy nghĩ của tác giả: báo thù đã có kết cục, sau đó đổi thành bản đồ cuộc sống hạnh phúc.

Khụ khụ, hạt giống trong cơ thể Tam Phổ Dực còn chưa nở đâu →__→

“...” (đoạn này tác giả vận động bạn đọc vote cho truyện trên một trang nào đó, lười dịch:<)

Cám ơn địa lời của Thần Trần, Quả Mụ, Ngâm Dực, Mị Mị Dương, Mặc Cận Ngô Hoa, Tử U Tuyết, Xiajing77, 13991963, yêu các người, (3

52. Chương 52: Ra Khơi

Tiểu Vân xuyên qua rừng núi hẻo lánh mà phóng như bay, sau hai ngày đã đến Chiết Giang, thuyền của người Nhật Bản vẫn còn neo ở cảng.

Thắm Lưu Mộc và Minh Nguyệt vẫn chưa tỉnh, dị năng giả không phải mỗi lần hao tổn năng lượng đều bình yên, sức nổ quá mạnh, Ủy Ninh là dị năng giả hệ lôi, lại đã chuẩn bị từ trước, vốn có thể sống sót qua vụ nổ. Có điều Thắm Lưu Mộc lại ngoan tâm, cho gã thêm một kích, gã mới dễ dàng ngã xuống như vậy. Ủy Ninh không phải là kẻ xúc động không có đầu óc, hoàn toàn ngược lại, gã vừa độc ác vừa nham hiểm, nhưng dù gã có thông minh thế nào thì cũng có lúc tính sai, gã không ngờ Thắm Lưu Mộc lại điên cuồng đến vậy.

Thắm Trì cũng không thể không chuẩn bị mà có thể nhanh chóng nghĩ ra kế hoạch phá hủy Lôi Đình như vậy, trước đó hắn đã thám thính qua tình hình ở Lôi Đình, sau khi nhận được tin báo của Kỷ Oánh hắn liền tính toán hốt Lôi Đình một phen, duy nhất không ngờ được là chuyện Ủy Ninh tự chui đầu vô lưới.

Hận thì vẫn hận, chỉ là không hận đến mức máu cả người sôi trào, không hận đến mức dù có phải hi sinh cả cuộc đời mình cũng phải làm cho bọn chúng sống không bằng chết. Hắn vốn chỉ muốn gài bẫy Lôi Đình một phen, sau đó giết chết Ủy Ninh và Ủy Bình. Đời này ngoại trừ Ủy Ninh cũng trùng sinh và Ủy Bình gây nghiệp chướng ra thì những người khác tội không đáng phải chết. Dù cái bẫy này khiến Lôi Đình bị phá hủy, nhưng những dị năng giả chỉ nghe theo lệnh sẽ không bị xử tử, bọn họ chỉ nghe theo mệnh lệnh mà thôi, đầu sỏ là anh em họ Ủy, còn có thể liên lụy đến vị Lý thiếu kia.

Có điều loại kết cục này càng đúng ý Thắm Trì, vị Lý thiếu này trong tối ngoài sáng ủng hộ sở nghiên cứu

thí nghiệm trên cơ thể sống, cũng chẳng phải là dạng tốt lành gì!

Kế hoạch so ra không biến hóa nhiều, việc báo thù còn thuận lợi hơn so với Thẩm Trì tưởng tượng. Hiển nhiên việc này làm cho hắn hơi mất mát, cảm giác này không giống với việc để Dư Khánh chết trong tay Cận Hi, cũng không phải là thất vọng cùng phần nộ, mà là một loại trống vắng.

Bởi vì trong đầu đột nhiên không còn gì phải suy tính, thời gian suy nghĩ vẫn vơ bồng tăng lên, một lần lại một lần cái hôn của Thẩm Lưu Mộc, rồi lại tự cảm thấy không được tự nhiên. Hắn thật sự nghĩ không ra tại sao con trai tự mình nuôi lớn lại trở nên như vậy? Có tình lúc này Thẩm Lưu Mộc vẫn còn hôn mê chậm chạp không tỉnh lại.

Lúc này bọn nó tuy bất tỉnh nhưng cũng không phát sốt, cho nên không phải là do tiến hoá, dù rằng khoảng cách đến lúc tiến hoá cũng không xa. Thẩm Lưu Mộc được Thẩm Trì bảo vệ không bị thương vì bom nổ, lại bị lôi điện của Ủy Ninh đánh trúng, Thẩm Trì vào lúc cởi quần áo của y mới nhìn thấy vết thương bị cháy đen trên ngực, trong lòng vừa hận Ủy Ninh tàn nhẫn, đồng thời cũng lo lắng cho Thẩm Lưu Mộc, vốn trong lòng còn chút phức tạp cùng tức giận lại bị lo lắng làm cho giảm bớt không ít.

Thế nhưng hắn lại không biết Ủy Ninh còn đáng thương hơn Thẩm Lưu Mộc rất nhiều, một hạt giống Tô hồng chui vào cơ thể gã, quần quanh không rời, đây là một loại tra tấn còn thống khổ hơn cả cái chết.

Thẩm Lưu Mộc vẫn chưa tỉnh lại, hơi thở trì trệ, rơi vào giấc ngủ sâu, lúc này Thẩm Trì cảm thấy nếu mình là một chức nghiệp trị liệu thì tốt rồi... Ít nhất vừa có thể đánh lại vừa có thể trị liệu, không giống như bây giờ bó tay chịu trời nhìn giá trị sinh mệnh của Thẩm Lưu Mộc rút xuống chỉ còn một nửa. May mắn y có đặc tính của dị năng giả hệ mộc, đang chậm rãi khôi phục từng chút một.

Còn Minh Nguyệt thì không biết chuyện gì đang xảy ra với cậu. Cậu cũng hôn mê bất tỉnh, giá trị sinh lực đầy ắp, nhưng lại mãi không chịu tỉnh lại. Có vẻ như là do di chứng của việc bạo phát dị năng cấp tốc. Tình huống của cậu và Thẩm Lưu Mộc khác nhau, Thẩm Lưu Mộc với vụ nổ là đã có sự chuẩn bị trước, Minh Nguyệt thì không hề được chuẩn bị. Phòng cậu và Kỷ Gia cách vách, khi cậu kịp phản ứng là đúng lúc vách tường bên Kỷ Gia vỡ vụn, vô số lá bùa xoay quanh toàn thân cậu, tản ra ánh sáng dịu nhẹ, ánh lửa vụ nổ bị chặn lại ở bên ngoài, dưới chân chấn động, Minh Nguyệt ôm chặt lấy cô bé thở gấp. Cảnh tượng ánh sáng dịu nhẹ từ những lá bùa phản chiếu lên gương mặt xinh đẹp ấy, Kỷ Gia cảm giác cả đời này sẽ không thể quên được...

Người này sẽ bảo vệ mình, dù có chết, cậu ấy cũng sẽ bảo vệ mình.

Không biết vì sao, trong lòng Kỷ Gia như bị thứ gì đó đập mạnh, không phải là ngọt ngào hay là gì khác, chỉ là một chút đau xót, lại có chút chất, lại pha thêm chút yếu ớt.

Nhưng vì sao đến giờ Minh Nguyệt vẫn bất tỉnh!

Kỷ Gia lắng nghe hô hấp của cậu, rất sợ có một ngày cậu cứ vậy mà ngủ mãi, cho nên cô bé mỗi ngày đều nói chuyện với Minh Nguyệt, quen biết nhiều năm như vậy, cô bé cũng chưa bao giờ nói nhiều với Minh Nguyệt như vậy!

Thẩm Trì bón cho Thẩm Lưu Mộc và Minh Nguyệt vẫn đang hôn mê một ít canh thịt, Kỷ Gia đang làm một con rối gỗ to lớn hơn. Bọn họ cần rời khỏi nơi này, cần một phương tiện giao thông mới lớn hơn, tốt hơn, và quan trọng nhất là xuống nước được.

Nguyên liệu cuối cùng là một cây trúc tiến hoá bọn họ tìm được ở Chiết Giang, cái cây này thuộc cấp bốn nhưng lại không phát triển linh trí mà lại là ở phát triển trên phương diện độ cứng, độ lớn và tươi tốt, cơ hồ cứng đến mức đao kiếm khó phá, thủy hỏa bất xâm. Nếu không phải dị năng của Kỷ Gia là làm con rối, sợ là không bào được cây trúc này. Chỉ riêng việc chặt đứt cái cây đã khiến Thẩm Trì mất nguyên một ngày, cây trúc là cây rỗng ruột, tiết kiệm không ít sức lực, tuy nhiên Kỷ Gia vì xử lý nó vẫn tiêu phí rất nhiều tinh lực.

Cái cô bé phải làm chính là một rối gỗ kiểu động vật lưỡng cư để có thể xuống nước được. Cuối cùng cô bé chọn ếch, vừa may là lúc ở sở nghiên cứu Bắc Kinh bọn họ tìm được một đôi mắt của ếch tiến hoá, con ếch này cũng vừa may tiến hoá trên phương diện hình thể. Tỷ lệ động vật tiến hoá không cao, tỷ lệ động vật lưỡng cư tiến hoá so với các loại động vật khác còn thấp hơn nhiều, hiện tại phải lập tức làm ngay, Kỷ Gia thật ra cũng không còn sự lựa chọn nào khác.

Dị năng của Kỷ Gia là làm rối gỗ, từ khi phát hiện mình có thể có thể đem nhiều đôi mắt khác nhau gắn lên rối gỗ, đến khi làm được rối gỗ cũng sẽ mang dị năng, Kỷ Gia phải sử dụng phương pháp đặc biệt để xử lý những đôi mắt, đó là xử lý chúng thành tiêu bản. Hiện giờ với dị năng của mình thì không cần phiền toái như vậy nữa, cô bé có thể dễ dàng làm đôi mắt cứng như ngọc lưu ly, đến khi cô bé tiến lên cấp ba thậm chí còn có thể biến đôi mắt này biến thành hình dạng mong muốn để gắn lên rối gỗ.

Còn bây giờ cô bé đã lên cấp bốn, so với lúc trước càng khác biệt. Chẳng hạn như đôi mắt ếch này, đôi mắt ếch này so với cơ thể nó không hề nhỏ, phải biết rằng con ếch gỗ rất to lớn, mà đôi mắt này khi đặt trước mặt Kỷ Gia là hai quả cầu cực kỳ to, đôi mắt này nguyên bản có chút vân đục, qua tay Kỷ Gia dần dần trở nên trong suốt, cho đến khi giống như hai viên cầu thủy tinh óng ánh bạch quang trôi nổi giữa không trung. Nhìn xuyên qua nó có thể thấy rõ ràng bên ngoài, thậm chí còn nhìn càng thêm rõ hơn so với bình thường.

Bụng ếch rất lớn, cây trúc tiến hoá này cũng rất lớn, tuy đây là lần đầu tiên Kỷ Gia làm, nhưng cô bé trời sinh am hiểu cái này, trên bản phác thảo là một con ếch bụng to màu xanh cực kỳ đáng yêu ngay thơ đang quỳ rạp trên đất, hoàn toàn giống động vật trong hoạt hình, sắc xanh đậm của trúc giống màu xanh của ếch cơ hồ y hệt. Thời điểm hoàn thành, Thẩm Trì kinh ngạc nhìn về phía con vật to lớn này, không thể không cảm thán hân hạnh quả thật đã thu được một trợ thủ lành hành rất tốt, dị năng của Gia Gia quả thật là dị năng hữu dụng nhất tận thế a!

Lần này để vào được trong miệng ếch, chỉ có duy nhất Kỷ Gia có thể ra lệnh cho nó há mồm cho bọn họ đi vào, thậm chí cô bé còn dùng cành trúc làm thành một cái lưới “thang máy”, toàn bộ tự động, có thể nhanh chóng đem người tiến vào trong bụng ếch.

Để làm con ếch trúc này Kỷ Gia dùng hai đoạn trúc, vừa vụn chia con ếch thành hai bộ phận trước sau, cô bé lại dùng thêm những tấm trúc mỏng nhưng bởi vì tính chất cực kỳ cứng rắn nên có thể chịu được áp lực tương đối lớn, chia không gian trong bụng ếch thành bốn căn phòng nhỏ tương đối độc lập. Trúc có thể lọc bớt tạp âm, thanh lọc không khí, bên trong con ếch trúc đều là mùi hương thơm mát của trúc, cực kỳ dễ ngủ. Kỷ Gia đã đem đoạn trúc bên trong rửa sạch sẽ, đem cành trúc nhô ra làm thành giường và bàn ghế, lại tận dụng lá trúc mát mẻ trải trên mặt đất thành thảm thiên nhiên, trải trên giường thành chiếu thiên nhiên, đến mùa đông còn có thể kết thành chăn.

Đến bây giờ Thắm Lưu Mộc vẫn chưa tỉnh, may mắn cây chanh dùng để cung cấp điện trong bụng Tiểu Vân vẫn xum xuê như trước, dưới tác động trường kỳ của Thắm Lưu Mộc, nó cũng đã tiến hoá, bình thường không sao, đến khi đem nó đến trồng trong bụng con ếch trúc, nó bỗng trở lên cao lớn gấp mấy lần trước đây. Với không gian nhỏ hẹp trong bụng Tiểu Vân, nó muốn cao lên cũng là chuyện không thể.

Kỷ Gia thậm chí còn làm ra được đèn điện tiết kiệm năng lượng, dẫn nó chiếu sáng bốn căn phòng nhỏ. Ngoài ra còn có một cầu thang nhỏ dẫn lên trên “lầu các”, nơi này chính là vị trí mắt ếch, ánh sáng từ bên ngoài có thể chiếu vào qua đây, không chỉ chiếu sáng khu “lầu các” nhỏ bé này, còn có thể chiếu sáng đến bốn căn phòng nhỏ khá tốt. Trên lầu còn được Kỷ Gia đặt bốn cái ghế dựa to, lót đệm ngồi mềm mại, vừa vặn có thể xuyên thấu đôi mắt trong suốt nhìn ra ngoài.

Căn phòng được chiếu sáng kia chính là căn phòng lớn nhất, lúc không cần bật đèn có thể tiết kiệm được không ít điện. Nơi này có bàn, có ghế dựa, thậm chí có cả giá sách. Mấy quyển sách ở trong Tiểu Vân phải nhét gọn vào đáy rương, giờ đã được nhìn thấy ánh sáng mặt trời. Trong góc phòng có một cái bàn trà nhỏ dài hẹp, dưới đất là thảm lá trúc. Thắm Trì đã chuẩn bị trong balô không ít da lông động vật, đây là hắc cổ tình giữ lại, đến mùa đông sẽ có tác dụng lớn, phải biết rằng da lông động vật tiến hoá có thể lớn đến mức phủ kín cả căn phòng. Một góc khác là mấy cái nồi điện, trong không gian phong bế này không có cách nào dùng bếp ga các loại, Thắm Trì chỉ có thể chuẩn bị bếp cồn và nồi điện. Tại đây nơi tốn điện chính là đèn tiết kiệm năng lượng và nồi điện, muốn dùng nhiều cũng không thể, cây chanh tiến hoá tỏ vẻ nó cũng bất lực a! Đây chắc là không gian mà nơi bọn họ ở lại lâu nhất, có sách, có giấy, có bút vẽ, thuốc màu, vân vân, Kỷ Gia không chỉ chuẩn bị cờ tỷ phú, còn có cả cờ vua, cờ vây,...thậm chí là MP3 và máy phát CD công suất bé nhất, càng khỏi nói tới PSP vừa có thể nạp điện vừa có thể dùng pin. Chỉ tiếc là đã tận thế năm thứ tám, rất nhiều trò chơi đã biến mất.

Căn phòng cách vách chính là phòng chứa đồ, chất đầy những vật dụng linh tinh. Nếu không có gì bất ngờ thì bọn họ sẽ phải đi rất lâu, cho nên mấy ngày nay Thắm Trì cơ hồ đều tận dụng Thần Hành đi đến các thành thị, vơ vét các loại đồ dùng nhét vào căn phòng ngày.

Phía dưới làm thành hai phòng ngủ, Thắm Trì và Thắm Lưu Mộc một phòng, Minh Nguyệt và Kỷ Gia một phòng. Nói là hai phòng, thực tế là ba, bên phía phòng Kỷ Gia và Minh Nguyệt, Kỷ Gia không quên treo một tấm màn bên trong, chỉ có điều cô bé mà Minh Nguyệt cùng nhau lớn lên, ngủ chung đã quen, giờ cách xa nhau quá cô bé ngược lại có chút lo lắng, do vậy mà làm thành hai giường, trên thực tế vẫn cách nhau rất gần, chỉ là ở giữa có thêm một tấm màn trúc mà thôi. Trái lại Thắm Trì và Thắm Lưu Mộc vẫn ngủ chung một giường không tách ra, giác quan thứ sáu của Kỷ Gia rất mạnh, cô bé cảm thấy nếu mình làm căn phòng này giống như căn phòng của mình, Thắm Lưu Mộc chắc chắn sẽ giận mình.

Đương nhiên, không thể thiếu nhà vệ sinh được. Phía bên phải hai căn phòng chính là một gian phòng tắm nho nhỏ. Nước ở tận thế quá quý giá, bọn họ lại không có hệ năng giả hệ thủy, vốn không nên lãng phí nước làm chuyện như là tắm rửa, nhưng bọn họ có Minh Nguyệt, Minh Nguyệt có một lá bùa rất hay, gọi là bùa Tịnh Thủy (bùa thanh lọc nước). Bùa này không phải bùa khó vẽ, Minh Nguyệt thời còn ở cấp hai đã có thể vẽ được, có thể đem nước bẩn không thể uống được thành nước ngọt sạch sẽ có thể uống. Ở biển cũng có thể đem nước biển biến thành nước ngọt trong lành, cho nên bốn người bọn họ chưa bao giờ thiếu nước.

Có điều Thắm Lưu Mộc và Minh Nguyệt còn chưa tỉnh, do vậy Thắm Trì và Kỷ Gia đang chuẩn bị không ít nước ngọt đựng bên trong bụng ếch. Chờ đến khi Thắm Lưu Mộc tỉnh lại, là dị năng giả hệ mộc y còn có thể cải tạo con ếch trúc lần thứ hai, khiến nó càng thích hợp với sinh hoạt con người hơn. Hệ mộc không chỉ đại biểu cho khả năng trị liệu, nó còn có tác dụng phụ trợ lớn với cuộc sống.

Công tác chuẩn bị ước chừng kéo dài hai tháng, Thẩm Trì và Kỷ Gia mới đợi được đoàn người Nhật Bản chuẩn bị về nước. Miura trải qua sự kiện lần này càng trở nên thô bạo, khiến Kỷ Gia thở phào đó là cô bé không nhìn thấy bóng dáng Kỷ Oánh. Nếu Miura mang theo Kỷ Oánh, chắc chắn sẽ không giết chết cô ta nhanh như vậy. Với tính cách của ông ta, nhất định phải tra tấn một chút rồi mới giết chết mới đúng. Nếu Kỷ Oánh không ở đây, không thể nghi ngờ suy đoán của Thẩm Trì là chính xác, người Nhật Bản không còn mặt mũi đề cập đến chuyện này.

“Chuẩn bị đi”, Thẩm Trì nhẹ nhàng nói.

Kỷ Gia gật gật đầu, “Đều đã chuẩn bị xong”

“Lên đường đi.”

“Dạ.”

Con ếch được Kỷ Gia đặt tên là Thanh Thanh xuống nước, lặng lẽ đi sau thuyền người Nhật Bản.

Ra khơi ở tận thế nguy hiểm hơn bình thường rất nhiều, chưa kể đến thời tiết tồi tệ, thường xuyên gặp phải bão cùng sóng thật, còn bị các loại gió lốc uy hiếp, càng không nói đến các sinh vật tiến hoá trong nước.

Có điều thật ra phần lớn các sinh vật biển tiến hoá đều không chú ý tới Thanh Thanh với hình thể khổng lồ, ngoại hình không khác gì ếch tiến hoá, hầu hết đều vòng qua nó mà đi, cũng bởi vì con ếch này thật sự rất lớn, phần lớn các loại cá đều không nuốt nổi, trừ phi đó là cá voi. Nhưng cá voi cũng chia chủng loại, cá voi tấm sừng thông thường chỉ ăn vi sinh vật, sinh vật phù du, sinh vật thân mềm cùng tôm tép, cá nhỏ, chỉ có cá voi có răng như cá nhà táng, cá hổ kình, cá voi mõ,...mới hứng thú với con “ếch” như vậy. Có điều nếu không phải là cá voi có răng tiến hoá, Thanh Thanh còn lâu mới sợ chúng nó.

Nó có được dị năng của ếch tiến hoá, cũng không dễ đối phó như vậy

Thuyền lớn dẫn đường, Thanh Thanh chìm trong nước, trúc vồn rất nhẹ, sẽ nổi trên mặt nước, tuy nhiên nó là rỗng gỗ do Kỷ Gia khổng chế, giống như vật còn sống lặn ngụp trong nước, bốn chân vồn không có khả năng nạy mở ra nhẹ nhàng bơi, thậm chí còn dùng quai hàm để thở, thoát nhìn chính là một con ếch to lớn còn sống!

Sau ngày ra khơi, Thẩm Lưu Mộc rốt cuộc mở mắt.

Kỷ Gia vừa mới đi xuống phòng ngủ phía dưới lấy đồ, nơi này chỉ còn lại Minh Nguyệt đang hôn mê cùng Thẩm Trì đang chăm sóc cho bọn chúng.

“Thẩm Trì”, Thẩm Lưu Mộc khàn giọng kêu lên.

Thẩm Trì trừng mắt nhìn y, Thẩm Lưu Mộc lập tức sợ hãi kêu một tiếng “Ba ba”, bấy giờ thần sắc Thẩm Trì mới dịu đi một ít, vậy mà động tác kế tiếp của Thẩm Lưu Mộc lại làm Thẩm Trì cứng người, hận không thể đem thằng nhóc chết tiệt này đánh một trận, bởi vì Thẩm Lưu Mộc cực kỳ tự nhiên kéo tay Thẩm Trì, ôm lấy cổ hắn, cứ vậy hôn lên!

Mềm mại lại ấm áp, Thẩm Trì cảm thấy bị đả kích!

Con mẹ nó!

Thẩm Trì trừng to mắt, thiếu chút nữa đã nói bậy, nhưng nháy mắt, Thẩm Lưu Mộc lại ngã xuống!

“THẨM LƯU MỘC, CON...!” Thẩm Trì vừa định dạy dỗ thằng nhóc chết tiệt này thì phát hiện Thẩm Lưu Mộc có điểm không thích hợp, đưa tay sờ, trán Thẩm Lưu Mộc nóng bỏng!

Y phát sốt!

Đây là dấu hiệu sắp đột phá cấp năm!

Con mẹ nó có thể đứng lúc như vậy không thằng nhóc này!

53. Chương 53: Tới Nhật Bản

Biển cả không phải chưa từng thấy qua, quê nhà của Thẩm Trì ở thật lâu trước kia cũng không tính cách xa biển cả, nhưng chỉ sợ không có mấy người được ngồi tàu ngầm mà xem thế giới đáy biển như này.

Ánh sáng không đủ, dựa vào cây chanh tiến hóa kia, hai ngọn đèn tiết kiệm năng lượng đem khoảng không gian xung quanh chiếu tương đối sáng, nhờ đó mà Thẩm Trì cùng Kỷ Gia mới có thể ngồi trên gác mái, xuyên qua hai viên mắt trong suốt nhìn ra bên ngoài.

Kỷ Gia có thể trực tiếp thông qua đôi mắt Thanh Thanh xem, nhưng điều đó lại đem lại cảm giác hoàn toàn bất đồng, cho nên nàng vẫn chịu khó ngồi trên gác mái để ngắm cảnh bên ngoài.

Ngắm nghĩa mấy giờ liền, bọn hắn mới xuống tầng, dù sao còn có hai tên “người bệnh” cần chăm sóc đó.

“Được rồi, đừng giả bộ ngủ nữa, ta biết ngươi đã tỉnh!” Thẩm Trì trực tiếp vỗ phát vào đầu Thẩm Lưu Mộc, lần này xuống tay không hề nhẹ.

Thẩm Lưu Mộc không dám kêu đau, mở to mắt bày ra bộ dáng đáng thương nhất, “Ba ba...”

“Còn biết ta là ba của ngươi!” Thẩm Trì quát.

Hắn trên mặt tình cảm chậm chạp, cũng không phải thật sự khờ! Con trai đều cắn đến trên miệng hắn, còn kiếm được lý do gì thoái thác lừa mình dối người nữa.

“... Nhưng ngươi cũng không phải ba ruột của ta...” Thẩm Lưu Mộc thầm nói.

Kỷ Gia không dấu vết kéo Minh Nguyệt nhích nhích sang bên cạnh, hòng tránh lửa đạn bên kia tổn thương tới người vô tội.

Sắc mặt Thẩm Trì trở nên càng khó coi, nếu là người khác làm như vậy với hắn, đã sớm bị hắn cho ném mùi Nổ Xuyên tim rồi, làm sao còn có thể ngồi nói chuyện như bây giờ! Nhưng Thẩm Lưu Mộc là con trai hắn! Mặc kệ đời trước là như thế nào, đời này hắn đã nuôi Thẩm Lưu Mộc từ lúc còn nhỏ đến lớn, Thẩm Trì là thực sự xem y trở thành con mình.

Vì thế, lúc Thẩm Lưu Mộc nói ra câu kia, quả thực muốn đem Thẩm Trì tức đến mức bật cười, “Được! Được! Nuôi nhiều năm như vậy cũng không phải cha của ngươi, coi như ta nuôi phải bạch nhãn lang (kẻ vô ơn bạc nghĩa) —— ưm!”

Ngọa tào, tên nhóc này là muốn chết đi! Còn dám tới! Cư nhiên còn dám tới nữa! Thẩm Trì cảm giác trong lòng mình đang có một vụn đầu thảo nê mã chạy chồm qua! (thảo nê mã: [bad word] your mother)

Kỷ Gia lại kéo Minh Nguyệt nhanh chóng lui đến góc.

Thẩm Trì đẩy ra Thẩm Lưu Mộc lại một lần nữa hôn hắn, chỉ cảm thấy rằng đều bị y đụng đến đau đớn, không chút khách khí cốc Thẩm Lưu Mộc một cái, phát ra tiếng vang vọng, đôi lông mày thanh tú của Kỷ Gia khẽ nhướn, không đánh nằng nằng vẫn có thể cảm thấy đau đớn.

“Thẩm Trì.” Thẩm Lưu Mộc cũng không che đầu, ngẩng đầu nói, “Ngươi muốn đánh ta thì cứ đánh đi, ngươi không phải ba ruột của ta, thì nói gì loạn luân với không loạn luân, ta chính là thích ngươi thì như thế nào a! Nhìn Niếp Bình với Từ Mộng Chi đó, đều là nam nhân thì sao chứ, ta chính là thích ngươi, từ lúc ta hiểu những việc này thì giấc mộng đầu tiên cũng chính là về ngươi, ta nhìn ngươi đã muốn hôn ngươi đấy, ta ——”

Thẩm Trì khiếp sợ không nói nổi một lời, tựa như đây là lần đầu tiên nhận thức đứa con trai này, hoàn toàn là khiếp sợ át hết tức giận rồi.

Hắn sâu sắc cảm thấy hắn đã sai lầm rồi! Mang theo mấy đứa nhỏ sống cuộc sống bốn người, Lưu Mộc căn bản sẽ không gặp qua nhiều nữ nhân, càng không cùng nữ nhân sinh hoạt qua, một cô bé duy nhất là Kỷ Gia mắt nhìn lại chính là hết thấy của Minh Nguyệt, làm sao không dễ dàng sai lệch được chứ! Rõ ràng mấy năm trước còn tốt, hiện tại sao lại thành như vậy đâu!

“Chẳng sợ người đánh ta, ta vẫn muốn nói, mặc kệ người có phải ba ba của ta hay không, ta thích chính là người, hai năm qua ta đã sớm suy nghĩ cẩn thận, cũng không muốn nhẫn nhịn nữa, ta muốn chính là cùng người cùng nhau, không phải quan hệ giữa ba ba và con trai, mà là cái loại có thể hôn môi ôm trên giường, ta đã tra qua giữa nam nhân lúc đó cần làm như thế nào rồi...”

Ồi cái méo gì thế này, trình độ cũng quá cao rồi đấy! Thẩm Trì nhìn thẳng con trai mới mười lăm tuổi của mình, đầu ngón tay đều có điểm run, tốt, tốt, tốt! Tại tình huống được tỏ tình mãnh liệt đến đập vào mặt đây, Ặc, nếu đây còn được gọi là tỏ tình ý, Thẩm Trì là không chút nào hoài nghi về sự quyết tâm của Thẩm Lưu Mộc cùng độ chân thật của chuyện này.

Hiện tại Thẩm Trì vô cùng hoài niệm đứa con trai đáng yêu ngoan ngoãn mấy năm trước kia... Quả nhiên, con trai cái gì, lớn lên liền hết đáng yêu!

“Không nói nữa!” Thẩm Trì cắt đứt lời y, thanh âm Thẩm Lưu Mộc im bật.

Thẩm Trì có điểm đau đầu, hần hiểu rõ Thẩm Lưu Mộc là cái dạng đạo đức gì, phải nói là cực kỳ hiểu rõ, đứa nhỏ này chưa bao giờ có thể dễ dàng thuyết phục. Nhìn Thẩm Lưu Mộc, vẻ mặt hần cũng dần dần có chút phức tạp, rất nhiều sự tình đời trước mãi không nghĩ ra, bỗng nhiên liền hiểu, nguyên lai, là bởi vì như vậy.

Chẳng thể trách, chẳng thể trách y sẽ tựa như phát điên mà bằng mọi cách cứu mình, chẳng lẽ —— bản thân Lưu Mộc vốn thích nam nhân?

Tưởng tượng như vậy, sắc mặt Thẩm Trì trái lại không khó nhìn nữa, đời trước Lưu Mộc điên cuồng vì mình như vậy, ngay cả mạng cũng chẳng muốn, hết lần này đến lần khác xông vào sở nghiên cứu, cũng là việc mà Thẩm Trì nghĩ mãi không ra. Hần và Lưu Mộc lúc đó miễn cưỡng xem như bạn bè, nhưng sau dần dần không còn thân nữa, ngay cả bạn bè cũng không được tính, vì sao y lại liều mạng như vậy chứ?

Xem ra, Lưu Mộc khi đó, đại khái là thích mình đi.

Nghĩ đến đây, thần sắc Thẩm Trì lại có chút phức tạp, bỗng nhiên nghĩ đến những lời của Ủy Ninh, cậu ta nói Lưu Mộc cùng cậu ta giống nhau... Chẳng lẽ, Ủy Ninh cũng thích chính mình? Nghĩ đến lời nói của Ủy Ninh khi đó, Thẩm Trì còn có loại cảm giác khai sáng, nhưng, nhưng khi đó hần thật sự không có khả năng nghĩ đến mặt này a!

Thật đáng buồn đáng thương lại đáng giận Ủy Ninh, cho đến lúc này Thẩm Trì mới cuối cùng biết được tâm tư của cậu ta, tại loại thời điểm không thể vấn hồi gì nữa.

Cậu ta sai là chưa bao giờ giống Thẩm Lưu Mộc lại nói thẳng toẹt ra như vậy, nói cách khác, cậu ta quen biết Thẩm Trì mười lăm năm, vẫn không bằng một đứa trẻ con như Thẩm Lưu Mộc, Thẩm Lưu Mộc là một kẻ trực tiếp hay huých toẹt như vậy sao? Không! Y không phải! Y kỳ thật là một người có thể đem tâm tư của bản thân giấu thật sâu thật sâu, chưa bao giờ là kẻ có tính cách thẳng tuột, nhưng y biết tại việc này, cứ tiếp tục giấu giếm, y nhất định sẽ phát điên giống như tên Ủy Ninh kia!

Ba ba của y – Thẩm Trì, trong đôi mắt người này vốn không nhiễm bất cứ tình ý gì.

Thẩm Lưu Mộc cũng không tiếp tục bức bách Thẩm Trì nữa, hôm nay đến đây là đủ rồi, dù thế nào đi nữa mỗi ngày y sẽ nhắc nhở ba ba một lần, y yêu hấn, không phải yêu của con trai với ba ba, mà là của một người nam nhân đối người hấn yêu, có tính xâm chiếm, nóng bỏng, cùng nhu cầu tình dục. Mười lăm tuổi đúng là tuổi những bé trai bắt đầu hiểu biết về tình dục, đối loại sự tình này cũng cực khát vọng, nên không thể trách chúng được.

Kỷ Gia rúc vào trong góc, giả bộ đang ngủ, lại bỗng nhiên tay Minh Nguyệt nhúc nhích, nàng kinh hỉ lập tức bật thốt lên, “Minh Nguyệt!”

Hai cặp mắt đồng loạt nhìn qua.

...

...

Được rồi, giả bộ không tồn tại triệt để tuyên cáo thất bại.

“Minh Nguyệt người đã tỉnh!”

Minh Nguyệt quả thật tỉnh lại, chính là không thể so Thẩm Lưu Mộc sau khi tỉnh lại khỏe như vâm, hôn mê hơn hai tháng, trong đôi mắt cậu cùng nét mặt vẫn nhiễm chút mỗi mệ, khàn giọng gọi: “Gia Gia.”

“Ừ sao.” Kỷ Gia nắm tay cậu không ngớt lời đáp lại, trên mặt tràn đầy vui sướng.

Minh Nguyệt nhìn nàng, “Ta đã cứu người...”

“Đúng, người đã cứu ta.” Thanh âm Kỷ Gia hơi hơi nghẹn ngào.

Minh Nguyệt liền nghiêm túc nhìn nàng, giọng điệu ám chỉ: “Vây, Gia Gia, ta chưa bao giờ là kẻ ban ơn mà không trông mong được đáp lại ——”

“Ế?”

“Ân cứu mạng lúc này phải kèm theo lời hứa lấy thân báo đáp a!” Về mặt Minh Nguyệt hồn nhiên chớp chớp mắt, “Cho nên bắt đầu từ hôm nay, Gia Gia, người chính là vợ của ta.”

Kỷ Gia: “...”

Thẩm Trì: “...” Ngọa tào, ngày hôm nay rốt cuộc là ngày gì, ngày mọi người cùng tỏ tình sao?!

Thẩm Lưu Mộc lại đảo đảo mắt, ồ, còn có chiêu như vậy sao, lập tức lại uể oải, ba ba quá cường đại cũng không phải một chuyện tốt a, a? Chờ một chút!

“Ba ba, người đã cứu ta thật nhiều lần.”

Thẩm Trì nhìn y, có loại dự cảm thật không tốt, hung tợn nói: “Người câm miệng!”

Thẩm Lưu Mộc chỉ đành phải đem lời nói muốn lấy thân báo đáp nuốt vào bụng, y mới không phải đang sợ ba ba đâu, người như ba ba, mặt ngoài vẫn cứ hung, nội tâm lại rất mềm mại, so với bất luận kẻ nào đều mềm mại hơn, hiểu rõ hần, liền không sợ hần nữa, mà sẽ —— yêu hần, Thẩm Lưu Mộc nghĩ thầm, y chỉ là không muốn làm cho ba ba tức giận.

Minh Nguyệt hôn mê không chỉ vì dị năng hao hết, cậu thực sự là liều mạng để cứu Kỷ Gia, chẳng sợ đã trở thành dị năng giả, cậu vẫn là tu đạo gia pháp môn, một hồi này suýt chút nữa khiến tu vi của cậu mất hết không còn. Thân thể tuy hoàn hảo không tổn hao gì, nhưng đạo tâm lại chịu tổn hại, hai tháng này nhìn như im lặng hôn mê, trên thực tế bản thân cậu một mực đấu tranh, từng ngày từng ngày đem đạo tâm chữa trị mới tỉnh lại. Cho nên mấy ngày này tuy thân thể hôn mê, thần trí lại tương đương thanh tỉnh, toàn bộ những lời Kỷ Gia nói với cậu cậu đều nghe được rõ ràng không sót chút gì.

Dù thế nào đi nữa cậu vẫn mặc kệ, liều mạng đi cứu vợ yêu, thì đời này hoàn toàn là người của cậu!

Thẩm Lưu Mộc đứng lên giúp Minh Nguyệt nhìn chút tình trạng thân thể, sau khi xác nhận không có vấn đề gì, mới bắt đầu đối Thanh Thanh tiến hành cải tạo lần thứ hai. Tới cấp năm, trình độ dị năng giả Mộc hệ cường đại của y lại tiến lên một cấp bậc mới, trong túi của y tới hiện tại vẫn chứa rất nhiều loại hạt giống. Nhìn không gian trong cơ thể Thanh Thanh dần dần phủ đầy màu xanh biếc của thực vật, không hiểu sao Kỷ Gia có cảm giác răng ngứa, ặc, thẳng đến trong thân thể Thanh Thanh mỗi nơi mỗi chỗ đều là cây cối. Lực phòng ngự của nó rất cao, bởi vì có công năng làm sạch cùng cung cấp dưỡng khí của thực vật, không khí liền trở nên tươi mát, hơn nữa còn có tác dụng đông ẩm hè mát, Kỷ Gia cũng chẳng thể chê trách gì nữa.

Cái đu dây treo lên đỉnh cây hoàn toàn an ủi tâm Kỷ Gia đau lòng Thanh Thanh, này thật sự rất thư thái a!

Dị năng giả Mộc hệ quả thật là lợi khí trang hoàng nội thất!

Mà cây chanh thêm một bước thăng cấp khiến lượng điện cung ứng cho bên trong lại mạnh thêm một ít, tại đây biến u ám, đối bọn hần lại tựa như chốn đào nguyên.

“Cút ngay!” Thẩm Trì quệt miệng, có cảm giác thất bại thảm thiết. Thẩm Lưu Mộc liền ngoan ngoan, cũng không có hành động tiếp, nhưng Thẩm Trì tỏ vẻ cái loại cảm giác lúc đang ngủ tùy thời bị đánh lên quả thực rất rất tệ! Cố tình tên này lại là kẻ duy nhất mà đời trước ngay cả mạng cũng muốn cứu mình, lại

còn là đứa con trai đời này một tay hần nuôi lớn nữa, để cho hần cùng lắm là đánh y mắng y một trận, lại thật sự không có biện pháp làm ra cái gì. Người đánh y y không động đậy, người mắng y y cúi đầu nhận, ngay cả người lạnh lùng với y y đều có thể oan ức cùng tội nghiệp nhìn về phía người.

Thẩm Trì lần đầu tiên trong đời không biết làm thế nào với người này mới tốt.

Hơn nữa đêm qua tay của tên nhóc hần dẫn này còn thò vào trong quần hần, khiến hần đã thật lâu rồi không làm qua loại chuyện kia trong giây lát bị kích thích, lại thật sự có thể cứng ngắt!

Thẩm Trì sâu sắc cảm thấy, còn tiếp tục như vậy, quả thực sẽ không còn bất cứ biện pháp gì.

Thuyền của người Nhật Bản đi không được tính là nhanh, so với du thuyền thời bình còn chậm hơn. Không có biện pháp, tình trạng trên biển quá mức tồi tệ, đi tốc độ cao đương nhiên không thể, trên mặt nào là sóng biển nào là lốc xoáy thay phiên mà đến, đáy biển ngược lại rất bình tĩnh. Thanh Thanh mở rộng bốn chân, chậm rãi đẩy mình về phía trước. Nếu nó nguyện ý, có thể đi so với thuyền người Nhật Bản nhanh hơn nhiều lắm.

Kỷ Gia không chế nó nổi lên mặt nước. Hôm nay khó có được một ngày thời tiết coi như khá tốt. Bất quá thời tiết trên biển biến đổi thất thường, rất có thể ngay sau đó sẽ lập tức nổi lên sóng gió cuộn cuộn.

Miệng Thanh Thanh mở ra, đem bốn người Thẩm Trì đưa lên đỉnh đầu nó.

Tâm tình Thẩm Trì phiền muộn, không nói một tiếng nhảy vào trong nước. Bởi vì là hệ thống kiếm tam, nên thời gian hần nhịn thở trong nước có thể duy trì hơn nhiều người bình thường. Mấy năm nay hần chưa bao giờ gián đoạn việc hấp thu nguyên tinh, vì vậy các hạng thuộc tính của hần đồng thời vững bước đề cao, ngay cả loại thuộc tính về thời gian lặn xuống nước cũng tăng trưởng.

Minh Nguyệt dùng bùa Tịnh thủy lọc nước, Kỷ Gia mệnh lệnh Thanh Thanh chuyển vào cất giữ. Thẩm Trì cùng Thẩm Lưu Mộc trầm mặc bất cá. Bốn người hôm nay không tiếp tục trở lại bụng Thanh Thanh, mà là ngồi trên lưng nó ăn một bữa cá nướng mỹ vị.

Ăn no xong Thẩm Trì cảm giác tâm tình mình cũng thư thái rất nhiều, đúng lúc này trong giây lát hần nhìn về phía thuyền người Nhật Bản tại phương xa kia.

“Người Nhật Bản cập cảng.” Thẩm Lưu Mộc nhẹ nhàng nói.

Đúng vậy, người Nhật Bản đến cảng, mặc kệ thế nào cả cuộc đời Thẩm Trì vẫn chưa được tới Nhật Bản, tự nhiên không biết đây là thuộc tỉnh nào, vẫn là dựa vào bản đồ mới nhận ra đó là thành phố Yokohama của Nhật Bản.

Nhật Bản là đảo quốc. Sau khi mặt thế đến, diện tích quốc thổ cơ hồ giảm một nửa, mà bởi dân cư đông đảo nên đất đai cấp tốc giảm nhiều như thế tất nhiên không chứa được nhiều người như vậy. Do đó, rất

những người chỉ có thể làm vật hy sinh, mà những người đóng vai trò vật hy sinh đó, cơ hồ đều là binh dân Nhật Bản, mà trong số binh dân, lại đều là người già cùng phụ nữ chiếm tỉ lệ đa số.

Đàn ông có thể dùng để đánh giặc, trẻ em lại là tương lai Nhật Bản, người già bị hy sinh thì không cần nhiều lời, nữ quyền tại Nhật Bản vốn không mạnh, thậm chí so sánh tại một trình độ nào đó cũng chẳng hơn Trung Quốc. Các nàng bị liệt vào quần thể có thể dùng để hy sinh, tại mặt thể, lực lượng chống cự của binh dân nói chung cùng phụ nữ nói riêng quá mức bạc nhược, chỉ có thể mặc cho cả đám bị nước biển bao phủ.

Ngày xưa Yokohama thuộc một trong ba thành phố lớn của Nhật Bản, xếp sau Tokyo và Osaka, hiện tại lại chỉ còn không đến một phần năm diện tích lúc trước, đổ nát hoang vu, không sót lại chút nào bộ dáng của thành phố cảng đã từng phồn hoa năm xưa. Nhân khẩu của thành phố tại thời bình xếp thứ hai Nhật Bản, sau khi mặt thể giáng lâm đại bộ phận đất đai lại bị biển khơi bao phủ, dẫn đến dân cư tử vong vô số, đồng thời, số lượng dân cư biến thành tang thi cũng nhiều đến kinh người. Mặt thể, cảng là thành phố phồn hoa thì càng thêm nguy hiểm, ví dụ như Tokyo cùng Osaka, cơ hồ hoàn toàn rơi vào tay địch trở thành biển tang thi, tại những nơi mật độ dân cư dày đặc như vậy, tính lây nhiễm bệnh dịch tang thi cao đến đáng sợ, mang đến hậu quả nghiêm trọng khó lường.

Thuyền người Nhật Bản cập bờ tại Yokohama, Yokohama cách Tokyo cũng không xa, thậm chí có thể nói là dựa vào nhau. Nhưng hiện tại mục đích của những người Nhật Bản này không phải là Tokyo, mà là ngang qua Tokyo tới trung tâm Nhật Bản, tỉnh Saitama. Nhật Bản vốn có mật độ dân cư dày đặc, tại mặt thể gặp tai họa nghiêm trọng, trình độ tang thi hoành hành so Trung Quốc còn nghiêm trọng hơn, cho nên đoạn đường đi này cũng không mấy thái bình. Lúc Tam Phổ Dực cùng An Bội Hoa Nại thấy chỉ có hai trăm binh lính tới đón, sắc mặt không khỏi trở nên khó coi.

“Xem ra quyền hành của ngài Thủ tướng càng ngày càng lớn, tay đều vươn đến trong quân đội rồi.” An Bội Hoa Nại thản nhiên nói.

Tam Phổ Dực cắn răng, “Chờ ta trở về nhất định phải khiến lão đẹp mặt!”

“Trước đừng gấp, chung quy phải gặp được ngài Thượng tướng rồi nói sau.” Ichiro Imai trầm mặt nói.

Tam Phổ Dực hừ lạnh một tiếng, “Đêm nay nghỉ ngơi nơi nào?”

“Trên thuyền không an toàn, đêm nay nhất định sẽ trở trời.” Một tên thấp bé nhìn trời rồi nói.

An Bội Hoa Nại có chút mệt mỏi xoa mắt, gã cùng Tam Phổ Dực lúc bị bắt, chịu tra tấn so Tam Phổ Dực còn nhiều hơn, không còn thấy được bộ dáng phong quang tể nguyệt trước đó nữa, nét mặt đều tràn đầy u ám, kimono mặc trên người từ lâu đã không còn chỉnh chu từng li từng tí nữa, “Nakamura nhìn trời đoán thời tiết chưa bao giờ xảy ra sai lầm, đi thôi, tìm một chỗ qua đêm nay là không có vấn đề gì nữa, gần nơi này không phải có một khu an toàn sao?”

Tiếng súng gần ống hãm thanh trầm thấp vang lên, binh lính đi trước bắt đầu dọn dẹp đường, tâm tình Tam Phổ Dực thật sự không tốt, vô luận là đám người Nhật Bản đi đàm phán tại Trung Quốc hay là binh

lính tới tiếp ứng, ai cũng không dám trêu chọc gã. Uy tín của dòng tộc Thiên Hoàng hiện nay là độc nhất vô nhị, chẳng sợ việc Tam Phổ Dực bị Trung Quốc bắt làm tù binh đổi thanh danh của gã sinh ra đã kích nhất định, lại không hề tạo thành thương tổn trí mạng, ánh mắt những binh lính kia xem gã vẫn đều chứa sùng kính cùng tôn trọng.

Bốn người Thẩm Trì cũng lặng lẽ lên bờ, Thanh Thanh tự có nơi để đi, phải biết rằng, Nhật Bản không chỉ là đảo quốc, sông ngòi trong khu vực lãnh thổ cũng không ít. Tỉnh Saitama trung tâm Nhật Bản tại diện Bắc, trước kia nhiều đất nông nghiệp, phụ cận còn có con sông lớn nhất Nhật Bản nữa, là một trong ba con sông lớn tại Nhật Bản.

Nghe không hiểu tiếng Nhật là một vấn đề lớn, Kỷ Gia nhưng thật ra rất cố gắng, gần đây đang tự học tiếng Nhật. Thẩm Trì đang thúc ép Thẩm Lưu Mộc học tiếng Anh. Hai đứa nhóc này tuổi còn nhỏ, là thời điểm rất tốt để hấp thu kiến thức, cũng không biết còn do não bộ dị năng giả chiếm được tiến hóa hay không, hai đứa nhỏ tuổi nhất lại học cái gì cũng nhanh. Thẩm Trì hoài nghi hai đứa nếu tại thời bình có khả năng rất cao sẽ trở thành nhân vật đứng đầu về học tập. Trong khoảng thời gian ngắn, Kỷ Gia đã có thể nghe hiểu mấy câu tiếng Nhật đơn giản, nhưng phức tạp nàng lại phải bó tay.

Thời điểm tại Bắc Kinh lúc Thẩm Trì mang theo Tam Phổ Dực cùng An Bội Hoa nài trở về, sau đó thông qua trao đổi tin tức với Niếp Bình, ít nhiều biết một chút tình hình của Nhật Bản. Hiện tại nhân khẩu Nhật Bản bị rút ngắn đến mức thấp nhất trong lịch sử, nhưng trên khía cạnh quân sự lại khá có dã tâm. Thanh niên trai tráng đều bị kéo vào quân doanh, huấn luyện một chút rồi phân phát trang bị, cũng không biết ngày xưa người Nhật Bản trộm tạo bao nhiêu vũ khí quân sự. Lúc người Nhật Bản cùng Bắc Kinh đàm giao dịch, Niếp Bình là không đồng ý, trong suy nghĩ của anh ta thì giờ đây Nhật Bản cũng tựa như thời điểm thất bại tại thế chiến thứ hai, nhưng sau đó lại chưa bao giờ thừa nhận qua tội lỗi của mình, bản thân dân tộc này liền ẩn chứa tính xâm lược, có cơ hội ngay lập tức sẽ ngóc đầu dậy, hoàn toàn chính là thả hổ về rừng, a không đúng, dựa theo lời Niếp Bình, người Nhật Bản không được coi là hổ, mà phải là, thả chó về ổ, không biết khi nào lại muốn chạy đến cắn người.

Trong nước Nhật cũng không hề thái bình, nếu như Tam Phổ Dực không phải đầu thai tốt, đã sớm chết không thể chết hơn rồi, cho dù là phe phái còn lại xem gã không thuận mắt, cũng không thể nhìn sinh mệnh của gã mà không để ý tới được, thế nên mới nguyện ý cấp tốc phái người đi đàm phán đưa gã trở về. Thẩm Trì dự tính đem vũng nước này quấy cho càng đục càng tốt, Thẩm Lưu Mộc còn lưu một khối hạt giống hoa ăn thịt trong cơ thể Tam Phổ Dực đó, đến đúng thời cơ, cũng đem con cháu còn lại của dòng tộc Thiên hoàng xử lý nốt, hoặc là đem nhân vật Thủ tướng này Thượng tướng đó mang đi một hai cái cũng không sai, ngay từ đầu bọn hắn cũng chính là đánh chủ ý như thế.

Yokohama cũng có khu an toàn, nhưng khu an toàn nơi này khác biệt với khu an toàn của Trung Quốc. Người Nhật Bản muốn tập trung sức mạnh, đem đi hết những người hữu dụng, khu an toàn giống như Yokohama này đại bộ phận đều là phụ nữ cùng người già bị vứt bỏ, bọn họ dựa vào số lượng rất ít người bảo hộ, tại bên trong kéo hơi tàn sống qua ngày, ăn một chút cá tôm không có tiến hóa mò được từ biển khơi nguy hiểm, qua một năm, cái gọi là khu an toàn chỉ còn lại ít ỏi mấy trăm người mà thôi.

“Dem số đàn bà còn lại đều kêu đến!” Quan quân đi theo không kiên nhẫn nói.

Người phụ nữ già thân thể gầy yếu khuôn mặt vàng như sáp nến mở to đôi mắt đục ngầu, “Đã không có, chỉ còn lại có mấy lão già chúng ta thôi, làm sao còn cái gì phụ nữ.”

Một khẩu súng dí ngay tại thái dương của bà, một binh sĩ tàn nhẫn nói: “Đừng nói giỡn, ngay trước kia ta còn ở trong này chơi đùa một con bé đâu!”

“Nó đã chết.”

“Pằng!” Gã binh lính không chút do dự nổ súng, bà lão cứ như vậy vô thanh vô tức ngã xuống, “Có hay không kẻ nào nói cho ta biết mấy ả đàn bà ở chỗ nào? Ta sẽ cho kẻ đó một hộp đồ ăn!”

“Ta!”

“Ta!”

“Ta mang các ngài đi!”

“ ... ”

Thanh âm phía sau tiếp nối phía trước vang lên, gã binh lính quay đầu nhìn về phía đám người Tam Phổ Dực, “Thưa ngài, nơi này còn có mấy ả đàn bà không tồi...”

Chẳng sợ không nghe hiểu bọn họ nói gì, ánh mắt Thẩm Trì cũng đã trở nên vô cùng lạnh, nghe không hiểu, cũng không phải nhìn không hiểu.

Binh Nhật Bản mặc kệ khi nào, đều là một đám cặn bã!

“Đêm hôm nay, không bằng hảo hảo chiêu đãi bọn chúng một chút đi!”

“Vâng.” Kỷ Gia, người duy nhất nghe hiểu non nửa, lông mi run rẩy.

Thẩm Lưu Mộc cười hắc hắc, “Chỉ cần không đem tên Tam Phổ Dực đùa đến chết là được, bắt quá đám người Nhật Bản này nhát gan, sẽ không cứ như vậy bị hù chết chứ?” (thực ra câu của Lưu Mộc là “bắt quá tiểu Nhật Bản nhát gan”, mình mạn phép sửa thành thế kia)

“Hù chết cũng là xứng đáng!”

Màn đêm dần dần buông xuống, trong khu an toàn truyền đến những trận tiếng cười không chịu nổi.

Đây là tại những khu an toàn của chính đất nước Nhật Bản bọn chúng a.

Cho dù là mặt thể, nhưng loại hình ảnh không có đạo đức luân thường này, vẫn có thể trùng kích một người còn có lương tri.

Nhưng những tên binh Nhật Bản đó, lại hiển nhiên không biết hai chữ kia viết như thế nào, bọn chúng căn bản chính là một đám cầm thú.

Một đám cầm thú khoác da người.

==== =====

Suy nghĩ của tác giả: ... Vì vậy, lại muốn bắt đầu tiết tấu phim kinh dị?

Truyện này trên bản chất vẫn là sáng văn ngược căn bản

Dù sao binh Nhật Bản là thực biến thái, những năm thế chiến hai đó không chỉ cưỡng bạo người Trung Quốc, cũng có phụ nữ Nhật Bản ==

Ngược xong người Nhật Bản, ta cảm thấy bọn hần có thể tiến lên hành trình vòng quanh Thái Bình Dương... Rất thích ý →__→

Tối ngày mai có bữa tiệc, có thể sẽ cập nhật chậm chút, bắt quá buổi tối nhất định sẽ up.

Cám ơn địa lôi của Tiểu Yết Chủ, Miêu Mị Sâm Lâm, Thần Trần, Xiajing77, Quả Mụ, Inai968, yêu các người, (3)

Cám ơn lựu đạn của Nhật Mộ Trì Quy, yêu người, sao sao đất, (3)

54. Chương 54: Chuông Gió Hình Người

Khu an toàn Yokohama đặt cứ điểm tại một trường học trước kia. Tòa trường học này vẫn còn chống chịu được sau các trận sóng thần. Phòng học rất nhiều, chứa đủ nhiều người như vậy ở lại. Nhưng khi mọi người còn phải chịu đói khổ rét lạnh ăn bữa hôm lo bữa mai, thì đương nhiên sẽ không có tâm tư để tiếp tục đối đãi thật tốt với bản thân mình. Nơi đây quả thật còn một vài nữ nhân tuổi trẻ, bắt quá cũng chỉ ngơ ngơ ngác ngác mà sống qua ngày.

Tam Phổ Dực đương nhiên chú ý mất những phụ nữ bần thiêu tại khu an toàn này, những nữ nhân ngày xưa bên cạnh gã dần còn lại mỗi Kỷ Oánh, mà xem diễn xuất của Kỷ Oánh cũng đủ biết Tam Phổ Dực trên phương diện này có điểm khiết phích, chỉ thích nữ nhân thật xinh đẹp thật sạch sẽ, bản thân gã đường đường là hậu duệ Thiên hoàng Nhật Bản, sao có thể giống mấy tên lính quèn kia được. Không chỉ riêng gã,

An Bội Hoa Nại, còn có mấy dị năng giả khác nữa, đều không hứng thú những nữ nhân kia, nhưng mấy tên lính Nhật Bản lại khác hoàn toàn.

Một đêm này Tam Phổ Dực nghỉ ngơi không được tốt lắm, tâm tình vốn tồi tệ, ngoài trời lại hạ mưa to, gió lớn tàn sát bờ bãi, đoạn đường trước đó đi lại càng không thuận lợi, từ nơi này đến tỉnh Saitama còn cả một hành trình, gã thật sự không muốn tiếp tục trì hoãn thêm chút nào nữa.

“A ——” lúc tiếng thét chói tai vang lên, Tam Phổ Dực chợt giật cả mình, lại càng thêm tâm phiền ý loạn, “Đi xem xảy ra chuyện gì.”

“Rõ!”

Hai tên bên cạnh cùng ra ngoài, kết quả đi một chuyến, thời gian trôi qua thật lâu cũng chưa trở lại, gã cùng An Bội Hoa Nại liếc nhìn nhau, trong lòng trào lên dự cảm không tốt, vì thế cũng đứng dậy đi ra ngoài.

Bởi nơi đây là trường học, đi thẳng ra ngoài chính là hành lang dài, sàn nhà vẫn làm bằng gỗ kiểu phong cách cổ, hiện giờ đã mục nát, cộng thêm việc chẳng có ai quét tước, cửa sổ mờ tối, lấy ánh sáng không tốt, tuy trời đã sáng, nhưng do bên ngoài vẫn gió lớn mưa rào nên thiên không còn u ám, càng tăng thêm vẻ âm trầm cho dãy hành lang.

Mùi máu tươi xộc thẳng vào mũi.

Tí tách, tí tách, tí tách.

Máu tươi từng giọt rơi xuống, tòa nhà trường học này thiết kế theo kết cấu bằng gỗ, nóc nhà đồng dạng là gỗ. Tổng cộng có bảy người, bị móc lên thành một chuỗi chuông gió. Kỳ thật người chết cũng chẳng có gì phải sợ, bọn họ nào có ai chưa nhìn thấy qua người chết, đừng nói là nhìn qua, người chết ở trong tay bọn họ cũng nhiều vô số kể. Nhưng cảnh tượng trước mắt lại làm bọn họ cảm thấy một luồng khí lạnh lủi từ lòng bàn chân lên.

“Nữ nhân?” Tam Phổ Dực nhú mày, nhưng khi nhìn kỹ, mới giật mình trong lòng.

Những binh lính Nhật Bản tới tiếp ứng, đều mặc quân phục Nhật Bản. Cho dù thời tiết có nóng đến mấy, bọn họ vẫn dùng áo dài ống tay dài, trên chân đi ủng da, tất cả đều vì phòng ngừa tang thi cào cào.

Nơi khu an toàn này những người phụ nữ cũng không có đãi ngộ tốt như vậy, để cho tiện, các nàng cơ hồ đều mặc váy giống nhau, may bằng tay, khá đơn sơ, trên chân có dép cao su có giày da có giày vải, nhưng đều là kiểu cũ lại chắc chắn, một đôi đi đến mức bị thủng bị tróc. Vật tư quá ít, các nàng căn bản không có khả năng sẽ lãng phí.

Mới nhìn qua, Tam Phổ Dực cứ nghĩ một dãy người bị treo lên xà nhà này là phụ nữ nơi đây, nhìn kỹ mới

phát hiện hóa ra không phải như vậy.

Bị treo lên xà nhà rõ ràng là nhóm binh lính Nhật Bản đi theo bọn họ! Chẳng qua bởi vì mặc váy của phụ nữ, mới nhất thời làm người ta có lỗi giác nhìn thấy họ là phụ nữ mà thôi.

Hiện tại những binh lính đó đều mặc váy của mấy người phụ nữ kia, phụ nữ Nhật Bản đa phần có dáng người nhỏ xinh, váy các nàng tự may đương nhiên cũng vừa người mà nhỏ nhắn như vậy, binh Nhật chẳng sợ có thấp bé đến mấy, cũng không thể nhỏ gầy như những người phụ nữ này được. Vì để nhét bọn họ vừa vào trong váy, nơi nào thừa thì gọt nơi đó đi, hoàn toàn là cưỡng ép cắt da cắt thịt nhồi vào bên trong, tỷ như bả vai nhét không vừa liền không khách khí nạo luôn cả xương vai, thân thể mập không vào được thì gọt sạch da thịt liền nhét vào, thậm chí có một binh Nhật rất cao, trực tiếp bị chặt đứt hai xương cẳng chân!

Hơn nữa, không chỉ là quần áo, giày cũng giống như vậy. Vì đi lên giày những người phụ nữ kia, chân bọn họ không phải bị chém mất một đoạn phía trước thì chính là một đoạn phía sau, máu tươi chảy đầy, từ giày nhỏ xuống sàn nhà.

Sở dĩ nhìn kỹ liền có thể thấy được, là bởi vì bộ váy mặc trên thân đã bị máu tươi tẩm ướt sũng, những giọt rơi tí tách xuống đất cũng không phải bởi vết thương nào khác, mà hoàn toàn là từ những nơi bị gọt bỏ mà đổ máu. Nhưng có vẻ người xuống tay khá là cao minh, tránh được động mạch chủ cùng nơi yếu hại, vừa nhìn là biết lúc bọn họ bị móc lên còn chưa có chết, ngắc ngoải đến mức mất máu quá nhiều mới mất đi tính mạng.

Điều khiến người ta lông tơ dựng đứng nhất chính là, vẻ mặt lộ ra trên khuôn mặt những binh lính Nhật Bản kia, khóe miệng nhếch lên nụ cười cứng ngắc đến mức quỷ dị.

“Tên nào làm!” Tam Phổ Dực trầm mặt hỏi.

Nhất thời lặng ngắt như tờ.

An Bội Hoa Nại nhẹ nhàng cười, “Không cần hỏi cũng biết nhất định là những kẻ ở đây, không ai chịu nói, vậy đều giết hết đi.”

“... Bọn họ, dù sao cũng là người dân của đế quốc Nhật Bản chúng ta...” Một vị trung niên đến Trung Quốc đàm phán cứu trở về Tam Phổ Dực nhíu mày nói.

An Bội Hoa Nại cong lên khóe môi, ôn hòa nói: “Điện hạ, ý ngài thế nào?”

Tam Phổ Dực có chút chán ghét mà quay đầu đi, “Đều giết hết! Đối binh lính bảo vệ quốc gia lại có lòng bất kính như thế, còn giữ làm cái gì, chờ tạo phản sao?”

Lúc này ngay cả vị nam nhân trung niên kia cũng không nói gì nữa.

Một con rối gỗ chìm đứng trên kệ để túi sách chìm trong bóng tối, lặng yên không một tiếng động theo khe hở cửa sổ nơi không xa bay ra bên ngoài.

Hai binh lính Nhật Bản lĩnh mệnh mới bước lên hai bước, liền bỗng nhiên gục xuống đất!

Hai binh lính đứng cạnh vừa định tiến lên đỡ, lại lập tức cứng còng, toàn bộ mọi người bị dọa đến mặt trắng xanh.

Bởi vì hai binh lính ngã xuống kia trong nháy mắt khô quắt đi, mắt thấy liền biến thành hai bộ hài cốt da bọc xương, vừa mới nãy còn đầy đà giờ lại biến thành xương khô, đôi mắt trợn lồi ra khỏi hốc, bởi tốc độ quá nhanh lại cực kì bất ngờ, làm sao không dọa người được cơ chứ!

Mọi người đứng đây lập tức giật mình, đừng nói những binh lính Nhật Bản chịu chế độ huấn luyện nghiêm chỉnh, tại hiện trường dị năng giả cũng không tính thiếu, chừng hai mươi người, mặc cho ai cũng chưa nhìn ra rốt cuộc là làm sao!

Một dị năng giả Thính lực giật giật lỗ tai, sau đó chậm rãi lắc đầu, “Không nghe thấy tiếng tim đập của ai khác.”

Có thể nghe thấy tiếng tim đập mới kỳ quái, gỗ cùng thực vật có nhịp tim đập mới thật sự là gặp quỷ.

Tam Phổ Dực nghiêng rằng, “Ta không tin! Người đâu, nhanh chóng giết tất cả những kẻ ở đây cho ta! ”

Lúc này những binh sĩ đứng trước mặt một đám trán đều toát cả mồ hôi, ai cũng không chịu bước ra vài bước.

“Thế nào, ngay cả mệnh lệnh của điện hạ cũng dám không nghe sao?” Thanh âm An Bội Hoa Nại vẫn tao nhã lịch sự như trước.

Rơi vào đường cùng, người đứng đầu nhóm binh lính Nhật tên Aihara Kenji chỉ có thể điểm danh, “Ueda, Ono, còn không mau đi!”

“Vâng, thiếu tá!”

Tuy rằng nhận lệnh, một bước này đi vẫn là cực cẩn thận, nhưng đi hai bước rồi mà vẫn chưa thấy việc gì xảy ra, bọn họ mới yên lòng. Không chỉ riêng hai người họ, tám những người khác cũng đồng dạng bị treo lên, thấy vậy đồng loạt nhẹ nhàng thở ra. Nhưng rất nhanh, chân hai người lão đảo một chút, cứ như vậy lại gục trên mặt đất.

Lúc này, cả hành lang yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi trên mặt đất, cùng tiếng máu tươi vẫn nhỏ giọt “tí tách” vang vọng.

Lại là hai bộ hài cốt khô quắt.

Để bọn họ sợ hãi chính là, rõ ràng đang trong thời tiết nóng đến khiến người say nắng, nhiệt độ trong hành lang lại chợt giảm thấp, làm cả đám đều nổi da gà.

“Hi hi... Hi hi...”

Tiếng cười như có như không truyền đến, cả dãy hành lang càng thêm âm trầm.

Chỉ có An Bội Hoa Nại mày nhíu gắt gao, cây quạt trong tay chuyển chuyển, “Tên nào giả thần giả quỷ!”

Vì lúc trước bị bắt, gã cùng Tam Phổ Dực bị trói lâu lắm, đến nay vẫn lưu lại di chứng, vừa gặp thời tiết mưa dầm liền đau nhức. Hơn nữa Âm dương thuật của gã tuy lợi hại, thân thể so Tam Phổ Dực lại yếu hơn một chút, từ đêm qua liền đau nhức cực kỳ, nên tính tình ngày hôm nay mới nát bét như vậy.

Chân tay có tổn hại, nguyên khí mất đi, khiến Âm dương thuật pháp tụt lùi không ít, cây quạt quạt qua một trận gió âm, khí đen xoay quanh kia thế nhưng chưa biến mất.

“Hi hi... Hi hi...” Tiếng cười càng ngày càng gần, không ít lính Nhật Bản bị dọa đến hai chân mềm nhũn.

“Điện, điện hạ, ta, chúng ta mau đi thôi!”

Thiếu tá Aihara cũng cảm thấy được rằng nanh lách cách đánh vào nhau, hàn khí lủi thẳng vào thân.

Kẻ địch nhìn không tới khiến người sợ hãi hơn xa so với bình thường, con người luôn sợ hãi những điều chưa biết rõ.

Rốt cuộc không còn chấp việc đi giết đám già yếu, phụ nữ và trẻ em trong khu an toàn này nữa, những binh Nhật Bản kia vây quanh đám người Tam Phổ Dực vội vàng rời đi, mà ngay tại phía sau cùng của đội ngũ, lại có một người gục dưới làn mưa xối xả, mắt thấy là do trúng độc.

Bắn ra một chiêu Thiên Nữ Tán Hoa, Thẩm Trì từ bên cạnh vọt ra. Có bùa Tị thủy của Minh Nguyệt, bốn người bọn hắn đều khá khô ráo, chẳng sợ trời có mưa to nữa, đối bọn hắn cũng không ảnh hưởng gì.

Kỷ Gia nhìn nhìn khu an toàn lặng im phía sau, “Thẩm thúc thúc, trừ Tam Phổ Dực ra, ai cũng có thể giết đúng không?”

“Ừ, toàn bộ giết.” Thẩm Trì thản nhiên nói.

Minh Nguyệt cười, “Tiếp không bằng lấy tên An Bội kia khai đao? Tên này nhìn thấy liền chán ghét.”

“Máu của gã có thể nuôi tang thi.” Thẩm Lưu Mộc cười híp mắt nói, “Tiếp tục giết, khiến đám Nhật Bản đều bị dọa đến bể mật, rồi đem gã bắt lấy, trước đường ra hai cái tang thi E cấp rồi nói sau.”

“Trong thành thị Nhật Bản, tang thi C cấp D cấp tựa hồ còn nhiều hơn so Trung Quốc.” Thẩm Trì nói.

Thẩm Lưu Mộc bước lên nắm lấy tay Thẩm Trì, Thẩm Trì hừ một tiếng tránh được, Thẩm Lưu Mộc ủy khuất bấu môi, nhưng rất nhanh đổi mặt rồi, mỉm cười nói: “Đây là chuyện tốt a! Không phải Kỷ Gia cùng Minh Nguyệt cũng sắp đến lúc thăng cấp sao!”

Nguyên tinh vĩnh viễn đều chệch ít, nhưng tên chó chết An Bội Hoa Nại này làm người ta có chút ghê tởm, bọn hắn cũng không có ý định nuôi lâu dài.

Xe người Nhật dừng không tính xa, nơi này chịu ảnh hưởng của gió biển gào thét, cuồng phong dữ dội, mưa to như trút nước, bọn họ lại không giống đám Thẩm Trì, có bùa Tị thủy. Nguyên bản An Bội Hoa Nại có thể triệu ra thần thức để xua mưa, nhưng bởi vì lúc này gã đang phải chịu đựng sự khó chịu do thời tiết đem lại, đạo hạnh yếu đi rất nhiều, làm sao còn có khí lực lớn như thế để triệu ra thần thức.

Những binh lính tới đón đương nhiên không có khả năng đem đám người Tam Phổ Dực đi bộ một khoảng cách xa như vậy để đến tỉnh Saitama. Bọn họ tổng cộng đem đến mười một chiếc xe, Tam Phổ Dực ngồi trong xe Lincoln đáng dài, chiếc này hiển nhiên là đặc chế, vừa nhìn là biết cửa thủy tinh cùng vỏ ngoài đã trải qua lần gia công thứ hai, khẳng định có công năng chống đạn. Đám lính đều bò lên trên xe tải căng vải bạt đằng sau, còn những dị năng giả còn lại đồng loạt chui vào mấy cỗ xe Toyota.

“Sao lại thế này!”

“Xe không khởi động được!”

“Chó chết, khẳng định có người động tay động chân!”

Lúc này tất cả mọi người phát hiện, mười một chiếc xe đều bị người động tay động chân, căn bản không thể khởi động được, mưa to vẫn cứ rơi ào ào, sắc mặt mọi người đều trở nên khó coi.

“Chờ một chút! Trước kiểm kê nhân số đã!”

“Không đúng, thiếu người!” “Thiếu bao nhiêu?”

“Báo cáo thiếu tá, chi đội số mười một toàn bộ không thấy!”

Binh lính Nhật Bản tới tổng cộng hai trăm, vừa kiểm kê, lại chỉ còn có một trăm bảy mươi người! Trừ những tên chết trong khu an toàn kia, vậy mà có hai mươi mấy người mất tích!

Tam Phổ Dực quay đầu nhìn về khu an toàn đen thùi cách đó không xa, sau đó đảo qua mặt đất mông lung, trống rỗng, không có cái gì, ngay cả một mảnh góc áo một chút ít da thịt cũng không có.

Trong lòng mọi người đều tuôn từng đợt hàn ý vô tận.

“... Báo, báo cáo thiếu tá, ta, binh sĩ Katou bên cạnh ta tựa, tựa như không thấy...” Một binh Nhật đầy mặt hoảng sợ, báo cáo.

Chờ bọn họ tiếp tục điểm danh một lần nữa, lại có thể mất năm người!

“Đây rốt cuộc là làm sao!” Nước mưa theo cầm một quan quân Nhật nhỏ xuống, bờ môi run rẩy, “Này, này là chuyện ma quái sao?”

“Nói hươu nói vượn!” An Bội Hoa Nại mau mắn nói, thần sắc nghiêm nghị đáp: “Hậu duệ Thiên hoàng bệ hạ ở đây, nào có quỷ thần dám gây sự! Ta tinh thông thuật pháp Âm dương, nơi này cũng không có hơi thở quỷ quái, làm sao lại do quỷ quái được, hẳn là có người làm loạn...”

Lời còn chưa dứt, lại có người báo cáo, “Báo cáo! Chi, chi đội thứ tám —— bọn họ, cũng không thấy vài người...” Răng nanh đánh cả vào nhau, gã cơ hồ ngay cả lời đều nói không được đầy đủ.

Tiếp tục điểm danh lần nữa, chỉ còn lại có một trăm năm mươi chín binh lính.

Lúc này ngay cả sắc mặt An Bội Hoa Nại cũng trở nên xanh mét, gã không có biện pháp, đành lấy ra tinh bàn (dụng cụ đo tinh tú), mới vừa mở xem, liền phun ra một ngụm máu nhỏ, sắc mặt đột biến, “Không tốt! Chúng ta rơi vào trận pháp!”

“Trận?”

Ánh mắt An Bội Hoa Nại trầm ngưng, “Là một cao thủ! Thủ pháp bày trận cực kỳ cao minh...”

“Đừng nói nhảm, nhanh phá trận đi.” Tam Phổ Dực không kiên nhẫn nói.

An Bội Hoa Nại có chút khổ không nói nên lời, gã tại Trung Quốc bị thương gốc rễ, nếu là trước kia, khí lực để phá trận cũng chẳng coi vào đâu, có điều hiện tại lại không dễ dàng như vậy, trận pháp này cực kỳ cao minh, không phải thủ pháp của người bình thường, “Điện hạ, trận pháp này không phải người bình thường bày ra. ”

Tam Phổ Dực ngẩn tò te, nhướn lên mày, “Chẳng lẽ là ——”

“Trong gia tộc ta có ba người sở hữu trình độ trận pháp xếp trên ta, đặc biệt là người chú phục vụ cho ngài Thủ tướng, nhiều năm không gặp, cũng không biết đối trận pháp có nghiên cứu cao thâm đến mức nào.”

An Bội Hoa Nại nửa thật nửa giả nói, chỉ liếc một mắt là gã có thể nhận ra trận pháp này không phải do người trong gia tộc Abe (An Bội) của gã bày ra, đừng nói là gã, chính là người chú có trình độ trận pháp cao nhất gia tộc, cũng không thể bày được trận pháp đến bậc này, khiến tinh thần của gã loạn chuyển mà khi nhìn vào liền đau đầu đốn. Địa vị của Âm dương sư tại Nhật Bản rất cao, vì cam đoan địa vị gia tộc gã, gã không thể nói gã không phá được trận pháp chẳng rõ ai bày ra hiện tại, chỉ có thể lấy một lý do làm mọi người tin phục. Nếu không, uy tín của gã sau khi trải qua trận bắt giữ kia đã bị đả kích nghiêm trọng, thêm lần này nữa thì đúng là không thể vực dậy nổi nữa. Nếu mất đi sự tín nhiệm của vị Dực nhân thân vương diện hạ trước mắt này, vậy lúc đó gã thật sự trắng tay, cho nên phải nghĩ ra một cái cớ.

Cái cớ hoàn mỹ nhất là trình độ vượt trên gã, vậy gã không thể phá được trận pháp cao minh cũng chỉ do gia tộc gã cao thủ xuất hiện tầng tầng lớp lớp mà thôi.

Vì thế, rõ ràng là trận phù của Minh Nguyệt, lại thành công khiến đám người Nhật Bản kia hiểu sai, sa vào suy đoán đầu đá quyền lực.

“Đám người Nhật Bản kia làm sao vậy?” Thẩm Lưu Mộc kỳ quái nói, như thế nào cả đám bỗng nhiên tựa như ngây dại.

Minh Nguyệt giễu cợt, “Sợ đến choáng váng đi.”

Có trận phù của cậu che dấu, Thẩm Trì có thể sử dụng chiêu pháp đại sát khí Nhất Kích Tắt Sát đem mấy tên lính Nhật đều xử lý hết.

Kỷ Gia lại nghe hiểu một ít, không khỏi buồn cười nói: “Bọn họ hình như hiểu lầm...”

Hiểu lầm là tốt, bọn hắn đương nhiên không có cách nào giết hết người Nhật Bản, nhưng người Nhật Bản nội đấu với nhau, càng loạn càng là tốt không phải sao? Chỉ có nội bộ bọn họ rối loạn, mới không thể đi đánh chủ ý Trung Quốc, tại mặt thế, quốc gia đối quốc thổ lực khổng lồ chế giễu, cũng không có nghĩa có thể cho phép bọn họ xâm lăng.

Vốn trải qua một trận lễ rửa tội dây chuông gió hình người khủng bố, hiện tại chiến hữu bên người lại một đám mất tích, sống gặp thấy người chết không thấy xác, cố tình ngay cả bóng dáng kẻ địch cũng chưa thấy được, cơ hồ toàn bộ binh lính đều bị mưa xối đến lạnh cả lòng, chẳng sợ hiện tại thời tiết là nóng bức nhất, cũng không sản sinh được một tia ấm áp, triệt để lạnh thấu tim gan.

Aihara Kenji thật sâu hối hận, vốn nghĩ nhận được một chuyện này là chuyện tốt, có thể cùng Dực nhân thân vương diện hạ thân cận hơn một chút, một đường cũng không có nguy hiểm nhiều lắm, coi như đụng phải tang thi D cấp đi, tốt xấu cũng có nhiều dị năng giả như vậy, vẫn có thể ứng phó được, lại nói, làm

thế nào cũng không đến nỗi xui tận cùng như vậy, gặp phải mấy con tang thi cao giai cùng lúc!

Ai biết được, cố tình lại lâm vào cục diện khiến lòng người sợ hãi này.

“A —— tang thi!” Một sĩ binh hoảng sợ kêu lên.

Thẩm Trì nhanh chóng rút về, “Vận khí không tệ, lại gặp hai con tang thi D cấp.”

Hương quả thụ của Thẩm Lưu Mộc có thể tạo ra ảo cảnh, phát ra một loại mùi đặc biệt hấp dẫn tang thi. Yokohama ngày xưa là một thành phố có nhân khẩu dày đặc, đến hôm nay cũng không thiếu tang thi tụ tập, khu an toàn bên kia dựng tường vây thẳng tắp cao cao, cửa sắt cứng rắn cực nặng mới có thể ngăn cản tang thi tiến công. Tang thi đói mùi thực mẫn cảm, người già yếu cùng phụ nữ trẻ em trong khu an toàn phải dùng cá biển phơi khô giăng vòng ngoài, chặn hoàn toàn mùi con người tản ra, tang thi mới có thể tránh đi khu vực không lớn như vậy. Nhưng đối tang thi C cấp cùng D cấp mà nói, những phòng ở kia đều không dùng được, càng đừng nói tới tang thi E cấp, cho nên tại mỗi lần có tang thi triều, bọn họ căn bản không dám đi ra.

Tại mỗi địa phương lại có thời điểm tang thi triều riêng, không phải người sinh sống trong khu an toàn Yokohama căn bản sẽ không nắm bắt được quy luật. Nếu đám người Tam Phổ Dực đêm qua không quá đáng như vậy, có lẽ người trong khu an toàn Yokohama có thể nhắc nhở bọn họ một chút. Hiện tại không gì có thể cứu vãn được nữa rồi, bọn họ đều đã trốn vào hầm ngầm chuẩn bị tốt trước đó, trên thực tế những người phụ nữ trẻ ngày hôm qua cũng đã trốn vào rồi, chính là bị một người bán rẻ mà thôi.

Thời hạn tang thi triều ba ngày, vừa vặn hôm nay là bắt đầu, coi như đám Tam Phổ Dực xui xẻo!

Bốn người Thẩm Trì hoàn toàn không sợ tang thi triều, trái lại lợi dụng hương quả thụ đem những tang thi đều dẫn lại đây.

Chỉ cần đi vào trận phù của Minh Nguyệt, là tương tự bị cho vào rọ, những tang thi kia tự nhiên trở thành đồ chơi của bọn hắn. Nhưng hiện tại, bọn hắn còn muốn chứng kiến một hồi trò hay cá lớn nuốt cá bé.

Bởi vì trong trận phù, còn có một đám người Nhật Bản, hy vọng bọn họ có thể hảo hảo chiêu đãi nhóm tang thi đói bụng thật lâu này.

Trong số hai mươi mấy dị năng giả kia, có một người tại giây lát ngừng đầu, hướng về phía bốn người Thẩm Trì.

Thẩm Trì hơi kinh ngạc, “Không tưởng được còn có một cao thủ đâu.”

Bất quá, cho dù là cao thủ, lại có lợi điểm nào a, bọn họ là đối thủ mạnh như hổ, nhưng vị cao thủ kia lại có một đám đồng đội ngu như heo, cho nên, sao có thể trở mình được?

Đừng có mơ!

==== =====

Suy nghĩ của tác giả: chậm một chút, thật có lỗi ~o(>_<)o ~

Cám ơn địa lời của , Mạc Y Liên Lạc, Yêu Phi Nhiêu, Thần Trần, Anh Đào Ngạc Ngư, Độc Tiễn Cơ Quan Trư, Dạ Huyền Sinh, Thần Trần, Đản Hoàng Cực Nam Qua, yêu các người, (3)

55. Chương 55: Thuật Con Rối Bù Nhìn

“Ồ, thực sự là cao thủ a!” Kỹ Gia cảm thán.

Đúng vậy, thật là cao thủ, bên trong đám người Nhật Bản này, thoát nhìn lại là người có tuổi nhỏ nhất, chừng không quá hai mươi, còn mang theo một chút ngây ngô của tuổi niên thiếu, bộ dạng cũng rất tốt, không biết có phải do hoàn cảnh sinh trưởng tại Nhật Bản hay không, mà kiểu xinh đẹp của cậu ta mang theo chút gợi cảm, lông mày nhỏ mắt nhỏ, đuôi mắt có một khóa nốt ruồi, thực đẹp.

Cậu ta là một dị năng giả Thủy hệ, trong màn mưa quả thực dị năng giả Thủy hệ như mở ra phần mềm hack, cả thành Bắc Kinh vốn có hai dị năng giả Thủy hệ, một là Lưu Nghi đã chết, người còn lại càng trở nên trân quý. Thẩm Trì chưa được chứng kiến cô ta động thủ, có điều lúc trước Lưu Nghi không được coi là lợi hại, cấp bậc không cao, hơn nữa là kiểu chậm chạp không thăng cấp được, tâm tính cô ta quá tệ, cũng không đủ cố gắng.

Dị năng giả Thủy hệ này đã đến cấp bốn rồi, hơn nữa còn thuộc tầm từ giữa đến đỉnh cấp bốn, so Tam Phổ Dực cùng An Bội Hoa Nại đều lợi hại hơn.

Trong màn mưa mông lung, nước đều biến thành mũi dao sắc bén, một ít tang thi cấp thấp qua tay cậu ta từng mảng từng mảng ngã rạp, nhưng tang thi B cấp trở lên, thì phải phí chút công phu. Nơi nơi đều là nước, thứ chất lỏng trong suốt này trong tay cậu như một món đồ chơi.

“Cậu ta tới.” Thẩm Trì giơ lên hộp ngàn cơ.

Bởi vì có trận phù của Minh Nguyệt ở đó, nên những người Nhật Bản cùng tang thi đều bị vây bên trong, căn bản không nhìn tới bốn người bọn hắn. Nhưng người kia lại ngay lập tức đi hướng phía bọn hắn, nhẹ nhàng đạp vài bước cũng sắp thoát được trận phù.

Mặt Minh Nguyệt sa sầm, “Cậu ta học đạo gia pháp môn.”

“Cái gì?”

“Ta bày chính là trận đồ Thập nhị đô Thiên môn trận, là một trong bốn mươi chín trận pháp của Đạo gia, người Nhật căn bản không rõ, nhưng người Đạo gia là có thể nhìn ra được.”

Thập nhị đô Thiên môn trận/Trận pháp mười hai cửa trời, thuộc Kỳ môn độn giáp, là một trong những trận pháp tuyệt sát có phạm vi lớn, đường kính tối đa mấy trăm mét. Nghe nói là Thượng Cổ đỉnh cấp sát trận, là phiên bản đơn giản hóa của Thập nhị đô Sát phá trận, có thể điều động lực lượng của Chư Thiên sát phạt, ngưng tụ Đô Thiên Thần Lôi, diệt sát hết thảy, vô cùng cường đại, hơn nữa lực phòng ngự rất mạnh.

Thẩm Trì có chút kinh dị, cau mày nhìn về phía thiếu niên đang hướng bọn hắn tiếp cận.

“Không biết vị nào là bằng hữu Đạo gia đây?” Thiếu niên mở miệng, càng làm bốn người kinh ngạc chính là, người này một ngụm nói chính là tiếng phổ thông chuẩn.

Thẩm Trì tiến lên từng bước, lạnh lùng mở miệng: “Nếu là người Đạo gia, như thế nào lại bán mạng cho người Nhật!”

Thiếu niên cười khế, “Cùng người Nhật đi cùng một chỗ đồng nghĩa với bán mạng cho người Nhật sao?”

Đáy lòng Thẩm Trì nảy lên hai chữ —— nằm vùng!

Đều đã mạt thế, còn chơi cái trò nằm vùng này? Nói đùa gì vậy! Hơn nữa tuổi còn nhỏ như vậy đã nằm vùng... Chờ một chút, nếu đúng thật là nằm vùng, vậy người Nhật Bản tiến vào Trung Quốc thời gian dài như vậy, Bắc Kinh lại một chút tin tức cũng không biết sao?

“Ta vốn là Liễu Minh Tuệ - đệ tử phái Võ Đang, mười hai tuổi liền đến Nhật Bản, đã ở Nhật bảy năm rồi,” thanh âm thiếu niên cũng không cao, rất ổn trọng, “Ở với những người Nhật Bản, ta gọi là Zumaato Chiba _____”

“Ngươi là gián điệp?” Thẩm Lưu Mộc rất nhanh phản ứng lại.

Thiếu niên mỉm cười, “Ta là người Trung Quốc, Thiên Môn trận này chính là pháp môn Đạo gia không lưu truyền ra bên ngoài, người Nhật Bản đều nghe qua rất ít, càng khó nói nhận ra.”

“Ngươi tìm đến chúng ta làm gì?” Thẩm Trì nhìn cậu ta, cũng không hoàn toàn tin tưởng lời nói của cậu.

Thiếu niên có chút bất đắc dĩ, “Ta vốn là dưới trướng Thủ tướng Nhật Bản, cũng không biết mấy người Tam Phổ Dục này được Miyamoto Nanami đưa đến Trung Quốc —— a, Miyamoto Nanami chính là vị Thượng tướng nắm giữ binh quyền lớn nhất tại Nhật Bản hiện nay,” cậu nói xong, giọng nói liền dẫn theo

vài phần thận trọng, thở dài, “May có Thắm tiên sinh, các vị đã phát hiện ra âm mưu người Nhật Bản.”

Thắm Trì trong lòng nhảy dựng, “Người nhận thức chúng ta?”

“Đương nhiên nhận thức.” Liễu Minh Tuệ cười khê, “Ta ở hồ sơ quân đội xem qua hình các người.”

“Hình của chúng ta?”

“Không cần lo lắng,” cậu dè dặt thanh âm, “Niếp Bình là anh họ của ta.”

Thắm Trì: “...” Thế giới này thật sự là quá nhỏ.

Liễu Minh Tuệ híp mắt, “Nếu không phải nhận ra các người, ta sẽ không lộ diện. Các người phá hủy kế hoạch của người Nhật Bản, tại phương diện này ít nhất đáng giá tín nhiệm. Phải biết rằng, thân phận gián điệp của chúng ta không thể dễ dàng nói cho người khác biết.” Cậu thật sự không muốn xảy ra tình trạng người một nhà đánh nhau, hơn nữa bốn người trước mắt này cậu tin bản thân không thể đối phó được.

“Có ý gì?” Kỷ Gia có chút tò mò hỏi.

Liễu Minh Tuệ nâng tay đón những hạt mưa rơi xuống, nhìn về phía Kỷ Gia nói: “Chỉ cần là địa phương có nước, ta muốn nhìn cái gì cũng có thể chứng kiến, mà nước chỗ nào chả có, từ lúc các người tại Chiết Giang theo người Nhật Bản xuống biển, ta đã biết sự hiện hữu của các người, con ếch khổng lồ kia rất đáng yêu.”

Minh Nguyệt rất không thích ánh mắt của người này nhìn về phía Kỷ Gia, hơi hơi nghiêng người ngăn trở đường nhìn của Kỷ Gia, “Vậy thì sao, người tìm đến chúng ta rốt cuộc muốn cái gì?”

Đường nhìn của Liễu Minh Tuệ chuyển hướng cậu, “Hiện tại Tam Phổ Dục cùng An Bội Hoa Nại không thể chết được.”

“Vì sao?”

“Vì giữ sự cân bằng cho Nhật Bản.” Liễu Minh Tuệ nghiêm túc nói, “Ta cùng Diệp Dương —— nàng cũng là gián điệp, ở Nhật gọi là Yoko Chiba, thân phận là chị của ta, chúng ta tốn rất nhiều công phu mới trợ giúp được Thu Lộc Cung Hoa Tử nội sống sót, làm như vậy cũng để giữ loại cân bằng này, người Nhật Bản nếu không có nội đấu, đối Trung Quốc mà nói càng thêm nguy hiểm.”

Thắm Trì lắc đầu, “Cân bằng không phải biện pháp tốt.”

Liễu Minh Tuệ nhú mày, “Ý của Thắm tiên sinh là gì?”

“Nếu Tam Phổ Cung vẫn là Thu Lộc Cung đều chết thì thế nào đây? Thêm Thủ tướng Thượng tướng nữa chẳng hạn, chẳng phải rất tốt?”

Liễu Minh Tuệ tròn mắt nhìn hắn, “... Đây rất khó làm được.”

Thẩm Lưu Mộc giễu cợt, “Có cái gì khó!”

“Thu Lộc Cung Hoa Tử nội không khó giết lắm, dị năng của ả cũng không mạnh,” Liễu Minh Tuệ cười khổ mà nói, “Chính là vị Miyamoto Nanami kia liền khó xuống tay, dị năng của lão thực khó giải quyết, ta đến nay còn chưa tìm hiểu được cụ thể, bản thân Thủ tướng là một người thường, nhưng có hai cái dị năng giả rất khó đối phó luôn như hình với bóng, trong đó có một, là dị năng giả Mộc hệ.”

“Dị năng giả Mộc hệ?” Thẩm Trì kinh dị, cùng Thẩm Lưu Mộc trao đổi một cái ánh mắt.

Minh Nguyệt bình tĩnh nói: “Rất khó làm được cũng không đồng nghĩa với không làm được.”

Liễu Minh Tuệ trở nên trầm mặc, “Chuyện này cần bàn bạc kỹ hơn, tóm lại trước khi tới tỉnh Saitama, các người tạm thời không cần đối Tam Phổ Dực xuống tay.”

“Biết, sẽ lưu Tam Phổ Dực một mạng.”

“Vậy An Bội Hoa Nại thì sao?”

“Đây, không thể cam đoan.”

Liễu Minh Tuệ bất đắc dĩ, chỉ có thể lui trở về.

“Ba ba, có thể tin tưởng cậu ta sao?” Thẩm Lưu Mộc bỗng nhiên nói.

Thẩm Trì nhíu mày, “Chuyện cậu ta là gián điệp hẳn chính xác rồi.”

“Ta chán ghét hắn.” Minh Nguyệt phụng phịu nói.

Kỷ Gia nhìn nhìn tang thi cách đó không xa bắt đầu căn xé binh lính Nhật Bản, “Bản thân ta cảm thấy cậu ấy rất lợi hại, mười hai tuổi liền đến Nhật Bản nằm vùng, nhất định không hề dễ dàng.”

Sắc mặt Minh Nguyệt bất biến, lại nghiêng răng nói: “Được rồi, ta càng chán ghét hắn!”

Thẩm Trì nhin cười, vỗ vỗ bả vai Minh Nguyệt, tỏ vẻ sâu sắc thấu hiểu.

Liễu Minh Tuệ là một thiếu niên khá có lực sát thương đối với những cô thiếu nữ, không phải ý chỉ bộ dạng Minh Nguyệt kém cậu ta, mà là diện mạo Liễu Minh Tuệ là loại tướng tá đào hoa, cười lên đặc biệt có sức quyến rũ, một bộ soái cũng không đại biểu có thể khiến nữ nhân yêu thích. Tỷ như Thẩm Trì lớn lên cũng soái, nhưng muốn yêu được hắn thì cần phải có chút tự tin. Thẩm Lưu Mộc trưởng thành cũng soái, nhưng đều khiến người ta cảm thấy được soái theo khuynh hướng người không tốt, trước đây cười rộ lên coi như đáng yêu xinh đẹp, lớn lên cười lại nhiễm vài phần yêu khí. Bộ dạng Minh Nguyệt cũng rất soái, nhưng mặt núi băng tê liệt khiến người ngoài cảm thấy không dễ tiếp cận, người thích cậu phải có lá gan hòa tan núi băng ——

Tuy rằng, bản chất con người bọn hắn không nhất định sẽ như bề ngoài.

Bề ngoài của Liễu Minh Tuệ có một chút tương tự như Ủy Ninh, là kiểu soái tới một mức nhất định, nhưng sẽ không làm người khác có cảm giác tách biệt hẳn, Ủy Ninh là bởi khuôn mặt em bé thân thiện, Liễu Minh Tuệ lại là mắt đào hoa chọc người triu mến.

Kỷ Gia đang trong độ tuổi mới biết yêu, chẳng sợ Minh Nguyệt nói nàng phải lấy thân báo đáp ân cứu mạng trở thành vợ của cậu, nhưng dù sao vẫn chưa hoàn toàn thuộc về người đâu, Kỷ Gia đối cậu rõ ràng tình thân nhiều hơn tình yêu, nếu bị người khác bắt cóc mất thì làm sao bây giờ! Thủ đoạn của Minh Nguyệt tại khía cạnh tình cảm vẫn khá là ngây ngô, trên núi đại sư phụ truyền dạy cho cậu rất nhiều kinh nghiệm về tâm tính con người, có điều dù học được nhiều hơn về nhân tính con người, lại không ai dạy cậu làm thế nào để trụ vợ...

Tình hình phía bên kia đã phát triển đến tình tiết tang thi xử lý hơn phân nửa binh lính Nhật Bản, Liễu Minh Tuệ “liều chết” mang theo mấy người Tam Phổ Dực, An Bội Hoa Nại thoát phá vòng vây.

Chính là, bọn họ căn bản không thoát khỏi Thiên Môn trận, khụ, nếu Liễu Minh Tuệ nguyện ý mà nói đương nhiên có thể dẫn bọn họ ra ngoài, nhưng rõ ràng cậu ta không có ý định này.

Cùng trải qua hoạn nạn dễ dàng bồi dưỡng tình cảm? Ánh mắt Tam Phổ Dực nhìn Liễu Minh Tuệ đã có chút khác biệt so với trước, dù thế nào thì, người hữu dụng luôn làm người ta yên tâm vài phần.

Con rối chuột của Kỷ Gia đem từng khối nguyên tinh nuốt vào bụng, đôi mắt nó lóe lên quang mang quỷ dị. Nguyên bản những con chuột tiến hóa này có năng lực ăn hết thấy các loại đồ vật, có thể nuốt vào thức ăn gấp mấy lần thân thể nó, cho nên Liễu Minh Tuệ vẫn là nhin không được nhìn một lần lại thêm lần nữa, nghĩ thầm mấy con chuột đó nuốt vào nguyên tinh cũng đủ đem thân thể chúng nó bực toạc ra mới đúng, ấy vậy mà hiện tại chúng nó vẫn còn tiếp tục vui vẻ nuốt nuốt.

Xem ra con rối của cô bé kia không chỉ là những tượng gỗ.

... Chúng đều đang đoạt nguyên tinh tang thi mà cậu xử lý...

Bố trí trận phù so với bình thường dùng các dụng cụ trận pháp Đạo Môn khác phải đơn giản hơn nhiều, chỗ thiếu sót duy nhất chính là thời gian duy trì của nó. Minh Nguyệt nếu nguyện ý thì vẫn có thể tiếp tục bày ra một trận khác, một canh giờ (2 tiếng) đã trôi qua, Thiên Môn trận kia liền dần dần tiêu thất, Minh Nguyệt cũng không có ý tứ tiếp tục bày trận nữa, “Chỉ còn lại mười bảy người.” Cậu vừa lòng nói.

Đám binh lính Nhật Bản tới đón gần như một người cũng không còn sống, bọn họ đều là người thường, chẳng sợ có súng có trang bị cùng thụ huấn luyện nghiêm chỉnh, đối mặt tang thi A cấp B cấp vẫn coi như hoàn hảo, nhưng gặp phải tang thi C cấp D cấp thì cho dù là một trăm người cũng đều phải nộp mạng!

“Còn lại đều không yếu, toàn dị năng giả đâu.” Kỷ Gia đem nhóm chuột nhỏ gọi trở về.

Thẩm Lưu Mộc mỉm cười nói, “Đừng gấp, còn cả một đám.”

Chẳng sợ những tên dị năng giả kia còn sống, cũng tại đợt tang thi triều này bị thương, nhìn qua tâm tình khá uể oải.

“Điện hạ, hiện không có xe, xem ra chúng ta phải nghĩ biện pháp khác đi Saitama.”

“Muốn ta đem tin tức truyền lại Saitama sao? Cho bọn họ phái người tới tiếp ứng.” Liễu Minh Tuệ giúp An Bội Hoa Nại băng bó tốt miệng vết thương, ngừng đầu nói.

Sắc mặt An Bội Hoa Nại rất khó coi, “Không được! Lần này chúng ta bị tập kích rất có thể do những người đó động tay chân, truyền tin tức trở về Saitama, đây không phải muốn chết sao!”

Hiện tại truyền tin tức về, một khi Tam Phổ Dực biết chú mình vốn không có rời đi Saitama, nhất định sẽ hoài nghi gã, gã còn phải nghĩ biện pháp khác...

“Điện hạ! Không thể ở tại đây chờ, nơi này có người phá rối, không bằng chúng ta cứ hướng Saitama đi thôi, khu an toàn này có điều không đúng!” Một dị năng giả sắc mặt tái nhợt, vội vàng nói.

Tam Phổ Dực nhìn nhìn số lượng không đến hai mươi người còn lại, “Đi!” Rốt cuộc vẫn phải hạ quyết định, nói thật, gã nhìn khu an toàn cách đó không xa cũng cảm thấy có điểm sợ sệt.

An Bội Hoa Nại đứng lên, “Trước khi nhìn thấy ngài Thượng tướng, chúng ta không thể thả lỏng cảnh giác, càng không thể tín nhiệm bất luận kẻ nào khác.”

Sắc mặt Tam Phổ Dực rất khó coi, “An Bội nói đúng, chúng ta đi thôi!”

Một hồi tập kích như vậy khiến nhóm người Nhật Bản này gần như tinh bì lực tẫn, lại phải chạy đi trong trận mưa to, tốc độ cũng không dám lơ lửng, thành ra bọn họ khá là chật vật. Thẩm Trì hoàn toàn khẳng định Liễu Minh Tuệ rõ ràng có biện pháp giúp bọn họ không bị mưa xối ướt nhẹp, cậu ta lại vẫn không có

hành động gì, thân là dị năng giả Thủy hệ, cậu bước trong màn mưa, thoát nhìn tương đối hưởng thụ.

Mặt thể năm thứ tám, rất nhiều công trình kiến trúc của Nhật Bản bề ngoài nhìn tuy rách nát, lại không bị sụp đổ hoàn toàn. Quấy nhiễu Nhật Bản không chỉ bởi mực nước biển dâng cao xâm lấn tầng lớn đất đai, còn có bão, sóng thần, động đất thường xuyên xảy ra. Những kiến trúc phồn hoa ngày xưa cũng đã chẳng còn người ở nữa, lộ ra bộ dáng tiêu điều suy sụp.

Một ngày này bọn họ bị gây sức ép không hề nhẹ, đến trưa chỉ tạm ăn chút ít, buổi chiều lại lập tức lên đường. Vào thành thị đi tìm xe, lại không có bất cứ chiếc nào có thể khởi động, khiến bọn họ khá thất vọng, đến khi bầu trời dần dần tối đen, bọn họ cũng chưa đi được bao nhiêu km. Gần đây không có khu an toàn nào, chỉ có thể tìm một tòa nhà cao tầng để qua đêm.

Tòa nhà cao tầng này thật lâu trước kia là văn phòng công ty, đại sảnh khá rộng rãi, tầng hai có một cái phòng họp, ghế ngồi đều dùng nệm bọc, xếp hàng lại miễn cưỡng có thể xem như chỗ ngủ không tệ, chỉ có hai cửa ra vào, một cái cửa sắt nhỏ cùng một cửa hai cánh dạng đẩy trọng lượng rất nặng, ít nhất nhìn qua tương đối an toàn, với bọn họ bây giờ mà nói, an toàn mới xếp hàng đầu.

Gần như tất cả mọi người đều không để ý tới hai chậu hoa tại góc tường vì sao đến bây giờ còn chưa chết héo.

Địa phương rách nát như vậy đã lâu chưa có người, cư nhiên còn có hai gốc cây xanh tốt chưa chết héo liền không hề khoa học chút nào, nếu không phải do một ngày này thực sự quá già yếu, trong số bọn họ không thể không có người cẩn thận tỉ mỉ được, nhưng giờ đây bọn họ sắp xếp nhân viên canh gác xong, những người khác cơ hồ ngả đầu liền ngủ.

Người đầu tiên gác không là ai khác, đúng là Liễu Minh Tuệ, còn có một vị nam nhân trung niên tinh thần uể oải nữa. Nhưng xem bộ dạng ngủ gà ngủ gật kia của gã là biết gã cũng chẳng đóng góp được tác dụng gì, mà cũng chỉ duy Liễu Minh Tuệ là chú ý tới có điều không thích hợp, lúc này đang cực kỳ hứng thú nhìn chăm chăm hai gốc cây xanh tốt không chút nào thu hút kia. Đương nhiên, cậu cũng không nhận ra được đó là những loại cây gì, chẳng sợ trên người chúng nó có bám một tầng bụi, nhưng nào có gốc cây nào có thể để tới tám năm không được tưới nước mà vẫn còn sống đâu? Cho dù là cây xương rồng chỉ sợ cũng không thể đi!

Nhìn trong chốc lát sắc mặt của cậu liền thay đổi, cũng không phải lỗi giác của cậu, hai gốc cây kia đang càng ngày càng lớn lên, vừa nãy vẫn chưa cao đến một mét, hiện tại nhìn lại phải đến một mét hai một mét ba! Càng làm cậu kinh dị chính là, cành lá của chúng nó đang từ từ lan rộng! Liễu Minh Tuệ nhìn không được lùi về sau từng bước, liền thấy dây leo màu xanh biếc bò trên vách tường, thật giống như hoạt họa (hình ảnh chuyển động), mắt thấy sẽ đem vách tường màu xám trắng chậm rãi phủ đầy một tầng xanh lục đậm!

Trong phòng vốn tối tăm lại càng thêm u ám, Liễu Minh Tuệ liền đẩy người bên cạnh, “Oshima Jun, mau nhìn!”

Nam nhân trung niên giật mình một cái, cuối cùng tỉnh lại, nhìn vách tường thì sắc mặt trắng bệch, nhanh chóng kêu to lên, “Mọi người mau tỉnh!”

Đèn pin bật sáng, trong một mảnh hỗn loạn, Tam Phổ Dực được bảo vệ trọng điểm, sắc mặt thiếu tá Aihara khá khó coi, bình dưới tay gã đã chết không còn một mống, nếu không phải gã cũng là dị năng giả, chỉ sợ chẳng thể sống đến hiện tại.

“Mau nhìn xem có người nào vắng mặt hay không!”

Lúc này vừa nhìn, trong lòng bọn họ nhất thời rùng mình, “Không thấy tiên sinh An Bội!”

“Cái gì?”

Tam Phổ Dực trợn trừng mắt nhìn lại, mặc kệ An Bội Hoa Nại hữu dụng hay không, ít nhất tại thâm tâm gã, trong đám người nơi đây, kẻ để gã tin nhiệm nhất không nghi ngờ gì chính là An Bội Hoa Nại, An Bội Hoa Nại mới là người tâm phúc đã theo gã vài năm rồi.

Một đám cầm đèn pin chiếu loạn, quả nhiên chỉ còn có mười sáu người, chỉ có tiên sinh An Bội Hoa Nại là không thấy!

Lại bỗng nhiên, trên bục chủ tịch trong phòng họp cách đó không xa, chậm rãi sáng lên.

Nếu như từng cùng đám Thẩm Trì đi xuống sở nghiên cứu ngầm, nhất định sẽ nhận ra thứ ánh sáng sáng ngời mang theo ấm áp kia chính là đến từ bùa của Minh Nguyệt, có điều những người Nhật Bản này sẽ không thể nhận ra được.

Dây leo thực vật ở góc tường bên phải trong bóng tối ăn mòn một đạo lỗ hổng, ánh sáng từ tầng hai chiếu lên tầng ba, trong tay Kỷ Gia cầm một hộp âm nhạc nhỏ nhỏ, nâng mở ra cái nắp bằng gỗ nguyên chất, ánh sáng nhàn nhạt màu quất hắt lên khuôn mặt trắng nõn cùng những ngón tay thon dài, thanh âm bài “Fur Elise” du dương vang lên, âm nhạc cũng không quá lớn, đủ để tại tình hình cực độ im lặng này làm người ta có thể nghe rõ ràng.

Trong làn ánh sáng, An Bội Hoa Nại một thân kimono màu trắng bị móc trên một đoạn xích kì quái, trong giây lát rớt xuống.

Đám người Nhật Bản phát ra một trận kinh hô!

Thẩm Trì mỉm cười, Tử Mẫu phi thảo, Tử cùng Mẫu trong Tử Mẫu phi thảo là kỹ năng vừa mới rớt xuống. Trong hệ thống trò chơi, kỹ năng này chỉ có thể sử dụng với đồng đội hoặc trong phạm vi pháo đài của mình, hiện tại lại không bó hẹp như vậy. Dây xích ám màu bạc vừa mảnh vừa dài, câu bất cứ đồ vật nào đều bách phát bách trúng, tựa như thêm một cánh tay nữa, dùng tốt cực kỳ.

An Bội Hoa Nại cứng ngắc nâng lên đầu, mọi người cơ hồ có thể nghe thấy được thanh âm “kèn kẹt” không tồn tại, thật giống như thanh âm của tượng gỗ cứng ngắc, phải nói chính là một cái tượng gỗ mới đúng.

Nhưng nam nhân khuôn mặt trắng nõn môi đỏ bình kia, không phải An Bội Hoa Nại thì là ai?

Mặt gã không chút thay đổi nhìn đám người Tam Phổ Dực đối diện, chính là đôi mắt nhắm chặt, trên gương mặt có hai hàng “huyết lệ” từ mắt chảy xuống.

Ai cũng không biết, đôi mắt dưới mi kia đã hoàn toàn trống rỗng, mắt của gã đã bị đào ra, hai hàng huyết lệ kia chính là do đôi mắt đã bị móc ra mà chảy xuống.

Đám Tam Phổ Dực nhìn thấy An Bội Hoa Nại như vậy, chỉ cảm thấy lông tơ khắp người đều dựng đứng lên, mặc dù là một đám dị năng giả dũng mãnh, lại hận không thể chui đến sau lưng người khác.

Rối gỗ nhỏ trong hộp nhạc bắt đầu chậm rãi vươn tay đuổi chân mà khiêu vũ, An Bội Hoa Nại phía dưới cũng đồng dạng mở ra tứ chi, bắt đầu cứng ngắc nhảy múa.

Khuôn mặt Kỷ Gia nghiêm túc, nàng đang làm một thí nghiệm, sau khi nàng đột phá cấp bốn, lại có thêm một ít năng lực, nhưng chưa bao giờ thí nghiệm qua, tỷ như thuật con rối bù nhìn này, An Bội Hoa Nại vừa vặn là một đối tượng thí nghiệm rất tốt, sau lưng của gã, cắm một thứ tựa như cần xoay dây cót làm bằng gỗ, giờ đang từ từ chuyển động.

Mà An Bội Hoa Nại dưới tác động của cần xoay này, giống như rối gỗ nhỏ trong hộp âm nhạc, đang chăm chỉ khiêu vũ theo giai điệu bản “Für Elise”.

Thậm chí không một ai phát hiện ra, kỳ thật An Bội Hoa Nại —— còn chưa chết.

==== =====

Suy nghĩ của tác giả: khẳng định việc tổ bốn người am hiểu nhất chính là —— giả thần giả quỷ... →_→

Cám ơn lựu đạn của Cao Lôi Hoa, yêu người nhé, sao sao đất (3)

Cám ơn địa lôi của Hoa Quân, yêu người, (3)

56. Chương 56: Ân Cứu Mạng

Không ai có thể cảm nhận tâm tình của Abe Kana lúc này, mà đồng bọn của hắn thì đang tranh nhau lùi về phía sau, phải biết rằng, bộ dáng hiện tại của hắn quả thật rất đáng sợ!

Giai điệu For Elise ư mỹ êm tai, nhưng vì khoảng cách hơi xa, nghe loáng thoáng như có như không,

lại làm cho người ta thêm sợ hãi, tại không gian đặc biệt im lặng này, bất kỳ âm thanh gì, dù là tiếng nhạc du dương cũng khiến người ta nổi da gà.

Abe Kana khiêu vũ cực kỳ cứng nhắc, cả người giống như người gỗ, căn bản không có ai nhận ra hân vẫn còn sống, hơn nữa hai dòng huyết lệ chậm rãi chảy xuống, lệ rơi đầy mặt, chỉ là lệ này là máu đỏ tươi, nhìn mà phát hoảng.

Người có lá gan lớn hơn nữa cũng không dám tiến lên lúc này, chỉ có thể lui ra rất xa. Loại cảm giác này khác biệt so với lúc đánh nhau với thầy ma, người gan lớn không có nghĩa là sẽ không sợ quỷ. Cảnh tượng ma quái này vốn là sở trường của âm dương sư, chỉ tiếc là âm dương sư duy nhất trong đám bọn họ hiện đang bị quỷ ám, những người khác làm sao dám tiến lên.

Đột nhiên, tiếng nhạc dừng lại!

Abe Kana đang khiêu vũ trên đài bồng như mất đi khí lực, sụp té xuống mặt đất.

Bạc phát biểu vẫn sáng bừng như trước, người vừa tê liệt ngã xuống mặt đất bồng dừng động đậy, đám người Miura Tsubasa bị dọa sợ, lông tơ cả người đều dựng ngược.

Abe Kana kì thực vẫn chưa chết, dù mắt đã bị móc mất, sau lưng cũng bị đâm vào một dây cốt, nhưng chưa đến nỗi mất mạng, vì thể nâng lên bàn tay đầy máu....

“... Cứu, cứu tôi...”

Chính hân cũng không biết cái bộ dáng tóc dài rối tung, khắp mặt toàn máu, đưa tay ra trước nói “Cứu tôi” có bao nhiêu giống lệ quỷ đòi mạng, vì thế chẳng những không có ai tiến lên, ngược lại đều sợ tới mức hai chân không thể khống chế run cầm cập.

Dị năng giả cũng là người, giết được thầy ma, nhưng đối mặt với quỷ thần thì lại im như thóc.

Abe Kana chưa bao giờ nghĩ tới sẽ rơi xuống hoàn cảnh này, thân là âm dương sư khá có tư chất, từ nhỏ đến lớn hân chưa từng trải qua bất cứ suy sụp nào, dù tận thể tiến đến, tiến hoá dị năng càng giúp hân có cuộc sống tốt đẹp, chưa bao giờ ngược đãi mình, mạng người chết trong tay hân nhiều vô số, nhất là “heo” dùng để bồi dưỡng dị năng giả, bị bắt đều là những người thường không có dị năng.

Thân thể đau nhức khiến suy nghĩ của hân cũng mơ hồ, rõ ràng đôi mắt đã bị móc mất, đã sớm không nhìn thấy gì, vậy mà hân như nhìn thấy những khuôn mặt nam nữ già trẻ lớn bé tràn đầy sợ hãi cùng với cừu hận trước mặt bồng biến thành bộ dáng thầy ma dữ tợn, đáng ghê tởm, bọn họ giơ lên cánh tay khô gầy, móng tay nhọn dài, chộp về phía hân!

“A —— “

Abe Kana hét ầm lên, rơi vào trạng thái điên cuồng, mắt hấn nhìn không thấy, lần thứ hai bò dậy, lao đảo lùì lại.

“Cút ngay! Cút ngay! Không được —— không được chạm vào tao...”

Ánh mắt lạnh lẽo của Minh Nguyệt đang đứng phía trên nhìn hấn, lắc lắc đầu, nếu trong lòng hấn ta không có quỷ, thân là âm dương sư, Abe Kana căn bản sẽ không bị tiểu quỷ của cậu ăn mòn. Hấn ta không phải người thường, hồn phách mạnh hơn người thường không biết bao nhiêu lần.

“Hấn ta hình như còn chưa chết...” Miura Tsubasa do dự một lúc mới nói.

Thiếu tá Aiwara run rẩy nói, “Làm sao chưa chết được?”

Quả thật còn chưa chết, nhưng rất nhanh, dây cốt phía sau hấn bắt đầu điên cuồng quay, một cây Hấp Huyết Đằng giấu trong dây cốt gỗ bắt đầu hút máu của hấn,

Không bao lâu, sắc mặt Abe Kana càng ngày càng trở nên tái nhợt, hấn ta rốt cuộc an tĩnh lại, quỳ xuống đất, bịch một tiếng ngã sấp xuống.

Ánh sáng dần ảm đạm, giống như một hồi kịch đã hạ màn.

Bốn phía yên tĩnh kinh người, rõ ràng khí trời cực nóng, không khí lại âm trầm lạnh lẽo, khiến đáy lòng người phát lạnh.

Không ai dám động.

Trong bóng tối, Thẩm Trì dùng [tử mẫu thảo] lấy dây cốt về, Minh Nguyệt dùng một lá bùa vá lại lỗ hồng, Kỷ Gia từ trong ba lô lấy ra một người gỗ mới, người gỗ này chỉ dùng một gốc cây nhỏ làm thành, áo kimono trắng tinh bọc bên ngoài, đôi mắt ôn hoà xinh đẹp, chính là đôi mắt của Abe Kana.

Kỷ Gia chậm rãi rút máu ở trong dây cốt vào trong một lỗ nhỏ trên đỉnh đầu người gỗ, rõ ràng là toàn bộ máu của một người, theo lý không thể rút vào một người gỗ chỉ cao có nửa thước, nhưng bất khả tư nghị là máu theo Hấp Huyết Đằng toàn bộ rút vào trong cơ thể người gỗ, vậy mà không tràn ra ngoài tí nào.

“Tốt lắm, lần sau dùng hết lại tiếp tục rút máu vào là được.” Kỷ Gia dùng một cái nắp gỗ che lại lỗ hồng, sau đó nhìn về phía Thẩm Trì, “Chú Thẩm, bao giờ chúng ta bắt đầu nuôi thầy ma?”

Nuôi thầy ma.... Sao nghe có vẻ hung tàn thế....

Thẩm Trì nghĩ nghĩ, “Đi thôi, nơi này không thiếu máu tươi, khắp nơi đều là người Nhật Bản có thể giết,

nên dự trữ nhiều nguyên tinh hơn một chút.”

Ít nhất bọn họ sẽ không giống Abe Kana lấy người thường để nuôi nguyên tinh, người Nhật Bản để dễ lấy nguyên tinh nên mới bắt người thường đến nuôi, bọn họ không sợ công kích của thầy ma, muốn trực tiếp lấy thầy ma cấp D để nuôi dưỡng thầy ma cấp E. Cũng chỉ bọn hắn có bản lĩnh cao, gan lại lớn mới dám nghĩ ra cách khống chế thầy ma cấp D. Phải biết rằng, cho dù dị năng giả cấp bốn cũng không phải ai cũng dám đối mặt với thầy ma cấp D.

Một đường đi tới Saitama khiến đám người Nhật Bản cơ hồ bị dọa mất mật, càng muốn đi nhanh thì kết quả càng đi càng chậm, tinh thần uể oải, làm sao có thể đi nhanh được, thậm chí còn đi nhầm đường, tạo thành một vòng lớn.

Đương nhiên, chuyện đi nhầm đường này, cũng có công lao của Liễu Minh Tuệ.

Mỗi ngày tỉnh lại nhìn thấy một khối thi thể đồng bạn bị hút khô máu, còn chưa đáng sợ bằng việc buổi tối đồng bạn vẫn còn tốt đẹp ngồi cạnh mình dựa vào nhau sưởi ấm, tới sáng lại biến thành một thi thể lạnh như băng không còn giọt máu nào. Ban đầu bọn họ còn bị dọa phải hét lên hai tiếng, càng về sau thì càng chết lặng, kêu cũng thế không kêu cũng thế, mỗi một đến mức không nói được câu nào, không biết người chết kế tiếp có phải là mình không, làm sao còn có tâm tình trò chuyện, đây mới chuyện đáng sợ nhất.

Qua hai ngày, có hai dị năng giả lặng lẽ đào tẩu, rốt cuộc không chịu nổi việc ở cùng một chỗ với đám Miura Tsubasa. Có điều với địa vị của Miura Tsubasa, bọn họ rời đi tương đương với phản quốc, ở Nhật Bản không còn chỗ cho họ nữa, nhưng chỉ ít còn tốt hơn là phải chết.

Tổng cộng mười bảy người, Abe Kana đã chết, sau đó lại chết thêm ba người, còn lại mười ba người, ngày đó hai người ra đi, hôm sau lại tiếp tục đi thêm ba người, có thể đi cùng Miura Tsubasa đến Trung Quốc đảm phán đều là những nhân vật tinh anh trong giới dị năng giả của Nhật Bản, tổn thất này không thể nói là không lớn.

Trong tình trạng rã rời lại chết thêm một người, bọn họ cuối cùng tới được Saitama, mà nguyên bản hơn 200 người, giờ chỉ còn lại hàng đơn vị, 7 người.

Thời điểm nhìn thấy thành phố Saitama, đoàn người cơ hồ lệ nóng quanh tròn, ngay cả Miura Tsubasa tính khí nóng nảy, mấy ngày nay đều trầm mặc, lúc này cũng không nhịn được đỏ vành mắt.

Mẹ nó cái loại tra tấn này, có là mạnh mẽ thế nào cũng không chịu nổi! Ngay cả Liễu Minh Tuệ biết rõ nguyên do của chuyện này cũng bị dọa sợ, càng khỏi nói đến những người khác, hán tử chân chính cũng chịu không nổi!

Vì sao anh họ không nói cho mình biết tổ bốn người kia đáng sợ, hung tàn như vậy, quả thực hù chết người!

Đây là tiếng lòng của Liễu Minh Tuệ...

Cùng ngày Liễu Minh Tuệ trở về “nhà” ở Nhật Bản.

Gián điệp ở Nhật Bản không chỉ có hai người cậu và Diệp Dương, chỉ là lấy cậu và Diệp Dương cầm đầu. Liễu Minh Tuệ thân phận đặc thù, là quân tam đại*, nhưng từ nhỏ cậu đã bái làm môn hạ Võ Đang, rất ít về nhà, cha cậu là một quân nhân tiêu chuẩn, ở Võ Đang kham khổ, coi như là một dạng giáo dục nghiêm khắc của cha, từ năm mười hai tuổi đến Nhật Bản làm gián điệp tới nay, độ trung thành không thể bàn cãi, gặp chuyện gì cũng coi như bình tĩnh.

*Quân tam đại: thể hệ thứ ba trong quân đội.

Diệp Dương và Liễu Minh Tuệ giống nhau, gia đình đều ở trong quân đội, nhìn qua mới hai mươi tuổi nhưng thực chất đã sắp ba mươi, chọn cô đến Nhật Bản làm gián điệp thứ nhất là do cô có tiếng Nhật trụ cột, hơn nữa nói tương đối chuẩn, thứ hai là bởi vì cô đã trải qua huấn luyện trong quân đội, bắn súng rất chuẩn, nguyên nhân trọng yếu nhất là do cô có dị năng đặc thù.

Giống như nữ dị năng giả ở Bắc Kinh có khả năng đọc trí nhớ, Diệp Dương có thể đọc tâm, thuật đọc tâm và đọc trí nhớ không giống nhau, đọc trí nhớ là nhìn thấy trong đầu người này có gì, dù người đó có đang nghĩ tới chuyện đó hay không đều có thể nhìn thấy, cho nên năng lực của nữ dị năng giả kia bị hạn chế lớn hơn, nếu mạnh hơn cô ta, ý chí lại kiên định, sẽ rất khó thành công; đọc tâm thì đơn giản hơn nhưng chỉ có thể đọc suy nghĩ hiện tại của đối phương, không thể nhìn thấy nhiều hơn.

Loại dị năng này rất thích hợp làm gián điệp, dù cho lúc đấy Diệp Dương không phải lựa chọn tốt nhất, nhưng cuối cùng cấp trên vẫn chọn cô ta.

Tâm tình Liễu Minh Tuệ có chút phức tạp, cậu và Diệp Dương sống nương tựa vào nhau ở Nhật Bản ngay người đã bảy tám năm, nói không có cảm tình là chuyện không thể. Thời điểm cậu mới mười hai tuổi, cơ hồ đều là Diệp Dương chăm sóc cho cậu. Cậu không muốn tin tưởng phỏng đoán của anh họ, thời điểm đó nói với bọn Thẩm Trì thân phận của Diệp Dương, chính là sợ bọn họ xuống tay với cô.

Diệp Dương tuy không tính là nữ nhân cực kỳ xinh đẹp nhưng cũng thuộc dạng thanh tú dịu dàng, là kiểu bộ dáng nhìn dễ chịu không mang tính xâm lược, cô kéo ống tay áo kimono, châm trà cho Liễu Minh Tuệ, mỉm cười nói “Một chén rồi đi, uống chén trà, tắm rửa rồi ngủ một giấc.”

Tiếng Nhật rất chuẩn, bảy năm trôi qua, cô đã hoàn toàn giống phụ nữ Nhật Bản.

Ở Nhật Bản, đường đi của Diệp Dương còn thuận lợi hơn Liễu Minh Tuệ rất nhiều, thân phận nữ nhân cùng với dị năng của cô càng dễ lấy tín nhiệm một số người cấp cao, Liễu Minh Tuệ trước mắt có vẻ lo lắng, chị em hai người bề ngoài thuộc phe thủ tướng, thực tế cũng không hoàn toàn như vậy, nếu không Miura Tsubasa căn bản sẽ không tin tưởng Liễu Minh Tuệ.

Dòng họ Chiba là người hầu của hoàng thất Nhật Bản, trăm năm trước vì hoàng thất mà đến Osaka kinh doanh tài của, cho nên Miura Tsubasa mới không hoài nghi sự trung thành của Liễu Minh Tuệ, cho dù bọn họ là người của Thu Lộc Cung đối lập với mình, Miura Tsubasa tin chắc người của dòng họ Chiba sẽ không hại ông ta.

Loại người đời đời là người hầu này, dù có chọn người khác thì cũng sẽ không hạ thủ với người hoàng thất.

Diệp Dương đã lẫn lộn đến chúc thư ký của Thu Lộc Cung Kiko, Liễu Minh Tuệ không biết việc Nanami Miyamoto đem một vạn binh Nhật Bản cùng với Miura Tsubasa đến Trung Quốc là chuyện có thể lý giải, dù sao chuyện này khẳng định là cực kỳ tuyệt mật, nhưng nếu nói Diệp Dương không biết chút nào...

Ngay cả Liễu Minh Tuệ cũng cảm thấy không ổn.

“Minh Tuệ, sao vậy?” Diệp Dương nhìn về phía cậu.

Liễu Minh Tuệ từ nhỏ tập võ, tai thính mắt tinh, lúc này không thể so với lúc trước, căn bản sẽ không ai giám thị bọn họ, “Diệp Dương, chị có phải hay không đã quên chị là Diệp Dương, chứ không phải Yoko Chiba! Cha mẹ và người thân chị ở Bắc Kinh, không phải ở Saitama!”

“Loảng xoảng” một tiếng, tay Diệp Dương hơi run, bình trà rơi xuống sàn nhà.

Vừa nhìn bộ dáng này của cô, Liễu Minh Tuệ liền nắm chắc, lại cảm thấy đầu ngón tay cũng lạnh lẽo.

Diệp Dương vốn không phải là gián điệp tốt nhất, nguyên nhân chính là ở đây, lòng cô không vững, quá mềm yếu, không kiên định, dễ bị người chi phối, cho nên giữa cô và Liễu Minh Tuệ, dù Liễu Minh Tuệ còn nhỏ, lại lấy cậu làm chủ.

Xung quanh nhất thời im lặng, hồi lâu sau Liễu Minh Tuệ mới mở miệng nói, “Em sẽ an bài người, chị nên về nước thôi.”

Sắc mặt Diệp Dương tái nhợt, về nước lúc này sao? Cô ta có thể có kết cục tốt gì? Nói trắng ra là Liễu Minh Tuệ nhất định đã nhận được tin tức gì đó từ trong nước, chính phủ nghi ngờ cô, Liễu Minh Tuệ mới có thể nói với cô chuyện này, lúc này trở về... Suy nghĩ trong lòng cô quay cuồng, tâm thần không yên.

“Cha mẹ chị có hỏi thăm em tình hình của chị, em chị năm nay đã mười bảy tuổi, quốc gia an bài cậu ấy ở Triều Dương Khu Bắc Kinh...”

Diệp Dương cúi đầu, “Được rồi, chị trở về.”

“Chị yên tâm, em sẽ tìm lý do tốt để chị trở về” Liễu Minh Tuệ nhìn cô, không muốn ngay cả một chút tình cảm cuối cùng cũng mất, cậu không muốn hỏi cô tại sao lại giấu giếm tin tức quan trọng như vậy, mấy năm nay Diệp Dương không có công lao cũng có khổ lao, trước hết để cô về nước, điều tra rõ ràng rồi Liễu Minh Tuệ sẽ báo lại cho chính phủ.

Diệp Dương là người rất quan trọng, một khi hoàn toàn phản bội quốc gia, hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng, cho nên hiện tại mục đích hàng đầu của cậu là ổn định cô.

Không phải là không có tình cảm, nhưng ở trong lòng cậu, sứ mệnh quốc gia giao phó càng quan trọng hơn.

Thân ảnh yếu đuối của Diệp Dương xuyên qua đình viện, về tới gian phòng của mình, cô nhìn bài trí tinh xảo tao nhã, cùng với bó hoa tươi trên bàn, bàn tay chậm rãi sờ lên bụng.

Cô không chút chú ý tới một con chim gỗ đang giấu mình trong bóng tối trên bệ cửa sổ.

Trong một toà nhà cách đó không xa, Kỷ Gia cau mày nói: “Sao có cảm giác nữ nhân kia có chút quen mắt...”

“Nhìn quen mắt?” Thẩm Trì nhíu mày, “Dù nhìn quen mắt hay không, theo lời Liễu Minh Tuệ, nữ nhân này bị nghi ngờ trở thành Hán gian.”

Hắn có lẽ còn biết nhiều chuyện hơn Liễu Minh Tuệ, đời trước thậm chí đến vài năm sau Bắc Kinh vẫn chưa biết tin tức binh lính Nhật Bản đang chiếm dần lãnh thổ phía Nam. Diệp Dương có thể lẫn lộn đến vị trí cao như vậy, gián điệp ở Nhật Bản đều nghe theo lời cô và Liễu Minh Tuệ, không làm phạm sự là việc không phải bàn, thậm chí Thẩm Trì ngay cả Liễu Minh Tuệ cũng không tin tưởng, dù cậu là em họ của Niếp Bình, chuyện lớn như vậy, Nhật Bản phải đến mấy vạn binh đến Trung Quốc, chẳng lẽ gián điệp bọn họ lại không biết tí gì, làm ăn kiểu gì vậy?

“Chú Thẩm, không tốt rồi”

“Sao vậy?”

“Cô ta hình như định làm điều gì đó.” Khuôn mặt Kỷ Gia nghiêm trọng.

Thẩm Lưu Mộc cũng bu lại, buông xuống kính viễn vọng đang quan sát xung quanh.

Kỷ Gia nhìn về phía Thẩm Trì, “Cô ta hạ gì đó vào thức ăn chuẩn bị cho Liễu Minh Tuệ, dạng bột phấn, tan ở trong súp, không biết là loại thuốc gì.”

Thẩm Trì tâm trầm xuống, thản nhiên nói: “Đây là do cô ta tự lựa chọn.”

Trên mặt Minh Nguyệt lộ ra vài phần khinh thường.

“Ý, cô ta cùng một người phụ nữ khác nói mấy câu, sau đó người kia xoay người ra cửa.” Kỷ Gia nói, sau đó bổ sung một câu, “Tiếng Trung tiêu chuẩn, cháu nghe thấy cô ta gọi là Lý mụ.”

“Chặn lại!”

Trong lòng suy tính, nữ nhân này thoát nhìn ba bốn mươi tuổi, là một nữ nhân trung tuổi có khuôn mặt thành thật, dưới chân bà vấp ngã một cái, không khỏi “ai u” một tiếng, nhìn xung quanh chỉ thấy một viên đá dưới chân, đành tự nhận mình không may.

Lúc này một thiếu niên dường như tốt bụng tốt bụng chạy tới đỡ bà, ở ngã tư đường giữa ban ngày, tất cả mọi người đều không nhận thấy điều gì khác thường.

Vừa đỡ liền dìu vào nhà bên cạnh, không chút nào khiến người khác chú ý.

Này vừa đỡ, liền dìu vào bên cạnh nhà, không có chút nào khiến cho người chú ý.

Người phụ nữ trung niên cả người run rẩy, thần tình sợ hãi, đương nhiên bà không nguyện ý đi cùng người lạ, mà là không biết có thứ gì đó chui vào cơ thể bà, khiến bà không khống chế được cơ thể chính mình!

Vừa vào cửa, Thẩm Trì liền nhìn về phía bà ta, “Không cần giả bộ, tôi biết bà là người Trung Quốc!”

Người phụ nữ trung niên thân thể run rẩy, nhìn về phía Thẩm Trì, “Các người là ai!”

“Chúng ta là ai? Chúng ta ít nhất còn không quên tổ tiên mình ở phía bên kia đại dương!” Thẩm Trì trào phúng nói.

“Không, không phải tôi! Là Diệp tiểu thư, cô, cô ta bức tôi!”

Minh Nguyệt vuốt ve một con dao găm, “Bọn phản quốc còn lý do gì chưa dùng chứ, Lý mục.”

Lý mục mặt xám như tro, “Con trai của tôi ở trên tay Diệp Dương, tôi không còn cách nào khác, chỉ có thể làm việc cho cô ta.”

“Con trai của bà?”

“Con trai của tôi là thủ hạ của thiếu tá Nakamura, khi tôi mới đến Nhật Bản, chồng đã chết, làm gián điệp cho quốc gia cũng không sao, dù sao bà già chết tiết kia cũng đối với tôi không tốt, nhưng con trai do chính tôi sinh ra, tôi chỉ có một thằng con! Vốn cấp trên lúc đầu nói hay lắm, dù thế nào cũng không thể làm liên lụy đến con trai tôi, trước tôi đã định gửi nó đi Anh, những nó lại sống chết không chịu, hai năm trước cư nhiên đi lính...”, bà ta đỡ đầu nói, “Sau đó Diệp Dương cầm cái chuỗi này trong tay, đương nhiên, quốc gia vốn cũng muốn nắm lấy nhược điểm này của tôi trong tay, nhưng bọn họ nhất định không ngờ, Diệp Dương phản.” Khoé môi bà cười, mang theo vài phần trào phúng.

“Các cậu là người trong quân đội Trung Quốc đi”, Lý mục nhìn Thẩm Trì, “Không phải theo Liễu Minh Tuệ tới? Diệp Dương luôn kiêng kị Liễu Minh Tuệ, đã sớm tính toán xuống ta với cậu ta, nhà của cô ta tuy ở Trung Quốc, nhưng chỉ cần không bại lộ, Trung Quốc cũng sẽ không đối xử tệ với người nhà cô ta – việc

này do chính cô ta nói ra, chỉ cần xử lý Liễu Minh Tuệ, tất cả sẽ không sao.”

“Vì cái gì?” Thẩm Lưu Mộc hỏi.

Lý mục hiểu điều y muốn hỏi, một mỗi nói, “Tôi là vì con trai, còn cô ta cũng vậy, cô ta đang mang thai đứa con của ngài Fujimoto.”

“Fujimoto?”

“Là đứa con duy nhất của ngài thủ tướng, Shuichi Fujimoto.”

Bốn người Thẩm Trì đưa mắt nhìn nhau, nghĩ thế nào cũng không nghĩ đến lý do này.

Kỷ Gia bỗng nhiên “A” một tiếng, “Cháu nhớ ra rồi!”

“Sao?”

“Cô ta có nét giống với tên Diệp Lưu trước đã từng quấy rầy chúng ta!”. Diệp Lưu rục rở, Diệp Dương tú lệ, nhưng khuôn mặt hai người lại có bảy tám phần tương tự, nếu không phải khí chất hai người hoàn toàn khác biệt, Kỷ Gia đã sớm nhận ra.

Chị em Diệp thị bởi vì tên Bạch Thịnh mà đã bị bọn Thẩm Trì xử lý, sau đó Diệp thị rơi đài, đương nhiên không ai giúp hai ả làm chủ. Phái Nga Mi thực ra có tìm đến hỏi chuyện bọn hắc, nhưng bọn hắc ở nán lại Bắc Kinh bao lâu, muốn tìm cũng không thấy người. Bộ tộc Diệp thị đã sớm suy tàn, nếu cô ta phản quốc, căn bản không có ai đảm bảo được gia đình cho cô, sợ rằng Diệp Dương còn chưa biết Diệp thiếu tướng đã rơi đài đi?

Nhưng cha của chị em Diệp thị chỉ có hai đứa con gái là hai cô ả, vậy Diệp Dương chỉ có thể thuộc dòng khác Diệp gia, nghe nói, Diệp thiếu tướng còn có một người anh trai, vậy, Diệp Dương chính là chị họ của Diệp Lưu, Diệp Ly.

“Quả nhiên, nhà mấy cô ả làm sao sinh ra người tốt” Thẩm Trì cười lạnh.

Thẩm Lưu Mộc đảo mắt, “Càng hay, lợi dụng thứ này một chút cũng không đau lòng!”

Đúng vậy, mục tiêu của bọn hắc đến bây giờ vẫn chưa thay đổi, muốn cho Nhật Bản càng loạn càng tốt, muốn bắt giặc trước phải bắt vua, người cầm đầu ngã xuống, tất sẽ loạn, mục tiêu của bọn họ tổng cộng có bốn người, Tam Phổ Cung Tsubasahito, Thu Lộc Cung Kiko, thủ tướng Eikei Fujimoto và thượng tướng Nanami Miyamoto.

Một lưới bắt hết, có câu nói “Quần Long Vô Thủ”, dĩ nhiên sẽ rối loạn.

Trong số đó, Miura Tsubasa đã là con mồi nhót trong chuồng, còn cần một thời cơ bắt gọn ba người còn lại.

Kỷ Gia không chế một con chuột gỗ đánh đổ bát canh Liễu Minh Tuệ định uống, sắc mặt Diệp Dương lập tức thay đổi.

Liễu Minh Tuệ làm như không biết, cười nói, “Chị, cho em thêm một chén.”

Sắc mặt Diệp Dương thoáng dịu đi, “Được.” Lúc cầm lấy bát, ngón tay Liễu Minh Tuệ tránh một cái, không cho cô ta chạm vào đầu ngón tay. Ánh mắt cô ta trầm xuống, làm như không biết.

Dị năng của cô ta là đọc tâm, phải tiếp xúc cơ thể mới có thể đọc được suy nghĩ của đối phương.

Đợi đến khi cô ta ra ngoài, ánh mắt Liễu Minh Tuệ thâm sâu, nhìn nước canh đổ trên mặt đất, cẩn thận lấy khăn thấm một ít, nhét vào trong ngực.

Diệp Dương cũng không lấy thêm canh cho Liễu Minh Tuệ, cô ta hiểu Liễu Minh Tuệ rõ như Liễu Minh Tuệ hiểu cô ta, bàn về trí tuệ, mấy cô ta cũng không theo kịp Liễu Minh Tuệ.

Cô ta biết, Liễu Minh Tuệ đã nổi lòng nghi ngờ với cô, khiến cô ta sợ hãi chính là, đến tận khi trời tối đen Lý mụ vẫn chưa trở về.

Diệp Dương che bụng, đầu ngón tay khẽ run lên.

Liễu Minh Tuệ nhìn chuột gỗ trước mặt nói, “Mọi người lại đây, chúng ta có chuyện cần bàn.”

Chuột gỗ nhìn cậu chăm chăm, quay đầu bỏ đi.

Liễu Minh Tuệ: “...”

Đây là vì sao, cậu lại nhìn thấy được trên mặt con chuột gỗ sự khinh bỉ và xem thường!

Khinh bỉ và xem thường cái mẹ gì!

—— Có điều, cậu cũng không ngờ Diệp Dương lại có thể nhẫn tâm như vậy, hai người đã chung sống bảy tám năm, dù chỉ là chị em trên danh nghĩa, nhưng thực tế cũng giống chị em ruột thịt thật sự.

Cậu cứ tưởng lòng dạ Diệp Dương mềm yếu, lại không thể ngờ lòng dạ cô ta lại ác độc bội bạc như thế.

Thở dài, Liễu Minh Tuệ quyết định nhận lấy sự khinh bỉ của con chuột gỗ.

Được rồi, là cậu ngu xuẩn, còn phải đa tạ ân cứu mạng của con chuột.

Ý, không đúng, là phải cảm ơn cô bé có khuôn mặt thanh tú kia – ân cứu mạng, khụ!

57. Chương 57: Mị Độc

Thẩm Trì cũng chẳng am hiểu gì về mấy trò hề cân bằng trong chính trị, cũng không chơi mấy thủ đoạn mưu kế ứng biến cao cấp, hẳn chỉ am hiểu những phương pháp đơn giản thô bạo. Nhật Bản đối Trung Quốc có ý đồ, bản thân không phân ra được thời gian, đương nhiên sẽ không làm ra được sóng to gió lớn gì, nói toạc ra bất quá liền đi giết người mà thôi, có điều, cái chính là muốn giết kẻ nào.

Liễu Minh Tuệ là một gián điệp, trên thực tế không quá thích hợp làm công tác nằm vùng, bởi bộ dạng của cậu rất tốt. Bộ dạng tốt dễ gây chú ý, vô luận là đi nằm vùng hay do thám, vẫn dùng bộ dạng bình thường làm người ta nhìn qua rồi quên luôn là tốt nhất.

Nhưng chính ra bộ dạng tốt, lại không phải hoàn toàn không có lợi, tỷ như vị Hoa Tử điện hạ kia, liền đối với cậu có điểm ý tứ.

Hoàng thất Nhật Bản chỉ còn lại hai hậu duệ còn sống sót, một là Tam Phổ Cung Dục nhân, một là Thu Lộc Cung Hoa Tử nội, Dục nhân tuổi đã lớn lại còn là nam giới, theo lý mà nói so với Hoa Tử phải danh chính ngôn thuận hơn, nhưng thân phận của Hoa Tử lại bất đồng, cô ả là cháu gái ruột của Thiên hoàng đời trước, cho dù chỉ là con gái của đứa con thứ, chung quy huyết thống vẫn thuần túy hơn Dục nhân con cháu dòng nhánh. Chính bởi vấn đề này, thủ tướng Fujima Kōri mới có thể nắm trong tay Hoa Tử đạt được địa vị ngang nhau với Miyamoto Nanami.

Lúc mặt thể giáng lâm, Hoa Tử mới vừa vặn 9 tuổi, đến nay bất quá mười bảy tuổi mà thôi, nói chung vẫn là thiếu nữ, mà cũng chẳng phải thiếu nữ tốt tính gì, trên một mặt nào đó mà nói, tính cách bạo ngược chỉ hơn chứ không kém Tam Phổ Dục. Cô ả là dị năng giả Hỏa hệ, tâm tình không tốt đã thiêu chết cháy hai người hầu rồi, chính là Fujima Kōri vì muốn xây dựng hình tượng ả ta trong lòng quốc dân, mà đem tin tức phong tỏa đến gắt gao mà thôi.

Xét về dị năng, dị năng của Hoa Tử so với Tam Phổ Dục càng nhỉnh hơn một ít, đây cũng là nguyên nhân cô ả có thể may mắn còn tồn tại. Nhưng từ khi một đám thân nhân phụ mẫu của ả chết đi, mặt tối trong tính cách của ả ta liền hoàn toàn chiếm cứ chủ đạo, mãi cho đến hiện tại vẫn như vậy.

Nhưng tại thời điểm đối mặt với Liễu Minh Tuệ, lại nhu thuận ngoan ngoãn tựa như một thiếu nữ mười bảy tuổi. Diệp Dương có thể lên đến vị trí thư ký của cô ả, hơn phân nửa bởi vì ả thích Liễu Minh Tuệ.

Dù là cô gái nào tính tình không xong đến đâu, trước mặt người mình thích cũng sẽ thu liễm vài phần. Liễu Minh Tuệ không muốn trêu chọc ả ta là bởi vì sẽ dễ dàng khiến Fujima Kōri kiêng kỵ, gã luôn muốn con trai độc nhất của mình – Fujima Minichi cưới Hoa Tử, chẳng sợ Fujima Minichi phải lớn hơn mười tuổi so với Hoa Tử. Nhưng Hoa Tử không thêm để ý, cô ta chỉ thích Liễu Minh Tuệ thôi.

“Ngày mai có tiệc tẩy trần, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Miyamoto Nanami cùng Fujima Kōri đều cùng có mặt.”

“Địa điểm.”

Liễu Minh Tuệ nhìn Thẩm Trì, nói thẳng, “Địa điểm gì đó ta tin tưởng nhóm các người có biện pháp trà trộn vào, nhưng nơi đó đề phòng sâm nghiêm, nơi nơi là dị năng giả, còn có một vài dị năng giả sở hữu dị năng đặc thù, ta chỉ có thể nói những kẻ ta biết được, như Âm dương sư còn có hai gã nữa, hơn hẳn An Bội Hoa Nại, chú của gã Abe Yuuto còn lợi hại hơn, còn có một kẻ là đệ tử của Abe Yuuto, bản thân là dị năng giả Linh Giác hình rất đặc biệt.”

“Dị năng giả Linh Giác hình?”

“Kiểu cùng loại với giác quan thứ sáu,” Liễu Minh Tuệ cũng không biết phải giải thích như thế nào, “Tóm lại, cô ta là kiểu gặp được nguy hiểm có thể báo động trước, nguy trang như thế nào cũng không có tác dụng gì, nếu các người sẽ xuống tay đối với bọn họ thì đầu tiên phải giải quyết cô ta đã.”

Còn có loại dị năng này? Thẩm Trì chưa bao giờ thấy qua, bất quá có lẽ bên người mấy lão đại Bắc Kinh chắc cũng có dị năng giả kỳ lạ như vậy đi.

“Còn gì nữa không?” Kỷ Gia hỏi.

Liễu Minh Tuệ hướng nàng cười cười, “Theo ta biết được, phụ trách công tác phòng vệ cùng ngày gồm có một dị năng giả Thổ hệ cùng một dị năng giả Kim hệ, còn có một dị năng giả người biến hình rất đặc biệt, gã ta có thể biến ra hà mã, hình thể rất lớn, da dày thịt béo, không chỉ đao thương bất nhập, ngay cả đạn lửa cũng khó gây được thương tổn, bảo vệ hai người là không thành vấn đề, càng đừng nói bên người Fujima Kōri còn có một dị năng giả Mộc hệ...” Cậu nhìn nhìn Thẩm Lưu Mộc, “Đương nhiên, cấp bậc không phải rất cao, chỉ là dị năng giả Mộc hệ cấp hai mà thôi, nhưng gã ta đối Fujima Kōri khá trung thành, lúc cần sẵn sàng nguyện ý lấy tính mạng bản thân để cứu Fujima Kōri, cho nên, cũng rất khó nói.”

Minh Nguyệt hừ lạnh một tiếng, “Người trái lại hiểu rất rõ ràng.”

Liễu Minh Tuệ lắc đầu, “Cũng không phải toàn bộ đều biết rõ ràng, đây chỉ là những thứ ta biết được, còn có một vài chuyện ta cũng không biết, tỷ như Miyamoto Nanami, ta chỉ biết lão cũng là dị năng giả, nhưng không biết cụ thể dị năng là gì, kẻ này sâu không lường được, phỏng chừng không dễ giải quyết lắm, thêm nữa một ít hộ vệ khác ta cũng không quá rõ ràng, hôm đó còn có người Nội các, trong nhóm Nội các có một nghị sĩ sở hữu dị năng Độc hệ, am hiểu dụng độc, còn có một vị thiếu tá trong quân đội mang theo chó tiến hóa, thực nghe lời lại khá hung hãn...”

Đội Liễu Minh Tuệ nói liên miên cần nhần không ít, ngoài trời đã nhanh tối đen rồi, Thẩm Trì bỗng nhiên nói: “Diệp Dương kia xử lý ra sao?”

Lần này Liễu Minh Tuệ trầm mặc.

Thẩm Lưu Mộc nhướn mày cười lạnh, “Người như thế còn cần đến khoan dung?”

“Đề nghị của ta là đưa cô ấy về quốc gia.” Liễu Minh Tuệ bình tĩnh nói, “Dù sao cô ta cũng là nhân viên tình báo, việc phản bội quốc gia ta chưa thông báo, cứ như vậy mà chết ngược lại là một chuyện phiền toái.”

Kỷ Gia thở dài, “Người có biết cô ta mang thai không?”

“Cái gì?” Liễu Minh Tuệ kinh ngạc.

“Nghe nói đứa trẻ kia là của Fujima Minichi.”

Liễu Minh Tuệ như có điều suy nghĩ, lập tức nói: “Chuyện này có thể lợi dụng...” Sau đó giải thích, “Fujima Kōri muốn Fujima Minichi cưới Thu Lộc Cung Hoa Tử.”

Thẩm Trì: “...” Xem đi, tên này cũng là một kẻ phúc hắc!

Hiện tại Diệp Dương đang lo sợ bất an, cảm xúc của cô chợt biến hóa, bụng liền đau, thoáng xuất huyết lại hù sắc mặt cô tái nhợt, như bất đắc dĩ quyết định việc gì đó, nường bóng đêm mà đi ra ngoài.

Do vội vàng, cô ta thậm chí không phát hiện Liễu Minh Tuệ vẫn đi ngay đằng sau.

Diệp Dương không có cách nào nói cho Fujima Minichi về thân phận thực sự của mình, địa vị Fujima Minichi đặc thù, bản thân lại là thư ký của Thu Lộc Cung Hoa Tử, Diệp Dương mới có cơ hội tiếp cận gần. Một khi bị Fujima Minichi biết cô thực ra là nhân viên tình báo của Trung Quốc, đừng nói là được cùng Fujima Minichi ở cùng một chỗ, chỉ sợ gần căn bản sẽ không tiếp tục tin tưởng cô ta nữa. Kết cục của cô hơn phân nửa là xong đời, cho nên cô không dám nói. Nhưng thời điểm bất an, cô ta vẫn theo trực giác đi dựa vào cha của đứa bé trong bụng.

“Diệp Dương!”

Diệp Dương dừng bước, mang theo sợ hãi quay đầu lại.

Liễu Minh Tuệ bình tĩnh nhìn cô, lại tiến lên hai bước, chính là chỗ ở của Fujima Minichi, chỉ thêm hai bước nữa mà thôi. Nghĩ đến Liễu Minh Tuệ tại đây kêu tên tiếng Trung của cô, nhịp tim cô ta đập chọt gia tốc, đập đến mức muốn đập vào lồng ngực, “Liễu Minh Tuệ, đừng...” Trong mắt cô mang theo thần

sắc khăn cầu.

“Nếu thân phận của chúng ta bị vạch trần, người cảm thấy người chết trước vẫn là ta chết trước.” Liễu Minh Tuệ khẽ cười, “Ta đã nhấn nhủ chú, một khi ta xảy ra chuyện gì, chú liền đem căn cứ minh xác người là nhân viên tình báo đưa tới tận tay Fujima Minichi, lần này kế hoạch của Miyamoto Nanami thất bại, nói rằng chính người để lộ ra tin tức, người cảm thấy chủ ý này thế nào?”

Đôi mắt Diệp Dương đã tuôn rơi những giọt lệ, sợ hãi lắc đầu, dè dặt thanh âm, “Thực xin lỗi... Thực xin lỗi, Liễu Minh Tuệ...” Cô ta cứ nghẹn ngào khóc lên như vậy, “Ta cũng không biết vừa nãy là làm sao, người tha thứ cho ta đi, Liễu Minh Tuệ! Lúc người còn bé như vậy, ta đã luôn chăm sóc người... Chúng ta tựa như chị em ruột vậy...” Nếu thân phận của bọn họ bị vạch trần, nhất định cô ta sẽ chết trước, bởi vì Liễu Minh Tuệ dù như thế nào, cũng là một dị năng giả Thủy hệ cường đại, dị năng của cô lại không thích hợp chiến đấu. Liễu Minh Tuệ cũng chẳng dễ dàng bị giết chết như vậy, cô lúc trước hạ độc cậu thiếu chút nữa mới thành công, trên thực tế chỉ có một lần cơ hội thể thôi, không ai so cô hiểu rõ Liễu Minh Tuệ hơn, người nam nhân này cơ trí trầm ổn, lòng lại cứng rắn, cùng cô hoàn toàn không giống, hơn nữa chưa bao giờ sẽ bị người khác lung lay, khi ra tay không có nửa điểm do dự, tâm so chính bản thân muốn cứng rắn hơn nhiều lắm, một khi cậu đối với cô đã có cảnh giác, như vậy sẽ không bao giờ có lần thứ hai, cậu sẽ không để cho cô đắc thủ.

Cố tình thân phận của Liễu Minh Tuệ cùng cô lại giống nhau, cô thậm chí không có cách nào mượn tay người khác để đối phó với Liễu Minh Tuệ, nếu không bản thân cô cũng sẽ bại lộ, dù sao mặc cho ai cũng đều tin Liễu Minh Tuệ là em trai của cô rồi. Nếu Liễu Minh Tuệ đã nói thế, Diệp Dương tin tưởng cậu nhất định có căn cứ minh xác khiến người ta tin tưởng, đám Tam Phổ Dực tiến vào Trung Quốc rõ ràng do chính cô giấu giếm, cũng không phải do cô để lộ tin tức ra, nhưng cậu nhất định có thể khiến bọn họ tin tưởng...

Chỉ nghĩ vậy thôi, Diệp Dương liền nhin không được sợ run cả người, cô biết bởi chuyện này mà Miyamoto Nanami tức giận như thế nào.

Vờ dụi dằm.

Cô ta vẫn còn chưa đến mức ngu xuẩn, nơi bóng tối Thẩm Trì cười cười, nhưng nếu như hắn không nhìn lắm, Liễu Minh Tuệ căn bản không phải người mềm lòng.

“Giúp ta làm một chuyện, ta sẽ không so đo hành vi vừa rồi của người, nhưng người nhất định phải đáp ứng ta, ba ngày sau nghe theo sự sắp xếp của ta để về nước.” Thanh âm Liễu Minh Tuệ truyền đến.

Diệp Dương rơi lệ, một lúc lâu sau mới nghẹn ngào nói, “Được.”

Nhìn căn phòng lộ ra ánh sáng mờ nhạt, Diệp Dương rút cuộc vẫn chỉ có thể xoay bước đi theo Liễu Minh Tuệ rời khỏi, cô không thể mạo hiểm như vậy, che bụng, cô quyết định trước làm theo Liễu Minh Tuệ rồi hẵng nói sau.

Ngày hôm sau chính là tiệc tẩy trần của Tam Phổ Dực, đoạn đường này thật sự rất lộn độn, trận tẩy trần làm đến vô cùng long trọng, cùng gã một đường trở về - Liễu Minh Tuệ đương nhiên cũng có tư cách tham

gia, thân là thư ký của Thu Lộc Cung Hoa Tử, Diệp Dương đồng dạng được phép tham dự. Không chỉ có bọn họ, toàn bộ thành viên Nội các Nhật Bản, cùng hơn phân nửa quan quân chủ chốt trong quân bộ cũng có mặt, thêm vài cái nhà tài phiệt đứng đầu còn sống sót nữa, toàn bộ đều tham gia bữa tiệc tẩy trần này. Nhật Bản đã thật lâu không có yến hội long trọng như vậy, sau mặt thể, chất lượng cuộc sống của những kẻ đứng đầu kim tự tháp tại đây vẫn không có tụt dốc, thậm chí bởi mất đi ràng buộc của pháp luật cùng đạo đức, mà càng thêm sa đọa, cho nên bữa yến hội hôm nay là hoàn toàn xa hoa.

Diệp Dương từ nơi Hoa Tử lấy được bốn tấm thiệp mời, thân là hậu duệ của Thiên hoàng Nhật Bản, chuyện nhỏ ấy Thu Lộc Cung Hoa Tử vẫn có thể tự làm chủ, hơn nữa Diệp Dương lại là chị gái của Liễu Minh Tuệ, bình thường cô ta cũng nguyện ý mở rộng cửa chào đón, lấy bốn tấm thiệp mời chẳng qua là chút lòng thành, mà bốn người Thẩm Trì trong miệng Diệp Dương, nguyên bản là anh em họ gia tộc Osaka Hasegawa, là người quen cũ của cô ả, coi như cũng là danh môn vọng tộc, chính là lúc trước vẫn một mực ở bên khu an toàn Osaka, gần đây mới tới Saitama.

Bọn hắn cứ như vậy quang minh chính đại trà trộn vào trong yến hội.

Diệp Dương hoàn toàn không biết thân phận thực của bốn người Thẩm Trì, cô ta chỉ nghĩ Liễu Minh Tuệ lại muốn tìm hiểu tin tức gì thôi, đưa vào bốn nhân viên tình báo cũng chẳng việc gì, hoàn toàn không thể đoán được bốn hàng này là muốn vào giết người.

Hình thức yến hội là từng bàn từng bàn tròn sắp thành hàng, sảnh tiệc rộng lớn xa hoa làm bằng đá cẩm thạch sáng bóng đến mức có thể soi gương, bục chủ tịch phía trên được sắp xếp khá chỉnh tề, dùng thảm sân khấu màu đỏ cùng rèm sân khấu bằng nhung, bốn phía trang trí sao bạc, dùng hoa hồng bạch cùng hoa hồng đỏ để xếp thành bộ dáng cờ Nhật, bốn góc đặt bốn chậu hoa nở rộ.

Thanh niên mặc bộ tuxedo đánh đàn dương cầm, mỹ nữ mặc lễ phục kéo đàn violon, bên tai vang lên âm nhạc tao nhã, khăn trải bàn tuyết trắng, ly thủy tinh đế cao trong suốt cùng những món đồ ăn tinh xảo, nhân viên bồi bàn mặc thuần một bộ áo sơ mi trắng cùng ghi lê đen, ăn uống linh đình, trò chuyện vui vẻ, tại hoàn cảnh như này, căn bản sẽ không ai nghĩ hiện tại là mặt thể.

Đây là thể giới mặt thể mà bên ngoài nơi nơi tràn đầy tang thi, mọi người đối khổ rét lạnh, giãy giụa cầu sinh?

Bốn người Thẩm Trì được sắp xếp ngồi một bàn trong góc, trừ bốn bọn hắn ra, còn bốn người khác nhìn cũng là đời thứ hai thứ ba trong gia tộc, không thích giao tiếp kéo quan hệ, một thiếu niên chừng mười ba mười bốn tuổi đang uống ly nước trái cây trong tay, một thiếu nữ khác nhìn cũng không sai biệt lắm so với thiếu niên kia thì cầm quyển sách trong tay chăm chú đọc, không ngẩng đầu lên, hai người còn lại đang thấp giọng nói chuyện với nhau.

Này cũng hợp với tâm ý của Thẩm Trì, phải biết rằng, trong bốn bọn hắn chỉ mình Kỷ Gia sẽ biết chút tiếng Nhật, ba người còn lại nói chuyện bảo đảm sẽ lòi.

Nhìn một bàn trân tu mỹ thực, đừng nói là mặt thể, chính là so với thời bình đều có giá trị xa xỉ, mà ở ngoài kia, ngay trong trung tâm Nhật Bản Saitama này, liền có biết bao nhiêu bình dân không thể lấp đầy bụng được, xanh xao vàng vọt sống tựa như súc vật. Những kẻ thượng tầng Nhật Bản vậy mà vẫn xa xỉ

như cũ, thậm chí thiếu niên ngồi bên cạnh Thẩm Trì kia còn gầy gầy thức ăn trong đĩa, chỉ ăn một miếng liền bĩu môi đẩy ra.

Hiển nhiên thức ăn này cũng không hợp khẩu vị của nó, có thể thấy được bình thường nó trải qua những ngày là như thế nào.

Rượu ngon, đồ ăn mỹ thực, lúc này, ngọn đèn bỗng nhiên tối sầm, một chùm đèn chiếu lên bức chủ tịch, nam nhân trung niên mặc âu phục đầu bạc một nửa bắt đầu nói chuyện, Thẩm Trì kinh ngạc nhìn gã, nếu hắn đoán không nhầm, kẻ này chính là ngài Thủ tướng Nhật Bản hiện tại, Fujima Kōri, theo như Liễu Minh Tuệ nói không phải chỉ là một người bình thường sao?

Hiện tại xem ra, hiển nhiên là không phải.

Phương pháp nhận biết người khác của Thẩm Trì cực kỳ đơn giản, dựa trên giá trị sinh mệnh, giá trị sinh mệnh của dị năng giả cùng người bình thường là hoàn toàn bất đồng. Vị Thủ tướng này, rõ ràng biểu hiện là một dị năng giả cấp ba, mà không phải người bình thường!

Những lời Fujima Kōri nói, Thẩm Trì một câu cũng chẳng hiểu, nhưng hắn hướng Minh Nguyệt ra hiệu một ánh mắt, Minh Nguyệt chậm rãi gật gật đầu.

Lúc này, vị dị năng giả Linh Giác hình - Hirano An, đang cùng Diệp Dương trong phòng rửa tay, cô ta là một dị năng giả Linh Giác hình, tuy khác với thuật đọc tâm, nhưng đại để cũng giống nhau, trước mặt cô cơ hồ không có bí mật gì, bất quá may mắn cô ta không giống vị đọc được trí nhớ như ở Bắc Kinh kia, nếu không chỉ sợ Diệp Dương căn bản không thể tự nhiên ở trước mặt cô ta như vậy, thân phận nằm vùng của Diệp Dương là điều duy nhất phải lo lắng, Hirano An có thể thấy được, cũng chỉ là tình huống lập tức mà thôi.

“Thực xin lỗi, An, ta hiện tại chỉ có thể tin tưởng ngươi.” Diệp Dương ngừng nôn, ngẩng đầu đối Hirano An nói.

Hirano An lắc đầu, thở dài, cô nhắm mắt lại, không ngờ là một người khiếm thị trời sinh, căn bản không nhìn thấy bất kể cái gì!

“Ngươi vẫn chưa nói cho ngài Minichi sao?”

Diệp Dương trầm mặc một lúc lâu mới khẩn cầu nói, “Đợi vài ngày nữa khỏe lại đã, ta sợ, ta sợ...”

Đúng lúc này, đèn trên đỉnh đầu hai người chớp nhoáng hai cái, rồi tắt ngúm, một mảnh tối đen!

Một cổ hàn ý đánh úp lại, Diệp Dương nhận không được sợ run cả người, Hirano An lại sắc mặt đại biến, “Không tốt! Ta có loại dự cảm không tốt, Yoko, mau! Chúng ta mau trở lại đại sảnh yến hội!”

Đại sảnh yến hội lúc này, cũng là một mảnh tối đen, bỗng nhiên rối loạn cả lên.

“A ——” không biết là ai hét lên một tiếng, hiện trường lập tức càng rối loạn, thỉnh thoảng có tiếng ly thủy tinh cùng chén đĩa rơi trên mặt đất, đan xen các loại thanh âm kinh hô, thậm chí còn kêu thảm thiết, ai cũng không biết đến tột cùng là xảy ra chuyện gì!

“Im lặng!” Một đạo thanh âm phá không, sau đó liền nổi lên ánh sáng óng ánh.

Bên cạnh một vị nam tử mặc áo kimono đứng sau Fujima Kōri, là một đạo bóng trắng, cả người tản ra ánh sáng, chiếu sáng cả khoảng không gian bốn phía, mà loại ánh sáng này càng lúc càng lượng, cả đại sảnh dần dần hiện rõ ràng tình hình.

Nhưng lúc này, đại bộ phận người đều tình nguyện thà rằng không thấy!

Giữa đại sảnh, có hai người đang quay cuồng trên mặt đất, bọn họ dần dần dài ra răng nanh cùng móng tay đen kịt đặc trưng cho tang thi, đồng tử dần thu nhỏ lại, biến thành một điểm đỏ nhỏ ——

Đây là tang thi hóa!

Mà trên người một vài dị năng giả được gọi là nhân sĩ thượng lưu cũng xuất hiện những vết cào, trên mặt lộ ra tuyệt vọng vô tận.

Người thường sau khi bị tang thi cào thương, thời gian thi hóa không nhất định, hai người kia hiển nhiên thuộc loại thời gian thi hóa ngắn nhất, mà còn những người khác, cũng sẽ không chậm hơn bao nhiêu, chỉ cần bọn họ là người thường, đã bị tang thi cào thương hoặc cắn phải, đều không thể thoát khỏi vận mệnh này.

Nhất thời, nhân thần thức của vị Âm dương sư Abe Yuuto kia tỏa ánh sáng, hiện trường càng thêm rối loạn, dù làm thế nào cũng không thể áp chế xuống.

Lúc này, một gã nam nhân trung niên đứng ngay gần bục chủ tịch trong đôi mắt hẹp dài hiện lên một tia tăm tối, thân thể gã hơi sưng phù lên, trên mặt hiện sắc uống rượu quá chén, “Ngài Thủ tướng yên tâm, độc thuật của ta có thể tạm thời áp chế tốc độ thi hóa của bọn họ.”

Làn khói màu hồng lan tràn, mang theo mùi hương ngọt ngào quỷ dị.

“Cẩn thận tên dị năng giả Độc hệ kia.” Thanh âm Liễu Minh Tuệ phát qua bên tai nhóm hắc, “... Ta hình như quên nói cho các người biết, độc thuật gã ta am hiểu nhất, là mị độc...”

Thẩm Trì: “...”

Mị độc em gái ngươi! Nhật Bản quả nhiên không có đồ vật gì hay ho! Loại này cũng chỉ có dị năng giả Độc hệ của Nhật Bản mới am hiểu!

Mặt khác, ta dám cá Liễu Minh Tuệ nhà ngươi nhất định là cố ý!

“... Mị độc?” Kỳ Gia nghi hoặc mở trừng hai mắt.

Mặt Minh Nguyệt banh chặt, bắt lấy tay nàng, “Không phải sợ!”

“Ngươi có biết đây là loại độc gì không?” Kỳ Gia nhìn về phía cậu.

Bọn nhỏ không bị ảnh hưởng bởi mạng lưới thông tin thời bình hun đúc nên, đương nhiên sẽ không hiểu từ này có ý nghĩa gì.

Còn Minh Nguyệt thì ——

“Không biết!” Cậu đúng lý hợp tình nói, cậu chỉ biết thi độc, mị độc là cái quái gì chứ!

Thẩm Trì: “...” Ta X, không biết ngươi còn đi nắm tay Gia Gia, trực giác như thần!

==== =====

Suy nghĩ của tác giả: mị độc là cái quái gì... Xem ra Liễu Minh Tuệ tiên sinh biết rất rõ nha, quả nhiên do hoàn cảnh trưởng thành của Nhật Bản sao...→__→

Thân là đệ tử Vô Đang, ngươi học xấu nha! Xem tông Mao Sơn nhà người ta đi, chỉ biết thần mã thi độc thôi a thân!

Cám ơn lượt đạn của Quỷ, yêu ngươi, sao sao đất, (3)

Cám ơn địa lôi của Tử Dạ, Liuxuey7, Oa Oa, yêu các ngươi, (3)

58. Chương 58: Yên Hội Chết Yếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tuy nói là mị độc, ảnh hưởng đối với dị năng giả nhỏ hơn nhiều so với người thường, vì vậy mà rất nhanh

dị năng giả và người thường xung quanh có sự phân biệt rõ ràng.

Chắc, chỉ là cảnh tượng bây giờ có chút không phù hợp với trẻ con...

Nhất là ba đứa nhỏ vẫn còn thuộc đội ngũ thiếu nhi cạnh Thẩm Trì chưa bao giờ được nhìn thấy cảnh tượng “ẩn tượng” như thế này! Phải biết rằng Kỷ Gia nghe mấy câu đã đỏ cả mặt, cảnh tượng trước mặt cô bé mà nói, hoàn toàn là nhìn mà phát hoảng.

Mỹ độc của tên nghị sĩ này quả thật có thể làm chậm lại tốc độ thi hoá, nhưng cũng chỉ giúp chậm lại mà thôi, không thể chữa khỏi, người thường bị thầy ma nhiễm phải, đến tận tận thế năm thứ tám vẫn chưa có biện pháp chữa trị, cho nên con người đã chống lại thầy ma nhiều năm như vậy mà số lượng thầy ma lại không thể giảm hẳn xuống, mỗi ngày đều có người thường biến thành thầy ma. Tận thế năm thứ tám, dù thế giới có suy đồi như thế nào, mỗi năm vẫn có rất nhiều sinh mạng được sinh ra, cũng có rất nhiều sinh mạng tử vong, mỗi một ngày, đều có thầy ma mới xuất hiện tại thế giới này.

Động vật cũng giống thế, tiến hoá cùng thi hoá, trở thành nan đề vĩnh viễn không thể giải quyết.

Fujimoto Eikei trầm mặc hít sâu một hơi, rốt cuộc vẫn hạ lệnh, “Giết hết bọn họ đi!”

Những đôi nam nữ đang giao hợp, không thể nghi ngờ chính là những người thường trong sảnh, cho dù bọn họ đều là những kẻ quyền quý, nhưng bị thầy ma cào cắn bản không thể chữa khỏi, còn không bằng giết chết ngay từ đầu.

Lầu hai đột nhiên xuất hiện một vòng quân nhân vũ trang đầy đủ, súng trên tay đồng loạt lên nòng.

Thẩm Trì thản nhiên nhìn lướt qua, không chút do dự cốc đầu gõ tỉnh ba đứa nhỏ, emn bây giờ không phải là thời gian xem hình ảnh H được không! Có điều hình như đứa lớn nhất là Minh Nguyệt còn chưa đủ 18 tuổi đâu... Tên Liễu Minh Tuệ đáng chết kia dám không nói rõ ràng với bọn hắn, nếu không Thẩm Trì nhất định sẽ xử lý cái tên nghị sĩ xấu xa kia ngay từ đầu!

Kỷ Gia không được tự nhiên cúi thấp khuôn mặt phát nóng, ra lệnh cho con rối gỗ đang ẩn trong bóng tối.

Xung quanh chợt đen kịt, tất cả đồng loạt ồ lên.

Abe Yuuto biến sắc, “Thuật âm dương!” Ông ta cắn răng nói, “Cái thuật Hắc linh này là một trong những thuật pháp mà cháu ta am hiểu nhất.”

“Không phải Tsubasa điện hạ nói hắn ta đã chết rồi sao?!”

Lời vừa nói ra, mọi người đều cảm thấy sợ hãi trong lòng.

Trong bóng tối cái gì cũng có thể xảy ra, “Đoàng đoàng đoàng” một vài tiếng súng vang lên, một giọng nói trầm ổn vang vọng khắp đại sảnh, “Không được nổ súng! Okada, mở cửa!”

“Báo cáo thượng tướng, cửa không mở ra được!”

Không thể không nói, giọng nói của người này rất có lực xuyên thấu.

Người vừa nói chính là Miyamoto Nanami, người vừa báo cáo chính là phó quan của hắn, là một gã dị năng giả hệ lực lượng, nếu ngay cả gã ta cũng không mở được cửa... Ánh mắt của hắn âm trầm liếc qua chỗ Abe Yuuto, nhất định là do bọn họ giở trò lừa bịp! Nghe nói âm dương sư có một thứ gọi là “Phong Môn Chú*”

*Phong môn: Dán cửa lại (thời xưa khi nhà có người già chết, dùng giấy trắng dán câu đối hoặc hình môn thần dán cửa lại). Chú: Lời chú/nguyên rủa. Đơn giả là lời nguyên bịt cửa)

Kỳ thật hắn ta đoán cũng không sai, chỉ có điều không phải là “Phong Môn Chú” của Âm dương sư, mà là “Bê Môn Phù” (bùa bịt cửa) của Minh Nguyệt, có mười tám dị năng giả hệ lực lượng cũng không mở nổi cánh cửa này.

Thực ra nếu bọn họ đập bể vách tường cũng có thể dễ dàng đi ra ngoài, chỉ là tư duy con người luôn bị hạn chế, căn bản không nghĩ ra cách này.

Cổ tình lúc này, tiếng nhạc For Elise lặng lẽ vang lên, giai điệu ưu mỹ êm tai, Miura Tsubasa nghe thấy tiếng nhạc, cả người phát run, “Yuuto tiên sinh! Lúc Kana chết cũng có tiếng nhạc này!”

Lầu hai bỗng sáng lên ánh sáng nhàn nhạt, không chói mắt, nhưng cũng đủ cho người bên dưới nhìn rõ tình hình phía trên.

Một nữ nghị sĩ nội các cảm giác có giọt nước mưa ẩm áp rơi trên mặt, vừa sờ tay vào, mùi máu tươi khiến cô ta biến sắc, lập tức hét lên!

Trong vòng mấy câu nói, toàn bộ binh lính bên trên toàn bộ ngã xuống, máu tươi từ trên lan can chảy xuống, tí tách, tí tách, rơi xuống cốc rượu vang đỏ mặn thơm ngon mà bọn họ vừa thưởng thức, sau đó bỗng chốc rơi xuống như mưa.

“Đây là cây gì!” Fujimoto Eikei đáy lòng cũng có chút sợ hãi, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Một thanh niên bên cạnh ông ta khá bình tĩnh, “Thưa ngài, cây phát sáng chỉ có vài loại, đây chính là một loại trong số đó”.

Đây là cây đèn lồng**, lúc trước bọn Thẩm Tri từng ở một vùng núi tình cờ nhìn thấy cái cây đèn lồng đặc biệt này, nó cũng không cao, chỉ tầm 3-4 thước, trên hai cành cây mọc hơn mười bông hoa hình chuông đỏ tươi, phẳng phất như những cái lồng đèn nhỏ nhắn treo trên cành cây. Cây đèn lồng không chỉ có bông hoa mỹ lệ, mà lá cây vào sau thu cũng biến thành màu đỏ đậm, hơn cả lá phong, cả cây đèn lồng trở thành một vật thể màu đỏ, rất giống một cây đèn lồng màu đỏ.

Ánh sáng của nó cũng không yếu ớt mà lấp lánh, cực kỳ mỹ lệ, nhưng phương diện tiến hoá của nó lại khiến bọn Thẩm Tri không có cách nào đem nó trồng ở trong Tiểu Vân hoặc Thanh Thanh, bản thân cây đèn lồng vốn chứa kịch độc, mà cây đèn lồng tiến hoá này lại càng độc trong các loại độc, toàn thân có độc không nói làm gì, mà thậm chí cả hương hoa thoang thoảng cũng chứa độc tố.

“Thứ này cũng chỉ có dị năng giả hệ mộc mới có thể điều khiển đi!” Miyamoto Nanami đi tới cạnh Fujimoto Eikei, thản nhiên nói.

Thanh niên chậm rãi gật gật đầu.

Mà Miura Tsubasa lại càng run rẩy, hắn chỉ biết duy nhất một dị năng giả hệ mộc, mà tên kia đã để lại cho hắn ấn tượng khắc cốt ghi tâm, bây giờ nhớ lại cả người vẫn cảm thấy đau đớn, vì thế hắn ta giật mình quan sát xung quanh, “Y đã đến!”

“Ai?” Miyamoto Nanami nhìn về hướng hắn.

“Một người Trung Quốc! Khoảng 15-16 tuổi...” Sắc mặt Miura Tsubasa trắng bệch, nói cũng không hết câu.

Cô gái mặc kimono đứng cạnh hắn nhú lại đôi mày đẹp, không vui nói, “Tsubasa, anh không thể nói rõ ràng được sao! Thất thố như vậy sao có thể tự xưng là hậu duệ của Thiên Hoàng đế quốc Nhật Bản chúng ta!”

Miura Tsubasa môi run rẩy, trong lòng nói, chờ cô đụng phải tên ác ma kia cũng sẽ không ăn nói nhẹ nhàng thoải mái như thế được đâu.

“Lên xem có chuyện gì xảy ra cho ta!” Miyamoto Nanami trước tiên phân phó phó quan bên cạnh, rồi mới chuyển hướng sang Miura Tsubasa, “Điện hạ, bất kể có phải là những người đó đã lén lút trà trộn vào đây hay không, sự an toàn của ngài và Kiko điện hạ mới là việc quan trọng nhất.” Lời còn chưa dứt đã bị một tiếng thét chói tai cắt đứt

Miyamoto Nanami không vui nhìn lên trên, cũng không khỏi giật mình.

Yến hội lần này được bố trí ở đại sảnh mở rộng, ở giữa treo đồng đèn thủy tinh tinh xảo, đối diện đài phát biểu có hai cầu thang nhỏ leo lên, lan can mạ vàng toả ánh sáng lấp lánh, trên tầng thiết kế chừng mười một phòng nghỉ để tân khách nghỉ ngơi, trước đó những binh lính kia mai phục ở trong phòng, đề phòng có chuyện gì xảy ra, hiện giờ bọn họ đã chết hết, trong phòng nghỉ không phải là không có người.

Bên trên cây đèn lồng sáng ngời, bên dưới lại vẫn một mảnh tối om, cơ hồ không ai phát hiện thiếu mất bốn người, Thẩm Tri dùng [Tứ Mẫu Cầu] leo lên tầng 2, sau đó kéo ba đứa Thẩm Lưu Mộc lên. Lúc này trên lầu hai khắp nơi đều là máu, vừa rồi trong bóng tối, Thẩm Tri đã ra tay với những binh lính cầm súng này, bóng tối không chút nào cản trở hắn, [Thiên Nữ Tấn Hoa] lướt qua, bọn họ không còn cơ hội sống, máu tươi

không phải thứ hấp thích, mà là tác phẩm của nhóm “các em bé đáng yêu” Thẩm Lưu Mộc, bao quanh hai gốc cây đèn lồng kia, trái phải mỗi bên một cây.

Bản nhạc For Elise vẫn vang lên, bỗng nhiên có hai bóng người nhảy múa ở dưới hai tầng cây đèn lồng, điệu nhảy rồi gõ***, chậm rãi giơ lên tay áo.

Không chỉ có Miyamoto Nanami giật mình, tay Fujimoto Eikei cũng run lên, bởi vì hai người đang nhảy múa kia, một người là con trai của ông ta Fujimoto Shuichi, một người là tâm phúc của Miyamoto Nanami, cũng là người bị phái đi Trung Quốc, sau đó đã an toàn trở về, Ichiro!

Fujimoto Shuichi diện mạo tuấn tú, mặc một âu phục xám bạc được cắt may cẩn thận, nhảy điệu rồi gõ coi như dễ xem, chỉ là hai hàng huyết lệ chậm rãi chảy xuống âm trầm quỷ dị khiến cho người khác đáy lòng phát lạnh. Còn hơn gã, Ichiro đã lớn tuổi, bề ngoài đã đủ chán ngán, nhảy điệu nhảy đó mới thật sự khiến người ta lông mao dựng đứng!

Dây cót phía sau bọn họ chậm rãi xoay tròn, mà sắc mặt hai người cũng càng ngày càng trắng.

Fujimoto Eikei và Miyamoto Nanami rốt cuộc so với nhóm người Nhật Bản còn lại trấn định hơn rất nhiều, kiến thức và tâm tính cũng không phải thứ người thường có thể sánh bằng, bọn họ lập tức phát hiện, hai người phía trên còn chưa chết!

“Mau, mau đưa bọn họ xuống dưới!” Fujimoto Eikei tiến lên hai bước, hận chính mình không thể lập tức bay tới, phải biết rằng, Fujimoto Shuichi chính là con trai độc nhất của ông ta!

Trốn trong bóng tối Thẩm Trì nhìn thấy nhất thanh nhị sở hành động của ông ta, nhìn thấy bàn chân đang nhắc chân của Fujimoto Eikei dừng lại, không khỏi cười giễu, quả nhiên đối với chính khách không gì quan trọng hơn bản thân mình, rõ ràng là dị năng giả, đến tận thời điểm bây giờ vẫn còn muốn che giấu, con trai độc nhất của ông ta rất có thể bởi vì một giây chần chừ của ông ta mà mất mạng, nhưng ông ta chỉ lo che giấu sự thật mình là một dị năng giả.

Miyamoto Nanami lại không có thứ gì giấu giếm, thân là thượng tướng gã mặc một bộ quân trang chỉnh tề, huân chương treo đầy trên ngực, thời tiết nóng nực như vậy, trên chân còn đi một đôi giày da rất nặng, mà hần ta vừa nhắc chân, liền xuất hiện tại tầng hai. Thẩm Trì trong lòng rung mình, khó trách Liễu Minh Tuệ không thể tra rõ dị năng của hần là gì, Thẩm Trì chỉ nhìn qua cũng biết đây là một dị năng giả cấp bốn, theo như hần thấy, rất có thể là một dị năng cùng loại với thuần di, dị năng này không nói đến phương diện khác, ít nhất phương diện chạy trốn tương đối khó giải quyết.

Có điều, Thẩm Trì không định chính diện giao phong với hần ta.

Tay Miyamoto Nanami vươn tới chỗ Ichiro, phải biết rằng, Ichiro không chỉ đơn giản là tâm phúc của hần, nói rõ thêm, người này xem như là anh họ của hần, mẹ của hai người là chị em ruột. Vừa chạm tay vào quần áo của Ichiro, Miyamoto Nanami đã thấy tay đau xót, giống như là bị thứ gì đó rạch nát da vậy, sắc mặt lập tức đại biến, giơ tay lên nhìn thấy một giọt máu đỏ bừng trên đầu ngón tay, tim chợt đập nhanh, giống như sắp nhảy khỏi lồng ngực.

“Có độc!” Hần lớn tiếng kêu, bước chân lão đảo.

Fujimoto Eikei lập tức nói với người thanh niên bên người, “Matsui, nhanh đi xem thượng tướng các hạ như thế nào!”

Tuy bình thường ông ta hận Miyamoto Nanami không thể chết đi, nhưng không phải là thời điểm này, thời cơ không đúng, hần ta lúc này tuyệt đối không thể chết, những người trong nội các đều ở nơi này, ông ta dù chỉ đang làm bộ cũng phải cứu Miyamoto Nanami về.

“Dạ!” Thanh niên lên tiếng, một cây dây leo xanh biếc quần lấy lan can mạ vàng bên trên, nhanh chóng kéo cậu ta đi lên.

Ichiro và Fujimoto Eikei vẫn còn đang nhảy múa, có vết xe đổ của Miyamoto Nanami, bọn họ thậm chí không dám chạm tới hai người đó. Một gã dị năng giả cầm đao võ sĩ (đao Nhật Bản) chạy lên, vung đao vô sĩ chém vào nhánh cây trên cổ Fujimoto Shuichi, kết quả cước bộ của gã ta lão đảo, rất nhanh trên mặt nổi lên một màu xanh đen.

Gã không thể so với Miyamoto Nanami, gã ta chỉ là một dị năng giả cấp hai.

“Đừng đi lên! Bên trên đều là khí độc!” trên mặt Miyamoto Nanami cũng bắt đầu phiếm đen, hấn nhìn chăm chăm hai cây đèn lồng phát sáng xinh đẹp, hiển nhiên đã nhận ra điều này.

Vừa lên đến tầng trên Matsui cũng cảm thấy đầu có chút choáng váng, cậu rõ ràng là dị năng giả hệ Mộc, theo lý có thể chịu được khí độc rất mạnh, có điều cậu ta mới lên cấp hai, Thẩm Lưu Mộc lại là dị năng giả hệ mộc cấp năm! Không chỉ hơn kém nhau một cấp, mà còn kém rất xa! Cậu ta căn bản không có cách nào ngăn lại khí độc của cây đèn lồng!

Vì thế, rốt cuộc bắt chấp tất cả, quán lấy Miyamoto Nanami, nhảy thẳng xuống!

Miyamoto Nanami nếu không phải cấp bậc cao, chỉ sợ sớm đã bị khí độc này hại chết, giống như tên võ sĩ kia vậy. Dù vậy, sau khi xuống dưới, sắc mặt hấn vẫn càng ngày càng không xong. Matsui nhanh chóng giải độc cho hấn, thần sắc bất định, nhìn về phía Fujimoto Eikei, hít một hơi thật sâu rồi mới nói: “Ngài thủ tướng, nếu muốn cứu ngài thượng tướng, tôi chỉ có thể lấy mạng đổi mạng”.

Độc đã quá sâu, dị năng giả hệ mộc cũng không phải vạn năng, năng lực của cậu ta có hạn, cấp bậc dị năng giả không đủ, chất độc này rất mạnh, căn bản vượt quá năng lực của cậu ta.

Tên nghị sĩ có dị năng hệ độc đi tới, “Để tôi xem xem”

Fujimoto Eikei vội vàng tránh ra, “Maruyama tiên sinh, ngài mau nhìn xem!”

Trong thâm tâm, ông ta không muốn dùng mạng Matsui để đổi lấy mạng Miyamoto Nanami. Không nói đến sự trung thành và tận tâm của Matsui, một dị năng giả hệ mộc, có nhiều tiền hơn cũng không thể có được! Sao có thể tiêu phí ở nơi này?

Maruyama Masaru nhíu nhíu mày, sắc mặt khó coi, “Loại độc này rất cường liệt, tôi cũng không có cách nào hấp thu,” gã ngừng đầu nhìn lên trên, “Lầu hai chất đầy khí độc là do khí độc này nhẹ hơn không khí, nên mới nổi lên trên, nhưng nếu không mau mở cửa ra, rất nhanh nó sẽ tràn khắp nơi này, chúng ta đều sẽ bị nó độc chết!”

Sắc mặt Miyamoto Nanami càng ngày càng đen, bắt đầu khó thở.

Fujimoto Eikei trầm mặc, “Shuichi và Ichiro tiên sinh bên trên cũng đã...”

“Khẳng định đã bị độc chết.” Maruyama Masaru thở dài nói.

Fujimoto Eikei trong mắt hiện lên một thoáng đau xót, “Matsui, trước bảo trụ mạng của ngài Miyamoto rồi tính sau.”

Những lời này rất có kỹ xảo, không cần lấy mạng đổi mạng, trước tiên cứ bảo trụ mạng cho hấn, chậm lại độc tính, đừng để cho hấn ta chết bây giờ là được.

Trong mắt Miyamoto Nanami loé lên ánh sáng lạnh rồi biến mất, hấn không chỉ là một quân nhân, đồng thời cũng là một chính khách, đương nhiên biết ý tứ của Fujimoto Eikei!

Cảm thấy đỡ hơn một chút hấn liền đứng dậy, nhìn thấy những đôi mắt chân thành quan tâm của đám thuộc hạ, Miyamoto Nanami thở dài trong lòng, tự mình biết mình, loại chất độc này quả thực rất mạnh, nhưng hấn cũng chưa chết ngay được, trong giây lát, hấn đưa ra quyết định.

Rầm! Rầm! Rầm!

Hiện tại tất cả mọi người đều thống hận cánh cửa quá mức kiên cố, căn bản là phá không vỡ! Mọi người đều chỉ đến tham gia yến hội, đương nhiên không ai mang vũ khí nặng của quân đội tới, dị năng giả loại lực lượng tuy có nhiều, nhưng thủ pháp bịt cửa này không phải là thủ pháp thông thường, mà cùng loại với thuật pháp của Âm dương thuật, dù có dùng sức nhiều hơn cũng bao lại kín kẽ, căn bản không thể mở ra.

Cố tình cả đại sảnh ngoại trừ cánh cửa chính này chỉ còn một cánh cửa sắt thoát hiểm, nhưng cũng đã bị khoá kín, không thể mở ra.

“Hiện tại chỉ có thể nghĩ cách đốt hai cái cây kia đi!” Thu Lộc Cung Kiko lạnh lùng nói.

Miura Tsubasa giễu cợt, “Đốt thế nào, cô đi sao?”

Thu Lộc Cung Kiko khinh miệt liếc ông ta một cái, đứng dậy, “Các người đều là con dân của Nhật Bản đế quốc, chẳng lẽ muốn trở mặt nhìn hậu duệ của Thiên Hoàng chết ở trong tay kẻ địch tâm địa độc ác núp trong bóng tối này sao?”

“Điện hạ, tôi nguyện chịu chết!” Một tên quan ở Thu Lộc Cung đứng dậy, lớn tiếng nói.

Thu Lộc Cung Kiko tán thưởng nhìn gã, “Tốt lắm, đến đây đi.”

Cô ta là dị năng giả hệ hỏa, dù chỉ mới qua cấp hai nhưng đốt quần áo đốt người thì không thành vấn đề. Vì thế, mọi người nhìn thấy gã ta cả người là lửa phóng về phía cây đèn lồng, chỉ là chưa chạy đến gần cái cây đã bị độc chết.

Thu Lộc Cung Kiko sắc mặt trầm xuống, một phát bắt được một cô bé đang đứng bên người, cô bé kia mới chỉ tám chín tuổi, quần áo đẹp đẽ, chắc là con gái tên nghị sĩ nào đó mang đến, nuôi đến mập mạp, Thu Lộc Cung Kiko khẽ động đốt quần áo trên người cô bé, cô bé lập tức thét lên, Thu Lộc Cung Kiko ngay cả lông mi cũng không động, “Ném nó lên đi!”

Ngay lập tức có một quan quân túm lấy cô bé, ném thẳng tới hướng hai cây đèn lồng.

Kết quả lại khiến người giết mình, hình như xung quanh cây đèn lồng có thứ gì đó ngăn lại, cô bé cả người như ngọn đuốc đang kêu la thảm thiết vừa đến gần đã bị bắn ngược trở lại, rơi xuống, nằm ngay giữa đại sảnh, lại bởi vì sắc mặt khó coi của Thu Lộc Cung Kiko, không ai dám tiến lên dập lửa trên người cô bé, cứ như vậy nhìn cô bé chết cháy.

Khí độc dần tràn xuống dưới, có một dị năng giả cấp thấp giữ chặt cổ, khó thở ngã xuống.

Kì thật, đó cũng không phải là thủ đoạn quá lợi hại, nếu như bọn Thẩm Trì không sử dụng phương thức giả thần giả quỷ như vậy, mà trực tiếp đánh thẳng, coi như mới đầu giết hơn chục binh lính, sau đó lại giết Fujimoto Shuichi và Ichiro mà thôi, dù là cây đèn lồng kịch độc hay thuật người rơi hẳn cũng sẽ không khiến một phòng toàn dị năng giả thất kinh bó tay chịu trôi như vậy, con người luôn có sự sợ hãi đối với thứ không biết, dù thực tế thứ đó chẳng hề đáng sợ như vậy.

Cục diện vừa ổn định được lại một lần nữa rối loạn, trong bóng tối, cũng không phải ai đụng phải ai, đồng thanh kêu thét lên, dù là dị năng giả, lúc phải đối mặt với cái chết cũng không trấn định hơn người thường được bao nhiêu, huống chi còn lại cái chết không rõ nguyên nhân này.

“Tsubasahito điện hạ, đến gần chỗ tôi”, Miyamoto Nanami bỗng nhiên nói.

Fujimoto Eikei ánh mắt sắc bén, “Miyamoto Nanami! Tôi biết anh có cách đi ra ngoài, dù là cứu, cũng không thể chỉ cứu mỗi Tsubasahito điện hạ được, ít nhất anh cũng phải mang Kiko điện hạ ra ngoài!”

Ông ta biết, không phải tất cả quân đội đều ở trong yến hội này, một khi để Miura Tsubasa chạy thoát, có thể dễ dàng triệu tập lực lượng, đến lúc đó công sức nhiều năm nâng đỡ Kiko điện hạ đều sẽ trôi theo dòng nước!

“Fujimoto Eikei, đến thời điểm này, ông vẫn còn muốn giấu giếm sao?” Miyamoto Nanami nhìn ông ta, “Tôi biết ông cũng là một dị năng giả!”

Liều Minh Tuệ đang ẩn thân ở một nơi bí mật gần đó cũng kinh ngạc, cậu nằm vùng ở Nhật Bản 7 năm, lại không biết Fujimoto Eikei cũng là một dị năng giả.

Dị năng giả không phải là không có cách nguy trang thành người thường, nhưng sau tận thế, cơ hội của dị năng giả lớn hơn người thường rất nhiều, ban đầu Fujimoto Eikei không phải là dị năng giả, ông ta phải tiêu phí tâm lực gấp mấy lần mới có thể vững vàng ở vị trí hiện tại, nếu ông ta vốn là dị năng giả, sao lại phải giấu giếm?

Fujimoto Eikei một hồi nói, “Chỉ cần anh đáp ứng tôi mang Kiko điện hạ ra ngoài, tôi sẽ giải quyết triệt để việc này.” Ông ta nhìn về phía lầu hai, “Dù các người là ai, ta là một dị năng giả đặc thù, năng lực là —nổ! Trả giá chính mình, cấp bậc càng cao, uy lực vụ nổ càng lớn, ta đã là một dị năng giả cấp ba, vụ nổ này đủ sức phá hủy hoàn toàn toà nhà này, nếu không muốn đồng quy vụ tận, hiện thân đi!”

“Tự mình nghĩ cách chạy trốn, chúng tôi đi trước”, giọng nói của Thẩm Trì nhẹ nhàng vang lên bên tai Liễu Minh Tuệ.

Liễu Minh Tuệ chưa gặp qua cái gọi là tính năng [nói chuyện mật], cậu nhìn xung quanh lại không thể nhìn thấy bóng dáng của Thẩm Trì, không khỏi giật mình, lại nhìn về phía Fujimoto Eikei trên mặt càng ngày càng điên cuồng, cậu lẩm bẩm “Phiền thật đấy”. Vì thế lặng yên lui vào trong góc, một tầng lại một tầng màng nước điên cuồng bao chặt bóng dáng của cậu, bởi vì hầu như tất cả mọi người đều tụ tập ở cánh cửa trong cùng, chỗ cậu đang đứng coi như rộng rãi, không bao lâu liền tự bao mình thành một quả cầu nước.

Cậu bỗng dừng lại, phát hiện còn một con cá lọt lưới ——

Không thấy Abe Yuuto, âm dương sư vẫn một mực đứng bên cạnh Fujimoto Eikei, không biết dùng phương pháp gì biến mất tại sảnh yến hội.

“Abe Yuuto chúng tôi sẽ giải quyết, làm xong chuyện này chúng tôi sẽ đi luôn, không cần nhớ thương”, lúc này là Truyền Âm Phù của Minh Nguyệt.

Liễu Minh Tuệ rất muốn nói chờ một chút, chỉ là loại truyền âm này không phải song hướng, cậu không có cách nào truyền lại câu nói của mình tới bọn Thẩm Trì!

Cậu ta còn một vấn đề muốn hỏi, cậu muốn biết —— ngày sinh của Minh Nguyệt là bao giờ, tại sao bề ngoài của mình và cậu ta lại giống nhau như vậy! Do dự một lúc cậu đành im lặng, trên thực tế trong lòng vì phát hiện này của chính mình mà cảm thấy vô cùng sốt ruột.

“Bùm ——”

Fujimoto Eikei lấy chính mình làm pháo sống nổ tung cả toà nhà, ánh lửa ngập trời.

Miyamoto Nanami mang theo Miura Tsubasa và Kiko ra ngoài, hiện đang ở ngã rẽ bên ngoài. Hắn ta kịch liệt ho khan, phun ra hai ngụm máu đen, mang theo người thuần di xa như vậy, lại bị trúng độc chưa giải hết, thân thể hắn đã sớm không chịu nổi, may là đã bảo vệ được hai vị hậu duệ của Thiên Hoàng, dù lần này Nhật Bản để quốc đại thương, hai vị diện hạ cũng không phải không có cách vực nó lên.

“Không!” Trên mặt Miura Tsubasa đầy vẻ sợ hãi, cả người bỗng chốc nổ tung, huyết nhục mơ hồ, một đoá hoa to cực kỳ diễm lệ từ trong thân thể ông ta chui ra, một ngụm nuốt xuống Kiko còn chưa kịp phản ứng bên cạnh!

Miyamoto Nanami trợn tròn mắt, phun ra một búng máu, tuyệt vọng ngắt xủ.

Không có gì có thể so với chuyện cho người hi vọng rồi lại cho người tuyệt vọng càng làm cho người ta không thể đứng lên hơn.

Cách đó không xa Thẩm Trì lặng lẽ nhìn một màn này, ngay cả Thẩm Lưu Mộc đứng bên cạnh lặng lẽ nắm tay hắn cũng quên không giãy.

Đây là tận thế, là nơi không công bằng nhất, càng về sau, dị năng giả cường thế, không cần thận là có thể tiêu diệt một quốc gia, Nhật Bản đã quá lơ là, theo như Thẩm Trì biết, nhóm lão làng ở Bắc Kinh từ hai ba năm trước đã không còn tụ họp lại một chỗ tham gia hoạt động gì rồi.

Dị năng giả có sức mạnh cường đại, có thể trở thành sát thủ dị thường đáng sợ, hơn nữa còn là loại không có quy luật không có tung tích gì, người bảo vệ có kinh nghiệm cũng khó mà bảo vệ toàn diện 100% được.

Mà lúc này, cá lọt lưới duy nhất Abe Yuuto cũng đã rơi và bẫy của Minh Nguyệt và Kỷ Gia, giống như cá mất nước, không còn chỗ nào trốn.

59. Chương 59

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tuy nói là mỹ độc, ảnh hưởng đối với dị năng giả nhỏ hơn nhiều so với người thường, vì vậy mà rất nhanh dị năng giả và người thường xung quanh có sự phân biệt rõ ràng.

Chắc, chỉ là cảnh tượng bây giờ có chút không phù hợp với trẻ con...

Nhất là ba đứa nhỏ vẫn còn thuộc đội ngũ thiếu nhi cảnh Thẩm Trì chưa bao giờ được nhìn thấy cảnh tượng “ẩn tượng” như thế này! Phải biết rằng Kỷ Gia nghe mấy câu đã đỏ cả mặt, cảnh tượng trước mặt cô bé mà nói, hoàn toàn là nhìn mà phát hoảng.

Mỹ độc của tên nghị sĩ này quả thật có thể làm chậm lại tốc độ thi hoá, nhưng cũng chỉ giúp chậm lại mà thôi, không thể chữa khỏi, người thường bị thầy ma nhiễm phải, đến tận tận thế năm thứ tám vẫn chưa có biện pháp chữa trị, cho nên con người đã chống lại thầy ma nhiều năm như vậy mà số lượng thầy ma lại không thể giảm hẳn xuống, mỗi ngày đều có người thường biến thành thầy ma. Tận thế năm thứ tám, dù thế giới có suy đồi như thế nào, mỗi năm vẫn có rất nhiều sinh mạng được sinh ra, cũng có rất nhiều sinh mạng tử vong, mỗi một ngày, đều có thầy ma mới xuất hiện tại thế giới này.

Động vật cũng giống thế, tiến hoá cùng thi hoá, trở thành nan đề vĩnh viễn không thể giải quyết.

Fujimoto Eikei trầm mặc hít sâu một hơi, rốt cuộc vẫn hạ lệnh, “Giết hết bọn họ đi!”

Những đôi nam nữ đang giao hợp, không thể nghi ngờ chính là những người thường trong sảnh, cho dù bọn họ đều là những kẻ quyền quý, nhưng bị thầy ma cào cào bản không thể chữa khỏi, còn không bằng giết chết ngay từ đầu.

Lầu hai đột nhiên xuất hiện một vòng quân nhân vũ trang đầy đủ, súng trên tay đồng loạt lên nòng.

Thẩm Trì thần nhiên nhìn lướt qua, không chút do dự cốc đầu gõ tỉnh ba đứa nhỏ, cmn bây giờ không phải là thời gian xem hình ảnh H được không! Có điều hình như đứa lớn nhất là Minh Nguyệt còn chưa đủ 18 tuổi đâu... Tên Liễu Minh Tuệ đáng chết kia dám không nói rõ ràng với bọn hắn, nếu không Thẩm Trì nhất định sẽ xử lý cái tên nghị sĩ xấu xa kia ngay từ đầu!

Kỷ Gia không được tự nhiên cúi thấp khuôn mặt phát nóng, ra lệnh cho con rối gỗ đang ẩn trong bóng tối.

Xung quanh chợt đen kịt, tất cả đồng loạt ồ lên.

Abe Yuuto biến sắc, “Thuật âm dương!” Ông ta cắn răng nói, “Cái thuật Hắc linh này là một trong những thuật pháp mà cháu ta am hiểu nhất.”

“Không phải Tsubasa điện hạ nói hắn ta đã chết rồi sao?!”

Lời vừa nói ra, mọi người đều cảm thấy sợ hãi trong lòng.

Trong bóng tối cái gì cũng có thể xảy ra, “Đoàng đoàng đoàng” một vài tiếng súng vang lên, một giọng nói trầm ổn vang vọng khắp đại sảnh, “Không được nổ súng! Okada, mở cửa!”

“Báo cáo thượng tướng, cửa không mở ra được!”

Không thể không nói, giọng nói của người này rất có lực xuyên thấu.

Người vừa nói chính là Miyamoto Nanami, người vừa báo cáo chính là phó quan của hắn, là một gã dị năng giả hệ lực lượng, nếu ngay cả gã ta cũng không mở được cửa... Ánh mắt của hắn âm trầm liếc qua chỗ Abe Yuuto, nhất định là do bọn họ giở trò lừa bịp! Nghe nói âm dương sư có một thứ gọi là “Phong Môn Chú*”

*Phong môn: Dán cửa lại (thời xưa khi nhà có người già chết, dùng giấy trắng dán câu đối hoặc hình môn thần dán cửa lại). Chú: Lời chú/nguyên rủa. Đơn giản là lời nguyên bịt cửa)

Kỳ thật hắn ta đoán cũng không sai, chỉ có điều không phải là “Phong Môn Chú” của Âm dương sư, mà là “Bế Môn Phù” (bùa bịt cửa) của Minh Nguyệt, có mười tám dị năng giả hệ lực lượng cũng không mở nổi cánh cửa này.

Thực ra nếu bọn họ đập bể vách tường cũng có thể dễ dàng đi ra ngoài, chỉ là tư duy con người luôn bị hạn chế, căn bản không nghĩ ra cách này.

Cổ tình lúc này, tiếng nhạc For Elise lặng lẽ vang lên, giai điệu ưu mỹ êm tai, Miura Tsubasa nghe thấy tiếng nhạc, cả người phát run, “Yuuto tiên sinh! Lúc Kana chết cũng có tiếng nhạc này!”

Lầu hai bỗng sáng lên ánh sáng nhàn nhạt, không chói mắt, nhưng cũng đủ cho người bên dưới nhìn rõ tình hình phía trên.

Một nữ nghị sĩ nội các cảm giác có giọt nước mưa ẩm áp rơi trên mặt, vừa sờ tay vào, mùi máu tươi khiến cô ta biến sắc, lập tức hét lên!

Trong vòng mấy câu nói, toàn bộ binh lính bên trên toàn bộ ngã xuống, máu tươi từ trên lan can chảy xuống, tí tách, tí tách, rơi xuống cốc rượu vang đỏ mặn thơm ngon mà bọn họ vừa thưởng thức, sau đó bỗng chốc rơi xuống như mưa.

“Đây là cây gì?” Fujimoto Eikei đáy lòng cũng có chút sợ hãi, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Một thanh niên bên cạnh ông ta khá bình tĩnh, “Thưa ngài, cây phát sáng chỉ có vài loại, đây chính là một loại trong số đó”.

Đây là cây đèn lồng**, lúc trước bọn Thẩm Tri từng ở một vùng núi tình cờ nhìn thấy cái cây đèn lồng đặc biệt này, nó cũng không cao, chỉ tầm 3-4 thước, trên hai cành cây mọc hơn mười bông hoa hình chuông đỏ tươi, phẳng phất như những cái lồng đèn nhỏ nhắn treo trên cành cây. Cây đèn lồng không chỉ có bông hoa mỹ lệ, mà lá cây vào sau thu cũng biến thành màu đỏ đậm, hơn cả lá phong, cả cây đèn lồng trở thành một vật thể màu đỏ, rất giống một cây đèn lồng màu đỏ.

Ánh sáng của nó cũng không yếu ớt mà lấp lánh, cực kỳ mỹ lệ, nhưng phương diện tiến hoá của nó lại khiến bọn Thẩm Tri không có cách nào đem nó trồng ở trong Tiểu Vân hoặc Thanh Thanh, bản thân cây đèn lồng vốn chứa kịch độc, mà cây đèn lồng tiến hoá này lại càng độc trong các loại độc, toàn thân có độc không nói làm gì, mà thậm chí cả hương hoa thoang thoảng cũng chứa độc tố.

“Thứ này cũng chỉ có dị năng giả hệ mộc mới có thể điều khiển đi!” Miyamoto Nanami đi tới cạnh Fujimoto Eikei, thần nhiên nói.

Thanh niên chậm rãi gật gật đầu.

Mà Miura Tsubasa lại càng run rẩy, hắn chỉ biết duy nhất một dị năng giả hệ mộc, mà tên kia đã để lại cho hắn ấn tượng khắc cốt ghi tâm, bây giờ nhớ lại cả người vẫn cảm thấy đau đớn, vì thế hắn ta giật mình quan sát xung quanh, “Y đã đến!”

“Ai?” Miyamoto Nanami nhìn về hướng hắn.

“Một người Trung Quốc! Khoảng 15-16 tuổi...” Sắc mặt Miura Tsubasa trắng bệch, nói cũng không hết câu.

Cô gái mặc kimono đứng cạnh hắn nhíu lại đôi mày đẹp, không vui nói, “Tsubasa, anh không thể nói rõ ràng được sao! Thất thố như vậy sao có thể tự xưng là hậu duệ của Thiên Hoàng đế quốc Nhật Bản chúng ta!”

Miura Tsubasa môi run rẩy, trong lòng nói, chờ cô đụng phải tên ác ma kia cũng sẽ không ăn nói nhẹ nhàng thoải mái như thế được đâu.

“Lên xem có chuyện gì xảy ra cho ta!” Miyamoto Nanami trước tiên phân phó phó quan bên cạnh, rồi mới chuyển hướng sang Miura Tsubasa, “Điện hạ, bất kể có phải là những người đó đã lén lút trà trộn vào đây hay không, sự an toàn của ngài và Kiko điện hạ mới là việc quan trọng nhất.” Lời còn chưa dứt đã bị một tiếng thét chói tai cắt đứt

Miyamoto Nanami không vui nhìn lên trên, cũng không khỏi giật mình.

Yến hội lần này được bố trí ở đại sảnh mở rộng, ở giữa treo đồng đèn thủy tinh tinh xảo, đối diện đài phát biểu có hai cầu thang nhỏ leo lên, lan can mạ vàng toả ánh sáng lấp lánh, trên tầng thiết kế chừng mười một phòng nghỉ để tân khách nghỉ ngơi, trước đó những binh lính kia mai phục ở trong phòng, để phòng có chuyện gì xảy ra, hiện giờ bọn họ đã chết hết, trong phòng nghỉ không phải là không có người.

Bên trên cây đèn lồng sáng ngời, bên dưới lại vẫn một mảnh tối om, cơ hồ không ai phát hiện thiếu mất bốn người, Thẩm Trì dùng [Tử Mầu Cầu] leo lên tầng 2, sau đó kéo ba đứa Thẩm Lưu Mộc lên. Lúc này trên lầu hai khắp nơi đều là máu, vừa rồi trong bóng tối, Thẩm Trì đã ra tay với những binh lính cầm súng này, bóng tối không chút nào cản trở hắn, [Thiên Nữ Tán Hoa] lướt qua, bọn họ không còn cơ hội sống, máu tươi không phải thứ hắn thích, mà là tác phẩm của nhóm “các em bé đáng yêu” Thẩm Lưu Mộc, bao quanh hai gốc cây đèn lồng kia, trái phải mỗi bên một cây.

Bản nhạc For Elise vẫn vang lên, bỗng nhiên có hai bóng người nhảy múa ở dưới hai tầng cây đèn lồng, điệu nhảy rối gỗ***, chậm rãi giơ lên tay áo.

Không chỉ có Miyamoto Nanami giật mình, tay Fujimoto Eikei cũng run lên, bởi vì hai người đang nhảy múa kia, một người là con trai của ông ta Fujimoto Shuichi, một người là tâm phúc của Miyamoto Nanami, cũng là người bị phái đi Trung Quốc, sau đó đã an toàn trở về, Ichiro!

Fujimoto Shuichi diện mạo tuấn tú, mặc một âu phục xám bạc được cắt may cẩn thận, nhảy điệu rối gỗ coi như dễ xem, chỉ là hai hàng huyết lệ chậm rãi chảy xuống âm trầm quỷ dị khiến cho người khác đầy lòng phát lạnh. Còn hơn gã, Ichiro đã lớn tuổi, bề ngoài đã đủ chán ngán, nhảy điệu nhảy đó mới thật sự khiến người ta lông mao dựng đứng!

Dây cốt phía sau bọn họ chậm rãi xoay tròn, mà sắc mặt hai người cũng càng ngày càng trắng.

Fujimoto Eikei và Miyamoto Nanami rốt cuộc so với nhóm người Nhật Bản còn lại trấn định hơn rất nhiều, kiến thức và tâm tính cũng không phải thứ người thường có thể sánh bằng, bọn họ lập tức phát hiện, hai người phía trên còn chưa chết!

“Mau, mau đưa bọn họ xuống dưới!” Fujimoto Eikei tiến lên hai bước, hận chính mình không thể lập tức bay tới, phải biết rằng, Fujimoto Shuichi chính là con trai độc nhất của ông ta!

Trốn trong bóng tối Thẩm Trì nhìn thấy nhất thanh nhị sở hành động của ông ta, nhìn thấy bàn chân đang nhấc chân của Fujimoto Eikei dừng lại, không khỏi cười giễu, quả nhiên đối với chính khách không gì quan trọng hơn bản thân mình, rõ ràng là dị năng giả, đến tận thời điểm bây giờ vẫn còn muốn che giấu, con trai độc nhất của ông ta rất có thể bởi vì một giây chần chừ của ông ta mà mất mạng, nhưng ông ta chỉ lo che giấu sự thật mình là một dị năng giả.

Miyamoto Nanami lại không có thứ gì giấu giếm, thân là thượng tướng gã mặc một bộ quân trang chỉnh tề, huân chương treo đầy trên ngực, thời tiết nóng nực như vậy, trên chân còn đi một đôi giày da rất nặng, mà hắn ta vừa nhấc chân, liền xuất hiện tại tầng hai. Thẩm Trì trong lòng rung mình, khó trách Liễu Minh Tuệ không thể tra rõ dị năng của hắn là gì, Thẩm Trì chỉ nhìn qua cũng biết đây là một dị năng giả cấp bốn, theo như hắn thấy, rất có thể là một dị năng cùng loại với thuấn di, dị năng này không nói đến phương diện khác, ít nhất phương diện chạy trốn tương đối khó giải quyết.

Có điều, Thẩm Trì không định chính diện giao phong với hắn ta.

Tay Miyamoto Nanami vươn tới chỗ Ichiro, phải biết rằng, Ichiro không chỉ đơn giản là tâm phúc của hắn, nói rõ thêm, người này xem như là anh họ của hắn, mẹ của hai người là chị em ruột. Vừa chạm tay vào quần áo của Ichiro, Miyamoto Nanami đã thấy tay đau xót, giống như là bị thứ gì đó rạch nát da vậy, sắc mặt lập tức đại biến, giơ tay lên nhìn thấy một giọt máu đỏ bồng trên đầu ngón tay, tim chợt đập nhanh, giống như sắp nhảy khỏi lồng ngực.

“Có độc!” Hắn lớn tiếng kêu, bước chân lão đảo.

Fujimoto Eikei lập tức nói với người thanh niên bên người, “Matsui, nhanh đi xem thượng tướng các hạ như thế nào!”

Tuy bình thường ông ta hận Miyamoto Nanami không thể chết đi, nhưng không phải là thời điểm này, thời cơ không đúng, hắn ta lúc này tuyệt đối không thể chết, những người trong nội các đều ở nơi này, ông ta dù chỉ đang làm bộ cũng phải cứu Miyamoto Nanami về.

“Dạ!” Thanh niên lên tiếng, một cây dây leo xanh biếc quấn lấy lan can mạ vàng bên trên, nhanh chóng kéo cậu ta đi lên.

Ichiro và Fujimoto Eikei vẫn còn đang nhảy múa, có vết xe đổ của Miyamoto Nanami, bọn họ thậm chí không dám chạm tới hai người đó. Một gã dị năng giả cầm đao võ sĩ (đao Nhật Bản) chạy lên, vung đao võ sĩ chém vào nhánh cây trên cổ Fujimoto Shuichi, kết quả cước bộ của gã ta lao đảo, rất nhanh trên mặt nổi lên một màu xanh đen.

Gã không thể so với Miyamoto Nanami, gã ta chỉ là một dị năng giả cấp hai.

“Đừng đi lên! Bên trên đều là khí độc!” trên mặt Miyamoto Nanami cũng bắt đầu phiếm đen, hần nhìn chăm chăm hai cây đèn lồng phát sáng xinh đẹp, hiển nhiên đã nhận ra điều này.

Vừa lên đến tầng trên Matsui cũng cảm thấy đầu có chút choáng váng, cậu rõ ràng là dị năng giả hệ Mộc, theo lý có thể chịu được khí độc rất mạnh, có điều cậu ta mới lên cấp hai, Thẩm Lưu Mộc lại là dị năng giả hệ mộc cấp năm! Không chỉ hơn kém nhau một cấp, mà còn kém rất xa! Cậu ta căn bản không có cách nào ngăn lại khí độc của cây đèn lồng!

Vì thế, rốt cuộc bắt chấp tất cả, quần lấy Miyamoto Nanami, nhảy thẳng xuống!

Miyamoto Nanami nếu không phải cấp bậc cao, chỉ sợ sớm đã bị khí độc này hại chết, giống như tên võ sĩ kia vậy. Dù vậy, sau khi xuống dưới, sắc mặt hần vẫn càng ngày càng không xong. Matsui nhanh chóng giải độc cho hần, thần sắc bất định, nhìn về phía Fujimoto Eikei, hít một hơi thật sâu rồi mới nói: “Ngài thủ tướng, nếu muốn cứu ngài thượng tướng, tôi chỉ có thể lấy mạng đổi mạng”.

Độc đã quá sâu, dị năng giả hệ mộc cũng không phải vạn năng, năng lực của cậu ta có hạn, cấp bậc dị năng giả không đủ, chất độc này rất mạnh, căn bản vượt quá năng lực của cậu ta.

Tên nghị sĩ có dị năng hệ độc đi tới, “Để tôi xem xem”

Fujimoto Eikei vội vàng tránh ra, “Maruyama tiên sinh, ngài mau nhìn xem!”

Trong thâm tâm, ông ta không muốn dùng mạng Matsui để đổi lấy mạng Miyamoto Nanami. Không nói đến sự trung thành và tận tâm của Matsui, một dị năng giả hệ mộc, có nhiều tiền hơn cũng không thể có được! Sao có thể tiêu phí ở nơi này?

Maruyama Masaru nhíu nhíu mày, sắc mặt khó coi, “Loại độc này rất cường liệt, tôi cũng không có cách nào hấp thu,” gã ngẩng đầu nhìn lên trên, “Lầu hai chất đầy khí độc là do khí độc này nhẹ hơn không khí, nên mới nổi lên trên, nhưng nếu không mau mở cửa ra, rất nhanh nó sẽ tràn khắp nơi này, chúng ta đều sẽ bị nó độc chết!”

Sắc mặt Miyamoto Nanami càng ngày càng đen, bắt đầu khó thở.

Fujimoto Eikei trầm mặc, “Shuichi và Ichiro tiên sinh bên trên cũng đã...”

“Khẳng định đã bị độc chết.” Maruyama Masaru thở dài nói.

Fujimoto Eikei trong mắt hiện lên một thoáng đau xót, “Matsui, trước bảo trụ mạng của ngài Miyamoto rồi tính sau.”

Những lời này rất có kỹ xảo, không cần lấy mạng đổi mạng, trước tiên cứ bảo trụ mạng cho hần, chậm lại độc tính, đừng để cho hần ta chết bây giờ là được.

Trong mắt Miyamoto Nanami loé lên ánh sáng lạnh rồi biến mất, hần không chỉ là một quân nhân, đồng thời cũng là một chính khách, đương nhiên biết ý tứ của Fujimoto Eikei!

Cảm thấy đỡ hơn một chút hần liền đứng dậy, nhìn thấy những đôi mắt chân thành quan tâm của đám thuộc hạ, Miyamoto Nanami thở dài trong lòng, tự mình biết mình, loại chất độc này quả thực rất mạnh, nhưng hần cũng chưa chết ngay được, trong giây lát, hần đưa ra quyết định.

Rầm! Rầm! Rầm!

Hiện tại tất cả mọi người đều thống hận cánh cửa quá mức kiên cố, căn bản là phá không vỡ! Mọi người đều chỉ đến tham gia yến hội, đương nhiên không ai mang vũ khí nặng của quân đội tới, dị năng giả loại lực lượng tuy có nhiều, nhưng thủ pháp bịt cửa này không phải là thủ pháp thông thường, mà cùng loại với thuật pháp của Âm dương thuật, dù có dùng sức nhiều hơn cũng bao lại kín kẽ, căn bản không thể mở ra.

Cố tình cả đại sảnh ngoại trừ cánh cửa chính này chỉ còn một cánh cửa sắt thoát hiểm, nhưng cũng đã bị khoá kín, không thể mở ra.

“Hiện tại chỉ có thể nghĩ cách đốt hai cái cây kia đi!” Thu Lộc Cung Kiko lạnh lùng nói.

Miura Tsubasa giễu cợt, “Đốt thế nào, cô đi sao?”

Thu Lộc Cung Kiko khinh miệt liếc ông ta một cái, đứng dậy, “Các người đều là con dân của Nhật Bản đế quốc, chẳng lẽ muốn trở mặt nhìn hậu duệ của Thiên Hoàng chết ở trong tay kẻ địch tâm địa độc ác núp trong bóng tối này sao?”

“Điện hạ, tôi nguyện chịu chết!” Một tên quan ở Thu Lộc Cung đứng dậy, lớn tiếng nói.

Thu Lộc Cung Kiko tán thưởng nhìn gã, “Tốt lắm, đến đây đi.”

Cô ta là dị năng giả hệ hỏa, dù chỉ mới qua cấp hai nhưng đốt quần áo đốt người thì không thành vấn đề. Vì thế, mọi người nhìn thấy gã ta cả người là lửa phóng về phía cây đèn lồng, chỉ là chưa chạy đến gần cái cây đã bị độc chết.

Thu Lộc Cung Kiko sắc mặt trầm xuống, một phát bắt được một cô bé đang đứng bên người, cô bé kia mới chỉ tám chín tuổi, quần áo đẹp đẽ, chắc là con gái tên nghị sĩ nào đó mang đến, nuôi đến mập mạp, Thu Lộc Cung Kiko khẽ động đốt quần áo trên người cô bé, cô bé lập tức thét lên, Thu Lộc Cung Kiko ngay cả lông mi cũng không động, “Ném nó lên đi!”

Ngay lập tức có một quan quân túm lấy cô bé, ném thẳng tới hướng hai cây đèn lồng.

Kết quả lại khiến người giật mình, hình như xung quanh cây đèn lồng có thứ gì đó ngăn lại, cô bé cả người như ngọn đuốc đang kêu la thảm thiết vừa đến gần đã bị bắn ngược trở lại, rơi xuống, nằm ngay giữa đại sảnh, lại bởi vì sắc mặt khó coi của Thu Lộc Cung Kiko, không ai dám tiến lên dập lửa trên người cô bé, cứ như vậy nhìn cô bé chết cháy.

Khí độc dần tràn xuống dưới, có một dị năng giả cấp thấp giữ chặt cổ, khó thở ngã xuống.

Kì thật, đó cũng không phải là thủ đoạn quá lợi hại, nếu như bọn Thẩm Trì không sử dụng phương thức giả thần giả quỷ như vậy, mà trực tiếp đánh thẳng, coi như mới đầu giết hơn chục binh lính, sau đó lại giết Fujimoto Shuichi và Ichiro mà thôi, dù là cây đèn lồng kịch độc hay thuật người rối hắc cũng sẽ không khiến một phòng toàn dị năng giả thất kinh bó tay chịu trôi như vậy, con người luôn có sự sợ hãi đối với thứ không biết, dù thực tế thứ đó chẳng hề đáng sợ như vậy.

Cục diện vừa ổn định được lại một lần nữa rối loạn, trong bóng tối, cũng không phải ai đụng phải ai, đồng thanh kêu thét lên, dù là dị năng giả, lúc phải đối mặt với cái chết cũng không trấn định hơn người thường được bao nhiêu, huống chi còn lại cái chết không rõ nguyên nhân này.

“Tsubasahito điện hạ, đến gần chỗ tôi”, Miyamoto Nanami bỗng nhiên nói.

Fujimoto Eikei ánh mắt sắc bén, “Miyamoto Nanami! Tôi biết anh có cách đi ra ngoài, dù là cứu, cũng không thể chỉ cứu mỗi Tsubasahito điện hạ được, ít nhất anh cũng phải mang Kiko điện hạ ra ngoài!”

Ông ta biết, không phải tất cả quân đội đều ở trong yến hội này, một khi để Miura Tsubasa chạy thoát, có thể dễ dàng triệu tập lực lượng, đến lúc đó công sức nhiều năm nâng đỡ Kiko điện hạ đều sẽ trôi theo dòng nước!

“Fujimoto Eikei, đến thời điểm này, ông vẫn còn muốn giấu giếm sao?” Miyamoto Nanami nhìn ông ta, “Tôi biết ông cũng là một dị năng giả!”

Liều Minh Tuệ đang ẩn thân ở một nơi bí mật gần đó cũng kinh ngạc, cậu nằm vùng ở Nhật Bản 7 năm, lại không biết Fujimoto Eikei cũng là một dị năng giả.

Dị năng giả không phải là không có cách nguy trang thành người thường, nhưng sau tận thế, cơ hội của dị năng giả lớn hơn người thường rất nhiều, ban đầu Fujimoto Eikei không phải là dị năng giả, ông ta phải tiêu phí tâm lực gấp mấy lần mới có thể vững vàng ở vị trí hiện tại, nếu ông ta vốn là dị năng giả, sao lại phải giấu giếm?

Fujimoto Eikei mệt mỏi nói, “Chỉ cần anh đáp ứng tôi mang Kiko điện hạ ra ngoài, tôi sẽ giải quyết triệt để việc này.” Ông ta nhìn về phía lầu hai, “Dù các người là ai, ta là một dị năng giả đặc thù, năng lực là —nổ! Trả giá chính mình, cấp bậc càng cao, uy lực vụ nổ càng lớn, ta đã là một dị năng giả cấp ba, vụ nổ này đủ sức phá huỷ hoàn toàn toà nhà này, nếu không muốn đồng quy vụ tận, hiện thân đi!”

“Tự mình nghĩ cách chạy trốn, chúng tôi đi trước”, giọng nói của Thẩm Trì nhẹ nhàng vang lên bên tai Liễu Minh Tuệ.

Liễu Minh Tuệ chưa gặp qua cái gọi là tính năng [nói chuyện mật], cậu nhìn xung quanh lại không thể nhìn thấy bóng dáng của Thẩm Trì, không khỏi giật mình, lại nhìn về phía Fujimoto Eikei trên mặt càng ngày càng điên cuồng, cậu lẩm bẩm “Phiền thật đấy”. Vì thế lặng yên lui vào trong góc, một tầng lại một tầng màng nước điên cuồng bao chặt bóng dáng của cậu, bởi vì hầu như tất cả mọi người đều tụ tập ở cánh cửa trong cùng, chỗ cậu đang đứng coi như rộng rãi, không bao lâu liền tự bao mình thành một quả cầu nước.

Cậu bỗng dừng lại, phát hiện còn một con cá lọt lưới ——

Không thấy Abe Yuuto, âm dương sư vẫn một mực đứng bên cạnh Fujimoto Eikei, không biết dùng phương pháp gì biến mất tại sảnh yến hội.

“Abe Yuuto chúng tôi sẽ giải quyết, làm xong chuyện này chúng tôi sẽ đi luôn, không cần nhớ thương”, lúc này là Truyền Âm Phù của Minh Nguyệt.

Liễu Minh Tuệ rất muốn nói chờ một chút, chỉ là loại truyền âm này không phải song hướng, cậu không có cách nào truyền lại câu nói của mình tới bọn Thẩm Trì!

Cậu ta còn một vấn đề muốn hỏi, cậu muốn biết —— ngày sinh của Minh Nguyệt là bao giờ, tại sao bề ngoài của mình và cậu ta lại giống nhau như vậy! Do dự một lúc cậu đành im lặng, trên thực tế trong lòng vì phát hiện này của chính mình mà cảm thấy vô cùng sốt ruột.

“Bùm —— “

Fujimoto Eikei lấy chính mình làm pháo sống nổ tung cả toà nhà, ánh lửa ngập trời.

Miyamoto Nanami mang theo Miura Tsubasa và Kiko ra ngoài, hiện đang ở ngã rẽ bên ngoài. Hắn ta kịch liệt ho khan, phun ra hai ngụm máu đen, mang theo người thuần di xa như vậy, lại bị trúng độc chưa giải hết, thân thể hắn đã sớm không chịu nổi, may là đã bảo vệ được hai vị hậu duệ của Thiên Hoàng, dù lần này Nhật Bản để quốc đại thương, hai vị điện hạ cũng không phải không có cách vực nó lên.

“Không!” Trên mặt Miura Tsubasa đầy vẻ sợ hãi, cả người bỗng chốc nổ tung, huyết nhục mơ hồ, một đoá hoa to cực kỳ diễm lệ từ trong thân thể ông ta chui ra, một ngụm nuốt xuống Kiko còn chưa kịp phản ứng bên cạnh!

Miyamoto Nanami trợn tròn mắt, phun ra một búng máu, tuyệt vọng ngắt xủ.

Không có gì có thể so với chuyện cho người hi vọng rồi lại cho người tuyệt vọng càng làm cho người ta không thể đứng lên hơn.

Cách đó không xa Thẩm Trì lặng lẽ nhìn một màn này, ngay cả Thẩm Lưu Mộc đứng bên cạnh lặng lẽ nắm tay hắn cũng quên không giãy.

Đây là tận thế, là nơi không công bằng nhất, càng về sau, dị năng giả cường thế, không cẩn thận là có thể tiêu diệt một quốc gia, Nhật Bản đã quá lơ là, theo như Thẩm Trì biết, nhóm lão làng ở Bắc Kinh từ hai ba năm trước đã không còn tụ họp lại một chỗ tham gia hoạt động gì rồi.

Dị năng giả có sức mạnh cường đại, có thể trở thành sát thủ dị thường đáng sợ, hơn nữa còn là loại không có quy luật không có tung tích gì, người bảo vệ có kinh nghiệm cũng khó mà bảo vệ toàn diện 100% được.

Mà lúc này, cá lọt lưới duy nhất Abe Yuuto cũng đã rơi và bẫy của Minh Nguyệt và Kỷ Gia, giống như cá mất nước, không còn chỗ nào trốn.Tìm kiếm với từ khoá: 22.12.2017, 23:21

Đường Thất Công Tử

Tân Thú Bang Cẩm Thú

Ngày tham gia: 07.10.2017, 22:49

Tuổi: 100

Bài viết: 6600

Được thanks: 1464 lần

Điểm: 9.87Tài sản riêng:

Re: [Đam mỹ - Trùng sinh] Trọng hồi mạng thể chi thiên la kinh vũ – SISIMO - Điểm: 10

Tuyển Mod cho các box Truyện, mục Giao lưu - Chia sẻ và Chuyên mục giải trí

Chương 59 – Luận về thời gian dài ngắn của “lần đầu tiên”

Chờ đến lúc Liễu Minh Tuệ tìm được bốn người Thẩm Trì, bọn hắn đã sớm vào trong Thanh Thanh, chìm xuống biển.

Những việc sau đó tin tưởng tên xấu xa Liễu Minh Tuệ có thể tự giải quyết được. Trên thực tế việc cậu ta lợi dụng Diệp Dương mang bốn người Thẩm Trì vào trong đã trở thành một nhược điểm, cũng không phải tất cả các khách khứa tại yến tiệc đều đã chết, Liễu Minh Tuệ không chết, rất nhiều dị năng giả cấp cao cũng sống sót, kiểm tra lần cuối liên tập trung vào thân phận giả của bốn người Thẩm Trì, đây chính là thiệp mời do Thu Lộc Cung Kiko đưa, nhưng cô ta đã chết, căn bản là chết không có đối chứng.

Diệp Dương lại phát hoảng muốn chết, cô ta biết tại sao lại như thế, thậm chí biết rất rõ ràng, một hồi tai nạn như vậy, Fujimoto Eikei chết, Fujimoto Shuichi chết, Miyamoto Nanami chết, hậu duệ Thiên Hoàng Tam Phổ Cung và Thu Lộc Cung cũng không sống được, chỉ cần dính líu nửa điểm, Nhật Bản hiện giờ sẽ có rất nhiều người muốn giết cô ta, hiện tại cô ta chỉ có thể nằm trong tay Liễu Minh Tuệ, nghe theo cậu ta điều khiển, lấy phương thức Liễu Minh Tuệ làm việc, những việc cô ta đã làm, cậu nhất định nắm chắc chứng cứ trong tay, đây là điểm Diệp Dương không cần băn khoăn.

Hai tháng sau, Kỷ Oánh đang bụng lớn bị mấy người Nhật Bản bí mật hộ tống tới Nhật Bản, mấy người này đều là gián điệp Nhật Bản ở Trung Quốc, dù thân phận có bại lộ, bọn họ cũng phải đưa cô trở về Nhật Bản, nguyên nhân chính là đứa trẻ trong bụng cô ta! Diệp Dương đã bị trục xuất về nước. Trong số những người an toàn trở về từ Trung Quốc lần trước, thủ lĩnh là Ichiro nay đã chết, nhưng không phải tất cả đều chết trong buổi yến tiệc thượng lưu đó, không ít người là quan quân cấp thấp hoặc cấp trung, bọn họ đều biết Kỷ Oánh hầu hạ bên người Miura Tsubasa, tính tháng tuổi đứa bé trong bụng, đứa bé này nhất định là của Miura Tsubasa!

Nói cách khác, người đàn bà Trung Quốc này đang mang hậu duệ duy nhất của Thiên Hoàng!

Người Nhật Bản chỉ có thể ghen một bụng khí mà phục vụ Kỷ Oánh, không thể không nói, cô ta là một người phụ nữ đầy thần kỳ, thủ đoạn so với Diệp Dương không biết cao siêu hơn bao nhiêu lần, trong khoảng thời gian ngắn khiến cho người Nhật Bản tiếp nhận thân phận mẫu thân Thiên Hoàng kế nhiệm của cô ta, cũng không còn cách nào khác, người Nhật Bản dị thường tôn sùng Thiên Hoàng, huyết mạch của Thiên Hoàng không thể bị cắt đứt, dù Kỷ Oánh trong mắt bọn họ chỉ là một nữ nhân thấp hèn, nhưng trong bụng cô ta là hy vọng duy nhất của bọn họ. Liễu Minh Tuệ cũng phải cảm thán trí tuệ của nữ nhân này, cô ta là một viên minh kỳ, so với Diệp Dương ám kỳ thì xuất sắc hơn nhiều!

Cơ hồ không có ai dám xuống tay với cô ta, bởi vì cô ta không có dị năng, lại chỉ là một nữ nhân, một nữ nhân xinh đẹp nhu nhược bình thường, dù cô ta là người Trung Quốc, lại có vẻ như không có tí uy hiếp nào, hơn nữa, cô ta tự nguyện đi theo những gián điệp kia vào Nhật Bản, thậm chí có thể nói là khá nguyện ý, cực kỳ phối hợp.

“Năm đó ngài Miura đã nói là sẽ dẫn tôi về Nhật Bản, cuối cùng lại bỏ tôi lại...” Kỷ Oánh khóc nức nở, giống như một cô gái thật lòng yêu Miura Tsubasa.

Biết kế hoạch của bọn họ thất bại ít nhiều liên quan đến nữ nhân này, biết Miura Tsubasa hận thấu nữ nhân này chỉ có một số người, Miura Tsubasa lại thấy việc mình bị một nữ nhân đâm sau lưng là một nỗi nhục, đương nhiên sẽ không lan truyền ra ngoài, cố tình những người này đều đã chết ở trong buổi yến tiệc, dù có cá lọt lưới cũng đã bị Liễu Minh Tuệ bí mật thủ tiêu, những quan quân cấp thấp, cấp trung vẫn tưởng

Kỷ Oánh là nữ nhân được Miura Tsubasa sủng ái nhất, cô ta ở cạnh Miura Tsubasa đã nhiều năm không phải người những nữ nhân khác có thể sánh bằng. Giết cô ta là để lại tai hoạ ngầm, nếu tương lai Thiên Hoàng của bọn họ trưởng thành, biết có người giết mẫu thân của ngài, liệu Thiên Hoàng đệ hạ có tha thứ cho người ra tay không?

Cho nên trong thời gian ngắn, an toàn Kỷ Oánh không cần lo lắng. Liễu Minh Tuệ rất nhanh an bài bốn gián điệp ở cạnh cô, trong đó có ba người đều là kẻ lão luyện đã nằm vùng ở Nhật Bản hơn năm năm, người Nhật Bản không chút hoài nghi bọn họ, đây đều là những dị năng giả trên cấp ba, đủ để bảo hộ Kỷ Oánh an toàn.

Cô ta là một quân cờ rất tốt, không thể để cô ta chết dễ dàng như vậy.

Kỷ Oánh, rốt cuộc như cô mong ước đã lâu, có một đàn hậu vệ, cuộc sống sung sướng, áo cơm không lo, đối với một người thường ở tận thế mà nói, còn gì chưa đủ?

Huống chi, điều cô ta có thể làm còn rất nhiều.

Mà nữ nhân truyền kỳ Kỷ Oánh này ở Nhật Bản có thể tạo nên bao nhiêu sóng gió cũng không phải điều bọn Thẩm Trì có thể đoán trước, bọn hắn chỉ đơn giản làm những thứ bọn hắn có thể làm cũng như phải làm, trong ngày hôm đấy liền rời khỏi Nhật Bản.

Trong Thanh Thanh khắp nơi đều là cây cối của Thẩm Lưu Mộc, không những làm sạch không khí còn có thể cách âm khá tốt, lúc trở lại bọn họ đều có chút mệt mỏi, mơ mơ màng màng nằm xuống đi ngủ.

Chỉ là giấc ngủ này, có thứ gì đó không đúng.

Tác dụng của mỹ độc với dị năng giả tuy nhỏ hơn nhiều người thường, nhưng không phải là không có tác dụng, lúc đầu không có cảm giác, nhưng ngủ không được bao lâu toàn thân bắt đầu nóng lên.

Cái cảm giác khô nóng này cơ hồ xa lạ với Thẩm Trì, trên thực tế từ khi xuyên qua, thân thể này không quá giống người bình thường, không dễ dàng bị khơi dậy tình dục, hơn nữa tận thế, phương thức phát tiết tình lực có rất nhiều, phần lớn thời gian đều dùng để đánh nhau, không có nhiều xúc động như xưa. Loại xúc động này cũng có quan hệ rất lớn với tâm tính của bản thân, Thẩm Trì dù là đời trước hay đời này, tâm tính đều bình thản, sau ba năm ở sở nghiên cứu, lại càng không có cái cảm giác này, dù là ai ở trong hoàn cảnh đó ngày người ba năm mà vẫn còn tính dục bình thường, đó là kỳ tích!

Theo thiết kế của Kỷ Gia ở trong Thanh Thanh, nơi cô bé cùng Minh Nguyệt ngủ có dùng màn trúc ngăn lại, nhưng bên Thẩm Trì và Thẩm Lưu Mộc lại không có, bọn họ vẫn cùng ngủ ở một chiếc giường lớn, dạo gần đây Thẩm Lưu Mộc giống như tới kỳ động dục vậy, Thẩm Trì lắm lúc phải ngủ dưới mặt đất, dù sao nằm ngủ trên đồng lá trúc cũng không quá tệ.

Nhưng hôm nay bọn hắn đều mệt mỏi, lúc nằm xuống ngủ, Thẩm Trì còn chưa chú ý đến điểm này, cho đến khi Thẩm Lưu Mộc thở gấp dựa sát bên người, hắn liền cảm thấy có điều không ổn.

Thẩm Lưu Mộc vừa qua tuổi mười lăm, đây chính là tuổi dậy thì của các cô cậu bé, cũng vì đang trong thời kỳ phát dục nên thời gian gần đây y mới cơ khát như vậy.

Do ảnh hưởng của mỹ độc, mắt của y trong bóng tối cũng hơi đỏ lên.

Thẩm Trì bắt lấy cổ áo của y, cắn răng nói, “Con là dị năng giả hệ mộc, không tự giải độc cho mình được sao!”

Thẩm Lưu Mộc mở to mắt nhìn hắn, trong giọng nói mang theo chút khẩn cầu, “Ba ba, con khó chịu, người giúp con được không, độc đã giải, nhưng con đã cứng rồi!” Y giãy tay Thẩm Trì ra, hung hãn hôn Thẩm Trì, giống như muốn cắn đứt vậy, “Thẩm Trì, tôi muốn làm tình với anh!”

.....Cái khí gì, là tên khốn nào dạy nó cái thứ đồi trụy này!

Nhưng cảm giác được thứ nóng bỏng nào đó đè vào bụng dưới của hắn, Thẩm Trì cả người có chút không tốt, thật sự không muốn thừa nhận hắn cũng có cảm giác, trừng mắt nhìn Thẩm Lưu Mộc nói. “Còn không mau giải độc cho ba!”

Thẩm Trì vốn không coi ra gì, dù bị rơi vào trạng thái Debuff, nhưng máu lại không giảm xuống, lúc đó không có cảm giác gì, lúc này mới cảm giác được tình hình tồi tệ.

Ý, chờ một chút, Kỷ Gia và Minh Nguyệt!

Minh Nguyệt, cậu không thể xuống tay với Gia Gia được, cô bé mới mười bốn tuổi, chỉ là một cô bé mười bốn tuổi vị thành niên mà thôi!

“Còn Minh Nguyệt và Gia Gia cách vách nữa, mau giải độc cho họ, có nghe không!” Thẩm Trì lại đẩy ra Thẩm Lưu Mộc đang sát tới, hung dữ nói.

Thẩm Lưu Mộc lại đến gần liếm hầu kết Thẩm Trì, thanh âm dè dặt, “Giúp con giải quyết thì con sẽ làm, nếu không cho thà để Minh Nguyệt đắc thủ! Dù sao Kỷ Gia xác định trốn không thoát!”

Thẩm Trì: “...”

Hắn biết mà! Con trai mười lăm mười sáu tuổi khó dạy bảo nhất, có một từ để chỉ điều này — thời kỳ phản nghịch! Chính là thời kỳ người lớn nói gì cũng không chịu nghe lời!

Thẩm Lưu Mộc bộ dạng rất dễ nhìn, y vốn có một khuôn mặt xinh đẹp, lúc động tình khoé mắt chứa đầy ái tình, cả người đều sinh động hẳn lên, nhưng khát vọng trong mắt y dị thường mang tính xâm lược, hoàn toàn sẽ không bởi vì bộ dạng xinh đẹp của y mà hiểu nhầm giới tính của y, trái lại càng khiến người ta nhận thức được, trước mắt là một người đàn ông, dù mới chỉ là một đứa nhỏ, nhưng lại mang cảm giác áp bách giống con thú nhỏ, đây rõ ràng là một người đàn ông, dù vẫn còn pha chút ngây ngô.

Thẩm Trì ngay cả tự dùng tay an ủi cũng là điều rất lâu trước kia, dưới tình huống này, Thẩm Lưu Mộc mang đến cho hắn một loại cấp bách không cho cự tuyệt, trong cấp bách còn mang theo vài phần cầu xin, nhìn thấy hai má đỏ lên cùng chút nước ở khoé mắt của y, Thẩm Trì ngay cả nói lời cự tuyệt cũng không làm được.

Hắn biết đàn ông lúc không được an ủi khó chịu như thế nào, hắn cũng là một thằng đàn ông.

Rơi vào đường cùng hắn đành thở dài, vươn tay vào trong quần Thẩm Lưu Mộc.

Một đàng ra vẻ trấn tĩnh, trong lòng mặc niệm: mình là người đàn ông thành thực, giúp đứa nhỏ một lần vậy, một đàng lại bởi vì khô nóng trong người mà càng thêm quẫn bách.

Sống lâu như vậy, hắn quả thật ít khi rơi vào tình cảnh quẫn bách như vậy!

Người bình thường lần đầu tiên thường không quá lâu, Thẩm Lưu Mộc cũng giống vậy, y khí huyết dâng trào, Thẩm Trì vốn không biết Thẩm Lưu Mộc yêu hắn đến chừng nào, đừng nói đến việc Thẩm Lưu Mộc đang giúp y, chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt tuần tú tinh xảo của Thẩm Trì, cảm nhận được hô hấp và ánh mắt của hắn, cũng có thể khiến Thẩm Lưu Mộc lên đỉnh, khi tay Thẩm Trì chạm vào y, y cơ hồ cả người như bị thiêu cháy, bị vây trong trạng thái cực kỳ hưng phấn.

Cơ hồ nhịn không được, không bao lâu đã tiết ra.

Thẩm Trì nhẹ nhàng thở ra, liền cảm thấy cả người càng nóng thêm, hơi thở gấp gáp cùng tiếng rên rỉ không chút kiềm chế của thiếu niên trước mắt này như muốn chọc tức hắn vậy! Không thèm tiết chế thì thôi, biết xấu hổ một tí không được sao!

Sau đó, động tác kế tiếp của Thẩm Lưu Mộc làm cho Thẩm Trì ngáy ngẩn cả người, y cứ nhiên cúi xuống, cách lớp quần nhẹ nhàng hôn lên bộ vị đang hưng phấn của Thẩm Trì!

Trong bóng tối, tiếng khoá quần kéo xuống đặc biệt rõ ràng, Thẩm Trì chỉ cảm thấy trong đầu như có thứ gì đó thoáng cái đập vào!

Hắn luôn luôn không học được cái gọi là lừa mình dối người, suy nghĩ của hắn từ trước đến nay đều lãnh tĩnh lại thành thực, hắn biết rõ, điều này không phải hoàn toàn là do thứ mỹ độc chết tiệt đó.

Hắn vốn không phải đồng tính luyến ái, nhưng đây là đứa con hắn một tay nuôi lớn, là người vô cùng quan trọng trong lòng hắn, quả thật có thể khiến hắn động tình.

Rất nhanh, ngay cả tâm tình suy nghĩ hắn cũng không có.

Thanh Thanh bình tĩnh trôi nổi ở trong nước biển, duỗi cơ thể đập nước, sau một đêm, lại đến bình minh. Sáng sớm sắc mặt Thẩm Trì mang theo vài phần mất tự nhiên, cũng không nói chuyện với Thẩm Lưu Mộc. Thẩm Lưu Mộc hôm nay đặc biệt đặc biệt ngoan ngoãn, mỗi lần ánh mắt Thẩm Trì đảo qua y y lại lộ ra nụ cười lấy lòng như một con chó lớn, khiến Thẩm Trì cảm thấy y trông thật ngu dốt...

Thấy Kỷ Gia và Minh Nguyệt mãi không đến ăn điểm tâm, Thẩm Trì lại càng áy náy cùng bất an, chắc, sau đó hẳn đã hoàn toàn quên chuyện muốn Thẩm Lưu Mộc giúp Minh Nguyệt và Kỷ Gia giải độc...

Lại đợi một lúc, Thẩm Trì đang lo lắng có nên đi gọi bọn nhỏ không, Minh Nguyệt và Kỷ Gia rốt cuộc lên trên tầng, cháo nóng toả ra mùi hương ngon miêng, Thẩm Trì làm bánh hương*, thêm bát cháo loãng, thật sự là một bữa ăn sáng ngon lành.

*Bánh hương: là đồ điểm tâm chủ yếu của người Hoa ở Malaysia, bên trong là kẹo mạch nha, bên ngoài vỏ bánh giòn, dễ vỡ, hình dạng giống móng ngựa, khi nướng toả ra mùi hương mê người nên ở Malaysia được gọi là bánh hương.

Nhưng trạng thái của Minh Nguyệt và Kỷ Gia có gì đó hơi sai!

Tại sao Kỷ Gia lại bình tĩnh như thường, cước bộ ung dung, ngược lại Minh Nguyệt lại bày ra bộ dáng cô vợ nhỏ, thật là không khoa học!

Thẩm Trì tuy không phải người nhiều chuyện, nhưng hẳn vẫn quan tâm hỏi Kỷ Gia, “Gia gia, con không sao chứ?”

Kỷ Gia gật gật đầu, “Không sao ạ, độc ngày hôm qua sao? Con ngay lúc ấy đã lập tức chuyển dời sang người rồi gỗ rồi”.

Thẩm Trì: “...” Khi gió, làm ta lo lắng không một hồi!

“Nhưng Minh Nguyệt thật ra, đêm qua rất...” Khuôn mặt Kỷ Gia ửng đỏ, “Con biết trên sách giáo dục sức khoẻ có ghi, đây là tình trạng của nam sinh bình thường, chú Thẩm yên tâm, con đã giúp anh ấy rồi!”

Con giúp anh ấy...

Giúp anh ấy...

Anh ấy!

“Gia Gia, con là nói, con giúp nó, giúp nó, giúp nó cái kia...”

Kỷ Gia gật gật đầu, vẻ mặt nghi hoặc, “Có gì không đúng sao ạ?”

Có gì không đúng sao??

Mẹ nó Thẩm Trì muốn lật bàn, day dứt cuộc quá thuần khiết hay quá bạo dạn đây!

Đứa nhỏ Kỷ Gia này trên người luôn có sự mâu thuẫn, nếu nói tính cách thì hoàn toàn là một cô bé dịu dàng điềm đạm nho nhã, thế nhưng dị năng lại là cái loại thích móc mắt người khác, mà ở phương diện này, Thẩm Trì thấy cô bé hẳn là thuần khiết trong sáng, nhưng cổ tình cô bé lại phát ra câu nói bạo dạn này!

Dáng vẻ cúi thấp đầu của Minh Nguyệt rốt cuộc cũng khiến tâm lý của Thẩm Trì cân bằng hơn một chút, chỉ ít còn có đứa nhỏ bình thường, không phải sao? Chỉ ít Minh Nguyệt còn biết thẹn thùng.

“Tương lai con sẽ gả cho Minh Nguyệt, cho nên không có chuyện gì phải không?” Ánh mắt Kỷ Gia trong suốt không chút vẩn đục, cô bé thật lòng thật ý hỏi Thẩm Trì.

Thẩm Trì thoáng cái ghen lời, căn bản không biết phải trả lời cô bé thế nào.

Minh Nguyệt lại lập tức ngắt đầu, kinh hỉ nói, “Gia Gia, em đồng ý trở thành cô vợ nhỏ của anh sao?”

Kỷ Gia không chút do dự “Dạ” một tiếng.

Thẩm Trì: “...” Hẳn tại sao có cảm giác hai đứa trước mặt căn bản không biết gả cưới có ý nghĩa gì, hoàn toàn là cảm giác hai đứa nhỏ chúng nó đang chơi trò gia đình!

Trạng thái ngưng ngừng của Minh Nguyệt lập tức không còn, cậu nghiêm túc nói với Kỷ Gia, “Lần sau anh nhất định sẽ không nhanh như vậy, em hãy yên tâm!” Cậu ngưng ngừng cười cười, cái bộ dạng này nói cho Thẩm Trì biết, nguyên nhân vừa rồi cậu chẳng ngưng ngừng không phải vì cái việc này, mà là do xấu hổ vì “quá nhanh”!

“Lần đầu tiên mà, lúc nào cũng vậy, trên sách viết đều như vậy hết.” Thẩm Lưu Mộc quang minh chính đại gia nhập vào cuộc thảo luận.

Ta phải kiềm chế, có sách nào phóng túng như vậy, ba đứa nhỏ chết đuối này căn bản không đi theo tiết tấu người bình thường!!

Hơn nữa, loại sự tình này thích hợp để nói trên bàn cơm sao!!

Cmn làm sao ăn hết điểm tâm bây giờ!

60. Chương 60: Lãnh Thổ Ngoại Quốc

Ăn xong bữa sáng, Thẩm Trì cảm giác mình suýt nữa bị chết ghen bởi chính món bánh tự tay mình làm.

Bàn về trẻ vị thành niên trưởng thành tại mặt thể, thiệt tình có rất nhiều vấn đề a... Đây không phải tại tam quan bọn nhỏ vốn vỡ vụn, mà là lớn lên trong kiểu hoàn cảnh như thế này, lại không được trải qua hệ thống giáo dục đảng hoàng, căn bản sẽ không có tam quan để mà nhắc tới!

Thời tiết trên biển thất thường, nhưng tại đáy biển lúc nào cũng bình yên hiền hòa, Thẩm Trì không có đặc biệt muốn tới nơi đâu, chỉ tùy ý cho Thanh Thanh phiêu đảng tại biển cả, mỗi ngày mang theo ba đứa nhóc trôi lên mặt nước giết giết động vật biển tiến hóa. Bởi vì Thẩm Trì thực dễ dàng đánh dấu được các điểm đỏ, cứ dựa theo độ lớn nhỏ để đoán sự mạnh yếu của động vật là ra, không chỉ có thể tránh được những động vật nguy hiểm nhất, còn có thể giết chết các loại động vật biển trong phạm vi năng lực của bọn hắn để lấy được nguyên tinh. Do việc tồn một ít nguyên tinh E cấp tại Nhật Bản không đủ để dùng, ở đáy biển lại đồng dạng có động vật thi hóa, con rối gỗ được làm từ đôi mắt của An Bội Hoa Nại cực kỳ hữu dụng, trực tiếp dùng máu tươi của động vật biển cấy vào, đồng dạng có thể đem động vật thi hóa thăng cấp, có điều máu của động vật biển phải có cấp cao hơn.

Càng làm cho bọn hắn ngoài ý muốn thu được chính là đôi mắt của Fujima Minichi, lúc gã bị Kỷ Gia móc đôi mắt, còn chưa kịp thể hiện ra dị năng của gã, nhưng rất nhanh Kỷ Gia liền có thể phát hiện ra, dị năng của Fujima Minichi thực sự thực thần kỳ, cũng không phải trên phương diện chiến đấu, mà thuộc loại dị năng trong diện đặc thù, thông hiểu tất cả ngôn ngữ! Sau mặt thể, vốn liền tinh thông ba loại tiếng nước ngoài Fujima Minichi lại có thể nhận luôn khả năng tinh thông các loại ngôn ngữ, năng lực này thích hợp nhất để làm nhân viên tình báo, nhưng gã lại là con trai độc nhất của Fujima Kōri, Fujima Kōri đương nhiên luyện tiết để gã đi tới nước ngoài nằm vùng đối mặt với nguy hiểm rồi, vì vậy trái lại lại để dị năng này bị lãng phí một cách vô ích.

Vì thế số lượng rối gỗ của Kỷ Gia lại tăng thêm một cái, cho tới bây giờ, rối gỗ có tính công kích chủ yếu của Kỷ Gia gồm Đại Hoàng, Tiểu Hoàng, Tiểu Hắc và Tiểu Hỏa. Đại Hoàng là đôi mắt ban đầu của tên bảo an Trương Khả Nhất, thuần túy Lực lượng hình; Tiểu Hoàng là rối gỗ “tóc” có thể biến thành rắn lớn, Kỷ Gia hiện tại không quá muốn sử dụng đến nó; Tiểu Hắc có dị năng là Thanh âm hệ thuộc loại phụ trợ, vô luận là tiếng ca hay tiếng đàn violon đều là những loại vũ khí có tính sát thương cao, Kỷ Gia luôn mặc cho nó một chiếc váy kiểu Gothic màu đen, là một trong những con rối gỗ xinh đẹp nhất; Tiểu Hỏa là rối gỗ lớn nhất, có cánh có thể bay, dị năng thuộc kiểu khá mạnh mẽ, là Hỏa hệ.

Rối gỗ mới mặc bộ quần áo màu trắng, được Kỷ Gia đặt tên là Tiểu Bạch, dùng chính đôi mắt của An Bội Hoa Nại, cái đầu so những rối gỗ khác phải bé hơn một chút; cuối cùng chính là rối gỗ làm từ đôi mắt của Fujima Minichi, thực ra thì nó cũng không được coi là một con rối gỗ, bởi vì nó không được làm từ gỗ. Tại lúc Kỷ Gia đột phá tiến lên cấp năm, đã có thể sử dụng những chất liệu khác ngoài gỗ, nên con rối này so với những rối gỗ khác càng đặc biệt hơn ——

Nó được làm từ xương cá, toàn thân óng ánh bạch như ngọc, đầu rất nhỏ và tinh xảo, nên đôi mắt có vẻ càng thêm to mà lại có thần, bởi vì dù sao nó cũng là mắt người. May mắn là bản thân đôi mắt của Fujima Minichi cũng không tính lớn, nên được gắn lên người con rối bé như vậy, mới tạo thành hiệu quả một đôi mắt tròn xoe vừa vặn.

“Đây là Tiểu Ngư.” Kỷ Gia cười, đem nó đặt lên vai của mình.

Trừ những rối gỗ bé này, nàng còn có một cặp rối gỗ động vật, Thanh Thanh mà bọn hắn đang ở trong bụng này chính là con có kích thước lớn nhất.

Bọn hắn có một chốn đào nguyên di động, phiêu đảng trong lòng Thái Bình Dương yên ả tĩnh lặng.

Cuộc sống như vậy khiến Thẩm Trì gần như quên hết khái niệm thời gian, nếu xem nhẹ tên Thẩm Lưu Mộc thỉnh thoảng lại động dục mà nói, cuộc sống sẽ rất tuyệt đẹp. Y tựa như ý định tạo thành thói quen cho hắn, thậm chí hắn có lúc chẳng may đánh thương y, y vẫn nhin, có khó chịu mấy cũng cứ mở to đôi mắt nhìn hắn chứa đầy tình cảm ôn nhu khiến hắn phải chết chìm. Trên mặt tình cảm Thẩm Trì cực kỳ bị động lại trì độn, mà Thẩm Lưu Mộc cố tình lại là một đầu dã thú tuân theo bản năng trắng trợn bộc lộ hết thảy, khắp nơi khắp chốn nói yêu hắn, muốn làm tình liền huych toẹt ra, khi hôn hắn còn thể hiện cực nặng tính chiếm đoạt, thời điểm động tình không hề cố kỵ rên rỉ cùng thở dốc.

Trên người Thẩm Lưu Mộc, nhìn không tới nửa điểm kín đáo, ngược ngùng cùng nội liễm, y cứ như thể đem tình cảm cùng dục vọng bản thân bày ra trước mặt Thẩm Trì, mặc kệ hắn có lùi bước cũng kệ, không thích đến tức giận cũng thế, Thẩm Lưu Mộc vẫn không thay đổi, y cứ nồng cháy mà yêu Thẩm Trì.

Mà mỗi lần Thẩm Trì bị y khiêu khích đến mức nổi lên dục vọng, Thẩm Lưu Mộc sẽ cực kỳ cao hứng giúp hắn giải quyết. Mỗi khi Thẩm Trì nhớ tới biểu tình cùng thanh âm đậm mùi tình sắc những lúc Thẩm Lưu Mộc phục dưới thân mình giúp mình phóng thích, đều hận không bao giờ... muốn gặp Thẩm Lưu Mộc nữa!

Ở nơi chỉ có bốn người này, phảng phất chỉ có mình hắn còn tồn dây thần kinh xấu hổ. Loại cảm giác này khiến cả người Thẩm Trì thấy không tốt chút nào, hắn căn bản không lấy được lý do nào để khuyên Thẩm Lưu Mộc không nên tiếp tục những hành vi ấy, đứa nhóc chết giấm này đã có một đoạn thời gian không tiếp tục gọi hắn là ba ba nữa, thế mà lại tại thời điểm liếm phía dưới của hắn dùng loại vẻ mặt đó cùng thanh âm đó mà kêu ba ba ——

Thẩm Trì tình nguyện y không kêu còn hơn!

Con mẹ nó đây là học được từ chỗ nào, đừng có nói với hắn đó là bản năng của Thẩm Lưu Mộc!

Thẩm Trì hoàn toàn tin tưởng skill sex trời sinh của Thẩm Lưu Mộc là mãn cấp!

Thời tiết dần dần chuyển lạnh, không biết tại trên biển phiêu đảng bao lâu rồi, bên ngoài đã lạnh đến kinh người, đáy biển vẫn không đóng băng, thế giới ngầm dưới này vẫn náo nhiệt như trước.

Thẳng đến lúc thời tiết vừa nóng vừa lạnh, Thẩm Lưu Mộc trong mắt Thẩm Trì lại cao thêm một xú, bọn hắn rốt cuộc thấy một bến cảng cách đó không xa.

Bọn hắn không cố ý không chế hướng đi của Thanh Thanh, nhiều khi chính là nước chảy bèo trôi, cũng có vài lần thấy hải đảo, có vài đảo không có ai, cũng có đảo có ít người, bọn hắn sẽ lên bờ tìm thực vật sẵn dĩ thú, cuối cùng lại trở lại đáy Thái Bình Dương. Bến cảng lần này cảm giác không giống với những hải đảo trước đó, sau khi mặt thể giáng lâm, rất nhiều cảng biển đã bị nước biển bao phủ, bến cảng này cũng không ngoại lệ. Nhưng hiện tại đang là thời điểm thủy triều rút, lở mờ có thể thấy được sự phồn hoa xưa kia của nó.

Nhìn biển quảng cáo thật lớn nghiêng lệch đằng xa, Thẩm Trì hơi nhăn mày, “Nơi này hình như là —— nước Mỹ?”

“Nước Mỹ?” Bọn nhỏ đã học qua lớp lịch sử ngắn ngủi của vị giáo viên trước đó, ấn tượng đối nước Mỹ chỉ giới hạn tại những trang sách vở. Sau mặt thể theo trên sách cùng báo chí nhìn qua một ít, cuộc sống làm bọn chúng tất nhiên không giống như những đứa nhỏ thời bình, đã nghe quá nhiều nên thuộc, về một quốc gia lớn một lòng muốn làm lão đại này.

Hai chân chạm lên mặt đất, thời tiết nóng muốn chết, xa xa Thẩm Trì liền thấy được những tang thi du đang ở đầu đường, mũi cũng vừa vịn ngửi thấy được mùi tanh tươi không tốt đẹp chút nào.

Thẩm Trì nhớ rõ qua hai ba năm nữa, nước Mỹ cùng Trung Quốc đã một lần nữa có lại liên hệ, một loại máy bay trải qua cải tạo có thể bay qua tình hình thời tiết ác liệt hiện nay, xuyên qua cơn lốc tuyết không thể phi hành tại trước đó, trí tuệ của nhân loại mới là lý do khiến con người đứng trên đỉnh thực vật, mà khi đó người nước Mỹ mới phát hiện ra, số lượng dị năng giả đứng đầu của bọn họ so với Trung Quốc ít hơn nhiều lắm, từ đó về sau vốn luôn làm giá cao cao tại thượng, liền trở nên khiêm tốn không ít, treo cờ hiệu quan hệ hảo hữu, trao đổi các loại tin tức. Truy tra nguyên do kỳ thật không chút nào phức tạp, nước Mỹ là một quốc gia cho phép sử dụng súng ống, tuy không phải toàn bộ các bang đều cho phép, nhưng đối với những nước có lệnh cấm súng ống như Trung Quốc lại hoàn toàn bất đồng, nước Mỹ tại vấn đề này muốn tự do hơn rất nhiều, cho nên con người vừa mới bắt đầu đã ỷ lại đối với những vũ khí khoa học kỹ thuật hiện đại có lực sát thương này.

Tại Trung Quốc, con người muốn sống thì phải lăn lộn giãy giụa mà sống, trong nghịch cảnh không ít người chiếm được tiền hóa, mà sau khi tiền hóa, cùng tang thi chiến đấu không ngừng với việc hấp thu nguyên tinh làm dị năng kèm cấp bậc của bọn họ chậm rãi đề cao, vũ khí công nghiệp quân sự vẫn nắm giữ trong tay quân đội, người thường căn bản không thể động tới.

Ở nước Mỹ lại khác biệt hoàn toàn, mọi người dựa vào súng ống vũ khí, ngay từ đầu khả năng sống sót có thể đề cao, dần dần sinh ra ỷ lại vào súng, không ít người bắt đầu chế tạo các loại súng ống đạn dược dùng để đối kháng với tang thi, tựa như rất nhiều bộ phim điện ảnh có thể loại tương tự kia. Người Mỹ hơn nữa

không dùng thân thể mạnh mẽ cùng dị năng để đi đánh bại tang thi, mà lại dựa vào thuật bắn súng không mấy chuẩn xác để đi so với tang thi vĩnh viễn giết không chết, may mắn lắm mới được một đạn giết một tang thi. Tóm lại, bọn họ càng thích dùng thân phận người bình thường để làm diễn viên chính, mà mặt thể lúc đầu, người Mỹ thật sự trở thành những diễn viên, thậm chí tại một mặt nào đó, một ít dị năng giả đã chết non dưới những phát đạn của người thường ——

Dị năng cũng cần một quá trình phát triển mới có thể trở nên cường đại, ví dụ như dị năng giả Thiên nhiên hệ cấp một căn bản là không có cách nào đo được người thường dùng súng cả.

Chuyện như vậy tạo nên hậu quả thực nghiêm trọng, đó là áp chế dị năng giả tiến hóa sinh trưởng. Nước Mỹ cũng không phải côi thiên đường dành cho dị năng giả. Thẳng đến mặt thể vài năm sau, mỗi ngày có số lượng lớn trẻ nhỏ chào đời, đồng thời có lượng lớn người thường chuyển biến thành tang thi, tang thi triều chẳng những không thấy giảm bớt, trái lại lại bởi vì người thường tại phòng tuyến đầu tiên chiến đấu mà liên tục sinh ra tang thi mới, thẳng đến lúc mọi người phát hiện ra thứ gọi là nguyên tinh, mới biết được dị năng giả vốn là chủ lực đối kháng tang thi, bọn họ sẽ không vì tang thi thương tổn liền thi hóa, ngược lại sẽ bởi vì tang thi mà trở nên càng cường đại!

Người thường chiếm phần đông, dị năng giả lại ở mặt thể một ngày so với một ngày càng cường đại hơn. Kết luận này khiến người bình thường cảm quyền chiếm đa số cảm thấy thập phần khủng hoảng.

Nước Mỹ được xưng là quốc gia tự do nhất thế giới, trên thực tế loại tự do này vẫn có điều kiện giới hạn. Từ khi bọn họ đuổi đi người Anh-diêng, từ khi bọn họ kì thị chủng tộc nghiêm trọng, chỉ biết thực tế rằng bọn họ khá là bài ngoại, cho nên quần thể dị năng giả vừa mới bắt đầu chính là một bộ phận nhỏ, cứ như vậy bị gạt bỏ bị đuổi đi, cùng những quốc gia khác hoàn toàn bất đồng. Thẳng cho đến hiện tại, liên minh giữa người thường cùng dị năng giả còn có ngăn cách khá lớn, đây là hiện tượng chỉ có ở nước Mỹ. Tại Trung Quốc, kể cả Nhật Bản, dị năng giả trong chính phủ, quân đội, đều có địa vị tương đối, người thường có năng lực cũng chiếm một bộ phận nhỏ nhoi, chỉ có nước Mỹ mới đem dị năng giả cùng người thường phân chia rõ ràng như vậy, cơ hồ đạt đến mức độ phân biệt.

Sau khi liên lạc cùng quốc gia khác, nước Mỹ mới bắt đầu thay đổi thái độ, cố gắng dung hợp quan hệ hai phe trước đó. Nhưng tựa như những cố gắng của việc thay đổi tình trạng kì thị chủng tộc nhiều năm qua của nước Mỹ, thẳng đến hai năm trước mặt thể, vẫn như cũ có số lượng lớn tình trạng kì thị chủng tộc phát sinh, bề ngoài thì định kiến đã bị phá tan, nhưng những thương tổn cùng cừu hận lại không dễ dàng tiêu trừ như vậy.

Thẩm Trì thấy cột mốc đường, nhìn chằm chằm câu chữ tiếng Anh đã lâu không thấy, cảm giác khá khó chịu, có vẻ đều đọc được phân biệt được, nhưng lúc hợp lại cùng nhau lại căn bản không hiểu... May mắn có Tiểu Ngư vạn năng ở đây.

“Tiếp tục đi sẽ đến San Francisco.” Kỷ Gia mở miệng, “Thẩm thúc thúc, nơi này tạo cảm giác không giống nước mình.”

Cho dù là đi qua Nhật Bản, bọn hắn vẫn chưa bao giờ trải qua loại cảm giác này, nguyên nhân chính là đám tang thi dày đặc như vậy. Rõ ràng không phải trong trung tâm thành phố, còn có số lượng tang thi như thế. Mặt thể vài năm sau, vùng ngoại thành Trung Quốc đã hoàn toàn không thấy bóng dáng những tang thi du đăng kiểu này, bởi vì chúng nó là đối tượng rất tốt để dị năng giả săn bắt. Thành ra, bốn phía

đều biến trống trải, từ từ giải quyết cũng có thể khiến chúng nó chết sạch, cho nên loại cảnh tượng này Kỷ Gia đã thật lâu chưa thấy qua, mới phát ra cảm thán khó có được như vậy.

Bốn người Thẩm Trì ngồi trên đỉnh lưng của Thanh Thanh, nó tựa như con ếch bước đi về phía trước, dùng hình dáng ếch làm động tác này cũng không tính quá cổ quái, nhưng khi bọn hắn đi lướt qua trần nhỏ, bị hai phát đạn trực tiếp đánh vào trên người Thanh Thanh. Thẩm Trì có điểm mất hứng.

Xem đường đạn là từ tầng hai biệt thự nhỏ bên cạnh bắn tới, Thẩm Trì ngẩng đầu nhìn qua, thấy một quả đầu đầy lông lá, tóc xoăn xù cùng râu quai nón, đây là một người nhiều lông chuẩn phương Tây, mà gã lúc này mới phát hiện trên lưng con “động vật tiến hóa” to đến khiếp đảm kia, còn có bốn người, không hề giống con mồi của “động vật tiến hóa” này.

“Này, chúng ta có lời muốn hỏi!” Tiểu Ngư trên vai Kỷ Gia lớn tiếng dùng tiếng Anh chuẩn nói, “Không cần lo lắng, đây chỉ là một con ếch làm bằng trúc!”

Đám Thẩm Trì đợi một lúc lâu sau, liền thấy cửa dán tầng tầng lá sắt từ từ mở ra, gã cao lớn kia tay ghì súng, ánh mắt trần ngập cảnh giác, “Các người đến nơi này làm gì! Địa bàn của các người không ở nơi này!”

“Địa bàn?” Như cũ là Tiểu Ngư hỏi lại.

Gã cao lớn lúc này mới phát hiện người nói chuyện không phải là mấy thanh niên tóc đen mắt đen kia, mà là một con rối cổ quái, lông tơ cả người không khỏi dựng đứng, nói thầm: “Thượng Đế a, thật sự là một đám quái thai, vì sao lại cho bọn chúng tới thế giới này...”

Kỷ Gia lặng lẽ đem lời nói kia thuật lại cho Thẩm Trì, Thẩm Trì nhướn mày, “Hỏi gã ‘địa bàn của chúng ta’ nên ở nơi nào.”

Hắn biết đại khái, đây là một tên người thường, hắn cảm giác được bốn phía chỉ ít có vài chục khẩu súng đang chia vào bốn người mình, đáng tiếc vô luận là hắn hay ba tên nhóc bên người đã muốn đột phá đến dị năng giả cấp năm, cũng không phải... những khẩu súng kia có thể đối phó được.

Tiểu Ngư đem lời của Thẩm Trì dịch lại, gã cao lớn chìa ngón tay với móng nhét đầy cấu bẩn, chỉ chỉ một phương hướng, “China town.”

Thẩm Trì kinh ngạc, không cần phiên dịch, hắn nghe hiểu từ này, là phố người Hoa tại San Francisco.

Hắn không nghĩ đến, nơi là cứ điểm của dị năng giả, thế mà tại phố người Hoa. Bất quá, từ thái độ của gã cao lớn lúc này có thể nhìn ra, thượng tầng nước Mỹ hiện tại nếu muốn phá vỡ ngăn cách giữa dị năng giả cùng người thường, chỉ sợ tình thế cũng chẳng mấy lạc quan.

Tốc độ Thanh Thanh khá nhanh, không bao lâu Thẩm Trì liền thấy được con chữ tiếng Trung quen thuộc.

Khác biệt với trấn nhỏ người thường đề phòng sâm nghiêm, hoàn cảnh khi đi trên con đường này gần như khiến Thẩm Trì cảm thấy được mình về tới thời bình trước đó, bởi vì tại đây có tiếng trẻ con cười đùa chạy nhảy, có thanh âm còi xe, có tiếng nói chuyện râm ran, thậm chí còn có tiếng chó sủa, so với Bắc Kinh còn càng giống thế giới bình thường, căn bản không có người canh gác, không ai hỏi dò lại mang mặt đề phòng.

Nhưng Thẩm Trì liếc mắt đảo qua, thật sự lại khiến hấn kinh ngạc, bởi vì trước mắt đều không ngoại lệ, toàn bộ là dị năng giả! Lại không có một người thường nào, không có một mống người bình thường nào, tựa như nhóc vừa mới chạy qua —— ặc không đúng, là bay qua...

Lúc này, bọn họ đương nhiên đều tò mò nhìn về phía Thanh Thanh, một đầu lớn như vậy, muốn không chọc người chú ý cũng quá khó.

Bốn người Thẩm Trì từ trên lưng Thanh Thanh trượt xuống, Tiểu Ngư mở miệng: “Xin hỏi nơi này có người đứng đầu sao?”

Hơn hấn người bình thường lúc trước kinh ngạc, một con rối gỗ mở miệng nói chuyện lại không hề khiến bọn họ lộ ra một tia khác thường, một cô bé tóc vàng tầm mười một mười hai tuổi chỉ chỉ ngôi nhà ngói đỏ cách đây không xa, “Đường đại thúc là người quản lý nơi này.”

“Cám ơn.” Hai chữ tiếng Anh này Thẩm Trì vẫn sẽ nói được, hấn nguyên bản chỉ muốn tìm mọi người ở đây đổi chút gạo và mì, sau đó lại tiếp tục chuyển lữ hành đại dương của bọn hấn, đã lâu lắm rồi không tiếp xúc với đất liền, số gạo và mì mà bọn hấn chuẩn bị đã toàn bộ tiêu hao không còn, hai thiếu niên một cô bé còn trong khoảng thời gian trưởng thành, Thẩm Trì không muốn bọn nhỏ bị thiếu dinh dưỡng.

Nhưng chỉ là nhìn nơi này, Thẩm Trì đã cảm thấy thực thích, hấn thích hoàn cảnh tràn ngập hơi thở cuộc sống như vậy.

Vì thế, rất nhanh hấn liền định ở trong này ngụ một thời gian.

Nhưng lúc này Thẩm Trì như thế nào cũng không nghĩ tới, chính vì một lý do nho nhỏ như vậy, để hấn tại đây – trên đất nước Mỹ xa xôi, chạm đến một cái bí mật mà đời trước hấn hoàn toàn không biết tới.

Bí mật về mặt thể.

====

Suy nghĩ của tác giả: cuộc sống hằng ngày ngọt ngào tại mặt thể nơi phố người Hoa trên thành phố San Francisco sau đó lại tiếp tục đánh phỏ bản =__=

Trước hết để ba hùng hài tử tiếp tục lớn thêm một chút nữa đã...

Cám ơn hỏa tiễn của Tiểu Thí Thí diêu a diêu (cái mông lắc a lắc), lại nói sao người lại đổi tên nick, Thiết Ngưu Muội đáng yêu bao nhiêu a == yêu người, sao sao đất, (3)

Cám ơn lựu đạn của Tử U Tuyết, yêu người, sao sao đất, (3)

Cám ơn địa lôi của Diệp Biển, A Lăng Miêu, Thanh Oa Thổ Tào Quân, Quả Mụ, Daisy, yêu các người, (3)

61. Chương 61: Chồng Ghẹo

Phố người Hoa thuộc San Francisco là khu có số lượng người gốc Hoa nhiều nhất vùng phía Tây nước Mỹ, có thể sánh ngang với phố người Hoa tại Newyork. Nơi này vốn có chừng hơn tám vạn Hoa kiều cư ngụ. Sau khi mặt thể buông xuống đương nhiên không còn nhiều như vậy nữa, nơi đây cũng từng trở thành biển tang thi. Tại khoảng thời gian dị năng giả bị xa lánh trục xuất, đường phố trong khu người Hoa lại thực phức tạp, cực dễ lẫn trốn, là nơi tốt để giấu người, vậy nên biến thành địa điểm tốt nhất để bọn họ ẩn thân, dần dần liền trở thành chốn tụ tập cư ngụ của dị năng giả. Nhờ vậy mà nơi đây lại một lần nữa náo nhiệt lên, cùng trước kia không khác mấy.

Thoạt nhìn thực có hơi thở cuộc sống, trên thực tế nơi này lại không đến năm nghìn người. Số người này cũng không phải đều là dị năng giả. Trong năm nghìn người kia còn bao gồm những người thân trong gia đình của dị năng giả nguyện ý đến tụ tập tại nơi đây, hoặc một số lưu dân đến thỉnh cầu được dị năng giả bảo hộ, tính ra dị năng giả chỉ số mới đạt tới khoảng hơn hai nghìn người mà thôi. Trên toàn khu vực phía Tây rộng lớn của nước Mỹ, phố người Hoa San Francisco là nơi tụ cư lớn nhất của dị năng giả, vậy mà cũng chỉ có chừng ấy người.

Nhưng, con số hai nghìn dị năng giả đã muốn thực khủng bố, số lượng dị năng giả tại Bắc Kinh khẳng định là vượt qua con số này. Có điều, bởi nơi đó là thủ đô Trung Quốc, tại các an toàn khu khác, số dị năng giả xa xa không thể so với mấy con số này.

Bởi hoàn cảnh trải qua đặc thù, nên dị năng giả nơi này đoàn kết hơn nhiều so với trên đất Trung Quốc. Bọn họ bị đối xử không công bằng khiến bọn họ coi những dị năng giả khác là bạn bè, cũng rất khó tiếp nhận người thường nào khác ngoại trừ người thường là người thân, người nhà. Nơi đây có một phần rất nhỏ người bình thường chạy nạn tới được, nhóm người này muốn được những dị năng giả bảo hộ, nhất định phải trả giá bằng một phần lao động khá nặng nề, làm công tác thể lực cấp thấp.

Ở địa phương có nhiều dị năng giả, bọn họ sẽ không vì bị tang thi thương tổn mà thi hóa, mà giá trị vũ lực bản thân dị năng giả cũng mạnh hơn nhiều lần so người bình thường, cho nên hơn hẳn phần nhỏ người thường với không khí áp lực lúc trước, nơi này mới có thể có hơi thở cuộc sống không kém phần náo nhiệt như vậy.

Cô bé chỉ đường rất rõ ràng, Thẩm Trì đứng trước một tòa nhà kiến trúc vô cùng cổ điển theo phong cách Trung Hoa, cơ hồ không cách nào cảm thấy được nơi này lại trên đất nước Mỹ bị ngăn cách bởi một con biển Thái Bình Dương.

“Tiểu Như bảo hôm nay sẽ có khách nhân đến, bĩ nhân (kẻ hèn này – xưng hô khiêm tốn về bản thân) Đường Man Huy, khách quý tới nhà, không thể nghênh đón từ xa.” Một nam nhân đã có tuổi ra đón, giọng Trung của lão nói được khá tiêu chuẩn, một ngụm nói chuyện mang phong cách phim cổ trang, bề ngoài vừa nhìn đúng là người Trung Quốc, tuy tóc đã nhuộm bạc, thoát nhìn lại không quá già, tướng mạo nho nhã, khí độ ung dung, mặc một bộ Đường trang đen hoa văn vàng cùng quần dài đen, trên chân mang một đôi giày vải mộc mạc.

Đây cũng là một dị năng giả cấp bốn, Thẩm Trì phát hiện giá trị sinh mệnh của lão thậm chí còn cao hơn một xíu so với dị năng giả cấp bốn bình thường, so với chính hắn cùng ba nhóc cấp năm bên này, chỉ kém hơn một chút mà thôi.

Người này quá khách khí, trái lại khiến Thẩm Trì cả người không thích ứng, “Quá khách khí, ta là Thẩm Trì,” sau đó đem ba nhóc một đám giới thiệu qua, “Thẩm Lưu Mộc, Kỷ Gia, Minh Nguyệt, chúng ta từ Trung Quốc tới.”

“Trung Quốc?” Đường Man Huy có vẻ hơi chút kinh dị, “Ngay trong thời điểm này, chẳng lẽ các người có thể đi bằng qua hải dương đến được đây sao?” Dù sao cái loại máy bay gì đó có thể chịu được thời tiết tồi tệ hiện nay còn chưa được nghiên cứu chế tạo thành công đâu.

Thẩm Trì cười cười, chĩa chĩa vào Thanh Thanh đồ sộ, “Dựa vào nó từ trong biển phiêu tới được.” Xong hắn cũng không hề nhiều lời, tỷ như vì sao phải từ Trung Quốc xa xôi viễn độ trùng dương (vượt qua biển cả).

Đường Man Huy là một kẻ khôn khéo thông minh, cách đối nhân xử thế cũng kiểu dạng hàm súc như người phương Đông, nếu Thẩm Trì không nói, lão cũng không hỏi, “Hoan nghênh hoan nghênh, mặc kệ là từ nơi nào đến, chỉ cần người là dị năng giả, cũng có thể đem nơi này trở thành nhà mình mà ở lại.”

“Chúng ta ở đây có nghĩa vụ gì?” Thẩm Lưu Mộc mở miệng hỏi, bọn y cũng không phải thật sự là mấy nhóc con hoàn toàn không hiểu thế sự, bọn y cũng biết đến quy tắc của thời đại này.

Đường Man Huy nở nụ cười, có chút ý vị thâm trường (ý tứ sâu xa, ý vị hàm súc), “Nước Mỹ là một đất nước tư bản chủ nghĩa, nhưng tại mặt thể sau, lại dùng phương pháp quản lý của chủ nghĩa xã hội, chúng ta nơi này, cùng Trung Quốc những năm sáu mươi bảy mươi có phần tương tự, đương nhiên, vẫn có vài điểm không hoàn toàn như vậy, chúng ta chế định công điểm, chỉ cần là dị năng giả, nhà có thể ở không cần trả phí, thực vật là được phân phối, nhưng chỉ có thể được phân phối những loại cơ bản nhất, muốn hưởng tốt hơn thì phải dùng công điểm để đổi, chúng ta là một tập thể, mỗi người đều có tác dụng riêng, phát huy sở trường linh tinh, cho dù là dị năng giả không am hiểu chiến đấu, cũng có thể sử dụng phương pháp khác để tích góp từng chút một công điểm, a đúng rồi, nguyên tinh, chúng ta cũng muốn phải giao lên để phân phối, nhưng nguyên tinh trên C cấp, có thể lựa chọn nộp lên hoặc đổi lấy công điểm, cũng có thể lựa chọn sở hữu cá nhân, vấn đề này không bắt buộc...”

Không thể phủ nhận một điều là, loại thể chế tập thể này, ngược lại là phương thức quản lý hữu hiệu nhất tại mặt thể.

Thẩm Trì không nói quá nhiều cùng Đường Man Huy, người này mang đến cảm giác không tốt cũng chẳng

xấu, hơn nữa hẳn có thể rõ ràng nhận thấy được mọi người tại đây gần như đối với lão đều dị thường tôn kính, nhưng xuất phát từ trực giác, Thẩm Trì thấy trên người lão có thứ gì đó không nói rõ cũng không sao tả rõ ra được, đây không phải là một kẻ đơn giản, tâm tư quá sâu, Thẩm Trì tự biết bản thân không xem hiểu những người như vậy, lại càng không muốn cùng những người kiểu này liên lụy quá sâu, người ta tâm hữu cửu khiêu (tim có chín lỗ), hẳn sống thêm mấy đời nữa cũng không làm được như vậy.

Phố người Hoa vẫn một dạng phố người Hoa như cũ. Trung Quốc xây dựng khu an toàn tại vùng ngoại thành, chậm rãi tầm ăn lá mà từng bước giải quyết tang thi tràn đầy thành thị. Đất Mỹ lại chả giống vậy, tỷ như phố người Hoa này, vốn là biển tang thi, hiện tại tang thi đã bị thanh lý sạch, những ngôi nhà bỏ lại lại được tiếp tục sử dụng, vật tư cũng đoạt được lại. Nhưng vùng ngoại thành, trong trấn nhỏ vẫn nơi nơi du dương tang thi, muốn đoạt lại một khối địa phương như vậy, giá phải trả đương nhiên không nhỏ, nhưng nhìn qua nơi đây ra dáng khu an toàn hơn của Trung Quốc.

Tại Trung Quốc, chỉ có Bắc Kinh mới được như vậy.

Nhà phân cho đám Thẩm Trì tại ngay gần nơi ở của Đường Man Huy, một tòa gạch đỏ kiến trúc hai tầng lầu, trang hoàng kiểu cách cũng không tính quá cũ kĩ, chẳng sợ bên ngoài là phong cách đậm chất phương Đông, thậm chí có cả rào chắn bằng gỗ chạm trổ hoa văn, nhưng bên trong thiết kế vẫn là thanh thoát tối giản theo cách thức Tây phương, vật liệu kim loại cùng thủy tinh có thể dễ dàng nhìn thấy được, phỏng chừng điều kiện kinh tế của chủ nhân ngôi nhà trước kia cũng không đến nỗi nào, nơi này quét tước qua là có thể vào ở, nước ấm cũng có, Thẩm Trì nhìn lại một chút, có điều cung nước ấm là có hạn lượng, nhưng lượng nước dùng lại không giới hạn, trên tờ thông báo ghi duy trì mức dùng nước điện, mỗi ngày hạn lượng điện, không chỉ ở đây mới như vậy, mà là toàn bộ khu phố đều như thế.

Cả con phố người Hoa vốn có tám vạn người, hiện tại chỉ còn năm nghìn, cho nên nơi sinh hoạt thực dư dả, phòng phân cho bốn người bọn hắn cũng khá rộng rãi, bốn người ngụ lại như này là đủ rồi, có ba phòng ngủ, một phòng khách cực lớn, bên trong còn có trọn một bộ ghế sofa vải cao cấp cùng phòng tắm hiện đại hóa, so với tứ hợp viện nhỏ tại Bắc Kinh, hoàn cảnh nơi này càng ưu việt hơn chút.

Đứng trên ban công là có thể thấy chỗ ở của Đường man Huy, đồng dạng, Thẩm Trì tin tưởng từ Đường Man Huy nơi đó cũng có thể thấy được bên mình.

Bất quá, Thẩm Trì đối điểm này cũng không có ý kiến gì, đám bọn hắn cũng không phải tới làm gián điệp, càng không có mục đích đen tối gì, lão muốn nhìn liền cho nhìn thôi. Hẳn rất vừa ý khu phố người Hoa này, có một chút cảnh tượng tại Bắc Kinh là không được gặp tới, ví như quán đồ ăn nhẹ Sa huyện dưới lầu kia, là một người chân chính gốc Phúc Kiến mở ra, một công điểm là có thể khiến vài người ăn no, đối diện có một cửa hàng bán kẹo, rất nhiều loại kẹo phỏng chừng ba nhóc bên người Thẩm Trì này đều chưa được thấy qua, cạnh quán kẹo là cửa hàng bán bánh ngọt, nữ chủ cửa hàng là một người thường, nhưng chồng nàng lại là một dị năng giả, lúc trước tại sau khi chồng nàng tiến hóa, gặp phải tất cả dân cư trong trấn đuổi đi, ngay cả thân nhân của bọn họ cũng không thể chấp nhận việc hắn trở thành một quái vật — đúng vậy, chồng nàng là một người biến hình, vì thế, nàng cùng chồng mang theo ba đứa nhỏ, từ một thị trấn nhỏ mang tên Seattle* (thuộc Washinton) đi đến nơi đây thì dừng chân lại.

*: thực ra Seattle từ năm 18xx gì đó đã bị sát nhập vào quản lý từ thành phố, sau đó giải tán thị trấn

Thậm chí, Thẩm Trì còn thấy được tại góc đường có bày một cửa hàng đồ cũ, bên trong bán một ít đồ rất

thú vị.

Đường Man Huy nói nơi đây thiết lập thể chế công điểm theo chủ nghĩa xã hội, trên thực tế, vẫn có rất nhiều dấu vết không giống như vậy, Trung Quốc những niên đại sáu mươi bảy mươi, cũng không có nhiều cửa hàng như thế.

Hơn nữa, trong lòng Thẩm Trì hiểu được, nguyên tình nộ lên chắc chắn sẽ không toàn bộ phân phối xuống, số còn lại đâu, có phải hay không liền vào tay lão qua tay những người khác không biết nào đó đối đến những vật tư này? Bất quá, vấn đề này cũng không phải điều cần Thẩm Trì đến quan tâm, xem ánh mắt tôn kinh của mọi người xung quanh đối Đường Man Huy, Thẩm Trì biết ít nhất Đường Man Huy có khả năng ổn định một phương như thể khẳng định là có năng lực, hẳn thích hoàn cảnh như này, cho nên, hẳn cũng không chán ghét Đường Man Huy.

Chỉ cần lão không chọc tới trên đầu mình, Thẩm Trì vẫn nguyện ý cho lão vài phần tôn trọng, dầu gì cũng là người Trung Quốc tha hương trên đất xứ lạ tương đương có bản lĩnh.

Nhưng khi đối mặt Thẩm Lưu Mộc, Thẩm Trì lại đứng đắn đạo: “Chỗ ở của chúng ta vừa vặn Đường Man Huy có thể thấy, gần nhất người nghiêm túc một chút cho ta!” Dựa hơi vấn đề này mà thắng thường thông báo, Thẩm Lưu Mộc mới hơi có vẻ bất mãn mà từ bỏ, vậy là buổi tối Thẩm Trì đi phòng khách ngủ trên ghế sofa, để ba phòng ngủ cho ba nhóc còn lại, Thẩm Lưu Mộc muốn xuống tay, cũng phải nhìn xem nhà đối diện ban công rộng mở kia, không khỏi có chút oán hận.

Vì thế, trong bốn người, kẻ ghét Đường Man Huy nhất không thể nghi ngờ chính là Thẩm Lưu Mộc.

Đương nhiên, y là không để ý, người ta thấy được thì có sao nào, nhưng vấn đề là da mặt Thẩm Trì quá mỏng, Thẩm Lưu Mộc cảm thấy, vì hạnh phúc tương lai phải lo lắng một chút, không nên trêu chọc ba ba quá mức mới tốt, vì vậy y rút cuộc vẫn khắc chế vài phần, trừ bỏ hai lần đem Thẩm Trì chặn lại trong phòng tắm dè ra làm, bình thường cũng không có hành động gì.

Y nguyện ý giúp Thẩm Trì phóng thích, Thẩm Trì trên mặt tình dục tương đương bị động, mỗi lần đều là chính y chủ động hẳn mới bằng lòng phóng túng một ít, nhưng chẳng sợ chỉ cần Thẩm Trì lấy tay giải quyết cho y, cũng đủ khiến Thẩm Lưu Mộc thần hồn điên đảo, bởi vì y rất khát vọng người này, khát vọng đến độ muốn điên lên rồi, thật giống như y đã bị trúng độc, Thẩm Lưu Mộc thậm chí nghĩ tới, có phải hay không đời trước cũng yêu người này như vậy, mới có thể khiến y đối người này vĩnh viễn cảm thấy không thể thỏa mãn, y chưa bao giờ biết bản thân sẽ thích một người đến loại tình trạng này! Thời còn nhỏ chính là y lại hẳn, muốn độc chiếm hẳn, từng ngày từng ngày trưởng thành, từ lần đầu tiên mộng lung mà làm loại mộng kia, liền mãi chỉ có bóng dáng một người, thế y mới biết, cảm tình của y đối ba ba, cũng không phải đơn giản tình cảm đối với một người cha.

Thắng đến có một lần, bọn hắn đứng ở mép nước, dư quang khóe mắt Thẩm Lưu Mộc từ ảnh ngược trên mặt nước thấy được loại ánh mắt bản thân nhìn ba ba kia, cái loại ánh mắt này ngay cả chính y cũng cảm thấy sợ hãi, lại vì cái gì mà ba ba không hề phát hiện ra?

Hắn không hề giống Kỷ Gia, dùng ánh mắt y lại người lớn mà nhìn ba ba, mà là một loại dục vọng độc chiếm hận không thể đưa hắn nuốt vào.

Chỉ cần có thể đụng chạm da thịt cùng hân, Thẩm Lưu Mộc liền cơ hồ có thể đạt tới cao triều, y thậm chí hiểu rõ hai nam nhân trong vấn đề đó cần làm như thế nào, đương nhiên biết cũng không phải toàn bộ, nhưng y cũng không có bức bách Thẩm Trì, y không muốn khiến Thẩm Trì đối loại sự tình này càng thêm sợ hãi rụt rè, y muốn ba ba thương y nhiều hơn một chút nữa, nhiều hơn một chút nữa, chẳng sợ y mỗi ngày nằm mộng cũng muốn tiến vào thân thể của ba ba.

Thẩm Trì đối chuyện tính sự vừa bị động lại lạnh nhạt, Thẩm Lưu Mộc lại ngày từng ngày cố gắng dùng nhiệt tình đến hòa tan hân.

Dựa vào lý do mình còn chưa trưởng thành hoàn toàn, ba ba đối mình còn có vài phần khoan dung, lấy tùy hứng để khiến hân thói quen, đây là hành động cuối cùng của y vì được cưng chiều mà sinh kiêu.

Y đã xem xét cẩn thận, một canh bạc chỉ được thắng không cho phép bại.

Cho dù là chết, cũng không thể thất bại.

**

“Không biết Thẩm tiên sinh có hứng thú hay không?” Đường Man Huy cười nhẹ nhàng cùng nói chuyện với Thẩm Trì.

Thẩm Trì lúc mới tới dùng mấy khóa nguyên tinh C cấp đổi một ít công điểm, mấy ngày nay cũng quả thật qua được cực thoải mái, nhưng hôm nay hiển nhiên đã qua thời kỳ quan sát, Đường Man Huy mới có thể tới tìm bọn hân.

“Las Vegas?”

“Đúng, chúng ta cùng chính phủ Mỹ hiện giờ là quan hệ hợp tác,” lời nói của Đường Man Huy lộ vài phần trào phúng, “người cầm quyền trong chính phủ Mỹ đều là một ít người bình thường, đối việc bổ nhiệm dị năng giả như cũ vẫn còn hiện tượng gạt bỏ, nhưng bọn họ không thể tách rời khỏi chúng ta, chỉ có thể thuê chúng ta làm một vài công việc. Thanh lý Las Vegas giai đoạn đầu đã sớm kết thúc, bên ngoài kiến thiết đã hòm hòm, nhưng trong thành tiến độ thanh lý cũng không nhanh, tang thi cao giai nhiều lắm, quân đội của bọn họ nếu tiến vào là phải trả giá có chút lớn, vì thế công tác còn lại liền giao cho chúng ta.”

“Các người thường xuyên làm loại công việc này?”

Đường Man Huy gật đầu, “Coi như thế đi, loại nhiệm vụ lớn này, thường thì một năm tiếp một lần, những năm qua đều là một ít nhiệm vụ nhỏ, chính phủ Mỹ thuê dị năng giả không chỉ là người chúng ta bên này, tại Boston còn có một tụ cư dị năng giả khác, ở Miami cũng có một, ngẫu nhiên nhóm cầm quyền còn có thể tìm dị năng giả tại Canada hoặc Mexico đến hỗ trợ.”

Las Vegas gần Los Angeles, nghe Đường Man Huy nói, Los Angeles là một loại thành thị thuộc người

thường, nơi đó có quân đội chính phủ Mỹ đóng quân, bọn hắc lần này đi, trước đó cần đi qua Los Angeles bàn bạc với quân đội chính phủ Mỹ mới lại đi Las Vegas.

Thanh danh Las Vegas đối Thảm Trì mà nói có thể được xưng tụng như sấm đánh bên tai, nhưng đối ba nhóc mà nói lại hoàn toàn xa lạ, nếu đối là mấy nhóc con thời bình lớn ngần này rồi, hơn phân nửa đã nghe nói qua Las Vegas.

Đã từng, là nơi nổi danh có sông bạc xa hoa nhất cùng nhóm vũ công thoát y, nơi đó mệnh danh là động hút tiền – thành phố không ngủ, thích hợp là địa phương để phóng túng.

Thảm Trì biết, Đường Man Huy nhìn như giọng điệu thương lượng, trên thực tế lại mang theo vài phần khách khí không cho cự tuyệt, vì thế, Thảm Trì cũng thuận thế đáp ứng, ba ngày sau cùng mấy trăm dị năng giả khác tại nơi này cùng xuất phát.

Nói thật, Thảm Trì vẫn là lần đầu tiên chứng kiến nhiều dị năng giả cùng hành động như vậy, lại nhớ tới cần phải thanh lý sạch cả một tòa thành thị đã bị tang thi chiếm cứ chín năm trời, Thảm Trì cảm thấy, số người này là hoàn toàn không đủ, xuất động đều là tinh anh nơi đây, nhưng luận tốc độ tiến hóa của dị năng giả trên đất Mỹ, quả thật so Trung Quốc còn kém một bậc, đầu mặt thể năm thứ tám, những dị năng giả kia vẫn lấy cấp hai làm đa số, dị năng giả cấp ba đại khái chỉ chiếm có 20%, cấp bốn thậm chí ít ỏi mấy mống. Đường Man Huy tự thân dẫn đội, công cụ thay đi bộ của bọn họ vẫn là xe, có điều nhiên liệu không phải là xăng, mà là khí đốt.

Thanh Thanh chậm rãi dán tại cuối cùng, tựa như một con cóc đi về phía trước, không ít người không nhận ra bốn người Thảm Trì đều dùng ánh mắt kinh dị để nhìn con ếch đồ sộ đi cuối đội ngũ kia.

Lúc này chỉ sợ nước Mỹ còn không biết trình độ tiến hóa của bọn họ cách dị năng giả Trung Quốc một khoảng nhất định, người thường cùng dị năng giả đã có hàng rào ngăn cách thật lớn, trong lòng Thảm Trì trào ra một cái ý tưởng xấu mà lại thú vị, tỷ như, dọa dọa một cái đế quốc từ trước đến nay vẫn luôn cao ngạo tự đại?

Không nói gì hắc, thực lực bốn người so với binh quân toàn bộ dị năng giả cũng đã cao hơn, mà trên thực tế coi như đang tại Trung Quốc, thực lực của bọn họ vẫn là cao hơn một đoạn, nhưng người Mỹ lại không biết đến, nếu bọn họ cho rằng dị năng giả Trung Quốc đều đã đạt đến loại trình độ này...

Thảm Trì đã không còn sợ kiêu ngạo, bởi vì ngay tại một tháng trước, hắc có được một kỹ năng mới rơi xuống, kỹ năng này cũng không phải kỹ năng thuộc Kinh Vũ quyết, hay Thiên La Ngụy đạo, mà kỹ năng Giang Hồ đầu tiên rơi xuống, cũng là loại hữu dụng nhất ——

Thần hành thiên lý.

Hắc rất cuộc không cần lo lắng bị người biết được chế độ đóng băng của Thần hành, cũng không cần lo lắng vì hạn chế thời gian không thể trốn thoát được, chẳng sợ Thần hành thiên lý sẽ hao mất toàn bộ khí lực của hắc, kia thì có sao, ít nhất hiện tại hắc muốn dùng liền dùng, chỉ cần lập tức đi đến địa phương hắc đã tới qua, không nói đến an toàn, coi như nhất thời không có khí lực lại có gì phải sợ chứ.

Lúc xuất phát, hấn liền quyết định sống vênh váo một phen, ba nhóc bên người đều đã cấp năm, dị năng giả cấp năm cùng cấp ba cấp bốn là có sự khác biệt, bọn hấn dưới tình huống như vậy vẫn không thể tự bảo vệ bản thân, thì dùng dị năng lại có tác dụng gì! Dị năng giả cấp năm đã không phải phạm trù người thường có thể tưởng tượng, liền tỷ như tang thi E cấp, dùng hỏa lực lớn ném bom cũng không nhất định có thể khiến nó nổ chết.

Thẩm Trì ác thú vị chính là, dọa hổng đế quốc Mỹ, để cho họ tinh tướng à, mặt thể còn tinh tướng chính là muốn bị sét đánh a!

Hiện tại nước Mỹ bị họ làm cho hổng bét, dị năng giả cùng người thường phân ranh giới rõ ràng, hoàn toàn không đồng lòng, cũng không biết có bao nhiêu dị năng giả cực kỳ có tư chất thuộc nhóm thức tỉnh đầu tiên đã chết tại trong tay người thường, dị năng giả tiến hóa ở cái ngày mặt thể giáng lâm kia, vốn nên là nhóm dị năng giả ưu tú nhất, đáng tiếc, rất nhiều người tại thời điểm yếu ớt bị đồng bạn của bọn họ bởi vì sợ hãi – cái lý do buồn cười loại này, mà bị bóp chết tại trong nôi, chỉ cần một tiếng súng vang mà thôi.

Cái này gọi là tự làm bậy không thể sống.

Điều thấp chính là cần che giấu, còn sống kiêu căng, kia đối bốn người Thẩm Trì mà nói, cũng chỉ có ba chữ ngắn gọn ——

Chơi thả ga!

Đi ra từ Thanh Thanh, bên tai Thẩm Trì liền truyền đến thanh âm cực kỳ không thoải mái của một người, mà Tiểu Ngư vẫn tận trung với cương vị đem những lời đó phiên dịch.

“Hắc, bốn tiểu mỹ nhân phương Đông đằng ấy ơi, nếu tịch mịch nha, ca có thể khiến các người thích một phen!”

Thẩm Trì: “...”

Thẩm Lưu Mộc: “...”

Kỷ Gia: “...”

Minh Nguyệt: “...”

Tha thứ cho bọn hấn, đã đến mặt thể năm thứ chín rồi, nhưng trải nghiệm loại chòng ghẹo trắng trợn loại này vẫn là lần đầu tiên, thông thường thì người xung quanh kiến thức đến trình độ hung tàn của bọn hấn sau, có thể không trốn tránh coi như không tồi rồi, làm sao lại dám đi trêu chọc được, trêu chọc rất rõ ràng, khó tránh khỏi khiếp sợ thôi!

Nhưng bọn hần nhất thời im phăng phắc, lại bị mấy tên binh sĩ Mỹ xem thành nhất gan, còn có thể cười hì hì xông tới.

Ngoạ tào, Thảm Trì phần nộ rồi, con mẹ nó ca vừa định cao điệu một phen, các người đưa đến cửa ca đây cho các người thích tận trời ——

Đánh cho người nở hoa đầy mặt! (Đả đắc nhĩ mẫn kiểm đào hoa khai! =))))

==== =====

Suy nghĩ của tác giả: Cái kia, ách, mai xin nghỉ phép, đơn vị tổ chức đi du lịch cạc cạc cạc

Tối ngày mốt về đến nhà khá trễ, nhóm thân yêu không cần chờ cập nhật, nếu, ta là nói cái xác suất tí tì tí, ngày mốt ta trở về mà không mệt, có lẽ sẽ đánh chữ để cập nhật == nhưng là, tốt nhất vẫn đừng đợi khụ khụ khụ

A a a, cảm ơn ngư lôi nước sâu của Tô Quỳnh Thân, đây là muốn nháo làm sao, ta vừa mới xin phép ngày mai nghỉ lại phát hiện người cho ta ném ngư lôi, kẻ dốt lừa thuê này hảo chốt dạ ~o(>_<)o ~ quá yêu người chốt, ta sẽ tận lực cập nhật ngày mốt... Tận lực... (3)

Cám ơn hỏa tiễn của Tiểu Thí Thí Diêu A Diêu, nói thật nhé, nick name trước của người đáng yêu hơn →_→ thật sự không lừa người đâu (3)

Cám ơn địa lôi của Hề Hề Phi, Dĩ Toàn, Anh Đào Ngạc Ngư, Địa Ngục Hồ Điệp, yêu các người (3)

62. Chương 62: Bàn Về Sự Uy Hiếp Của Trung Quốc

Tính trên thế giới, thì quân đội Trung Quốc luôn luôn được nhận lời khen về tính kỷ luật, nước Mỹ là một quốc gia đề cao “dân chủ tự do”, nhóm binh sĩ Mỹ phân hóa thành hai cực rõ ràng, một bên tố chất cao, xác thực ưu tú xuất sắc, nhưng bên còn lại lại là một nhóm người, không biết chữ kỷ luật là như thế nào, còn đặc biệt bởi thân phận mình mà dương dương tự đắc. Không khéo là, bọn hần dính phải những người thuộc nhóm sau tại mặt thể này, phe phái nước Mỹ thường phải dựa vào binh sĩ Mỹ để giữ vững vị trí, tại thời điểm rất nhiều người ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, những binh sĩ Mỹ này ít nhất được đảm bảo về cuộc sống cơ bản, cho nên không ít người trẻ tuổi đều nguyện ý tham gia làm một thành viên trong quần thể, chính phủ chỉ cần phân cho một khẩu súng một thân quân trang là xong, thế nên càng khiến tính chất binh lính Mỹ tốt xấu lẫn lộn.

Tại Trung Quốc, căn bản là không tồn tại trường hợp binh lính đi khiêu khích dị năng giả, đương nhiên, giữa quân đội cùng dị năng giả vừa có sự dung hợp nhưng vẫn còn một chút ngăn cách về quan hệ. Quân đội sở hữu số lượng khá khá dị năng giả, dị năng giả bình thường khác lại không ưa quân đội mấy, nhưng song phương đều duy trì trạng thái bình an vô sự.

Theo như Thẩm Trì biết, thì đến hiện tại, dị năng giả cấp ba tại Trung Quốc đã chiếm số lượng tương đối, hơn hẳn dị năng giả nước Mỹ lấy trạng thái cấp hai là nhiều. Cấp ba tồn tại là một đường ranh giới rõ rệt, dị năng giả cấp ba đã hoàn toàn trở thành đối tượng mà người thường không có khả năng đối kháng, tựa như tại lúc binh lính Nhật len vào Trung Quốc, thì một đội hai trăm thành viên dị năng giả cũng có thể diệt rụng năm nghìn binh lính Nhật. Đây không phải trùng hợp, ngẫu nhiên hay ăn may, giá trị vũ lực của dị năng giả cấp ba đích thực đã khá khả quan, cho nên không có người nào đầu hư mà đi khiêu khích dị năng giả.

Nước Mỹ lại bất đồng. Đại bộ phận dị năng giả nước Mỹ vẫn là cấp hai, cấp ba hay dị năng giả cao giai, như cấp bốn, lại càng ít không có mấy. Loại tình huống này khiến binh sĩ Mỹ đối dị năng giả cũng chẳng sợ hãi gì nhiều, võ trang đầy đủ tay cầm súng tự động có thể khiến bọn họ vẫn có thể đối đầu dị năng giả cấp hai.

Thẩm Trì muốn dọa dẹp mặt đại đế, chính là xuất phát từ loại tâm lý này, nước Mỹ căn bản không biết tình hình đích thực của Trung Quốc. Trên thực tế, hiện tại Trung Quốc phỏng chừng cho dù có dị năng giả cấp năm, một cái đã không tồi rồi. Nếu nước Mỹ nghĩ lầm rằng Trung Quốc có đại lượng dị năng giả cấp năm, phỏng chừng sẽ bị dọa đến tiêu ra quần. Lúc cùng Trung Quốc tiếp xúc, tư thái nhất định sẽ phóng thật thấp, lão Mỹ cũng không phải một kẻ ngạo mạn, tại thời điểm cần thiết, nước Mỹ kiêu ngạo vẫn là chịu cúi đầu.

Cho nên lúc này, khiêm tốn là cái gì thế?

Đường Man Huy còn tại đàm phán với người phụ trách quân đội, kết quả đàm phán cũng không khiến lão vừa lòng. Tên thượng tá kia đầu luôn nâng cao cao, thích dùng lỗ mũi để xem người này, là một tên da trắng kì thị chủng tộc, ánh mắt lúc nhìn về phía Đường Man Huy tổng mang theo hai phần khinh thường, gã thậm chí càng muốn nói chuyện với trợ thủ của Đường Man Huy, đó là một thanh niên da trắng trẻ tuổi hay ngại ngùng.

Nhưng Đường Man Huy là ai, lão là cáo già đã tu thành tinh, đương nhiên sẽ không bởi vì vấn đề nhỏ nhất này mà thấy khó chịu. Trước mặt thế lão đã không biết gặp phải loại sự tình này bao nhiêu rồi, nên một chút cảm xúc đều không có. Nhưng lão thật không ngờ rằng, sau lưng lão, sẽ có chuyện bùng nổ rầm rộ như vậy.

Thẩm Trì còn chưa nói câu gì, Thẩm Lưu Mộc bên cạnh hắn đã cười lạnh một tiếng. Muốn nói về bốn chữ hung hăng càn quấy, Thẩm Lưu Mộc đời trước mới làm được thực sự điều luyện, tại cả tòa thành Bắc Kinh đều hận không thể đi ngang (ngang như cua ý), nếu không phải vì Thẩm Trì, y có lẽ sẽ cứ hung hăng càn quấy mà sống sót như vậy.

Dị năng giả Mộc hệ, không phải vạn bất đắc dĩ, Trung Quốc đều sẽ luyện tiết xử lý y.

Đường Man Huy không biết nên hình dung loại cảnh tượng này như thế nào, chính là chỉ có nháy mắt thôi, địa phương cách đó không xa liền bỗng nhiên biến thành một mảnh ruộng hoa, ặc, đúng vậy, hẳn là một mảnh ruộng hoa, mỹ lệ rực rỡ đẹp không sao tả xiết, nếu chúng nó không phải là hoa ăn thịt người thì càng tuyệt vời hơn...

Đúng thế, đó là cả một mảnh hoa ăn thịt người, dù bề ngoài có mỹ lệ đến thế nào đi chăng nữa, cũng không che giấu được sự thật nó sắp đem bảy tám binh sĩ Mỹ kia nuốt nào. Đừng nói là lão với quân đội binh lính Mỹ, chính những dị năng giả tới từ phổ người Hoa cũng đều cả đám trợn tròn hai mắt, đồng loạt lui bước về phía sau, để tránh bị loài thực vật hung tàn kia ngộ thương.

Đỏ thắm, tím nhạt, hồng nhạt, vàng nhạt, trắng sữa, những đóa hoa lớn hơn rất nhiều so với bình thường này, còn lớn hơn cả một người trưởng thành, có cả lá xanh mơn mớn đầy cành. Cánh hoa xếp lại thành đóa hoa thật lớn, hoa sơn trà cũng không phải loài thực vật ưa khí hậu quá lạnh, nhưng những người sống trên đất này, lại thật sự chưa thấy qua hoa sơn trà nào vừa lớn lại vừa xinh đẹp như vậy. Tại thời tiết nóng bức hiện tại, từ mảnh ruộng hoa kia lại mang đến cảm giác mát lạnh, không chỉ vì chúng nó là thực vật xanh, mà còn bởi vì chúng nó khiến đáy lòng người trào dâng hàn ý.

Toàn bộ đều là hoa ăn thịt người, những cánh hoa xếp thành đóa hoa đã đem mấy tên binh sĩ Mỹ nói năng lỗ mãng nuốt vào một nữa.

“Mau lệnh bọn chúng dừng tay!” Thượng tướng Wilson trợn tròn mắt, ánh mắt không tốt nhìn về phía Đường Man Huy.

Lúc này Đường Man Huy cảm thấy, tên phụ trách quân đội kia khả năng về bàn bạc thương lượng không cao, mà còn mặt thế rồi lại vẫn kì thị chủng tộc cái gì, hơn nữa, chỉ số IQ cũng đến là thảm thương.

Đã lộ ra thực lực lớn mạnh như thế, gã còn dám dùng loại giọng điệu này đi nói chuyện. Không nói đến bản thân lão, mảnh ruộng hoa ăn thịt người kia đã đủ để nuốt trọn gã cùng đám binh lính đến tiếp ứng này, gã không sợ dị năng giả bọn lão sẽ bất ngờ lật lọng sao?

“Thật sự thực xin lỗi thượng tá Wilson, bọn hần không phải công dân nước Mỹ, mà là người nước ngoài mới từ Trung Quốc đến nơi này, ngài cũng thấy đấy, thực lực của bọn hần quá cường đại, ta cũng không có biện pháp ra lệnh bọn hần, bằng không ngài tự mình đi nói chuyện với bọn hần?” Biểu tình của Đường Man Huy vô cùng thành khẩn.

Thượng tá Wilson nửa tin nửa ngờ, nhưng để chính bản thân gã tiến lên nói chuyện, gã còn thật sự như thế nào cũng không dám cất bước đi ra, này đều là hoa ăn thịt người a!

“Pằng!” Một tiếng súng vang lên phá vỡ yên lặng, một gã sĩ quan phụ tá của thượng tá Wilson nhìn ra người tạo nên mảnh ruộng hoa ăn thịt người chính là Thẩm Lưu Mộc, ấy vậy lại có thể trực tiếp hướng tới y bắn một phát súng, lúc này ngay cả Thẩm Trì cũng phát hiện đám binh sĩ nước Mỹ này không chỉ có một người đầu không có nếp nhăn.

Hần cười lạnh một tiếng, tại cùng lúc tên phó sĩ quan kia nổ súng, hần cũng đã bắn ra một mũi tên.

Mọi người chỉ nghe đến tiếng súng vang, lại không nghe đến tiếng chấn động của hộp ngàn cơ. Lại sau đó, viên đạn kia còn chưa tiếp cận bọn hần, Minh Nguyệt đã quát một tiếng. Không khí chung quanh bọn hần bắt đầu lay động một cái, trực tiếp đem viên đạn kia hòa tan ra đến không còn hình dáng, bùa Thôn phệ của Minh Nguyệt.

Tiếp sau đó, bọn họ nhìn thấy tên quan quân bị một mũi Xuyên tim đâm xuyên qua người.

“Là gã ta nổ súng trước, chúng ta mới phải tự vệ.” Tiểu Ngư nửa trôi nổi trên không trung, nó là một rối gỗ xinh xắn lung linh, lại có nửa người dưới là đuôi cá đáng yêu, tựa như mỹ nhân ngư có một chiếc đuôi cá xinh đẹp vậy, nó tựa như con người mà chớp đôi mắt long lanh, “Những người kia đối chúng ta có ý đồ bất chính, cho nên chúng ta mới giáo huấn bọn họ một chút!”

Nhóm hoa ăn thịt người đem bảy tám gã binh sĩ người Mỹ kia phun ra, thật sự là không muốn trực tiếp lấy mạng của bọn họ, chính là mỗi người không phải thiếu cánh tay thì là thiếu một bên chân, cả đám đầy người niêm dịch, chát vật không chịu nổi, đau đến cả người kêu la thảm thiết.

Cảnh tượng này quả thực so với việc nhìn thấy bọn họ trực tiếp bị nuốt còn muốn giật mình hơn. Chỗ mất chân cụt tay của bọn họ đều máu me đầm đìa, tí tách tí tách rơi xuống, đoạn xương lộ ra còn có thể thấy vẫn đang tiếp tục bị niêm dịch của hoa ăn mòn, tựa như axit mạnh vậy, vẫn cứ từng chút một tiếp tục ăn mòn da thịt xương của bọn họ.

Đường Man Huy mơ hồ cũng có chút kinh hãi. Lão cũng là một dị năng giả, cho đến thời điểm này lão mới có nhận thức đúng độ sâu cạn về thực lực của bốn người bọn hắn. Lúc trước lão coi trọng bốn người này, chẳng qua là bởi vì bọn hắn có thể từ Trung Quốc vượt qua biển khơi mà tới nơi này, không có một chút bản sự nào là điều không thể. Đại dương có thật nhiều động vật biển tiến hóa mà cường đại, nhưng không phải lão kiêu ngạo hay gì, từ cái ngày mặt thể giáng lâm kia, lão liền vô cùng chăm chỉ, lại bởi vì bản thân vốn luyện võ, nên so với dị năng giả bình thường càng thêm mạnh hơn một ít. Cho nên đối bốn người Thẩm Trì, tâm thái của lão luôn luôn ở mức rất ổn, lại cũng chỉ cảm thấy được bọn hắn là những dị năng giả đáng giá được coi trọng, không hơn. Hiện tại xem ra, cũng không chỉ đơn giản như vậy.

Sắc mặt thượng tá Wilson trở nên vô cùng khó coi, gã vừa muốn mở miệng nói cái gì, liền thấy người nam nhân trẻ tuổi phương Đông kia nâng lên một thứ kỳ quái nào đó, nhắm chuẩn chính mình. Nhìn sĩ quan phụ tá đã hoàn toàn bỏ mạng, lão run lên cầm cập, miễn cưỡng nói, “Được rồi, ta sẽ không truy cứu trách nhiệm của các người, Đường, ta nghĩ chúng ta cần phải nói tốt chuyện hợp tác.”

“Hợp tác?” Thẩm Trì đã chậm rãi từ nơi không xa bên kia đi tới, không thể không nói, bộ dạng của hắn, cùng khí chất bộc lộ qua mỗi bước đi, thêm đôi mắt lợi hại kia khiến người cơ hồ không thể nhìn thẳng, đều khiến Wilson sản sinh ra áp lực tương đối lớn. Thiếu niên cao gầy thon dài bên cạnh hắn mang theo mỉm cười thản nhiên, cười đến thập phần xinh đẹp, mỹ lệ tựa như mảnh ruộng những đóa hoa ăn thịt phía sau lưng y, có điều thêm bối cảnh đám binh sĩ Mỹ vô cùng thê thảm kia, y dù có tiếp tục cười tươi như hoa, cũng sẽ không khiến người có cảm giác thân thiết, loại tương phản này chỉ càng làm người ta lông tơ dựng đứng.

Đi hơi lạc phía sau là một cô gái có khí chất đặc biệt trình tình uyển ước (chắc là trong trắng yên tĩnh uyển chuyển khéo léo blah blah, ko hiểu rõ lắm!), nàng mặc một chiếc áo trắng rộng bằng bông màu trắng cùng chân váy dài đơn giản, vẫn mang vài phần ngây ngô, nhưng con rối cao cỡ nửa người vẫn luôn bay theo phía sau nàng kia lại vừa mới dùng một ngọn lửa lớn đốt sạch ruộng hoa kinh dị kia, lửa cháy liên tục, hừng hực thiêu đốt, cơ hồ khiến mặt mọi người đều bị hun cho một mảnh hồng hồng, ấy vậy mà lại là trắng bệch! Mặc kệ tại quốc gia nào, dị năng giả Thiên nhiên hệ cũng không phải cải trắng, dị năng giả Hỏa hệ công kích đã đủ xung kích thị giác rồi, phổ người Hoa của San Francisco cũng có một dị năng giả Hỏa hệ, nhưng anh ta mới chỉ cấp hai thôi, tự hỏi bản thân thấy thực lực vẫn chưa so sánh được với một con tượng gỗ như vậy!

Mà thiếu niên đứng bên cạnh nàng lại sở hữu khuôn mặt lạnh lùng, cả người đều lãnh băng băng, thật giống như không có một chút độ ấm. Đồng dạng là khuôn mặt cực xinh đẹp, lại bởi vì loại lạnh lùng này mà làm người ta chùn bước, tấm bùa màu vàng trong tay vừa lộ ra chợt dựng thẳng lên, bị cậu nhẹ nhàng vứt ra ngoài, không trung liền bỗng nhiên nổi cơn lốc thổi hướng ruộng hoa đang vù vù thiêu đốt kia, vô số đốm lửa nhỏ vụn nhảy múa trong gió, thổi đến mức mọi người ngẩn ngơ biến sắc.

Như vậy đã không hoàn toàn giống những gì bọn họ lý giải về dị năng giả, ngược lại tựa như mấy kẻ siêu năng lực xuất hiện trong phim ảnh Mỹ tại thời bình, thậm chí hình ảnh so với mấy bộ phim điện ảnh kia, làm bọn họ kinh sợ, chứng kiến khoảng cách gần, có vài binh sĩ Mỹ nhất gan bấp chân đều hơi co giật rồi.

Dị năng bộc lộ với bút tích lớn như vậy, chẳng sợ Thẩm Trì chỉ ra tay giết một gã quan quân nước Mỹ, mọi người lại không chút nghi ngờ về thực lực của hắn, hơn nữa, trong bốn người, rõ ràng hắn mới là kẻ đứng đầu.

Hắn nhìn về phía Tiểu Ngư, “Tiểu Ngư, nói cho bọn họ biết, căn bản không cần hợp tác gì cả, đem vật tư cùng thù lao đã thông qua đàm phán, trực tiếp giao cho chúng ta, chúng ta sẽ giải quyết tang thi toàn Las Vegas.”

Vừa vặn, bọn hắn cũng cần bổ sung một ít nguyên tinh dự trữ.

Đường Man Huy cảm giác trái tim mình đều nhanh nhảy khỏi lồng ngực, lão nghe hiểu tiếng Trung, đương nhiên không cần phiên dịch, Tiểu Ngư dùng tiếng Anh tiêu chuẩn lưu loát nói ra những lời này thì ngay cả Đường Man Huy cũng nhận không được muốn ngắt, “Chớ có đùa! Đó là một thành tang thi!”

Lúc trước Thẩm Trì liền đoán qua, chỉ bằng vào mấy trăm dị năng giả lấy cấp hai là chủ đạo của phố người Hoa thuộc San Francisco, đối phó một thành tang thi là hoàn toàn không đủ, trong tay bọn họ có vũ khí đấy, nhưng không thể hoàn mỹ bằng trang bị của quân đội được. Nếu tính vài loại lửa đạn với vũ khí hạng nặng của quân đội kia, thêm thực lực của bọn họ, nhiều lắm mới được xét vào thể ngang nhau. Không có quân đội Mỹ bảo vệ, bọn họ muốn đi vào Las Vegas, thật không phải là việc một sớm một chiều có thể làm được.

Nhưng bốn người bọn hắn từ thật lâu trước kia, có thể tự nhiên ra vào những thành phố tràn đầy tang thi. Cả một tòa thành tang thi, kia thì như thế nào. Nếu bọn hắn nguyện ý, vất vả là không phải nói, nhất định là có chứ không hề nhẹ nhàng, có điều ba nhóc đều đã đột phá cấp năm, sau khi thoát lực hết dị năng, bọn chúng đều có thể vào bên trong Thanh Thanh để tạm nghỉ ngơi. Thanh Thanh là dùng cây trúc tiến hóa cấp bốn làm ra, Thẩm Trì đã thí nghiệm qua, động vật tiến hóa cấp bốn đều không có cách nào với phòng ngự của nó, thì tang thi cũng giống như vậy, tang thi E cấp cũng không thể dễ dàng tạo thành thương tổn cho nó. Thật sự không được, còn có thể dùng bùa Thổ động (độn thổ đó) của Minh Nguyệt để đi ra ngoài, sau đó sẽ tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ. Nếu nói về chuyện rất nguy hiểm, lấy Thẩm Trì xem xét là không hề có, cho dù cả tòa thành tang thi, tang thi E cấp tuyệt đối sẽ không nhiều, hơn nữa, tang thi cùng cấp bậc loại này đã có ý thức địa bàn nhất định, chúng nó căn bản sẽ không hành động tập thể, thông thường đều là một mình hành động, nếu không, mấy con tang thi E cấp cùng liên hợp lại, dù khu an toàn nhân loại có lợi hại đến đâu cũng toàn bộ đều gặp phải tai ương, cũng bởi vì tang thi cao giai tồn ý thức về địa bàn, khiến cho con người có thể dùng phương pháp vây công đem chúng nó giết chết.

“Không cần lo lắng,” Thẩm Trì mỉm cười nói với Đường Man Huy, “Đường tiên sinh thu nhận và giúp đỡ

bốn người chúng ta ở lại lâu như vậy, lúc này đây, coi như là thù lao chúng ta đưa trở lại là tốt rồi.”

Đường Man Huy cơ hồ một chữ cũng không thốt lên được, lão không biết nên khóc hay nên cười đây, Thẩm Trì nhìn không giống người nói hươu nói vượn, nhưng là, muốn lão tin tưởng bốn người này có thể giải quyết rụng cả một thành phố tang thi... Đừng nói đùa!

Mà bốn người Thẩm Trì thì lại nghĩ đến, thật tốt a, một thành phố tang thi, chưa ai động vào, còn có tang thi cấp cao đó! Nguyên tinh! Nguyên tinh! Nguyên tinh! Nguyên tinh cấp cao!

Tại Trung Quốc, dị năng giả có thể kết đội đi vào trong thành thị cũng không tính ít, sau khi khu an toàn xây dựng xong, chậm rãi từng bước xâm chiếm những thành thị nơi nơi là tang thi. Trung Quốc đất rộng của nhiều, bởi vì dân cư nhiều lắm, nên số lượng tang thi mới thật sự là phiền phức.

“Đương nhiên, công tác tiếp theo còn cần mọi người giúp một tay.” Giọng điệu Thẩm Trì vẫn như trước, thập phần hữu lễ, “Không tốn quá lâu, đại khái thời gian chỉ một tuần, kính mời Đường tiên sinh chờ tin tức thật tốt của chúng ta.”

Wilson nghe những lời nói từ Tiểu Ngư cũng bị chọc tức, thằng thường phẩy tay áo bỏ đi, làm trò! Còn không đến phiên gã đường đường là thượng tá phải đi cầu một đám quân ô hợp đâu! Đến lúc đó rồi chờ xem trò hề của bọn hắn!

... Bất quá, những người này có vẻ rất đáng sợ...

Ý nghĩ này chỉ chợt lóe lên rồi biến mất, Wilson rõ ràng biết tang thi trong thành phố dày đặc đến trình độ nào, biết chắc nơi đó có mấy con tang thi khủng bố D cấp, E cấp, mỗi lần chống lại những con tang thi này, cấp dưới của gã luôn luôn chết rất nhiều, gã kỳ thật cũng không quá thích loại công việc này.

Vì dọa Mỹ, Thẩm Trì bỏ ra đủ vốn liếng, Minh Nguyệt đã dành nhiều ngày trên biển như thế để vẽ bùa Hồi nguyên, hẳn định sẽ toàn bộ dùng hết, chính hắn thì lại không dùng, Đường Môn không có lam điều (thanh máu xanh), nhưng mạng rất trâu không thể nghĩ ngờ, bùa Hồi nguyên là để cho ba nhóc dùng, dị năng giả không phải không bao giờ hao hết sức mạnh, Minh Nguyệt tới cấp năm mới có thể vẽ ra bùa Hồi nguyên, thứ này cần hao tổn chính nguyên khí của cậu để vẽ ra, nhiều ngày như thế cậu cũng chỉ tích được một ít tở, lúc này toàn bộ cồng hiến rồi.

Tại ánh mắt vừa bắt đầu dĩ lại không thể tưởng tượng nổi của Đường Man Huy, bốn người Thẩm Trì tiến vào bên trong Thanh Thanh, đơn độc nhập thành Las Vegas.

Giống như nhân vật chính trong những bộ phim anh hùng vậy!

Wilson đem chuyện phát sinh ngày hôm nay làm thành báo cáo truyền về Washington, người tại Nhà Trắng cũng không có hai chỉ số thấp như gã, chỉ số thông minh của người bình thường vẫn là chiếm đa số, vì thế, thượng tá Wilson không chỉ bị ăn mắng một trận, còn bị lệnh cưỡng chế chạy đến phụ cận Las Vegas để đợi mệnh. Mà gần như là cùng ngày, từ Nhà Trắng còn có vài chiếc xe bí mật khẩn cấp chạy hướng Las Vegas.

Kỳ thật lai lịch bốn người Thảm Trì Nhà Trắng cũng không phải không biết, Đường Man Huy cùng chính phủ nước Mỹ vẫn có liên hệ, Trung Quốc có người vượt đại dương đến nơi đây bọn họ là biết đến, nhưng mới có bốn người thôi, lại còn là bốn tên trẻ tuổi miệng chẳng có râu, tại trước đó Nhà Trắng cũng chẳng lấy đâu ra thời gian rảnh rỗi đi quản mấy chuyện nhỏ nhặt nhập cư trái phép loại này, nữa là tại mặt thể, cho nên bọn họ vốn không có coi trọng.

Đến hiện tại nhìn phần báo cáo này, bọn họ mới phát hiện bản thân đã xem thường rồi, từ Trung Quốc tới, thực lực cường đại như vậy? Điều này làm tâm của bọn họ đều bị nhấc lên.

Nước Mỹ biết rõ nhà mình hiểu chuyện của mình, sau mặt thể mấy năm nay, nước Mỹ phát triển cũng không thuận lợi, bọn họ rất muốn biết đại lục bên kia đến tột cùng là như thế nào rồi?

Không thể không nói, mặc kệ khi nào, nước Mỹ luôn đem sự uy hiếp của Trung Quốc mà đặt ở trong lòng.

Chẳng sợ là mặt thể cũng vẫn như vậy.

==== =====

Suy nghĩ của tác giả: có cảm động không... Đi du lịch về đến nhà chuyện thứ nhất chính là ngồi xuống đánh chữ... →_→

Theo hơn năm giờ đến hiện tại cuối cùng cũng coi như viết xong, tốt lắm, ta đi ăn đây, mọi người đọc vui vẻ!

Một mỗi quá, nhanh chóng ăn cơm tắm rửa ~~~o(>_<)o ~~~

Cám ơn địa lôi của Nhất Khảo Thụ, Triều Hoa Ly Nhan, Nghê Khê Cách Cách, Inai968, Bối Bối Lợi Á, Quả Mụ, Mạc Y Liên Lạc, Vũ Thanh Hằng Phong, yêu các người, (3)

63. Chương 63: Lại Thấy “tiến Sĩ”

Người Mỹ từ trong xương đã có một chút sùng bái anh hùng, nhưng người bọn họ sùng bái tại thời điểm bình thường là người thường, thời điểm mấu chốt mới biến thành Spider Man, anh hùng siêu nhân, mà không phải kẻ thời thời khắc khắc lộ rõ ràng rằng bản thân hẳn cùng bọn họ khác biệt, cho nên người Mỹ mới không thích dị năng giả như thế.

Chỉ có những người cùng là dị năng giả, ánh mắt nhìn về phía bốn người Thảm Trì mới dẫn theo vài phần sùng bái như vậy.

Phụ cận Las Vegas đã dựng lên thành mới, bọn lính ở bên ngoài cảnh giới nghiêm ngặt, trong thành mới có vài phần không khí ngày xưa của Las Vegas, sông bạc mọc lên san sát cùng các vũ trường khiến Thẩm Trì có chút ghen hờn nhìn trân trối. Điều tệ hại, hai loại nghề này còn có sinh ý? Hẳn khó có thể lý giải.

Mặt thế, vẫn cứ sống mơ mơ màng màng, nhóm dân cờ bạc chưa từng có lo qua vấn đề cơm ăn ngày mai, thẳng đến lúc thua sạch sành sanh bị ném ra khỏi sông bạc. Trời còn chưa tối, rõ ràng giữa ban ngày ban mặt, lại có không ít nữ nhân ăn mặc thiếu vải đứng ngoài cửa vừa ngáp vừa hút thuốc, dùng đồ trang điểm phẩm chất thấp kém hóa trang đậm để che dấu sự tiều tụy. Họ cũng không kiêng kỵ làm ăn với dị năng giả, rất nhiều dị năng giả ra tay hơn xa so với người thường, họ thực nguyện ý đón những khách như vậy. Người phương Tây cởi mở hơn xa so người phương Đông, nơi này hơn hẳn với khu làng chơi tại Bắc Kinh, phương thức các nàng bắt chuyện cởi mở hơn những nữ nhân làm nghề này tại phương Đông, đương nhiên, nam nhân cũng như vậy, Thẩm Trì liền có thể chứng kiến vài nam nhân còn trẻ ăn mặc hở hang. Người phương Tây vốn nhìn già hơn tuổi so người phương Đông, hẳn phỏng chừng đại bộ phận những người này chưa phải người trưởng thành, dùng xưng hô thiếu niên có phần thỏa đáng hơn.

Sau khi bị mấy người phụ nữ bắt được mấy lần, mặt Thẩm Trì đều đen rồi. Sắc mặt Thẩm Lưu Mộc bên cạnh so với hắn còn đen hơn, thiếu chút nữa ngay tại chỗ bùng nổ. Nếu không phải Đường Man Huy khuyên giải, y thiếu chút nữa đem tay một gãi chặt bỏ.

Vì thế không lưu lại chỗ ngoại thành mà một đường Đường Man Huy giới thiệu “phồn hoa” này nữa, cùng ngày đám Thẩm Trì liền vào nội thành Las Vegas.

Thành phố trải qua chín năm mặt thế tàn phá, còn giữ lại vài phần dấu vết phồn vinh ngày xưa. Chính là, hiện giờ đều bị tang thi chiếm cứ, bao gồm cả mấy danh khách sạn lớn nổi tiếng ngày trước, đoạn đường lớn thật dài, đã từng, du khách chen vai sát cánh mà qua, cùng đủ loại khách sạn đủ loại phong cách khiến người nhìn lóa mắt, giờ đây đài phun nước đã khô cạn, bảng hiệu đã từng rực rỡ chói lọi dưới ánh mặt trời giờ sớm lụn bại không thể tả.

Nơi này, từng là thành phố nổi tiếng thế giới, hiện tại, lại chỉ còn từng bày tang thi bộ dạng xấu xí ghê tởm, còn có từng trận nóng bức của thời tiết hun đốt càng không thể che dấu mùi vị tanh tưởi.

Bốn người Thẩm Trì bắt đầu làm việc, Đường Man Huy lo lắng đứng trên đỉnh một tòa kiến trúc cao nhất tại ngoại thành, bình tĩnh nhìn nội thành cách đó không xa.

Một gốc đại thụ vươn cao vút, đứng ngay trung tâm nội thành, cho dù là lão đứng cách cả một khoảng vị trí, đều có thể thấy rõ rệt. Ánh lửa đầy trời, dòng khí bốn phía, lão tựa hồ cảm thấy gió phàn phật đang tạt qua người mình cũng mang theo hơi nóng, ngẫu nhiên lóe lên tia sét càn quét làm cho lão có chút kinh hãi.

Thực lực như vậy, để lão xem thế là đủ rồi, tiện đà đây hết cả hồn.

Không thể không nói, vốn Đường Man Huy vẫn còn có chút tự đắc. Ở phố người Hoa San Francisco, lão ngồi chắc vị trí cầm đầu dị năng giả, mới có thể đem mấy người kia ép xuống, chính phủ Mỹ cũng phải nhường lão vài phần mặt mũi. Mấy năm nay qua đi, nếu không nhờ những năm trước tu thân dưỡng tính, chỉ sợ lão đều không làm được bộ dạng khiêm tốn thân thiết này, bất luận là kẻ nào đều sẽ ở dưới sự hâm mộ của mọi người mà có chút tâm tư lằng lằng. Không thể không nói, lúc trước Đường Man Huy cũng có một ít.

Mà hiện tại, cái một ít kia bị một chậu nước lạnh hoàn toàn gội tắt.

Bốn người này Đường Man Huy không biết lai lịch, nhưng lão đã quen xem người. Ba đứa nhỏ kia, đều hơn mười mấy tuổi, tuyệt đối không hơn hai mươi, người cầm đầu nhìn thực trầm ổn, ánh mắt có chút tang thương, nhưng bề ngoài không lừa được người, Đường Man Huy cảm thấy hắn cùng lắm cũng chỉ hai mươi tuổi mà thôi. Bốn người trẻ như vậy, mặc tuy sạch sẽ thanh thanh sáng sáng, đi đường cũng rất có khí chất, nhưng một kẻ có đôi mắt sắc sảo, sắp thành cáo già tinh như Đường Man Huy như thế nào có thể không nhìn ra xuất thân của bọn hắn? Bọn hắn hẳn phải là cùng tụ lại tại một chỗ, có lẽ áo cơm không thiếu, lại không phải là thế gia đệ tử. Đường Man Huy tại thật lâu trước kia đã gặp qua con trẻ nhà thế gia Trung Quốc, bọn họ so với mấy nhà giàu mới nổi kia, không đem mọi thứ biểu lộ ra ngoài, cũng sẽ không ngạo mạn kiêu căng, nhưng lại có một loại thanh quý khác với người thường, đây mới thực sự là thế gia đệ tử.

Này bốn, không phải.

Đường Man Huy thấy được rõ ràng, cũng chỉ do một loại trực giác sau một đoạn thời gian dài trải nghiệm của lão.

Bốn người này là đặc biệt, thì vẫn còn không đặc biệt đến cái phần kia, cho nên Đường Man Huy mới có thể đưa bọn họ gạt sang một bên rồi lấy ra dùng như vậy, nhớ lại lúc lão tới mời bọn hắn, lời nói còn dẫn theo vài phần cường ngạnh ——

Trên trán Đường Man Huy đã ướt đầm mồ hôi, bọn hắn không phải vì thế mà sinh lòng bất mãn với mình đi, thế nên mới quẳng lại một bạt tai như vậy?

Để lão suy nghĩ sâu xa chính là, bọn hắn từ Trung Quốc tới, nhóm đi năng giả Trung Quốc, rốt cuộc đã đến trình độ như thế nào rồi?

Lão nghĩ tới điểm này, chính phủ Mỹ đương nhiên cũng nghĩ tới. Ngày hôm sau lúc đám Thẩm Trì tiến vào Las Vegas, người của Nhà Trắng đã đến ngoại thành Las Vegas.

Thời điểm Đường Man Huy bị gọi đi, tâm tình còn có chút phức tạp. Lấy trí tuệ của lão, đương nhiên hiểu được vì sao những người kia lại gọi mình đi.

Lúc này, bốn người Thẩm Trì vừa mới trở lại ngoại thành nghỉ ngơi. Ban đêm là thời gian tang thi thích xuất động nhất, cho nên bọn hắn gần như là đến tảng sáng mới trở về. Đường Man Huy đã sớm sắp xếp xong xuôi phòng cùng nước ấm, làm cho bọn hắn có thể thư giãn nghỉ ngơi, mới vừa đi ra bên ngoài, đã bị người của chính phủ Mỹ gọi lại.

Nhìn nhìn căn phòng im lặng phía sau, Đường Man Huy thở dài, mới đi theo.

Lão không biết là, một con rối cách đó không xa đang quan sát lão, lúc lão đi, cũng lặng lẽ bám theo sau.

Tiểu Ngư không phải làm từ gỗ, mà là xương cá. Nó có một đôi ánh mắt con người, cho nên nó có thể thông hiểu toàn bộ ngôn ngữ. Xương cá trên người lại làm từ một loài cá tiến hóa kì lạ, loại cá này lực công kích không mạnh, hình thể mặc dù lớn, lại chỉ có thể để ngóc đầu, miễn cưỡng hơi vừa mắt là bộ dạng không quá khó coi, nhưng dù sao nó cũng là cá tiến hóa, nó cũng muốn bảo mệnh muốn sinh tồn, ở trong biển khơi độ nguy hiểm so lục địa cũng không thiếu, cho nên, bản lĩnh nó am hiểu nhất, chính là che dấu. Thân thể của nó có thể ở tại đại dương rộng lớn như vậy biến hóa thành nhan sắc đồng dạng hòa vào khung cảnh xung quanh, dùng để che dấu thân hình mình.

Tiểu Ngư cũng có thể, nó theo dõi, chẳng sợ Đường Man Huy là dị năng giả cấp bốn cường đại, cũng chưa phát hiện ra.

Vốn nên đang nghỉ ngơi trong phòng, Thẩm Trì lại sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía Kỷ Gia, “Thế nào?”

Kỷ Gia gật gù đầu, “Là người chính phủ Mỹ đến.”

Đường Man Huy cũng không biết, bốn người Thẩm Trì đã nghỉ ngơi hai, ba tiếng trong nội thành rồi. Để người khác ở lại trong thành phố tràn đầy tang thi đi ngủ, cùng muốn chết chứ hoàn toàn không có ý định nào khác. Nhưng đám Thẩm Trì, còn thật sự không phải làm lần đầu tiên. Thời điểm tại Trung Quốc, bọn hắn liền thường xuyên làm như thế, đối với bọn hắn, có đôi khi thứ đáng sợ nhất không phải là tang thi trí lực kém nhân loại, mà là loài người đầy một bụng giáo quyệt. Thành phố tất cả đều là tang thi, có đôi khi không nguy hiểm bằng địa phương nhiều con người.

Nhờ Tiểu Ngư, bọn hắn nghe lén quả thực dễ như ăn bánh, những người này căn bản sẽ không nghĩ đến bốn người Thẩm Trì đang nghỉ ngơi sau một đêm khổ cực như vậy, còn cẩn thận như thế.

Hơn nữa, bọn họ sẽ càng không ngờ đến một con rối nhỏ sẽ núp trong bóng tối, im lặng nghe bọn họ nói chuyện với nhau.

...

“Thật sự lợi hại như vậy?”

“Tận mắt chứng kiến.” Đường Man Huy nói, “Nếu không tin có thể kêu thượng tá Wilson đến, a, đúng rồi, những tên lính bị trừng trị kia còn tại Los Angeles.”

Người đến đều mặc thường phục, bất quá khí trời nóng thế này còn một thân âu phục, tại trong mắt Kỷ Gia, loại này còn được gọi là thường phục? Người kia nâng người đến thẳng tắp, từ đầu đến chân đều viết hai chữ: quân nhân.

“Theo như suy đoán của Đường tiên sinh, bọn hắn phải là dị năng giả cấp mấy?”

Bởi vì biết Đường Man Huy là dị năng giả cấp bốn, cho nên bọn họ đối xử với lão coi như khách khí, dù

sao không phải ai cũng ngu dốt như gã Wilson kia.

“Ít nhất so với ta còn lợi hại.” Đường Man Huy bình tĩnh nói, “Theo phỏng đoán của ta, tuyệt đối trên cấp bốn, ta chỉ nhìn ra người tạo ra hoa ăn thịt người kia là dị năng giả Mộc hệ, cô bé duy nhất là pháp sư rồi gỗ, dị năng của hai người còn lại, cũng không quá rõ ràng. Thanh niên cầm đầu kia họ Thẩm, chính hắn ra tay giết sĩ quan phụ tá của Wilson.” Lão dừng một chút, “Là vị sĩ quan phụ tá kia nổ súng trước.”

Người đến lòng đầy kinh sợ, Đường Man Huy là cấp bốn, hơn nữa là người so sánh lợi hại trong đám dị năng giả cấp bốn. So lão còn lợi hại hơn, chẳng phải đã đến —— cấp năm?

Một người cầm đầu tiến lên, nửa tin nửa ngờ, “Lúc này mới mặt thể năm thứ chín, cũng đã xuất hiện dị năng giả cấp năm rồi sao?” Không thể trách gã hoài nghi, cấp bậc dị năng giả không phải dễ tăng lên như vậy, cũng không phải chơi game thăng cấp, chẳng sợ là dị năng giả có thể hấp thu nguyên tinh, mỗi một lần thăng cấp nhưng vẫn phải xem kỳ ngộ, vận khí cùng thực lực, thiếu một thứ cũng không được, nếu không dùng nguyên tinh thôi không phải giờ có cả đám dị năng giả cao giai rồi sao?

Sự tình căn bản không hề đơn giản như vậy, dị năng giả mỗi lần thăng cấp, đều mạo hiểm cùng có nguy hiểm nhất định. Cấp bậc càng cao, khoảng thời gian thăng cấp càng là nguy hiểm, nếu không cố gắng chống qua, sẽ trực tiếp mất mạng. Cho nên có một vài dị năng giả có địa vị thậm chí vì không muốn mau chóng thăng cấp mà không sử dụng nguyên tinh nữa, nguyên nhân cũng vì vấn đề này, bọn họ sợ một cái không tốt rồi cứ như vậy mà teo.

Thời điểm như thế, dị năng giả Mộc hệ liền bộc lộ ra địa vị cực kỳ trọng yếu, có dị năng giả Mộc hệ bảo vệ một bên, tính nguy hiểm khi thăng cấp sẽ giảm đi rất nhiều. Mà trong bốn người Thẩm Trì, còn có một Minh Nguyệt hiểm có. Minh Nguyệt có một loại bùa tuyệt thế là bùa Thanh Tâm, có thể giúp dị năng giả trong lúc thăng cấp bảo trì tinh thần, cực kỳ hữu dụng, cho nên đến nay bọn hắn đều lên cấp năm rồi vẫn rất thuận lợi, chẳng sợ lúc Thẩm Lưu Mộc thăng lên cấp năm đúng thời điểm Minh Nguyệt đang hôn mê, y vẫn dựa vào chính bản thân mà ngoan cường gắng gượng qua.

“Hơn nữa, là Mộc hệ...” Một lão nhân tóc hoa râm bên cạnh người kia sáng ngời hai mắt, “Thưa, nói không chừng đây là một cơ hội.”

“Cơ hội?”

“Người quen hạng mục nhóm ta đang nghiên cứu sao?”

Đường Man Huy cả kinh trong giây lát, vội vàng nói, “Ta chỉ biết thực lực của bọn họ hơn ta, có phải cấp năm hay không cũng không xác định được, nhưng đoán là đúng.”

“Được rồi, Đường tiên sinh, người về nghỉ ngơi trước đi.”

Người kia rốt cục hạ lệnh trực khách.

Đường Man Huy nhanh chóng ra cửa, vừa sờ cái trán, một tay đầm mồ hôi lạnh.

Có rất nhiều việc, lão cũng không biết quá rõ, hăm sâu vào trong vũng bùn, lão sợ chính mình cứ như vậy bị chìm chết, tuy rằng tuổi đã không nhỏ, nhưng Đường Man huy lão vẫn thực tiếc mạng.

Bốn người kia, rõ ràng không phải dễ chọc, ánh mắt như vậy, Đường Man Huy cả đời cũng không gặp mấy lần.

Coi thường bọn hắn chỉ sợ chính phủ Mỹ lần này muốn ngã một vố, không phải dị năng giả căn bản không chân chính biết dị năng giả cao giai là một cái trình độ gì, rất nhiều chuyện không phải nói cũng chẳng phải xem, mà là làm ra thì mới biết được. Đường Man Huy cấp bốn, trong lòng mơ hồ rõ ràng, nếu lên đến cấp năm sẽ rất cường đại, cho nên, lão lại càng không muốn nửa điểm trộn lẫn vào.

Tiểu Ngư bất động thanh sắc tiếp tục ngồi xổm góc tường nghe, nó là một rối gỗ, thân không có tim không có tiếng thở, lại sở hữu bản lĩnh ẩn nấp, quả nhiên nửa điểm cũng không khiến người chú ý.

Mà đôi mắt của nó cũng là đôi mắt của Kỷ Gia, đôi tai của nó chính là đôi tai của Kỷ Gia, người nói cái gì, trông như thế nào, cứ như thế Kỷ Gia sẽ biết được rõ ràng.

Đám Thảm Trì nghe Kỷ Gia thuật lại, càng nghe sắc mặt càng khó coi.

“Xem ra, bọn chúng cùng đám gặp quỷ tại sở nghiên cứu Bắc Kinh kia là giống nhau sao?” Thảm Lưu Mộc cười lạnh.

Kỷ Gia nhẹ nhàng lắc đầu, “Cũng không phải hoàn toàn, ba người nhìn qua lớn tuổi nhất kia thì có vẻ đúng, nói đang tiến hành nghiên cứu dị năng giả gì gì đó, còn nói một hạng mục lớn gần nhất, lại không nói rõ hơn.”

Ánh mắt Thảm Trì lạnh cực, lại cực kỳ bình tĩnh, “Gia Gia, bọn chúng tổng cộng có mấy người, đại khái đặc thù là cái gì, người cẩn thận nói.”

“Tổng cộng mười bảy người,” Kỷ Gia nhẹ nhàng nói, “Trong đó mười người nhìn qua đều là quân nhân, không mặc quân trang, nhưng từ thần thái bộ dáng thì hẳn không sai, ba tóc trắng hai ông một bà đều được gọi là tiến sĩ...”

Ánh mắt Thảm Trì xác định rồi, hẳn cuộc đời này hận nhất hai chữ “tiến sĩ”! Không ai hơn!

“Còn lại bốn người nhìn không ra thân phận, nhưng có một nam nhân bụng bìa nửa đầu trọc cùng một nữ nhân mũi khoằm rất có thể là người nào đó trong chính phủ, nghe mọi người gọi là Mr. Brennan cùng Ms. Behringer, cả phòng chỉ có hai người này cầm sổ cùng bút, còn lại hai người ——” Kỷ Gia hơi nhú mày, “Có lẽ cùng mấy người Nga trước kia không khác biệt lắm, bọn họ đều đeo Thập tự giá, trong khoảng thời gian ngắn đã nói vài câu ‘Thượng Đế’, còn lần tìm một lần chữ thập tại ngực.”

Thẩm Trì nghe nội dung tính toán của bọn họ, mỉm cười, mười bảy người này, không ngoại trừ ai, đều bị bọn hắn đưa vào danh sách tử vong.

Thật đúng là lớn gan, xem bọn hắn là từ Trung Quốc đến, là dị năng giả tứ cố vô thân, vừa vặn trảo tới tiến hành cái gì đại hạn mục nghiên cứu? Nói đùa gì vậy!

Cái gì mà kế hoạch nghiên cứu quan hệ tới toàn bộ nhân loại, thật đúng là đề cao bản thân, tựa hồ từ thật lâu trước kia, nước Mỹ liền thích đem hành vi ác tha của mình mỹ kỳ danh bằng một cái tên rất êm tai, cảnh sát thế giới cũng không phải là để không, nhưng nói thẳng thừng là, bắt quá chỉ khoác một tấm da dê mà thôi, lấy loại chính nghĩa giả nhân giả nghĩa mà làm bằng quảng cáo, quang minh chính đại hoành hành ngang ngược, lớp mặt phía dưới vẫn là một con sói tham lam dữ tợn, điều này là không thể nghi ngờ.

Cho nên, đối với mấy tên địch đang tính kế chính mình kia, Thẩm Trì đối với bọn họ sẽ không chút nào khoan dung, hơn nữa ba chữ sở nghiên cứu, quả thực chọc đến chỗ đau đập lên điểm mấu chốt của hắn.

Đã không nhẫn được thì cần gì phải nhẫn!

“Ngày hôm nay, bắt đầu từ kẻ thứ nhất đi.” Thẩm Trì nghiêng ngẫm mà cười cười, nguyên bản chính là tính toán dọa nước Mỹ một cái, hiện tại dự định lại thăng cấp.

Thẩm Lưu Mộc thị huyết cười cười, “Ba ba, chúng ta sẽ cho bọn họ một cái kỷ niệm huyết tinh khó quên suốt đời, người cảm thấy thế nào?”

Ngay cả Minh Nguyệt bộ dạng luôn luôn băng sơ đều phải nhếch lên khóe môi, nhiệt độ xung quanh lập tức giảm xuống vài phần, loáng thoáng truyền đến tiếng trẻ nhỏ vui cười.

Nhóm tiểu quỷ của cậu lại được chơi rồi, Minh Nguyệt đâm rách một ngón tay cho chúng nó hút chút máu, nhìn đầu ngón tay có chút đỏ thẫm, thanh âm của cậu thêm chút âm trầm, “Mấy bé ngoan, lần này, các người muốn chơi như thế nào liền chơi như thế ấy ——”

“Không phải bắn khoăn cái gì cả!”

Tiếng cười như chuông bạc dần dần rõ ràng hơn, ngay cả Thẩm Trì đều cảm thấy cánh tay mình nổi đầy da gà.

Sau khi Minh Nguyệt đến cấp năm, có vẻ càng thêm bất thường so với trước kia.

==== =====

Suy nghĩ của tác giả: Cám ơn ngư lôi của Thiết Ngưu Muội, ồ ồ ồ, người lại đổi về nickname này a, cạc cạc, quả thật vẫn là nickname này đáng yêu ha ha ha, cảm tạ ngư lôi nhé, quá yêu người, sao sao đất, (3)

Cảm tạ lựu đạn của Nhật mộ Trì Quy, yêu người a chút, (3)

Cảm tạ địa lôi của Quả Mụ, Thần Trần, Seish, Tiểu Tiểu Quất Tử Nữ Nữ, Anh Đào Ngạc Ngư, Bình Quả, Cương Ngọc, Đẳng Bào, yêu các người, (3)

64. Chương 64: Liệt Hỏa Địa Ngục

Đám Thảm Trì ngoãn ngoãn “nghỉ ngơi” sáu, bảy giờ, rồi “trở lại” nội thành Las Vegas, giống như hoàn toàn không hề hay biết người chính phủ Mỹ đến đây.

Trên thực tế, trí tưởng tượng của người Mỹ đối với phim kinh dị siêu nhiên (supernatural horror movie) xa xa không bằng người phương Đông, bọn họ lý giải khủng bố thường liên tưởng thiên hướng đẫm máu.

“Không bằng đợi vài ngày nữa, xem bọn hắc có thể thu thập Las Vegas thành bộ dạng gì, vừa vặn cũng thử xem thực lực của bọn hắc.” Vị quan quân cầm đầu mở miệng nói chuyện.

Lại bỗng nhiên, gian phòng mà bọn họ đang thương thảo chợt tối sầm, ngọn đèn trên đỉnh đầu nhấp nháy hai cái, nhất thời bọn họ có chút không hiểu đầu của tai nghe gì cả.

Ms. Behringer cau mày nói: “Sao lại thế này, mạch điện nơi đây bất ổn sao?”

Nhưng rất nhanh, một luồng gió lạnh tràn vào khiến bọn họ không nhận được mà rung mình một cái, mới thấy có chút không thích hợp. Tình hình thời tiết sau mặt thể chỉ còn lại có hai khả năng, hè nóng bức cùng đông giá lạnh, mà hiện giờ đang giữa hè, cho dù thời tiết có nổi lên gió lớn mưa to, cũng khó có khả năng khiến bọn họ cảm giác âm lãnh đến nhường này.

Bất quá chỉ nhảy mắt thôi, bọn họ liền phát hiện địa phương mà bản thân đang đứng đã xảy ra biến hóa, nhất thời sắc mặt lập tức trắng bệch!

Hết cách, dù là ai chứng kiến cảnh tượng trước mắt, cũng không có biện pháp duy trì bình tĩnh. Mảng lớn mảng lớn lửa cháy thiêu đốt, các loại tiếng kêu thảm thiết không dứt vang bên tai, tiếng khóc tru chói tai bén nhọn, còn có tiếng mắng đứ quăng, mơ hồ lại chân thật đến khó có thể tin. Tiếng côn trùng ong ong vang lên, nơi chớp mũi tràn đầy mùi lưu huỳnh. Hai vị giáo hội trong mười bảy người không chỉ có sắc mặt trắng bệch, thân thể lại càng lung lay sắp đổ, lòi ra Thập tự giá không ngừng cầu nguyện.

“... Đây là Địa Ngục! Là Địa Ngục trong ‘Kinh Thánh’!”

Đối với những con chiên người Mỹ mà nói, địa phương có khủng bố đến đâu cũng chưa chắc đã là Địa Ngục.

Còn đám Thảm Trì, đừng nói Thảm Lưu Mộc, Kỷ Gia cùng Minh Nguyệt, ngay cả bản thân Thảm Trì cũng chưa đọc qua ‘Kinh Thánh’, nên đương nhiên không biết Địa Ngục trong ‘Kinh Thánh’ là cái dạng gì. Nhưng nhóm tiểu quỷ chuyên đi dọa người, công lực của Minh Nguyệt càng cao, tiểu quỷ lại càng lợi hại, chúng nó có thể thấy được những điều con người không thể nhìn tới, có thể chứng kiến nỗi sợ hãi trong thâm tâm con người.

Cho dù nội tâm những người khác cũng không có điều gì để phải quá sợ hãi, nhưng nơi này có hai người giáo hội, thâm tâm bọn họ vĩnh viễn tồn tại một phần sợ hãi đối với Địa Ngục.

Cho nên, cảnh tượng hiện trước mặt bọn họ bây giờ, chính là một Địa Ngục chân chính, các loại ác quỷ ác ma cùng sâu bọ bất tử. Ngọn lửa bất diệt, hành hình mãi mãi, vĩnh viễn hắc ám.

Bởi vì chính bọn họ đã phân phó không cho phép ai quấy rầy, cả gian phòng này lại bị Minh Nguyệt thi triển bùa Cách Âm, nên người bên ngoài không nghe được nửa điểm động tĩnh bên trong.

“Đây chính là Địa Ngục trong tưởng tượng của bọn họ?” Thảm Trì khoanh hai tay lại, “Cũng chỉ đến thế mà thôi!”

Căn phòng này được bọn họ dùng làm phòng họp lâm thời, cũng bởi vì nó khá lớn, mà hiện giờ bởi trận pháp của Minh Nguyệt cùng nhóm tiểu quỷ trêu đùa, mà mười bảy nam nữ lúc trước khi nói chuyện với Đường Man huy có vẻ đoan trang hữu lễ, giờ lại thất kinh liên tục đầu đá lung tung bên trong. Đánh lên một cái ghế đều có thể sợ tới mức thét chói tai liên tục, ặc, không trách bọn họ được, trong mắt bọn họ, những cái ghế dựa kia đều là những bàn tay ác ma mọc ra móng dài đen sắc nhọn, đụng tới thân thể của bọn họ sao lại không thét chói tai cho được.

Bọn họ cứ đi lòng vòng trong phòng như vậy, còn ảo tưởng rằng bản thân đang liều mạng chạy trốn thẳng tắp.

Thảm Trì né qua viên đạn sượt tới, mấy người quan quân kia đang nổ súng lung tung, ngay cả tay cũng bị dọa đến run run.

“Liên bắt đầu từ bọn họ đi, ba tên ‘tiền sĩ’ kia lưu đến cuối cùng.”

Thảm Lưu Mộc nở nụ cười, con người chuyển động, trên tay chợt xuất hiện một cái roi xanh biếc, quần một phát kéo một tên sĩ quan ra. Tiểu Hắc của Kỷ Gia bắt đầu ca hát, tiếng hát của nó đặc biệt ngọt ngào, mà lại còn hát lên Thánh ca của giáo hội, liên tục kỳ xuất trần thánh khiết.

Tại trong mắt mười sáu người còn lại, ở nơi Địa Ngục hắc ám không bến bờ, đột lên liệt hỏa hùng hùng này, trên không trung lại bỗng nhiên xuất hiện Thiên sứ với đôi cánh trắng muốt, nàng hát lên khúc ca thánh khiết, vươn ra cánh tay trắng trẻo.

“Thượng Đế! Cầu ngài tha thứ chúng ta! Mang bọn ta rời khỏi Địa Ngục!”

Những người này một lần lại một lần lẫn lộn kêu gào, không chút hình tượng cầu xin, toàn bộ liên tiếp lẫn trườn bò về phía bóng dáng nhàn nhạt giữa không trung kia.

Lại đột nhiên! Khóe môi Thiên sứ lộ ra nụ cười quỷ dị, đôi mắt cùng nhãn cầu màu xanh trong suốt bắt đầu chảy ra huyết lệ nhuộm màu đen, lẫn dài trên khuôn mặt như sứ trắng trơn bóng. Đôi cánh trắng của nàng bị trực tiếp xé rách, sau đó, từ nơi bả vai máu chảy đầm đìa đó, chậm rãi mọc ra một đôi cánh đen sì.

Tiếng ca mới vừa rồi còn thánh khiết êm tai, bỗng nhiên biến thành tiếng cười chói tai kinh sợ, tựa như thứ tiếng vang chói tai khi có vật bén nhọn xẹt qua tấm bảng đen, khiến da đầu bọn họ run lên bần bật, lòng lại càng chấn động, kinh hoàng khủng bố.

“Không!”

“Không!”

“...”

Bọn họ điên cuồng lắc đầu, cho dù là quân nhân ý chí kiên định, cũng hiện ra vẻ mặt tan vỡ. Bốn phía là Liệt hỏa hùng hực, bọn họ nghe những tiếng kêu thảm thiết kia, cảm giác lửa đã mau thiêu đốt đến góc áo của bọn họ rồi.

“A ——” bỗng nhiên có một người kêu thảm thiết, bọn họ đồng loạt rung mình một cái, trở mắt nhìn người nọ bị ngọn lửa Địa ngục nuốt chửng, hơn nữa còn bị ác ma xé nát cắn nuốt, có vài người đều sợ tới mức tè dầm.

Đã lâu rồi Thẩm Lưu Mộc không được nhiệt tình sáng tác. Nhìn quan quân sở hữu đôi mắt màu xanh kia, y luôn cảm giác còn nơi nào đó chưa đủ. Nghĩ nghĩ, bỗng nhiên hai cái dây leo hướng tới người đã thoi thóp chỉ còn có thể tròn tròn một đôi mắt hoảng sợ nhìn sang kia, lần tới vị trí xương vai liền đâm vào, máu me đầm đìa. Chờ đến lúc tạo hình thành dáng dấp y mong muốn, mới hài lòng gạt đầu.

“Chúng ta đi thôi.” Minh Nguyệt dán cho mỗi người bọn hắn một tấm bùa Độn Thổ. Trong giây lát, bọn hắn lại trở về nội thành Las Vegas, cơ hồ không trì hoãn bao nhiêu thời gian. Mà Đường Man Huy đứng trên nóc nhà vẫn có thể nhìn thấy thân thể Thanh Thanh khổng lồ kia đã đi tới nội thành, rồi tiếp sau đó là một gốc cổ thụ vươn thẳng trời cao, không khỏi sâu kín thở dài.

Minh Nguyệt rời đi, phù trận của cậu là có thời hạn, đợi qua thời gian đã định, mười lăm người còn lại đã sợ đến gần như sắp chết rồi. Đường nhìn khôi phục, ngọn đèn phục hồi, ánh sáng sáng choang.

Bình tĩnh lại, tựa như vừa rồi trải qua Địa Ngục chỉ là một tràng ảo giác.

Mười lăm người đồng loại nhẹ nhàng thở ra, lại phát hiện bản thân ngay cả đứng cũng không đứng nổi.

“A ——” cho dù là tiếng thét chói tai, thanh âm cũng đã khàn khàn. Tóc tai Ms. Behringer tán loạn, ngồi bệt dưới đất hoảng sợ lùi về phía sau.

Mọi người theo tầm mắt cô ta nhìn lại, khuôn mặt vừa mới phục hồi một chút huyết sắc nhất thời lại rút hết rồi!

Đó là người quen của bọn họ, tên quan quân cầm đầu kia khó khăn nói, “Arnold...”

Lúc này, tên kia đang hoảng sợ trừng lớn cặp mắt màu lam, bởi vì rất sợ hãi, nên đôi mắt lồi cả ra, có vẻ càng thêm kinh khủng. Gã vốn là một quan quân với quân hàm không tính thấp, tuổi lại không quá lớn, còn chưa vượt qua bốn mươi, hơn nữa bởi vì bảo dưỡng, nên dáng người duy trì được tương đối tốt. Hiện tại quần áo nửa người trên của gã đã không cánh mà bay, một cảnh gỗ sắc nhọn đâm thủng qua lồng ngực gã đóng chặt gã lên trên vách tường, máu me đầm đìa.

Nếu chỉ như vậy, còn chưa đến mức làm người ta luống cuống đến thế, mà còn bởi vì, vách tường phía sau gã, có một đôi cánh đang dang ra, dùng chính máu tươi để họa lên, vết máu còn chưa khô, từ từ trượt xuống tạo thành những hàng máu tươi, chúng nó cứ như vậy dang ra, giống như Arnold lúc chết đi muốn giương cánh bay cao lên, mà tại dưới ánh đèn, những vết máu kia lại biến thành màu đỏ thẫm, lộ ra vẻ quỷ dị, làm mọi người liên tưởng tới Thiên sứ mọc ra cánh đen vừa mới nhìn thấy kia.

Tổ chất tâm lý của quân nhân rốt cuộc vẫn hơn người thường một chút, tên cầm đầu đứng lên, chậm rãi đi tới chỗ Arnold, nhưng rất nhanh bước chân khựng lại, bắp chân mềm nhũn thiếu chút nữa ngã sấp xuống!

Gã nhìn thấy cái gì!

Bác Rick! Bác Rick lúc trước bị lửa kéo vào Địa Ngục kia!

Trước mắt gã còn có một khối thi thể hoàn toàn bị lửa đốt thành thây khô. Sợ dĩ gã nhận ra, là bởi vì huân chương vẫn đeo trên cổ bác, chung quanh bác hoàn toàn không có nửa điểm dấu vết bị Liệt hỏa thiêu đốt qua, thể nhưng bác lại hoàn toàn bị đốt thành bộ dạng này, trên người còn có những vết tích loang loang lỗ lỗ, tựa như vết tích của răng nanh cắn xé cùng móng nhọn cào cấu để lại!

Vị quân nhân có chút can đảm này cả người cũng bắt đầu run lên, gã nghĩ đến vừa rồi bác Rick rơi vào lửa Địa Ngục rồi bị ác ma vây quanh, cơ hồ muốn xoay ngoài tông cửa mà chạy.

“Xoạch” một tiếng, khiến tất cả mọi người ở đây hoảng sợ, Behringer lại càng là không chịu được, cứ thế ngất lịm.

Nguyên lai, là thân thể Arnold bị cành gỗ dính lên tường chợt trượt xuống, mọi người lúc này mới nghĩ thấy mùi da dễ bị đốt trụi. Chuyện xảy ra sau đó với cành gỗ đâm vào ngực gã kia càng làm mọi người khó có thể tin, vừa mới rõ ràng vẫn là một cành gỗ hắc hoi, lại bỗng nhiên bắt đầu mục nát, cơ hồ chỉ là nháy mắt liền biến thành một đám bụi đen. Mà lúc này, bọn họ mới phát hiện ra căn bản Arnold không phải bị cành gỗ đóng dính lên tường, mà là dùng ngọn lửa khiến làn da gã cùng vách tường dính chặt vào nhau!

Càng làm bọn họ không thể tưởng tượng nổi chính là, hai khối xương bả vai của Arnold đã không thấy! Nơi đó chỉ còn lại hai cái lỗ máu khủng bố!

Ngay cả tiến sĩ Carus, Brennan cùng ba tên sĩ quan khác vẫn không tin đạo, đều bị dọa sợ tới mức cả người ứa mồ hôi.

Mà Mục sư Keluo cùng nữ tu sĩ Bettina lại càng là quỳ trên mặt đất nắm chặt Thập tự giá cầm ‘Thánh Kinh’ không ngừng cầu xin Thượng Đế khoan dung, thanh âm cùng tay đều run rẩy, không thể nghỉ ngơi bọn họ là những người nhận kinh hách lớn nhất trong số bọn họ.

Kỳ thật tên quan quân cầm đầu kia cũng không tin giáo, nhưng lúc này lại cảm thấy đầu hoa mắt chóng, một câu kiên định cũng nói không ra, những điều trước đó chỉ là ảo giác thôi sao? Nếu chính là ảo giác, như thế nào lại chân thật như vậy, gã nhìn lòng bàn tay của mình, nơi đó có một đạo dấu vết bị ác ma vạch ra, hiện tại đã có màu chấy đen, ngửi một chút, thậm chí còn dẫn theo thoang thoang mùi lưu huỳnh.

Nếu đó không phải là Địa Ngục, như thế nào bác Rick sẽ bị lửa Địa Ngục thiêu chết, như thế nào sẽ lưu lại đây người dấu vết của ác ma. Hơn nữa, dù là ai cũng không cách nào giải thích được Arnold lại chết một cách huyết tinh cùng khung bố kiểu này, gã nhớ tới Thiên sứ đã cất tiếng ca lúc trước, nghĩ đến nàng cùng Arnold đều sở hữu một đôi mắt màu xanh lam, thời điểm chảy ra huyết lệ đều câu môi cười quỷ dị, không khỏi mạnh mẽ mình một cái.

Bọn họ được an bài đến địa phương an toàn nghỉ ngơi, thậm chí điều đến đây rất nhiều quân đội để bảo hộ, lại không làm bọn họ nhiều ra cảm giác an toàn, bởi vì bọn họ nhìn qua, trải qua căn bản không thể dùng lẽ thường mà giải thích được, những điều này, có thể ngăn được Địa Ngục, ngăn được ác ma chờ sao?

Behringer vừa tỉnh dậy liền âm ỉ phải quay về Washington, “Carlton, ta mặc kệ ngươi muốn làm gì tại đây, muốn ở lại ngươi cứ ở lại, còn ta, ta muốn quay về! Nơi này ta lưu thêm một giây thôi cũng không chịu nổi nữa!”

Carlton chính là tên quan quân cầm đầu kia, gã thở dài, “Chuyện này cần trưng cầu ý kiến mọi người.”

Lần này không cần phải biết là dân chủ hay ép buộc, cơ hồ tất cả mọi người nhất trí đồng ý trở về, ngay cả tên tiến sĩ trước đây cảm thấy hứng thú, cuồng nhiệt nhất đối với việc bắt bốn người phương Đông kia cũng không ngoại lệ, mặc kệ là khi nào, tính mạng bản thân vẫn quan trọng nhất, không phải sao?

“Sao lại thế này!” Sắc mặt của Brennan trở nên vô cùng khó coi, Carlton hướng gã nhìn lại, “Làm sao vậy?”

“Xe không cách nào khởi động được!” Môi Brennan trắng bệch, run rẩy nói.

Rất nhanh thôi, bọn họ liền phát hiện, không chỉ riêng chiếc xe này, tất cả những xe khác của bọn họ cũng không khởi động được, rõ ràng nhiên liệu sung túc, nhưng hễ phát động một cái là tất cả kim chỉ thị trước mặt lại quay loạn lên, xe căn bản không khởi động nổi.

“Đổi xe!” Carlton quyết định thật nhanh.

Ngoại thành Las Vegas đương nhiên không chỉ có mấy chiếc xe này, rất nhanh bọn họ tìm đến xe khác không phải xe của bọn họ. Kết quả, vẫn không thể khởi động được. Cuối cùng, xe của dị năng giả từ phố người Hoa tại San Francisco cũng bị trưng dụng, nhưng vẫn không có một chiếc có thể khởi động!

“Đây là có chuyện gì chứ!” Ngay cả Carlton cũng cảm thấy thanh âm mình có điểm run lên.

“Ồ, ta khởi động được đây đây!” Một người dân bản xứ ngồi vào, liền dễ dàng khởi động được xe, Behrington bắt chập tất cả, giật ra cửa xe ngồi vào, “Đi Washington!”

Nhưng mông cô ta vừa đặt xuống, xe liền tắt máy, mà sau đó, người thanh niên kia dù có khởi động thế nào cũng không được.

Vì thế, Carlton rất nhanh liền phát hiện ra, những người khác đều có thể khởi động xe, nhưng chỉ cần bất cứ ai trong mười lăm người bọn họ ngồi lên, xe sẽ không có biện pháp khởi động.

Phát hiện này làm sắc mặt cả đám bọn họ trắng bệch, mà Behringer lại càng là hồng mắt mà khóc lớn lên, rốt cuộc bắt chập cái gì phong độ cái gì đáng vẻ.

Cả người nữ tu sĩ Bettina cũng là lung lay sắp đổ, cơ hồ muốn bất tỉnh.

Không ít dị năng giả từ phố người Hoa San Francisco tới đều xa xa nhìn bọn họ, bọn họ đối người của chính phủ Mỹ không có mấy hảo cảm, cho nên chỉ xa xa nhìn thôi, thậm chí có người trên mặt còn lộ ra nụ cười trào phúng, ánh mắt bộc lộ mấy phần hả giận. Nhưng có một người lại sắc mặt có chút trắng bệch, thẳng xoay người chạy đi.

Nàng bắt quá chỉ là một cô bé mười sáu mười bảy tuổi, lại nói cùng Thẩm Lưu Mộc không sai biệt lắm, một đầu tóc đen sáng bóng, đôi mắt to đen nhánh lộ ra mấy phần linh khí, hiển nhiên là một người phương Đông.

Đám Thẩm Trì không biết nàng, lại gián tiếp từ miệng Đường Man Huy nghe qua tên nàng. Thời điểm ngày đầu tiên bọn hắn đến phố người Hoa San Francisco, Đường Man Huy đã nói rằng —— “Tiểu Như đã sớm bảo hôm nay có khách nhân đến...”

Nàng, chính là Tiểu Như kia, nàng là dị năng giả Linh giác hình thực đặc biệt, tựa như nữ đệ tử của Abe Yuuto tại Nhật Bản.

Cho nên, nàng có thể nhìn thấy, thấy trên vai mười lăm người Mỹ kia, không một ngoại lệ, đều ngồi một đoàn bóng dáng khí đen, xem bộ dáng giống như đều là trẻ nhỏ, cái loại hơi thở khiến người kinh sợ làm nàng cả người khó chịu muốn chết.

Đang dần dần lùi về sau, nàng liền chứng kiến một cô bé con đang ngồi trên vai vị quan quân tên Carlton kia, câu môi, phun ra cái lưỡi đỏ tươi như máu, nhìn nàng cười quỷ dị.

Tiểu Như kiệt lực che miệng lại mới không hét rầm lên!

Mà lúc này, cổ tình lại có người vỗ vai nàng một cái, Tiểu Như sợ tới mức nhảy dựng lên.

“Tiểu Như, ngươi làm sao vậy?” Thanh âm Đường Man Huy ôn hòa vang lên.

Tiểu Như sợ đến răng nanh va vào nhau lập cập, nàng nhanh chóng giữ chặt lấy Đường Man Huy chạy đi.

“Đường thúc thúc, là bọn hần... Là bọn hần...”

Tâm Đường Man Huy chìm xuống, chìm đến một nơi tĩnh mịch lạnh lẽo.

“Tiểu Như, chuyện này không thể lộ ra.”

Tiểu Như đã bị dọa đến mau khóc rồi, chỉ loạn xạ gật đầu.

“Tiểu Như!” Thanh âm Đường Man Huy nghiêm nghị, lão trịnh trọng nhìn nàng, “Nhớ rõ, một chữ cũng không được nói!”

Lúc này Tiểu Như mới trấn định một chút, tuy không rõ tại sao, nhưng nàng luôn luôn nghe lời Đường Man Huy, “Được... Được, Đường thúc thúc, ta sẽ không, sẽ không lộ ra.”

Đến đây Đường Man Huy mới thở dài, hướng về phía nội thành Las Vegas nhìn lại, ánh mắt xa xăm.

—— bốn người trẻ tuổi này, quả nhiên là thủ đoạn cao cường!

Mà lão biết, nếu bọn hần không cho những người này rời đi, đã nói lên, sự tình vẫn còn chưa xong...

==== =====

Suy nghĩ của tác giả: lại bắt đầu hành hạ đến chết, cái việc thiết kế chết kiểu này thực ra là một việc thực phí tế bào não! o()o

Ta phát hiện ta viết mấy thứ này so viết cảm tình thông thuận hơn OTZ

Lại nói tiếp, kỳ thật diễn cảm tình càng phí tế bào não?

Cám ơn ngư lôi của Hồ Thị Đan Đan, vốn nickname là lấy từ “Hồ Thị Đan Đan” (như hồ rình mồi) sao →_→ cực yêu người, ~o(>_<)o ~ sao sao đất (3)

Cám ơn địa lôi của Tạm Vô, Đồng Niên Đích Thủy Quả Đường, 11340076, Lillian. K, Joey, Vũ Thanh Hằng Phong, Thiết Ngưu Muội, Minh Lan, yêu các người, (3)

65. Chương 65: Bí Ẩn Mạt Thế

Sự tình đương nhiên vẫn chưa xong, không chỉ riêng xe không khởi động nổi, cả thông tin vùng ngoại thành Las Vegas đều bị cắt đứt. Carlton không có biện pháp nào khác, chỉ có thể khiến mấy người lính lái xe đi Washington báo tin tức, gã thậm chí không thể khẳng định mấy người đó có thể tới được Washington.

Carlton rất mất tinh thần, bọn họ một hàng mười bảy người không phải người thường. Arnold cùng bác Rick đã chết đều là quan quân trung tầng hải quân lục chiến. Chính gã vừa mới được điều đến bộ Quân sự và Chính trị. Behringer cùng Brennan đều là bí thư tinh anh của Nhà Trắng, càng khỏi nói ba vị tiến sĩ, bọn họ vốn muốn đi phòng thí nghiệm Los Angeles, chính là lúc bọn họ xuất phát, chỉ dự định dừng lại tại Las Vegas một chút mà thôi, nào biết đâu một lần lưu lại lại thành ra thế này. Ba vị kia là người có thể chủ trì phòng thí nghiệm, thuộc loại nhân tài cấp cao, nếu tổn thất ở trong này, tiền đồ của mình phỏng chừng cũng xong luôn. Còn có Mục sư Keluo với nữ Tu sĩ Bettina nữa, địa vị của bọn họ đặc thù, dự định tiếp nhận công tác giáo hội mới tại Las Vegas. Bảy vị quan quân còn lại đồng thời đều là nhân vật trọng yếu, nếu đều xảy ra chuyện ở đây ——

Gã thậm chí không dám tưởng tượng tới hậu quả.

Một ngày trôi qua quá nhanh, sắc trời bắt đầu chìm dần, cả người Behringer bắt đầu phát run. Rõ ràng trời nóng nực gay gắt, bên ngoài tràn đầy binh lính vũ trang đầy đủ, cô lại thấp thỏm lo âu, tay chân lạnh lẽo, cùng nữ Tu sĩ Bettina gắt gao dựa vào cùng nhau.

“Xem bên ngoài!” Một tên quan quân bỗng nhiên kinh hô.

Carlton trong giây lát quay đầu nhìn hướng ngoài cửa sổ, sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi.

Ngoài cửa sổ vốn hẳn là có mấy đội binh lính canh gác, hiện tại lại một người cũng không thấy. Càng làm cho gã kinh hoàng chính là, bên ngoài tối đen một mảnh, lấy thời gian đến xem, lúc này không nên đen kịt như vậy mới đúng!

“A ——” Behringer bỗng nhiên hét rầm lên, cô ta mới vừa vịn tiến đến bên cửa sổ nhìn thoáng qua, liền thấy bên ngoài đột nhiên vọt lên đầy trời ánh lửa, cùng Liệt hỏa Địa Ngục hôm qua giống hệt nhau, cách một cánh cửa sổ, căn bản không thể ngăn cách tiếng kêu thảm thiết vẫn rõ ràng như cũ, Behringer hận

không thể lập tức bất tỉnh luôn.

Nhưng rất nhanh, cô liền trợn trừng hai mắt nhìn, “Không!” Nhanh chóng thụt lùi về sau, “Catherine, người tránh ra! Không phải ta hại chết người, không phải ta!”

“Tránh ra! Tránh ra! Ta sai rồi, Catherine! Thực xin lỗi! Thực xin lỗi! Chúng ta từng là bạn bè tốt nhất a! Catherine, người tha cho ta...” Behringer khóc rống, áp vào trong góc tường.

Không chỉ cô ta, mọi người bên trong đều là như thế, diễn cảm thống khổ, miệng diên cuồng hô to. Mà súng trong tay mấy người quan quân kia lại loạn bắn, viên đạn tại bên trong gian phòng không lớn bay múa tán loạn.

“A!” Carlton thống khổ khom lưng xuống, trên đùi gã bị trúng một phát đạn. Không phải ai khác, chính là một tên quan quân trong số bọn họ.

Dưới tình huống thần chí không rõ, tại không gian hẹp hòi rất dễ gây ngộ thương. Trong khoảng thời gian ngắn liền có ba bốn kẻ bị thương, có một tên quan quân đáng thương cứ như vậy bị trúng một phát ngay ngực, trong giây lát mất mạng. Bất quá, nói không chừng đây cũng là may mắn của gã.

Tràn ngập hương khí nồng đậm, người bên trong tựa như diên cuồng.

Đương nhiên, thực tế ngoài cửa sổ căn bản không có Địa ngục cũng như Liệt hỏa, mấy trăm binh lính kia vẫn hoàn hảo đứng gác kín kẽ ở ngoài, chỉ là mí mắt bọn họ có điểm nặng trĩu, bọn họ cảm thấy thực buồn ngủ mà thôi, buồn ngủ đến mức bốn người đẩy cửa đi vào bọn họ đều không chút nào phát hiện.

Thanh âm ‘Fur Elise’ duyên dáng vang lên.

Chờ lúc Carlton từ trong đau đớn kịch liệt tỉnh lại, mới phát hiện chân của mình bị ép tại dưới ghế. Bất quá cũng may mắn là bị ép như vậy, mới khiến máu ngừng chảy để gã không bởi vì mất máu quá nhiều mà chết, dù sao gã cũng bị bắn trúng vào đùi. Nhưng tình trạng lọt vào tầm mắt gã lại làm cả người gã đều run lên, sợ hãi không biết làm như thế nào mới tốt.

Có một người đối diện với gã, đầu tóc rối tung, mặt mang mỉm cười, một tay chống hông, một tay nâng khuôn mặt nam nhân phía sau, một chân giơ lên cao, chân còn lại mũi chĩa xuống đất. Nam nhân phía sau cô ta một chân đặt trên đất, một chân nhướn lên chống bằng ngón, một tay ôm eo cô, một tay dang rộng ra bên ngoài. Biểu hiện trên mặt hai người đều vô cùng hạnh phúc, mang theo vài phần ám muội, ánh mắt nhìn nhau, thâm tình chân thành ——

Hai người kia trên người chỉ mặc áo lót, ám muội dán vào với nhau, quần áo không cánh mà bay, xem bộ dáng tình sâu ý đậm tựa hồ ngay một giây sau đó muốn vồ vào nhau mà hôn hít. Nhưng hai người này là Mục sư Keluo cùng nữ Tu sĩ Bettina, bọn họ đã phát thệ trước mặt Thượng Đế, đời này đều phải bảo trì sự thánh khiết về cả thể xác lẫn tinh thần để phụng dưỡng Thượng Đế, mà theo góc độ của Carlton, vừa vặn có thể chứng kiến trên ngực cùng trong đùi nữ Tu sĩ Bettina có những dấu vết kiểu kia, nhìn rất

giống dấu hôn, hằn từ mấy ngày trước lưu lại, bộ dạng khá dâm mỹ. Mục sư Keluo cũng không tốt hơn, trên lưng có vài đường móng tay cào vẫn chưa khỏi hằn, để lại vài đường hồng ngân nhợt nhạt, nhưng hiển nhiên dấu vết là do nữ nhân để lại.

Nếu không phải bàn tay nữ Tu sĩ Bettina nâng khuôn mặt của Mục sư Keluo đang cắm sâu vào xương hai gò má của gã, khiến máu chảy đầm đìa, có lẽ cảnh tượng khiêu vũ này sẽ rất đẹp, càng khỏi nói đến bàn tay Mục sư Keluo ôm thắt lưng nữ Tu sĩ Bettina đang chọc hằn vào bên trong xương sườn, bóp chặt thận của cô ta, hoàn toàn là tay không tạo ra đồng vết thương kia cùng vết máu lây dính khắp người, thoát nhìn đáng sợ cực kỳ.

Behringer cả người run bần bật, cô ta cũng tỉnh lại, thấy hai người như hai pho tượng vậy, sợ hãi đến rớt cả người lại. Cô ta ngay tại phía sau lưng hai xác chết, nên nhìn thấy sau lưng hai người bọn họ có bốn lỗ máu khùng bố, cả hai đều bị lấy mất xương bả vai.

Cô ta không biết là, kỳ thật Thẩm Lưu Mộc đối với việc lấy xương bả vai của bọn họ có cũng được mà không cũng chẳng sao, tay của bọn họ trực tiếp phá vỡ thân thể đối phương rành rành là kiệt tác của y, nhưng Kỷ Gia cần địa phương để cắm vào dây cốt rồi gỗ, liền trực tiếp rút xương bả vai mà cắm vào, chờ lúc nhổ ra dây cốt, liền không nhìn ra chút manh mối gì.

Thanh âm ‘Fur Elise’ vẫn êm đềm như trước.

“Sao lại có âm nhạc!” Cô ta tan vỡ mà hét rầm lên.

Carlton chứng kiến một hộp nhạc gỗ tinh xảo cách đó không xa, rồi gỗ trong hộp giống như hai người trước mắt này đang theo điệu nhạc nhảy múa, làm lòng tơ cả người gã dựng đứng.

“Batson!” Thanh âm một tên sĩ quan khàn khàn vang lên.

Vị Batson không hay ho kia là kẻ bị ngộ thương bắn trúng vào ngực mà chết. Thẩm Lưu Mộc đối với việc gây sức ép người chết không có hứng thú lắm, vì thế khiến tử đằng hút máu hút khô gã, vị Batson này cứ như vậy nằm trên mặt đất, hoàn toàn biến thành một khối thây khô.

Đêm nay, tổng cộng có ba người chết. Lúc đến mười bảy, hiện chỉ còn mười hai.

Thời điểm mở cửa ra, linh gác bên ngoài còn không hiểu ra sau, đứng trước cửa mà nhìn vào trong. Mà cảnh tượng bên trong lại làm một đám bọn họ tràn hàn ý từ lòng bàn chân lên, sợ run cả người.

Đợi đến lúc tìm người xử lý tốt chân của Carlton, vị quân nhân ý chí kiên định nhất này mới phát hiện tay mình vẫn một mực run rẩy. Hít vào một hơi thật sâu, nghe thanh âm Behringer cách vách khóc thút thít, gã nhìn về phía binh lính đứng một bên, “Đi giúp ta gọi Đường tiên sinh tới.”

“Rõ, thưa chỉ huy!”

Đường Man Huy đương nhiên đã nghe chuyện vừa phát sinh, tâm tình hết sức phức tạp. Bởi vì tử trạng của Mục sư Keluo cùng nữ Tu sĩ Bettina rất quý dị, căn bản không ai dám đi di chuyển bọn họ, nên bọn họ liền vẫn còn tại gian phòng đằng kia. Đường Man Huy nhìn liếc một cái, chỉ cảm thấy lạnh cả người, chậm chạp mãi không tán.

Carlton phái người tìm lão, lão không có cách nào khác cự tuyệt, chỉ phải đi đến bên kia.

Thời điểm Đường Man Huy đi tới cửa, cũng cảm giác được không khí áp lực. Đẩy cửa đi vào, mới ngăn ngửi hai ngày mà thôi, vị quan quân Carlton khí phách, hăng hái liền biến thành bộ dạng tiều tụy tựa quỷ này, hai mắt lờn ra, môi trắng bệch. Không chỉ gã, mấy vị quan quân khác cũng giống như vậy, đến nỗi ba vị tiến sĩ lớn tuổi nhất kia, tố chất tâm lý của bọn họ đương nhiên vốn là khá tốt, lớn tuổi cũng gặp nhiều chuyện rồi, nhưng chuyện tình không khoa học này vẫn làm cho bọn họ nhận lấy kinh hách thật lớn, luôn luôn bị vây tại trạng thái hoảng loạn, có thể không tan vỡ giống như Behringer cũng đã không tồi rồi.

“Đường tiên sinh.” Carlton cố gắng phần chấn tinh thần.

Đường Man Huy nhanh chóng nói: “Ngài có gì phân phó?”

“Ta nghĩ mời một ít dị năng giả đến bảo hộ chúng ta.”

Đường Man Huy kinh ngạc, phải biết rằng, chính phủ Mỹ tuy rằng thường thường mượn sức lực dị năng giả, trên thực tế bọn họ lại càng tin tưởng vào súng ống đạn pháo.

Carlton cười khổ, “Người cũng thấy đấy, trạng huống của chúng ta thực không tốt, thế mà lại gặp phải sự việc không thể dùng khoa học để giải thích, ta hy vọng có thể có một chút dị năng giả đặc thù đến bảo hộ chúng ta. Đương nhiên, thù lao tuyệt sẽ không thấp.”

Đường Man Huy do dự một chút, “Nhưng loại sự tình này, chúng ta cũng không nhất định có thể giải quyết...”

“Ta biết.” Carlton nhìn lão, tựa hồ đang tra xét những dấu vết nhỏ nhất giữa hàng lông mày của lão. Ngay từ đầu Carlton cũng thất kinh, nhưng một khi bình tĩnh lại, gã cũng có chút hoài nghi. Chuyện này đến cùng có phải hay không những dị năng giả đã ngấm hạ thủ, tuy rằng lý trí khiến gã cảm thấy những tên dị năng giả này không có gan lớn như vậy, nhưng trên mặt tình cảm cũng rất hy vọng chính là bọn họ làm ra. Phải biết rằng, thứ không biết rõ còn khiến người khác sợ hãi hơn nhiều.

Đáng tiếc, ánh mắt Đường Man huy đều thực bằng phẳng, “Ta cần trở về cùng mọi người thương lượng một chút.”

Tinh thần Carlton chỉ tập trung trong chốc lát liền cảm thấy mệt chết đi được, khoát tay nói, “Đi đi.” Hiện tại cũng chỉ có thể tử mã đương hoạt mã y (ngựa chết đương ngựa sống: liều một phen, chỉ đã biết rõ việc không còn cứu vớt được nhưng vẫn nuôi hy vọng, cũng chỉ việc muốn thử lần cuối cùng – tham khảo: tamvoi.wordpress.com).

Đường Man Huy trở về, quả thật cùng mọi người thương lượng. Ánh mắt của lão đảo qua những người trước mặt này, ở hai người thoáng dừng một chút. Lão biết, trong đám dị năng giả cũng không hoàn toàn không có người của chính phủ Mỹ. Chính lão ở trong đám người thường còn có mấy cái trinh thám như vậy đâu, mấy người kia đều là dị năng giả đặc thù, có thể hoàn toàn giả tạo thành người thường, mà vài người này đều chân chính là dị năng giả, chỉ có điều bọn họ lại làm việc cho chính phủ Mỹ mà thôi.

Đại bộ phận người đối công việc kiểu này không cảm thấy hứng thú, bọn họ đối chính phủ Mỹ không mấy hảo cảm, thậm chí có người vui sướng khi người gặp họa mà nói: “Đó cũng là bọn chúng xứng đáng, bình thường làm nhiều việc xấu, Thượng Đế mới có thể trừng phạt bọn chúng như thế đi!”

Đường Man Huy không nói gì thêm, nhưng thật ra có mười mấy người đứng dậy, lão khá là hào sảng đem những người này nhất trí đưa tới chỗ Carlton, bản thân lại từ chối nói: “Thực xin lỗi Carlton tiên sinh, dị năng của ta chỉ sợ đối các người không có tác dụng gì, tuổi lớn thân thể cũng không còn lạnh lẽo, bọn họ đều là dị năng giả vĩ đại tại phố người Hoa San Francisco chúng ta, người cứ yên tâm.”

Carlton đối cáo già này không có biện pháp.

Bốn người Thẩm Trì trong nội thành Las Vegas còn đang nhàm chán đánh quái, Thẩm Lưu Mộc, Kỷ Gia cùng Minh Nguyệt đều là dị năng giả cấp năm, nhưng nếu luận hiệu suất giết tang thi, vẫn xa xa không bằng Thẩm Trì, Đường Môn vĩnh viễn là lợi khí quần sát.

“Ba ba, nơi này có một tang thi E cấp!” Thanh âm Thẩm Lưu Mộc truyền đến, không đợi Thẩm Trì đi qua, Kỷ Gia cùng Minh Nguyệt liền liên thủ giúp đỡ Thẩm Lưu Mộc đem tang thi E cấp kia tiêu diệt.

... Thẩm Trì phát hiện, mấy việc mang trẻ con rất hung tàn chẳng hạn, có đôi khi cũng rất...

“Thẩm thúc thúc, Tiểu Hoàng đã trở lại!” Kỷ Gia khống chế Tiểu Hoàng giết chết mấy binh lính nhận lệnh của Carlton mang tư liệu về Washington kia, bởi vì trong đó có đồ mà ba “tiền sĩ” giao cho bọn họ, nên Thẩm Trì nghĩ vẫn là đoạt lấy xem cho an tâm.

Kỷ Gia mở ra giấy dai bọc tư liệu, Tiểu Ngư ngồi trên vai nàng, từng câu từng chữ đọc lên. Càng đọc, sắc mặt Thẩm Trì càng không xong!

“... Ngày mùng 9 tháng 7, 100 vị dị năng giả cấp hai bị buộc tới địa điểm chỉ định số 1... Ngày thứ ba toàn bộ mất liên lạc, biểu hiện sinh mệnh về không...”

“... Ngày 11 tháng 7, 100 vị dị năng giả cấp ba bị buộc tới địa điểm chỉ định số 2... Ngày thứ hai mươi sáu toàn bộ mất liên lạc, biểu hiện sinh mệnh về không...”

“... Ngày mùng 6 tháng 8, 30 vị dị năng giả cấp bốn bị buộc tới địa điểm chỉ định số 3... Ngày thứ ba mươi một toàn bộ mất liên lạc, biểu hiện sinh mệnh về không...”

“ ... ”

“ ... ”

Đoạn dài đoạn dài phân tích có rất nhiều từ chuyên môn, Thẩm Trì nghe không hiểu lắm, nhưng cũng không gây trở ngại việc hắn nghe hiểu những nội dung phía trước. Chẳng thể trách mấy tên người Mỹ này nghe nói bốn người bọn hắn như vậy mà thấy thích thấy thèm, phỏng chừng nước Mỹ còn chưa có dị năng giả cấp năm đâu! Mà Thẩm Trì biết sau này dị năng giả cao giai nước Mỹ cũng rất thừa thớt, cũng không đơn giản tất cả là nguyên nhân do sự phân biệt giữa người thường cùng dị năng giả, trên một trình độ nào đó, cũng là do chính bọn họ gây ra! Loại thực nghiệm này hoàn toàn là dùng mệnh của dị năng giả đến lấp vào, riêng phần văn bản ghi chép này số dị năng giả tử vong đã vượt quá một ngàn người, mà trong đó cũng không thiếu dị năng giả cao giai. Hiện tại người cầm quyền nước Mỹ vẫn là người thường, mới có thể không thèm để ý chút nào làm ra loại chuyện này đi? Nếu như là tại Trung Quốc, vì lợi ích có lẽ cao tầng cũng sẽ làm thôi, nhưng chắc chắn sẽ không thuận lợi như vậy, bởi bên trong cao tầng Trung Quốc cũng có rất nhiều dị năng giả.

Bất tri bất giác, Tiểu Ngư đã đọc đến cuối cùng:

“Có 97,3% xác suất, mặt thể giáng lâm cùng những địa điểm này có liên quan, hiện hoài nghi những địa điểm này có phóng xạ...”

Cả người Thẩm Trì chấn động, không dám tin nhìn về phía Tiểu Ngư, mà Tiểu Ngư dù sao cũng chỉ là một con rối gỗ, nó vẫn bình tĩnh tiếp tục đọc.

“Văn kiện cơ mật số F961, kết luận máu chốt —— 30 vĩ độ Bắc.”

Nhất thời bốn người không một ai thốt lên câu gì, chẳng sợ ba nhóc niên kỷ còn không lớn, còn rất nhiều thứ trong phần văn kiện thật dài này cũng nghe không hiểu lắm, nhưng đã đủ để bọn y làm ra một vài phán đoán.

Kỷ Gia cầm trên tay phần văn kiện kia, cảm thấy có điểm phồng.

Thẩm Trì không tiếp tục do dự nữa, dưới ánh mắt ba nhóc hạ quyết định, “Kết thúc chuyện tại Las Vegas, chúng ta ngay lập tức trở về nước, trên Thái Bình Dương không dễ phán đoán phương hướng, chúng ta nghĩ biện pháp tiến vào Đông Âu, từ nước Nga trở về!”

Ba nhóc đều gật gật đầu, Thẩm Lưu Mộc ánh mắt thâm trầm, “Mười hai người còn lại kia phải nhanh chóng giết chết, không thể lưu một kẻ làm nhân chứng sống, toàn bộ phải chết tại đây mới có thể chôn vùi chuyện này.”

“Chúng ta phải bình tĩnh.” Kỷ Gia nói, “Không thể để người Mỹ sinh ra hoài nghi đối với chúng ta.”

Minh Nguyệt lại một lần nữa đâm rách ngón tay, thì thào niệm hai câu gì đó mới xoay đầu lại, “Ta khiến tiểu quỷ gắt gao coi chừng bọn họ, chờ trở về ngoại thành Las Vegas lại bố trí một Thiên Môn trận cỡ lớn, tại trước khi chúng ta xử lý mười hai người này, ai cũng không thể vào.”

Thẩm Trì nặng nề gật đầu.

Hắn không có biện pháp che dấu xúc động bản thân, thẳng đến vài năm sau, Trung Quốc vẫn chưa thể cởi bỏ bí mật mật thể, khi đó nước Mỹ đã cùng Trung Quốc nối liền thông tin, thân là thành viên chủ lực của Lôi Đình, có nhiều việc Thẩm Trì biết rất rõ ràng, Lôi Đình luôn luôn là tiểu đội dị năng giả mà chính phủ tin tưởng, nếu có tin tức về bí mật mật thể, không đến mức bọn hắn một xú tiếng gió cũng chưa nghe đến.

Hắn cũng nghe nói về sau, tình hình tang thi của nước Mỹ so Trung Quốc thực sự tốt hơn nhiều lắm, khi đó còn chưa thấy có bao nhiêu kỳ quái, dù sao dân cư nước Mỹ vốn ít hơn Trung Quốc. Giờ nghĩ lại, đã lòi cổ quái, hắn bây giờ đang trên đất Mỹ, nơi này tang thi cỏ dại lan tràn, Trung Quốc căn bản không thể bắt bắt hơn so với nơi này!

Nước Mỹ nhất định là bởi lấy số lượng lớn mạng của dị năng giả mới có thể cho ra được kết luận như vậy, lại gắt gao che dấu, tin tức cũng không có truyền ra ngoài, Trung Quốc mới không thể biết tới.

Trái tim Thẩm Trì đập thình thịch nhảy loạn, hắn hít vào một hơi thật sâu, nhìn sắc trời dần dần sáng lên, cảm thấy được, tựa hồ đằng sau tầng mây đen thật dày kia, mơ hồ có tia sáng mặt trời.

Mặc kệ như thế nào, hắn vẫn hoài niệm mùa xuân trời trong nắng ấm, mùa thu khí trời mát mẻ thật lâu trước kia.

Rất hoài niệm, rất nhớ nhung.

Tiếng sấm rền vang, cuồng phong thổi tán loạn tóc hắn, những hạt mưa to không sạch sẽ trút xuống như nước.

==== =====

Suy nghĩ của tác giả: →__→ giải khai bí mật mật thể

Tiểu đội nhỏ của Thẩm Trì sẽ không trở thành anh hùng cứu vớt thế giới, lại thành chìa khóa cứu vớt thế giới

Cái gì kia, trộm gì đó của lão Mỹ một chút cũng không thấy chột dạ!

Ngọa tào, gần nhất lão Mỹ thật sự là quá kiêu ngạo có được hay không!

Cám ơn ngư lôi của Tô Quỳ Thâm Thủy, quá cảm động luôn chụt, đều đưa mấy cái rồi ~o(>_<)o ~ quá yêu người, sao sao đất, (3)

Cám ơn địa lôi của Chu Xích Mặc Hắc, yêu người, (3)

66. Chương 66: Thập Tự Giá Màu Đỏ

Bởi vì lòng tôn tâm sự, nên bốn người giết tang thi càng thêm ra sức. Muốn nói về cấp bậc dị năng của bọn hắn, kỳ thật cũng không tính thực nghịch thiên, tỷ như hiện tại Trung Quốc nói chung vẫn là có mấy người dị năng giả cấp năm. Nhưng dù sao giờ cái gì cũng chẳng quan trọng nữa, tại thời điểm mấy người Thẩm Trì không biết còn chưa tính, hiện tại lại biết vĩ độ 30 độ Bắc này, liền có một loạt ý tưởng dồn dập xuất hiện. Nói thí dụ như, vì sao người sau khi chết đi sẽ biến thành tang thi, vì sao tốc độ tiến hóa của tang thi cùng con người không khác biệt lắm, phẳng phất như đang duy trì sự thăng bằng của cán cân ——

Nếu như là do vật tạo phóng xạ, thì loại đồ vật này đồng thời đều có tác dụng đối người tiến hóa cùng tang thi, vậy nghe cũng khá hợp lý.

Mà cái cụm từ vĩ độ 30 độ Bắc này Thẩm Trì không phải lần đầu tiên tiếp xúc đến. Lúc trước đi qua nghĩa địa quan tài treo Tam Hiệp, nơi đó cũng ngay tại phụ cận vĩ độ 30 Bắc quý dị, mà cái khu Thần Nông Giá bọn hắn không thể đi vào kia, cũng đồng dạng tại gần vĩ độ này. Trên tay Thẩm Trì cầm một tập bản đồ, nhìn đường vĩ tuyến kia, cảm thấy cảm tập bản đồ này có chút phóng tay.

30 vĩ độ Bắc là một đường vĩ tuyến thần bí mà lại kỳ lạ. Ngón tay Thẩm Trì xẹt qua theo nó, trên đường vĩ tuyến này không chỉ đi ngang Trung Quốc, mà mấy dòng sông lớn trên thế giới, tỷ như sông Nile Ai Cập, sông Euphrates Iraq, Trường Giang – Trung Quốc, sông Mississippi nước Mỹ, đều tại trên một vĩ tuyến này đổ ra biển. Càng khiến người khác thấy thần bí khó dò chính là, trên đường vĩ tuyến này có rất nhiều địa danh tự nhiên nổi danh nan giải cùng nền văn minh bí ẩn, tập bản đồ này có ghi những địa điểm tiến cử lữ hành, thậm chí còn thuyết minh, giải thích rất rõ ràng. Dem bản đồ thế giới chia tách ra làm các phần chỉ dẫn tỉ mỉ, Thẩm Trì mới nhét nó trở lại ba lô, mà mặt trên các phần đó rất rõ ràng nói về ——

Vừa vặn xây chính xác tại khối đại lục trung tâm địa cầu – quần thể Kim Tự Tháp Ai Cập, cùng với bí ẩn tượng Nhân sư khiến mọi người nan giải; những bí họa “Hỏa thần hỏa chủng” (Bức bí họa mỗi lửa của vị thần Hỏa, tìm mãi mà chả ra, kiến thức quá hạn hẹp:< ai biết chỉ mình với) thần bí của sa mạc Sahara Bắc Phi; biển Chết; “Vườn treo” Babylon; là nơi lục địa Atlantic huyền thoại bị nhấn chìm, và kèm theo rất nhiều câu chuyện xưa khủng bố về “Tam giác quỷ Bermuda”; di chỉ Maya viễn cổ làm con người hàng thập kỷ qua nhìn lại vẫn phải than thở, còn những kiến trúc cổ khiến người kinh ngạc không ngớt cùng nhiều vị trí bí ẩn khó hiểu đều nằm trên đường vĩ tuyến này, không thể không khiến lòng người cảm thấy dị thường.

Riêng Trung Quốc, có rất nhiều địa danh nổi tiếng tương quan với vĩ độ này, còn chưa tính nghĩa địa quan tài treo và Thần Nông Giá đám Thẩm Trì đã đi qua, cũng không tính dãy núi Himalaya, thì có những nơi khác như biển Chết, địa điểm sông Trường Giang bị khô cạn, hang động kỳ bí ngàn năm tại An Huy, tam giác quỷ hồ Bà Dương* vân vân, tại những năm trước, những địa điểm này đều nổi danh bởi sự quý dị, tới mặt thế, chỉ sợ dù có người mất tích tại nơi đây cũng sẽ chẳng khiến ai chú ý đi?

Sâu trong nội tâm, Thẩm Trì đã tin vào phần báo cáo này của nước Mỹ.

Kéo dài mãi từ Đông hướng sang Tây, tính từ quần đảo Chu Sơn – Chiết Giang đến Tây Tạng, dọc theo vĩ tuyến có tổng cộng chín tỉnh hoặc khu tự trị, bao gồm Chiết Giang, Giang Tây, An Huy, Hồ Bắc, Hồ Nam, Trùng Khánh, Quý Châu, Tứ Xuyên, Tây Tạng. Vĩ tuyến này dài như vậy, cắt dọc qua chính cái Trung Quốc, Thẩm Trì cũng không biết địa điểm nào trên vĩ tuyến mới là nơi có vấn đề nữa, riêng việc tưởng tượng về sau Trung Quốc sẽ đầu tư vào bao nhiêu sinh mệnh mới có thể đưa ra kết luận, đã khiến da đầu hắn tê dại.

“Ba ba.” Thẩm Lưu Mộc nhìn tảng lớn hoa ăn thịt người đem tang thi nuốt chửng, rồi nhìn về phía Thẩm Trì lần này nghỉ ngơi hơi dài.

Thẩm Trì “Ân” một tiếng, lông mày cũng chưa giãn ra.

Thẩm Lưu Mộc cười cười, cứ vậy nhìn hắn. Kỳ thật mặc kệ có phải là mặt thể hay không, đối với Thẩm Lưu Mộc mà nói lại chẳng có bao nhiêu ý nghĩa. Thời điểm mặt thể tiến đến y còn quá nhỏ, trên thực tế y đã thành thói quen cuộc sống những tháng ngày lang bạt kỳ hồ một đường giết chóc đi tới như vậy, nhưng nếu ba ba muốn làm cái gì, y liền lập tức giúp đỡ, cam tâm tình nguyện, chỉ cần ba ba cao hứng.

Y cũng từng nghĩ tới, vì sao lại yêu ba ba đến như vậy?

Kỳ thật bản thân cũng chẳng rõ, điều rõ ràng duy nhất chính là, có lẽ ngay từ bắt đầu, ba ba coi y trở thành con trai nuôi nấng, nhưng y lại chưa bao giờ đem ba ba trở thành người cha chân chính cả. Lúc cha của y chết, tuy y chưa thể nhớ được nhiều người nhiều việc, nhưng cảnh tượng lúc đó y căn bản sẽ không bao giờ quên. Y nhớ rõ người nam nhân kia cả người đầy máu chết đi như thế nào, cứ vô dụng như thế mà ngã vào vũng máu. Y không cần cha, tại cô nhi viện, dù có phải tiếp tục trải qua những ngày khổ cực đau đớn, y đều không gửi hi vọng sẽ có một ngày, có một người cha đến cứu vớt y.

Ba ba luôn luôn muốn đem y trở thành đứa trẻ bình thường. Kỳ thật trong lòng Thẩm Lưu Mộc lại hiểu rõ, y không phải, y chưa bao giờ là người như thế, nên, từ lần đầu tiên người kia cười với y, lúc người kia đối tốt với y, tình cảm của y liền từ đầu đến cuối không phải sự ỷ lại của người con với người cha, mà là một loại ham muốn chiếm giữ.

Y muốn chiếm giữ người duy nhất trên thế giới này tốt với y, y muốn độc chiếm sự ôn nhu của hắn, chỉ đơn giản như vậy mà thôi.

Thẩm Lưu Mộc rất rõ ràng trong thâm tâm mình có một đầu thú, nó khát máu lại nóng nảy, chỉ có một người mới có thể xoa dịu nó, người đó chính là Thẩm Trì, không một ai khác. Mặc kệ là khi nào, mỗi lần y nhìn Thẩm Trì lại có cảm giác có thứ gì đó trong nội tâm mình rục rịch, vừa chua xót lại mềm mại, ngứa ngứa mà tê dại.

Thẩm Trì ngẩng đầu, liền thấy Thẩm Lưu Mộc dùng một loại ánh mắt không thể nói rõ nhìn hắn. Rõ ràng chỉ là nhìn thôi, Thẩm Trì lại có một thứ cảm giác vi diệu là tên nhóc hỗn láo kia đang dùng ánh mắt lột quần áo hắn... Vì thế, hắn có chút không được tự nhiên nghiêng đầu đi, kêu Minh Nguyệt cùng Kỷ Gia lại

đây.

Nội thành Las Vegas không tính là quá lớn đã trở thành một thành phố trống không. Tại sau khi Thẩm Trì mất kiên nhẫn, liền dựa vào điểm đỏ trên bản đồ để phán đoán, trực tiếp tìm tang thì E cấp bắt gọn, rồi sau đó chính là đại quy mô thanh lý, ba nhóc đều bị hấn làm cho một ngất ngư.

“Sau khi trở về đều giết hết bọn họ sao?” Thẩm Lưu Mộc hỏi.

Minh Nguyệt ngẩng đầu lên, “Ta đã khiến nhóm tiểu quỷ hút tinh khí của bọn họ, bọn họ sẽ dần dần trở nên càng ngày càng suy yếu, tâm thần không yên, chúng ta sẽ xuống tay dễ hơn, hơn nữa, người như vậy chết đi sẽ không dẫn tới nhiều hoài nghi.”

Kỷ Gia thật cẩn thận lấy một hộp nhạc từ ba lô ra, “Thẩm thúc thúc, cần dùng cái này không?”

Thẩm Trì liếc nhìn chiếc hộp một cái, quyết đoán lắc đầu, “Trước không cần dùng.”

... Đó là đại sát khí, cho dù là Thẩm Trì, trong lòng đối với nó cũng tồn vài phân kính sợ. Hộp này là rỗng gỗ mà Kỷ Gia làm lâu nhất, chính là những ngày phiêu lưu trên biển kia, nàng chỉ làm được có một chiếc hộp này thôi. Một trăm con, mỗi một con đều được điêu khắc cực kỳ tinh tế, sở hữu một đôi cánh mỏng như cánh ve. Kỷ Gia có tay nghề như vậy, cũng nhờ vào sau khi tiến cấp năm, mới sở hữu loại thủ pháp điêu khắc thần kỳ như thế. Những vật nhỏ kia đồng dạng không phải dùng gỗ làm ra, chúng nó đều xuất phát từ xương cùng một con cá khắc lên Tiểu Ngư, nhưng Tiểu Ngư dùng là xương đầu cá thẳng từ xương sống lên, những con trong một hộp này lại làm từ các cái xương nhỏ nhỏ của con cá.

Khắc chính là những con rối nhỏ như con muỗi, một đám óng ánh long lanh trông thật phần đáng yêu. Sau khi Kỷ Gia đột phá cấp năm, mới có tay nghề đem từng con từng con gắn lên đôi mắt. Những thi thể muỗi độc kia luôn bị Thẩm Trì thu vào trong ba lô, hoàn toàn không bị hư hỏng. Hẳn lúc trước nghĩ định đưa Kỷ Gia để làm một ít đồ chơi nhỏ phòng thân, lại không ngờ rằng làm nên một thứ hung tàn như thế.

Một hộp muỗi dùng xương cá khắc kia lúc bay lên lại lặng yên không một tiếng động, thêm khả năng ẩn nấp của con cá biến tiến hóa nữa, dị năng giả lợi hại còn khó mà phát hiện tung tích của bọn chúng nữa là. Không giống như đám muỗi độc lúc trước, thời điểm bay chung quanh vang lên tiếng ong ong hoàn toàn bại lộ thân phận chúng nó, một mối lửa quơ qua liền chết ầm ầm một mảnh, nhưng được cái những con muỗi độc tiến hóa kia có một điểm đáng khen, đó chính là kịch độc.

Loại kịch độc này một khi tiến vào thân thể người, sẽ ngứa đến mức làm người chịu không nổi, hoàn toàn không có nửa điểm vết thương lưu lại, cũng không có bất cứ dấu vết gì, chỉ là thấy ngứa, ngứa đến mức muốn cào tim cào phổi. Hẳn có thể chịu được đau nhức gấp mấy lần người thường, lại thiếu chút nữa nhịn không được loại ngứa kia mà mất khống chế, loại ngứa đó sẽ làm cho người ta nổi điên, làm người ta trực tiếp nhìn mình đem bản thân cào thành nát vụn.

May mắn Thẩm Lưu Mộc là dị năng giả Mộc hệ, nếu không, loại chất độc này căn bản không giải được.

Trong hộp trên tay Kỷ Gia, có một trăm con muỗi như vậy.

“Kỳ thật thứ này không tồi.” Thẩm Lưu Mộc lại nói, “Chỉ cần thả một con ra liền đủ giải quyết bọn họ, ta còn có thể lấy ra một loại phấn hoa đặc biệt, đưa Kỷ Gia rắc lên người bạn nhỏ kia, cam đoan sau đó không nhìn ra tí xú dấu vết nào.”

Minh Nguyệt cũng xum vào đây, “Tiểu quỷ của ta có thể gia tăng một ít tiết mục hứng thú, tỷ như khiến mọi người chứng kiến một ít cảnh tượng hào huyền chẳng hạn? Làm cho người cả ngoại thành có thể thấy Liệt hỏa Địa ngục trong lòng mấy tên quỷ Tây kia, nhìn bọn họ rành rành đem bản thân giết chết, ân, óc tưởng tượng mấy tên quỷ Tây cũng không tệ lắm đi?”

Thẩm Trì: “...”

“Đừng rồi Thẩm thúc thúc, Đường Man Huy kia có một cô bé hình như thấy được tiểu quỷ của ta.” Minh Nguyệt bỗng nhiên nói.

Thẩm Lưu Mộc chẳng hề gì: “Không thì đem cô ta cũng làm thịt.”

“Cô bé có nói cho ai không?”

“Nói cho Đường Man Huy.” Kỷ Gia nhìn về phía Thẩm Trì, rồi gõ chim của nàng luôn luôn ở lại ngoại thành, “Bất quá Đường Man Huy đã cảnh cáo cô bé, không được nói cho bất luận kẻ nào.”

Thẩm Trì gật đầu, “Nếu như vậy trước hết thả cho bọn họ một con ngựa, nói không chừng Đường Man Huy còn có hữu dụng...”

“Có cái gì hữu dụng?”

“Có thể giúp chúng ta nhanh chóng thoát thân.”

Một con muỗi trong suốt bay hướng ngoại thành, nó bay cũng không nhanh lắm, nhưng từ nơi này bay đến ngoại thành cũng không tốn thời gian lâu, đem Thanh Thanh để lại trong nội thành, bốn người Thẩm Trì cứ như vậy lặng yên không một tiếng động thông qua bùa Độn Thổ về tới ngoại thành.

Minh Nguyệt bắt đầu bày trận phù, một cái trận phù cỡ lớn như vậy cần hao phí đại lượng tinh lực, may mắn có Thẩm Lưu Mộc ở, dị năng giả Mộc hệ trên một trình độ nào đó thực vạn năng... Thẩm Trì mượn khinh công nhảy lên nóc tòa kiến trúc cao nhất gần đó, Kỷ Gia đứng bên cạnh hắn.

Chừng một giờ sau, một dây leo xanh biếc quấn chặt lan can bên chân của Thẩm Trì, Thẩm Lưu Mộc cùng Minh Nguyệt cứ như vậy được dây leo đưa lên.

Thẩm Lưu Mộc có chút hưng phấn nói: “Ba ba, chờ xem một vở kịch hay đi!”

Minh Nguyệt cắt qua bàn tay, dùng một tấm bùa thấm đẫm máu, kiếm gỗ đào trong tay đâm thủng lá bùa kia, tại không trung vẽ một đồ án quỷ dị, “Đi!”

Phù trận Thiên Môn, vận hành, ngoại thành Las Vegas đã bị vây hãm, một đoàn bóng tối bao trùm, toàn bộ tiểu quỷ từ trên thân thể mười hai vị người Mỹ kia bay lên tụ lại với nhau.

“Áo cảnh này có thể duy trì bao lâu?” Thẩm Trì hỏi.

Sắc mặt Minh Nguyệt vừa chuyển trắng, Thẩm Lưu Mộc liền cầm tay cậu trị thương, rất nhanh lại vô sự, “Nửa giờ đến một giờ là không thành vấn đề.”

Áo cảnh Liệt hỏa Địa ngục không phải lần đầu tiên Thẩm Trì chứng kiến, nhưng vẫn phải cảm thán độ chân thật của nó. Rõ ràng còn chưa tới thời điểm bầu trời tối đen, cả ngoại thành Las Vegas lại tối sầm, cho nên mọi người mới nghi hoặc mà xuất môn, lại phát hiện bốn phía tựa như Địa ngục nổi lên lửa lớn hừng hực, cũng không thiếu ác ma khô đét gây trở ngại xương tủy mạo xấu xí xuất hiện trên nền tiếng thét chói tai bi thảm, loại cảnh tượng này làm cho người ta lông tơ dựng đứng, đáng sợ cực kỳ.

Hơn nữa, bối cảnh còn thêm âm thanh tiếng sấm mưa to như trút nước.

“Không, không, không ——” Behringer điên mất mà gào lên, “Tại sao lại như vậy! Thượng Đế a! Cầu xin tha thứ cho ta đi...” Cô ta khóc đến mặt mũi tèm lem, lại đột nhiên cảm giác người có điểm ngứa, mới đầu chỉ một chút thôi, sau lại tựa như ngứa nhưng nhúc nhích dưới da, khiến cô ta không nhận được mà cào cấu cả cơ thể mình.

Thời tiết nóng bức, cô ta mặc bộ đồ chỉ có áo sơ mi trắng hơi mỏng cùng một chiếc chân váy bằng vải dệt dáng chữ A, tất chân trên đùi đã sớm bị xé rách, mà móng tay của cô ta đang hướng trên đùi trên tay cào, không biết vì sao da thịt cô ta lại như vôi trát tường, cào một phát da thịt liền ào ào rơi xuống, máu tươi chậm rãi chảy ra.

Behringer không thể che giấu được sự kinh sợ, cô ta té chạy ra ngoài, “Cứu mạng! Cứu ta! Cứu...”

Vừa chạy vừa không nhận được mà cào lên cơ thể, cô ta nghĩ nước mưa có thể khiến bản thân thoải mái hơn chút, kết quả lại hoàn toàn không có chút tác dụng nào. Rất nhanh, trên người cô ta có vô số vết máu. Rõ ràng da con người cũng không phải dễ dàng bị cào rách đến nát như vậy, nhưng thân thể của cô ta lại tựa như đậu phụ, chỉ cần cào phát liền rụng cả đồng da thịt, điều này hiển nhiên là có công lao của phần hoa thần kỳ mà Thẩm Lưu Mộc sở hữu.

Không quá bao lâu, Behringer đã hoàn toàn biến thành cả người đầm máu, đáng sợ thật đáng sợ, thân thể vừa đau vừa ngứa, máu trên người bị nước mưa xối xuống, nhuộm đỏ cả một mảng đất dưới chân cô ta.

Tất cả mọi người không ai dám tới gần, cô ta vừa đến gần liền nhanh chóng trốn tránh, Behringer đều hận không thể cào cả trái tim ra, da thịt trên người lá tả rơi rụng xuống đất, cả người máu tươi đầm đìa.

Carlton đầy mặt hoảng sợ mà nhìn cô ta, bởi vì gã cũng bắt đầu cảm thấy ngứa. Gã là một quân nhân có ý chí kiên định, tay đã phát run lên rồi, nhưng vẫn gắt gao nhìn không gãi cào, nhưng cái loại ngứa này lại càng ngày càng kịch liệt, khiến gã không thể khống chế nổi!

Behringer hét chói tai nhào vào lửa lớn Địa ngục, tất cả mọi người tận mắt thấy cô ta bị ngọn lửa nuốt lấy, bị đám ác ma xé nát, không khỏi đồng loạt rung mình.

Carlton rút cuộc nhìn không được, gãi lấy gãi để cánh tay mình, nhìn da thịt từ móng tay rơi xuống, gã cuối cùng hồng mắt, “Không ——”

Bằng vào ý chí mà cầm lên súng bên hông, chậm rãi nhắm hai mắt lại, run tay đem súng lục chống lên huyết thái dương, gã tuyệt không muốn tựa như Behringer hoàn toàn đánh mất đi tôn nghiêm mà chết như vậy.

Chẳng sợ tự sát cũng đồng dạng phải xuống địa ngục, nhưng gã là một quân nhân, đến chết cũng không thể khuất phục!

“Pằng!” Tiếng súng vang lên.

Thẩm Trì lặng lẽ nhìn, “Người này cũng có chút cốt khí.”

Minh Nguyệt không có để nhóm tiểu quỷ ngăn cản gã, chúng nó có thể khiến xe không khởi động được, đồng dạng cũng có thể khiến súng lục kẹt đạn, nhưng cậu lại không làm như vậy, trong mười bảy người vị Carlton này xem như là kẻ có ý chí kiên định nhất, coi như cho gã một chút tôn trọng cuối cùng đi, liền chết như vậy không phải chịu tra tấn cũng được rồi.

Thẩm Trì đối người Mỹ không có nhiều ấn tượng tốt, hơn nữa khi bọn họ thảo luận muốn đem bốn người đám Thẩm Trì thực hiện kế hoạch thực nghiệm rõ ràng có thể nghe ra, những kẻ đứng đầu chính phủ Mỹ này, căn bản không coi trọng mạng người, sinh mệnh của người ngoài chẳng lẽ không phải sinh mệnh sao? Đến phiên bản thân bọn họ, cũng phải thất kinh tựa trò hề như vậy, con người luôn luôn là sinh vật hai mặt.

Ngoại trừ Carlton ra, vài tên quan quân còn lại không có cốt khí như thế, lúc quyết định cuộc sống của người khác thì có thể vênh mặt hất hàm sai khiến, đến phiên bản thân, lại khóc rống nước mắt nước mũi tèm lem quỳ xuống kêu to thỉnh cầu Thượng Đế khoan dung, thậm chí có người còn đem tội nghiệt bản thân từng cái từng cái nói ra, chỉ cầu Thượng Đế đừng khiến gã phải chịu đựng loại trừng phạt này, đừng dày gã xuống Địa ngục.

Không lâu, trong sân lại nhiều hơn mấy huyết nhân (người máu), không thể không nói, con muỗi loại này quả thực so vũ khí sinh hóa còn muốn đáng sợ hơn.

Ngoại thành Las Vegas không chỉ có mấy trăm dị năng giả từ phố người Hoa San Francisco tới lần này, còn có người thường cùng quân đội đóng quân tại đây, cảnh tượng thảm khốc như vậy khiến không ít người đều quỳ xuống, rất nhiều người vốn tin đạo run rẩy móc ra Thập tự giá cầu nguyện, thế nhưng lại không phát sinh sự cố có kẻ cố gắng xông ra cảnh tượng Liệt hỏa Địa ngục, Minh Nguyệt để ngừa vạn nhất đã bày cả Thiên Môn phù trận cũng chưa phát huy được tác dụng.

Đôi mắt Thẩm Lưu Mộc hiện lên một tia xanh thẫm, nhìn về phía Kỷ Gia nói: “Xong chưa?”

Kỷ Gia gật gật đầu, Thẩm Trì thu cây Thập tự giá sơ sài mà Kỷ Gia vừa khắc xong từ cây thân gỗ Thẩm Lưu Mộc thúc giục sinh trưởng vào ba lô, dùng khinh công nhảy lên không trung. Cả tòa ngoại thành Las Vegas, giờ đây không ai dám ngẩng đầu nhìn lên không trung hắc ám không có bất cứ một tia ánh sáng nào, vì thế rất nhanh, bên trong Liệt hỏa Địa ngục, dựng đứng một cây Thập tự giá bằng gỗ thật lớn.

Đang lúc một người còn chưa chú ý tới, một dây leo màu xanh lặng lẽ từ nền đất thoát ra, những tên huyết nhân đang kêu gào bị thảm bị dây cuốn lấy, lôi về phía Thập tự giá.

Đường Man Huy không tin đạo, lão giống những người khác đều quỳ xuống cầu nguyện, khóe mắt lại thời thời khắc khắc chú ý xung quanh, Tiểu Như tựa vào bên cạnh lão run lấy lấy.

“... Là bọn hần, là bọn hần...” Thanh âm cô bé run đến không thành lời.

Đường Man Huy bịt miệng nàng lại, sau đó liền thấy dây leo màu xanh thẫm kia tại trước mặt mình lung lay một hồi, tựa như ụ hiếp.

Sắc trời dần sáng, chẳng sợ không trung vẫn là âm u đầy mây, lại không giống lúc trước không một tia ánh sáng nào, mưa to dần ngừng, tiếng sấm đình chỉ.

Liệt hỏa Địa ngục rút đi, chỉ còn lại một cây Thập tự giá thật lớn cắm vào đất. Trừ Carlton ra mười một người bị gỗ ghim chặt lên, máu tươi bọn họ hoàn toàn nhuộm đỏ Thập tự giá.

Mười hai người chết, một tòa thành sống.

Cả ngoại thành Las Vegas lặng ngắt như tờ.

==== =====

Suy nghĩ của tác giả: Cách kết thúc còn có một đoạn đầu, không nhanh như vậy a... ==

Không biết vĩ độ 30 độ Bắc có thể đi tìm hiểu một chút nha, thật là một đường tuyến thần kỳ!

Cám ơn địa lời của Độc Tiễn Cơ Quan Trư Đích Bát Cá, *lau mồ hôi*, hoa mắt đọc nhiều lần mãi mới xong... Yêu người, (3)

Cám ơn địa lời của Tiểu Tử, Dar, yêu các người, (3)

==== =====

*: Sông Trường Giang cạn kiệt: năm 1342, sông Trường Giang ở quận Thái Hưng, tỉnh Giang Tô (nay là thành phố Thái Hưng) vốn hàng nghìn hàng vạn năm không bao giờ ngừng chảy bỗng nhiên cạn kiệt đến đáy chỉ qua một đêm. Ngày hôm sau cư dân ven sông nhộn nhịp thi nhau xuống vùng đất cạn nhặt di tích sót lại. Rồi đột nhiên nước sông lại tràn về, khiến cho rất nhiều người bị chết đuối. 4 giờ chiều ngày 13 tháng 1 năm 1954, hiện tượng kỳ lạ này lại xuất hiện một lần nữa tại huyện Thái Hưng, tỉnh Giang Tô. Sau hơn 2 giờ, nước sông lại cuộn trào mãnh liệt đổ xuống. Tại thời điểm đó, bầu trời có màu vàng úa, nước sông Trường Giang đột nhiên ngừng chảy khô cạn, các tàu thuyền thay phiên mắc kẹt trên sông, sau hơn 2 giờ, nước sông mới cuộn trào chảy về... (theo baomoi.com)

Hang động kỳ bí tại An Huy: tháng 10 năm 2001, tại thành phố Hoàng Sơn, tỉnh An Huy, khi người dân đang chuyển lớp bùn đất dày sông Huashan, một hang động đã lộ diện sau hàng ngàn năm được giấu kín. Mọi người ngạc nhiên vì đây không phải hang động tự nhiên, nhưng dấu vết để lại cho thấy nó được tạo ra một cách rất nghệ thuật, khéo léo. Các nhà địa chất tin rằng nó được tạo ra ít nhất từ 1700 năm về trước. Nói chung là hang động này có cấu trúc rất phức tạp, rộng lớn, hang này lồng vào hang kia. Trong hang động người ta không tìm thấy được bất cứ dấu vết nào về văn hóa, lịch sử, hay chữ viết,... Đến hang động thứ 35, có thể nhìn thấy một tòa thành phố bằng đá dưới lòng đất, cầu thang làm kiểu ziczac, có giường đá, cầu đá, sự sắp xếp một cách khoa học, còn có cả hồ,... Khám phá hang động người ta đặt ra hàng loạt câu hỏi chưa có lời giải đáp như: đá thừa từ việc xây dựng hang động được mang đi đâu? Mực nước bên trong hang động cao hơn 2m so với mực nước sông bên ngoài, nếu không phải là nước sông bên ngoài, thì nước đó từ đâu ra? Hang động rộng lớn như thế, tại sao không thể tìm thấy bất cứ minh chứng lịch sử hay ngôn ngữ cổ đại nào? Hang động được tạo bằng những dốc cắt lớn, trùng với dốc của ngọn núi, nhưng trong một không gian trụ rộng như vậy lại không nghe thấy bất cứ tiếng vang, kiến trúc xuất sắc như vậy được thiết kế từ 1700 năm trước, bởi những người cổ đại? Trong hang động không tìm thấy bất cứ vật dụng thiết yếu nào, không thiết bị hay nguồn năng lượng chiếu sáng, không có vết tích của củi đốt, những người khai thác thắp sáng bằng gì? Mọi người đang không hiểu được ai là người đứng đằng sau công trình này? Và hang động lớn như vậy được dùng với mục đích gì... (theo china.com.cn – dịch nếu có sai sót, xin thông cảm, trans từ trung sang anh =))) dịch hết mới nghĩ sao ko trans luôn sang việt, và thực tế phũ phàng, may từ đầu không trans việt, nhìn mà đau cả đầu, ai muốn tìm hiểu kỹ hơn thì link đây nhé: <http://www.china.com.cn/chinese/2002/Aug/185493.htm>, chiêm ngưỡng hang động nào: https://www.google.com.vn/search?q=%E5%... oQ_AUIBigB

Tam giác quỷ hồ Bà Dương/Poyang: là một hồ tự nhiên lớn nhất Trung Quốc, hồ dài 173 km, rộng 74 km, vào mùa mưa, diện tích mặt hồ lên đến 4000km², mùa khô thu lại chỉ còn 1000km². Vẻ đẹp tự nhiên và trữ lượng tài nguyên phong phú khiến hồ trở thành điểm du lịch lý tưởng của du khách thập phương. Bên cạnh đó, còn là những truyền thuyết, huyền thoại kỳ bí xoay quanh nó từ hàng trăm năm nay. Và điều lạ lùng là những sự cố chỉ xảy ra ở vùng phía Bắc của hồ, gần một ngôi đền có tên Laoye. Thống kê cho thấy, từ năm 1960 đến 1989 đã có hơn 200 con tàu bị chìm một cách bí ẩn tại khu vực này. Hơn 1600 người Trung Quốc đã thiệt mạng. Chỉ riêng trong một ngày 3/8/1985, có tới 13 chiếc tàu thuyền bị mất tích và được cho là một trong những vụ tai nạn thảm khốc và bí ẩn nhất thế giới. Gần đây nhất vào ngày 5/3/2010, một con tàu có trọng tải 1000 tấn cũng đã đột nhiên biến mất không để lại dấu vết ở hồ Bà Dương trong khi không hề có gió và sóng trên hồ thời điểm đó. Tất cả những con tàu đắm ở đây tuyệt nhiên đến nay vẫn không thể tìm thấy xác, thậm chí cả những con tàu lớn có trọng tải tới 2000

tấn. (theo thuysanvietnam.com.vn) Đợt hạn hán kỷ lục tháng 9 năm 2016 vừa rồi đã làm hồ gần như cạn kiệt chỉ còn trơ lại đất đá cùng đồng cỏ, nước hồ chỉ còn cao có 10,6m. Các chuyên gia không rõ liệu nước có trở lại với hồ nữa hay không. Còn tại thời điểm hiện tại thì không biết tình hình hồ ra sao rồi ~.~

67. Chương 67: Ta Không Phải Anh Hùng

Lúc này Thanh Thanh to lớn mới đi vào ngoại thành, bốn người Thẩm Trì từ bên trong Thanh Thanh bước ra, hơi kinh ngạc nhìn Thập tự giá kia liếc mắt một cái. (Ảnh để *lau mờ hơi*)

Đường Man Huy tiến lên đón.

“Sao lại thế này? Chúng ta ở trong nội thành nhìn thấy bên đây ánh lửa ngút trời mới trở về, như thế nào mới một lát thôi đã không thấy tăm hơi?” Thẩm Trì cố ý hỏi.

Bên cạnh Đường Man Huy có rất nhiều dị năng giả, một đội binh lính lại đứng cách đó không xa, lão ý vị thâm trường mà liếc Thẩm Trì một cái, “Nơi này ra chút chuyện, chỉ sợ sẽ chẳng còn tâm tư để thanh lý tang thi tại nội thành nữa rồi.”

Thẩm Trì không thể không tán thưởng Đường Man Huy thức thời, người này chính là một lão cáo già, hiện tại bốn người Thẩm Trì chính là muốn tìm cách thoát thân, giờ lão nói như vậy, rất hợp ý Thẩm Trì.

Đầu óc Thẩm Lưu Mộc xoay chuyển rất nhanh, lập tức không vui vẻ nói: “Chuyện đã bàn bạc cẩn thận lại lật lọng, thật không thú vị!”

Kỷ Gia nhăn lại mày mảnh, “Cho nên công phu hai ba ngày này của chúng ta đều uống phí sao?”

Đường Man Huy lộ ra vài phần xin lỗi, muốn nói lại thôi.

Thẩm Trì nhếch miệng cười, “Thật có ý tứ a, còn có chuyện như vậy?”

Đứng tại chỗ tựa như tức giận, thanh âm có chút lớn.

Người xung quanh đều im lặng nhìn, một sĩ quan trầm mặt đi tới, “Đều lúc nào, còn nói nhảm gì!”

Tiểu Ngư nghe hiểu được cũng tương đương Kỷ Gia nghe hiểu được, vì thế nàng nở nụ cười, “Nếu đã như vậy, Thẩm thúc thúc, xem ra nơi này muốn đùa giỡn chúng ta rồi lại nghĩ quýt nợ, thiên hạ nơi nào có chuyện tốt như vậy.”

Tiểu Ngư tận tâm đem những lời này phiên dịch ra.

Sắc mặt quan quân có điểm khó coi, tâm tình của gã cực tệ, chẳng sợ những người kia chết không liên quan đến gã, nhưng xảy ra sự việc lớn như thế cũng ý nghĩa con đường thăng quan tiến chức của gã đã hoàn toàn hỏng, thì tâm tình có thể tốt được sao? Vung tay lên, một đội binh lính đồng loạt giơ súng chống lại bốn người Thảm Trì, hung ác nói: “Hiện tại, ai còn dám gây chuyện, ta nhất định sẽ khiến hắn chết khó coi!”

Đường Man Huy đứng một bên giữ im lặng, khoe môi lại thoáng lộ nét cười trào phúng.

Thảm Trì khiêu mi, không thể không nói, binh sĩ nào phẳng của nước Mỹ đúng là không ít, vì thế hắn nhìn vị quan quân kia, song phương giằng co trong chốc lát, mới chậm rãi nói: “Chúng ta đi!”

Những lời này Tiểu Ngư không có phiên dịch, nhưng vị quan quân kia cũng hiểu ý tứ của hắn. Bốn người Thảm Trì chậm rãi đi khỏi vùng ngoại thành, quan quân cũng không ngăn trở, lộ ra bộ mặt khinh miệt không thêm để ý.

Gã xem ra, chuyện lần này cùng bốn người phương Đông kia không hề liên quan, gã cũng không biết đám người Carlton đánh chủ ý xấu đối đám Thảm Trì, lại cảm thấy lúc sự việc phát sinh bốn người phương Đông đang tại nội thành giết tang thi, là đối tượng ít hiểm nghi nhất, cho nên lúc này bốn người Thảm Trì phải đi, gã cũng không ngăn cản, còn hung hăng nhổ bãi nước bọt lên mặt đất, “Mẹ bọn nó!”

Không chỉ gã, tâm tình nhiều người tại đây cũng đều không xong, ở nước Mỹ, người tin đạo vẫn rất nhiều, mặc cho ai tận mắt thấy một lần Địa ngục, giờ đây đầu óc cũng có điểm hỗn loạn, căn bản chưa thể tự hỏi.

Sự tình so với tưởng tượng của Thảm Trì còn muốn thuận lợi, Đường Man Huy rất phối hợp, vị này chính là một người tinh ranh, cứ như vậy chẳng sợ sau này chính phủ Mỹ có phát hiện ra chút kỳ quặc, lúc muốn tra bốn người bọn hắn, thì phải chịu trách nhiệm cũng sẽ rơi vào vị quan quân đã đuổi đi bọn hắn này, thật là một kẻ cáo già.

Thanh Thanh chuyển động dị thường nhanh nhẹn, Thảm Trì nhìn bản đồ, muốn thông qua con đường gần nhất đến Nga, xuyên qua đất Nga trở lại Trung Quốc, từ Thái Bình Dương trở về rất không ổn, trên biển quá khó phán đoán phương hướng.

Trải qua tàn phá của mặt thể, từng là thành phố phồn hoa nước Mỹ đều trở nên rách nát tiêu điều, không ít thôn trấn nhỏ lại còn vương chút nhân khí, rõ ràng người sống sót so Trung Quốc nhiều hơn một chút. Bốn người Thảm Trì thực hiện nhiên là dị năng giả, theo thái độ của rất nhiều người thường đối bọn hắn, chỉ biết nhóm dị năng giả của nước Mỹ cũng chẳng qua được ngày lành gì, người Mỹ chú ý tự do cùng nhân quyền vân vân, bọn họ lại sợ hãi càng ngày càng nhiều dị năng giả, tại mặt thể trở thành kẻ thống trị, mà quyền lợi của bọn họ liền bị xâm phạm. Ở mặt thể, điều lo lắng trong lòng người Trung Quốc vĩnh viễn là sống sót, sống thế nào cho rất tốt, lúc cơm mà chẳng có để ăn, căn bản không thể nghĩ ra được cái gì ngoài điều đó. Người Mỹ sống sót rất nhiều, cuộc sống dù tiếp tục gian nan lại còn có thể đi lo lắng chuyện ích lợi, cho nên mới tạo thành cục diện quan hệ dị dạng hiện tại giữa người thường cùng dị năng giả.

May mắn chính là, trong lục địa nước Mỹ, bọn hắn thu hoạch cấp cao nguyên tinh hơn nhiều so trong

Trung Quốc, có đôi khi còn có thể trên đường ngẫu nhiên đụng tới tang thi cao giai, còn tại Trung Quốc căn bản không có khả năng gặp được, bởi vì trong mỗi an toàn khu đều có dị năng giả cường đại nhất định, tang thi du đang tại mật thể năm thứ chín rất khó còn được bình yên vô sự.

Kế hoạch của Thẩm Trì là trước theo nước Mỹ hướng lên Canada, rồi đến Alaska qua eo biển Bering sang Nga (Alaska đối diện Nga qua eo biển Bering). Nói thật, sau khi mật thể quyền quản lý của nước Mỹ đối với vùng lãnh thổ nhất định sẽ xảy ra vấn đề, dù sao đất Mỹ cũng cách Alaska một tầng lớn thổ địa nước Canada, năm đó nước Mỹ lấy giá thấp mua Alaska từ trong tay của Sa Hoàng Nga. Sau mật thể, việc không chế mảnh đất này vẫn không thuận tiện bằng nước Nga.

Canada hoang vắng, đừng nói tang thi, ngay cả người cũng không dư nhiều. Phong cảnh một đường nhưng thật ra không tồi, chờ lúc tiến vào Alaska, vốn cũng sắp đến mùa đông, tại Alaska, lại càng có thể đem người đông thành người băng. Nơi này tại mật thể là một địa phương kỳ dị, đầy trời băng tuyết, phỏng chừng ngay cả tang thi cũng không thể sinh tồn ở trong này, bởi vì chỉ cần hiện thân thôi cũng sẽ bị băng tuyết đông cứng.

Cánh đồng tuyết mênh mông, không có một ngọn cỏ, hoàn toàn là thế giới băng tuyết.

Tại bên trong Thanh Thanh nhìn cảnh tượng thần kỳ bên ngoài, ngay cả Thẩm Trì cũng cảm thấy sợ hãi than, đây là cảnh tượng mật thể mới có, nguyên bản cũng là chỗ có người ở, lại biến thành nơi băng tuyết không một bóng người, trong đại tuyết lớn như lông ngỗng, Thẩm Trì biết dưới chân bọn hắn vốn là một hồ băng, nơi đây rất ít có thể phán đoán phương hướng, nhưng theo thành thị bị chôn vùi dưới lớp tuyết lúc trước bọn hắn nhìn thấy được, thì tầng lớn thổ địa nơi này đều phải là hồ băng mới đúng, có thể hiện tại hồ băng bị tuyết lớn che dấu, căn bản không nhìn ra, chỉ nhìn được dãy núi cách đó không xa khoác lên một tầng hàn băng, óng ánh long lanh, xinh đẹp cực kỳ.

“Nơi này thật đẹp.” Kỷ Gia cảm thán, mê muội nhìn bên ngoài.

Minh Nguyệt sóng vai ngồi bên nàng, cậu từ trước đến nay là một tên mặt băng tê liệt, ít có diễn cảm, lúc này lại cười cười, “Có muốn đi ra ngoài chơi hay không?”

“Vừa bước chân ra ngoài sẽ bị đông lạnh.” Thẩm Trì khẳng định nói, lấy thân thể của hắn mang từ trò chơi ra, cũng không dám khiêu chiến loại thời tiết rét căm căm cực đoan này.

Minh Nguyệt từ trong túi móc ra bốn lá bùa, “Không cần lo, có bùa Khu hàn!”

Thẩm Trì: “...” Người là Tinker Bell sao, trong túi cái gì cũng có...

Giẫm lên mặt tuyết mềm mại, cả người đều phải lún xuống, Thẩm Trì kinh hô một tiếng, một đám hoa lá mềm mại đã đem hắn nâng lên, đại thụ lấy kích thước hoàn toàn vượt qua bình thường cùng những đóa hoa xinh đẹp đứng trong gió tuyết, chúng nó lấy lực lượng của Thẩm Lưu Mộc làm chất dinh dưỡng, cho nên cũng không bị thời tiết rét căm căm này phá hủy, tại cánh đồng tuyết trắng tinh đứng thẳng một loạt cây xanh mơn mẩn điểm xuyết nhiều bông hoa, đem nơi đây biến thành một thế giới cực kỳ xinh đẹp kỳ huyền.

Tiếng cười thanh thúy của Kỷ Gia, Minh Nguyệt lôi kéo nàng, chạy băng băng trên nền tuyết như không chướng ngại.

Thẩm Trì mỉm cười nhìn hai đứa, giống như thứ luôn luôn nặng trĩu trong lòng trước đó lập tức buông lỏng. Đúng vậy a, sốt ruột cái gì, căn bản không vội một khắc này, hắn cố hết sức là tốt rồi, bản thân cũng không phải chúa cứu thế, hắn chỉ phải đem văn kiện giao cho những người tại Bắc Kinh kia, liền đưa cho Niếp Bình tốt nhất. Ngoài ra, hắn cống hiến một phần tâm lực là đến nơi, hắn cho tới bây giờ cũng chẳng phải anh hùng cứu vớt thế giới, làm gì phải mang lưng đeo gánh nặng trầm trọng!

Vừa nghĩ như thế, cả người hắn liền nhẹ nhàng hơn, thấy Thẩm Lưu Mộc dùng lá cây thật lớn chơi trượt tuyết, không khỏi hưng trí bừng bừng mà nhìn, Minh Nguyệt với Kỷ Gia đã sớm chạy vào trong bụi hoa, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng cười của Kỷ Gia.

“Thẩm Trì.” Thẩm Lưu Mộc bỗng nhiên hôn lên.

Thẩm Trì sững sốt, tại đây đầy trời gió tuyết cùng bụi hoa kỳ huyễn, hắn lần đầu tiên không tránh đi Thẩm Lưu Mộc hôn.

Thẩm Lưu Mộc cùng hắn đã làm điều thân mật hơn thế này, trừ bỏ một bước cuối cùng kia, cơ hồ đã làm nguyên bộ, nhưng mỗi khi Thẩm Lưu Mộc hôn hắn, chỉ cần Thẩm Trì kịp phản ứng, đều sẽ tránh đi.

Trong tâm lý hắn không bút được điểm mấu chốt kia, hôn, đây là việc làm giữa đôi tình nhân, nhất là kiểu hôn môi lưỡi quấn quýt trao đổi hơi thở, cho dù cơ thể bọn hắn từng giao triền với nhau, nhưng thân là nam nhân Thẩm Trì biết loại dục vọng này khó có thể khống chế. Chính là hôn, Thẩm Lưu Mộc hôn hắn nhiều lần lắm, lại mỗi khi Thẩm Lưu Mộc muốn làm sâu sắc nộ hôn hắn liền tránh được.

Lúc này đây, hắn không tránh đi, chỉ hoảng hốt nghĩ, khi nào thì, Lưu Mộc đã cao đến như vậy?

Rõ ràng kém mấy tháng nữa mới đầy mười bảy tuổi, cũng đã cao không khác Thẩm Trì mấy, những nét ngây ngô của thiếu niên trên người y càng ngày càng ít, hơi thở cường hãn bá đạo thuộc loại đàn ông từng ngày từng ngày dày nặng, nộ hôn này đã tràn ngập xâm lược tính, chẳng sợ đứa bé này bộ dạng có tiếp tục đẹp như thế nào, trong bản chất đã hoàn toàn có hơi thở nam nhân.

Tay giam cầm thắt lưng hắn rất dùng sức —— Thẩm Trì nhú mày, lúc này mới đẩy ra Thẩm Lưu Mộc.

Thẩm Lưu Mộc lại cười rạng rỡ, như xuân về hoa nở gió nhẹ liễu xanh.

Thẩm Trì: “...” Ngọa tào hàng này cười nhìn rất ngu xuẩn...

Bởi vậy, Thẩm Trì nói cái gì cũng không thể ỏi khỏi miệng, bắt đắc dĩ thở dài, tùy ý y tựa như bảo bối mà lôi kéo tay mình.

Kế tiếp Thẩm Lưu Mộc thật không có làm gì, cùng Thẩm Trì sóng vai ngồi trên cành cây, nhìn tuyết lớn rơi đầy trời, thiên địa an tĩnh, như thể tường hòa, không có tang thi, không có mùi khó nghe, không có mọi người quần áo rách rưới.

Thẩm Trì cảm thấy trong lòng thực an bình.

Thẩm Lưu Mộc lại tại thời điểm Thẩm Trì không chú ý, kéo lấy tay hắn, lạnh lẽ, mười ngón đan xen.

Y muốn làm, chính là dùng thủ đoạn mềm dẻo mà giết người —— ặc, không đúng, nước ấm nấu ếch, không đúng không đúng, hẳn là kêu lâu ngày sinh tình đi? Hi vọng một ngày so với một ngày Thẩm Trì có thể càng yêu mình thêm một chút là được, chỉ cần một chút thôi.

Bọn hắn dừng tại mảng hồ băng này một buổi chiều thôi, thậm chí Minh Nguyệt còn làm nổ tung một cái hố trên mặt băng bắt vài con cá, bên trên rét căm căm như vậy, phía dưới lại vẫn còn nước lưu động, chính là chỉ sau chốc lát mặt nước liền kết băng, vẫn là Kỷ Gia dùng rồi gỗ đi xuống mò cá, mò được từng bó từng bó, cũng không biết bao lâu rồi chưa ai đụng đến chúng nó, đuổi một lần chính là cả đám, chẳng biết chạy trốn nữa.

Thẩm Trì động thủ làm một bữa tiệc cá, ngoài trời ngay cả lửa cũng không chịu nổi, vẫn là Minh Nguyệt bày một bữa trận nho nhỏ, Thẩm Lưu Mộc dùng cây cối hoa cỏ ngăn trở gió tuyết, mới có thể giúp Thẩm Trì dựng được bếp lò, đồ ăn làm xong trong giây lát liền lạnh lẽo, bọn hắn là trở lại trong Thanh Thanh xử lý, xuyên thấu qua đôi mắt của Thanh Thanh như cửa sổ thủy tinh, bọn hắn tại gió tuyết mịt mờ tiếp tục tiến về phía trước.

Thanh Thanh là rối gỗ loại lưỡng thê, có thể vừa xuống nước vừa nhanh chóng nhảy đi, cũng có thể bò sát, tốc độ đi có thể nhanh cũng có thể chậm. Dù vậy, cả một đoạn đường buồn chán này cũng chẳng tốt đi mấy, bởi vì địa phương rất lạ lẫm, chỉ dựa vào mỗi bản đồ, bốn người Thẩm Trì vẫn thường xuyên tìm không thấy phương hướng. Đây là trên đất liền, nếu như ngoài biển khơi khẳng định tình trạng còn bết bát hơn. May mắn có Tiểu Ngư thông hiểu mọi ngôn ngữ, bọn hắn mới có thể thông qua các cột mốc đường cùng bằng chỉ dẫn để phán đoán vị trí của mình rồi tiếp tục ngoảnh lại phương hướng chính xác. Tại Alaska, bọn hắn ước chừng vòng vo vài tháng mới thoát khỏi. Không có biện pháp, toàn bộ thành thị bị vùi lấp trong tuyết, muốn tìm cột mốc đường cũng không dễ dàng.

Đến lúc đặt chân lên nước Nga, tình trạng cuối cùng khá khảm hơn chút. Nước Nga cũng có rất nhiều địa phương là hoang vắng, hơn nữa cũng đồng dạng rét căm căm, sớm đã không ai sinh sống. Đám Thẩm Trì nhiều lần mất phương hướng, đi lệch rất xa khỏi quỹ đạo lộ tuyến định sẵn rồi mới vòng trở về. Chờ lúc bọn hắn thấy được đường ranh giới Nga Trung, đã là mùa hè năm sau, chứng kiến đường ranh giới kia, Thẩm Trì thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, tại biên cảnh vẫn có binh lính thủ vệ, nhưng so với bình thường, phòng vệ lãnh thổ của một nước đã nói lỏng nhiều lắm. Nhớ ngày đó bọn hắn từ Mỹ đến Canada, theo Canada sang Alaska, lại từ Alaska tới Nga, đều thuận thuận lợi lợi đi qua, nơi này cũng không ngoại lệ. Thoáng đi vòng một chút, đã có thể tiến vào nội cảnh Trung Quốc. Đến Trung Quốc nhìn những con chữ vuông vuông quen thuộc, Thẩm Trì thật sâu cảm giác tốt hơn nhiều, chẳng sợ có Tiểu Ngư bên cạnh, những địa phương ngôn ngữ không thông vẫn làm hắn khó chịu trong lòng. Rốt cuộc vẫn chỉ có quốc gia mình, những phiên chữ đất đai quen thuộc mới khiến hắn cảm thấy an tâm.

Tháng tám, bốn người Thảm Trì tới vùng ngoại thành Bắc Kinh. Lúc này cho dù là Thanh Thanh khổng lồ, cũng không gây chú ý quá lớn. Đầu năm nay dị năng giả hoành hành, tổ chức tâm lý của mọi người đề cao thật lớn, cũng chỉ nhìn qua liền bình tĩnh, động vật tựa như gò đất cao mà thôi, có gì phải ngạc nhiên chứ?

Thảm Trì lấy ra di động rất lâu rồi chưa khởi động, nhấn cho Niếp Bình một cái tin nhắn, rất nhanh liền nhận được phản hồi, hẹn hẳn đi tới biệt thự hồi trước gặp lại.

Rời đi cổ hương lâu như vậy, rất nhiều thứ đã phủ đầy bụi, nhưng vẫn có nhiều chuyện không thể biến mất trong trí nhớ mọi người.

Thật lâu không thấy, Niếp Bình cơ hồ không có biến hóa gì, chính là vết nhăn giữa hai hàng lông mày (khi nhăn mày nhiều sẽ có vết này) sâu hơn chút, cả người trở nên uy nghiêm càng sâu không lường được, toàn thân đều toát lên khí thế của thượng vị giả (kẻ đứng đầu).

“Rất lâu rồi không thấy.” Niếp Bình đậm đậm nói. (đậm đậm kiểu bình bình đậm đậm ý)

Thảm Trì cười cười, “Niếp thiếu tướng thật không có biến hóa gì.”

Niếp Bình hiếm thấy lộ mỉm cười, “Đa tạ tất cả những việc các người làm ở Nhật Bản.”

Thảm Trì cũng chẳng kinh ngạc, chỉ là nhẹ cười, trả lời: “Đây là việc chúng ta phải làm.”

Đôi mắt Niếp Bình thâm thúy, “Úy Ninh sau khi bị bắt chạy trốn vài lần, cuối cùng vẫn sa lưới, nói rất nhiều điều mê sảng.”

“Nga?” Thần sắc Thảm Trì thực bình tĩnh, hẳn đã không phải sợ, nếu là mê sảng, thì phải là chẳng ai tin tưởng, cho dù bọn họ có phát hiện ra Lôi Đình bị oan uống thì thế nào, những kẻ thượng vị này, chưa bao giờ sẽ thừa nhận sự sai lầm của bản thân, chỉ là sẽ vuê lấp càng sâu mà thôi. Sự cố lần đó liên lụy đến rất nhiều người, nếu còn tồn tại những người này, ví dụ như ngay Niếp Bình đây —— sẽ không thể đi lên được.

Đứng tại lập trường của Niếp Bình, anh ta sẽ không thích vị Lý thiếu tướng đứng sau Lôi Đình kia, cho nên Thảm Trì một điểm cũng không lo lắng.

Cảnh vệ viên của Niếp Bình đưa lên vài chén trà, Kỷ Gia lễ phép cảm ơn, cùng Thảm Lưu Mộc, Minh Nguyệt im lặng uống trà.

Niếp Bình cũng không nhắc thêm về vấn đề liên quan Úy Ninh nữa, nhưng thật ra lại cảm thán, “Ba nhóc này trong nháy mắt liền lớn vậy rồi.”

Thảm Trì ngắt ra, đúng vậy a, tựa như trong nháy mắt.

“Vị này, chính là em họ của tiểu thư Kỷ Oánh đi.”

Kỷ Gia ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn về phía Niếp Bình.

“Kỷ tiểu thư là một nữ nhân ưu tú.” Niếp Bình nghiêm túc nói, “Nàng đối cả chính phủ Trung Quốc mà nói, là của cải quý giá.”

Lúc này ngay cả Thẩm Trì cũng kinh ngạc.

“Nhật Bản chỉ cần có nàng tại, liền tuyệt không yên bình được.” Niếp Bình mang theo mỉm cười nói, giọng điệu cảm thán, “Thời điểm nàng rời Trung Quốc đến Nhật Bản, mặc cho ai cũng không nghĩ tới nàng có thể làm được một bước này.”

Kỷ Gia nhăn lại mi, yên lặng không bình luận gì, “Chị họ, nàng —— có khỏe không?”

“Nàng?” Niếp Bình ý vị thâm trường nói, “Nàng tốt lắm, lấy thân phận một người Trung Quốc, thân là mẫu thân Thiên hoàng Nhật Bản, trở thành quốc mẫu của Nhật Bản, người cảm thấy có được không?”

Người bình thường đều không làm được đến thế này đi có được hay không? Nhưng cố tình Kỷ Oánh lại làm được rồi, cho nên ngay cả người có kiến thức cùng thân phận như Niếp Bình cũng cảm thấy sợ hãi than.

Không thể không nói, tại trình độ nào đó, Kỷ Oánh tựa như nữ diễn viên mở bàn tay vàng thật lớn...

Kỷ Gia: “...” Ta sát, chị họ nàng chính là một cái đại sát khí!

Thẩm Trì bỗng nhiên nói, “Niếp thiếu tướng, lần này ta tới là có một thứ trọng yếu cần đưa cho người.”

Niếp Bình nhìn về phía hắn, Thẩm Trì đem văn kiện giữ trong tay giao cho anh, “Đây là lấy được từ trên tay người Mỹ, chúng ta vừa vận thủ tiêu mấy tên tiến sĩ chủ trì sở nghiên cứu Mỹ...”

Niếp Bình cùng đám binh dân bọn Thẩm Trì bất đồng, anh từ sớm đã từng đi du học, tiếng Anh đối đám Thẩm Trì như thiên thư, đối Niếp Bình lại không hề chướng ngại, chỉ vội vàng quét vài tờ, Niếp Bình liền bỗng nhiên bật dậy, lớn tiếng hô cảnh vệ viên, “Người đi viện nghiên cứu đón Từ tiến sĩ trở về, mặc kệ đang bận chuyện gì đều phải buông trước, nghe rõ chưa?”

“Rõ!”

Từ tiến sĩ nhất định chính là Từ Mộng Chi, Thẩm Trì nhướn mi, lẳng lặng ngồi.

Niếp Bình nôn nóng đi tới đi lui, từ từ xem lại văn kiện, mới đầu lật rất nhanh, bây giờ lại xem rất chậm, càng xem sắc mặt càng ngưng trọng.

Hồi lâu sau mới ngẩng đầu, nghiêm túc nói: “Thẩm Trì, ta không thể không bội phục người, công lao của người đáng giá toàn bộ người Trung Quốc khắc ghi!”

Câu này tán thưởng rất nặng, nặng đến mức Thẩm Trì nổi hết cả da gà.

Hắn không cảm thấy mình là nhân vật chính anh hùng, chỉ cảm thấy... Cả người từ đầu đến chân không được tự nhiên.

Bất kể là có được lợi khí hệ thống trò chơi, hay là cho hắn trùng sinh một lần, Thẩm Trì lại chưa bao giờ có một ngày cảm giác mình giỏi hơn người thường, áp đảo chúng sinh.

Hắn không có nguyện vọng cùng tự giác làm anh hùng.

Hắn vẫn cho rằng mình chỉ là một người bình thường ——

Cho nên, hắn chỉ bình tĩnh nhìn Niếp Bình, đồng dạng nghiêm túc trả lời: “Đây là trách nhiệm của ta.”

Bất kể là mặt thể hay là gì khác, hắn chỉ làm hết khả năng của mình, làm việc hắn có thể làm, làm điều mà hắn muốn làm.

Chỉ đơn giản như vậy mà thôi.

==== =====

Suy nghĩ của tác giả: Thẩm Trì: ta không phải anh hùng, ặc, đương nhiên cũng không phải cầu hùng, được tán thưởng ~~o(>_<)o ~~

Vì thế, không có kiêu ngạo, Thẩm Trì chỉ cảm thấy cả người không được tự nhiên ha ha ha

Cám ơn lượt đạn của Hồ Thị Đan Đan, yêu người *chặt*, sao sao đất, (3)

Cám ơn địa lôi của Vũ Thanh Hằng Phong, Nhân Yêu Lý Đả Cỗn Địch yêu Nhân, 11340076, Vong, Teacat007, Tặng, yêu các người, (3)

68. Chương 68: Lên Đường Đến Thần Nông Giá

Mặc kệ Thẩm Trì nghĩ như thế nào, tại nhận tri của Niếp Bình, quả thật tin tức này gây cho anh chấn động quá lớn, sự tình quá mức nghiêm trọng, anh mới có thể phân phó cảnh vệ viên mặc kệ Từ Mộng Chi đang làm cái gì cũng phải kéo người về.

Tốc độ của cảnh vệ viên rất nhanh, chưa tới một giờ, Từ Mộng Chi đã xuất hiện trước mắt, phải biết rằng, khoảng cách từ viện nghiên cứu đến căn biệt thự này cũng không ngắn. Cậu có chút uể oải, tinh thần không được tốt lắm, lúc nhìn thấy Thẩm Trì hơi hơi kinh ngạc, cười nói: “Xem ra Thẩm tiên sinh lại đem đến đại tin tức gì cho chúng ta rồi.”

Niếp Bình đem thứ cầm trong tay đưa cho cậu, “Em xem đi.”

Tốc độ Từ Mộng Chi đọc phần văn kiện kia so Niếp Bình còn chậm hơn, đương nhiên không phải do trình độ của cậu thấp hơn Niếp Bình, trên thực tế ở tại nơi này, chỉ có Từ Mộng Chi là đúng chuyên môn, cậu là thận trọng, mới có thể đọc chậm như vậy.

“A Bình, phải nhanh chóng mời họp hội nghị, những lão già bên trong viện nghiên cứu đều phải kêu đến!” Thần sắc Từ Mộng Chi trầm trọng.

Niếp Bình nao nao, bỗng nhiên nói, “Mộng Chi, em đã thật lâu rồi không có gọi ta là A Bình.” Nhưng rất nhanh hẳn liền quay đầu đi phân phó cảnh vệ viên, cũng không nói thêm gì nữa.

Thẩm Trì cảm giác giữa hai người bọn họ xảy ra vấn đề gì đó, đương nhiên lấy lập trường của hắn cũng không thể chen lời gì, vì thế hắn nhìn về phía Từ Mộng Chi, trực tiếp nhắc nhở: “Nghe ý của ba tên người Mỹ kia, hình như dùng dị năng giả cấp năm là tốt nhất, mới có thể tới gần dải đất trung tâm,” nghĩ nghĩ hắn bổ sung, “Chí ít phải cấp năm.”

Từ Mộng Chi nhíu mày, “Quả thật, trong phần báo cáo này, cho dù là dị năng giả cấp bốn, kết quả thực nghiệm cũng không quá lý tưởng, suy luận này vẫn có thể tin, nhưng là...”

“Hiện tại dị năng giả cấp năm tại Bắc Kinh quá ít.” Niếp Bình tiếp lời, “Cần cùng các an toàn khu khác truyền đạt chút tin tức.”

Đem sự tình nói rõ ràng xong, Thẩm Trì cũng không hề quan tâm nữa. Sau khi chỗ ở của hắn tại Bắc Kinh bị Ủy Ninh nổ bay, mảnh đất đó được xây lại, đã hoàn toàn không phải bộ dáng lúc trước nữa, đám Thẩm Trì cũng không trở về, mà trực tiếp ở tại biệt thự của Niếp Bình. Thẩm Trì tự hỏi nếu như mình là Niếp Bình, cũng sẽ không hi vọng kẻ mang đến tin tức bom tấn này chạy loạn.

Biệt thự Niếp gia rất lớn, phòng không ít, ở thêm bốn người bọn hắn là hoàn toàn không có vấn đề.

Kết quả thảo luận cụ thể của những kẻ cao tầng Bắc Kinh Thẩm Trì cũng không biết. Thậm chí sau ngày hôm đó hắn ngay cả Niếp Bình cũng chưa gặp mặt, thẳng đến hai tháng sau, Niếp Bình mới phái người tới

gọi bọn hần.

“Ta nghĩ, chung quy phải báo cho các người kết quả như thế nào,” Niếp Bình nói, “Chúng ta đã tập hợp được hai mươi dị năng giả cấp năm từ khắp cả nước, đây đã là cực hạn, trong đó có không ít nhân vật trọng yếu, nếu tổn thất căn bản không gánh nổi, căn cứ theo phân tích của viện nghiên cứu, tại Trung Quốc có bảy khu vực đại khái trên đường vĩ tuyến 30 độ Bắc, bọn họ chuẩn bị không phân tán ra, mà cùng nhau hành động...”

“Chờ một chút,” Thẩm Trì cắt ngang, “Người nói hai mươi dị năng giả cấp năm, điều tới từ khắp cả nước?”

“Gồm có cả ta trong đó nữa.” Niếp Bình thản nhiên cười, “Còn thêm Từ Mộng Chi.”

Thẩm Trì nhú mồm, “Ta không phải là đã quên nói cho người biết, Lưu Mộc, Gia Gia cùng Minh Nguyệt đều là dị năng giả cấp năm đi, chúng ta cũng có thể đi chứ?”

Niếp Bình kinh ngạc, “... Người quả thật đã quên nói cho ta biết.”

Kiểu dị năng giả cùng bậc này, không phải liếc mắt là có thể đoán được hay nhìn ra, chỉ bằng bề ngoài, Thẩm Trì là có chút khí chất cao nhân, nhưng Thẩm Lưu Mộc, Kỷ Gia cùng Minh Nguyệt thực tế tuổi quá nhỏ chút...

Cuối cùng quyết định chính là hai mươi bốn người xuất phát.

Niếp Bình là dị năng giả Quang hệ cấp năm, còn Từ Mộng Chi là dị năng giả Nỗ lực, dị năng giả Nỗ lực tiến cấp cực kỳ chậm chạp, hơn nữa lại nguy hiểm, không thể không nói Từ Mộng Chi có khả năng đi tới hiện tại, thiên phú bản thân quả thực cao khiến người giận sôi, đồng thời, cậu cũng là của cải khá quan trọng của cả đất nước Trung Quốc, cùng những dị năng giả khác không giống nhau.

Có thể dựa vào chính mình tiến đến cấp năm, không có một kẻ nào là ngu dốt, mà nhìn thấy những người trước mặt này, ngoại trừ Niếp Bình cùng Từ Mộng Chi ra, Thẩm Trì nhận thức tới cũng chỉ có ba người. Tại Trung Quốc nhìn tới Liễu Minh Tuệ, Thẩm Trì quả thực không thể che giấu bản thân kỳ quái, “Không phải người ở Nhật Bản sao?”

Về mặt Liễu Minh Tuệ thoải mái, “Chuyện tình tại Nhật Bản đã giao cho Kỷ Oánh tiếp quản, cấp trên cũng cảm thấy không cần thêm người nào nữa đi quản thúc nàng, mặt khác phái người sang tiếp tục phối hợp cùng nàng, nàng cũng không cần một kẻ thông minh như ta ở dưới trướng của nàng.” Cậu cười rộ lên.

Hai kẻ thông minh thực dễ dàng náo loạn đầu óc, lúc trước Liễu Minh Tuệ cùng Diệp Dương tại Nhật Bản, thì Liễu Minh Tuệ làm chủ; nếu hai người đều rất có chủ kiến thì sẽ bất lợi cho cả hệ thống điệp viên, Kỷ Oánh là một nữ nhân khá có chủ ý, giờ đây Liễu Minh Tuệ phối hợp cùng nàng cũng không phải là lựa chọn tốt nhất, cho nên hẳn là quốc gia đã điều chỉnh chính sách.

Hai người quen khác một là dị năng giả Băng hệ Đàm Nghiên Nhã đã từng hợp tác trước kia, còn lại lại không ngờ là kẻ đã gần mười năm không gặp – Trình Bái! Thảm Trì cơ hồ phải lật lại trí nhớ một chút mới nhận ra là ai.

Thảm Trì cùng lúc trước gần như không có biến hóa, cho nên Trình Bái lập tức liền nhận ra hẳn ngay, nhưng bản thân Trình Bái biến hóa rất lớn, mười năm trước gã cũng không tính là trẻ tuổi, hiện tại mười năm sau, gã chẳng những không có già đi, trái lại càng thêm tinh thần sáng láng. Khi đó khí chất toát từ ánh mắt của gã mang theo vài phần dự vọng trở nên mạnh mẽ, còn có một chút dã tâm che giấu tại đáy mắt chính gã cũng không phát hiện ra, nhưng hiện tại, những điều đó đã sớm không thấy, tư thế cả người đều oai hùng bừng bừng, đeo trên lưng không còn là cây cung phức tạp được ghép lại, mà là một cây cung gỗ vô cùng đơn giản, cả người tựa như một mũi tên lợi hại.

“Thảm Trì, thật sự quá lâu rồi không thấy!” Gã cười cùng chào hỏi với Thảm Trì, bởi vì bản thân gã cũng trẻ ra thật nhiều, nên diện mạo Thảm Trì hoàn toàn không có biến hóa vẫn chưa khiến gã hoài nghi, vốn không ít dị năng giả cũng không dễ dàng già đi, do vậy kiểu như Thảm Trì cũng không tính quá khoa trương.

Thảm Trì cùng gã đánh tiếp đón, rồi nhìn những dị năng giả khác, lại không nhận thức được một ai cả.

Nhớ ngày đó cấp bậc dị năng của Đàm Nghiên Nhã cũng không tính quá cao, thậm chí so Kỳ Dung Thúy còn kém một cấp, hiện tại lại lên đến cấp năm, nàng cũng không phải thuộc nhóm dị năng giả xuất hiện đầu tiên lúc mặt thế tiến đến, mà là về sau mới thức tỉnh, chứng tỏ tốc độ thăng cấp đều phải nhanh hơn người khác, mới có thể đi đến ngày hôm nay.

Đàm Nghiên Nhã cũng bắt chuyện qua bọn hắn, thấy Trình Bái lôi kéo Thảm Trì nói chuyện, thì cùng Kỷ Gia hàn huyên hai câu, không biết như thế nào lại nhắc tới Kỳ Dung Thúy.

“... Vốn nàng cũng không phải không có cơ hội thăng cấp, hiện tại lại chỉ lo đàm yêu đương.” Bản thân Đàm Nghiên Nhã là một mỹ nhân băng, hai năm qua đã hòa hoãn hơn nhiều, khóe môi cũng có thể hơi hơi câu lên cười.

Kỷ Gia không có bằng hữu cùng giới tính, cũng không ngại Đàm Nghiên Nhã tiếp xúc, năm đó nàng chỉ là một cô bé, người ta muốn tìm nàng nói chuyện mới là kỳ quái đó, hiện tại dầu gì cũng là một cô nương, thế nên Đàm Nghiên Nhã mới có thể lôi kéo nàng nói chuyện như vậy.

“Đàm yêu đương?”

“Đúng a.” Đàm Nghiên Nhã có chút cảm thán, mấy năm nay người theo đuổi nàng cũng không ít, nhưng nàng vẫn nghĩ khiến bản thân trở nên mạnh mẽ mới là điều quan trọng hơn, nhoáng một cái liền năm này qua năm khác trôi đi.

Kỷ Gia “A” một tiếng, “Vì sao phải đàm yêu đương đây?”

“Lập gia đình a.”

“Kia trực tiếp gả không phải tốt rồi sao, vì sao nhất định phải yêu đương đầu.” Kỷ Gia tỏ vẻ khó hiểu.

Đàm Nghiên Nhã khó hiểu mà liếc một phát Minh Nguyệt đứng cách đó không xa đang nhìn chăm chăm bên này, không đồng ý nói: “... Sao có thể gả cho người không có cảm tình với người a? Hôn nhân không có tình yêu khẳng định rất nhàm chán, căn bản sẽ không hạnh phúc, còn không bằng một mình ở vậy đầu.”

“Phải vậy không?” Kỷ Gia nửa tin nửa ngờ, “Có yêu đương hôn nhân mới trở nên hạnh phúc sao?”

Đàm Nghiên Nhã còn muốn nói tiếp gì đó, Minh Nguyệt đã trực tiếp đi nhanh đến kéo đi Kỷ Gia, “Gia Gia, chúng ta đi thôi.”

Kỷ Gia do dự một chút, nhìn thấy Minh Nguyệt cầm lấy tay mình, không khỏi nhớ tới trên sách tình yêu có viết: yêu một người, nhìn thấy anh ấy/cô ấy tim sẽ đập rộn ràng...

Chính là nàng cùng Minh Nguyệt quá quen a! Minh Nguyệt cầm tay nàng tựa như chính mình lấy tay trái cầm tay phải, đập cái cọng lông a!

Lần này, thông qua thương lượng giữa Niếp Bình và Thẩm Trì, Thẩm Trì miễn cưỡng đồng ý hai mươi người bọn họ có thể tiến vào bên trong Thanh Thanh, nhưng phạm vi hoạt động của bọn họ chỉ giới hạn trong phòng khách kia thôi, có các loại thực vật của Thẩm Lưu Mộc, những người này muốn tới địa phương khác cũng không có khả năng, thêm việc không có Kỷ Gia khống chế, bọn họ căn bản không thể ra vào Thanh Thanh, càng không có phương pháp đi loạn. Nơi đó là địa bàn của bọn hắn, nếu Thẩm Lưu Mộc cùng Kỷ Gia muốn, có thể khiến toàn bộ bọn họ bị vây chết tại bên trong, hơn nữa Niếp Bình cũng đã đáp ứng trả đủ thù lao cho bọn hắn, chuyện này mới xem như thỏa thuận xong xuôi.

Phòng khách đủ lớn, thêm vào đoạn cầu thang dẫn lên gác mái chỗ mất của Thanh Thanh, chứa hai mươi người là có thể, ít nhất sau khi để xuống hai mươi cái túi ngủ lớn, vẫn còn đủ không gian hoạt động, có chút chen chúc là hiển nhiên, nhưng toàn bộ ngồi xuống xong, vẫn là có địa phương đặt chân. Tại mặt thể cũng chẳng chú ý nhiều như vậy, cho dù là Niếp Bình với Từ Mộng Chi, có thể có hoàn cảnh như này đã là ngoài ý muốn, nên không có người bất mãn kêu ca, trái lại cả đám đều thực vừa lòng.

Lần đầu tiên vào Thanh Thanh, ngay cả Từ Mộng Chi đều có chút thán phục, chân của cậu không tốt, hơn nữa thân phận đặc thù, cùng Niếp Bình chiếm lấy gác mái, để tiện quan sát tình huống phía trước mà làm sắp xếp thích hợp, bởi vì trên đó có một cái bàn (?).

Bàn ghế linh tinh dưới phòng khách đã tạm thời bị thu, chỉ rải ra một tầng lá trúc xanh tiến hóa, bốn phía đều là thực vật xanh, có thể cung cấp dưỡng khí, cũng có thể hút bụi trừ tạp âm, toàn bộ Thanh Thanh làm cho con mắt mọi người xem đều phải thẳng.

“Bàn về dị năng hữu dụng nhất tại mặt thể, ta vốn tưởng rằng càng cường đại càng tốt, hiện tại xem ra, vẫn là thuật khống chế rối gỗ của Kỷ Gia là hữu dụng nhất a!” Liễu Minh Tuệ cảm thán.

Từ Mộng Chi cười nói: “Đúng vậy, nhìn bên ngoài còn không thấy thế nào, vào trong mới biết thực tốt, được ở thư thái như thế mặc kệ có là tại mặt thế hay không, đều đủ để hưởng thụ.”

“Quả thật so với phòng xe còn tốt hơn nhiều.” Một nam nhân tuổi trẻ nhìn hào hoa phong nhã nói, hắn từ đầu đến chân đều lóe lên bốn chữ tinh xảo thanh lịch, như vậy trước mặt thế cũng chính là thuộc loại nhân vật sống trong sung sướng.

Bởi vì đem phòng khách nhường cho bọn họ, bốn người Thẩm Trì hầu như đều ở trong phòng phía sau, nhất cử nhất động của mọi người phía trên đều không thể gạt được Kỷ Gia, thật không phải lo lắng điều gì, nhưng Thẩm Trì lại thực lo lắng mình với Thẩm Lưu Mộc cả ngày cùng ở trong một gian phòng...

Gần đây Thẩm Lưu Mộc tấn công hơi mạnh mẽ.

Xuất phát từ Bắc Kinh, đây là một loại lễ hành khác có lộ trình dài đằng đẳng, rất có thể một đi không trở về, những cũng có thể thay đổi cả lịch sử.

Địa phương đầu tiên bọn hắn muốn đi là nơi Thẩm Trì từng đi qua, hơn nữa còn phát hiện không thích hợp – Thần Nông Giá.

Thần Nông Giá tại thời bình cũng có cả tảng lớn khu vực chưa phát hiện, toát lên đặc sắc núi rừng ngàn năm, giữ gìn được dấu vết rõ ràng của văn hóa nguyên thủy cổ xưa, lại có diện mạo của xứ sở núi rừng dày đặc, nơi đây là rừng rậm nguyên thủy, tại bình thường xâm nhập vào đều có nguy hiểm nhất định, càng khỏi nói tới hiện tại là mặt thế. Năm đó thực lực bốn người Thẩm Trì đã muốn xem như không tồn tại, lại chỉ có thể bồi hồi bên ngoài Thần Nông Giá, có thể thấy được nơi này nguy hiểm dị thường.

Tại thời bình nơi này có số lượng lớn động vật bạch tạng, có thật nhiều loài chim quý loài thú kỳ lạ, kỳ hoa dị thảo, sơn động hiếm thấy hang hốc lạ lùng. Mặt thế sau, đã có vô số động vật thực vật tiến hóa, thậm chí thực vật càng thêm sum xuê không chỉ mấy lần, từ xa nhìn lại liền một khối xanh um tươi tốt, đem bí mật tầng tầng vùi lấp tại nơi núi thẳm.

Trong nhiều dị năng giả cấp năm đến đây, thì Liễu Minh Tuệ là dị năng giả Thủy hệ, Đàm Nghiên Nhã là Băng hệ, Niếp Bình là Quang hệ, ngoài ra vị nam tử nhã nhặn An Bạch Hoa đeo kính kia là Phong hệ, Hồng Ba to con bộ dạng trung hậu trầm mặc ít nói là Thổ hệ, bản thân là con lai - Phạm Dịch mũi cao mắt sâu là Hỏa hệ, còn có một nữ nhân tên Thích Mẫn bộ dạng bình thường là Kim hệ. Dị năng giả Thiên nhiên hệ thêm Thẩm Lưu Mộc nữa là tổng cộng có tám người, tám vị dị năng giả Thiên nhiên hệ cấp năm, cơ hồ có thể phá vỡ lực lượng tự nhiên trên trái đất, đây là một đội ngũ với lực lượng thập phần khủng bố. Thêm nữa, Từ Mộng Chi là dị năng giả Náo vực, Trình Bái là dị năng giả đặc thù có được dị năng xạ tiễn (bắn tên), Đinh Yến – một nữ nhân nhìn qua thực nhu nhược ngại ngùng – đồng dạng là dị năng giả đặc thù có được ngũ giác tăng cường, Phùng Ninh và Phùng Tinh là một đôi song sinh, cũng có dị năng đặc thù, bảy người còn lại đều là người biến hình, đều là cao thủ đứng đầu, loại hình biến hóa trên đất dưới nước đều có, còn lại một người nhìn tuổi cũng không lớn, mặc đạo bào màu trắng vô cùng đơn giản, trên lưng đeo một thanh kiếm Tinh Cương, mặt mày bình tĩnh, cả người lại nhuệ khí sắc bén, nó đến từ Võ Đang.

Cả một đoàn người đều là cao thủ, nhưng khi tiến vào rừng núi rậm rạp vẫn nhìn không được nhãn mày, nơi này cỏ cây rất tươi tốt, Thanh Thanh không thể tiến vào, còn hơn cả thời điểm năm đó đám người

Thẩm Trì tới, càng thêm dày đặc âm u phồn thịnh, bọn hắn chỉ có thể chính bản thân tiến vào.

Từ Mộng Chi đi đứng không tiện, xe lăn của cậu là đặc chế, cũng không cần người khác hỗ trợ, nhưng mặt đất nơi đây không bằng phẳng, cho nên có chút không phương tiện, mà còn chưa có tiến vào bọn hắn cũng đã cảm giác được trong rừng có hơi thở quỷ dị.

“Nơi này có điểm tà môn.” An Bạch Hoa nhíu mày nói.

Niep Bình đem túi hành lý Từ Mộng Chi chuẩn bị cùng đeo trên lưng, bình tĩnh nói, “Đi thôi.”

Từ Mộng Chi thản nhiên cười cười, “Tà môn mới tốt, chỉ sợ nó không có cái gì, khiến chúng ta một chuyến tay không đầu.”

Mở đường chính là Phùng Ninh cùng Phùng Tĩnh, đôi song sinh này có thể bay nhảy cực kỳ nhanh trên các nhánh cây, cả người mềm mại không thể tưởng tượng nổi, cho dù là xa xưa tu luyện nhu thể thuật cũng không có được thân thể mềm mại như các nàng, hơn nữa thân thể các nàng không chỉ mềm mại, năng lực phản ứng còn nhanh kinh người, xem bộ dáng các nàng một cước đá bay con cú mèo tiến hóa, thì đồng dạng lực lượng cũng cường đại.

“Dị năng của các nàng là phản tổ.” Từ Mộng Chi nhìn ra Thẩm Trì nghi hoặc, cùng hắn nói, “Ý nghĩ của người nguyên thủy không tiến hóa bằng chúng ta, thân thể lại mạnh mẽ hơn chúng ta nhiều, bọn họ có khả năng sinh tồn trong hoàn cảnh cực kỳ tồi tệ, vô luận là sức mạnh, độ nhanh nhẹn hay tính chất thân thể, đều hơn so chúng ta, Phùng Ninh cùng Phùng Tĩnh chính là xuất hiện thân thể phản tổ.”

Như vậy rừng rậm nguyên thủy đối với hai chị em họ Phùng, quả thực tựa cá gặp nước thập phần tự tại.

Ặc, tưởng tượng như vậy làm Thẩm Trì nhớ tới Tarzan cái gì...

Bỗng nhiên, đàn chim ào ào chấn động, bóng đen phô thiên cái địa mà đến trước mặt, Thẩm Trì trong lòng cả kinh, nhìn thấy trên bản đồ một mảng lớn điểm đỏ tới gần, nhanh chóng hô to: “Cẩn thận!”

Hắn biết mà, sự tình vốn sẽ không thuận lợi như vậy!

Vô số dây leo xanh kết thành một tấm võng, phóng lên cao.

Thần sắc Thẩm Lưu Mộc trấn định, đem Thẩm Trì gắt gao bảo hộ sau người.

Y đã trưởng thành, không còn là đứa bé phải để ba ba bảo hộ nữa, hiện tại, đến phiên y bảo hộ ba ba.

==== =====

Suy nghĩ của tác giả: ta là kẻ mê cá... Lại muộn... Thực xin lỗi ~o(>_<)o ~

Cám ơn địa lời của Tắc Nhâm, Tàn Hồng, Sa Liễu Du Nhiên, Nhân Yêu Lý Đả Cỗ Địch Yêu Nhân, Tiểu Tiểu Quất Tử Nữ Nữ, yêu các người, (3)

Cám ơn lựu đạn của An, yêu người, sao sao đất, (3)

69. Chương 69: Xà Triều

Kì thật không cần Thẩm Trì nhắc nhở, người có thể hỗn đến ngày hôm nay đều không phải đơn giản, bọn họ đã sớm đề phòng, tại thời điểm Thẩm Lưu Mộc dựng thẳng bức tường dây xanh lên, Liễu Minh Tuệ cùng Đàm Nghiên Nhã đã đứng chung một chỗ, Thủy hệ cùng Băng hệ là cặp đôi hợp tác tuyệt phối, tiếng băng ngưng kết thanh thúy vang lên, thanh thế so với một mình dị năng Băng hệ mạnh hơn nhiều lắm.

Xung quanh nơi này đều có đại thụ che trời, căn bản không nhìn thấy mặt trời, tầm mắt cực kỳ hôn ám, dưới chân là tầng lá rụng thật dày, trong không khí có mùi từng hương nhè nhẹ cùng mùi mốc meo toát ra từ đám lá rụng, phía trước truyền đến động tĩnh quỷ dị lại càng làm da đầu người ta kéo căng.

“Ngày đầu tiên tiến vào Thần Nông Giá, buổi sáng tám giờ ba mươi mốt, phía trước hẳn là một loại côn trùng.” Từ Mộng Chi cầm một thứ dụng cụ chỉ lớn cỡ bàn tay người, cậu nói năng rõ ràng, khá thông thả, từng chữ nhấn rõ, “Một đàn, trình độ nguy hiểm: không biết.”

Đóng máy lại cậu mới giải thích, “Đây là một loại hộp đen đặc biệt, sẽ không bị hư hỏng, nếu chúng ta đã xảy ra chuyện gì, Bắc Kinh sẽ xác định vị trí của hộp đen, để biết chúng ta đến tới cùng là gặp vấn đề gì.”

Trong rừng rậm nguyên thủy có vô số côn trùng, tới đây là loại nào thì ngay cả Từ Mộng Chi bác học như vậy cũng không quá rõ.

Khi những bóng đen phô thiên cái địa tiến vào tầm mắt, trên mặt mọi người cũng không quá biến sắc, Phạm Dịch hất tay ra, một cái ngọn lửa tựa hỏa long đánh tới đàn côn trùng, không có loài côn trùng nào không sợ lửa, nhưng những con côn trùng này lại thật sự không hề sợ lửa, cứ như vậy mà đi xuyên qua tường lửa!

Sau khi lửa phóng ra là từng khối từng khối bóng nước hoàn toàn đóng thành tảng băng lớn của Đàm Nghiên Nhã, bộp bộp bộp rơi lên nền đất, có Liễu Minh Tuệ cùng, sức mạnh của Đàm Nghiên Nhã đề cao hơn vài lần.

Chính là đàn côn trùng này thật sự nhiều lắm, rất nhanh toàn bộ dị năng giả đều gia nhập chiến đấu, có điều chị em họ Phùng như vậy, lại hiển nhiên không thích hợp đối phó thành đàn côn trùng, trong số những người biến hình cũng không phải toàn bộ đều thích hợp, nhưng thật ra Trình Bái một tay cầm cung, một tay ngưng khí thành tên, âm âm âm tựa như nổ mạnh, đem tảng lớn côn trùng nổ thành tro bụi.

Gã có thể được Bắc Kinh trưng dụng, bản thân đã nói lên thực lực của gã thập phần mạnh mẽ.

Thẩm Trì cũng không động thủ, đúng là hấn quần sát cường đại, nhưng giá trị sinh mệnh mỗi con côn trùng không cao, ngược lại năng lực những người khác đối phó bọn chúng càng hữu dụng hơn chút. Hấn thấy trước mặt Thẩm Lưu Mộc dựng thẳng lên một cây hoa nắp ảm to lớn, gốc hoa nắp ảm tiến hóa này Thẩm Lưu Mộc rất ít lấy ra dùng, bởi vì y ghét bộ dạng nó thật sự quá buồn nôn quá khó coi, bình thường hoa nắp ảm chính là một loại thực vật ăn côn trùng, nó ăn thịt, mà gốc hoa nắp ảm tiến hóa này kích thước không chỉ gấp mười lần, liếc mắt nhìn đã thấy cực kỳ ghê tởm, nó hiện tại không chỉ ăn côn trùng, còn ăn cả thịt người, đối phó đám côn trùng này, nó là quen tay hay làm đi, tản ra một loại hương khí ngọt ngào mang đến tác dụng huyền hoặc rất nhỏ.

Từ Mộng Chi bắt một con côn trùng bay vào đột phá được tầng bao vây, neho mắt lại đối dụng cụ trong tay nói, “Thuộc loài bọ cánh cứng, nhưng do trải qua nhiều lần tiến hóa tạo nên biến hóa về mặt ngoại hình, không thể xác định giống cụ thể, xác ngoài của nó rất dày, bóng loáng, bao bọc bởi một tầng chất nhầy hơi mỏng, nên có thể phòng lửa. Miệng có gai sắc nhọn, trong cơ thể có chứa túi độc, là một loại côn trùng kịch độc.”

Côn trùng chỉ là trò vật, có người bị cắn vài cái, quả thật có kịch độc, nhưng sức chống cự của thân thể dị năng giả cấp năm rất mạnh, loại kịch độc này đối người bình thường là trí mạng, đối dị năng giả cấp năm lại không là gì, có Thẩm Lưu Mộc ở đây, đám độc nho nhỏ đó hoàn toàn không thể tạo thành uy hiếp.

Thần Nông Giá là một nơi thần kỳ cất chứa đủ thứ đặc sắc, những ngọn núi cao hơn một ngàn năm trăm mét so với mặt nước biển, trong đó có tổng cộng hơn hai mươi ngọn núi có độ cao hơn ba nghìn mét so mặt nước biển. Bốn người Thẩm Trì đã tới nơi này, ở khu ngoài cùng bồi hồi một chút, hiện tại muốn đi vào khu trung tâm không người, trước phải xuyên qua đám rừng rậm nguyên thủy. Cùng những năm thường nơi này hiển nhiên vẫn chưa thể được xưng là rừng rậm nguyên thủy, nhưng mặt thể đã qua nhiều năm như vậy, tốc độ phát triển của thảm thực vật nơi đây quả thực có thể đạt đến trình độ không tưởng được, nơi nơi đều bị đại thụ che trời chiếm cứ.

Hiện tại bọn hấn còn chưa xác định được địa phương muốn tìm là ở trên núi hay sâu trong sơn cốc.

Trên tay Niếp Bình cầm một cái hộp gì đó hình vuông, “Từ trường nơi này rất kỳ quái, nhất định có thứ gì đó quái nhiều, người Mỹ căn cứ theo thứ gây quái nhiều để tìm kiếm và xác định khu vực có vấn đề, chúng ta hiện tại cũng chỉ có thể làm như vậy.”

Không giống với rừng rậm thông thường, nơi này không có ánh mặt trời, bốn phía đều là cây cối rậm rạp, nơi chốn có thể thấy được rễ cây quái dị, trông như những xúc tu của bạch tuộc, ngang qua những gốc cây khác, theo mặt đất cứ kéo dài mãi, thường thường một thân cây chiếm cứ một khối địa phương thật lớn. Thân cây cũng đều là bảy vắn vẹo tám nghiêng, hoặc đứng thẳng vươn lên trời cao, hoặc cùng một gốc mọc tách ra, rồi gắt gao quấn quanh một chỗ. Cây nơi này so rừng rậm nguyên thủy cao hơn một ít, mới khiến bọn hấn không cảm thấy khó chịu, nhưng bọn hấn vẫn cần phải lấy ra đèn pin để chiếu sáng, nếu không một cước giẫm xuống rất có thể không biết đang đạp phải thứ gì, bởi khí hậu ẩm ướt oi bức, đi lâu trong này thậm chí có một loại cảm giác không thở nổi.

“Có cái này sẽ tốt hơn chút,” Minh Nguyệt lấy ra một lá bùa, “Bùa Tĩnh tâm.”

Vừa dán lên bùa Tĩnh tâm, Thảm Trì lập tức cảm thấy đầu óc thanh tỉnh, một luồng mát mẻ từ tâm tràn ra, thoải mái hơn.

“Nhìn bên trong!” Phùng Ninh bỗng nhiên kêu lên.

Cách đó không xa có một vùng nấm mọc đủ loại màu sắc, hình thái khác nhau, trang trí lên những đầu gỗ rơi xuống mặt đất, kỳ thật cảnh tượng này ở trong rừng rậm nguyên thủy là bình thường, những cây nấm ở nơi này cũng không độc đáo mấy. Nhưng điều kiện tiên quyết của bình thường là, một đám nấm này không có kích thước tựa như cây cối...

Cái loại bộ dáng năm màu sắc sỡ này, tác dụng lên thị giác con người rất mạnh, mà chợt nhìn, sẽ không thấy chúng nó rất đẹp, chỉ gợi lên cảm giác kinh sợ không tên.

Thần sắc Thảm Trì ngưng trọng lên, hắn thấy trên bản đồ biểu hiện mấy điểm đỏ khá đáng chú ý.

“Ồ trong bụi cỏ có cái gì.”

“Là rắn.” Đinh Yến lần đầu tiên mở miệng từ lúc vào rừng đến nay, dị năng giả Ngũ giác hình hiển nhiên không phải để chơi, “Ta nghe thấy thanh âm ‘Tê tê’ của chúng nó, rất nhẹ, tổng cộng có chín đầu.”

Thảm Trì liếc nàng một cái, đúng vậy, bản đồ vừa mới biểu hiện chín điểm đỏ, nhưng đây là phía dưới, tại thân cây to bên cạnh đám nấm tựa như rừng nấm trong thế giới kỳ huyền này, còn có một địch nhân.

Nơi này không thấy ánh mặt trời, Thảm Trì ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại hướng nơi đó nhìn, địa phương tối đen không sinh ra một chút ảnh hưởng đối với hắn, có một con vật kỳ lạ đang ngồi xổm chỗ đó, nhìn rất giống báo, hắn là một loại động vật họ hàng nhà mèo, chân trước khuynh thấp xuống, chân sau nhếch lên, nửa người trên lộ ra từ đám lá cây lùm xùm, một đôi mắt tròn sáng ngời từ xa xa mà nhìn chăm chú vào bên này, làm cho người ta có loại cảm giác nó đã sở hữu trí tuệ. Đầu của nó, trên cổ, trên ngực đều bao vây một tầng lông trắng, cũng không phải màu của báo đốm, lại bị lá cây xanh biếc nhiễm lên hiện ra màu xanh tươi, mà lúc Thảm Trì vừa nhìn qua, nó lại có thể đúng lúc chuyển tầm mắt trực tiếp chống lại đôi mắt Thảm Trì!

Thảm Trì cảm giác lông tơ trên cánh tay đều bị dựng đứng lên, hắn không nhúc nhích, bởi vì hắn cảm giác nếu hắn vừa động thôi, con “Mèo” rõ ràng đứng cách hắn một khoảng không gần kia sẽ lập tức bổ nhào vào hắn.

Loại hung ý bén nhọn làm làn da gần như đau đớn khiến hắn cứ đứng lẳng lặng như vậy, cùng nó đối diện.

Nó chưa phát ra nửa điểm thanh âm, lấy trình độ mẫn tuệ của Đinh Yến, cho dù là tiếng hít thở, e là nàng cũng có thể nghe được rõ ràng, nhưng con “Mèo” này cứ hoàn toàn che dấu hành tung của mình như vậy.

Trong đám bọn họ, chỉ có Thảm Lưu Mộc thời thời khắc khắc lưu ý động tĩnh của Thảm Trì, mới không

qua bao lâu, liền theo tầm mắt của Thảm Trì nhìn sang. Nhưng y và Thảm Trì không giống, nơi đó hôn ám tối đen, y cơ hồ không thấy được thứ gì, nhưng trạng thái của Thảm Trì không đúng lắm, cho nên Thảm Lưu Mộc cũng chấp nhất trông mắt hướng nơi kia.

Một trận thanh âm lá cây sột soạt, Thảm Trì nhẹ nhàng thở ra, nó ấy vậy lại xoay người chạy!

Phải biết rằng, hần vừa mới tập trung vào nó, lượng máu của con động vật kia thể nhưng tương đương với một con quái cấp tinh anh! Nói cách khác nếu một mình hần xoát quái, muốn thắng cũng phải trả giá đại giới không nhỏ. Thân thể hần hiện giờ không chỉ là hệ thống trò chơi, bị thương sẽ đổ máu, sẽ đau, sẽ suy yếu, cùng với trong game chỉ cần không chết, tùy tiện rụng máu là khác nhau, cho nên hần mới thận trọng như vậy.

Lấy thực lực của con vật kia đến phỏng đoán, nó càng mạnh hơn một hai phân so với tang thi F cấp phải đến vài năm sau mới có thể xuất hiện.

Nơi đó vừa động, Đinh Yến lập tức phát hiện nó, sắc mặt không khỏi biến đổi, “Có thứ gì đó phía trên vừa chạy trốn!”

“Nó không phải chạy trốn.” Thảm Trì thần nhiên nói, “Nó chỉ rời đi thôi, thứ đó rất cường đại, so với đám rắn phía dưới này đáng sợ hơn, may mắn nó đi rồi.”

Những người khác cũng không hỏi hần sao lại biết, có thể đi tới ngày hôm nay mà gia nhập đội ngũ, sẽ không ai là không ẩn giấu bản lĩnh ép đáy hòm.

Từ Mộng Chi vẫn đang trung thực ghi chép cảnh tượng trước mặt cậu, mỗi nhử trong bọn hần đã tiến lên.

Vệ Đông, người biến hình, vì động vật biến hình là —— ặc, rùa.

Đúng vậy, là rùa, gã có thể biến ra con rùa có kích cỡ không quá lớn, bộ dáng cũng không truyền thống giống như loại rùa đen (rùa biển) kia, mà càng thiên hướng với rùa cá sấu, có bộ phận đặc trưng của cá sấu, nhìn hung mãnh rất nhiều, nhưng trên lưng có mai rùa thật dày khiến Vệ Đông sở hữu lực phòng ngự số một, ở trạng thái biến hóa, có cực nhỏ thứ nguy hiểm gì có thể gây thương tổn cho Vệ Đông đã cấp năm.

Đi thẳng vào ổ rắn!

“Vèo” một tiếng, một bóng rắn mau lẹ như điện, hướng Vệ Đông trực tiếp quần tới, Vệ Đông mở ra miệng hàm răng tràn đầy sắc bén, đầu của gã cơ hồ không khác cá sấu, lực cắn kinh người, cái cắn này không cắn trúng được thân thể rắn biến dị, chỉ trúng cái đuôi của nó.

Một tiếng “Răng rắc” thanh thúy, nửa đoạn đuôi rắn theo tiếng mà đứt đoạn!

... Thật sự hung hãn...

Ổ rắn này có tổng cộng chín đầu, mỗi đầu đều to như thắt lưng nam nhân trưởng thành, đầu tam giác, thân thể đốm hoa, hiển nhiên không thể vốn là giống rắn độc mà thô to đến được như vậy, tại mặt thể sau mới biến dị. Mà điều khiến người ta kinh ngạc chính là, cầm đầu là một con rắn hình thể nhỏ nhất, lại cả thân tuyết trắng, không ngờ là một con rắn bạch tạng.

“Ngoạ tào, đây là Bạch nương tử sao, Tiểu Thanh lại ở nơi nào?”

Thẩm Trì: “...” Mắt thấy một con rùa cá sấu vừa mới hung hãn cắn đứt đuôi của rắn lớn, rồi nhỏ ra một ngụm nước miếng đầy máu, miệng lại còn nói một ngụm câu khẩu âm Đông Bắc vân vân, kỳ thật thật sự có cảm giác không khỏe...

Tại lúc con rắn trắng vừa xuất hiện, Thẩm Trì cũng nhìn chăm chăm nó, hộp ngàn cơ trong tay chợt lóe ánh sáng, tên Đoạt phách!

Lúc trước kỹ năng rơi xuống đều thuộc về hệ thống bài võ của Thiên La Ngụy Đạo, kỹ năng Kinh Vũ Quyết hẳn sử dụng này là có thương tổn đặc biệt, một mũi tên bắn qua tạo nên thương tổn không hề thấp!

Con rắn trắng kia hiển nhiên cũng nhìn chăm chăm Thẩm Trì, tốc độ nhanh đến không tưởng nổi, uốn éo vài cái liền cơ hồ tới trước mặt Thẩm Trì, Thẩm Lưu Mộc khê quát một tiếng, võng dây xanh trùm hướng đầu rắn trắng, Kỷ Gia vung tay lên, Tiểu Hỏa phun ra một đám ngọn lửa mang theo màu gần như xanh thẫm, lá bùa trong tay Minh Nguyệt chợt thiêu đốt, “Mau!”

Lập tức tốc độ Thẩm Trì cũng nhanh hơn, nhảy ra sau đứng lại thêm một phát Đoạt phách, thân thể rắn trắng linh hoạt uốn éo tránh né đám lửa nguy hiểm kia, cũng rất nhanh bị võng dây vây khốn, phun ra một đám nọc độc, nháy mắt đám dây xanh bắt đầu ăn mòn, dịch độc này thật sự quá nguy hiểm, không chỉ ăn mòn võng dây xanh, lúc rơi lên mặt đất còn phát ra thanh âm “xèo xèo”, trực tiếp ăn mòn hòa tan đám lá cây khô trên mặt đất, một giọt độc rắn liền ăn mòn hơn hai m2 thổ địa, có thể thấy được trình độ nguy hiểm của nó.

Nếu như không có Thẩm Lưu Mộc, Kỷ Gia cùng Minh Nguyệt phụ trợ, chỉ trông vào một mình Thẩm Trì, như thế nào cũng phải trả giá mới có thể bắt được đối thủ như vậy.

Nhưng chỉ cần thừa dịp một lát thể thôi, hộp ngàn cơ trong tay Thẩm Trì lại bắn ra tên Đoạt phách thứ ba, con rắn trắng kia tựa như linh thông, giống như biết có nguy hiểm, không rên một tiếng liền uốn éo thân thể muốn lùi, phát ra thanh âm tê tê, rõ ràng vừa rồi chỉ có chín đầu rắn, lúc này lại có vô số con rắn thoát ra từ trong rừng cây, những con này hầu như đều là loại bình thường, ở rừng rậm nguyên thủy vốn có vô số rắn, chúng nó thông thường cũng sẽ không đi đả thương người, lại tại trong tiếng tê tê rắn trắng phát ra, chúng nó giống như sóng triều hướng phía này đổ tới.

Thẩm Trì đã muốn ẩn thân, thân hình của hắn hoàn toàn biến mất, hộp ngàn cơ đã bắn ra tên Truy mệnh.

Ba phát tên Đoạt phách cùng một tên Truy mệnh.

Ở trong trò chơi, khiến một gã Đường môn sở hữu nội công Kinh Vũ Quyết có cơ hội bắn ra tên Truy mệnh, thì đó là trí mạng.

Rắn trắng tựa như cá sắp chết, một mũi bắn qua, hiển nhiên mất đi sinh mạng.

Tám đầu rắn còn lại rất nhanh liền bị dị năng giả khác giải quyết sạch sẽ, nhưng rậm rạp xà triều này lại không có thối lui, hai mươi bốn cá nhân tụ cùng một chỗ, đem Từ Mộng Chi cùng ba dị năng giả không am hiểu chiến đấu vây vào giữa, đối đám rắn bên ngoài chém giết, lấy năng lực vận chuyển cường hãn của bọn hắn, xà triều tưởng chừng vô biên không ngừng đoạn tuyệt này, qua mấy giờ mới thấy vãn, nếu không phải đám bọn hắn đều là dị năng giả cấp năm, chỉ sợ sớm đã hao hết dị năng bị rắn bao phủ. Cho dù là cấp năm, bọn hắn cũng vẫn cảm thấy khá mệt mỏi.

“Con mẹ nó không bị rắn tiến hóa cắn chết, lại thiếu chút nữa bị rắn bình thường ép chết.” Phạm Dịch thở phì phò cười khổ, thân là con lai bộ dạng anh tuấn, một đầu tóc đen ướt đầm dán vào thái dương hai bên má, nhìn có điểm chật vật, nhưng đã là đẹp trai mặc kệ ở bộ dáng gì đi nữa vẫn là đẹp trai, chẳng sợ chật vật như vậy, vẫn là đẹp.

Xong trận này, thực lực mỗi người liền lộ rõ cao thấp, đồng dạng là dị năng giả cấp năm, trong xà triều cũng không có người nhàn rỗi, cả đám đều tận lực, lúc này vẫn còn ung dung có thừa chỉ có bốn người Thẩm Trì. Kỳ thật thời gian bốn bọn hắn tiến vào cấp năm so với dị năng giả phổ biến khác muốn lâu hơn không ít, cho nên lúc này mới có thể có vẻ thoải mái nhất. Trạng thái của Niếp Bình cũng coi như không sai, còn giống như Phạm Dịch với Đàm Nghiên Nhã mới tiến vào cấp năm không lâu, chưa vượt qua hai tháng là có chút cổ hết sức.

Lúc tiến vào mọi người còn đối hai đứa nhóc Thẩm Lưu Mộc cùng Kỷ Gia rõ ràng nhỏ tuổi nhất này còn có chút khinh thị, giờ ánh mắt nhìn hai đứa đã thận trọng rất nhiều. Trừ Thẩm Trì ra, hai đứa mới là hai người nhìn nhẹ nhàng nhất.

“Được rồi, giữa trưa sẽ làm một bữa tiệc rắn đi.” Thẩm Trì cười nói.

... Nói thật, bây giờ nhìn đến rắn liền muốn nôn, người còn có thể nuốt trôi?!

Đây là tiếng lòng mọi người, nhưng có điều tay nghề của Thẩm Trì tuyệt đối không phải cường đại bình thường, dùng công cụ cùng đồ gia vị thô sơ nhất, cái loại mùi mới người thôi đã không chịu nổi này đều khiến bụng tất cả mọi người đều kêu ùng ục.

Nhìn rắn liền muốn nôn gì đó đã sớm bị quẳng đến sau đầu rồi.

Bây giờ là mặt thể, thức ăn thơm như vậy bọn họ đã thật lâu không có nếm thấy, ở mặt thể chỉ quan tâm có thể sống sót hay không, cùng những năm bình thường thức ăn ngon vô cùng có cái mùi vị gì bọn họ đã sớm nhớ không rõ lắm — đồ gia vị trở nên càng ngày càng ít, càng ngày càng đơn giản hóa cũng là

một nguyên nhân.

Bắt lấy dạ dày một người có thể bắt lấy tâm người ta gì gì —— không thấy thái độ của mọi người đối với Thẩm Trì lập tức liền thân cận hơn sao?

Chính là Thẩm Lưu Mộc rất không hài lòng.

Con mẹ nó ai dám đối ba ba xum xoe liền băm chết!

==== =====

Suy nghĩ của tác giả: Cảm ơn bom nước nông của Hồ Thị Đan Đan, yêu người, sao sao đất, thấy hôm nay lại chậm mười phút, tác giả môi cá cảm thấy vô cùng chột dạ ing... ~~~o(>_<)o ~~~, thật cảm ơn *chụt*, (3)

Cảm ơn địa lời của Dạ Huyền Sinh, Tiểu Yêu, Teaat7, Độc Giả, yêu các người, (3)

70. Chương 70: Chuyện Xảy Ra Tại Động Băng

Sau khi ăn cơm xong, Liễu Minh Tuệ luôn muốn tìm Minh Nguyệt nói chuyện, nhưng khi nhìn thấy thần thái cùng khí chất, thậm chí là diện mạo của Minh Nguyệt có đến ba, bốn phần tương tự Minh Trạch, cậu lại do dự.

Minh Trạch theo trên danh nghĩa cũng là em họ của Liễu Minh Tuệ, sở dĩ nói trên danh nghĩa, bởi vì hắn được Minh gia nhận nuôi, người nhận nuôi hắn lại là Minh Thụy – cậu của Liễu Minh Tuệ. Mẹ của Liễu Minh Tuệ họ Minh, Liễu Minh Tuệ sở hữu cái tên có chút nữ tính hóa như thế vì năm đó cha mẹ cậu đã sớm quyết định mặc kệ là nam hay nữ, đều kỳ vọng con mình có thể khỏe mạnh thông tuệ, mới đặt một chữ tuệ trong tên. Bất kể là họ Liễu hay họ Minh, ở Bắc Kinh đều là người có được uy tín và danh dự. Liễu Minh Tuệ là em họ của Niếp Bình, mẹ Niếp Bình chính là cô của Liễu Minh Tuệ. Rất nhiều gia tộc tại Bắc Kinh vốn có quan hệ rắc rối khó gỡ, thông gia lại rất nhiều, giống quân đội thế gia vọng tộc như Niếp gia cùng Liễu gia, Minh gia kiểu này, lại càng có nhiều quan hệ thông gia.

Bản thân Minh Thụy là thiếu tướng, hiện tại chỉ cùng cấp bậc với Niếp Bình, nhưng xem tại sau mặt thể cấp quan không phải đầu cơ trục lợi là được, hơn nữa còn phải xem dưới trướng có bao nhiêu binh, binh lính trên tay Minh gia so Liễu gia thậm chí còn nhiều hơn một ít, cho nên trong nhà Liễu Minh Tuệ, mẹ của cậu là nhân vật rất có quyền lên tiếng. Bản thân Minh Thụy cực xuất sắc, đáng tiếc vấn đề con nối dõi lại rất gian nan, năm đó vợ lại không có bối cảnh quân đội, cha của nàng là một bí thư thành ủy, ai ngờ đến năm đó lúc nàng trở về thăm cha mẹ, con nhỏ vừa mới chập chững biết đi, cứ như vậy mất tích đến không hiểu ra sao, rốt cuộc không thể tìm trở về. Từ đó nàng liền ngã bệnh không dậy nổi, không đến hai năm liền lìa đời. Sau Minh Thụy cũng lại cưới một người, đáng tiếc cả hai còn chưa có con, thẳng đến mặt thể mới trực tiếp nhận nuôi một đứa bé lưu lạc đầu đường đặt tên Minh Trạch.

Đơn giản bởi vì hình dáng của nó có chút giống đứa con mất tích kia của Minh Thụy.

Minh Trạch về sau cơ hồ là được sủng ái mà trưởng thành, nói muốn đi Võ Đang, trong nhà đưa nó đi, tiếp sau lại thức tỉnh dị năng có chút đặc thù, một đường thuận buồm xuôi gió đến hiện tại, cơ hồ không có chột vật chán nản lúc mới bắt đầu mạt thế.

Có nó cũng tại trong đoàn, rất nhiều việc Liễu Minh Tuệ cảm thấy không tiện cùng Minh Nguyệt nhắc tới, tuy cậu loáng thoáng đoán được có lẽ Minh Nguyệt mới là chính chủ.

Cậu tìm Minh Nguyệt làm cái gì? Liễu Minh Tuệ có chút nghi hoặc.

Nhưng trên thực tế cậu suy nghĩ nhiều, Minh Trạch căn bản không chú ý mấy thứ này, nó thậm chí còn không biết lúc trước Minh Thụy có một đứa con, người bên ngoài cũng sẽ không có việc gì mà đi nhắc tới trước mặt nó, nó chỉ muốn trở nên càng mạnh, tựa hồ đoạn ngày bắt đầu mạt thế kia đã để lại bóng ma cho nó, mong muốn trở nên mạnh mẽ của nó cơ hồ đến nỗi cấp bách cố chấp, trong mắt chỉ nhìn được đến lực lượng.

“Người cũng là tu thuật Đạo gia?” Nó hỏi Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt là một tên mặt liệt, cứ thế gật gật đầu.

Mắt Minh Trạch sáng rực lên, “Nhìn có vẻ so thuật Đạo gia Võ Đang còn cường đại hơn, người có thể dạy ta sao?”

Lúc này Minh Nguyệt mới nhăn mày, “Người theo Võ Đang tu tập, ta lại tu Mao Sơn đạo thuật, chẳng nhẽ người muốn ném môn hạ đầu nhập vào ta?”

“Đều là niên đại gì rồi, còn cái gì môn hạ không môn hạ.” Minh Trạch giễu cợt, chính là mắt lại sáng, “Hiện tại sớm không còn ý kiến môn phái gì nữa, đầu sao cũng là đạo thuật, không bằng người dạy ta phương pháp dùng bùa đi!”

Thẩm Trì đứng cạnh nghe đều thấy không đúng, hùng hài tử này từ nơi nào tới a, bảo người khác dạy nó bản lĩnh độc môn một cách đương nhiên như vậy? Không đúng, hàng này nhìn không kém tuổi Minh Nguyệt lắm, không thể xem như hài tử đi!

Minh Nguyệt không có vẻ nguyện ý cũng không lộ ra thần sắc tức giận gì, chỉ nói thẳng, “Thật có lỗi, không được.”

Minh Trạch liền lập tức gục mặt xuống, kiểm Tinh Cương trên lưng kêu ong ong, “VẬY KHÔNG BẰNG MỜI ĐẠO HUYNH CHỈ GIÁO MỘT HAI ——”

“Minh Trạch!” Thanh âm Niếp Bình truyền đến, giọng hần thực bình tĩnh, “Người cảm thấy quá thừa tình lực phải không? Kế tiếp người đi dò đường.”

Rõ ràng lời nói thực bình tĩnh, khi hần nói ra lại có một loại cảm giác áp bách không cho người cự tuyệt.

Minh Trạch chỉ hừ lạnh một tiếng xoay người sang chỗ khác, không tình nguyện mà tránh ra.

Thẩm Trì cau mày nói, “Người kia là sao thế này?”

“Trời sinh khí tràng không hợp.” Minh Nguyệt cực kỳ đứng đắn nói, “Một núi không dung hai hổ, một đội ngũ có hai đạo sĩ một chút cũng không thỏa đáng.”

Kỷ Gia không nói gì mà nhìn hần, “Nghe nói Võ Đang có rất nhiều đạo sĩ đâu!”

“Hần là nói như này, một đội ngũ có hai đạo sĩ khác phái là không thích hợp.” Thẩm Lưu Mộc bổ sung.

Về mặt Minh Nguyệt lộ ý: chính là như thế, Thẩm Trì nhin không được bật cười, “Mặc kệ, có Niếp Bình đi quản thúc.” Trái lại chính Minh Nguyệt cũng không phải kẻ thích gây chuyện.

Lộ trình kế tiếp quả nhiên là Minh Trạch đi trước mở đường. Thần Nông Giá có điểm này cũng khá kỳ lạ, mỗi lúc hướng lên trên một trăm mét so với mực nước biển, mùa kén ba đến bốn ngày, trong rừng rậm nguyên thủy ở dưới chân núi là giữa mùa hè, càng hướng lên trên càng mát mẻ, tại mặt thể căn bản không có mùa xuân cùng mùa thu này, khí hậu tại đây lại càng hợp lòng người. Sau khi thích ứng được sự tối tăm trong rừng rậm không thấy ánh mặt trời cùng khí hậu oi bức, thì chợt tầm mắt rộng rãi, nghe thấy được tiếng suối chảy róc rách, còn có gió thổi nhẹ man mát, thật sự là những điều hết sức thoải mái.

Ánh chiều tà vương xuống bãi cỏ xanh cùng dòng suối trong suốt thấy đáy, mạ lên một tầng ánh sáng nhàn nhạt ấm áp.

Đi từ sớm đến tối gần mười tiếng đồng hồ, lấy cước trình được xưng tụng tương đương nhanh của đám đệ năng giả này, bọn hần mới đi tới nơi đây.

“Đêm nay nghỉ tại đây.”

Sau khi Niếp Bình lên tiếng, tất cả mọi người tháo dỡ vật tư đeo trên lưng bắt đầu dựng lều, vật tư của bốn người Thẩm Trì đều được đeo trên lưng Tiểu Hỏa, nó đeo một cái gói thật lớn còn có thể bay lên, hơn nữa bởi vì có thể bay, nên tốc độ nhanh, lực lượng bản thân cũng rất mạnh, cầm vật tư là thích hợp nhất.

“Chúng ta đi tìm chút gì để ăn.” Phùng Tĩnh nói xong, liền lôi kéo Phùng Ninh xoay người vào rừng rậm, còn có một người biến hình trực tiếp bước xuống suối hóa thành một con điều hầu đuôi trắng mà bắt cá.

Mỗi người một việc, sau một ngày mỗi mệt, ánh trời chiều chiếu lên người ẩm áp, cảnh tượng thật ẩm cúng mà yên bình.

Lều trại của đám Thẩm Trì là tự động toàn bộ, là kiểu vừa mở ra liền tự tạo thành hình, tổng cộng có hai cái, Thẩm Lưu Mộc cùng Thẩm Trì dùng một cái, Kỷ Gia với Minh Nguyệt một cái, bọn hắn đã sớm quen thuộc với sự sắp xếp như vậy, nhưng thật ra Đàm Nghiên Nhã lại nhịn không được mà nhìn qua nhiều lần, cuối cùng rốt cuộc lại đây mời Kỷ Gia, “Không bằng người cùng ta ở chung một lều trại đi?”

Đàm Nghiên Nhã cùng những người khác trong đội ngũ cũng không quá quen, số lượng nữ trong đội lại vừa vặn là chẵn, nếu Kỷ Gia cùng Minh Nguyệt ngủ cùng một chỗ, thì sẽ có một nữ bị lẻ ra, mà thực hiển nhiên Đàm Nghiên Nhã chính là người này...

“Vì sao?” Kỷ Gia có chút kỳ quái.

“... Người là một nữ hài tử, tại sao phải cùng ngủ với cậu ta.”

Kỷ Gia giật mình, không đợi nàng nói cái gì, Minh Nguyệt đã tới đây giữ chặt lấy Kỷ Gia, “Vì sao không thể ngủ cùng nhau, nàng là vợ của ta!”

...

Nói câu này thanh âm có chút lớn...

Kỷ Gia nhìn qua thanh tú thẹn thùng, rõ ràng đã hơn mười sáu tuổi đang rảo bước tiến đến tuổi mười bảy, nhưng trông nàng vẫn nhỏ hơn tuổi thật của nàng một ít, chừng mười lăm mà thôi, nhất thời ánh mắt mọi người nhìn Minh Nguyệt cùng Kỷ Gia đều có chút ——

Ặc, hình như mặt thể không có thuyết pháp về vấn đề yêu sớm.

Liều Minh Tuệ vừa vặn đang uống nước thì nghe đến những lời này, vì vậy trực tiếp đem nước phun ra hết, Minh Nguyệt hàng này bình thường đều giữ im lặng, mặt luôn banh ra tựa như núi băng, không lên tiếng thì thôi, một khi đã lên tiếng bỗng nhiên nổi tiếng a!

Không chỉ cậu ta, thật nhiều người đều nghe mà cười ra tiếng, thiếu niên ngây ngô nắm tay cô bé xinh đẹp, tất cả mọi người đều không nghĩ hướng đến địa phương thâm sâu hơn, chỉ cảm thán tuổi trẻ thật tốt a, thật giống như mối tình đầu của diễn viên nam và nữ trong những bộ phim tình cảm tại nơi sâu thẳm trong trí nhớ, nhìn như thế nào cũng thấy tốt đẹp, hơn nữa còn có một chút trời chiều chiếu lên, toàn bộ nhìn xem đều thật tốt.

Mọi người cười, Thẩm Trì cũng cười, khóe mắt lại thoáng nhìn Đinh Yên đang mỉm cười ngồi cách đó không xa lại lập tức bật dậy, sắc mặt thoáng cái trắng bệch, “Mọi người chạy mau!”

Trong lòng Thẩm Trì nháy mắt “lộp bộp”, còn không kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra, trong tầm mắt đã xuất hiện đầy trời lũ lụt, lũ cứ bộc phát bất ngờ như vậy mà vọt về phía bên này!

Hai bên khe suối đều là rừng rậm, từ dòng suối đến rừng rậm khoảng chừng hơn trăm mét, nước lũ đem mặt cỏ cùng dòng suối đều hoàn toàn chiếm lấy trong phạm vi kia cũng đã tới trước mắt, Thẩm Trì chỉ kịp nhìn thấy Niếp Bình vốn đứng ở bên rừng rậm, vốn có cơ hội đi vào lại không do dự chút nào, thẳng tắp phóng tới bên Từ Mộng Chi đang đứng bên bờ suối.

Mà Liễu Minh Tuệ lại đứng bên cạnh Đàm Nghiên Nhã, thân là một dị năng giả Thủy hệ, thế nhưng cậu cũng không có biện pháp ngăn cản dòng nước hung mãnh này, chỉ một phát bắt được Đàm Nghiên Nhã sắc mặt tái nhợt.

Thẩm Trì lão đảo một cái, Thẩm Lưu Mộc mạnh mẽ từ phía sau ôm tới, thiếu niên này đã trưởng thành thành bộ dáng cao hơn Thẩm Trì, cứ như vậy gắt gao đem Thẩm Trì ôm vào trong ngực.

Nước rất lạnh, so với tưởng tượng còn lạnh hơn, lạnh tận xương, căn bản không giống độ ấm của nước bình thường, trái lại như nước tuyết trên núi cao, lạnh đến kinh người, Thẩm Trì uống phải vài ngụm, tiến vào miệng gần như có thể đông phá cổ họng của hắn.

Đôi mắt không có biện pháp mở ra, dòng nước xối đến khiến cả người đều có chút đau, may mắn thân thể này của Thẩm Trì vẫn còn “kỹ năng bơi”, hồi lâu cũng chưa thấy rụng máu, cũng không biết vất vưởng ở trong nước bao lâu, lâu đến lúc Thẩm Trì cũng bắt đầu thong thả rụng máu, bọn hắn mới “bịch” một tiếng rớt xuống chỗ nào đó.

Thẩm Trì còn có chút choáng, đôi tay ôm lấy eo hắn vẫn thật chặt.

Chung quanh tối đen một mảnh, mắt Thẩm Trì thích ứng trong chốc lát, mới nhìn đến đỉnh đầu kết băng cùng nhũ băng rủ xuống. Ấn xuống mặt đất một cái, xúc cảm lạnh lẽo, không, không thể nói là mặt đất, mà là mặt băng, nơi này hoàn toàn là một cái động băng. Bên ngoài là giữa hè, nơi đây xung quanh lại bao vây băng lạnh, đỉnh động treo đầy nhũ băng, băng liềm (rèm băng), điểm xuyết các loại cột băng (những cột chống băng băng lớn), băng chúc (chịu...), trên mặt đất cũng kết một tầng băng thật dày, lạnh đến mức khiến người đánh rùng mình.

Đoạn này không có kiến thức khoa học nên không biết dịch thể nào cho chuẩn, mọi người thông cảm:<

“Lưu Mộc.” Thẩm Trì kêu lên, Thẩm Lưu Mộc phía sau lại không có phản ứng, lúc này Thẩm Trì mới thấy cả kính, nhanh chóng tách tay y ra!

Cả người Thẩm Lưu Mộc đều ướt đầm, tóc đen dán tại thái dương hai bên má, mắt nhắm gắt gao.

Thẩm Trì vỗ vỗ gương mặt y, Thẩm Lưu Mộc cũng không tỉnh, Thẩm Trì vừa sờ, trán của y đều nóng đến dọa người, lúc này thế nhưng lại thẳng cấp, khoảng cách Thẩm Lưu Mộc tới cấp 6 còn thật xa a!

Phát sốt —— lại phát sốt đến hưng mãnh như vậy.

Nhất thời Thẩm Trì có chút thúc thủ vô sách (không có biện pháp), dị năng giả rất ít sinh bệnh, thể chất của bọn họ tốt hơn người bình thường nhiều lắm, có điều thân thể vẫn là thân thể người, không tới nỗi thần hóa, phải như Thẩm Trì này, mới thật là không bao giờ sinh bệnh.

Nhiệt độ không khí nơi này quá thấp, hiển nhiên không thích hợp Thẩm Lưu Mộc, Thẩm Trì trực tiếp xông lên Thẩm Lưu Mộc, ặc, tiểu tử này nặng hơn a... Rõ ràng mới trước đây mình chỉ một tay có thể ôm được y.

Mở ra bản đồ mới phát hiện, động băng này rắc rối phức tạp, thế nhưng không thể nhất thời đi ra được bên ngoài, Thẩm Trì đem hai mươi người đồng hành khác đều thiết lập làm đồng đội, lúc này mới thấy trừ chị em họ Phùng ở trong rừng rậm ra, gần như tất cả mọi người bị rơi xuống động băng, mà tên một người hiển xám khiến tâm Thẩm Trì trầm xuống, hấn nhắm lại hai mắt, điều tra bản ghi chép chiến đấu.

Nàng là bị giết chết, có lẽ, còn bị ăn sạch.

Những địa phương có nước trong động băng, có nhiều khả năng tồn tại cá ăn thịt người, người biến hình tên Đồng Văn này Thẩm Trì thậm chí còn không nhớ rõ diện mạo của nàng, chỉ nhớ nàng là một nữ nhân trẻ tuổi khá phổ thông, phỏng chừng thời điểm bị nước cuốn trôi xuống còn choáng váng, liền trực tiếp bị tảng lớn cá ăn thịt bao vây.

May mắn Minh Nguyệt với Kỷ Gia chưa xảy ra chuyện gì, những người khác ít nhiều đều bị tổn thương, lại phần lớn bị nhốt trong động băng.

Phạm vi phiên động băng này so tưởng tượng còn muốn lớn, Thẩm Trì thấy cách bọn hấn gần nhất là Liễu Minh Tuệ và Đàm Nghiên Nhã, muốn đi qua trong thời gian ngắn cũng không thể tự lại. Vì thế hấn dứt khoát tìm một góc tương đối an toàn, bên cạnh có rèm băng ngăn trở, bất kể là thứ gì tới từ phương hướng nào, cũng gần như không thấy được địa phương rộng gần hai mét vuông bên trong, Thẩm Trì từ ba lô lấy ra một cái đệm mút thật dày, lại lấy ra một cái chăn, may mắn ba lô của hấn mặc kệ là trường hợp nào cũng sẽ không rơi mất, những người khác cơ hồ đều đánh mất vật tư, chỉ sợ tình huống không quá tốt.

Giúp Thẩm Lưu Mộc bỏ đi quần áo, sau đó lúc lau khô thân thể cho y, Thẩm Trì mới ý thức được khối thân thể này đã muốn hoàn toàn không còn nhỏ yếu như trong trí nhớ của mình nữa, Thẩm Lưu Mộc nhìn qua thấy thon dài cao gầy, tay chân khẳng khiu, bỏ đi quần áo mới thấy cũng không gầy yếu như vậy, ngược lại đường nét thân thể khá tuyệt đẹp, gầy vừa đủ, không có một tia sẹo lồi, cánh tay cùng bắp chân khá rắn chắc, nhất là đôi chân, thẳng tắp thon dài, tỉ lệ thân hình của y tốt lắm, chân so nửa người trên dài hơn chút, nên nhìn mới có vẻ gầy, nghe nói thứ gì kia cùng chiều cao thân thể cũng hơi có điểm quan hệ, nên người Nhật Bản mới có thể ngắn như vậy, rõ ràng thứ đó không chỉ một lần phóng thích trên tay Thẩm Trì, ánh mắt của hấn vẫn là vòng qua nơi đó.

Thẩm Trì rất rõ ràng thời điểm thứ đó hưng phấn lên có bao nhiêu tráng kiện, lại dài lại thô to gì gì, cơ hồ hoàn toàn là kích thích khiến nam nhân ghen tỵ.

Bản thân Thẩm Lưu Mộc là một nam nhân có bộ dạng tinh xảo tuấn mỹ, lúc này phát sốt thần chí không

rõ, cả người đều nổi lên màu hồng phấn nhè nhẹ, không hiểu sao khiến Thẩm Trì cảm thấy không được tự nhiên.

Nếu lúc trước đứa nhỏ này không có biểu hiện ra dục vọng nồng đậm như vậy, không có chuyện gì lại muốn hôn, muốn sờ Thẩm Trì, không có hết lần này tới lần khác nói thích hần, còn dùng ánh mắt nóng rực cơ hồ muốn cắn nuốt mà nhìn hần, nếu Thẩm Lưu Mộc không từng hôn hần, cắn xương quai xanh, hôn qua bụng dưới của hần, Thẩm Trì cảm thấy được nhất định lúc này có thể đảm đương cha hiền chiếu cố con ngoan đang sinh bệnh.

Nhưng Thẩm Lưu Mộc cái gì cũng đã làm, cho nên lúc này đây không hiểu sao thân thể Thẩm Trì có chút nóng lên.

Loại cảm giác này khiến hần cũng phải hoảng sợ.

Cho tới bây giờ Thẩm Trì là một kẻ khá thanh tỉnh, hần đối chuyện tình cảm là trì độ, nhưng lối suy nghĩ cũng không dần độ, từ trước đến nay cũng không làm sự tình gì lừa mình dối người, cho nên hần biết rõ loại nóng lên này, tuy rằng cũng không mãnh liệt, là xảy ra chuyện gì.

Yên lặng nằm bẹp bên người Thẩm Lưu Mộc, Thẩm Trì nghiêng thân nhìn cằm dưới xinh đẹp của Thẩm Lưu Mộc đến xuất thần.

Kết quả một cái cánh tay lạnh lẽo vươn ra khỏi chăn, trực tiếp kéo lấy cổ hần.

“Ba ba... Thẩm Trì...”

Nhìn đôi mắt mông lung không có tiêu cự của Thẩm Lưu Mộc, Thẩm Trì xác định người này còn đang bị vây vào trạng thái phát sốt mơ màng.

Nhưng hơi thở nóng rực phất qua hai má Thẩm Trì, đôi môi nóng hầm hập đến không tưởng nổi vì phát sốt của Thẩm Lưu Mộc.

Cùng thứ gì đó cứng rắn chống lên bụng dưới của Thẩm Trì, Thẩm Trì lại phát hiện bản thân rất nhanh cũng có cảm giác.

Thẩm Trì nâng lên đầu Thẩm Lưu Mộc, Thẩm Lưu Mộc bởi vì sốt mà đang cười ngây ngô, biểu tình Thẩm Trì chợt hung ác ——

Con mẹ nó này xem như chuyện gì, bị chính thằng nhóc mình tự tay nuôi lớn bẻ cong, chuyện này sao lại làm người ta khó chịu đến thế đâu!

Này xem như nuôi cái đứa con chó má gì!

==== =====

Suy nghĩ của tác giả: Ba ba Thẩm Trì muốn nhận rõ thực tế...

Cám ơn địa lời của Tử Dạ, Ngưu Nạm Diện, Dell, Tâm Phiền, yêu các người, (3)

71. Chương 71: Ta Yêu Người

Cổ tình Thẩm Lưu Mộc còn muốn xích lại gần, y sốt cao có chút thần chí không rõ, hành động trong lúc lơ mơ, cả người sạch trơn được bao trong chăn, Thẩm Trì thấy y lúc nóng lúc lạnh mới nằm dựa gần vào, lúc này y thể nhưng lại cứ dán dính trên người Thẩm Trì.

Thân thể này của Thẩm Trì là nóng lạnh bất xâm, trong cảm giác của Thẩm Lưu Mộc, thì là nơi thoải mái nhất, hai tay không tự giác lột quần áo Thẩm Trì, chỉ có kề cận da thịt cùng Thẩm Trì, y mới có thể được đến chút ít an ủi.

Chẳng sợ tính dục lạnh nhạt, Thẩm Trì cũng là một nam nhân bình thường, hắn vừa mới ý thức được chính mình có thể cũng nổi lên chút tâm tư với đứa con mình một tay nuôi lớn này, liền gặp phải Thẩm Lưu Mộc thân mật cọ xát, hơi thở nóng rực của y phát lên làn da, đôi môi lướt qua da thịt của hắn.

Loại trêu chọc này là ai cũng không chịu nổi.

Thẩm Trì ngậm lấy đôi môi của Thẩm Lưu Mộc, đây là lần đầu tiên hắn chủ động hôn Thẩm Lưu Mộc, đáng tiếc Thẩm Lưu Mộc hoàn toàn bị vây trong trạng thái thần chí không rõ, nếu y đã tỉnh mà phát hiện việc này, phỏng chừng ruột đều phải đắng hận. Chẳng sợ ý thức được bản thân thích nam nhân, mà người này lại chính là đứa con mình nuôi từ nhỏ đến lớn, nội tâm sinh ra xao động có thể là do tình dục bị khơi gợi, nhưng Thẩm Trì lại hồi tưởng lại những lúc Thẩm Lưu Mộc hôn hắn, cũng giúp hắn phóng thích dục vọng, tuy ngay từ đầu không thích lắm, nhưng lại không hề chán ghét.

Đối đứa bé này, cho tới nay hắn đều không chán ghét nổi.

Thái độ Thẩm Lưu Mộc rất chủ động thành ra hóa quá nhiệt tình đến mức lộ ra, khiến Thẩm Trì gần như không thể lui bước, hắn không nghĩ tới bản thân sẽ bị đứa bé này làm cảm động, trên mặt tình cảm Thẩm Trì không chỉ trì độ, còn rất bị động, nhưng lòng người ai chả làm bằng thịt, từng ngày từng tháng lắng đọng xuống, mỗi lúc Thẩm Lưu Mộc chạm vào hắn, hôn hắn, Thẩm Trì cũng sẽ nổi lên dục vọng ——

Thẩm Trì nghĩ rất đơn giản, đối với một người nổi lên dục vọng, kia ít nhất chính là thích a?

Chẳng sợ không phải yêu, cũng là thích.

Đây vẫn là lần đầu tiên hắn thẳng thắn nhìn nhận vấn đề này, sau đó liền càng không thể vãn hồi, lúc này bất kể là vuốt ve hay hôn môi, đều tựa hồ trở nên càng có cảm giác, giống như trong lòng đã triệt để bỏ xuống rào chắn, khiến cả người Thẩm Trì đều thả lỏng.

Qua một lúc sau giúp nhau phóng thích, Thẩm Trì cũng ra một thân mồ hôi, trạng thái của Thẩm Lưu Mộc có vẻ tốt hơn nhiều, Thẩm Trì cau mày giúp y lau qua thân thể lại đổi một bộ đệm chăn mới.

Nhìn đồng hồ điện tử trên tay đã là tám giờ mười tối, Thẩm Trì suy tính một chút, quyết định vẫn là ngủ một giấc trước, dù sao hiện tại trạng thái của Thẩm Lưu Mộc cũng không thể rời đi, hắn đã xem qua tình trạng của Minh Nguyệt với Kỷ Gia, tin tưởng hai đứa sẽ không xảy ra sự cố gì, hoàn toàn có thể chăm sóc bản thân thật tốt, vật tư đều trói chặt trên lưng Tiểu Hỏa, chỉ cần có Kỷ Gia tại, Tiểu Hỏa sẽ không bị lạc, hai đứa dùng chung một lều trại là đủ rồi, còn những người khác —— tạm thời không ở trong phạm vi quan tâm của Thẩm Trì, những dị năng giả cấp năm này còn không đến mức bởi vì loại hoàn cảnh hiện tại liền game over, đương nhiên, xui xẻo như Đồng Văn đang lúc choáng váng gặp phải cá ăn thịt là trường hợp ngoại lệ, vì thế hắn quyết định trước ngủ một giấc lại nói sau, dưỡng tinh thần đầy đủ mới có thể ứng phó với tình huống ngày mai khéo khi còn bết bát hơn.

Ôm thân thể nóng hầm hập của Thẩm Lưu Mộc, tuy rằng không phải loại mềm nhũn, thậm chí có chút cứng rắn, Thẩm Trì vẫn ngủ được thực an tâm.

Vì thế lúc Thẩm Lưu Mộc tỉnh lại, cảm nhận được hơi thở Thẩm Trì phát lên cổ mình, khiến từ làn da y ngứa đến tận đáy lòng.

Sốt đến mơ mơ màng màng là không sai, nhưng y cũng không hoàn toàn mất đi ý thức, Thẩm Trì ôm y làm gì Thẩm Lưu Mộc vẫn hơi nhớ rõ, thái độ của Thẩm Trì thay đổi khiến tim Thẩm Lưu Mộc đập thành thịch nhảy nhót, nghiêng mặt xem Thẩm Trì ngủ, Thẩm Lưu Mộc cảm giác mình khát vọng người nam nhân này, khát vọng đến mức cả người đều kêu gào đau đớn.

“... Thẩm Trì...” Y nhẹ nhàng gọi, lông mi Thẩm Trì run rẩy, nhưng không tỉnh lại.

Thẩm Lưu Mộc nở nụ cười, “Ta sẽ không thả đi ngươi.”

Y đã nhẫn nhịn quá lâu.

Thực vật màu xanh biếc phá băng mà ra, dần dần đưa địa phương chỗ bọn hắn bao lại, đôi mắt Thẩm Lưu Mộc sâu thẳm, “Ba ba, ta giúp chúng ta tăng thêm chút tình thú được không?”

Trên cây màu xanh biếc nở những đóa hoa nhỏ trắng nhạt, tản ra mùi hương ngọt ngào nhàn nhạt.

Loại mùi này có tác dụng thôi tình rất nhỏ, cũng không mãnh liệt, còn có thể làm thả lỏng tâm thần con người, nhàn nhạt, cũng không nồng đậm, thập phần dễ người.

Thẩm Trì mơ mơ màng màng tỉnh lại, tay Thẩm Lưu Mộc đã muốn trượt xuống phía dưới tìm kiếm, hắn cảm thấy có chút nóng, nhưng xuất phát từ thói quen luyện tập tốt, Thẩm Trì cơ hồ lập tức liền thanh tỉnh, nhưng rất nhanh, sẽ không thấy tỉnh táo như vậy, bất kể là loại hương ngọt kia vẫn là đôi tay Thẩm Lưu Mộc đã khá hiểu biết thân thể hắn, cùng môi lưỡi nóng bỏng, đều đem đến cho hắn cảm giác rất không giống.

Thẩm Lưu Mộc cảm thấy thái độ của Thẩm Trì khác biệt, mới dám như vậy đối Thẩm Trì, Thẩm Trì cũng vì trên tâm tính đã bất đồng, nên nhận ra bên trong tình triều lần này mang theo thứ gì đó không quá giống trước kia, để thân thể hắn trở nên mềm nhũn, địa phương dưới hạ thân kia lại càng ngày càng cứng rắn.

“... Lưu Mộc, ngươi ——” hắn vừa mở miệng, lời kế tiếp chưa kịp nói đã bị Thẩm Lưu Mộc nuốt xuống.

Mặc kệ bề ngoài như thế nào, trong tính cách của Thẩm Lưu Mộc luôn luôn ẩn chứa tính xâm lược, hàm răng y cắn qua thân thể Thẩm Trì, không chỉ đem đến ngứa ngáy, còn có đau đớn rất nhỏ, tựa như y nhện không được muốn cắn xé da thịt, hút hết máu tươi của Thẩm Trì.

Thẩm Lưu Mộc có một loại bệnh yêu thích máu tươi.

Thẩm Trì cũng không cự tuyệt quan hệ tình dục kiểu như vậy, là một nam nhân sẽ không chán ghét bao nhiêu loại cảm giác này, huống chi Thẩm Lưu Mộc đối hắn vẫn luôn luôn thực ôn nhu, ôn nhu cùng săn sóc, nữ nhân cũng không thể làm tốt hơn y, Thẩm Trì ở dưới đôi tay thon dài linh hoạt cùng môi lưỡi của Thẩm Lưu Mộc, đạt tới khoái cảm cực hạn trước nay chưa từng có.

Hắn nghĩ lần này cũng sẽ giống như trước, nên tay hắn tự giác lần xuống bụng dưới của Thẩm Lưu Mộc mà tìm kiếm.

Thứ kia của Thẩm Lưu Mộc còn cứng rắn như sắt, đang để lên thân thể của Thẩm Trì, nào biết đâu, Thẩm Trì cảm thấy địa phương nào đó của bản thân chợt lạnh, hình như có thứ gì đó chảy vào, cả người không khỏi cứng đờ.

Tha thứ cho Thẩm Trì, từ đời trước đến đời này, hắn ngay cả làm yêu đều gần như quên hết, càng khỏi nói chuyện quan hệ với nam nhân, khi tự hỏi qua quan hệ giữa hắn và Thẩm Lưu Mộc, hắn cho tới bây giờ cũng chưa tự hỏi qua loại vấn đề này, căn bản chưa từng suy nghĩ qua!

Vì thế, lúc Thẩm Lưu Mộc bỗng nhiên lật thân thể hắn lại, cứ thế ghì chặt vai hắn, nhắm mắt đâm vào thân thể hắn, thì Thẩm Trì đã hoàn toàn cứng lại rồi.

Hắn lúc này mới ý thức được Thẩm Lưu Mộc làm cái gì, hoặc là y muốn làm cái gì ——

Cái thứ chất lỏng kia có lẽ là loại chất lỏng của thực vật nào đó, cũng không biết Thẩm Lưu Mộc đã chuẩn bị bao lâu, chẳng sợ có chất bôi trơn tốt nhất là nó, Thẩm Trì vẫn cảm thấy được bị nhồi đau trong nháy mắt, rất khó chịu đựng, độ chịu đựng đau đớn của hắn đã đạt giá trị cao nhất, nhưng loại cảm giác đau

đón xấu hổ này lại vượt xa!

“...Thẩm Trì... Ba ba...”

Thẩm Lưu Mộc thở hổn hển, mồ hôi từng giọt rơi trên cơ thể Thẩm Trì.

Thẩm Trì chưa bao giờ biết Thẩm Lưu Mộc có tính công kích hung mãnh như vậy, hắn cảm giác mình mau bị Thẩm Lưu Mộc đỉnh đến ngất đi! Dù vậy hắn vẫn gắt gao cắn chặt môi tuyệt đối không muốn bật ra tiếng kêu, đồng thời một cổ khoái cảm không rõ theo xương sống truyền lên trên, cơ hồ khiến hắn không thể ức chế được mà rên rỉ trong cổ họng!

“Ta thích người, Thẩm Trì...”

“Ta yêu người.”

Thẩm Lưu Mộc mỗi một lần nói xong, lại hôn lên xương cánh bướm trên tấm lưng trắng nõn của Thẩm Trì, động tác dưới thân lại không ngừng nghỉ.

“Ta yêu người...”

Hắn cũng không biết y nói bao nhiêu lần, Thẩm Trì cảm thấy bản thân bị đỉnh đến choáng váng đầu vầng não trướng, nghe Thẩm Lưu Mộc trong chốc lát gọi hắn là “Thẩm Trì”, lát sau lại kêu hắn “Ba ba”, tại loại kích thích cực hạn này bị làm đến bắn ra một lần, này là chuyện tình sự đạt đến cực hạn mà hắn chưa bao giờ trải qua, khiến cả người hắn đều bị vây ở trạng thái hưng phấn khó có thể tin, càng về sau, căn bản không có cách nào khống chế được chính mình, Thẩm Lưu Mộc đưa một ngón tay vào trong miệng hắn, hắn liếm láp ngón tay của Thẩm Lưu Mộc, hết thấy đều tình sắc mà dâm dục.

Thẩm Trì thậm chí không nhớ rõ bản thân bị Thẩm Lưu Mộc giằng co mấy lần, Thẩm Lưu Mộc sắp đầy mười tám tuổi rồi, thiếu niên độ tuổi này tinh lực tràn đầy đến kinh người, lấy khối thân thể không thuộc bản thân có thể nhanh chóng hồi phục sức khỏe này, hắn cũng đã bắt đầu cảm thấy phần eo đau nhức, cả người tựa như bị chia lìa ra rồi lắp ráp lại, giọng đều có chút khàn, cảm giác Thẩm Lưu Mộc một lần lại lần phóng thích ra trong cơ thể hắn, hai người mới nằm về trên đệm.

Thứ đồ chơi kia của Thẩm Lưu Mộc còn tại trong cơ thể Thẩm Trì, Thẩm Trì tròn tròn mắt, đầu mờ mịt hơn nửa ngày mới kịp phản ứng đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì, tiếp sau đó, hắn mới ý thức được chính mình vừa mới trải qua một hồi tình sự cả đời này cũng không tưởng tượng nổi!

Ngọa tào, hắn biết cái đồ vật kia của Thẩm Lưu Mộc có kích thước như thế nào, hắn là như thế nào đem nó chứa đựng vào trong thân thể của mình?!

“... Người mau rút ra!” Thẩm Trì gần như là thẹn quá hóa giận.

Mặc dù, quá trình cũng không thể nói là tốt đẹp, nhưng Thẩm Trì thừa nhận bản thân trong lúc đó hoàn toàn có hưởng thụ đến.

Thẩm Lưu Mộc ôm hắn không buông tay, có điều vẫn thành thật rút thứ đó ra, nào biết một lần rút ra này, Thẩm Trì liền cảm thấy một dòng chất lỏng ấm áp theo bên trong chảy ra, khiến sắc mặt hắn đều có chút thay đổi.

Hắn đương nhiên biết đó là cái gì, con mẹ nó tiểu tử này điên được quá mức đi!

Lúc này Thẩm Trì mới chú ý tới hoàn cảnh bốn phía, cùng mùi hương ngọt ngào nhàn nhạt này, sắc mặt càng thêm không tốt.

Lấy hiểu biết của Thẩm Lưu Mộc đối Thẩm Trì, khi y vừa nhắc thân thể mà nhìn thấy sắc mặt của Thẩm Trì, liền vội vàng giải thích, “Chỉ có tác dụng thôi tình cực nhỏ, cực nhỏ cực cực nhỏ, có thể tăng một chút tình thú —— ba ba, người đang tức giận sao?”

Giọng điệu thật cẩn thận, mang theo ý vị lấy lòng, đôi mắt lại trắng trợn nhìn Thẩm Trì, Thẩm Trì quả thực dở khóc dở cười, hắn từ trong ánh mắt kia nhìn ra Thẩm Lưu Mộc chẳng những không có cái tâm tình gì là bất an không yên cả, trái lại tràn ngập mãnh liệt một loại tin tức “Lại đến một lần nữa”, tiểu tử này, giả bộ cũng sẽ không giả bộ cho giống hơn một chút sao!

Thẩm Trì không muốn lại cùng y dây dưa, hơn nữa vừa nhìn thời gian, con mẹ nó cũng đã hơn chín giờ, hơn chín giờ ngày hôm sau a! Đây là đã hao phí bao lâu thời gian cho cái chuyện tình kia! Nhanh chóng bò lên, cảm thấy trong huyết chảy xuống càng nhiều chất lỏng, từ đùi uốn lượn xuống, sắc mặt không khỏi lại có xu thế xanh mét.

Thẩm Lưu Mộc mê mải nhìn chất lỏng chảy xuống giữa đôi chân thon dài thẳng tắp của Thẩm Trì, đó là thứ y phóng thích trong cơ thể Thẩm Trì, bộ dáng này nhìn đậm mị cực kỳ! Tiếc nuối chính là lúc này ba ba chắc chắn sẽ không cho mình làm một lần nữa.

Đem bản thân thu thập sạch sẽ mặc xong quần áo, Thẩm Trì lần đầu tiên cảm thấy may mắn thân thể của mình sẽ không sinh bệnh, nếu không... Người này thật đúng là không chút khách khí, toàn bộ đều xuất trong cơ thể hắn, thể lực dị năng giả so người thường còn mạnh hơn gì gì đó, tại mặt này tổn thương rất không dậy nổi a!

Hung hăng đá Thẩm Lưu Mộc một cước, “Còn không mau đứng lên!”

Mới đi hai bước, đã cảm thấy bộ vị quý dị nào đó khó chịu lên, không khỏi lại trừng mắt Thẩm Lưu Mộc một cái.

Thẩm Lưu Mộc không dám tiếp tục khiêu khích hắn, ngoan ngoãn đứng lên mặc quần áo, đem bản thân thu thập sạch sẽ, sau đó liền vây quanh bên người Thẩm Trì, tiến một bước lấy lòng cạo xát.

“Ba ba, người có thoải mái hay không...”

Thẩm Trì: “Cút ngay!”

“Không bằng chúng ta nghỉ ngơi một chút rồi hăng đi!”

Thẩm Trì: “Đều là lúc nào rồi, còn nghỉ ngơi!” Thời gian nên nghỉ ngơi không nghỉ ngơi, bây giờ còn đề nghị nghỉ ngơi để đến trạc tim đau của Thẩm Trì sao?

“Ba ba —— ta yêu người.”

Thẩm Trì: “...”

Những lời này nghe nhiều một chút cũng không thấy cảm động a!

Thẩm Lưu Mộc lại nghiêm túc nói: “Ta chỉ nói với một mình ba ba, cũng sẽ chỉ nói với người, ta yêu người, ta nghĩ hôn người, muốn vuốt ve người, muốn tiến vào bên trong người ——”

“Tốt lắm!” Thẩm Trì trực tiếp cắt đứt lời y, tên nhóc chết bầm này, không thêm vài câu đằng sau sẽ chết sao?!

Thẩm Lưu Mộc ngoan ngoãn cầm miệng.

“Đi nhanh lên!” Thẩm Trì nói, trực tiếp nhấc chân đi.

Lấy tình trạng thân thể hần, chắc là sẽ không xuất hiện kiểu như không đứng dậy được, thắt lưng muốn đứt, đau đến không tiện đi đường gì đó đâu, dù sao sức khôi phục rất kinh người, nhưng hần vẫn cảm thấy khó chịu muốn chết, thắt lưng có chút yếu ớt, nhưng thật ra cũng không quan trọng gì, quan trọng nhất là nơi đó —— để cho hần đi đường có chút khó chịu!

Thẩm Lưu Mộc đi bên người Thẩm Trì, phải được gọi là sắc mặt hồng nhuận ánh mắt sáng ngời.

Thẩm Trì liền càng không cao hứng.

Mở ra bản đồ tìm vị trí của Minh Nguyệt với Kỷ Gia, thẳng đường tới nơi đó, Liễu Minh Tuệ cùng Đàm Nghiên Nhã đã ly khai chỗ vốn có, hiện tại cách Niếp Bình cùng Từ Mộng Chi không xa, một đêm đã qua, mặc dù dụng cụ liên lạc trên người mọi người đều bị lũ quẩn trôi, nhưng vẫn đang hướng cùng một địa phương tụ tập lại, chính là cửa ra vào động băng. Dị năng giả tới được nơi này đều không phải kẻ yếu, cho dù là Đinh Yến dị năng giả Ngũ giác hình sức chiến đấu cũng không mạnh, tính chất thân thể cũng vốn thực vĩ đại, còn có một tay súng tốt, không hề là một nhân vật nhu nhược như vậy.

Thẩm Trì không biết bình thường Thần Nông Giá có động băng hay không, có điều nếu là có, cũng sẽ không lớn như vậy mới đúng.

Bằng tốc độ nhanh nhất đuổi qua, Thẩm Trì phát hiện mình cùng Thẩm Lưu Mộc là đối tượng đến chậm nhất, đây là đương nhiên, nếu Thẩm Lưu Mộc không có hồ nháo nhiều như vậy, bọn hắn như thế nào sẽ tới cuối cùng!

Thăng đến buổi chiều một giờ hơn, Thẩm Trì mới nhìn đến lối ra của động băng có ánh sáng sáng ngời.

Trừ bỏ Đồng Văn ngoài ý muốn táng thân cùng chị em họ Phùng còn bồi hồi trong rừng rậm, những người khác đã gần như đến đủ rồi, bị thương sáu người, hai người sinh bệnh, xem ra bị nước đá đông bệnh không chỉ có một mình Thẩm Lưu Mộc, nhưng lúc này Thẩm Lưu Mộc nhìn tinh thần sáng láng, đã hoàn toàn khôi phục như ban đầu.

Mọi người cũng không hoài nghi Thẩm Trì cùng Thẩm Lưu Mộc đến muộn nhất, chỉ cho là hai người bọn hắn bị lũ quần rơi xuống chỗ sâu trong động băng mà thôi.

Hơn hẳn bên trong động băng lạnh đến xương, bên ngoài quả thực là giữa mùa hè nóng bức, này cũng không biết là làm sao vậy, bên ngoài nóng như thế, bên trong lại kết tảng băng thật dày.

Niép Bình nhìn Từ Mộng Chi nghĩ biện pháp đã thông dụng cụ truyền tin, không khỏi nhẹ nhàng thở ra. Xe lăn của Từ Mộng Chi không bị tách ra, xe của cậu là đặc chế, nháy mắt lũ xông đến cậu cũng chỉ phải làm một việc, đó là đè xuống cái nút đưa cả người cậu cùng xe lăn trôi lại với nhau, nếu không có xe lăn, đoạn đường sau đó Từ Mộng Chi sẽ càng không thuận tiện.

“... Phùng Ninh, Phùng Tĩnh, nghe được xin trả lời!”

Theo lý chất lượng loại dụng cụ truyền tin này khá là tốt, mặc kệ cách nhau rất xa, cho dù là ngâm nước, như thường vẫn dùng được tốt, đáng giá là chính nó có công năng kháng nhiễu, ở Thần Nông Giá nơi có từ trường đặc thù này, vẫn có thể phát huy được tác dụng.

Nhưng bên kia một mảnh thanh âm “xẹt xẹt”, cái gì đáp lại cũng không truyền đến.

Từ Mộng Chi nhăn mày, “Xem máy dò cảm ứng này! Dụng cụ truyền tin trên người các nàng hẳn là ngay tại địa phương không xa phía trước...”

Không đúng! Sắc mặt Thẩm Trì khê biến, chị em họ Phùng rõ ràng sẽ không ở nơi này! Hẳn lúc này mới phát hiện tốc độ di chuyển của chị em họ Phùng trên bản đồ nhanh đến kinh người, đây căn bản không có khả năng là tốc độ của bản thân hai người bọn họ! Mà hiện tại, các nàng đang tới gần nơi này!

Trên bản đồ biểu hiện đồng đội là màu xanh lam, hẳn nhìn kỹ lại, mới phát hiện tựa hồ bao trùm dưới màu xanh lam, còn có hai cái điểm đỏ đại biểu địch nhân, chính là bị biểu hiện đồng đội che dấu, mới có

thể không rõ ràng như vậy!

Tiếng chuông cảnh báo trong lòng Thẩm Trì kéo vang.

==== =====

Suy nghĩ của tác giả: che mặt... Đã ăn sạch... Trình độ như này hẳn sẽ không bị coi là cua đồng đi?

Cám ơn hỏa tiễn của Jane Nhuận Phương, yêu người, sao sao đất, (3)

Cám ơn địa lôi của Ca Chi Thúy, Tiểu Tây, Mạc Y Liên Lạc, Dell, yêu các người, (3)

72. Chương 72: “người Hoang dã”

Thẩm Trì trong nháy mắt biến hóa thần sắc Thẩm Lưu Mộc thấy rất rõ ràng, “Làm sao vậy?”

... Kỳ thật cái cảm giác có một người thời thời khắc khắc đem ánh mắt đặt trên người người, có điểm vi diệu.

Thật ra hiện tại Thẩm Trì đối Thẩm Lưu Mộc vẫn có vài phần tâm tư khó chịu không nói nên lời, cho nên nhất thời không trả lời y, trái lại chuyển hướng Kỷ Gia nói: “Gia Gia, thả rồi gỗ ong đi xem, bên phải sơn cốc...” Hắn tỉ mỉ cùng Kỷ Gia nói xong địa điểm, xem lộ tuyến, chị em họ Phùng không biết rơi vào tay thứ gì rồi, đang bay nhanh hướng tới nơi này.

Kỷ Gia gật gật đầu, mở ra bọc nhỏ, một rổ gỗ ong lớn bằng móng tay được thả ra, nhưng rất nhanh nàng liền rung mình một cái, ặc, ai lại đắc tội Lưu Mộc, ánh mắt này... Cầu đừng ghê người như vậy!

Tốt xấu cùng nhận thức Thẩm Lưu Mộc nhiều năm rồi, Kỷ Gia đối vị này cũng có tính kháng tương đối cao, biểu cảm không có gì biến hóa, huống chi Minh Nguyệt bên người nàng cũng tiến lên hai bước, ngăn chặn tầm mắt Thẩm Lưu Mộc.

Không quá bao lâu, Kỷ Gia biến sắc, “Thẩm thúc thúc, là tang thi!”

Niep Bình cùng Từ Mộng Chi đều nhìn lại đây, ngay cả Minh Trạch cũng nhìn kỹ Kỷ Gia hai mắt.

Kỷ Gia lại chỉ nhìn Thẩm Trì, “Bọn nó nhìn hoàn toàn giống như con người, mặc cũng không như người bình thường... Trên người quần quanh vấy đàn bằng cỏ xanh, một cái râu mọc rất dài, còn lại người kia, ặc, nữ nhân không có mặc áo.” Về mặt của nàng có chút nhăn nhó, rất nhanh lại nói tiếp: “Tốc độ nhanh đến

không tưởng nổi, ta theo con người màu đỏ của bọn nó mới đoán được đây là tang thi...”

Sắc mặt Thẩm Trì ngưng trọng, tang thi xuất hiện trong này? Phải biết rằng nơi này động vật đa phần là cấp bốn cấp cắn, thực vật cũng giống vậy, kia tang thi đâu? Bắt được chị em họ Phùng, lại nhất thời không làm thịt các nàng, trái lại hướng tới bên này, Thẩm Trì có lý do tin tưởng hai con tang thi này đã có tương đối trí tuệ, mà chị em họ Phùng đều đã là dị năng giả cấp năm! Lực công kích tuyệt không yếu, lại gần như không bị thương liền rơi vào tay hai cái tang thi như vậy, này biểu hiện rõ một chuyện, chúng nó so các nàng mạnh hơn nhiều lắm.

Trên tấm bản đồ Thần Nông Giá này, điểm đỏ có rất nhiều, cho nên Thẩm Trì cũng không đi để ý từng cái một, trái lại rất khó phán đoán chân chính địch nhân nguy hiểm nhất, lúc này cảnh giác nhìn kỹ lại, mới đó thôi đã thấy bốn điểm đỏ tựa hồ đang hướng tới gần nơi này, tốc độ có nhanh có chậm, lại càng ngày càng dày đặc.

“Những năm bình thường, đã có thuyết trong Thần Nông Giá tồn tại người hoang dã.” Từ Mộng Chi thần nhiên cười, “Thế nhưng chúng ta chỉ nhận định đây là một loại thủ đoạn xúc tiến du lịch mà thôi, ít nhất trong ghi chép của quốc gia, nơi này không có người hoang dã, hiện tại xem ra, nói không chừng thật sự có.”

Thẩm Trì đã muốn đoán được cái gì, thần sắc hết sức khó coi, “Tang thi triều.”

“Cái gì?”

“Ta là nói, có tang thi triều đang tiếp cận.” Thẩm Trì lập lại một lần nữa, càng là tang thi cấp bậc cao, sẽ càng có đủ loại thủ đoạn, chúng nó nhất định từ trên người chị em họ Phùng biết được cái gì, mới có thể bay thẳng tới nơi này.

“Làm sao có thể, nơi này chính là rừng rậm nguyên thủy, tại sao có thể có tang thi triều!”

Tự nhiên có người không tin, thông thường tang thi triều chỉ phát sinh ở gần những nơi thành phố có lượng người dày đặc, rừng rậm nguyên thủy ít ai lui tới, tại sao có thể có tang thi triều?

“Phương Hải Húc, người bay lên không trung đi xem.”

“Rối!”

Người biến hình kia biến thành một con điều hầu đuôi trắng phóng lên cao, Thẩm Trì lại lắc đầu, “Không được, rừng rậm nơi này đem hành tung bên dưới che dấu, Gia Gia, đem rối gỗ ong của người đều thả ra!”

Những rối gỗ ong này thích hợp nhất dùng để điều tra, chúng nó chỉ là rối gỗ bình thường, Kỳ Gia lúc không có chuyện gì liền khắc chơi, khắc tràn đầy một túi, đánh mất cũng không đau lòng, hình thể rất nhỏ, là công cụ điều tra tốt nhất.

“Ông ông ông” tiếng đập cánh giống đến mức đủ để đánh tráo, hướng rừng rậm bay đi, rất nhanh sắc mặt Kỷ Gia liền trắng bệch, “Đúng vậy, là tang thi triều, rất nhiều tang thi tại hướng nơi này tới gần, chúng nó từ bên ngoài nhìn vào đều gần giống với con người, riêng ánh mắt —— a, tốc độ của bọn nó thật nhanh, đã đến gần chỗ chúng ta!”

Lời nàng vừa dứt, trong giây lát Đinh Yến liền nhìn về một phương hướng, súng giảm thanh trong tay bắn hai phát liên tiếp, cùng bề ngoài nhu nhược tương phản là, nàng ra tay khá lưu loát.

Niép Bình nắm lấy thời cơ, “Lui về động băng!”

“Khương Giai cùng Lý Du đã bị tổn thương do giá rét.” Phạm Dịch nhìn về phía Niép Bình.

Niép Bình chỉ nhìn chằm chằm trong rừng, lúc này ngay cả hắn cũng bắt đầu nghe được động tĩnh loáng thoáng, “Không có biện pháp khác, người của chúng ta quá ít, lại còn có người bị thương, không gian trong động băng có hạn, ít nhất tang thi không thể đi vào toàn bộ!”

“Đi mau!” Một cái máy trong tay Từ Mông Chi bắt đầu điên cuồng xoay tròn, “Toàn bộ đều là tang thi cao giai!”

Toàn bộ đều là tang thi cao giai, kết luận kinh người này, đầu năm nay có thể được xưng là tang thi cao giai, ít nhất đều là tang thi D cấp, hiện tại bên ngoài tang thi E cấp vẫn tương đối hiếm thấy, tang thi D cấp trở lên là tang thi cao giai, nhưng cũng không phải toàn bộ dị năng giả cấp bốn đều có thể đối phó được tang thi D cấp, chẳng sợ nơi này đều là dị năng giả cấp năm, cũng không thể cam đoan chính mình lập tức có thể đối phó cùng mấy tang thi D cấp mà vẫn bình yên vô sự.

Vì thế không còn dị nghị gì nữa, tất cả mọi người hướng động băng lui lại, bên ngoài là giữa hè nóng bức, trong động băng lại lạnh tận xương, bất người đã có người đánh vài cái hắt xì.

Đám Thảm Trì thực xa xỉ, Thảm Lưu Mộc thả ra một loại thực vật kỳ lạ sống dưới nước, loại này mọi người không biết, thế nhưng khi nó tại trên bàn cơm cũng có rất nhiều người thích ăn, đây là tảo tiểu cầu (một loại tảo đơn bào), còn hơn tảo đa bào, tảo tiểu cầu có tính chất cứng rắn, loại tảo này có hình tròn, nhìn tựa như một quả cầu điêu khắc màu xanh biếc, mà lúc này Tiểu Hỏa phun ra một ít ngọn lửa vào, bên trong thiêu đốt thứ dầu đặc thù Minh Nguyệt bắt được, liền thành một túi sủi loại đặc biệt, điều khiến người ta thỏa mãn nhất chính là, dầu này lúc thiêu đốt chỉ sinh ra CO2 cùng hơi nước, sẽ không có mùi, loại dầu này tinh luyện qua chỉ cần một khối nhỏ có thể đốt được thật lâu.

...

...

Đây là muốn hưởng thụ cuộc sống đến mức nào mới có thể tạo ra loại đồ chơi này a! Bây giờ là mặt thể a!

Khi trên tay mọi người đều có một cái “lò sưởi” nho nhỏ rồi, ai cũng hài lòng, ặc, còn là đừng nói cho bọn họ biết thứ dầu đốt chính là cái gì thì tốt lắm, để tránh hù đến người, chỉ có Từ Mộng Chi có điểm tò mò cùng cảm thấy hứng thú, Thẩm Trì cảm thấy nếu không phải ngay hiện tại bọn hắn gặp tang thi triều, cậu ta nhất định sẽ hưởng Minh Nguyệt thỉnh giáo một chút nhiên liệu thiêu đốt đặc thù này...

Hiện tại tang thi triều so với toàn bộ những lần bọn hắn trải qua đều muốn nguy hiểm, Thẩm Trì quét mắt một cái, gần như là tang thi D cấp cùng E cấp chiếm một nửa, nếu hắn đoán không sai, bắt chị em họ Phùng, hẳn là tang thi F cấp!

Trong trí nhớ của Thẩm Trì, tang thi F cấp phải nhiều năm sau mới có thể xuất hiện, hiện tại nơi này cũng đã có tang thi F cấp rồi —— chẳng trách tất cả dị năng giả tham gia nghiên cứu đều mất mạng, nhìn ra được là càng tới gần nguyên nhân khởi nguồn, là càng dễ dàng xuất hiện loại sinh vật cao giai này ——

Tâm hắn vừa động, một cái kỹ năng rơi xuống, khiến Thẩm Trì vô cùng kinh ngạc! Phải biết rằng không lâu trước đó hắn mới vừa rơi xuống một cái kỹ năng, hắn liếc mắt nhìn đám Thẩm Lưu Mộc, lúc này mới phát hiện đến Thần Nông Gia bất quá hai mươi mấy giờ, dị năng bọn họ tựa hồ liền tăng trưởng một đoạn nhỏ!

Chờ một chút!

Thẩm Trì không thể tin được lại xác nhận một lần!

Phù Quang được kim trì, Lược Ảnh ly tuyệt địa.

Lần rơi xuống này lại là Phù Quang Lược Ảnh! Thẩm Trì quả thực vô pháp tin tưởng bản thân có vận khí tốt như vậy, Phù Quang Lược Ảnh là kỹ năng ngay từ ban đầu hắn rất muốn thuộc về bản thân, nhắm lại hai mắt, hắn cảm giác mình đã hoàn toàn nắm giữ được loại lực lượng này.

Phù Quang Lược Ảnh, kỹ năng ẩn thân của Đường Môn, sau khi thêm vào nó, tên Truy Mệnh có thể bộc phát ra thương tổn khá khủng bố.

Mà lúc này, nhóm tang thi đã muốn tiến vào động băng.

Thanh âm “Ken két két” vang lên, Liễu Minh Tuệ hắt một tảng lớn nước tại cửa động, nháy mắt Đàm Nghiên Nhã đã đông cứng lại thành một mảnh băng dày, bên trong đóng băng một loạt tang thi, mà nhóm bọn chúng cứ thế đem cửa động hoàn toàn ngăn chặn lại.

Căn bản còn chưa cho bọn hắn nhả ra khí, mảng băng thật dày lập tức có vết nứt.

Tang thi D cấp E cấp, căn bản không dễ dàng bị đóng băng ở đó như vậy.

Khoảnh khắc băng âm âm vỡ rưng, một trần cuồn phong bọc lửa lớn đốt đi phía đàn tang thi, hiển nhiên là An Bạch Hoa cùng Phạm Dịch ra tay, Trình Bái một tay giương cung, “Vèo” một tiếng, một mũi tên khí bay thẳng đến bên trong đàn tang thi, phát sinh một trận nổ vang, Vệ Đông người biến hình rùa cá sáu ngối xồm, dồn khí đan điền, một cổ mũi tên thủy mang theo kịch độc phun ra, Niếp Bình đánh ra hơn mười đạo quang sáng, đem cột băng cùng rèm băng trong động đều chặt đứt, nhìn sắc nhọn không chịu được.

Dị năng giả có thể được phái tới nơi này, căn bản sẽ không có kẻ yếu.

Thẩm Lưu Mộc khép nửa con mắt, không gian bốn hán đang đứng này đã không giống như tại động băng, mà hoàn toàn biến thành không gian màu xanh biếc, biến thành giống như cánh rừng rậm bên ngoài. Minh Nguyệt nhanh chóng, lá bùa trong tay thỉnh thoảng mấp máy tỏa ra hồng quang nhân nhật, Tiểu Hắc của Kỷ Gia dùng đàn violin đặc chế kéo ra bản nhạc chói tai, lại làm cho đám tang thi hành động trở nên chậm chạp.

Năng lực sau khi hoàn toàn thuộc về mình, Thẩm Trì có thể mở toàn lực, dù sao ám khí Đường Môn lúc dùng quá chói lợi, như vậy không thể được xưng là “ám” khí nữa, chỉ có thể nói là đồ vàng mã, cho nên hiện giờ, hán ra tay sẽ không khiến người khác cảm thấy không thích hợp.

Hán dùng chính là kỹ năng Thiên La Ngụy Đạo, kỹ năng dưới bộ nội công này phần lớn đã rơi ra, cũng đều là lợi khí quần sát, vừa nhắc tay phóng ra, liền nhìn thấy từng tầng thịt thối trên thân thể tang thi bị ăn mòn, liền biết độc tính của loại ám khí này có bao nhiêu kịch liệt.

Trước kia khi có người ngoài Thẩm Trì gần như không sử dụng kỹ năng Thiên La Ngụy Đạo, mà luôn luôn dùng Kinh Vũ Quyết, tên nổ của Kinh Vũ Quyết sắc bén, lẫn nhiên nhuệ khí, tại đây Trình Bái ở thật lâu trước kia có gặp qua Thẩm Trì ra tay, Đàm Nghiên Nhã cũng vậy, những người khác chẳng sợ chưa thấy qua, như Niếp Bình cùng Từ Mộng Chi, nói chung cũng biết sơ sơ bản lĩnh của Thẩm Trì, quan trên đối ghi chép về hán luôn luôn là dị năng giả Nỗ tiên hình.

Nào biết đâu rằng, hán còn có thể dụng độc, còn là một tay dùng độc tuyệt đỉnh, nhìn tác dụng xa so cung nổ còn muốn làm người lông tơ dựng đứng.

“Lập tức nghe lệnh, sắc!” Minh Nguyệt hét lớn một tiếng, vài đạo ánh sáng vàng hiện ra hình thái Bát Quái tiêu chuẩn, trận đã thành, cậu một tay bấm quyết niệm thần chú đặt lên trán, “Đem đám tang thi đều dẫn vào trong trận!”

Lúc này không cần cậu nói gì nữa, Niếp Bình đi đầu hướng đám tang thi phóng đi.

Thẩm Trì biết nhất định phải nhanh chóng đem đợt tang thi thứ nhất này tiêu diệt sạch, hai con tang thi mang theo chị em họ Phùng đã càng ngày càng gần nơi này!

Ngay cả Đinh Yến có lực công kích yếu nhất cùng Từ Mộng Chi cũng bắt đầu động thủ, thân thể Từ Mộng Chi suy nhược nhất, nhưng cậu là dị năng giả Nỗ vực, am hiểu tinh thần khống chế, đối con người hữu hiệu, đối tang thi cũng hữu dụng, tang thi cao giai đã có trí tuệ tương đối, lại vẫn so kém con người, trên tinh thần so con người còn khống chế tốt hơn, cậu dù sao cũng đã cấp năm, khống chế hành động của tang

thì vẫn có thể làm được.

Trên một trăm tang thi cấp cao sau khi bị nhóm dị năng giả dẫn dụ, ngay cả chính bọn hắn cũng thấy kinh hồn táng đảm, một khi bị những tang thi này vây quanh, cho dù bọn hắn là dị năng giả cấp năm, đều chỉ có kết cục một chữ - chết! Đinh Yển bị một khối băng hơi gồ lên làm lão đảo một cái suýt nữa ngã sấp xuống, sợ tới mức tay chân nàng đều có chút mềm nhũn, ra cả một thân mồ hôi lạnh, thậm chí một móng vuốt một con tang thi đã gần như bắt được cổ của nàng, khiến da gà da vịt của nàng đều nổi cả lên.

Tiếng đàn violin to khàn khó nghe chọt đề cao âm lượng, thành công đem hành động của con tang thi kia dừng một chút, Đinh Yển mới xem như thoát khỏi ma chướng, lúc này nhẹ nhàng thở ra.

Đại bộ phận tang thi rốt cuộc bị buộc vào bên trong khu vực Minh Nguyệt vạch ra, bùa trận bộc phát ra ánh sáng chói mắt, hai mắt Minh Nguyệt sáng ngời mặt mày ngoan lệ, liên tục hô quát ba tiếng: “Bạo! Bạo! Bạo!”

Tiếng nổ bùm bùm vang lên, ánh chớp chói mắt căn bản không làm người khác nhìn thấy rõ tình hình trong bùa trận, chỉ nghe thấy tiếng rít tựa đâm phá màng tai người của đám tang thi.

Đợi đến khi yên tĩnh lại, chỉ thấy vốn trên mặt đất kết một tầng băng thật dày đã hoàn toàn bị móp méo, mặt đất cháy đen một mảnh, đỉnh băng bị mở ra một cái động cực cao, cột băng cùng rèm băng rủ xuống đã không thấy, chỉ nhìn thấy núi đá đen nhánh, khu vực bùa trận kia, không gian mở rộng ra ánh chùng không chỉ một lần.

Toàn bộ tang thi bị dẫn vào không một con trốn thoát.

Minh Trạch nhìn mà ánh mắt sáng lờ lờ.

Niép Bình không dấu vết nhìn nó, hơi hơi nhúu mày, rất nhanh liền phân phó, “Dem đám còn lại xử lý sạch.”

Còn thừa lại bảy tám con tang thi, có D cấp cũng có E cấp, không còn là đối thủ của bọn hắn.

Minh Nguyệt đã khoanh chân ngồi xuống, sắc mặt tái nhợt tựa trang giấy, Kỷ Gia canh giữ bên cạnh cậu, khe khẽ thở dài nói thầm: “... Người cứ thích cậy mạnh, không phải một cái Vô Đương sao, đến nỗi phải liều mạng như vậy...”

Minh Nguyệt: “...”

Hiển nhiên sau một hồi này, đối Minh Nguyệt cũng không phải chuyện dễ dàng gì, ít nhiều cũng có chút thương tổn.

Thẩm Trì ngưng thần nhìn về hướng cửa động, không quá bao lâu, hai bóng dáng quen thuộc hiện ra trong tầm mắt của hắn.

Đó là Phùng Ninh và Phùng Tĩnh, một ngày trước còn là hai mỹ nữ trẻ tuổi thanh xuân hoạt bát, hiện giờ lại trở thành bộ dạng khiến Thẩm Trì cơ hồ đều không nhận ra ——

Các nàng trong vòng một đêm liền gầy thành như vậy, cả người tựa da bọc xương, nhìn không có mấy lượng thịt, rõ ràng không bị thương, người lại hấp hối, trong đôi mắt ảm đạm như người gần kề cái chết, trên mặt gầy trơ đầy nếp nhăn, các nàng tựa như bị hút đi hết sinh mệnh cùng tinh lực, tuy còn sống, lại cùng người chết không kém nhiều lắm.

Thẩm Trì thấy được hai tên “người hoang dã” trong miệng Kỷ Gia, chúng nó không hề giống loại người hoang dã chưa được khai hóa như trong tưởng tượng của Thẩm Trì, mà hoàn toàn tương phản, càng giống là người có tộc đàn của mình, còn hơn đám tang thi phía trước kia, chúng nó nhìn qua càng thêm đáng chú ý, trên người vẽ hoa văn quý dị đặc thù, như một loại hình xăm nào đó, ánh mắt nhìn người của chúng nó cơ hồ không thể nghĩ rằng chúng nó là tang thi.

Đúng, chúng là hai con tang thi nắm giữ trí tuệ, sâu không lường được, khiến người lạnh lẽo từ đáy lòng lan tràn đến bàn chân!

==== =====

Suy nghĩ của tác giả: từ hôm qua xem lô thần mã, ta thấy một chút tiết tháo các người đánh rơi trên mặt đất, không có giúp các người đi kiểm đầu →__→

Cám ơn thâm thủy ngư lô của Hồ Thị Đan Đan!! Cực yêu người! ~()~ Sao sao đất, (3)

Cám ơn lựu đạn của Daisy, yêu người *chụt*, sao sao đất, (3)

Cám ơn địa lô của Đại Soái Bĩ Hung Mao Niêm Orz=3, Xiaojing77, Lục Trúc Y Y, Không Thị, Duẩn Tử, Mạc Y Liên Lạc, Dell, yêu các người, (3)

73. Chương 73: Hưng Phấn...

Tang thi ăn thịt người, tang thi cấp cao đến đâu vẫn cứ ăn thịt người, nhưng phương pháp bọn chúng ăn người cùng tang thi cấp thấp là không giống nhau, tựa như loài người còn chưa khai hóa, thì đều ăn sống, đợi chậm rãi phát triển càng có trí tuệ cao, sẽ không chỉ muốn ăn chín, còn phải thêm gia vị các thứ.

Thẩm Trì không đoán sai, hai con tang thi này là F cấp, chị em họ Phùng không bị thương, chính là bị hai con tang thi này hút đến gần hư khô kiệt mà thôi.

Mà lúc này chúng nó thể nhưng cũng không xông thẳng đến chỗ đám người Thảm Trì, mà túm lấy chị em họ Phùng che ở phía trước, một đôi mắt chứa con ngươi màu đỏ cực nhỏ nhìn chăm chăm bọn hắn, chẳng sợ ngoại hình cực kỳ giống con người, chúng nó dù sao vẫn là tang thi, trong mắt bọn nó, đối diện đều là thức ăn, hơn nữa còn là loại đồ ăn khá mỹ vị.

“A!” Khương Giai tinh thần uể oải bên này không nhận được cất tiếng kinh hô, bởi vì nàng có cảm tình tốt nhất với chị em họ Phùng, từ nhiều năm trước đã nhận thức, lúc này nhìn đầu của chị em họ Phùng không khoan nhượng chút nào bị chém mở ra, hai con tang thi kia trực tiếp móc tinh thạch tại giữa óc ra vút vào miệng, trong lòng nàng lập tức kinh hoàng, cũng không biết là khổ sở hay ghê tởm nữa.

Thảm Trì đoán hai con kia thấy được trước mắt có nhiều đồ ăn “ăn ngon” như vậy, nên hai thứ trên tay tiếp tục lưu trữ cũng không còn ý nghĩa nữa, nên mới có thể đem các nàng giải quyết sạch. Hắn nhìn chăm chăm hai con tang thi này, bóng dáng lập tức biến mất.

Con tang thi hắn là nữ tính trong đó phát ra một tiếng kêu bén nhọn, hướng bên này hung tợn đánh tới, thân hình nhanh đến không tưởng tượng nổi!

Nó đã nhận ra một loại uy hiếp mơ hồ, ở trong mắt nó, chủ động công kích mới là phương pháp phòng thủ tốt nhất!

Tảng lớn núi đá phá băng mà ra, Lôi Hồng Ba ra tay, hắn là dị năng giả Thổ hệ cấp năm, lực phòng ngự số một, toàn thân Thích Mẫn bắt đầu kim loại hóa, nàng không chút do dự mà bật lên, cùng con tang thi kia nặng nề đụng vào nhau.

Ầm!

Sau một tiếng vang thật lớn, Thích Mẫn ngã nhào lên mặt đất, phun ra một búng máu, dù sao đây là tang thi F cấp, mà nàng chỉ là dị năng giả cấp năm thôi, bằng một mình nàng chống lại tang thi cao hơn bản thân một bậc, chẳng sợ nàng là dị năng giả Thiên nhiên hệ cũng không chịu được. Con tang thi kia đang muốn vồ xuống, một mũi tên nổ đã muốn đâm phá không khí, mãnh mẽ phóng tới!

Tang thi này động tác rất nhanh, nhanh đến mức ở trong mắt mọi người chỉ lưu lại tàn ảnh.

Trình Bái cảm thấy nếu tên của gã muốn bắn trúng con tang thi này chỉ sợ không dễ dàng, nó quá nhanh quá mẫn cảm, rất khó bắt được động tác của nó, hơn nữa lực phòng ngự của tang thi F cấp không cần nói cũng biết.

Nhưng khiến mọi người kinh ngạc chính là, một mũi tên này của Thảm Trì bắn trúng!

Bọn họ không biết, kỹ năng trò chơi, chỉ cần cấp bậc của Thảm Trì không so nó thấp, tập trung mục tiêu xong cho dù động tác của nó mau nữa cũng là phí công, dù thế nào cũng sẽ bị bắn trúng. Tang thi F cấp tuy rằng lợi hại, nhưng còn chưa đến nông nổi so với Thảm Trì cao hơn hắn mấy cấp liền, nhiều lắm chỉ là khoảng chừng cùng cấp mà thôi.

Chính là con tang thi này tựa như mở ra chức nghiệp tâm pháp quái đản kháng, da dày máu nhiều, một phát tên Truy mệnh căn bản không giết chết được nó, vị nữ sĩ tang thi “không có mặc áo” trong miệng Kỷ Gia này tru lên chói tai rồi lui trở về, một mũi tên đã bắn thủng nửa cái đầu nó, nhưng nó lại không chết, không những không chết, còn mở to một đôi mắt màu đỏ hung tợn trừng hướng nơi Thẩm Trì hiện ra thân hình.

Con tang thi còn lại cũng xuất thủ, tốc độ của chúng nó đều nhanh giống nhau, không chỉ nhanh thôi, ngoài da của nó bắt đầu trồi lên thứ gì đó màu xanh thẫm cùng loại với nấm mốc, còn tản ra mùi khó ngửi khiến người khác buồn nôn, nhất là năm giác quan của Đinh Yến dị thường mẫn cảm, cơ hồ bị hun đến ngất đi, nhiều năm mặt thể như vậy, nàng cũng không phải không ngửi thấy mùi tanh tươi trên người đám tang thi phát ra, nhưng mùi con tang thi cố ý thả ra này so với loại thối rữa kia muốn khó ngửi hơn nhiều lắm, khứu giác Đinh Yến vốn rất mẫn tuệ lúc này mới có thể cảm thấy đặc biệt khó chịu.

Từ Mộng Chi biến sắc, “Trước đối phó con này! Loại mùi kia có độc, cẩn thận đừng đụng đến người nó, độc tính cực cao! Thích Mẫn, Vệ Đông mau trở lại!”

Rối gỗ của Kỷ Gia không sợ độc, nhưng Đại Hoàng của nàng vừa mới đụng tới thân thể con tang thi kia, liền lập tức phát ra thanh âm xèo xèo, cả người lập tức trở nên cháy đen tựa như bị lửa thiêu đốt, vậy mà ở ngay trước mắt mọi người nhanh chóng hóa thành một vũng chất lỏng.

Đây là lần đầu tiên rối gỗ của nàng bị tiêu diệt hoàn toàn như vậy!

Đại Hoàng là rối gỗ theo cùng nàng ngay từ đầu, sắc mặt Kỷ Gia khê biến trắng, lui từng bước nhỏ.

Thẩm Trì cấp tốc bật nhảy lên tránh thoát móng vuốt sắc bén của con tang thi động thủ trước kia, mà một vuốt này dừng trên vách động, nhất thời một mảng lớn băng đều bị nó kéo theo xuống, băng nơi này kết tương đối chặt chẽ, cứng rắn như sắt, dưới móng vuốt của nó lại dễ dàng bị cắt thành từng mảnh tựa như đậu phụ, ai mà bị nắm một cái, hậu quả thực khó lường.

Thẩm Lưu Mộc vùng vẫy, vô số dây cành như vòng hướng đầu nó trùm tới, móng tay của nó so đao còn sắc bén hơn, dây cành đến bao nhiêu nó liền cắt bấy nhiêu, xé phát liên đoạn, nhưng tốc độ dây cành xông tới quá nhanh, lập tức gần như đem nó bao phủ. Liễu Minh Tuệ xuất một bóng nước nện vào đầu nó, Đàm Nghiên Nhã ngay sau đó làm đầu nó đông lạnh thành băng, sau lại là dây cành bao vây, rồi lại là bóng nước, lại bị kết thành băng. Trong nháy mắt, con tang thi này đã bị bao vây trong một quả bóng băng thật lớn. Đôi mắt Thẩm Lưu Mộc lóe màu xanh thẫm, y đang khiến Tử đằng hút máu chui vào trong thân thể con tang thi.

Nhưng thân thể của nó rất cứng, y phí thật lớn sức, cũng không cách nào phá vỡ da của nó, may mắn lúc trước Thẩm Trì đã phá một cái động trên đầu của nó, Thẩm Lưu Mộc mệnh lệnh vô số dây leo nối tiếp nhau chui vào từ nơi này, nếu như không có Liễu Minh Tuệ cùng Đàm Nghiên Nhã hỗ trợ, con tang thi này cũng sẽ sớm ngăn lại dây cành mà hướng bên cạnh tránh né, tốc độ của nó quá nhanh, bằng một mình lực lượng của Thẩm Lưu Mộc không thể trói buộc được nó, trên thực tế, bằng vào tổng cộng lực lượng ba người bọn họ cũng không thể hoàn toàn vây khốn nó, đối với dị năng giả cấp năm mà nói, nó cũng không phải bị giết dễ dàng như vậy.

Có điều thời gian đã đủ, hạt giống dây tơ hồng đã tiến nhập thân thể của nó!

Cầu băng cùng cành dây xanh biếc vỡ vụn mà nứt ra, con tang thi đã hoàn toàn biến thành một bộ dáng khác, trên người nơi nơi bò dây tơ hồng màu vàng nhạt, những dây tơ hồng này tựa như có sinh mệnh, toàn bộ chui vào trong thân thể tang thi mà điên cuồng hút, mà hấp thu thứ nào đó trong cơ thể nó, mà càng hấp thu, chúng nó lại càng sum xuê, cơ hồ đều phải đem con tang thi mới vừa rồi còn uy phong lẫm lẫm hoàn toàn quần chặt lấy, màu sắc nó càng ngày càng tươi mới, loại màu vàng nắng đẹp cực kỳ, dây tơ hồng điên cuồng sinh trưởng, thân nhỏ xinh khéo léo mỹ lệ tựa như làm từ ngọc, đồng thời thân thể tang thi lấy mất thường có thể thấy được khô quắt lại, nó thống khổ tru lên, dùng hết thấy biện pháp muốn đem mấy thứ trong cơ thể nó đuổi đi.

Đừng nói con tang thi này, chính những người khác nhìn cũng có cảm giác lông tơ dựng đứng, bọn họ vẫn là lần đầu tiên biết loại thực vật không chút thu hút tại những năm bình thường lại đáng sợ như vậy.

Dây tơ hồng tại những năm thường vốn là một loại thực vật đặc thù rất nguy hại đối những loài thực vật khác, có thể nói là quỷ hút máu trong giới thực vật, một khi bị nó bò lên, khả năng rất lớn sẽ làm cây sinh trưởng kém, cũng có ký chủ bởi không đủ chất dinh dưỡng, hơn nữa bị dây tơ hồng quấn quanh khiến cho chính một gốc cây tử vong, hiện tại loại dây tơ hồng tiến hóa này sớm đột phá bức rào chắn chỉ có thể gây tai họa cho thực vật, thoát nhìn đương nhiên sẽ động phách kinh tâm.

Loại phương pháp này có thể đối phó con tang thi đây, nhưng đối con tang thi quanh thân đều là kịch độc kia lại không dùng được, thực vật căn bản không thể đụng vào nó, khẽ đụng liền lập tức khô héo mà chết.

Quang hệ của Niếp Bình lại rất có tác dụng tới nó, đối nó uy hiếp khá lớn, cho nên nó chằm chằm đối phó Niếp Bình, một bên Thẩm Tri lại ném tới một cái Lôi Chấn Tử.

“Oanh” một tiếng, thân hình con tang thi kia cứ như vậy dừng lại, trong nháy mắt bị chấn hôn mê.

Các loại công kích hỗn loạn, quả cầu lửa, gai băng, cột nước, quang sáng, còn có trăm mã đao thon dài chọt xuất hiện trong tay Thích Mẫn, Trình Bái tụ lực bắn tên, Đinh Yến hai tay hai súng, mỗi người biến hình đều đem thủ đoạn ẩn giấu lộ ra, hướng tới con tang thi đầy người chất độc mà trút xuống!

Hộp ngàn cơ trong tay Thẩm Tri phát ra ánh sáng sáng rọi —— tên Truy mệnh!

Một đám dị năng giả cấp năm ra tay, biến thành cả động băng một trận chấn động, vụn băng rào rào rơi xuống, sắc mặt Đinh Yến thay đổi, “Mọi người mau ra ngoài, nơi này sắp sụp!”

...

Vì thế rốt cuộc bắt chấp cái gì khác, đều chặt vật hướng phía ngoài chạy đi, bên ngoài còn có một đàn tang thi chờ bọn hắn.

Nhưng so với hai con tang thi F cấp kia, đám bên ngoài này trái lại chẳng coi vào đâu, giải quyết coi như thuận lợi, đợi cho tang thi triều thối lui, động bằng phía sau vẫn còn truyền đến động tĩnh khiến bọn họ lông tơ dựng đứng.

“Chúng nó còn chưa chết sao?” Đàm Nghiên Nhã không yên hỏi.

Thẩm Trì hí mắt, hần biết rất rõ, chỉ một đã chết.

Con bị dây tử hồng quấn lấy còn chưa chết, bất quá không sao, không sớm thì muộn dây tử hồng sẽ chậm rãi hút chết nó.

“Chúng ta đi thôi.” Từ Mộng Chi nói, trên vẻ mặt mệt mỏi dẫn theo hai phân vui sướng, “Nơi này cách tia bức xạ tựa hồ lại gần một chút, biểu hiện từ trường có biến hóa mới!”

Niép Bình đáng giá bốn phía một chút, “Minh Trạch, người cùng Lôi Hồng Ba đi xem xung quanh có địa phương nào chúng ta có thể nghỉ ngơi được không, hai ngày nay tất cả mọi người đều không được nghỉ ngơi tốt.”

Thẩm Trì nghe vậy trên mặt không khỏi có chút nóng, khụ, hần và Thẩm Lưu Mộc... trên lý thuyết là có nghỉ ngơi...

Đi ra hai ngày, ba người đã chết, cơ hồ có thể được xưng là xuất sư bất lợi, nhất thời mọi người im lặng, không khí có điểm ngưng trệ.

Đương nhiên, bọn họ đều là dị năng giả cấp năm, ở bên ngoài mỗi người đều được vinh danh là tinh anh trong tinh anh, gặp tang thi còn có thể đùa giỡn một phen, gặp dị năng giả khác càng có thể ngạo thị quần hùng. Nói thật, tài năng đứng trong đội ngũ cấp năm này, không có ai không phải là kẻ đứng trên đỉnh kim tự tháp, là nhóm người nhân trung long phượng, đối với chuyển nhiệm vụ này bọn họ đã lên tinh thần chuẩn bị sẽ khá là gian nan, lại không nghĩ rằng sẽ khó khăn tới trình độ này, cái chết của Đồng Văn cùng chị em họ Phùng làm cho bọn họ chịu đả kích thật lớn.

Dưới loại không khí áp suất thấp này, Từ Mộng Chi cùng Niép Bình đang thảo luận phương hướng đi kế tiếp, Thẩm Trì yên lặng mà làm bếp trưởng, lúc này đồ ăn khá bình thường, là một con thỏ tiến hóa bắt được trong rừng rậm, thật to, đầy đủ hai mươi mấy người ăn, còn có một con cá không biết giống gì bị Phương Hải Húc bắt được, cũng rất lớn.

Thẩm Trì làm thịt thỏ nướng cùng canh nắm cá, thịt thỏ sắc màu tươi đẹp, bên ngoài vàng giòn, bên trong thơm mềm, canh nắm cá trắng ngà mỹ vị, tươi ngon mê người, tốt xấu ăn một bữa thật ngon cũng an ủi phần nào tâm tình của mọi người. Một ngày này gây sức ép, cho dù bọn họ là một đám dị năng giả cao giai đều cảm thấy có chút ăn không tiêu. Thẩm Trì xung phong nhận nhiệm vụ gác đêm, những người khác cơ hồ đều là trải túi ngủ ngã lưng xuống liền thiếp đi.

Cùng Thẩm Trì gác đêm vốn là Lôi Hồng Ba, có điều Thẩm Lưu Mộc lại kiên quyết muốn cùng hần gác

đêm, liền bị hấn lấy lý do đang hoàng “Tuổi còn nhỏ đang trong đoạn thời gian trưởng thành cần phải nghỉ ngơi thật tốt” nghiêm khắc cự tuyệt, Thẩm Lưu Mộc còn không dám hoàn toàn không nghe lời nói của Thẩm Trì, nhưng y sẽ dương phụng âm vi. (ngoài thì thuận, trong thì chống; trước mặt phục tùng, sau lưng chống lại)

Còn chưa tới nửa đêm, Lôi Hồng Ba đã bị Thẩm Lưu Mộc làm cho trở về đi ngủ, y quang minh chính đại ngồi xuống bên cạnh Thẩm Trì.

“Ba ba.” Thẩm Lưu Mộc nhẹ nhàng gọi.

Thẩm Trì không để ý đến y.

“Người đừng giận ta.”

Chó má, ta mới không tức giận!

“Người tức giận ta sẽ bất an.”

Kỳ thật thiệt tình không phải tức giận, Thẩm Trì còn không đến mức vì thế mà tức Thẩm Lưu Mộc, thậm chí hấn cũng không biết Thẩm Lưu Mộc đã làm sai cái gì, thời điểm phát sinh sự tình hấn là thanh tĩnh, nếu hạ quyết tâm từ chối cũng không phải không từ chối được, kỳ thật chính là Thẩm Trì có điểm —— khó chịu, có lẽ còn có chút xấu hổ nữa.

Hấn không biết đối mặt loại tình huống này như thế nào mà thôi, hấn đã lâu lắm rồi không có tiếp xúc đến loại cảm tình này, nhất thời có chút luống cuống.

Nói toạc ra, trên phương diện tình yêu, rõ ràng đã sống nhiều năm như thế, nhưng hấn lại so với Thẩm Lưu Mộc chỉ từng này tuổi còn ngây ngô, chất phác nhiều lắm.

“Mà ta bất an —— lại muốn giết người.”

Thẩm Trì: “...” Đây xem như cái thần phát triển gì...

Thẩm Lưu Mộc nghiêm túc nói: “Ba ba, ta thật sự vô cùng muốn giết người, nội tâm xao động bất an, khí huyết toàn thân đều đang bốc lên, ngày hôm nay thời điểm giết tang thi, ta cảm thấy lượng máu này không đủ, ta còn muốn nhìn thêm càng nhiều máu...”

Thẩm Trì trừng Thẩm Lưu Mộc, con mẹ nó hấn không phải bác sĩ tâm lý a, ai tới nói cho hấn biết phải làm như thế nào mới có thể khai đạo được cho thẳng nhóc Thẩm Lưu Mộc có vấn đề về tinh thần loại này a?

“Ba ba, ta rất không bình tĩnh.” Y ôm đầu gối cúi đầu nói.

Lúc này Thẩm Trì mới mở miệng, “Ta không giận ngươi.”

“Thật không?” Thẩm Lưu Mộc trong giây lát ngẩng phắt đầu dậy, đôi mắt lờ lờ sáng như sao.

Thẩm Trì gật đầu, “Thật.” Chỉ cần được thuận mao (vuốt lông), Thẩm Lưu Mộc giống như sẽ trở nên bình thường rất nhiều.

Hậu quả nói câu “Thật” chính là Thẩm Lưu Mộc trực tiếp ôm lấy cổ Thẩm Trì, cứ thế mà hôn lên ——

Dưới tình huống sau lưng ngủ mười chín người!

Thẩm Trì tròn to hai mắt nhìn, cảm giác lưỡi Thẩm Lưu Mộc lập tức chui vào, là cái loại hôn cơ hồ muốn đoạt toàn bộ hô hấp của hắn!

“... Thẩm Trì, ta yêu ngươi...”

Thẩm Lưu Mộc lặp lại câu nói y đã nói thực nhiều lần, chính là chờ đợi đến một ngày Thẩm Trì có thể cùng y nói lời giống như vậy, chẳng sợ y biết lấy tính cách của Thẩm Trì, loại khả năng này rất nhỏ.

“Ừ.”

Ngày này, bên trong một mảnh cơn trùng kêu vang, Thẩm Trì nhẹ nhàng mà lên tiếng, lại khó chịu quay đầu đi, Thẩm Lưu Mộc chỉ có thể nhìn thấy đôi tai ửng đỏ của hắn.

Chỉ như vậy thôi cũng khiến Thẩm Lưu Mộc cảm thấy máu cả người điên cuồng sôi trào, y cực kỳ muốn cứ như vậy trực tiếp đè nghiêng lấy Thẩm Trì, y muốn lột quần áo hắn, muốn cảm thụ hắn thở gấp, muốn liếm mút da thịt hắn, muốn tiến vào trong thân thể hắn, muốn nghe hắn rên rỉ ——

Y phát hiện sau lần với ba ba làm đến cùng kia, chẳng những không giải quyết được khao khát của y, trái lại để cho y tựa như nhiễm độc nghiện, lúc phát tác quả thực muốn mạng của y.

Cơ hồ không thể khống chế nổi, y hưng phấn đến mức đầu ngón tay đều run rẩy.

Y muốn được cao trào trong cơ thể Thẩm Trì!

Đời này thứ để cho y khát vọng cùng mê muội chỉ có hai, một là máu tươi, hai là Thẩm Trì.

==== =====

Suy nghĩ của tác giả: nói cho các người biết, Lưu Mộc y chính là một tên bệnh thần kinh... giai đoạn cuối, là cái loại: chịu, bó tay kia ==_=_

Cám ơn địa lời của Bàn Bàn Hồ Ly, Chỉ Tiêm Linh, Dell, Ngã Thị Nhất Khảo Thụ, yêu các người, (3)

74. Chương 74: Trên Đỉnh Thần Nông

Lấy hiểu biết của Thẩm Lưu Mộc đối với Thẩm Trì, hiện tại không thể làm cái gì, nếu không Thẩm Trì tuyệt đối sẽ thẹn quá hóa giận.

Thẩm Trì cũng không phải người da mặt mỏng, nhưng ở loại chuyện này, hắn khá để ý, Thẩm Lưu Mộc cảm thấy máu cả người đều sôi trào, lại chỉ có thể áp lực đè nén, buồn bực khiến y sắp hộc máu.

Thẩm Trì vẫn đang suy nghĩ một việc tương đối nghiêm trọng... Ặc, Đinh Yến dị năng giả Ngũ giác hình kia, nàng có thể nghe thấy được hay không!

Vừa nghĩ như vậy, cả người Thẩm Trì liền không thoải mái.

Đều do tên nhóc chết bầm này, vì cái gì khi nói chuyện không có chừng mực mà nói lớn tiếng thế! Hắn bắt đầu nhớ lại vừa rồi Thẩm Lưu Mộc rốt cuộc nói gì làm gì, may mắn còn không vượt quá giới hạn, hắn có chút yên lòng.

Tưởng xong vấn đề, hắn không còn muốn nói chuyện với Thẩm Lưu Mộc nữa, may mà đêm nay không tiếp tục phát sinh chuyện gì nữa, đợi đến lúc trời sáng, có người chui từ trong lều ra, Thẩm Trì mới hoạt động một chút chân tay hơi hơi cứng ngắc.

Bởi lúc trước bị nước lũ cuốn trôi vào động băng, nên lều trại đã đánh mất hơn một nửa, chỉ còn lại có một cái lều nén đặt dưới xe lăn của Từ Mộng Chi cùng hai cái trên người Tiểu Hỏa, còn có Vệ Đông mang theo một cái, Khương Giai mang theo một cái, may mắn bọn hắn cũng chỉ hai mươi người, chen chúc chen chúc nằm cũng đủ, chính bởi vậy, Kỷ Gia phải đi chen chúc cùng Đàm Nghiên Nhã, Khương Giai, Đinh Yến, Minh Nguyệt đối chuyện này thập phần khó chịu.

Thẩm Trì đang suy nghĩ gì, Thẩm Lưu Mộc rất nhanh đã hiểu rõ.

Vì thế chờ tới lúc sáng sớm Đinh Yến thức giấc, nàng liền thấy đủ loại không đúng, luôn cảm giác bị thứ gì đó tập trung nhìn chăm chăm làm lông tơ cả người dựng đứng hết cả lên, nhưng đợi đến khi quay đầu lại tìm kiếm, lại cái gì cũng không thấy.

Tuy loại tầm mắt này khiến nàng bất an, nhưng may mắn không có bao nhiêu địch ý, nàng mới yên lòng.

Bọn hắn tiếp tục xuất phát hướng chỗ sâu trong Thần Nông Giá, trên đường gặp không ít động vật cùng thực vật tiến hóa cao giai, bất quá cũng không giống tang thi triều kéo bè kết đội như vậy, đương nhiên là không thể uy hiếp gì được đoàn chừng hai mươi một dị năng giả cấp năm bọn hắn rồi, có Thẩm Lưu Mộc ở, tổn thương trên người bọn họ đều được chữa khỏi, sau khi khỏi hẳn, vẫn tiếp tục phát huy năng lực chiến đấu tương đối xuất chúng. Thẩm Trì là người đã mở bàn tay vàng cho ba nhóc kia, nếu không có hắn, ba nhóc căn bản không có tốc độ thăng cấp nhanh như vậy, tuy tư chất cả ba đều xem như tương đối khá, nhưng vẫn chưa tới trình độ yêu nghiệt, tỷ như tại thực chiến, rõ ràng Trình Bái chính là đi qua những ngày mưa máu mới có được ngày hôm nay, tư chất của gã cũng không được xuất chúng như Đàm Nghiên Nhã, Liễu Minh Tuệ, lại lấy siêng năng để bù lại phần thiếu hụt này.

Căn cứ vào Từ Mộng Chi đối từ trường xác định, bọn hắn đang chậm rãi tới gần tia bức xạ, lại càng ngày càng gian nan, lại mất nửa tháng mới xuyên qua một mảnh rừng rậm, tinh thần mọi người không còn tốt như lúc ban đầu nữa, ở trong đây đã gặp gỡ một con động vật cấp sáu thứ năm rồi, điều này làm bọn họ có chút bất an.

Tựa như tang thi F cấp, bọn hắn đối phó động vật cấp sáu, cũng không dễ dàng như vậy, trừ những thứ đó ra, còn có thực vật càng khó đoán trước nguy hiểm.

Thẩm Trì lại kinh sợ phát hiện, đến nơi đây mới ít ngày như vậy, Thẩm Lưu Mộc cùng Kỷ Gia đã áp sát cấp sáu rồi, Minh Nguyệt cách cấp sáu cũng không còn xa.

“Nơi đó là đỉnh Thần Nông Giá.” Từ Mộng Chi chỉ một ngọn núi cách đó không xa, tòa đỉnh núi này sương mù mờ mịt nham thạch lở lổ, trên núi cây tre cao vút mọc thành bụi, cây linh sam san sát, cây hoa đỗ quỳen diễm lệ, từ xa xa nhìn cực kỳ xinh đẹp, “Còn có, sợ là tất cả mọi người đã phát hiện, càng tiếp cận nơi này động thực vật tiến hóa có cấp bậc càng cao, đồng dạng chúng ta ở đây cũng nhận được loại biến hóa này.”

Minh Trạch siết chặt nắm tay, trong mắt của nó trào ra khát vọng nào đó, “Nếu tới nơi kia, chúng ta không phải sẽ tiến hóa được nhanh hơn sao?”

Niep Bình cảnh cáo nó, “Minh Trạch! Nhiệm vụ của chúng ta là phá hủy nó, mà không phải lợi dụng nó!”

“Đối với chúng ta là dị năng giả, những tang thi này căn bản không thương tổn được chúng ta, dựa vào cái gì muốn chúng ta vì bọn họ ——” Minh Trạch biện giải, lại “bốp” một phát bị tát mà cắt đứt.

Liều Minh Tuệ lạnh lùng nhìn nó, “Lời nói như vậy ta không muốn nghe thấy lần thứ hai.”

Liều Minh Tuệ cùng Minh Trạch không giống, Minh Trạch khi còn bé tuy trải qua chút đau khổ, sau được Minh gia nhận nuôi, lại chưa từng chịu qua điểm nào không hài lòng, Liều Minh Tuệ từ rất nhỏ đã bị đưa sang Nhật Bản nằm vùng, cuộc sống cậu trải qua Minh Trạch thậm chí đám Thẩm Trì hoàn toàn không có cách nào tưởng tượng được, nửa cuộc đời cậu đã nhận sự giáo dục nghiêm khắc, để cậu so bất luận kẻ nào đều phải thành thực.

Minh Trạch có chút sợ người anh họ Liễu Minh Tuệ này, nó được rất nhiều người khích lệ, cũng biết mình tương đối vĩ đại, nhưng lại vĩnh viễn so ra kém Niếp Bình cùng Liễu Minh Tuệ, vòng luẩn quẩn trong Bắc Kinh dù có lớn đến thế nào, trong đời cũng khó tránh khỏi bị lấy ra làm so sánh, Minh Trạch cũng không tức giận gì, nó vốn chính là được nhận nuôi, chẳng sợ lời nói của Minh Thụy – cha nó – tương đối có trọng lượng, thế nhưng nó dầu gì cũng không phải huyết mạch chân chính của Minh gia, hơn nữa Niếp Bình và Liễu Minh Tuệ thật sự rất vĩ đại...

Nó dù cố gắng thế nào, cũng không cản nổi bọn họ.

Loại uế oải thất bại này dần dần biến thành một thứ sợ hãi chính nó cũng không nói rõ được.

Thẩm Trì chú ý quan sát vẻ mặt của mọi người, lại phát hiện sau khi nghe những lời này của Minh Trạch, cũng không phải không có ai bị lay động, hần thở dài, thật không biết những tên kia là nghĩ như thế nào nữa.

Còn chưa nếm đủ những tháng ngày mệt thế sao? Những ngày ngay cả ăn cơm đều không có mùi vị như thế, cho dù là dị năng giả thì thế nào, người một khi lười biếng, liền không chừng sẽ bị người khác tiêu diệt, huống chi dị năng giả còn có một cái phiêu lưu thật lớn, ai cũng không thể cam đoan tại lúc bản thân thăng cấp có thể trăm phần trăm an toàn, nói không chừng lần thăng cấp tiếp theo chính là bùa đòi mạng.

Hần khát vọng những ngày bình yên đến độ mau điên rồi, không thể tưởng được còn có những kẻ ngốc khờ dại như vậy.

“Minh Trạch,” Niếp Bình mở miệng, ánh mắt anh ta bình tĩnh, “Nếu người còn như vậy, ta phải hạ lệnh cưỡng chế người rời khỏi nhiệm vụ này.” Lời của anh so Liễu Minh Tuệ càng thêm cường ngạnh.

Minh Trạch bụm lấy mặt bị Liễu Minh Tuệ đánh cho nóng rát đau đớn mà không nói gì, một cái tát kia, Liễu Minh Tuệ đánh khá nặng.

Từ Mộng Chi lại nhẹ nhàng nở nụ cười, bỗng nhiên nói, “Nghe nói Minh Trạch người lần trước thăng cấp còn rất nguy hiểm đâu, như thế nào, hiện tại không sợ?”

Minh Trạch không phục cãi: “Nói không chừng ở trong này sẽ không thì sao? Nơi này động thực vật cấp năm cấp sáu nhiều như vậy, chỉ cần sống ở chỗ này, có lẽ việc thăng cấp cũng đều trở nên dễ dàng...”

Thẩm Trì rõ ràng cảm nhận được lòng người di động, không phải tất cả mọi người không bị hấp dẫn bởi chuyện có thể trở nên mạnh mẽ.

“Vì thế đâu, đợi cho một ngày người thường trên đời đều chết sạch hết, chỉ còn lại có dị năng giả, thế giới như vậy sẽ rất tuyệt vời có phải không?” Từ Mộng Chi nhìn nó nói, “Hơn nữa tia bức xạ như vậy, tang thi sẽ trở nên càng ngày càng mạnh, chúng ta cũng sẽ trở nên càng ngày càng mạnh, đến cuối cùng đâu, người có nghĩ tới hay không, đến cuối cùng kết cục của chúng ta là cái gì, thế giới này sẽ biến thành bộ dạng gì?”

Minh Trạch hé môi, không nói được gì.

“Có lẽ có một ngày, tang thi cao giai tiến hóa ra trí tuệ rất cao, có thể lẫn vào trong loài người, đến lúc đó, người thường khó có thể tiếp tục chống lại, cuối cùng chỉ còn lại có dị năng giả cao giai cùng tang thi cao giai, nói không chừng đến một ngày nào đó, bất luận là tang thi vẫn là con người, cũng không thể tiếp nhận được tia bức xạ này chuyển hóa thành lực lượng nữa mà ——bùm!” Khóe môi Từ Mộng Chi vẫn mang ý cười, “Là toàn bộ giống loài trên cái tinh cầu này bị diệt vong, nói không chừng, đây mới là mục đích của nó.” Cậu chỉ về phía đỉnh Thần Nông Giá, “Hết thấy đều bắt đầu lại từ đầu, toàn bộ giống loài đều từ yếu trở nên mạnh mẽ, tới thời điểm mạnh đến mức không thể nhận được nữa, cường đại như vậy chỉ là một loại hấp dẫn hư ảo, đến mức tận cùng, đến điểm nào đó, trừ tử vong ra còn có trường hợp nào khác nữa sao?”

Lời cậu nói ôn nhu mà chậm rãi, không thể không nói, thanh âm của người này rất có sức thuyết phục.

Thẩm Trì rung mình trong lòng nhìn về phía đôi mắt dịu dàng của Từ Mộng Chi, nơi đó thâm thúy sáng ngời, hiển ra nhân nhật u quang, hần gần như có thể khẳng định, Từ Mộng Chi đang dùng dị năng, cậu là dị năng giả Nảo vực, cậu am hiểu khổng chế tinh thần.

Đương nhiên, cậu không có biện pháp khổng chế nhiều dị năng giả cấp năm như vậy, nhưng lấy năng lực của cậu, khiến lời nói của mình thêm một chút gia vị, làm một chút tinh thần ám chỉ vẫn là tương đối đơn giản.

Bởi Thẩm Trì cũng không phải dị năng giả cấp năm, nên hần phát hiện ra.

Lời nói của Từ Mộng Chi dễ dàng đánh nát dục vọng vừa mới dâng lên trong đám người này, bọn họ đều thật sự tin những lời của Từ Mộng Chi, chỉ ít ở mặt ngoài là thế.

Sự hấp dẫn của việc trở nên mạnh mẽ có tiếp tục lớn hơn nữa, cũng không bù được uy hiếp của tử vong.

Thẩm Trì rốt cuộc biết vì cái gì Niếp Bình kiên trì phải mang theo Từ Mộng Chi thân thể suy nhược này, đây là nhất định, trừ cậu ra, người khác rất khó khổng chế được loại cục diện hiện tại, cho dù tất cả bọn họ cùng quốc gia ký kết hiệp nghị, lại khó đảm bảo được lúc đối mặt với hấp dẫn lại không thay đổi, theo sắc mặt Niếp Bình, Thẩm Trì đoán anh ta đã sớm dự liệu được loại chuyện này sẽ xảy ra đi, chính là có lẽ không nghĩ tới kẻ dẫn đầu lại là Minh Trạch.

Minh Trạch —— rất ngu, cái gì cũng viết lên mặt, bất kể tên ngu xuẩn này có dã tâm gì hay đối Minh Nguyệt không thân thiện, người như vậy, kỳ thật cũng không khó đối phó, sợ là sợ những kẻ đem tâm tư giấu ở đáy lòng không nói thôi.

Càng tiếp cận mục đích, sắc mặt Niếp Bình và Từ Mộng Chi lại càng thận trọng, ánh mắt bọn họ dừng lại càng nhiều trên người những người khác.

Đỉnh Thần Nông Giá tại những năm thường từng là địa điểm danh lam thắng cảnh, đến nơi đây vốn không cần phiên toái như vậy, nhưng sau mạt thế, rừng rậm nguyên thủy nơi này rậm rạp hơn bình thường không

biết bao nhiêu lần, thậm thực vật khô phục tới trạng thái chưa từng có trong lịch sử, một ít trần nhỏ từng tồn tại chỉ còn lại một chút hài cốt của phòng ốc giữa núi rừng, cũng đã bị thực vật chiếm cứ, biến thành thâm sơn rừng già, cho nên bọn hắn đi đến đỉnh Thần Nông Giá mới phải tốn thời gian lâu như vậy.

“Nơi đó hình như là một trần nhỏ.” Kỷ Gia chỉ về phía trước nói.

Từ Mộng Chi khẽ mỉm cười, “Nơi đó là trần Mộc Ngư.”

“Trần Mộc Ngư?”

“Đúng, trước khi lúc mọi người tới đây du lịch, ở nơi này rất không tồi.” Giọng nói của Từ Mộng Chi có chút hoài niệm, “Thời điểm ta còn đi học đã theo thầy cô giáo đến nơi đây khảo sát qua sinh thái.”

Niếp Bình nhìn trần nhỏ rách nát trong tầm mắt, những bụi cỏ dại phát triển thì không nói, vốn trần nhỏ náo nhiệt hiện giờ lại không một bóng người, lúc này trời lại sắp tối, càng thêm vẻ âm trầm, làm cho đáy lòng người ta phát lạnh.

“Ta nhớ đi dọc theo đường này sẽ đến một khách sạn.” Từ Mộng Chi chỉ con đường, “Cũng chính là quán trọ, điều kiện xem như là tốt nhất trong trần...”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe trong nhà gỗ cách đó không xa truyền đến động tĩnh khiến người kinh hãi!

“Tang thi!” Đồng tử Thẩm Trì co rụt lại, “Mau lui về!”

Hắn thấy được trần nhỏ trên bản đồ có điểm đỏ đại biểu cho địch nhân, nhưng khắp cả Thần Nông Giá sẽ không có địa phương không có điểm đỏ, hắn cũng không quá để ý, lúc này mới phát hiện những điểm này toàn bộ đều là tang thi!

Người của một trần nhỏ, cũng đã biến thành tang thi, mà nhóm bọn chúng ngay tại chân núi của đỉnh Thần Nông Giá, tại thời gian dài chịu ảnh hưởng của tia bức xạ sẽ có bao nhiêu đáng sợ?

Không cần đoán cũng biết, vì thế Niếp Bình đẩy xe lăn của Từ Mộng Chi, bản thân cũng chạy cực kỳ nhanh, “Mọi người vào núi!”

Tất cả mọi người chạy bạt mạng, cho dù bọn họ đều là đệ năng giả cấp năm, tại số lượng lớn tang thi F cấp, thậm chí không biết có hay không tang thi cao giai hơn vậy công, kia tuyệt đối là không có khả năng sống sót, cho dù là Thẩm Trì đều cảm giác mình không có cách nào khác thoát được tình huống đó, bởi vì những con tang thi này nhất định sẽ đem hắn xé thành mảnh nhỏ, đây là một trận chiến đấu không thể diễn ra, trừ bỏ chạy trốn chết, không có con đường thứ hai có thể đi.

Một bên cấp tốc chạy một bên chế tạo một chút phiền toái cho đám tang thi đang dần dần bò từ trong

phòng ra.

Chỗ tốt duy nhất là những con tang thi này bị nhốt trong trần nhỏ quá lâu, tựa hồ chưa được ngửi qua mùi người sống, nhất thời còn có chút xa lạ cùng nghi hoặc, một lát sau mới bị bản năng đánh thức, hướng bọn hắn đuổi theo, mà lúc này đoàn người bọn hắn đã chạy được một khoảng cách.

Bản lĩnh chạy trốn chết dù là ai cũng không tệ, nơi này khắp chốn là núi rừng, bọn hắn cũng không phải kẻ tay trái gà không chặt, thính giác cùng khứu giác của tang thi đặc biệt mẫn cảm, năng lực thị giác lại yếu, Thẩm Lưu Mộc thả ra mảng lớn hoa tươi nở rộ, bốn phía hương ngọt, bọn hắn chạy trốn tận lực nhẹ nhàng chút, nhưng thật ra tựa như Phương Hải Húc lại tốt nhất, trực tiếp bay lên không trung, tang thi không có biện pháp với gã, nhưng không bài trừ có tang thi F cấp có thể nhảy đến giữa không trung.

Cũng không biết đã chạy bao lâu, Thẩm Trì nhìn thấy những điểm đỏ trên bản đồ dần dần ngừng lại liên nhẹ nhàng thở ra, tựa hồ những con tang thi này chỉ quen hoạt động tại phụ cận trần nhỏ? Nhưng nhìn thấy bốn tên trong đoàn người hiển xám, trong lòng Thẩm Trì lại nặng trĩu, Đinh Yến lúc này không thể sống sót, thể lực của nàng quá yếu, lại không có công cụ đặc thù thay việc đi đường như Từ Mộng Chi, nàng không có cách nào chạy thoát thân.

Ba người khác là Lý Du, Hùng Thu Bách và Phạm Dịch.

Lý Du là người biến hình cây du, từ trước đến nay hành động không nhanh, bị rút lại phía sau rồi tang thi vây công cũng không kỳ quái, Hùng Thu Bách cũng là người biến hình, lực lượng của hắn lớn vô cùng, lại đồng dạng là hành động không nhanh nhẹn, Phạm Dịch trong đám dị năng giả Thiên nhiên hệ là người tương đối yếu, cho dù đẹp trai, cũng không có biện pháp thoát khỏi vận mệnh tử vong.

Lúc đến có hai mươi bốn người, hiện tại bảy đã chết, chỉ còn lại mười bảy người.

Sau khi tụ tập lại, sắc trời đã tối đen, lòng mọi người tựa hồ cũng tối đen một mảnh.

“Đây là cái gì?” Có một chút ánh huỳnh quang phiêu lại đây, nhẹ nhàng rơi xuống lòng bàn tay của Đàm Nghiên Nhã.

Mọi người đi hướng nơi kia vài bước, liền chứng kiến cảnh tượng làm người ta nín thở.

Một cánh rừng hoa đỗ quyên, màu đỏ tươi đẹp như máu, dưới màn đêm lại lung lên một tầng ánh sáng nhạt, vô số điểm sáng từ thân thể chúng nó bay ra, phiêu phù giữa không trung.

Thật đẹp, lại đẹp đến quý dị.

Vừa mới trải qua một hồi tai nạn phải chạy chật vật, mọi người đối mặt một rừng hoa đỗ quyên vô biên vô hạn tuyệt mỹ lung linh như vậy, trong lòng lại nổi lên từng trận hàn ý.

Hoa đỗ quyên ở gần tia bức xạ như thế, có mỹ lệ hơn nữa, bọn hắc cũng không dám tới gần chúng nó một bước.

Đây là cảnh đẹp khiến người ta cảm thấy một loại kinh sợ khủng bố không tên, lông tơ dựng đứng.

==== =====

Suy nghĩ của tác giả: thực xin lỗi, hôm nay muộn hơn một giờ, có bữa tiệc, tám giờ rưỡi mới về đến nhà... Nhanh chóng ngồi xuống đánh chữ, uống chút rượu đỏ, đầu có điểm choáng ==

Cám ơn lựu đạn của Tử U Tuyết, yêu người, sao sao đất, (3)

Cám ơn địa lôi của Đồng Niên Đích Thủy Quả Đường, Teacat007, yêu các người, (3)

75. Chương 75: Cứu Vớt Nhân Loại?

Đỗ quyên là một loại hoa khá đẹp, chớp mũi bọn hắc nghĩ thấy mùi hoa thanh nhã, đôi mắt cũng gần như bị loại đồ tươi lóa mắt của nó đâm cho đau mắt, nhưng mảng hoa đỗ quyên này càng rực rỡ như gấm, càng làm bọn hắc sợ hết hồn hết vía.

“Loại hoa này có độc.” Thẩm Lưu Mộc thận trọng nói, “Kịch độc!” Lòng bàn tay y xuất hiện một đóa hoa trắng nhỏ mềm mại, y nhẹ nhàng phát tay ném vào phía trên đám hoa đỗ quyên kia, liền thấy bông hoa trong nháy mắt bị phân giải, hóa thành điểm sáng như thứ ánh huỳnh quang vừa rơi xuống lòng bàn tay Đàm Nghiên Nhã.

Niếp Bình nhú mày nhìn sang, tùy tay bắn ra một quang sáng sáng ngời, lại nghe hoa lá rì rào, quang sáng còn chưa đụng tới đám hoa đỗ quyên liền tan rã ra, đồng dạng hóa thành nhiều điểm sáng trong suốt xinh đẹp phiêu phù phía trên rừng hoa.

Thẩm Trì cũng cảm thấy da đầu có chút run lên, đang muốn nói gì, liền thấy Phương Hải Húc im lìm không một tiếng, đem một con thỏ bình thường vừa mới bắt được ném vào rừng hoa, đồng dạng thịt tiêu xương tan biến mất trong nháy mắt, thực làm người ta lông tơ dựng đứng.

“Có thể bay qua sao?” Đàm Nghiên Nhã hỏi.

Kỷ Gia thả ra ong trinh sát của nàng, con thứ nhất biến mất, con thứ hai biến mất, con thứ ba biến mất...

“A, có thể!” Kỷ Gia nhẹ nhàng thở ra, “Cần phải bay cao hơn hai mươi mét mới không sao.”

Nhưng vấn đề là, người có thể bay trong đám bông hắc chỉ có mấy cái?

Có điều tốt xấu cũng xem như một cái biện pháp, bọn hắc không cách nào vòng qua tầng lớn rừng hoa đỏ quỳên này, bên trái của nó là trần nhỏ có tang thi, bên phải là vách núi dựng đứng, mà địa phương bọn hắc muốn đi, tại ngay phía sau đám hoa đỏ quỳên.

“Phương Hải Húc, người dẫn chúng ta qua.” Niếp Bình mở miệng, “Phải cẩn thận một chút, người trước bay cao hơn điều tra xem thế nào, chú ý an toàn.”

“Được.” Phương Hải Húc biến thành điều hâu đuôi trắng bay lên trời, hướng rừng hoa không bờ bến kia bay tới.

Thẩm Trì nhìn gã chậm rãi bay xa trên bản đồ, mọi người tại chỗ đợi gã 20 phút cũng chưa thấy trở về.

“Gã sẽ không trở về.” Sắc mặt Minh Trạch tối tăm, “Có thể có cơ hội một mình tới nơi đó, gã khẳng định đã muốn ——”

“Minh Trạch!” Liễu Minh Tuệ mắng nó, nhưng trong lòng cũng hiểu được lời Minh Trạch nói là đúng.

Thẩm Trì nhìn Phương Hải Húc tiếp tục bay hướng bên kia, khóe môi gợi lên nụ cười lạnh lùng thản nhiên.

Thẩm Lưu Mộc trực tiếp cười khẽ, phát ra thanh âm, “Thật là một tên ngu.”

“Gã trúng độc chứ gì.” Minh Nguyệt bĩu môi, “Ta cảm thấy có chút không thoải mái, mùi loại hoa này có phải cũng có độc đúng không?”

“Đúng.” Thẩm Lưu Mộc mỉm cười nói, “Loại mùi hoa này thực đặc biệt, có thể thông qua hít thở cùng làn da thẩm thấu vào cơ thể người, hấp thu một chút không nguy hiểm đến tính mạng, sẽ chỉ làm người khác cảm thấy uể oải, mệt mỏi, rất buồn ngủ mà thôi, có tác dụng thôi miên, nhưng nếu là bay trên chúng nó, loại tác dụng này sẽ trở nên càng mãnh liệt.”

Thẩm Trì nhìn Phương Hải Húc trên bản đồ đã muốn bay càng ngày càng chậm, gã còn không có thể bay ra khỏi phạm vi hoa đỏ quỳên, đã bị rơi xuống dưới, lại là một cái tên hiển xám.

“Một phương pháp cuối cùng, mọi người tìm xung quanh xem có loại cây cối nào tiến hóa theo phương hướng kích cỡ hay không.” Lúc này Thẩm Trì mới mở miệng, nhìn về phía Kỷ Gia.

Kỷ Gia gật gật đầu, “Không thành vấn đề, còn có cặp mắt Thẩm thúc thúc thu lại kia.”

Cũng là may mắn, trên đường đi tới, bọn hắc gặp được một con chuồn chuồn tiến hóa thật lớn, cặp mắt

dọa người kia của nó đã bị Thẩm Trì thu vào trong ba lô.

Thẩm Trì đã nói qua hần có “dị năng không gian” gà mờ, không gian không lớn, có thể thu vào có hạn. Tại trong rừng rậm nguyên thủy này, thứ gì thiếu, chứ cây cối lại không hề thiếu, bọn hần ngay tại gần mảng hoa đỗ quyên dừng lại một tuần, Kỷ Gia hoàn công con rối gỗ thứ ba có thể thay thế việc đi lại, đây là một con rối gỗ chuồn chuồn, còn hơn chuồn chuồn thật, nó đồng dạng có dáng điệu ngây thơ khả ái, nhưng thân thể hẹp dài tựa như xe bus lại có thể chứa được khá nhiều người, không có như Thanh Thanh có thể hữu dụng để làm “nhà”, có điều con chuồn chuồn này có thể bay.

Sáng kiến máy bay ngay từ đầu cũng lấy ý tưởng từ con chuồn chuồn, con chuồn chuồn này được Kỷ Gia khắc ra những đôi cánh mỏng như cánh ve, tất cả mọi người sau khi chui vào ngồi xong, nó cất cánh cơ hồ so máy bay còn ổn hơn, lại còn so máy bay nhẹ nhàng linh hoạt hơn.

Từ Mộng Chi lại một lần nữa cảm thán tính thần kỳ của dị năng mà Kỷ Gia sở hữu.

Toàn bộ rối gỗ chuồn chuồn kín kẽ, ngăn cách mùi hoa độc bên ngoài, chỉ cần bay đến trời cao hơn mấy chục mét, là có thể không sợ cánh rừng hoa độc này.

Mặt khác, đến khi thật sự không có biện pháp bay qua nơi này, máy bay nhưng thật ra là có thể, có điều máy bay căn bản không bay được đến nơi đây, Thần Nông Giá nơi nơi là động thực vật tiến hóa, không trung có chim bay còn trùng lượn, chỗ nào cũng đều là động vật tiến hóa cường đại, dưới loại tình huống này có cái máy bay nào dám bay đến đây – nơi sâu tận bên trong này? Cho dù là dị năng giả Phi hành hệ, chỉ trông vào bản thân cũng không cách nào xuyên qua cánh rừng hoa, a, trừ phi toàn thân mặc phòng hộ phục cùng mang theo một cái bình dưỡng khí?

Phạm vi cánh rừng hoa đỗ quyên này rất rộng, ai biết loại độc tố này có tính xuyên thấu như thế nào, cho nên xa không bằng ngồi vào bên trong con rối gỗ này, có dị năng giả Mộc hệ làm bạn toàn bộ hành trình, trúng độc nữa cũng không cần lo lắng.

Con rối gỗ chuồn chuồn to lớn được Kỷ Gia đặt tên là “Tiểu Đình” này ước chừng bay hơn nửa giờ, mới nhìn thấy đầu bên kia của cánh rừng hoa.

Tần suất tìm Thẩm Trì đập thành thạch gia tăng, hần cảm thấy, khoảng cách bọn hần chạm tới chân tường đã không xa!

“Trực tiếp bay tiếp đi.” Tay Từ Mộng Chi cầm dụng cụ dò xét từ trường, “Chuyển hướng hai mươi độ phương Bắc.”

Niép Bình siết chặt nắm tay, anh cảm giác lòng bàn tay mình có chút ướt.

Nguyên bản, Bắc Kinh không đồng ý anh tự mình đến, hiện tại Niép Bình không thể so với mấy năm trước, anh đã nắm giữ quyền hành tương đối lớn, trong hội kia ở Bắc Kinh coi như là nhân vật trọng yếu, căn bản không cần tự bản thân đi mạo hiểm. Nhưng Từ Mộng Chi kiên trì muốn tới, Niép Bình hiểu rõ cậu, Từ

Mộng Chi nhận định một việc sẽ tương đối cố chấp, ai khuyên cũng không nghe, suy nghĩ hai ngày, Niếp Bình vẫn quyết định tự mình đến, anh cảm thấy hiện nay mặc kệ bản khoán công tác cái gì, cũng không quan trọng bằng bí mật thể này.

Đây mới thực sự là chuyện quan hệ đến sinh tử tồn vong, nếu không, mật thể mỗi một năm trôi qua, luôn luôn có một ngày sẽ giống như điều Từ Mộng Chi đã nói kia, đến lúc đó còn có bao nhiêu người có thể chân chính sống sót? Mật thể đã qua nhiều năm như vậy, dân cư đã giảm mạnh hơn nữa, dị năng giả nhiều hơn nữa, lại vẫn là một bộ phận nhỏ bé trong loài người, cứ tiếp tục như vậy, có lẽ không cần lâu lắm, nhân loại liền biến mất trên địa cầu cũng không chừng.

Cho nên, Niếp Bình đến đây, chẳng sợ anh cũng không xác định liệu mình còn có thể trở về hay không, từ lúc Thẩm Trì mang về phần văn kiện kia, một chuyến nhiệm vụ này tồn trình độ nguy hiểm cực cao, ai cũng không có thể tính ra xác suất sống sót cuối cùng.

“Được rồi, dừng lại đi!” Từ Mộng Chi siết tay, “Chúng ta đi xuống.”

Bọn hắn đi ra từ bên trong Tiểu Đình, đập vào mắt Thẩm Trì là khe núi sâu, không thể tưởng tượng được mà nói, “Loại địa phương này tại sao lại có khe núi?”

Đúng vậy a, đây rõ ràng là một vách núi dựng đứng, một vách núi dựng đứng chỉ thẳng lên mây trời, vốn ngọn núi cao nhất Thần Nông Giá có độ cao so mực nước biển tương đối lớn, được xưng là nóc nhà của Trung Quốc, núi đá lấp ló sau mây mù lượn lờ cũng không kỳ quái, nhưng ở bên trên núi đá mây mù này, từ khi nào lại có một cái khe núi sâu hẹp hòi chỉ đủ cho hai người sống vai tiến vào?

Xem vị trí cùng bộ dáng của khe núi này, tựa như cái núi cao kia bỗng nhiên nứt ra một lỗ hổng từ trên xuống dưới.

Từ Mộng Chi hít vào một hơi thật sâu, “Ồ ngay bên này.”

Niếp Bình bình tĩnh nói: “Đi thôi.”

Bọn hắn chỉ còn lại có mười sáu người, Thẩm Trì thở dài, “Ta cùng Lưu Mộc đi ở phía trước, Gia Gia, người đem rổ gỗ của người đi tại đầu tiên, gặp nguy hiểm liền cho chúng ta biết.”

“Vâng.”

Cuối cùng, là bốn người Thẩm Trì bọn hắn đi tít đằng trước, điểm này ngay cả Niếp Bình đều không có dị nghị, dù sao đoạn đường này, bốn người Thẩm Trì đã hoàn toàn chứng minh thực lực của bản thân bọn hắn.

Khe núi vòng vo, có thêm đá hình thành tự nhiên hướng lên trên, nhưng cũng không dễ đi, có chút địa phương cao bất ngờ, Thẩm Trì phải dùng Phù Diêu cùng hai lần nhảy mới miễn cưỡng xem như có thể leo

lên, sau đó dùng Tử Mầu thảo đem Thảm Lưu Mộc câu lên, y tiếp tục buông dây leo khiến người khác đi lên.

Đây là một khe sâu dần dần hướng lên trên, không hề giống cái loại vực sâu bị vỡ ra từ trên xuống dưới mà Thảm Trì đoán kia, mà tại trong hôn ám dần dần hướng lên trên.

Bên cạnh vách núi khá ẩm ướt, cảm xúc lạnh lẽo.

“Mọi người mặc thêm quần áo, càng hướng lên trên càng lạnh.” Từ Mộng Chi lên tiếng.

Tại lúc rơi vào động băng, rất nhiều người đã đánh mất quần áo mang bên người, sau lại nghĩ biện pháp tìm về một ít, lại không tìm được toàn bộ, nhưng hiện tại bọn hắn tổn thất nhiều nhân thủ như vậy, vì thế quần áo cũng không có không đủ, trái lại nhiều ra một cái áo bành tô.

Tựa như Từ Mộng Chi nói, càng lên cao càng lạnh, rất nhanh bên cạnh vách núi đều kết băng, nơi này thật sự rất tối, thấy được ít ỏi ánh mặt trời, nhưng bọn hắn lại không gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào.

Dọc theo đường đi rõ ràng có nhiều động thực vật còn có tang thi nguy hiểm như vậy, ở trong đây lại im ắng, giống như sự yên tĩnh của chết chóc, thậm chí cả con muỗi cũng không thấy một mống.

Thảm Trì cảm thấy có chút bất an, nhưng đã đi tới nơi này rồi, bọn hắn không có đường quay về.

Bọn hắn thậm chí không biết đã đi bao lâu rồi, Minh Nguyệt đưa cho tất cả mọi người bùa Khu hàn, mọi người còn lấy cả ra bánh bích quy nén đã kết băng cắn hai miếng, đi đến bầu trời tối đen thì cuộn mình trong áo bành tô miễn cưỡng chớp mắt chốc lát liền tiếp tục sờ soạng tiến về phía trước.

Tựa như tại trong thế giới băng tuyết Alaska, nếu như không có bùa Khu hàn của Minh Nguyệt, phỏng chừng người nơi này có thể trực tiếp bị chết cứng, mặc dù đã dán lên lá bùa, không đến mức lạnh chết, nhưng tại loại hoàn cảnh này, căn bản không có biện pháp nghỉ ngơi.

Con đường quanh co khúc khuỷu uốn lượn hướng lên trên, nhưng lại cao đến không thể tưởng tượng nổi, Thảm Trì thậm chí có suy nghĩ, ngọn núi này cao như vậy sao?

Cảm giác hình như không có...

Bọn hắn tại địa phương hẹp hòi chật chội này đi hết ba ngày, cơ hồ tất cả mọi người đều bị nó bức điên rồi, mọi người càng ngày càng trầm mặc, đến ba ngày sau đó, gần như không có một người nói chuyện nữa.

Thảm Trì vẫn là lần đầu tiên thấy một mối như vậy, một đến gần như muốn ngã xuống, rõ ràng thể lực của hắn không kém như thế, lại một đến loại trình độ này.

Xe lăn của Từ Mộng Chi là đặc chế, kỳ thật càng thiên hướng loại xe chạy bằng điện, tại địa phương vô cùng xóc nảy lại dốc lên trên này, so với đi trong rừng còn khiến cậu chịu khổ hơn, đã muốn nôn ra nhiều lần, nhưng bọn hắn vẫn như cũ đi hướng lên trên, không một ai nói buông tha.

Thăng đến một tia sáng hiện ra trong tầm mắt.

“Sắp đi ra ngoài rồi!” Loại người trấn định đối mọi sự không thay đổi như Niếp Bình đều có chút kích động.

Mọi người đang cảm giác chân nặng như chì liền lập tức có lực lượng, vì thế nhanh hơn cước bộ hướng địa phương rọi vào ánh sáng chạy tới.

Rõ ràng đã thấy được ánh sáng, lại phải đi chừng hơn một giờ, mới thấy một mảnh ánh sáng mặt trời chiếu mạnh.

Thẩm Trì chắn cho đôi mắt, trong lòng trầm xuống, đinh đinh đinh đinh lại có kỹ năng rơi xuống, hơn nữa không chỉ một cái. Hắn kinh ngạc, còn chưa kịp nhìn, lúc này ánh sáng rực rỡ đã chiếu lên người hắn, chớp mũi hắn ngửi thấy một luồng hương khí tươi mát nhàn nhạt, dưới chân giẫm lên hoa cỏ màu xanh mềm mại, loại cảm giác này khiến hắn không còn rảnh để bận tâm thứ gì khác.

Hơn nữa một gốc cây thật lớn trong tầm mắt, không biết là loài cây gì, tráng kiện đến mười người ôm đều tuyệt không hết, trên ngọn cây không có lá, tràn đầy đều là những bông hoa nho nhỏ màu vàng nhạt, thật giống như màu sắc của ánh mặt trời, mà ánh sáng mặt trời nhuộm lên những bông hoa kia, chúng nó liền lờ lờ tỏa sáng, xinh đẹp tựa hoàng kim (vàng).

“Lưu Mộc, người xem ——”

Chờ hắn quay đầu lại, mới phát hiện người đứng đằng sau đều ngã nhào trên mặt đất, trong lòng nhất thời cả kinh.

Chỉ trừ một người, sắc mặt Từ Mộng Chi đỏ bừng, cậu nhìn chòng chọc vào cái cây kia, nhân thần cũng không ổn định.

Thẩm Trì ôm lấy Thẩm Lưu Mộc, trán của y nóng bỏng!

Đây là —— thăng cấp.

“Mau —— Thẩm Trì, mau đem cây kia —— hủy, chúng ta không được —— thăng cấp quá nhanh, chúng ta sẽ nổ tan xác...” Từ Mộng Chi gian nan nói ra những lời này.

Thời điểm dị năng giả thăng cấp, là phải hôn mê trăm phần trăm, Từ Mộng Chi cũng sắp áp chế không nổi loại cảm giác bất tỉnh này, bởi vì cậu là dị năng giả Nào vực, mới có thể miễn cưỡng duy trì thanh tỉnh

một lát, cậu mơ mơ hồ hồ nghĩ tới một cái ý niệm điên cuồng trong đầu.

Chẳng thể trách kẻ bên này không hề có động thực vật, bình thường động thực vật cũng sẽ không đến nơi đây, động thực vật tiến hóa sợ hãi nơi này, tới gần nơi này sẽ chỉ tự chịu diệt vong, càng không ngừng tiến hóa thẳng đến nổ tan xác mà chết, dị năng giả đồng dạng, căn bản không thể tới gần gốc cây căn nguyên lực lượng chứa tia bức xạ đó, muốn loại bỏ thứ như lời nguyên này chỉ có thể dựa vào người thường!

Nhưng nếu có người thường thì đến được đây cũng đều đã chết hết, động thực vật tiến hóa cùng động thực vật tang thi đều cắn nuốt hết động thực vật bình thường, thế giới này liền rơi vào tình thế nan giải, toàn bộ giống loài luôn luôn sẽ đến một ngày bị diệt vong đi?

Ý nghĩ này quá điên cuồng, quá đáng sợ, nhưng Từ Mộng Chi mơ hồ cảm thấy được, đây chính là chân tướng.

Nhưng, vì sao Thảm Trì không bị nó ảnh hưởng?

Từ Mộng Chi sai lầm rồi, Thảm Trì cũng nhận ảnh hưởng từ nó, hắn có thể hấp thu nguyên tinh, gốc cây căn nguyên tia bức xạ này đồng dạng gia tăng sức mạnh cho hắn, những tiếng chuông đinh đinh đinh trong đầu vang lên nói cho hắn biết, trong thời gian thật ngắn đã rơi xuống ba bốn cái kỹ năng, nhưng hắn cùng những dị năng giả có một chút khác biệt ——

Hắn chưa từng chân chính tiến hóa, hắn sẽ không phát sốt, sẽ không thăng cấp, hắn là một “người thường” mang theo một cái hệ thống trò chơi.

Lực lượng tăng cường rõ ràng, gốc cây căn nguyên tựa hồ đang khó hiểu, vì sao người này không ngã xuống, không phát sốt, không tiến hóa?

Đối Thảm Trì mà nói, đây là một loại hấp dẫn có thể vô hạn trở nên mạnh mẽ, chính là hắn không có biện pháp.

Phía sau hắn có Thảm Lưu Mộc tràn đầy nguy cơ, có Kỷ Gia, có Minh Nguyệt, có mọi người trải qua chặng đường gian nan để đến nơi này.

Hắn biết sau khi hắn hành động thì đồng thời cũng ý nghĩa cho một loại bại lộ, nhưng muốn để người thường đột phá nhiều nguy hiểm như vậy tới được địa phương như này, là quá khó khăn, cần trả giá đại giới khẳng định càng to lớn, bọn hắn là một đám dị năng giả cấp năm đều phải trả giá tổn thất như vậy mới đến được đích, muốn để người thường tới nơi này là một nhiệm vụ bất khả thi, ít nhất —— trước khi hoàn thành chuyện này, bọn họ sẽ không loại bỏ hắn, bọn họ ngược lại phải dựa vào mình.

Bởi vì trải qua đời trước, chuyện Thảm Trì sợ hãi nhất chính là bị bại lộ, hiện tại hắn lại đứng ở ngã ba lựa chọn đường đi, nhưng bất quá đời trước những người đó bởi sự “bất tử” cùng “vĩnh viễn trẻ trung” của hắn mà trào ra ý niệm tham lam, lúc này đây, cũng không có bại lộ hai điều này, chỉ là bại lộ hắn và dị năng giả thông thường không giống nhau, có lẽ, cũng không chịu nguy hiểm như vậy đi?

Ít nhất trước khi giải quyết sự tình này, không có bất luận kẻ nào sẽ đối với hắn, dám đối với hắn nảy sinh ác ý. Riêng tại Trung Quốc, giống như Thần Nông Giá đây còn có rất nhiều mảnh đất hư hư thực thực như vậy.

Thẩm Trì trong giây lát liền làm ra quyết định, hắn chưa bao giờ là kẻ dong dài.

Bật lửa bật sáng, thậm chí bật lửa hắn sưu tầm tại trước mặt thế rồi để trong ba lô còn chưa dùng hết.

Không như bên ngoài hung hãn, gốc cây căn nguyên tia bức xạ kia cực kỳ yếu ớt, một phen lửa lớn mà thôi, rất nhanh đã đem nó bao phủ bên trong, chiếu sáng khuôn mặt bình tĩnh của Thẩm Trì.

Lửa lớn thiêu cháy, trên mặt cỏ phía sau, là một đám người hôn mê bất tỉnh sốt đến mặt đỏ bừng.

Rất nhanh, nó đã bị lửa lớn đốt thành tro bụi, tro tàn của nó đồng dạng như những hạt vàng li ti, cực kỳ xinh đẹp.

Cảnh đẹp như vậy cũng chỉ có một mình Thẩm Trì thấy.

Hơi thở của Thẩm Lưu Mộc phía sau dần dần vững vàng lại, Thẩm Trì nhẹ nhàng thở ra, nhưng có ba người khiến Thẩm Trì trực tiếp kiến thức một phen cái gì gọi là nổ tan xác, bọn họ không có nổ đoành, chỉ là khung xương cả người phát ra một trận tiếng vang giòn, rất nhanh không có hơi thở, bọn họ thẳng cấp thất bại lên dị năng giả cấp sáu.

Lại chết thêm ba, chỉ còn lại mười ba người.

Thẩm Lưu Mộc mở mắt, y vẫn là lần đầu tiên cách cái chết gần như vậy, nhưng y vẫn gắt gao chống đỡ, y biết y không thể chết được, y luyện tiếu chết, ba ba còn chưa nói yêu y đâu, y còn mới trải qua một lần với ba ba thôi, chết như vậy y không cam tâm!

Cho nên chẳng sợ đau đến y sắp mất đi tri giác, nhưng vẫn cố gắng chống đỡ, y là người gần đến cấp sáu nhất, nhưng quá trình dị năng trưởng mạnh như vậy cũng vẫn đẩy y vào trong hiểm cảnh, có điều y vẫn gắng gượng mà chống đỡ.

“Thẩm Trì.” Y khàn tiếng gọi.

Thẩm Trì đang có chút ngẩn ngơ nhìn đỉnh núi đã thật lâu chưa thấy ánh mặt trời xinh đẹp, hậu tri hậu giác phát hiện ra một vấn đề ——

Con mẹ nó bắt tri bắt giác hắn lại có thể trở thành anh hùng cứu vớt nhân loại a ngọa tào!

==== =====

Suy nghĩ của tác giả: mặt thể tới muốn làm một phen anh hùng cứu vớt thế giới cứu vớt nhân loại mới đủ vị thôi →_→

Chính là... Thẩm Trì không có tự giác được hẳn đã trở thành anh hùng a... Lại có thể nghĩ đến điều đầu tiên chính là bị bại lộ sẽ bị làm sao có thể hay không có người muốn đem ta thái mông thần mã... Cảm giác tựa một trò đùa OTZ

Ngọa tào, ta vừa mới phát hiện ta cập nhật lâu như vậy, trên trang chính lại không có xuất hiện chương mới và tiết JJ lại rút đi? (=.,= cái này không tìm được bản raw nên không hiểu)

Cám ơn lượt đạn của Hồ Thị Đan Đan, yêu người *chụt*, sao sao đất, (3)

Cám ơn địa lôi của Letitia, Lục Trúc Y Y, Thản Nhiên Khuynh Hồ Túy, yêu các người, (3)

==== =====

Lời của edit: rõ ràng lúc trước bị nước cuốn trôi Thẩm Lưu Mộc đã phát sốt, Thẩm Trì bảo thăng cấp, mà đến h ms lên cấp 6, hay mình nhớ nhầm nhĩ, aizzzz, lười lật lại~

76. Chương 76: Thì Ra Y Yêu Hẳn Như Vậy

Thẩm Trì không có tự giác bản thân đã trở thành chúa cứu thế, nhưng hẳn ít nhất đã cứu những người ở đây, trong ba người nổ tan xác mà chết, còn có Minh Trạch dị thường khát vọng sức mạnh.

Trên thực tế nó có thể tại thời điểm thăng cấp lên cấp sáu mới nổ tan xác vẫn là may mắn, nó theo đuổi sức mạnh đến mức cực đoan, mỗi ngày hấp thu nguyên tinh đều đạt tới cực hạn, cũng may Minh Thụy có năng lực như thế, chứ nếu là dị năng giả bình thường, nơi nào đến điều kiện thăng cấp cấp năm tốt như vậy, nó chính là hiểm trong hiểm mà vượt qua, nếu không phải Minh gia dùng nhân sâm tiến hóa giúp nó treo một cái mạng, lúc đó nó liền nhịn không được, điểm này ngay cả Liễu Minh Tuệ và Niếp Bình đều không hề biết, mà Minh Trạch từ chỗ Minh Thụy nghe được nội dung nhiệm vụ lần này liền khẳng khẳng muốn theo, Minh Thụy rơi vào đường cùng chỉ có thể đáp ứng ——

Minh Thụy cảm thấy có Niếp Bình và Từ Mộng Chi, còn có Liễu Minh Tuệ tại, xác suất Minh Trạch gặp phải nguy hiểm nhỏ hơn chút, hẳn đã nhắc nhở bọn họ cần chiếu cố Minh Trạch một chút, hẳn như thế nào cũng sẽ không nghĩ được một chuyến này lại có thể khiến cho Minh Trạch mới vừa thăng cấp năm chưa vượt quá nửa năm đã được một lần cơ hội lên cấp.

Minh Trạch điển hình kẻ tâm cao khí ngạo, nó vì lực lượng, ý nghĩ liền cực đoan, tư chất lại không đủ,

chẳng sợ tới cấp năm, con đường này đi vẫn là thực nguy hiểm, giống như giẫm trên dây thép mà đi, trụ cột xây dựng quá kém thì không có cách nào khác.

Trong mọi người, thân thể Từ Mộng Chi suy nhược nhất, lại tại thời gian thăng cấp mạnh mẽ áp chế mấy chục giây mới hôn mê, nhưng cũng rất nhanh vượt qua, cậu là điển hình cho loại hình tư chất xuất chúng, dị năng giả Não vực vốn rất khó thăng cấp, thế nhưng mỗi lần thăng cấp cậu đều thực nhẹ nhàng, thậm chí bởi vì não tiến hóa quá nhanh thân thể không theo kịp mà cơ thể xuất hiện vấn đề.

Ba người nổ tan xác mà chết, gồm Minh Trạch, Thích Mẫn - dị năng giả Kim hệ cùng Thái An Tử - người biến hình.

Bạch An Hoa xoa xoa mồ hôi trên trán, kém một chút hãn cũng không qua khỏi.

Niếp Bình nhú nhú mày, thật sâu sắc có cảm giác phiền toái, phải biết rằng, từ sau khi nhận nuôi Minh Trạch, Minh Thụy đối với nó gần như là cưng chiều, hiện tại nó chết tại đây, chuyện này cần phải giải quyết như thế nào?

Sắc mặt Liễu Minh Tuệ cũng không dễ nhìn, chính cậu lần này cũng gần như đứt, khoảng cách cậu cách cấp sáu cũng không tính xa, nếu không phải ý chí kiên định, chỉ sợ cũng không chống đỡ được, mà Minh Trạch chết cũng không ra ngoài dự liệu của cậu, nhưng cậu cũng cảm thấy phiền toái sắp quần thân, sau đó, cậu liền thấy được Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt đang lôi kéo tay Kỷ Gia kiểm tra cao thấp, sắc mặt Kỷ Gia rất yếu ớt, nàng cùng Thẩm Lưu Mộc chính là hai người nguy hiểm nhất, bề ngoài Kỷ Gia ôn nhu dịu dàng, kỳ thực là kiêu ngoài mềm trong cứng, nhưng đây là lần đầu tiên thăng cấp không có năng lượng Mộc hệ ôn hòa của Thẩm Lưu Mộc tương trợ, nàng hoàn toàn phải dựa vào bản thân chống đỡ cũng không phải chuyện dễ dàng, lúc này sắc mặt liền phá lệ mệt mỏi.

Thực hiển nhiên, Minh Nguyệt đang đau lòng vợ yêu của cậu, căn bản không chú ý tới ánh mắt của Liễu Minh Tuệ.

Niếp Bình theo ánh mắt của Liễu Minh Tuệ nhìn qua, nhìn kỹ khuôn mặt Minh Nguyệt cũng gần như không thay đổi, Niếp Bình tại những việc lớn tương đối cẩn thận, lại không có tỉ mỉ như Liễu Minh Tuệ trên phương diện này, tính cách của Minh Thụy là lịch sự tao nhã, gặp người mang theo ba phân cười là thói quen của hắn, cũng bởi đối Minh Trạch rất ôn nhu, mới dưỡng thành bộ dạng tính cách vô pháp vô thiên này, kỳ thật bộ dạng Minh Nguyệt cùng Minh Thụy rất giống, nhưng bởi tính cách nửa điểm cũng không giống, Minh Thụy luôn mỉm cười, Minh Nguyệt lại mặt không chút thay đổi, nên Niếp Bình thậm chí không đưa hai người bọn họ liên hệ cùng một chỗ.

Vì thế, phát hiện lúc này làm cho đôi mắt của anh ta sâu một phần.

Từ Mộng Chi sau khi tỉnh lại chuyện thứ nhất chính là bắt đầu bản ghi chép, Thẩm Tri lại cắt đứt cậu, “Đây là nhiệm vụ nhóm người chúng ta cộng đồng hoàn thành, có thể hay không thời điểm làm bản ghi

chép không đề cập tới tên của ta?”

Thẩm Tri nghĩ nếu vài năm về sau, hậu nhân tiết lộ hồ sơ quốc gia X sau đó bản thân trở thành nhân vật truyền kỳ đã cảm thấy lòng tự cả người dựng đứng, đây là một loại không dễ chịu nói không rõ a.

Từ Mộng Chi cũng sợ, một chuyện như vậy có lẽ sẽ vĩnh viễn khắc ghi trong lịch sử, thế nhưng hắn lại nói không cần đề cập tới tên của hắn?

Niếp Bình lại trực tiếp gạt đầu, “Có thể, đây là quyền của người.”

Từ Mộng Chi cười, “Yên tâm, tên của chúng ta cũng sẽ ở bên trong, ta sẽ không đặc biệt nói dựa vào người chúng ta mới có thể đều còn sống, nhờ người gốc cây căn nguyên mới bị hủy diệt.” Nói xong còn cười nhạo hướng Thẩm Tri trừng hai mắt.

Thẩm Tri ngượng ngùng cười cười.

Hắn cảm thấy được, mình chính là một tiểu nhân vật, chẳng sợ làm chuyện đại nhân vật mới có thể làm, lại làm hắn có một loại cảm giác không yên đứng càng cao ngã sẽ càng thảm.

Nếu không có trải qua đời trước, có lẽ hắn sẽ thực nguyện ý, thế nhưng hiện tại hắn sợ hãi, là chân chính sợ hãi, hắn sợ người khác nâng hắn lên cao, rồi lại đem hắn hung hăng đẩy xuống, loại cảm giác này rất thống khổ, hắn không bao giờ muốn trải qua một lần nữa, vì thế hắn hiện nay, tình nguyện bình thường, cam nguyện bình thường.

Đem tro cốt của Minh Trạch, Thích Mẫn cùng Thái An Tử thu lại, bọn hắn lúc này mới rời đi, ba người bọn họ coi như may mắn, ít nhất còn lưu lại được tro cốt, còn mấy người chết bên ngoài kia, ngay cả thi thể đã muốn tìm khắp nơi cũng không thấy.

Trở lại mảnh rừng hoa đỗ quyên kia, chúng vẫn hung tàn như trước, nhưng chúng nó đều không thể rời đi, cũng không cách nào tiếp tục tiến hóa, luôn luôn có một ngày sẽ toàn bộ bị khô héo đi? Cảnh sắc tuyệt đẹp như thế không biết bao lâu sau liền vĩnh viễn biến mất, sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Bọn hắn không có vội vã đi địa điểm kế tiếp, mà trở về Bắc Kinh, bọn hắn dù tiếp tục trở thành dị năng giả cao giai, khi hành động tại chuyến đi này cũng có cảm giác nguyên khí đại thương, mặc dù đã thăng cấp lên cấp sáu, nhưng cũng không chút vui mừng, chỉ có lòng còn sợ hãi, vì thế, mới tập thể trở lại Bắc Kinh nghỉ ngơi một chút trước đã.

Bốn người Thẩm Tri vẫn ở tại biệt thự của Niếp Bình, ngã người xuống hung hăng ngủ hai ngày mới đứng lên.

Trong biệt thự của Niếp Bình có di nấu cơm cùng quét tước, cho nên lúc đám Thẩm Tri thức dậy liền có đồ ăn nóng hầm hập, tại vừa trải qua địa ngục xong, được lần nữa an nhàn ngồi tại bàn ăn, ăn một bữa

cơm thật sự là quá đổi hạnh phúc.

Nhưng cố tình lúc này có người muốn quấy rầy hưng trí dùng cơm của bọn hần.

Niếp Bình vốn ở thư phòng sửa sang lại tư liệu, nghe thấy động tĩnh hần là đã đi chiêu đãi khách, thân thể Từ Mộng Chi quá yếu, một chuyến đi này gây sức ép, cậu còn chưa quay về viện nghiên cứu, tạm thời cùng đám Thẩm Trì ở nơi này, lúc thức dậy bên ngoài ẩm ỉ, cậu liền ngẩng đầu hỏi dì đang bưng đồ ăn đặt lên bàn, “Vương mục, bên ngoài làm sao vậy?”

Vương mục là người hầu lâu năm ở Niếp gia, bà đề thấp thanh âm nói, “Tam tiểu thư cùng chồng ở đây.”

Từ Mộng Chi nhíu mày, hơi hơi nghiêng đầu nghe động tĩnh đại sảnh bên ngoài, thấy đám Thẩm Trì đều nhìn qua mới cười nói, “Niếp thúc thúc liền sinh một người con trai là Niếp Bình, vị tam tiểu thư này là Niếp Anh – con gái của bác trai Niếp Bình, cô ta chỉ là người thường, lại gả cho một dị năng giả, nha, vẫn là dị năng giả tương đối cường đại, hiện tại đảm nhiệm chức vụ trong quân đội,” cậu chìa tay trái ra, khoe môi mang theo nụ cười trào phúng, “Mặc Xuân Long cũng là dị năng giả cấp năm, lúc ấy ra nhiệm vụ, Niếp Bình vốn muốn cho gã đi, kết quả nghe nói nhiệm vụ lần này dị thường nguy hiểm, gã lập tức liền rút lui, tìm Niếp Anh cùng Niếp thúc thúc đánh tiếp đón, như thế nào cũng không chịu đi, hiện tại cư nhiên còn có mặt đến đây làm ẩm ỉ.”

Thẩm Trì nghe thanh âm khắc khẩu tương đối lớn truyền vào từ phòng khách ——

“... Có chuyện tốt như vậy lại không muốn đưa cho người nhà mình, Xuân Long nhà ta cũng là cấp năm a, đã nghĩ đi ăn mảnh, Từ Mộng Chi là cái thá gì vậy, nói là nguy hiểm, vậy mà bệnh như tên kia cũng chưa chết, còn cấp sáu...”

Thẩm Trì nhướn mày, nữ nhân này biết Từ Mộng Chi ngay tại bên trong sao? Rất có thể là biết...

Ả còn muốn cho chồng của ả cùng đi? Ả cứ muốn làm quả phụ như vậy sao?! Đừng nói không nguy hiểm, một chuyến này hai mươi bốn người đi, cuối cùng trở về còn có mười ba người, tỷ lệ tử vong này là tương đối đáng sợ a! Trong lòng Thẩm Trì tràn đầy âm u nghĩ nữ nhân này có phải hay không muốn đổi chồng.

Niếp Anh này nói chuyện quá khó nghe, nhất là lời nói về Từ Mộng Chi, về mặt Từ Mộng Chi lại bình tĩnh, nhìn ăn uống có vẻ không tệ lắm, một bộ dáng không gợn sóng không sợ hãi, Thẩm Trì thâm thâm bội phục.

“Minh Trạch đã chết.” Thanh âm Niếp Bình khá bình tĩnh.

Niếp Anh ghen hòng, một lúc lâu mới nói, “Đó là vận khí của nó không tốt!”

“Phạm Dịch cũng đã chết, còn có Đinh Yến, Khương Giai, Phương Hải Húc, Thái An Tử...” Niếp Bình báo ra tên từng người, bản thân khí thế của anh ta rất mạnh, thanh âm Niếp Anh dần dần yếu xuống.

“Chị họ, nếu người muốn đổi chồng khác, không cần phải phiền phức như thế, trực tiếp nói với cha ta là được, cho dù là mặt thể, cũng có thể ly hôn.”

Thẩm Trì nghe đến đó không nhận được mà phì một tiếng bật cười, những lời này của Niếp Bình khá là gây thương tổn a.

“Xuân Long, ta không có!” Thanh âm Niếp Anh bén nhọn, hiển nhiên nói với người chồng bên cạnh cô.

“Còn có, ta không muốn tiếp tục nghe thấy bất cứ lời nói gì không tốt về Mộng Chi, người nói thêm câu nữa, anh rể liền hạ một cấp, ta nói được làm được, chẳng sợ người đi cầu cha cũng vô dụng.”

“Niếp Bình người dám!”

“Ta có cái gì không dám.”

“Người! Người vì một người ngoài mà có thể ——”

“Tiểu Lý!”

“Vâng, thiếu tá.”

“Đi vào nhận lệnh thông báo, cấp Mặc trung tá một xử phạt cảnh cáo nghiêm trọng, xử lý: hàng một cấp.”

Tiếng Niếp Anh thét chói tai có lực xuyên thấu cực mạnh.

Thẩm Trì nhìn về phía Từ Mộng Chi, “Đây là cái được gọi là vòng luẩn quẩn thượng tầng, của người thế gia?”

Từ Mộng Chi lắc đầu, “Không phải, người chưa từng gặp qua Niếp Anh lúc trước mặt thể, nàng khi đó hiền lành lạnh lẽo, là một nữ nhân khá nhiệt tình thân thiết, chính là sau mặt thể, nàng liền thay đổi.” Trở nên suy tính thiệt hơn, chanh chua, cả người tính kế nọ tính kế kia, nói toạc ra bất quá thân là người thường nàng rất không có cảm giác an toàn mà thôi.

Thẩm Trì yên lặng không nói.

“Mặt thể cải biến quá nhiều người,” Từ Mộng Chi than thở, “Cho nên chúng ta mới phải tận lực thay đổi nó.”

Cho nên, cậu cũng sẽ không vì vậy mà làm gì Niếp Anh, chẳng sợ cậu không hề thích cô ta.

Thẩm Lưu Mộc không cảm thấy hứng thú đối với những chuyện này, trên thực tế y so Minh Nguyệt mặt núi băng đối ngoại giới còn lạnh mạc hơn, nếu không phải có một người là Thẩm Trì, loại tình huống này của y sẽ càng thêm nghiêm trọng, y rất ít có thứ để ý tới, thậm chí cả sinh mệnh trong mắt y bất quá cũng chỉ như thế, tính cách y trời sinh đã bị méo mó, nhưng người như thế một khi để ý thứ gì đó thường so người bình thường phải cố chấp cuồng nhiệt nhiều lắm.

Tỷ như y đối máu tươi yêu tha thiết, bất kể máu tươi có màu sắc gì, mùi vẫn là bộ dáng chảy xuôi, cũng khiến y mê muội, nhưng so máu tươi càng làm y trở nên hưng phấn, hiển nhiên chính là Thẩm Trì, Thẩm Trì người này từ đầu đến chân cho dù là một cái sợi tóc mảnh, cũng khiến y yêu đến chấp nhất.

Những việc trải qua khi còn bé thường ảnh hưởng cả đời một con người, Thẩm Lưu Mộc khi còn bé gặp qua máu, cho nên y sẽ mê muội máu tươi, mới trước đây gặp được một người đối với y rất tốt, chẳng sợ Thẩm Trì là căn cứ y là con trai hấn mà âu yếm, cố tình là sâu trong nội tâm Thẩm Lưu Mộc không có khái niệm “người cha” này, vì thế, người đối tốt với y này biến thành thứ mà y muốn có được, chỉ thuộc về một mình mình ——

Chậm rãi, liền biến thành yêu điên cuồng như bây giờ.

Thẩm Trì chống lại ánh mắt của Thẩm Lưu Mộc tỏ vẻ rất có áp lực, vì thế hấn ăn cơm ăn được rất chậm.

Được rồi, hấn biết đối Thẩm Lưu Mộc đã làm đủ cả bộ mà nói có lẽ là thực tủy biết vị, vị này ám chỉ rõ ràng đều là “lại đến một lần nữa”, chẳng sợ đã muốn tiếp nhận rồi cái ý nghĩ có lẽ bản thân cũng yêu thích Thẩm Lưu Mộc, cũng không tỏ vẻ hấn nguyện ý đối mặt một người yêu tùy thời tùy chỗ đều động dục như vậy...

“Ba ba, ta có lời cùng ngươi nói!” Thẩm Lưu Mộc trực tiếp lôi kéo Thẩm Trì đi về phòng, Thẩm Trì trừng to hai mắt, tên nhóc này từ khi nào có khí lực lớn như vậy?

... Dừng cả phòng dây cảnh niêm phong cửa sổ cái gì —— ngươi rốt cuộc là phong người bên ngoài hay là ta?

Hơn nữa, này không gọi là giấu đầu lòi đuôi thì gọi là gì?

Nhưng Thẩm Trì còn không kịp kháng nghị, môi Thẩm Lưu Mộc đã ngăn chặn hấn, cái loại nhiệt tình cơ hồ muốn cháy bỏng Thẩm Trì.

Ngẫu nhiên Thẩm Trì sẽ có loại ảo giác Thẩm Lưu Mộc muốn đem hấn toàn bộ nuốt vào.

Loại cảm giác này cũng nói cho hấn biết, Thẩm Lưu Mộc là thực yêu hấn, ít nhất tại phương diện này, Thẩm Trì cảm thấy tình dục không có tình yêu tuyệt sẽ không cuồng nhiệt tựa như Thẩm Lưu Mộc như vậy, hai người đều lấy mục tiêu làm yêu đến bất tỉnh.

Đến lúc Thẩm Trì mở ra đôi mắt chua xót, lấy thân thể biến thái có năng lực khôi phục sức khỏe loại này, vẫn còn có thể cảm giác được thất lưng muốn đứt, Thẩm Lưu Mộc đang ngủ say sưa bên cạnh, một đôi tay gắt gao ôm lấy Thẩm Trì không tha, cho dù là đang ngủ.

Thẩm Trì chậm chậm nghiêng đầu nhìn khuôn mặt Thẩm Lưu Mộc lúc ngủ, chỉ có tại lúc ngủ, y mới hoàn toàn như một đứa nhóc mười bảy mười tám tuổi, vẫn mang theo một hai phân trẻ con chưa hoàn toàn rút đi.

Bộ dạng Thẩm Lưu Mộc dễ nhìn lắm, là thuộc loại đẹp đến tinh xảo khiến người khác kinh diễm kia, ở trên giường lại thuộc về loại hình đặc biệt hung mãnh, cùng ngoại hình của y hoàn toàn không tương xứng. Thẩm Trì là một nam nhân, hẳn vốn tưởng rằng mình không có cách nào tiếp nhận chuyện quan hệ với một người nam nhân khác, ví dụ như Ủy Ninh khi đó, nhưng cố tình lại cùng Thẩm Lưu Mộc đi đến một bước này, hẳn trước kia chưa bao giờ nghĩ tới sẽ nằm dưới thân một người nam nhân, nhưng hẳn cố tình liền dung túng Thẩm Lưu Mộc làm như vậy.

Thậm chí cũng không muốn thay đổi quan hệ này.

Bởi vì hẳn có thể cảm nhận được cảm tình Thẩm Lưu Mộc đối với hẳn, Thẩm Trì thậm chí có chút chột dạ, hẳn cảm giác mình yêu Thẩm Lưu Mộc tuyệt đối không nhiều như Thẩm Lưu Mộc yêu hẳn, hẳn có lẽ vĩnh viễn cũng không có biện pháp yêu một người yêu đến điên cuồng như vậy, lúc Thẩm Lưu Mộc liếm qua mỗi một tác da thịt của hẳn, trong mắt cuồng nhiệt cùng chung tình Thẩm Trì không có cách nào nhận sai, tiếp tục trì hoãn cũng không cách nào xem nhẹ tình yêu xích lửa trắng trợn như thế.

Cho nên, Thẩm Trì cảm thấy như vậy là được rồi.

Thở dài, sờ sờ đầu của Thẩm Lưu Mộc, hẳn rất muốn đẩy ra tay Thẩm Lưu Mộc để xuống giường, lại phát hiện cho dù đang ngủ, y thế nhưng lại vẫn ôm được chặt như vậy, Thẩm Trì quả thực có chút dở khóc dở cười.

Nhưng cũng đồng dạng cảm thấy thực an tâm.

Đời này, hẳn mới có thể hạnh phúc đi?

Dù sao, có một người yêu hẳn như vậy.

**

Một tháng sau, bọn hẳn lại xuất phát, lúc này gia tăng thêm bảy dị năng giả cấp năm, nhưng bên trong không có Mặc Xuân Long, chồng của Niếp Anh.

Toàn bộ dị năng giả cấp sáu trải qua lần nhiệm vụ đầu tiên đều được chiêu mộ, không một người từ chối, không phải không muốn, mà là không thể, ngày bọn họ ký tên trên hiệp nghị kia, cũng đã bị chói chết tại

trên chiếc thuyền này, không đi, tương đương phản quốc, bởi vì phía Bắc Kinh tạm thời còn không muốn tiết lộ tin tức này cho quốc gia khác.

Mà tang thi xung quanh Thần Nông Giá đã dần dần một ngày so một ngày thiếu, trong rừng rậm nguyên thủy xanh um tươi tốt, động vật tang thi hóa đồng dạng cũng bắt đầu dần biến mất.

Có một ngày, ánh sáng xán lạn đã rơi xuống vùng an toàn khu gần Thần Nông Giá nhất, mọi người ngửa đầu nhìn mặt trời quen thuộc đã thật lâu bị che đậy trên bầu trời, tựa như được rót vào sức sống mới.

Thẩm Trì đi một mình bên trong hang núi thật dài đen kịt hắc ám, lúc này đây, đoạn đường cuối cùng chỉ có một mình hắn đi, cho dù là Thẩm Lưu Mộc cũng không thể đi cùng hắn, nhìn bóng dáng lặng lẽ theo sau trên bản đồ kia, Thẩm Trì nở nụ cười trào phúng.

Lại là một kẻ ngu ngốc bị lực lượng mê hoặc tâm trí.

Mà sự thật rất nhanh sẽ cho gã một cái giáo huấn không còn cách nào hối hận được nữa.

Trong tầm mắt, gốc đại thụ giống như hoàng kim sinh trưởng tại sâu trong huyết động, vẫn đẹp như vậy, khiến người thần phục.

==== =====

Suy nghĩ của tác giả: Lưu Mộc yêu ba ba như vậy, ba ba chợt dạ →__→

Yên tâm đi, người bình thường cũng sẽ không có cảm tình cổ chấp điên cuồng như thế, người mới là bình thường, Lưu Mộc đó là xà tinh bệnh, ta không so cùng y...

Cám ơn địa lôi của Bạch Lộ Vi Sương, Thù Đồ, Lục, Bàn Bàn Hồ Ly, Tử Dạ, Phong Sứ, Dell, yêu các người, (3)

Cám ơn lựu đạn của Letitia, yêu người, sao sao đất, (3)

77. Chương 77: Thế Giới Mới (hoàn)

Mạt thế năm thứ mười hai, đại bộ phận thế giới vẫn bị tang thi tàn sát bừa bãi, nhưng tin tức vĩ độ 30 độ Bắc cũng đã dần dần truyền ra, tin tức không phải rò rỉ ra từ nước Mỹ, mà là Trung Quốc lấy giá cao bán cho các nước Anh, Pháp, ... Làm người ta giận sôi chính là, vĩ độ 30 độ Bắc căn bản không có chạy qua nội cảnh nước Anh, Pháp.

Mà nước Mỹ vốn tự cho rằng một mình hưởng bí mật này bị tức giận đến giờ chôn.

Hành động hủy đi gốc cây căn nguyên của Trung Quốc rõ ràng không chỉ có lợi cho nước nhà, đối với nước Nga, Mông Cổ tại phía bắc Trung Quốc, Thái Lan, Lào tại phía Nam cũng là có lợi, không tránh khỏi việc Bắc Kinh muốn đòi chút lợi ích, cho nên tin tức này muốn giấu cũng giấu không được, hiệu suất làm việc của Trung Quốc so nước Mỹ nhanh hơn nhiều lắm.

Thẩm Trì nhớ rõ tại hai năm này nước Mỹ cùng Trung Quốc sau khi có lui tới, chỉ nghe nói tình huống tang thì nước Mỹ so Trung Quốc tốt hơn một ít, nhưng cũng không tốt đến nơi nào đi, xem ra tiến triển kế hoạch bí mật của nước Mỹ cực kỳ thông thả.

Nhưng hôm nay, Trung Quốc đã gần như thanh trừ tia bức xạ tại vĩ độ 30 độ Bắc trong cảnh nội.

Nếu tìm được biện pháp rồi, làm gì còn phải tiếp tục khiến người trong nước chịu thêm một ngày nào cực khổ nữa, cho nên động tác của bọn hắn mới có thể nhanh như vậy.

Không thể không nói bản lĩnh của loài người nghỉ ngơi để lấy lại sức tương đối mạnh, lúc này mới qua bao lâu a, rất nhiều thành phố đã có máy tính lọc mới, người bình thường sau khi được thả ra từ an toàn khu, không bao giờ cần phải phụ thuộc nữa, không bao giờ phải trốn tránh kéo dài hơi tàn, người Trung Quốc từ trước đến nay có truyền thống chịu được khổ nhọc, mặc dù đại bộ phận người sau này thay đổi một cuộc sống an nhàn, nhưng giáo huấn mười mấy năm mật thể lại làm cho bọn họ học đủ, nhất là một ít thanh niên trưởng thành tại mật thể, việc xây dựng gia viên mới liền phá lệ liều mạng.

Càng là năm tháng vất vả, càng có thể thúc đẩy con người trưởng thành, mỗi khi Thẩm Trì chứng kiến mấy đứa nhóc bất quá mười mấy tuổi đã một bộ vẻ mặt ổn trọng, liền cảm thấy có chút cảm thán, thanh thiếu niên mạnh thì nước mạnh, mà tuổi trẻ thế hệ này so trong tưởng tượng của hắn còn mạnh hơn nhiều, bọn họ chịu được khổ chịu được khó làm, cả đám đều trưởng thành sớm như vậy, đợi đến lúc xây dựng trường học mới, từng đôi từng đôi mắt đói khát nói cho hắn biết, từ nay cùng hơn chục năm về sau, đều không cần phải lo lắng cái gì nữa, tương lai đất nước hoàn toàn tương phản so với mật thể, một mảnh quang minh.

Khác với nước Mỹ lấy thành trấn gia đình làm đơn vị, do người trưởng thành bảo vệ trẻ nhỏ, an toàn khu Trung Quốc là nơi tụ tập cư ngụ, khiến cho những đứa trẻ này hiểu chuyện, lời đời, rất nhiều đứa tuổi còn nhỏ sẽ vì nuôi sống bản thân mà bôn ba, mật thể đã qua, bọn chúng tự nhiên cũng tàn nhẫn đến không cười nổi, học tập đến không muốn sống, tựa như miếng bọt biển điên cuồng hấp thu tri thức, bọn chúng thấy qua rất nhiều người sống cực khổ, so với mấy đứa nhóc do cha mẹ cầm súng bảo vệ bên Mỹ mạnh hơn mấy phần.

Thành phố rách nát được tân trang, lại một lần nữa sửa sang lại ngã tư đường rộng lớn sạch sẽ, rất nhiều phòng ốc thu thập một chút liền có thể vào ở, trong trong ngoài ngoài quét dọn sạch sẽ là đến nơi, chính là thành thị ngày xưa nhốn nháo hiện giờ lại có vẻ trống vắng.

Hơn mười triệu dân cư, hiện giờ chỉ còn lại có chưa tới ba triệu người sống sót, con số này không thể không làm lòng người chua xót.

Hai năm đầu mặt thể bùng nổ, liền giảm mạnh một nửa dân cư, sau lại trong mấy năm nay đã dần dần tốt lên rất nhiều, chính là tổn thất vẫn trầm trọng, tang thi lan tràn như ôn dịch, rất khó ngăn chặn, cũng khó trách mấy kẻ trong sở nghiên cứu sẽ đi sai cửa mà mưu toan nhân tạo dị năng giả, người thường tại thời điểm đối mặt tang thi, rất cố hết sức, thoáng dính vào một chút, cắt qua làn da liền bị cuốn hút.

Thẩm Trì ngồi trong một quán cà phê mới mở, nhìn ánh mặt trời ấm áp rơi bên ngoài cửa sổ thủy tinh, ly cà phê trước mặt nồng đậm mùi cà phê.

Kỳ thật hắn cũng không thích uống cà phê như vậy, chính là hương cà phê đã thật lâu không được ngửi tới, hắn đứng bên ngoài cửa quán bất tri bất giác đã đi vào.

Chẳng sợ tia bức xạ đã rõ ràng, thời tiết không xong này lại không khôi phục nhanh như vậy, hiện tại trái đất vẫn buồn chán chỉ có mùa đông cùng mùa hè, những ngày thấy ánh mặt trời cũng không nhiều, nhưng tổng so những ngày thời tiết không xong lúc trước còn có tang thi tàn sát bữa bãi thực sự tốt hơn nhiều lắm, hiện tại mọi người đều thực thỏa mãn, thành phố mới xây này có một nửa là xanh hóa, dù sao dân cư thiếu, thành thị cũng không còn chen chúc như vậy.

Lại nói tiếp, hiện tại xây dựng thành thị, dị năng giả Thổ hệ cùng Mộc hệ còn có Thủy hệ thật sự là tạo tác dụng trọng đại, tỷ như Thẩm Lưu Mộc, nửa thành phố xanh hóa này đều xuất từ bút tích của y, riêng lấy tiền thuê để làm. Gốc cây căn nguyên bị hủy, loài người sẽ không tiếp tục tang thi hóa, tang thi bị tiêu diệt hầu như không còn, nguyên tinh cũng dần dần tiêu thất, nhớ tới hiện tại, giá cả nguyên tinh tại chợ đen quý đến thái quá, Thẩm Trì bưng lên chén, che lại nụ cười trào phúng.

Trong ba lô của hắn còn có một lượng lớn nguyên tinh, có lẽ tồn trữ so quốc gia còn nhiều hơn một ít, mấy kỹ năng thông qua vài ngày này đã toàn bộ biến thành của hắn, hiệu suất giết tang thi được tăng cao rất nhiều, trong kế hoạch tiêu diệt tang thi hậu kỳ hắn là lập công lớn, nguyên tinh rất nhiều cũng chính là từ nơi này.

Kỳ thật Thẩm Trì đối sức mạnh không có mong muốn theo đuổi lớn đến như vậy, đời trước đều đem cơ hội thăng cấp lưu cho người khác, đời này cũng không lười biếng, bất quá chỉ là vì không có cảm giác an toàn mà thôi, hắn chưa bao giờ nghĩ đến giỏi hơn, áp đảo mà đứng trên mọi người làm đệ nhất thiên hạ, lúc đứng tại dưới tàng cây căn nguyên, hắn đã nghĩ qua có nên bẻ một nhánh cây phóng vào trong ba lô hay không, như vậy bản thân không phải có thể luôn luôn trở nên mạnh mẽ?

Nhưng ngẫm lại vẫn không có thực hiện.

Thứ gì đặt trong ba lô đối hắn là vô ích, nhất định phải lấy ra mới được, vạn nhất hắn tại nơi nào lấy ra, địa phương xung quanh vừa vặn có người chết đây? Chẳng phải là lại muốn tạo ra tang thi, cần gì chứ, nhiều ngày như thế trôi qua, năng lực của hắn đã muốn mạnh hơn dị năng giả khác nhiều lắm, hiện tại có người nào dám gây sự với hắn?

Vốn là không có tự tin, bây giờ cho dù đã tiết lộ thân phận, những kẻ tại Bắc Kinh không phải vẫn đối hắn khách khách khí khí sao.

Ở trước mặt sức mạnh tuyệt đối, hết thảy âm mưu quỷ kế đều là mây bay, trời không được, giết hắn cũng không nổi, thế nhưng hắn có bản lĩnh một kích tất sát, ai cũng không cản được hắn có bách phát bách trúng tên Xuyên Vân cùng độc thuật khủng bố khiến người thật tiêu cốt tan.

Thẩm Trì Đường Môn, hiện giờ ai dám không nhường ba phần!

Chính là trên cổ của hắn có đeo một cái lọ thủy tinh nhỏ bằng một lòng tay, trong bình phẳng phất có ánh kim quang lóe ra, xinh đẹp cực kỳ, đây không phải thứ nào khác, chính là hoa nhỏ xinh đẹp của gốc cây căn nguyên, hắn hái xuống cho vào trong bình, lại phát hiện chúng nó không biết vì sao vĩnh viễn không khô héo, vẫn nhìn đẹp như vậy, hắn liền làm bốn, hắn, Thẩm Lưu Mộc, Kỷ Gia cùng Minh Nguyệt mỗi người một lọ, có lẽ, đây là thứ cuối cùng gốc cây căn nguyên để lại trên đời này.

Cửa quán cà phê bị đẩy ra, thanh âm đình linh đình linh êm tai dễ nghe.

Mấy cô bé đang cùng nhau chen chúc lặng lẽ nói cái gì nhất thời an tĩnh xuống.

“Thẩm Trì!”

Thẩm Trì ngẩng đầu, thấy Thẩm Lưu Mộc nhắc chân đi tới.

Thẩm Lưu Mộc đã sắp hai mươi tuổi, đã hoàn toàn là một thanh niên, ân, thấy thế nào vẫn là một thanh niên đẹp trai, chẳng thể trách mấy cô bé kia lập tức an tĩnh trong chốc lát đâu, các nàng cho là mình không nghe được, nhưng không biết thánh lực của mình người thường xa so không bằng, những lời mê trai của các nàng chính mình nghe được nhất thanh nhị sở.

Thấy không, hiện tại lại bắt đầu cuồng nhiệt thảo luận, đương nhiên đối tượng thảo luận là Thẩm Lưu Mộc.

Bất quá đứa nhỏ này thật sự là càng ngày càng không đáng yêu, hai năm trước ngẫu nhiên còn gọi hắn ba ba —— ặc, tuy rằng nhiều nhất là lúc trên giường... Hiện tại đã hoàn toàn không gọi, hắn thậm chí đã thói quen y kêu tên hắn.

Cũng tốt, hiện tại Thẩm Lưu Mộc hai mươi tuổi, nếu tiếp tục gọi Thẩm Trì nhìn nhiều lắm cũng chỉ hai mươi bốn hai mươi lăm là “ba ba”, phỏng chừng sẽ làm người nghe cả kinh mắt rơi đầy đất.

Từng ấy năm tới nay, Thẩm Trì trẻ trung nửa điểm không thay đổi, ngay cả nếp nhăn cũng không xuất hiện một cái.

Không quá bao lâu, tầm mắt Thẩm Trì liền thấy được Kỷ Gia một thân quần áo trắng, nàng mười tám mười chín tuổi, đúng là độ tuổi nảy nở rực rỡ, toàn thân đều lộ ra một cỗ sức sống, mà Minh Nguyệt đứng bên người nàng lại cao gầy thon dài, mặt như quan ngọc, cũng là một bộ tướng mạo tốt, cứ như vậy sống vai đi tới, chỉ nhìn thôi cũng chính là một loại hưởng thụ, riêng bàn về diện mạo là hoàn toàn xứng đôi.

Vừa tiến vào Kỷ Gia vẫn cứ ôn ôn nhu nhu kêu một tiếng: “Thẩm thúc thúc.”

Thẩm Trì vừa lòng gật đầu, xem Gia Gia nhà người ta ngoan như thế nào a! Chẳng sợ trưởng thành người lớn, thời điểm xưng hô với người lại chưa bao giờ hàm hồ.

Nguyên bản cảm xúc của Thẩm Lưu Mộc coi như không sai, nhưng khi nhìn thấy Minh Nguyệt móc ra hai bản bìa hồng đặt lên bàn tựa như khoe khoang thì khóe miệng Thẩm Lưu Mộc liền chúc xuống.

Đầu năm nay dân cư giảm mạnh, sớm không còn kế hoạch hóa gia đình gì, Kỷ Gia mới mười tám tuổi nửa năm, đã có thể đi đăng ký kết hôn, Minh Nguyệt dương dương tự đắc, từ hôm nay trở đi, Kỷ Gia liền chính thức là vợ yêu của cậu!

Vốn thế, hai đứa nhỏ này không có người thân, chuyện kết hôn nói với Thẩm Trì một tiếng là được, Thẩm Trì nhìn hai tờ bìa đỏ au vui mừng một chút, chân thành nói: “Chúc mừng, Minh Nguyệt, Gia Gia sau này liền giao cho người, nhưng không cho khi dễ Gia Gia.”

“Đó là đương nhiên!” Minh Nguyệt ưỡn ngực nói.

Kỷ Gia nở nụ cười, hoàn toàn không có một chút ngượng ngùng, nàng cùng Minh Nguyệt đã quá quen có được hay không, muốn ngượng ngùng cũng không ngượng ngùng dậy nổi a, “Yên tâm đi Thẩm thúc thúc, cậu ta nào dám khi dễ ta.”

... Đúng vậy a, giá trị vũ lực của Kỷ Gia so với Minh Nguyệt cũng không thấp, hơn nữa nàng đâu đâu cũng có quân đoàn rồi gối, muốn giấu giếm được nàng đi tìm tiểu tam chẳng hạn, đây là việc so lên trời còn khó hơn đi!

“Chuyện Minh gia như thế nào?” Thẩm Trì đột nhiên hỏi.

Nụ cười vắt vả lộ ra trên mặt núi băng của Minh Nguyệt liền phai nhạt, “Có thể như thế nào, tại trong lòng ta bọn họ so ra kém xa sư phụ, đương nhiên cũng so kém xa Thẩm thúc thúc cùng Gia Gia.”

Thẩm Trì thở dài, kỳ thật vốn quan hệ của Minh Nguyệt cùng Minh gia sẽ không trở nên bất bất như thế, Minh Thụy đối việc con trai quay về tương đối có thành ý —— đúng vậy, Minh Nguyệt thực sự là nhi tử của Minh Thụy, nhưng bất hạnh là Minh Thụy có một heo đồng đội, lúc Minh Trạch còn sống, người vợ đương nhiệm của Minh Thụy giúp nó đính hôn với cháu gái của dì của mình, vị cô nương này gọi Minh Thụy là dương, tốt xấu gì cũng sinh ra trong quân khu đại viện, lại còn không thua kém gì sở hữu dị năng, tuy chỉ có cấp ba. Năm đó Minh Trạch cùng cô ta đính hôn, thậm chí cô ta không quá để ý Minh Trạch, dù sao cô ta biết Minh Trạch chỉ là một cô nhi nhặt được, nào biết Minh Trạch lại chết, mà Minh Nguyệt lần đầu tiên đi Minh gia, vị tiểu thư được nuôi dưỡng tại Minh gia này liếc mắt một cái liền trúng ý Minh Nguyệt!

Dù nói thế nào, đáng về Minh Nguyệt này tuyệt đối là thượng đẳng, so Minh Trạch còn tuấn mỹ hơn.

Vốn Minh Thụy không có ý tứ muốn đưa con thân sinh của mình cưới vị cháu gái này, năm đó Minh Trạch cùng cô ta đính hôn Minh Thụy cũng có chút từ chối cho ý kiến, chính là vợ Minh Thụy lại thuyết phục được Minh Trạch, Minh Thụy cũng chỉ có thể đáp ứng, tuy bản thân biết Minh Trạch hơn phân nửa là do cảm động và nhớ nhung ân tình của bà vợ mà không có cách nào cự tuyệt mà thôi, cho nên lúc này Minh Nguyệt biểu lộ đối với bà ta chán ghét ——

Đúng vậy, tên Minh Nguyệt đến lương tâm đều đen thùi này đừng tưởng rằng cậu ta đối với ai chán ghét sẽ cho sắc mặt tốt cái gì.

Minh Thụy cũng muốn từ bỏ, nào biết đâu vị tiểu thư kia nghe nói đến Kỷ Gia, lại có thể to gan lớn mật đến thừa dịp Minh Thụy gọi đi Minh Nguyệt mà tìm một đám người động thủ đối Kỷ Gia, hạ chính là lệnh phải giết, nhưng dù ác độc hung hăng càn quấy hơn nữa, chính là, Kỷ Gia là ai, hiện tại chính là dị năng giả cấp bảy! Vị tiểu thư này thúc ngựa đều cản không nổi có được hay không? Vị tiểu thư không tài nguyên tình báo, không tìm hiểu tường tận này vừa mới nâng tay đã bị tiêu diệt, hoàn toàn là tự đem mình tới cửa để bị ngược, không những không thương tổn được Kỷ Gia, chuyện này còn hoàn toàn đập lên nghịch lân của Minh Nguyệt!

Bởi vậy, vị tiểu thư này xui xẻo ngã một vố đau, trực tiếp lặng yên không một tiếng động biến mất trên thế gian này, có điều Minh Thụy cũng bị giận chó đánh mèo, Thẩm Trì nhìn Minh Nguyệt trong thời gian ngắn là tuyệt đối không muốn nhận thức lại vị phụ thân Minh Thụy này. Dù sao Minh Nguyệt cũng không tại Minh gia lớn lên, đối người cha xa lạ kia vốn cũng không nhiều cảm tình.

Đẩy người xem, kết hôn cũng không đi báo cho phụ thân cái gì...

“Thẩm Trì, chúng ta cũng kết hôn đi!”

Thẩm Trì trong chốc lát mới kịp phản ứng, lập tức trừng mắt nhìn Thẩm Lưu Mộc, “Người nói cái gì?”

“Chúng ta kết hôn!”

“Đừng đùa! Nam cùng nam kết hôn như thế nào!”

“Sao lại không thể!”

Thẩm Trì dừng một chút, lúc này mới nhớ tới Thẩm Lưu Mộc tại mặt thể trưởng thành còn thật sự không biết đến khái niệm nam nhân cùng nam nhân không thể kết hôn... “Ít nhất bây giờ còn không thể.”

“Niếp Bình nói, bản dự thảo hôn nhân cùng giới đã phát ra ——”

“Người lúc trước đi tìm anh ta chính là vì hỏi vấn đề này?”

“Cho nên chúng ta cũng kết hôn đi Thẩm Trì.”

Thẩm Trì nhìn khuôn mặt thật lòng của Thẩm Lưu Mộc, nhất thời ghen hờn, lại còn không nói được lời phản bác.

Kỷ Gia cùng Minh Nguyệt lại không có bao nhiêu kinh ngạc, nếu sớm chiều ở chung lâu như vậy còn không nhận ra chẳng hạn, kia căn bản không có khả năng.

“Thẩm Trì ——” Thẩm Lưu Mộc kêu tên hắn, “Chúng ta kết hôn, sau đó đi du lịch được không?”

“Du lịch sao? Chúng ta cũng muốn đi cùng.” Kỷ Gia nở nụ cười, không để ý tới Thẩm Lưu Mộc trừng nàng, “Có ta ở không phải sẽ thuận tiện rất nhiều sao.”

Minh Nguyệt chống cằm, “Từ nơi nào bắt đầu thì tốt đây?”

Sắc mặt Thẩm Lưu Mộc lúc này mới tốt hơn, đúng vậy, mang theo Kỷ Gia sẽ thuận tiện hơn, mới bắt đầu gia nhập thảo luận, “Lúc trước chúng ta hướng phía biển đi, không bằng lần này đi phía Tây đi?”

Thẩm Trì: “...”

Này ngược lại không sai, nhưng là, cảm giác có chỗ nào không đúng...

A, hắn khi nào thì đáp ứng kết hôn với Thẩm Lưu Mộc!

Có Niếp Bình trong đám thượng tầng, mà hắn và Từ Mộng Chi từ sau khi đi Thần Nông Giá trở về mới hòa hợp lại, mắt thấy ánh mắt anh ta xem Từ Mộng Chi một lần so một lần sâu thẳm, lần trước Từ Mộng Chi cùng cô nương trợ lý kia đầu chạm đầu nói chuyện một lúc lâu, anh ta thậm chí còn kỳ quái một câu: “Em tại viện nghiên cứu đều nói chuyện cùng nhóm trợ lý như vậy sao?”

Hoàn toàn không giống tính tình thường ngày của Niếp Bình, cho nên, bản dự thảo thông qua hôn nhân cùng giới hắn là chuyện sớm hay muộn đi?

Thẩm Trì nheo lại mắt, ánh mặt trời rơi ngoài cửa sổ đầy sáng lạng, giờ khắc này, nghe ba đứa nhóc một tay hắn nuôi lớn thảo luận nên đi hướng nào nên chạy tới đâu, muốn đi xem Kim Tự Tháp cùng tượng Nhân Sư, nhất thời cười khê.

Đây là ngày mà hắn luôn luôn trông mong sau mặt thế.

Đinh linh đinh linh, chuông gió cửa quán cà phê lại vang lên lần nữa, chớp mũi đều là hương cà phê nồng đậm, âm nhạc êm dịu lưu luyến bên tai.

Thời gian yên bình, năm tháng tốt đẹp.

Cả đời này, không có phản bội, không có thống khổ cùng bi thương.

Cả đời này, hẳn cảm giác mình thực hạnh phúc.

Tim của hắn cũng chỉ lớn có vậy, cho nên hắn thực thỏa mãn.

Như thế liền đã đủ.

====

Suy nghĩ của tác giả: kết thúc chính văn, lẳng lặng chờ ngoại truyện đi ~()~

Cám ơn địa lời của Letitia, Anh Đào Ngạc Ngự, Nhân Vân Dã Hạc, yêu các người, (3)

Đã mở tân văn, sáng văn làng giải trí, hoan nghênh qua xem

78. Chương 78: Ngoại Truyện: Tình Yêu Của Minh Nguyệt Cùng Kỷ Gia

Minh Nguyệt từ nhỏ lớn lên ở Mao Sơn.

Cậu biết, mình là được sư phụ cứu từ trên tay kẻ buôn người, chiếu lời sư phụ nói, đó chính bởi vì tư chất cậu coi như tầm tạm, miễn cưỡng có thể nhập môn hạ Mao Sơn, nhưng thời điểm cậu bảy, tám tuổi, cùng sư phụ đầu bùa sẽ không có thua, chính là cậu thiện lương không vạch trần sư phụ mà thôi.

Cả ngày trên Mao Sơn dòng người không dứt, gần như mỗi ngày đều có khách du lịch, cũng vì mấy ngày nay là Tết âm lịch nên hơi thanh tịnh chút, Minh Nguyệt cũng không quan tâm nhiều lắm, chẳng hạn như mấy tên tiểu thương gian trá kia cãi nhau với du khách vân vân, đem chuyện hỏi qua sư phụ: “Vì sao bọn họ cũng không đến xem chúng ta?”

Minh Nguyệt cùng sư phụ không được tính là ẩn cư, mà là cùng hai sư thúc khác ở tại giữa sườn núi Mao Sơn trên một cái đường nhỏ, lên núi xuống núi đều thuận tiện, đạo sĩ trên núi rõ ràng đều là giả, mấy lão đạo sĩ kia trừ bỏ giả thần giả quỷ, sẽ không còn trò xiếc nào khác, cả ngày chỉ biết lừa tiền khách du lịch, chỉ có như vậy thôi, bọn họ đều giàu đến chảy mỡ, nhìn lại bản thân bọn cậu lại bần khổ như vậy, cần nhờ vài mẫu đất sư phụ cùng các sư thúc tự mình trồng kia mà nuôi sống trên dưới năm miệng ăn.

Được rồi, trong đạo quan nơi đây chỉ có sư phụ, cậu, còn có hai sư thúc, mặt khác chính là Trương bá trông

cửa. (đạo quan: miếu đạo, đền thờ của đạo sĩ)

Chiều lời Minh Nguyệt nói, kỳ thật không có gì hay để xem, nơi bọn cậu ở thực sự là rỗng tuếch, trừ bỏ tượng của hai vị tổ sư, còn có cái gì có thể trộm được?

Sư phụ giúp một đại phẩm trong trấn dưới chân núi xua đuổi ma quỷ, xong việc không những không lấy được tiền, còn tự mình đưa không giấy vàng chu sa, còn bị con trai người ta mắng to phong kiến mê tín, Minh Nguyệt cũng đã gặp qua trường hợp như vậy rồi.

Bộ dạng sư phụ không tốt xem, nhìn không khác lắm bộ dạng Lý đại thúc dưới chân núi làm ruộng, nhưng đạo bào lại luôn giặt thật sự sạch sẽ, lúc làm ruộng chưa bao giờ mặc, chỉ sợ bẩn.

Tay sư phụ thực thô, tràn đầy đều là vết chai, đôi tay đó không chỉ dạy cậu viết chữ vẽ bùa, còn muốn cầm cái cuốc cái liềm, còn muốn xuống ruộng làm việc.

Sư phụ nấu ăn thật ngon, cho dù là măng núi cải xanh bình thường nhất, đều rất ngon.

Minh Nguyệt không phải không nghĩ tới cha mẹ ruột của mình là ai, dù thế nào đi nữa bộ dáng của cậu cùng sư phụ nửa điểm cũng không giống, nhưng thời gian dài như vậy, cậu cũng không đề cập qua chuyện này, Minh Nguyệt sợ sư phụ thương tâm, hai vị sư thúc cũng chưa thu được đệ tử, sư phụ cũng chỉ có một đệ tử là cậu, nếu cậu đi rồi, chẳng phải sư phụ cùng các sư thúc sẽ luôn cô đơn lẻ loi trên mảnh đất lưng chừng núi này, kia có bao nhiêu đáng thương a.

Minh Nguyệt vừa được mười tuổi, một ngày đó trời đất mù mịt, mưa đá lớn chừng nắm đấm cùng với bông tuyết rơi xuống làm sụp đạo quan của bọn cậu, cậu phát sốt, sư phụ che chở cậu, cậu không có chuyện gì, sư phụ cùng sư thúc lại chết, cũng đều biến thành cương thi.

Minh Nguyệt trên chân núi khóc lớn một hồi, lại ngay cả người an ủi cậu đều không có.

Trên núi có du khách, cơ hồ đều là cương thi, cậu thiếu chút nữa không thể trốn xuống núi.

Cũng không biết du đãng bao lâu, cậu thường xuyên rúc vào góc thành phố để ngủ, lại luôn mơ thấy cái ngày sư phụ cùng sư thúc chết kia, trước kia cậu không gầy như vậy, không bao lâu liền gầy đến không ra hình, sau đó học được săn thú, lấy chút mỡ thú đến ăn, mới chậm rãi tốt hơn nhiều.

Tiếp sau đó, liền gặp được Thẩm Trì.

Thẩm Trì nấu ăn thật ngon nha, khiến cậu nghĩ tới sư phụ, cậu quyết định cùng hắn đồng hành, tuy rằng người này nhìn không thân thiện chút nào, thẳng nhóc bên cạnh hắn kia còn không làm người thích nữa.

Trên núi Minh Nguyệt thấy nhiều người rồi, đại khái tính nết của con người là cái dạng gì cũng hiểu biết,

nhưng may mắn, còn có một tiểu cô nương nho nhỏ mềm mềm, ánh mắt nàng luôn ôn ôn nhu nhu, nói chuyện nhỏ nhẹ, cười rộ lên còn có chút ngại ngùng, Minh Nguyệt vốn còn không cảm thấy được nàng có cái gì khác biệt, càng về sau ——

Lại cảm thấy được không ai tốt hơn nàng.

Minh Nguyệt là một người khi đã hạ quyết tâm liền tuyệt không đổi ý, cho nên cậu cảm thấy Gia Gia hẳn nên trở thành vợ yêu của cậu, dĩ nhiên là đem nàng vào phạm vi bảo hộ của mình, đại nam nhân bảo hộ vợ không phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa? Lúc trước các sư phụ sư thúc đều nghèo, cưới không được vợ, hiện tại tốt rồi, đi theo Thẩm thúc thúc này, còn không mất công kiếm lời được một tức phụ (vợ), vận tốt như vậy đều bị cậu đụng phải!

Vì thế, cậu nhìn Thẩm Trì liền vô cùng thuận mắt.

Nếu Gia Gia tôn trọng hắn, vậy cậu cũng tôn trọng hắn, sư phụ nói, một khi cưới vợ, phải nghe theo lời nói của vợ, bằng không vợ sẽ tức giận có thể chạy mất...

Tuy Minh Nguyệt cảm thấy lời sư phụ nói không chuẩn, sư phụ căn bản chưa cưới qua vợ có được hay không?

Nhưng Minh Nguyệt từ nhỏ đã nghe lời sư phụ, sau đó, cậu cưới Gia Gia, đương nhiên từ nay về sau phải nghe lời vợ nói, cuối cùng cả đời, đều là như thế, chưa bao giờ thay đổi.

Tình yêu? Đó là cái gì, Minh Nguyệt không hiểu.

Cậu chỉ biết cậu muốn che chở nàng, làm bạn bên nàng, thời điểm nàng khó khăn cậu cũng khó khăn, lúc nàng tức giận cậu cũng tức giận, khi nàng cao hứng cậu cũng cao hứng.

Chỉ cần là điều Gia Gia muốn, cậu sẽ nghĩ mọi biện pháp cho nàng.

Chỉ cần là chuyện có thể làm cho Gia Gia cao hứng, cậu có thể liều mạng đi làm.

Chỉ cần mỗi ngày Gia Gia đều có thể cười, cậu đã cảm thấy thực thỏa mãn.

Cậu không biết đây có phải yêu không, nhưng cậu biết, đời này cậu sẽ cùng vợ cậu đến khi đầu bạc, sư phụ đã từng nói là cái gì nhỉ? Ngô, hình như là ——

Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão... (Nắm tay nhau mà chết, cùng nhau đến đầu bạc răng long)

Cậu và Gia Gia liền muốn như vậy, chẳng sợ lớn tuổi, răng long hết sạch, cũng muốn cùng một chỗ.

**

Cùng Minh Nguyệt bất đồng, Kỷ Gia thân là nữ hài tử, đương nhiên tâm tư tinh tế nhiều lắm.

Khi còn bé, nàng từng có thời gian thập phần hạnh phúc, cha mẹ nhu tình mật ý nàng còn có ấn tượng đại khái, khi đó, nàng là hòn ngọc quý trên tay cha mẹ. Nhưng rất nhanh, thế giới của nàng ngay tại ngày sinh nhật đó, tại công viên trò chơi mà sụp đổ.

Càng về sau, mỗi một năm trôi qua, dung mạo cha mẹ trong trí nhớ của nàng đều dần trở nên mơ hồ, chỉ còn nhớ rõ đôi tay vững vàng của cha khi ôm lấy nàng cùng thanh âm ôn nhu của mẹ, nhưng đến cuối cùng, bị đồng bạn bên cạnh thay thế hết thấy.

Nàng chưa bao giờ có một ngày hối hận đi theo Thẩm thúc thúc.

Tình yêu sao?

Không có nữ hài tử nào không khát khao tình yêu, Kỷ Gia cũng giống như vậy, nàng đọc sách, ở mặt thể nàng vẫn thực cố gắng nhận chữ đọc sạch, chữ là do Thẩm thúc thúc dạy, tiếp sau đó, nàng không có việc gì liền đọc sách, nàng xem qua đủ loại tiểu thuyết, tuy rằng rất nhiều chuyện trong thế giới ngày xưa cùng thế giới hiện tại bất đồng.

—— thế giới này không có tốt đẹp yên bình như vậy.

Ngày từng ngày lớn lên, Kỷ Gia thành đại cô nương, cũng đã thói quen nhiệt độ cơ thể Minh Nguyệt nằm ở bên. Ở mặt thể làm sao còn có thể tính toán nhiều như vậy, còn nhiều người đều phải sống lang thang, nàng có thể có người thân đáng giá dựa vào như thế, đã thực may mắn.

Minh Nguyệt nắm tay nàng tựa như tay trái của mình đi nắm tay phải, Kỷ Gia đã quen với việc cậu ngủ bên cạnh mình, nghe tiếng hô hấp nhẹ nhàng của cậu đi mà vào giấc ngủ.

Đời này, nàng rốt cuộc không có cách nào chấp nhận được người khác, thói quen là một thứ gì đó thật đáng sợ.

Cùng nhau tay nắm tay từ mặt thể đi đến hòa bình, mỗi một ngày mỗi một phút; chỉ cần nàng quay đầu lại, ánh mắt của cậu luôn luôn ở đây, nàng thực an tâm.

Cậu là thân nhân của nàng, là người yêu cũng là người chồng.

“Minh Nguyệt.”

“Ừ.”

Kỷ Gia nở nụ cười, cầm lấy tay cậu ấm áp, ngạc nhiên phát hiện tay Minh Nguyệt so tay nàng lớn hơn nhiều như vậy.

Cũng đã từng tiếc nuối, lại chỉ là ý niệm thoáng qua trong đầu, nàng đã đọc được một loại tình yêu trên sách từng miêu tả:

Tế thủy trường lưu, quyên trích ôn noãn, tương phù tương y, bất ly bất khí.

(Từng giọt từng giọt, từng chút ấm áp, cùng nhau nương tựa, không rời không bỏ.)

Đây cũng là tình yêu.

Đây là tình yêu của Kỷ Gia.

Dù cho cả một đời, đều không nói qua một chữ “Yêu”, nhưng vẫn ——

Ấm áp, tri kỷ, bình thản, yên tĩnh.

==== =====

Suy nghĩ của tác giả: Cảm ơn địa lôi của Nhân Văn Dã Hạc, Mạc Y Liên Lạc, O Nha Tư NI, Đậu Tử, Vô Sở Vị Đích Hôi, Tử U Tuyết, Dạ Huyền Canh Sinh, Trạch Hủ Tối Cao, Lục Trúc Y Y, Daisy, Hạng Vũ Thượng, Mộng Nhuế, Đặng Bào, yêu các người, (3)

Cảm ơn thâm thủy ngư lôi của Tô Quỳ Thân, hu hu hu, đây là hôn lần thứ mấy rồi, quá cảm động QAQ, yêu người, (3)

Cảm ơn hỏa tiễn của Superapple101, Liên Hiên, yêu các người, sao sao đất, (3)

Cảm ơn lựu đạn của Thân Tại Hủ Uyên, Vô Lộ Khả Đào, Anh Đào Ngạc Ngư, yêu các người, sao sao đất, (3)

~Toàn văn hoàn~

3/10/2016 – 19/4/2017

Vân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-hoi-mat-the-chi-thien-la-kinh-vu>